TOMMEN ERKEKLERİ SERİSİ - 1

13

ON ÜÇ'Ü Bağlamak

CHLOE WALSH

TOMMEN ERKEKLERİ SERİSİ - 1

13

ON ÜÇ'Ü Bağlamak

13'Ü BAĞLAMAK

Özgün Adı: Binding 13
Chloe Walsh

Çeviren : Mehir Kalmış
Editör : Derya Sevim
Düzelti : Aslı Özge Önemli
Son Okuma : Damla Çağlı
Kapak Tasarım : Sidem Zelal Edin
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin

Türü: Genç yetişkin - Dram
Kitap No: 2623

1. Baskı: Şubat 2024
ISBN: 978-625-366-115-1
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2018 by Chloe Walsh
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No:8/C
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 71 61
Sertifika No: 43087

CHLOE WALSH

13

ON ÜÇ'Ü Bağlamak

Çeviren:
Mehir Kalmış

MARTI

UYARI

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, mekânlar ve olaylar yazarın hayal ürünüdür ya da sembolik olarak kullanılmıştır. Olaylar, mekânlar, hayatta ya da ölen kişilerle olan herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

Yazar tüm şarkı ve sözlerinin, film başlık ve karakterlerinin, marka statüleri ve markaların ilgili sahiplerine ait olduğunu kabul eder. Bu markaların yayımı/kullanılması marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Chloe Walsh bu markalar, şarkılar, müzisyenler ya da sanatçıların hiçbiriyle işbirliği yapmamaktadır.

YAZARIN NOTU

13'ü Bağlamak, Güney İrlanda'daki bir grup gencin yaşamlarını konu alan yepyeni bir serinin ilk bölümü. Umarım bu karakterleri okurken, benim yazarken aldığım kadar keyif alırsınız.

Bu daha başlangıç.

Okuduğunuz için teşekkür ederim.

Sevgiler, Chloe.

Bu kitabı doyumsuz bir açlık ve azimle peşinden koşmaya cesaret edeceği bir hayale sahip olan herkese ithaf etmek istiyorum.

Bu kitap sizler için.

1
BÜYÜK UMUTLAR SHANNON

Takvimler 10 Ocak 2005'i gösteriyordu.

Yepyeni bir yıla girmiştik ve geçirdiğimiz Noel tatilinden sonra, bugün okulun ilk günü olacaktı.

Çok gergindim. O kadar gergindim ki, şu ana kadar en az üç defa kusmuştum.

Nabzım endişe verici bir hızla atıyordu. Dengesiz kalp ritmimin suçlusu olan anksiyete* aynı zamanda kusma refleksimi kaybetmemin altında yatan sebepti.

Yeni okul üniformamı düzeltip banyo aynasındaki yansımama baktığımda kendimi güçlükle tanıyabildim.

Tommen Koleji armasına sahip lacivert bir süveterim, beyaz bir gömleğim ve kırmızı kravatım vardı. Diz hizasındaki gri eteğim cılız ve yeterince gelişmemiş bacaklarımı ortaya çıkarıyordu. Ten rengi külotlu çorap, lacivert renkli kısa bir çorap ve iki santimlik topuğa sahip ayakkabılarla dış görünüşüm tamamlanıyordu.

Oraya ait değilmiş gibi görünüyordum.

Kesinlikle öyle hissediyordum.

İçimi rahatlatan tek şey, annemin aldığı ayakkabıların boyumu 1.58 yapmış olmasıydı. Ancak buna rağmen yaşıma göre komik bir şekilde ufaktım.

Aşırı zayıf bir vücudum vardı, kızarmış yumurtaya benzeyen göğüslerimle yeterince olgunlaşmamış gibi görünüyordum. Benim yaşımdaki her kızı değiştiren ergenlik döneminden hiçbir şekilde etkilenmemiştim.

Sırtımdan aşağı dökülen uzun kahverengi saçlarımı kırmızı bir bandanayla yüzümden uzaklaştırmıştım. Yüzümde hiç makyaj olmaması, hissettiğim kadar genç ve ufak görünmemi sağlıyordu. Mavinin korkutucu bir tonuna sahip olan gözlerim yüzüme göre fazla büyük sayılırdı.

Beni daha insancıl gösterebileceğini düşünerek gözlerimi kısıp dolgun dudaklarımı ağzımın içine doğru çektim, onları daha ince bir hale getirmeye çalışıyordum.

Hiçbir işe yaramadı.

* Sürekli, aşırı ve durumla uygun olmayan bir kaygı hissetme belirtisiyle ortaya çıkan psikolojik rahatsızlık. (ç.n.)

Gözlerimi kısmak beni yalnızca bir ahmak, biraz da kabız olmuş biri gibi gösteriyordu.

Hayal kırıklığıyla iç geçirirken parmak uçlarımla yanaklarıma dokunup kesik kesik nefesler verdim.

Kısa boyumun ve göğüslerimin eksikliğini olgun kişiliğimle telafi ettiğimi düşünmeyi seviyordum. Aklı başında, yaşlı bir ruha sahip olan bir kız gibi hissediyordum.

Büyükanne Murphy, hep omuzlarımın üstünde yaşlı bir zihinle doğduğumu söylerdi.

Bu bir noktaya kadar doğruydu.

Hiçbir zaman erkeklere ya da geçici heveslere düşkün biri olmamıştım.

Sadece... içimden gelmiyordu.

Bir yerde, bizi olgunlaştıran şeyin yaş değil, hayatımızdaki acılar olduğunu okumuştum.

Eğer bu doğruysa, duygusal açıdan emekli olmuş bile sayılabilirdim.

Çok uzun bir süre, diğer kızlar gibi olmadığım için endişe duymuştum. Kızların karşı cinse duyduğu dürtü ve ilgiye sahip değildim. Hiç kimseye karşı ilgi duymuyordum. Erkekler, kızlar, ünlü oyuncular, seksi modeller, palyaçolar, köpekler... Elbette sevimli yavru köpekleri ve tüylü büyük köpekleri seviyordum. Fakat geri kalan şeyler beni çok fazla ilgilendirmiyordu.

Öpüşmek, dokunmak veya bedendeki herhangi bir okşama ilgimi çekmiyordu. Düşüncesine bile katlanamıyordum. Sanırım ebeveynlerimin ilişkileri boyunca geçirdikleri boktan fırtınalar, hayatımı başka biriyle birleştirme fikrinden soğumama sebep olmuştu. Eğer sahip oldukları ilişki aşkı temsil ediyorsa, hiçbir şekilde bunun bir parçası olmak istemiyordum.

Yalnız olmayı tercih ederdim.

Dönülmez bir noktaya gelmeden önce şiddetli düşüncelerimden kurtulabilmek için başımı iki yana salladım. Aynadaki yansımama bakıp kendimi böyle günlerde nadiren yaptığım bir şeyi yapmaya zorladım. Gülümsedim.

Derin nefes al, dedim kendi kendime. *Bu senin için yeni bir başlangıç.*

Musluğu açıp ellerimi yıkadıktan sonra içimi yakıp kavuran kaygıyı söndürmek için çaresizce yüzüme su çarptım. Yeni bir okuldaki ilk günüm hakkında düşünmek ürkütücüydü.

Herhangi bir okul, arkamda bıraktığım okuldan daha iyi olmak zo-

runda. Aklıma gelen düşünce utançla irkilmeme sebep oldu. *Okullardan,* dedim keyifsiz bir şekilde. *Çoğul konuşuyorum.*

Hem ilkokulda hem de ortaokulda acımasız zorbalıklara maruz kalmıştım.

Yaklaşık dört yaşından beri bilinmeyen, zalimce bir neden yüzünden etrafımdaki çocukların öfkelerinin hedefi oluyordum.

Sınıfımdaki çoğu kız, anaokulunun ilk günü benden hoşlanmadıklarına ve benimle iletişim kurmak istemediklerine karar vermişti. Oğlanların şakaları o kadar sadistçe olmasa da çok farklı bir tavır sergilememişlerdi.

Sokağımızdaki diğer çocuklarla iyi anlaştığım ve büyüdüğüm yerde hiç kimseyle en ufak bir tartışma bile yaşamadığım için bu durum bana mantıklı gelmiyordu.

Peki ya okul?

Okul benim için cehennemin yedinci çemberinden* farksızdı. Dokuz senelik ilköğretim hayatım -normalde sekiz sene olsa da- bir işkence gibiydi**.

Anaokulu benim için o kadar stresli geçmişti ki, annem ve öğretmenim anaokulu yeni bir sınıfla tekrar etmem konusunda ortak bir karara varmıştı. Yeni sınıfımda da eskisi kadar acınası durumda olsam da birkaç yakın arkadaş edinmiştim. Claire ve Lizzie'nin dostluğu, okulu benim için daha katlanılabilir bir yer haline getirmişti.

Son senemizde, bir ortaokul seçme zamanımız geldiğinde arkadaşlarımdan ne kadar farklı olduğumu fark etmiştim.

Claire ve Lizzie gelecek eylülde Tommen Koleji'ne gidecekti. Çocuklarına paranın satın alabileceği en iyi eğitimi vermek isteyen ailelerin tercih ettiği pahalı ve seçkin bir okuldu. Ayrıca zengin ebeveynlerin kahverengi zarflarından gelen muazzam bir sermayeye ve birinci sınıf tesislere sahipti.

---

* Dante'nin Cehennemi'ne göre, dokuz çemberli cehennemin yedinci çemberi şiddettir. (ç.n.)

** İrlanda'da çocuklar zorunlu eğitime dört yaşında başlayıp on altı yaşlarına kadar devam ederler. Çocuklarda dört ve on iki yaş arasını kapsayan anaokul-ilkokul dönemi, sekizinci sınıfta son bulur. Ardından öğrenciler dört yıllık Junior Secondary School'a (Küçükler Ortaokulu) geçer ve bunun sonrasında iki yıl boyunca Senior Secondary School (Büyükler Ortaokulu) ya da Vocational Secondary School (Mesleki Ortaokul) ismi verilen okullarda öğrenim görüp ortaokuldaki altıncı yıllarını tamamlayarak eğitimlerini sonlandırırlar.
Bu iki farklı ortaokul arasında (dördüncü sınıf - beşinci sınıf) geçiş dönemine girerler. Alacakları geçiş sertifikası sonrasında eğitime devam etmeleri zorunlu değildir ancak bunu yapmayı tercih ederlerse son iki yılı kapsayan beşinci ve altıncı sınıfı da okuyarak ortaokulu bitirmiş olurlar. İki ortaokul dönemini de tamamladıklarında bir sınava girip bitirme sertifikası almaya hak kazanırlar. (e.n.)

Bu sırada, ben de kasaba meydanındaki aşırı kalabalık devlet okuluna kaydolmuştum.

Hâlâ arkadaşlarımdan ayrılmanın sebep olduğu o korkunç hissi unutamamıştım.

Zorbalardan kurtulmaya o kadar çaresizce ihtiyaç duyuyordum ki, eğitimimi bitirebilmek için Alice teyzem ve ailesiyle birlikte Beara'ya gitmek konusunda anneme yalvarmıştım.

Babam, teyzemin yanına taşınmama karşı çıktığında ruhumu ele geçiren mahvolmuşluk hissini tarif edebilecek tek bir kelime dahi yoktu.

Annem beni severdi ama güçsüz ve bitkindi. Babam Ballylaggin Devlet Okulu'na gitmem konusunda ısrarcı olduğunda onunla tartışmamıştı.

Bundan sonra her şey daha kötüye gitmişti.

Daha sertti.

Daha şiddetliydi.

Daha fizikseldi.

Ortaokul birinci sınıfın ilk ayında, onlara vermek istemediğim şeylerin peşinde olan bir grup erkek beni sürekli rahatsız etmişti.

Bunun sonrasında, hayatımı yıllarca cehenneme çeviren çocuklardan etkilenmediğim için *frijit** olarak etiketlenmiştim.

Daha acımasız kişiler, frijit olma sebebiminin eteğimin altındaki erkek organları olduğunu iddia ederek beni transeksüel olarak etiketlemişlerdi.

Fakat erkekler ne kadar zalim olursa olsun, kızlar *çok* daha yaratıcıydı.

Ayrıca çok daha kötü.

Benim hakkımda korkunç dedikodular yaymış, anoreksiya hastası olduğumu ve her öğle yemeğinden sonra yediklerimi tuvalette kustuğumu iddia etmişlerdi.

Anoreksiya** ya da blumia*** hastası *değildim.*

Ama okulda resmen *donup kalıyordum,* bu yüzden bir parça yemek yemeye bile katlanamıyordum. Kustuğum tüm o zamanlar, -bu çok sık

* Cinsel anlamda soğukluk yaşayan insanlar için kullanılan bir ifadedir. Bir psikolojik travma sonrası benliğin kendini koruması ya da bedenin savunma mekanizmasıyla birlikte faaliyet göstermesiyle birlikte ortaya çıkabilir. (ç.n)

** Özellikle genç yaşlardaki kadınlarda görülen; yemek yememe, çok az uyuma ve buna rağmen çok aktif olmakla ortaya çıkan psikolojik rahatsızlık. (ç.n.)

*** Bir yeme bozukluğu çeşidi. Bu rahatsızlığa sahip olan insanlar yeme atakları sırasında diğer kişilerden daha fazla yemek yerler. Bunun sonrasında kilo almamak için yoğun egzersiz, laksatif ilaç kullanımı ya da kusma gibi eylemlerle yedikleri besinleri vücutlarından atmaya çalışırlar. (ç.n.)

oluyordu- maruz kaldığım stresin dayanılmaz yüküne verdiğim doğrudan bir tepkiydi. Ayrıca yaşıma göre fazla ufaktım. Kısa, olgunlaşmamış ve sıskaydım. Bu da dedikodulardan kurtulmamı zorlaştırıyordu.

On beş yaşına gelmeme rağmen hâlâ regl olmadığım için annem aile hekimimizden randevu almıştı. Birkaç kan tahlili ve testten sonra, doktor sağlıklı olduğum ve bazı kızların diğerlerinden geç olgunlaşmasının çok normal olduğu konusunda bizi ikna etmişti.

Bunun üstünden neredeyse bir yıl geçmişti. Ancak yaz boyunca yarım günden kısa süren düzensiz bir kanama dışında henüz doğru düzgün bir regl dönemi geçirmemiştim.

Dürüst olmak gerekirse, normal bir kız olmadığım açıkça ortadayken vücudumun öyleymiş gibi işlemesi için uğraşmayı bırakmıştım.

Ayrıca doktorum okulda yaşadığım stresin gelişimimdeki fiziksel probleme katkıda bulunan bir etken olabileceğini öne sürmüştü. Annemi okul düzenimi gözden geçirmesi konusunda cesaretlendirmişti.

Annemin babama karşı beni savunduğu hararetli bir tartışmanın ardından, sonu gelmez bir şekilde işkence gördüğüm okula geri gönderilmiştim.

Bir süre sonra, okuldakilerin zalimlikleri lakap takma ve dedikodu yaymayı geçerek sırtıma hijyenik ped yapıştırmaya, ardından da fiziksel saldırılara evrilmişti.

Ev Ekonomisi derslerinden birinde, arkamda oturan bir grup kız mutfak makasıyla atkuyruğumdan bir tutam keserek bir ödül gibi havada sallamıştı.

Herkes kahkahalarla gülmüştü. Bana yapılanlar karşısında mutlu olan öğrencilere, canımı yakan kızlardan daha çok nefret duymuştum.

Başka bir zaman, Beden Eğitimi dersindeyken aynı kız grubu telefonlarından iç çamaşırlı fotoğrafımı çekip bizim dönemimizdeki tüm öğrencilere göndermişti. Müdür olaya hemen müdahale edip telefonun sahibine uzaklaştırma cezası vermiş olsa da okulun yarısı çoktan benimle dalga geçmeye başlamıştı.

O gün deli gibi ağladığımı hatırlıyordum. Elbette onların önünde yapmamıştım, tuvaletteydim. Kendimi kabinlerden birine kilitleyip bunlara bir son vermeyi düşünmüştüm. Sadece birkaç tane hap alıp tüm bu kahrolası şeyi bitirmeyi.

Hayat benim için acı dolu bir hayal kırıklığından başka bir şey değildi ve o anda buna daha fazla devam etmek istememiştim.

Ama korkağın teki olduğum için bunu yapamadım.

Bunun işe *yaramamasından* ve uyanıp sonuçlarıyla yüzleşmekten çok korkmuştum.

Lanet olası bir karmaşadan ibarettim.

Ağabeyim Joey, güzel olduğum için beni hedef aldıklarını söyleyip işkence sorumlularıma "kıskanç sürtükler" ismini takmıştı. Göz kamaştırıcı olduğumu söyleyip bana *güçlü durmayı* öğretmişti.

Bunu söylemesi yapmaktan daha kolaydı, ayrıca göz kamaştırıcı olma konusundan emin değildim.

Benimle uğraşan kızların çoğu, anaokulundan beri bana zorbalık yapmaya devam eden o grubun içerisinde yer alıyordu.

O zamanlar, görünüşün bir önemi olduğunu sanmıyordum.

Sadece... *sevilecek biri* değildim.

Joey yanımda olup onurumu korumaya çalışsa da okul hayatımın nasıl olduğunu anlamıyordu.

Çünkü kelimenin tam anlamıyla benim tam tersimdi.

Ben kısaydım, ağabeyim ise oldukça uzun boyluydu. Benim gözlerim maviyken onunkiler yeşildi. Saçlarım koyu renkliydi, onun saçı da tam aksine açık bir tona sahipti. Teni altın gibi bronzdu, bense çok soluk görünüyordum. Ağabeyim konuşkan ve gürültücüyken, ben sessiz ve içe kapanıktım.

Aramızdaki en büyük zıtlık, kayıtlı olduğumuz Ballylaggin Devlet Okulu'ndaki -BDO olarak da adlandırılıyordu- herkesin ona *bayılıyor* olmasıydı.

Elbette, Cork'un *hurling* alt liginde oynaması popülerlik yolunda ağabeyime yardımcı oluyordu ama sporcu olmasa bile gerçekten harika biriydi.

Ayrıca harika biri olduğu için beni bunlardan korumaya çalışsa da bir çocuk açısından bu imkânsız bir görevdi.

Darren adında bir ağabeyimiz; Tadhg, Ollie ve Sean adında üç küçük kardeşimiz vardı. Ne yazık ki, beş yıl önce babamızla her zamanki kötü tartışmalarından birini yaşayıp evi terk ettiğinden beri büyük ağabeyimizle konuşmamıştık. On bir yaşındaki Tadhg ve dokuz yaşındaki Ollie ilkokula gidiyordu. Üç yaşındaki Sean ise bebek bezini yeni bırakmıştı. Kendime bir koruyucu isteyecek durumda değildim.

Böyle günlerde, en büyük ağabeyimi çok özlüyordum.

Darren yirmi üç yaşındaydı, aramızda tam yedi yaş vardı. İri ve korkusuzdu, küçük kızların büyürken hayalini kurduğu ağabeydi.

Küçüklüğümden beri ona hayrandım. Onun ve arkadaşlarının pe-

şine takılıp nereye giderse gitsin adımlarını takip ederdim. Beni her zaman korur, evde yanlış bir şey yaptığımda tüm suçu üstlenirdi.

Hayat onun için de kolay değildi ve çok küçük bir yaşta olduğum için ağabeyimin verdiği mücadelenin boyutunu anlamamıştım. Annem babamla sadece birkaç aydır görüştüğü, daha on beş yaşında bir genç kız olduğu zamanlarda ona hamile kalmıştı.

1980'lerin Katolik İrlanda'sında evlilik dışı dünyaya geldiği için bir piç olarak etiketlenen ağabeyimin hayatı, her zaman zorlu bir mücadeleyle geçmişti. Özellikle de on bir yaşına bastıktan sonra her şey onun için biraz daha kötüleşmişti.

Tıpkı Joey gibi, Darren da olağanüstü bir *hurling* oyuncusuydu. Ancak babam tıpkı *bana* yaptığı gibi ona çok kötü davranıyordu. Saçı veya el yazısı, sahadaki performansı ya da hayatındaki partner seçimleri fark etmiyordu. Her zaman ağabeyimde bir kusur buluyordu.

Darren eşcinseldi ve babam bunu hazmedemiyordu.

Geçmişte yaşadıkları bir olayda ağabeyimin cinsel yönelimini suçlamıştı. Üstelik hiçbir şekilde, eşcinsel olmanın bir *seçim* olmadığı konusunda onu ikna edememiştik.

Darren eşcinsel olarak doğmuştu, tıpkı Joey'nin heteroseksüel ve benim de her şeye karşı boş bir şekilde doğduğum gibi.

Ağabeyim, gerçekte olduğu kişiydi ve kendi evinde kabul görmemesi kalbimi kırıyordu.

Homofobik bir babayla yaşamak onun için tamamen bir işkenceydi.

Babamdan, yıllardır yaptığı tüm o korkunç şeylerden daha çok böyle davrandığı için nefret ediyordum.

Öz *oğluna* karşı gösterdiği hoşgörüsüzlük ve açıkça yaptığı ayrımcılık, sahip olduğu en aşağılık özellikti.

Darren bitirme sertifikasına odaklanmak için *hurling* takımına bir yıl ara verdiğinde babam deliye dönmüştü. Aylarca süren hararetli tartışmalar ve fiziksel arbedeler, ağabeyimin bir daha dönmemek üzere eşyalarını toplayıp evden ayrılmasına neden olan bir patlamayla sonuçlanmıştı.

O gecenin üstünden beş yıl geçmişti. Her yıl gönderdiği Noel kartpostalı dışında onu hiç görmemiş ya da haber almamıştık.

Elimizde ona ait bir telefon numarası, hatta bir adres bile yoktu.

Öylece ortadan kaybolmuştu.

Sonrasında babamın büyük ağabeyimizin üzerinde kurduğu tüm baskı küçük oğullarına yönelmişti, onun gözünde *normal* olan çocuklarına.

Barda ya da bahisçilerde olmadığı zamanlarda onları antrenman ve maçlara sürüklüyordu.

Tüm odak noktası oğullarıydı.

Bir kız olduğum için onun işine yaramıyordum.

Sporda iyi değildim, okul veya herhangi bir kulüp aktivitesinde başarılı olamıyordum.

Babamın gözünde, ben yalnızca on sekiz yaşına kadar beslenecek bir boğazdım.

Bu aklıma öylesine gelen bir düşünce değildi. Bunu defalarca kez bana kendi ağzıyla söylemişti.

Altıncı ya da yedinci söyleyişinde, çoktan bu kelimelere karşı bağışıklık kazanmaya başlamıştım.

O benimle ilgilenmiyordu, ben de onun mantıksız beklentilerini karşılamaya çalışmıyordum. Hiçbir zaman erkek olmayacağım için, zihni ellili yıllarda kalmış bir adamı memnun etmeye çalışmanın bir anlamı yoktu.

Kendi ağzıyla beni hiç istemediğini söyleyen bir adamdan sevgi dilenmekten usanmıştım.

Ancak Joey'nin üzerinde kurduğu baskı beni endişelendiriyordu. Ağabeyimin yardımıma koştuğu zamanlarda suçluluk hissetmemin asıl sebebi buydu.

Altıncı sınıftaydı, ortaokulun son senesindeydi ve uğraşması gereken kendi sorunları vardı: GAB*, benzin istasyonundaki yarı zamanlı işi, bitirme sertifikası ve kız arkadaşı Aoife gibi...

Canım yandığında Joey'nin de aynı şekilde hissettiğini biliyordum. Sırtında bir yük, sürekli güvende tutmak zorunda olduğu biri olmak istemiyordum ama en başından beri durum böyleydi.

Dürüst olmak gerekirse, okulda ağabeyimin gözündeki hayal kırıklığını görmeye bir dakika daha tahammül etmem mümkün değildi. Bana baktığında yüzünde bitkin bir ifade olacağını bildiğim için koridorlarda ondan kaçıyordum.

Okuldaki öğretmenler beni bu zorba çetesinden korumaya çalışmıştı. Rehberlik öğretmeni Bayan Falvy, fon kesilene kadar ikinci sınıf boyunca bir okul psikoloğundan iki haftada bir danışmanlık almamı bile sağlamıştı.

Annem özel bir terapistle görüşmem için para toplamayı başarmış olsa da seans ücreti seksen *euro*'ydu. Onun isteği üzerine düşüncelerimi

* Galler Atletizm Birliği, İrlanda'nın en büyük spor kuruluşudur. (ç.n.)

sansürlemek zorunda kaldığım için terapistle sadece beş kez görüştükten sonra anneme daha iyi olduğum yalanını söylemiştim.

Daha iyi *değildim.*

Hiç *iyi* olmamıştım.

Sadece annemin çırpınışlarını izlemeye katlanamıyordum.

Ona maddi açıdan yük olmaktan nefret ediyordum, bu yüzden her şeyi yutup yüzüme bir gülümseme yerleştirerek her gün cehenneme yürümeye devam etmiştim.

Ama zorbalık hiç bitmedi.

Hiçbir şey bitmedi.

Ta ki bir gün, aniden her şey sona erene kadar...

Geçen ay, Noel tatilinden bir hafta önce -aynı kız grubuyla benzer bir olay yaşamamızın üstünden sadece üç hafta geçmişken- okul süveterimin önü yırtılmış halde eve dönmüştüm. Yüzüm akan gözyaşlarım yüzünden ıslanmıştı, ısrarla aralarından birinin erkek arkadaşıyla çıkmayı denediğimi iddia eden beşinci sınıftaki bir grup kızdan yediğim darbelerin sebep olduğu kanamayı durdurmak için burnum kâğıt mendille doldurulmuştu.

Baştan çıkarmakla suçlandığım çocuğu ve beni dövmek için acınası bahanelerinden uzun bir liste yapan kızı daha önce hiç görmediğim düşünülürse, bu oldukça açık bir yalandı.

İşte o gün *bıraktım.*

Yalan söylemeyi bıraktım.

Rol yapmayı bıraktım.

Öylece *bıraktım.*

O gün yalnızca *benim* değil, Joey'nin de kırılma noktasıydı. En büyük işkencecim Ciara Maloney'nin erkek kardeşini öldüresiye dövdükten sonra bir haftalık uzaklaştırma almış ve beni eve kadar takip etmişti.

Annem beni o halde gördüğü anda okuldan kaydımı sildirmişti.

Yapılanlara karşı sert bir tepki vermem gerektiğini düşünen babamın isteklerine karşı çıkmıştı. Ardından yerel kredi kooperatifine gidip eski devlet okulumun yirmi beş kilometre kuzeyinde bulunan Tommen Koleji'nin kayıt ücretlerini ödemek için para çekmişti.

Annem için endişelensem de eski okulumun kapılarından bir kez daha girersem dışarı *çıkamayacağımı* biliyordum.

Sınırlarımı aşmıştım.

Daha iyi, daha mutlu bir yaşam umudu gözümün önünde sallanıyordu ve ona iki elimle sıkıca tutunmuştum.

Toplu konutlardaki çocukların özel bir okula gitmeme vereceği tepkiden korksam bile, arkamda bıraktığım okulda katlandığım boktan şeylerden daha kötü olmayacağını biliyordum.

Ayrıca kayıt yaptırmak için Noel tatilinde annemle birlikte görüşmeye gittiğimizde, okul müdürü Bay Twomey ilkokulda arkadaş olduğum Claire Biggs ve Lizzie Young'ın da benimle aynı sınıfta olduğu konusunda güvence vermişti.

Annem ve ağabeyim beni sonuna kadar destekliyordu. Annem kitaplarımı, hatta bir *blazer ceketin* dahil olduğu yeni üniformamı almak için hastanede fazladan temizlik vardiyası yapmıştı.

Tommen Koleji'nden önce, *blazer* ceketleri yalnızca pazar ayinlerindeki adamların üzerinde görürdüm. Daha önce *hiç* gençlerin üzerinde görmemiştim ve artık günlük gardırobumun bir parçası olacaktı.

Önemli bir sınava gireceğim geçiş yılının ortasında okulumdan ayrılmam ailemizde büyük bir anlaşmazlık yaşanmasına sebep olmuştu. Babam yolun aşağısında ücretsiz bir eğitim varken bu okula binlerce *euro* harcadığımız için sinirliydi.

Okulun bana kıymetli GAB yıldızı oğlu için olduğu kadar kolay gelmediğini anlatmaya çalıştığımda beni susturup söylediklerimi dinlemeyi reddetmişti. Böylece, ayrıcalıklı palyaçolarla ünlü bir ragbi hazırlık okuluna gitmemi desteklemeyeceğinden net bir şekilde emin olmamı sağlamıştı.

Babamın ağzından çıkan, *"Tepeden bakmayı bırak, kızım,"* ve *"Bu senin bildiğin ragbiye ve hazırlık okullarına benzemez,"* sözleri hâlâ aklımdan çıkmıyordu. Favorim olan, *"O kaltaklara asla uyum sağlayamayacaksın,"* cümlesinden bahsetmiyordum bile.

Yedi yaşımdan beri bir gün bile çalışmayan bir babaya sahip olduğumuz için aileyi geçindirme sorumluluğu tamamen annemizin üzerindeydi. Bu yüzden babama, *"Parasını sen ödemeyeceksin!"* diye bağırmak istemiştim ama yürüme kabiliyetime bundan daha çok değer veriyordum.

Ona ne söylediğim fark etmezdi, babam asla beni anlamayacaktı. Onun hayatı boyunca bir gün bile zorbalığa maruz kalmadığını tekrar hissetmiştim, eğer bir zorbalık yapılmışsa bunu yapan kişi Teddy Lynch'ti.

Anneme ne zorbalıklar yaptığını ancak Tanrı bilebilirdi.

Babamın okul konusundaki öfkesi yüzünden ara tatilimin büyük kısmını odama kapanıp ondan uzak durmaya çalışarak geçirmiştim.

Beş erkek çocuklu bir ailede tek kız olduğum için, sadece bana ait

olan bir odaya sahiptim. Joey'nin de kendi odası vardı, ağabeyimiz gidene kadar odayı paylaştıkları için benimkinden biraz daha büyüktü. Tadhg ve Ollie büyük odalardan bir diğerini paylaşıyordu, Sean da ebeveynlerimle birlikte en büyük odada kalıyordu.

Evin ön kısmında, avuç içi kadar küçük olan bir odada yaşıyordum ama buna rağmen kapısı kilitlenebilen yatak odamın sağladığı mahremiyete minnettardım.

Üst katta dört oda olsa da evimiz *ufacıktı*. Bir oturma odası, mutfak ve tüm ailenin kullanımı için bir tane banyosu vardı. Ballylaggin'deki en büyük toplu konut olan Elk Toplu Konutları'nın sonunda yer alan yarı müstakil bir evdi.

Tehlikeli ve suçun yaygın olduğu bir yerleşim bölgesindeydik. O yüzden odamda saklanarak tüm bunlardan uzak duruyordum.

Minik yatak odam, delilikle dolu bu evde -ve sokakta- benim özel sığınağımdı ama sonsuza kadar böyle kalmayacağını biliyordum.

Annem tekrar hamile kaldığı için mahremiyetim pamuk ipliğine bağlıydı.

Eğer bir kız kardeşim olursa sığınağımı kaybedecektim.

"Shan!" Banyo kapısının diğer tarafından gelen yüksek ses beni duygusuz düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Acele et, olur mu? Altıma işemek üzereyim."

"İki dakikaya çıkıyorum, Joey," diye seslendikten sonra görünüşümü değerlendirmeye devam ettim. "Bunu başarabilirsin," diye fısıldadım kendi kendime. "Bunu kesinlikle başarabilirsin, Shannon."

Kapıya vurmaya devam ettiği için aceleyle ellerimi rafta asılı duran havluyla kuruladım. Kapının kilidini açtığımda gözlerim üstüne sadece siyah bir *boxer* giymiş ağabeyime takıldı, bir eliyle göğsünü kaşıyordu.

Beni gördüğünde gözleri kocaman oldu, yüzündeki uykulu ifadenin yerini dikkatli ve şaşkın bir ruh hali almıştı. Gözünde hafta sonu çıktığı *hurling* maçından kalma bir morluk vardı ama ona yakışıklılığından bir şey kaybettirmiş gibi görünmüyordu.

"Sen..." Erkek kardeşlere özgü bir şekilde beni öveceği sırada sesi kısıldı. Kaçınılmaz bir şekilde üzülmeme sebep olacak şakalara hazırlandım ancak hiçbiri gelmedi. "Çok güzel görünüyorsun," dedi bunun yerine. Soluk yeşil gözleri sıcak ve dile getirilmeyen kelimelerle doluydu. "Üniforma sana çok yakışmış, Shan."

"Sence her şey yolunda gidecek mi?" Ailemizin geri kalanını uyandırmak istemediğim için sesimi kısık tutuyordum.

Annem dün çift vardiya yapmıştı, şu anda babamla birlikte yatak

odasında uyuyordu. Kapalı kapının ardından babamın yüksek sesli horlamasını duyabiliyordum. Küçük kardeşlerimizin de daha sonra okula gitmek için yataktan sürüklenerek çıkarılması gerekecekti.

Her zamanki gibi, burada sadece ağabeyim ve ben vardık.

İki dost.

Endişelerimi sesli bir şekilde dile getirerek, "Sence oraya uyum sağlayabilir miyim, Joey?" diye sordum. Onunla birlikteyken bunu yapabiliyordum, ailemde konuşabileceğimi ve güvenebileceğimi hissettiğim tek kişiydi. Üniformama bakıp umutsuzca omuz silktim.

Beni baştan aşağıya incelerken gözleri dile getirilmemiş duygularla parlıyordu. Bu kadar erken kalkma sebebinin tuvalete gitme ihtiyacı değil, okuldaki ilk günümde beni evden uğurlamak istemesi olduğunu biliyordum.

Saat 06:15'i gösteriyordu.

Tommen Koleji gibi eski okulum da 09:05'te başlıyordu ama derse yetişebilmek için bu bölgeden sadece 06:45'te geçen otobüse yetişmem gerekiyordu.

Ballylaggin'den kalkan günün ilk otobüsüydü ve okula vaktinde ulaşmak için sahip olduğum tek seçenek buydu. Annem çoğu sabah işte oluyor, babam da hâlâ beni okula götürmeyi kabul etmiyordu.

Dün gece, babamdan beni sabah okula bırakmasını istemiştim. O da tepeden bakmayı bırakmamı, ağabeyim ve mahallemizdeki diğer çocuklar gibi Ballylaggin Devlet Okulu'na gitseydim okula bırakılmama gerek olmayacağını söyleyerek cevap vermişti.

"Seninle çok gurur duyuyorum, Shan," dedi Joey. Sesi duygularla dolup taşıyordu. "Ne kadar cesur olduğunu tahmin bile edemezsin." Birkaç kez boğazını temizledikten sonra, "Bekle, sana bir şey vereceğim," diye devam etti. Ardından dar koridordan geçip odasına girdi ve birkaç saniye sonra geri döndü. "Al," diye mırıldanırken elime beş *euro*'luk birkaç banknot bırakıyordu.

"Joey, bunu yapamam!" dedim zor kazandığı parayı alma fikrini anında reddederek. Petrol istasyonunda çok fazla kazanmıyordu ve ailemizde para bulmak oldukça zordu. Bu yüzden ağabeyimden on *euro* almayı aklımdan bile geçiremezdim.

"Parayı al, Shannon. Yalnızca bir onluk," dedi ciddi bir ifadeyle. "Büyükannemin sana otobüs parası verdiğini biliyorum, yine de cebinde bir şeyler bulunması iyi olur. Orada işlerin nasıl yürüdüğüne dair hiçbir fikrim yok ama yanında hiç para olmadan okula gitmeni istemiyorum."

Boğazımdan yukarı tırmanmaya çalışan yumruyu yutarken, "Emin misin?" diye sordum güçlükle.

Joey başıyla onaylayıp beni kollarının arasına aldı. "Harikalar yaratacaksın," diye fısıldadı kulağıma. Bana o kadar sıkı sarılıyordu ki, gerçekte hangimizi ikna ya da teselli etmeye çalıştığından emin olamıyordum. "Eğer biri sana en ufak bir kötülük yaparsa bana mesaj at. Yanına gelip o sikik okulu, içindeki bütün sosyetik tipleri ve küçük ragbi kafalı şerefsizleri yerle bir ederim."

İç karartıcı bir düşünceydi.

"Sorun çıkmayacak," dedim. Bu kez söylediğim kelimelere inanma ihtiyacıyla sesime biraz güç eklemiştim. "Ama eğer şimdi çıkmazsam geç kalacağım. Okulun ilk gününde bunun olmasını istemem."

Ona son kez sarıldıktan sonra montumu ve çantamı alıp merdivenlere ilerlemeden önce sırtıma geçirdim.

Merdivenlerin yarısına ulaştığımda, "Bana mesaj at," diye seslendi Joey. "Ciddiyim, herhangi birinden pislik kokusu alırsan gelip senin için hallederim."

"Bunun üstesinden gelebilirim, Joey," diye fısıldadım. Tırabzana yaslanıp endişeli gözlerle beni izlediği yere hızlı bir bakış attım. "*Gerçekten.*"

"Yapabileceğini biliyorum." Sesi kısıktı ve acı çekiyormuş gibi duyuluyordu. Derin bir nefesle cümlesini tamamlayarak, "Ben yanındayım, tamam mı?" diye seslendi. "Her zaman yanındayım."

Endişeli bir ebeveynin ilk çocuğunu uğurladığı gibi beni okula uğurlamanın onun için çok zor olduğunu fark ettim. Her zaman benim savaşlarımda mücadele etmiş, hep haklarımı savunmak için araya girip beni korumuştu.

Benimle gurur duymasını, sürekli korunmaya muhtaç olan küçük bir kızdan daha fazlası olarak görmesini istiyordum.

Buna ihtiyacım vardı.

Güçlenmiş bir kararlılıkla birlikte ona neşeli bir gülümseme gönderdim ve otobüse yetişmek için hızla evden ayrıldım.

2
HER ŞEY DEĞİŞTİ
SHANNON

Otobüsten indiğimde, okulun yatılı ve sabahçı öğrencilerin farklı programlarına uyum sağlamak için sabah yedide kapılarını açtığını görüp rahatlamıştım.

Soğuk havadan korunabilmek için hızlıca binanın içine girdim.

Dışarıda sağanak yağmur vardı, başka bir durumda bunun uğursuzluk işareti olduğunu düşünebilirdim ama burası yılda ortalama yüz elli ve iki yüz yirmi beş gün arasında yağmur yağan İrlanda'ydı.

Üstelik tipik bir yağmur dönemi olan ocak ayındaydık.

Birkaç öğrencinin şimdiden koridorlarda dolaştığını, yemekhanede ve ortak alanlarda öylesine vakit geçirdiğini gördüğümde okul saatinden önce gelen tek erkenci kuş olmadığımı fark ettim.

Evet, ortak alanlar.

Tommen Koleji'nde her dönem için ayrı olarak planlanmış, ferah oturma alanları olarak tanımlayabileceğim odalar vardı.

Diğer tüm okullarımda olduğu gibi anında zorba öğrencilerin hedefi haline gelmediğimi fark ettiğimde çok şaşırdım.

Öğrenciler bana hiç aldırış etmeden yanımdan geçip gidiyor, belli ki yalnızca kendi hayatlarıyla ilgileniyorlardı.

Kalbimi dolduran korkuyla birlikte acımasız bir yorum duymayı ya da birileri tarafından itilmeyi bekledim.

Hiçbiri olmadı.

Yılın ortasında komşu devlet okulundan buraya nakil olduğum için hakaretlerle, laf çarpmalarla ve yeni düşmanlarla karşılaşmayı bekliyordum.

Ama *hiçbir şey* olmadı.

Etraftaki birkaç meraklı bakış dışında kimse bana yaklaşmadı.

Belki de bu öğrenciler kim olduğumu bilmiyordu ya da bunu umursamıyorlardı.

Ne olursa olsun, bu okulda göze batmadığım oldukça açıktı ve buna *bayılmıştım.*

Aniden etrafımı saran görünmezlik peleriniyle rahatlarken, aylardır hissetmediğim pozitif duygularla dolup taşıyordum. Kısa bir süre sonra, üçüncü sınıflara ayrılan ortak alanda vakit geçirmeye başladım.

Avluya bakan tarafı duvardan tavana kadar uzanan pencerelerle çevrelenmiş geniş ve aydınlık bir odaydı. Eski öğrencilerin plaket ve fotoğrafları limon rengi duvarları süslüyordu. Pofuduk kanepeler ve rahat koltuklar, etrafında uyumlu sandalyeler olan birkaç yuvarlak masayla birlikte geniş alanı dolduruyordu. Odanın köşesinde bir su ısıtıcısı, ekmek kızartma makinesi ve mikrodalganın bulunduğu küçük bir mutfak vardı.

Lanet olsun.

Demek ki diğer taraftakiler böyle yaşıyordu.

Tommen Koleji farklı bir dünya gibiydi.

Benim yaşadığım dünyanın alternatif evreniydi.

Vay canına.

Yanımda birkaç dilim ekmek getirirsem okulda çay içip tost yiyebilirdim.

Biraz korktuğumu hissettiğimde dışarı çıkıp koridorları gezerek yönümü bulmaya çalıştım.

Okul programımı inceleyip ders alacağım her binayı ve bölümü ezberledim.

08:50'de derslerin başlamasına on beş dakika kaldığını gösteren zil çaldı, şu anda kendime oldukça güveniyordum. Tanıdık bir ses duyduğumda hissettiğim büyük rahatlamayla neredeyse ağlayacaktım.

"Aman Tanrım! Aman Tanrım!" Futbol sahası büyüklüğünde bir gülümsemeye sahip olan uzun boylu, kıvrımlı bir sarışın yüksek sesle konuşarak etraftaki herkesin dikkatini çekiyordu. Bana ulaşabilmek için birkaç öğrenci grubunun arasından aceleyle yanıma ilerlemeye başlamıştı.

Claire Biggs'in daha azını yapmasını beklemesem de yanıma gelip beni kocaman bir kucaklamayla sarmalaması karşısında hazırlıksız yakalanmıştım.

Alışkın olduğumun aksine okulda gerçek gülümsemeler, dostça yüzlerle karşılanmak benim için çok büyük bir şeydi.

"Shannon Lynch," dedi bana sıkıca sarılırken. Sesi kıkırdamak ve boğulmak arasında kalmış gibi çıkıyordu. "Gerçekten buradasın!"

"Buradayım," diye onayladım ufak bir kahkahayla. Sırtına hafifçe vurarak ciğerlerimi parçalayan kucaklamasından kurtulmaya çalışsam da başarısız oldum. "Ama kollarını gevşetmezsen çok uzun süre kalamayacağım."

"Siktir, üzgünüm," dedi gülümseyerek. Ardından bir adım geri çe-

kilip beni ölüm pençesinden kurtardı. "İlkokul dördüncü sınıftan beri büyümediğini unutmuşum." Bir adım daha geriye gittikten sonra beni baştan aşağı süzdü. "Üçüncü sınıf daha doğru olur," dedi gülmeye devam ederken. Şimdi gözleri haylazlıkla ışıldıyordu.

Bu bir laf çarpma değildi, gözlem ve gerçekti.

Yaşıma göre son derece ufaktım. 1.80 boyundaki arkadaşımın yanında kısacık duruyordum.

Claire uzun boyluydu, atletik bir vücuda sahipti ve olağanüstü derecede güzeldi.

Bu mütevazı bir güzellik değildi.

Hayır, onun güzelliği güneş ışınları gibi yüzünden etrafa yayılıyordu.

Yavru köpeklerinkine benzeyen büyük kahverengi gözleri ve kıvırcık sarı saçlarıyla göz kamaştırıyordu. Neşeli bir yapısı ve en soğuk kalpleri bile ısıtabilecek bir gülümsemesi vardı.

Dört yaşındayken bile bu kızın farklı olduğunu biliyordum.

Etrafına yaydığı nezaketi hissedebiliyordum. Sekiz koca yıl boyunca yanımda dururken, onun için olumsuz sonuçlanacak durumlarda bile her zaman beni savunurken bunu anlamıştım.

Doğru ve yanlış arasındaki farkı biliyordu. Kendisinden güçsüz herkesin yardımına koşmaya hazırdı.

O koruyucu biriydi.

Ortaokula geçerken ayrıldığımız zamandan beri birbirimizden uzak kalmıştık ama onu gördüğüm anda hâlâ aynı kişi olduğunu anlamıştım.

"Hepimiz fasulye sırığı olamayız," diye karşılık verdim neşeyle. Canımı yakmayı amaçlamadığını biliyordum.

"Tanrım, burada olmana çok sevindim." Bana gülümseyerek başını iki yana salladı. Sevimli mutluluk dansını yaptıktan sonra bir kez daha kollarını bana sardı. "Sonunda ailenin senin için doğru şeyi yaptığına inanamıyorum."

"Evet," diye karşılık verdim. Hissettiğim huzursuzluk geri dönmüştü. "Sonunda."

"Shan, burası farklı olacak," dedi Claire. Ses tonu ciddiydi, gözleri dile getirilmeyen hislerle dolup taşıyordu. "Yaşadığın tüm o boktan şeyler var ya? Hepsi geçmişte kaldı." Bir kez daha iç çekti, söylemek istediği şeyler yüzünden kendini tuttuğunu tahmin ettim.

Claire biliyordu.

İlkokulda yanımdaydı.

O zaman yaşadığım her şeye tanık olmuştu.

Sebebini bilmesem de, arkadaşım işlerin ne kadar kötüleştiğini görmediği için seviniyordum.

Bu artık hissetmek istemediğim bir aşağılanmaydı.

"Ben yanındayım," diye devam etti. "Lizzie de öyle,, tabii kıçını yataktan kaldırıp okula gelebilirse."

Keyifli bir şekilde gülümseyerek şeytanlarımı aklımın bir köşesine fırlattım. "Yeni başlangıçlara."

Yumruklarımızı birbirine vurduğumuz sırada, "Aynen öyle, kızım!" dedi büyük bir coşkuyla. "Bu neşeli ve aydınlık yeni bir başlangıç."



Günün ilk yarısı beklediğimden çok daha iyi geçmişti. Claire beni okuldaki arkadaşlarıyla tanıştırmıştı, çoğunun ismini hatırlayamasam da beni aralarına aldıkları ve *kabul ettikleri* için -sanırım böyle söyleyebilirdim- minnettar olmuştum.

İnsanlar tarafından kabul edilmeye alışkın olmadığımdan, kendimi sürekli sohbetin akışına ve bana yönelik dostça sorulara ayak uydurmaya çabalarken buluyordum.

O kadar uzun süre kendi halimde vakit geçirmiştim ki normal gençlik ortamına dönmekte zorlanıyordum. Joey ve arkadaşları dışında birilerinin benimle oturup sohbet etmek ya da okula birlikte yürümek istemesi aklımı başımdan alıyordu.

İlkokuldan diğer arkadaşım Lizzie Young, sabah girdiğimiz üçüncü dersin ortasında nihayet okula geldi. Geç kalmasının bahanesi olarak dişçi randevusunu öne sürmüştü, böylece en başından beri sahip olduğumuz tanıdık dostluğa çabucak geri dönmüştük.

Lizzie insanların görünüşü hakkında söylediklerini hiç umursamadan bir erkek pantolonu ve koşu ayakkabıları giyerek gelmişti. Gerçekten insanların ne düşündüğüne aldırmıyormuş gibi görünüyordu. Ruh haline göre giyiniyor, etrafına da bu enerjiyi yayıyordu. Yarın mini etek ve ağır bir makyajla gelebilirdi. İstediği şeyi, ne zaman olmasını isterse o anda yapıyordu ve etraftaki hiç kimsenin fikrine aldırış etmiyordu.

Koyu sarı renkli, uzun ve dalgalı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. İri mavi gözlerini ortaya çıkaran makyajsız yüzüyle etrafına miskin bir özgüven yayıyordu.

Ayrıca tüm derslerde, giydiği bol pantolona ve dağınık saçlarına rağmen etraftaki erkeklerin ondan oldukça etkilediğini fark etmiştim.

Bu da karşı cinsi etkilemek için soyunup makyaj yapmaya gerek olmadığını kanıtlıyordu.

Gerçek bir gülümseme ve hoş bir kişilik oldukça işe yarıyordu.

Lizzie birçok yönden Claire'e benziyordu ama diğer yönlerden tamamen ondan farklıydı.

Claire gibi o da sarışındı ve uzun bacaklara sahipti.

Yaşlarına göre fazla uzun boylu ve korkunç derecede güzeldiler.

Claire dışa dönüktü ve çoğu zaman aşırı heyecanlıydı. Lizzie ise daha rahattı, biraz içine kapanık bir kişiliğe sahipti.

Claire çoğu zaman filtresiz bir şekilde yaşarken, Lizzie'nin bir karar vermesi zaman alırdı.

Claire ağır makyajına eşlik eden her duruma uygun kombinleriyle hep kusursuzdu, Lizzie'nin tarzı ise öngörülmezdi.

Ben de sınıfın en iyi görünümlü kızlarının ufak tefek esmer arkadaşıydım.

Derin bir nefes...

"İyi misin, Shan?" diye sordu Lizzie. Aramızda uzun süreli bir sessizlik olmuştu.

Bir sonraki dersimiz için güney kanadına yürürken aniden durup öğrencilerin arkama yığılmasına sebep oldum.

"Ah, kahretsin," diye mırıldandım. Bir anda yaptığım hatayı fark etmiştim. "Telefonumu tuvalette unuttum."

Claire kaşlarını çatarak bana döndü, hemen sol tarafımda duruyordu. "Git al, burada seni bekleriz."

"Fen binasındaki tuvalette," diye yanıtladım inleyerek. Tommen, kampüsün etrafına yayılan çeşitli binalardaki çok sayıda sınıfıyla saçma derecede büyüktü. "Gidip almam gerekiyor," diye ekledim. Birinin telefonumu bulup mahremiyetimi ihlal etmesi düşüncesiyle gerilmeye başlamıştım. Telefonun bir değeri yoktu, piyasadaki en ucuz peşin ödemeli telefonlardan biriydi. Bir kamerası bile yoktu ama bana aitti. Özel mesajlarla dolu olduğu için onu geri almak zorundaydım. "Kahretsin."

"Endişelenme," diye araya girdi Lizzie. "Seninle oraya kadar yürürüz."

"Olmaz." Elimi kaldırıp başımı iki yana salladım. "Sizin de derse geç kalmanıza sebep olmak istemiyorum. Ben gidip alırım." Ben yeni kızdım. Okuldaki ilk günümdü. Derse geç kaldığım için öğretmenin üstüme geleceğini sanmıyordum. Ancak arkadaşlarım burada yeni değildi ve sıralarına zamanında oturmamak için hiçbir bahaneye sahip değillerdi.

Bunu yapabilirdim.

Bana eşlik etmesi için bebek bakıcısına ihtiyacım yoktu... ya da en azından öyle olmamalıydı.

Claire kararsızlığını belli ederek kaşlarını çattı. "Emin misin?"

"Evet." Başımla onayladım. "Yolu hatırlıyorum."

"Bilemiyorum, Shan." Lizzie altdudağını ısırıyordu. "Belki de birimiz seninle birlikte gelse iyi olur." Omuz silkerek devam etti. "Bilirsin, her ihtimale karşı gelebiliriz."

İkinci zil yüksek sesle çalıp ders başlangıcını duyurdu.

"Hadi," diyerek ısrar ettim. Ardından ellerimle derse gitmelerini işaret ettim. "İyi olacağım."

Topuklarımın üstünde dönüp aceleyle koridorun girişine doğru yürüdüm ve avluya ulaştıktan sonra koşmaya başladım. Fen binasına ulaşmak için birkaç antrenman sahasını çevreleyen yolda, sağanak yağmurun altında tüm gücümle koşmam tam dokuz dakika sürmüştü. Giydiğim topuklu ayakkabılarla bunu yapmak hiç kolay değildi.

Kızlar tuvaletine ulaştığımda nefes nefeseydim ve çok terlemiştim.

Neyse ki telefonum tam bıraktığım yerde, sabunluğun yanındaki lavabonun üstündeydi.

Rahatlayarak yere çökerken telefonumu lavabodan alıp hızlıca ekranı kontrol ettim. Sabit kilitli ekranı görünce tekrar rahatlayıp okul çantamın güvenli ön cebine koydum.

Eğer bu olay eski okulumda olsaydı, tuvalette sahipsiz bırakılan bir telefon on beş dakika bir yana, on beş saniye bile orada durmazdı.

Artık zenginlerle yan yana yürüyorsun, Shannon, diye düşündüm kendi kendime. *Onlar senin boktan telefonunu istemez.*

Yüzüme biraz su çarptıktan sonra çantamı sırtıma atıp eskiden aralarına dahil olduğum inek öğrencilerin yaptığı gibi askılarını kollarımdan geçirdim. Henüz okul dolabıma gitmediğim için sırtımda yirmi beş kilo taşıyormuş gibi hissediyordum. Bu durumda çantanın her iki askısı da oldukça gerekliydi.

Fen binasından dışarı çıkıp ilerlemeye başladım. Sınıfımın bulunduğu ana binaya uzanan sevimsiz yolu gördüğümde dudaklarımdan kaçmak üzere olan inlemeyi bastırdım.

Tekrar koşamazdım.

Fiziksel olarak bu mümkün değildi.

Sahip olduğum tüm enerji içimden çekilmişti.

Umutsuz bakışlarım, karşımdaki hiç çekici görünmeyen yokuşa ve antrenman sahalarına doğru çevrildi.

Okulun bu bölümünde üç tane saha bulunuyordu.

İyi bakılmış, şu anda kullanılmayan iki küçük saha ve yaklaşık otuz erkekle birlikte onlara emirler yağdıran bir öğretmen tarafından işgal edilen büyük bir saha vardı.

Kararsız bir şekilde sahip olduğum seçenekleri tarttım.

Eğer antrenman sahasından geçersem yürüyüş mesafem birkaç dakika daha kısalırdı. Beni fark etmeyeceklerdi bile.

Ufak ve hızlıydım.

Ayrıca yorgun ve endişeliydim.

Antrenman sahasından geçmek yapılacak en mantıklı şeydi.

Alanın diğer ucunda, sahaları avludan ayıran çimenlerle kaplı dik bir yokuş vardı ama bunu sorunsuz atlatabilirdim.

Saatimi kontrol ettiğimde kırk dakikalık dersin on beş dakikasını çoktan kaçırmış olduğumu görüp telaşlandım.

Sonunda karar vererek antrenman sahasını yoldan ayıran kısa ahşap çitlerden atladım ve hedefime doğru hızla yürümeye başladım.

Kalbim hızla göğüs kafesime çarparken kafamı eğip hızla boş sahalardan geçsem de erkeklerle dolu büyük sahaya ulaştığımda tereddüt ettim.

Devasa erkekler.

Pis erkekler.

Öfkeli görünen erkekler.

Şu anda bana bakan erkekler.

Kahretsin.

"Ne yapıyorsun?"

"Defol git sahadan!"

"Yüce Tanrım!"

"Lanet olası kızlar."

"Çık git, tamam mı?"

Panikle yanlarından geçip giderken bağırışlarını ve iğnelemelerini duymazdan geldim. Spor antrenmanlarını böldüğüm ortadaydı.

Adımlarımı hızlandırıp beceriksizce koşarken aşağılanma duygusu tüm bedenimi kapladı.

Yerler yağmur yüzünden ıslak ve çamurluydu, bu yüzden istediğim -ya da o çocukların istediği- kadar hızlı hareket edemiyordum.

Sahanın kenarına ulaşıp dik yokuşu sendeleyerek çıkarken o kadar rahatlamıştım ki neredeyse ağlayacaktım. Ancak anlık, kısacık bir rahatlamadan sonra çok sert ve ağır bir şey başımın arkasına çarptı. Ciğerlerimdeki hava boşalıp ayaklarım yerden kesilirken hissettiğim rahatlama yerini hızla keskin bir acıya bıraktı.

Birkaç saniye sonra arkaya doğru kontrolsüz bir şekilde düşmeye başladım, çamurlu yokuştan aşağıya doğru yuvarlanıyordum. Kafamın içinde zonklayan ağrı, net düşünmemi ya da düşüşümü engellememi imkânsız hale getiriyordu.

Gürültülü bir şekilde yere çarptım, üzerime yoğun bir karanlık bulutu çökmeden önce son bir düşüncem vardı. *Hiçbir şey değişmedi.*

Ama yanılmıştım.

O günden sonra her şey değişmişti.

Her şey.

3
UÇAN TOPLAR

Mucize Çocuk Akademideki Antrenör Ekibini Büyüledi

Cork Kontluğuna bağlı Ballylaggin kasabasında ikamet eden Blackrock Dublin asıllı on yedi yaşındaki genç Johnny Kavanagh; Cork'taki prestijli ragbi akademisindeki konumunu korumak için tıbbi değerlendirmesinden kolayca geçti. Takım doktorları, geçen sezonun başından beri kronik bir kasık rahatsızlığı yaşayan genç sporcu hakkında her şeyin yolunda gittiğini söyledi. Tommen Koleji ortaokul öğrencisi, genç takımında ilk on üçe seçilerek bu hafta sonu akademi adına on beşinci başlığını* kazanmaya hazırlanıyor. Doğuştan yetenekli orta saha oyuncusu, Birleşik Krallık ve güney yarım küredeki kulüpler de dahil olmak üzere uluslararası düzeyde koçların ilgisini çekiyor. İrlanda U20** takımının baş antrenörü Liam Delaney, genç sporcunun sıralamalardaki hızlı yükselişi hakkında yorum yapması istendiğinde şunları söyledi: *"Ülke genelinde gelecek vadeden oyuncuların kabiliyet düzeyi bizi heyecanlandırıyor, İrlanda'nın ragbi geleceği parlak görünüyor."* Özellikle Cork'taki öğrenci sorulduğunda, *"Dublin'de oynadığı günlerden beri onun farkındayız, ayrıca son on sekiz aydır koçları ve antrenörleriyle yakın görüşmeler halindeyiz. U18*** antrenörleri kendisinden oldukça etkilendi. İlerlemesini yakından takip ediyoruz, sahada zahmetsizce sergilediği zekâ ve olgunluk seviyesi bizi etkiliyor. Reşit olduğunda kesinlikle dikkate alınması gereken bir sporcu,"* diyerek cevap verdi.

JOHNNY

Tükenmiştim.

Gerçekten o kadar yorulmuştum ki, gözlerimi açık tutup bir noktaya odaklanmakta güçlük çekiyordum. Cehennem gibi geçen günüm, cehennem gibi geçen bir haftaya dönüşmeye başlamıştı. Henüz pazartesi olduğu düşünülürse bu gerçekten de olağanüstü bir başarıydı.

* Ragbi sporunda bir oyuncu maçta oynadığında başlık ile ödüllendirilir. (ç.n.)
** İrlanda'daki yirmi yaş altı sporcuların oynadığı milli ragbi takımı. (ç.n.)
*** İrlanda'daki on sekiz yaş altı sporcuların oluşturduğu milli ragbi takımı. (ç.n.)

Okula hemen geri dönmenin sebep olduğu şey tam olarak buydu. Haftada altı gece yaptığım antrenmanlardan ve spor salonu çalışmalarından bahsetmiyordum bile.

Dürüst olmak gerekirse, geçen yaz Avrupa'nın en iyileriyle birlikte oynadığım U18'le olan uluslararası turnuvadan dönüp Dublin'deki altı haftalık yoğun kondisyon kampına girdiğim zamandan bu yana gücüm yavaşça tükenmeye başlamıştı.

Bunun sonrasında okula dönüp kulübüme ve akademiye karşı sorumluluklarıma kaldığım yerden devam etmeden önce her şeye on günlük bir ara vermiştim.

Ayrıca şu anda çok açtım, bu da hissettiğim öfke için iyiye işaret değildi.

Öğünlerimin arasına uzun zaman koymak artık iyi bir fikirmiş gibi gelmiyordu.

Yaşam tarzım ve yoğun antrenman programım, belirli zaman dilimlerinde düzenli olarak beslenmeyi gerektiriyordu.

Günlük diyetimde dört bin beş yüz kalori tükettiğim için, vücuduma göre ideal olan plan iki saat aralıklarla bir şeyler yemekti.

Midemi dört saatten fazla beklettiğimde huysuz, uyuz bir puşt oluyordum.

Yemek çantamda beni bekleyen balık ve buharda pişmiş sebze yığını için can attığım söylenemezdi ama kahrolası bir rutine uymak zorundaydım.

Eğer yeme planımı bozarsam içimdeki aç canavarı uyandıracağım kesindi.

Sahaya gireli yarım saat bile olmamıştı ama şimdiden üç takım arkadaşımı yere sermiştim. Ayrıca bu yüzden koç tarafından azarlanmıştım.

Aslında, onlara yaptığım müdahaleler biraz acımasız olsa da tamamen kitabına uygundu.

Fakat lanet olsun ki, hareketlerimin amacı tam olarak buydu.

Bulunduğum seviyenin yakınından bile geçemeyecek çocukları ağırdan alamayacak kadar kışkırtılmış durumdaydım.

Çocuk, onları tanımlamak için kullanılabilecek en doğru kelimeydi.

Bunlar sadece *çocuktu*.

Ben adamlarla birlikte oynuyordum.

Okul takımında oynamak hakkında sıklıkla düşünüyordum.

Benim için hiçbir boka yaradığı yoktu.

Kulüp yeterince temel seviyedeydi ama okul antrenmanları sikik zamanımı boşa harcıyordu.

Özellikle de bu okulda.

Noel tatilinden sonraki ilk gündeydik ancak okul takımı eylülden beri antrenman yapıyordu.

Dört ay.

Dört sikik ay geçmişti ve her zamankinden daha düzensiz görünüyorduk.

Son altı yıl içerisinde bir milyonuncu kez kendimi ailemin buraya taşınmış olmasına içerlerken buldum.

Dublin'de kalmış olsaydık, kaliteli bir takımda kaliteli sporcularla oynayacak ve gerçek bir ilerleme kaydedebilecektim.

Bunun yerine burada, bir hiçliğin ortasında beceriksiz bir antrenörün yarım bıraktığı işi yapıyordum. Ön elemeleri geçebilmemizi sağlamak için resmen son gücümle mücadele ediyordum.

Geçen yıl lig kupasını kazanmıştık çünkü siktiğimin ragbisini gerçekten düzgün *oynayabilen* sağlam bir takımımız vardı.

Geçen yılın kadrosundan artık üniversiteye giden birkaç oyuncunun eksikliği yüzünden, bu yıl sahip olduğumuz şansla ilgili duyduğum sıkıntı ve endişe her geçen dakika artıyordu.

Ayrıca böyle hisseden tek kişi ben değildim.

Bu okulda, oynadığımız bölge için yeterince iyi olan istisna sayılabilecek altı veya yedi oyuncu kalmıştı ve asıl *sorun* da buydu.

Bu ligde başarılı olmak istiyorsak yirmi üç iyi oyuncudan oluşan bir takıma ihtiyacımız vardı.

Yarım düzine sporcu işimize yaramazdı.

Örneğin, en yakın arkadaşım Gerard Gibson -ya da kısaca Gibsie- en güzel istisnalardan biriydi.

Hiç şüphesiz, bu seviyedeki ragbi maçlarında birlikte veya karşısında oynadığım en iyi kanat oyuncusuydu. Biraz bağlılık ve çabayla kolayca üst sıralara yükselebilirdi.

Ancak benim aksime, en yakın arkadaşım bu sporu hayatının merkezine koymuyordu.

Birkaç seneliğine partilerden ve kızlardan vazgeçmek, profesyonel bir spor kariyeri için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi. İçki ve sigara alışkanlıklarını da bırakırsa gerçekten olağanüstü bir sporcu olurdu.

Fakat arkadaşım bundan o kadar emin değildi. Antrenmana harcayacağı kaliteli zamanını kasabanın kadın nüfusuyla sevişmenin keyfini çıkarıp, karaciğeri ve pankreası isyan edene kadar içerek geçirmeyi seçmişti.

Bunun korkunç bir kayıp olduğunu düşünüyordum.

En yeni on iki numaramız ve orta sahadaki partnerim Patrick Feely'den gelen başka bir yamuk pas, bulunduğumuz sahanın tam ortasında detaycı aklımı kaybetmeme neden oldu.

Dişliğimi çıkarıp ona fırlattığımda tam çenesine isabet etti.

"Bunu gördün mü?" diye kükredim. "Buna siktiğimin hedefini tuttturmak denir."

"Üzgünüm, kaptan," diye mırıldandı orta saha oyuncusu. Bana dördüncü sınıfta okul takımının kaptanı olmamın ve aynı yıl uluslararası başlığımı kazanmamın ardından takılan lakapla hitap ederken yüzü kıpkırmızıydı. "Daha iyisini yapacağım."

Anında hareketlerimden pişman oldum.

Patrick terbiyeli bir çocuktu. Ayrıca yakın arkadaşlarımdan biriydi.

Gibsie dışındaki diğer en yakın arkadaşlarım Hughie Biggs ve Patrick'ti.

İlkokulun son yılında, tamamı erkeklerden oluşan Scoil Eoin'deki sınıflarına transfer edildiğimde çoktan birbirleriyle yakın olmuşlardı.

Ortak ragbi sevgimiz üzerinden bağ kurmuş, ortaokul hayatımız boyunca yakın olmuştuk. Ama Hughie ve Patrick en yakın arkadaşlar olmuşlardı, ben de diğer mankafayla eşleşmiştim.

Patrick sessiz bir çocuktu. Öfkemle karşılaşmayı hak etmiyordu ve tükürükle dolu dişliğin kafasına fırlatılmasını hak etmediği de kesindi.

Kafamı eğip ona doğru koştum, ardından omzuna vurup mırıldanarak özür diledim.

Tam olarak bu yüzden beslenmeye ihtiyacım vardı.

Belki aletime koymak için bir buz torbası almak da iyi bir fikir olabilirdi.

Yeterince et ve sebzeyle dolu olduğumda daha farklı bir insan oluyordum.

Hoşgörülü bir insandım.

Nazik bile sayılabilirdim.

Ancak şu anda tek odaklandığım nokta açlıktan ve acıdan *bayılmamaktı*. Bu yüzden nezakete ayıracak vaktim yoktu.

Bu hafta kupa eleme maçlarımızdan biri vardı. Bu çocuklar boş zamanlarını benim aksime... ergenlik yaparak geçiriyordu.

Noel tatili bunun en iyi örneğiydi.

Tatillerini sonuna kadar yiyip içerek geçirmişlerdi, bense bütün zaman boyunca sakatlığı atlatıp sahaya geri dönmek için manyak gibi çalışmıştım.

Eğer gerçekten güçsüz tarafta olsaydık maç kaybetmek hiç umurumda olmazdı.

Kabul edemediğim şey, takımın hazırlıksız olması ve disiplinsizlik yüzünden yenilgi almaktı.

Erkek Öğrenciler Turnuvası dışında ilerleyebilecekleri bir seçenek yoktu.

Benim lanet olası kitabımda bu kabul edilemezdi.

Bir kız sahadan geçip antrenman sahasında dolaşırken tüm mantığımı yitirdim.

Öfkeyle ona bakarken içimdeki sinirin çılgınlık sınırına ulaştığını hissedebiliyordum.

Takım işte bu kadar boktan durumdaydı.

Diğer öğrenciler antrenman yapıyor olmamızı bile umursamıyordu.

Çocuklardan birkaçının ona bağırması beni daha da sinirlendirdi.

Neden ona bağırdıklarını anlamıyordum.

Bu *onların* suçuydu.

Oyunlarını geliştirmeleri ya da ragbi hayallerini bir kenara bırakmaları gerekirken aptal çocuklar bağırıp çağırıyordu.

Oyuna odaklanmak yerine tüm dikkatlerini bir kıza veriyorlardı.

Siktiğimin aptalları.

"Harika bir kaptanlık gösterisi, Kavanagh," diye alay etti Ronan McGarry. Takıma son alınanlardan biriydi, oyun kurucuların en kötü örneklerinden olduğu da söylenebilirdi. Benden yaşça küçük olmasına rağmen, "Biraz fazla mı abartılıyorsun acaba?" diye kışkırtmayı ihmal etmedi. Bu sırada sahada ters bir şekilde koşarak yanımdan geçiyordu.

"Siktiğimin koşusuna devam et," diye uyardım onu. Bu sırada eğer bacaklarını kırarsam başımın ne kadar derde gireceğini düşünüyordum. Bu çocuktan gerçekten hiç hoşlanmıyordum.

"Belki de kendi tavsiyene uymalısın," diye alay etti. "Dublin pisliği."

Cezaların umurumda olmadığına karar verip topu kafasına fırlattım.

Tam isabet. Top McGarry'nin hedeflenen bölgesine, yani burnunun ortasına çarpmıştı.

"Sakin ol, ateşli çocuk!" diye bağırdı koç. Yüzünü avuçlarının arasına alan çocuğa doğru koşmaya başlamıştı.

Bu görüntü karşısında homurdandım.

Ona sadece topumla vurmuştum, yumruğumla değil.

Korkak herif.

"Bu bir takım sporu," dedi koç öfkeyle. Bana ters ters bakıyordu. "Johnny gösterisi değil."

"Ah, öyle mi?" diye karşılık verdim. Tuzağa düştüğüm için neredeyse hırlamıştım. Okulun kıdemli ragbi koçu Bay Muhacy benden pek hoşlanmıyordu ve duygularımız karşılıklıydı.

"Evet," diye kükredi koç. "Kesinlikle öyle."

Topun düştüğü yere koşup elime aldıktan sonra konuyu geçiştirmek istemeyerek koça ve McGarry'ye doğru yürüdüm. "O halde bunu şu pisliklere hatırlatmak isteyebilirsin," diye hırladım. Hemen ardından takım arkadaşlarımı işaret ettim. "Çünkü bugün antrenmana gelen tek aptalmışım gibi hissediyorum!"

"İnce bir buz üstünde yürüyorsun, evlat," dedi öfkeyle. "Uzatma."

Söylediğinin aksine konuyu uzatmaya devam ederek, "Bu takım kahrolası bir şaka olmalı," diye tısladım.

"Git duş al, Kavanagh," diye emretti koç. Parmağını göğsüme bastırırken yüzü tehlikeli bir tonda morarıyordu. "Atıldın!"

"Atıldım mı?" diye karşılık verdim onu kışkırtarak. "Tam olarak nereden atıldım?"

Bir boktan atılmayacaktım.

Koç beni bırakamazdı.

Beni antrenmanlardan men edebilirdi.

Beni uzaklaştırabilirdi.

Ceza verebilirdi.

Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi çünkü maç günü geldiğinde o sahada olacaktım.

"Hiçbir şey yapamazsın," diyerek alay ettim. Öfkemin beni ele geçirmesine izin veriyordum.

"Beni zorlama, Johnny," diye uyardı koç. "Ülkenin dört bir yanındaki havalı küçük koçlarına bir telefon açarım ve kendini çıkabileceğinden daha fazla bokun içinde bulursun."

Ronan onun yanından pis pis sırıtıyordu, başımın belaya girme ihtimalinden keyif aldığı belliydi.

Bu tehdide sinirlensem de yenildiğimi biliyordum. Damarlarımda gürleyen doyumsuz öfkeyle nereye gittiğini umursamadan elimdeki topu yere bırakıp bir tekme savurdum.

Top krampon ayakkabımın altından fırladığında içimdeki öfke bir anda dağılıp yenilgiyle birlikte vücudumu terk etti.

Siktir.

Zorluk çıkarıyordum.

Bunu çok iyi biliyordum.

Koçun beni akademiyle tehdit etmesi kural dışı bir hareketti. Ancak şu anda bunu hak ediyordum.

Koçun sahasında, *onun* takımına karşı kontrolümü kaybetmiştim. Kendime hâkim olamayacak kadar duygusal ve yorgundum.

Bir milyon yıl geçse bile, McGarry'ye top fırlattığım için en ufak bir pişmanlık duymayacaktım. O herif çok daha kötüsünü hak ediyordu ama Feely ve diğer çocuklar tamamen farklı bir konuydu.

Bu takıma kaptanlık yapmam gerekirken aptalca davranmayı tercih ediyordum.

Yeterince iyi değildim, ayrıca az önceki ani öfkem yüzünden kendime sinirlenmiştim.

Fakat sorunumun ne olduğunu biliyordum.

Son birkaç aydır çok fazla işle uğraşıyordum. Ayrıca sakatlık sonrasında spora çok erken dönmüştüm.

Doktorlarım bu hafta antrenmanlara dönmeme izin vermişti ama gözleri görmeyen biri bile şu anda formumda olmadığımı anlayabilirdi. Bu durum beni çok sinirlendiriyordu.

Bir sakatlığı atlatmaya çalışırken okul, antrenmanlar, kulüp sorumlulukları ve akademi arasındaki dengeyi sağlamak hem zihnimi hem de vücudumun sınırlarını zorluyordu. Bu yüzden genellikle gösterdiğim saf disiplini bulmakta zorlanıyordum.

Her ne olursa olsun, bunlar davranışlarım için bir bahane olamazdı.

Karnımı doyurduktan sonra Patrick'ten ve takımdaki diğer çocuklardan özür dileyecektim.

Tavrımdaki değişimi fark eden koç sertçe başını salladı.

"Güzel," dedi öncekinden daha sakin bir tonda. "Tanrı aşkına, şimdi gidip temizlen ve bir gün boyunca dinlen. Sen sadece bir çocuksun, Kavanagh. Üstelik bok gibi görünüyorsun."

Adam hem benden pek hoşlanmıyordu hem de yaşlı çiftler gibi sürekli didişiyorduk ama iyi niyetinden hiçbir zaman şüphe duymamıştım.

Sadece ragbi becerilerimize değil, aynı zamanda oyuncularına da önem veriyordu. Bizi okul hayatının her alanında başarılı olmaya teşvik ediyor ve sürekli sertifika sınav yıllarının öneminden bahsediyordu.

Bok gibi göründüğüm konusunda muhtemelen haklıydı. Çünkü kesinlikle öyle hissediyordum.

"Senin için önemli bir yıl," diye hatırlattı koç. "Beşinci yıl, bitirme sertifikan için altıncı yıldan daha önemli ve notlarını yüksek tutman gerekiyor... Ah, kahretsin!"

"Ne oldu?" diye sordum şaşkınlıkla.

Koçun dehşet içindeki bakışlarını takip ederek arkamı döndüğümde gözlerimi sahanın kenarında duran topa çevirdim.

"Siktir," diye mırıldandım. Zihnim gördüğüm şeyleri anlamlandırmaya başlamıştı.

Az önceki kızdı.

Sahadan koşarak geçmeye çalışan kız çimlerin üzerinde sırtüstü uzanıyordu.

Yanındaki çimlerin üzerinde bir top duruyordu.

Herhangi bir top değildi.

Benim lanet olası topumdu!

Dehşete kapılmış bir halde, henüz beynim olanları idrak edemeden ayaklarım hareket etmeye başladı. Ona doğru koşarken her adımımda kalbim göğüs kafesime çarpıyordu.

"Hey... iyi misin?" diye seslendim. Aramızdaki mesafeyi kapatmıştım.

Ayağa kalkmaya çalışırken dudaklarından yumuşak, kadınsı bir inilti çıktı.

Doğrulmaya çalışıp acınası bir şekilde başarısız olurken korktuğu her halinden belli oluyordu.

Ne yapacağımı bilmiyordum, kalkmasına yardım etmek için uzandım ama hızla elime vurdu.

"Dokunma bana," diye bağırırken kelimeler ağzında yuvarlanıyordu. Hareketinin sarsıntısı yüzünden dizlerinin üstüne düşmüştü.

"Tamam!" Refleks olarak bir adım geri gidip ellerimi kaldırdım. "Çok özür dilerim."

Acı verecek kadar yavaş bir şekilde ayağa kalktı. Bedeni kontrolsüz bir şekilde sallanırken kafa karışıklığı yüzüne kazınmış ve gözleri odağını kaybetmişti.

Bir eliyle çamurlu eteğinin yırtılan kenarını, diğer eliyle de ragbi topunu düzgün bir şekilde tutarken kızgın gözlerle etrafına bakındı.

Dikkatini elindeki topa verdikten sonra tekrar yüzüme baktı.

Sendeleyerek bana doğru yürürken gözlerinde donuk bir öfke parıldıyordu.

Saçları tamamen dağılmış halde küçük omuzlarından aşağıya dökülüyordu. Saç tellerine çamur ve çimen parçaları bulaşmıştı.

Yanıma ulaştığında topu göğsüme fırlatıp, "Bu senin topun mu?" diye tısladı.

Bu ufak, çamurla kaplı kızı gördüğüm anda o kadar etkilenmiştim ki sorusuna lanet olası bir aptal gibi başımı salladım.

Tanrı aşkına, kim bu kız?

Boğazımı temizleyerek topu ondan aldım. "Şey... evet. Benim topum."

Ufaktı, cidden minicikti ve neredeyse göğsümle aynı hizadaydı.

"Bana bir etek borçlusun," diye homurdandı. Kumaşı kalça kısmından tutmaya devam ediyordu. "Bir de külotlu çorap," diye ekledi. Gözleri ten rengi çorabındaki büyük yırtığa odaklanmıştı.

Bakışları vücudunda gezindikten sonra tekrar yüzüme doğru dönerken gözlerini kıstı.

"Tamam," diye cevap verdim başımı sallayarak. Gerçekten başka nasıl cevap verebilirdim ki?

"Ayrıca bir özür," diye ekledi. Bunun hemen ardından dengesini kaybetti.

Kalçasının üzerine sertçe düştüğünde darbeyle birlikte küçük bir çığlık attı.

"Ah, kahretsin," diye mırıldandım. Topu kenara fırlatıp ona yardım etmek için hareketlendim. "Amacım..."

"Dur!" Ellerimi tekrar uzaklaştırmıştı. "Off," dedi inleyerek, konuşurken iki büklüm oluyordu. Uzanıp yüzünü elleriyle kavradıktan sonra derin bir nefes aldı. "Başım..."

"İyi misin?" diye sordum. Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

İstemese de onu tutup yerden kaldırmalı mıydım?

Bu iyi bir fikirmiş gibi görünmüyordu.

Ama onu burada bırakmam mümkün değildi.

"Johnny!" diye kükredi koç. "O iyi mi? Canını mı yaktın?"

"O iyi," diye seslendim. Kızın göğsünden bir hıçkırık koptuğunda yüzümü buruşturdum. "İyisin, değil mi?"

Bu kız başımı belaya sokacaktı.

Şu anda zaten yeterince belayla uğraşıyordum.

Koçla aramız limoniydi.

Bu kızın neredeyse kafasını koparacak olmam iyi bir izlenim oluşturmazdı.

"Bunu neden yaptın?" diye fısıldadı. Minik yüzünü daha da ufak olan ellerinin arasına almıştı. "Canımı yaktın."

"Özür dilerim," diye tekrarladım. Garip bir şekilde çaresiz hissediyordum ve bu duygu hiç hoşuma gitmiyordu. "İsteyerek olmadı."

Burnunu çekti, mavi gözlerinin sulandığını görünce içimde bir şeylerin koptuğunu hissettim.

Siktir.

Yere doğru eğilip onu çimlerden kaldırmadan önce dehşete düşmüş bir ifadeyle ellerimi havaya kaldırdım. "Çok özür dilerim." Ardından, "Tanrım," diye mırıldandım sessizce. Ayaklarının üstünde durmasına yardım etmiştim. "*Ağlama.*"

"Bugün benim ilk günüm," dedi burnunu çekip bir o yana bir bu yana sallanırken. "Yeni bir başlangıç yaptıktan hemen sonra kendimi pislik içinde buldum."

Gerçekten pislik içindeydi.

"Babam beni öldürecek," diye devam etti. Yırtık eteğini tutmaya devam ediyordu. "Üniformam mahvoldu."

O sırada boğazından acı dolu bir tıslama sesi koptu. Eteğini tutmak için kullandığı eli şakağına uzanırken kumaş parçası vücudunu açıkta bırakmıştı.

Gözlerimin istemsizce büyümesi, bir kadın iç çamaşırı görünce ortaya çıkmaması gereken uygunsuz bir tepkiydi.

Çocuklardan ıslıklar ve tezahüratlar yükseliyordu.

"Aman Tanrım," diye haykırdı kız. Beceriksizce eteğini indirmeye çalışıyordu.

"Devam et güzelim!"

"Etrafında dön!"

"Siktirin gidin, adi herifler!" diye kükredim takım arkadaşlarıma. Görmelerini engellemek için kızın önüne geçtim.

Arkamdan kahkahalar atıp saçma sapan konuşan çocukların seslerini duyabiliyordum ama söyledikleri tek kelimeye bile odaklanamıyordum. Kalp atışlarım kulaklarımı sağır edecek kadar artmıştı.

"Al." Formamın eteğine uzanıp başımın üzerinden çıkarırken, "Giy bunu," diye emrettim.

"Bu kirli," dedi hıçkırarak. Yine de formamı onun başından geçirip aşağıya doğru çekerken beni durdurmadı.

Sonra ellerini formanın içine kaydırdı. Kumaş dizlerinin üzerine kadar inip açıkta kalan yerleri kapatırken içimde bir rahatlama duygusunun yükseldiğini hissettim.

Tanrım, gerçekten ufacık bir şeydi.

Ortaokula gidecek yaşta olduğu konusunda emin miydik?

Çünkü öyle görünmüyordu.

Şu anda çok küçük ve üzgün görünüyordu.

"Kavanagh, kız iyi mi?" diye sordu koç.

"O iyi!" diye sertçe bağırdım tekrar.

"Onu ofise götür," diye talimat verdi. "Majella'nın onu kontrol ettiğinden emin ol."

Majella okulun ilkyardım görevlisiydi. Yemekhanede çalışıyordu ve bir öğrenci yaralandığında başvurulacak kişiydi.

"Tamam, efendim," diye seslendim endişeyle. Kızın eteğini ve okul çantasını almak için hızlıca yere eğildim.

Ama ona doğru yaklaştığımda benden uzaklaştı.

"Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum," dedim elimden geldiğince nazik bir ses tonu kullanarak. Ona zarar vermek istemediğimi göstermek istercesine ellerimi kaldırdım. "Seni ofise götüreceğim."

Biraz sersemlemiş göründüğü için ona bir beyin sarsıntısı yaşatmış olabileceğimden endişeleniyordum.

Sahip olduğum şansla birlikte bu oldukça mümkündü.

Sikeyim böyle işi.

Çantayı omzuma atıp yırtılan eteği şortumun beline sıkıştırdım. Ardından elimi sırtına yerleştirerek sahayı okul arazisinden ayıran engebeli yokuşa doğru ilerlemesini sağladım.

Yavru bir tay gibi ayaklarının üzerinde yalpalıyordu. Kolumu onun omuzlarına sarmam gerektiği konusunda bastıran ani dürtüye direnmek zorundaydım.

Birkaç dakika sonra, dengesini kaybetmeye devam ettiği için tam olarak bunu yapmak zorunda kalmıştım.

İçimi aniden bir panik duygusu kapladı.

Lanet olası kızı bozmuştum.

Kafasını kırmıştım.

Kendimi kaybettiğim için uzaklaştırma cezası alacaktım ve hakkımda tutuklama emri çıkarılacaktı.

Pisliğin tekiydim.

"Özür dilerim," demeye devam ettim. Bir salyangoz hızında yürürken durup bize bakmaya karar veren her meraklı piç kurusuna ters bakışlar atıyordum.

Formam kızın üzerinde bir elbise gibi görünüyordu.

Onun yanında ilerlerken üzerimde sadece antrenman şortu, çorap ve çivili krampon vardı. Üst bedenim soğuk yüzünden resmen donuyordu.

Ah, bir de sırtımda asılı olan sikik pembe okul çantası vardı.

Etraftakiler istedikleri gibi bakabilirdi. Şu anda beni ilgilendiren tek şey bu kızın başını kontrol ettirmekti.

"Lanet olsun, gerçekten çok özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak," diye inlerken başını tutuyordu.

"Doğru, özür dilerim," dedim mırıldanarak. Ağırlığını üzerime verdiğini hissediyordum. "Ama gerçekten üzgünüm. Haberin olması için söylüyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorum," dedi boğuk bir sesle. Dokunuşum karşısında kaskatı kesilmişti. "Dünya dönüyor."

"Aman Tanrım. Lütfen öyle söyleme," dedim sessizce. Kolumu onun kaskatı beline sıkıca sarmıştım. "Lütfen o lanet şeyi söyleme."

"Bunu neden yaptın?" diye inledi. Çok narin, ufak ve tamamen pislikle kaplanmış haldeydi.

"Pisliğin tekiyim," dedim pembe okul çantasını sırtımda kıpırdatıp onu daha yakınıma çekerken. "Sürekli işleri batırırım."

"Bilerek mi yaptın?"

"Ne?" Sözleri beni aniden durduracak kadar afallatmıştı. "Hayır." Yüzüne bakmak için eğilirken kaşlarımı çattım. "Bunu sana asla yapmam."

"Söz mü?"

"Evet," diye homurdandım. Ardından onu yukarı çekip vücudunu benimkiyle bütünleştirdim. "Söz veriyorum."

Ocak ayıydı.

Yağmur yağıyordu.

Soğuktu.

Tuhaf ve endişe verici bir his yüzünden içimdeki lanet olası bir şeylerin alev aldığını hissediyordum.

Nedenini bilmesem de, söylediklerim kızın içindeki gerilimi biraz azaltmış gibiydi. Derin bir iç çektikten sonra kasılmış vücudunu gevşetti ve tüm ağırlığını taşımama izin verdi.

4
YÜZÜSTÜ ÇAKILMAK
JOHNNY

Tek istediğim onu kollarıma alıp yardım istemek için koşmaktı. Buna rağmen büyük bir çaba ve şaşırtıcı bir irade sergileyerek isteklerine saygı duymuş, onu ofise kadar götürmeyi başarmıştım.

Paniklemiş ve endişelenmiştim. Her inlemesinde ya da sarsılmasında endişem biraz daha artıyordu.

Ancak son on dakikayı müdürün ofisinin önünde, Bay Twomey'nin bağırıp çağırmasını dinleyerek geçirdiğim için o kıymetli sabrım tamamen tükenmiş durumdaydı.

Neden kızı hâlâ üstümden almıyordu?

Neden hâlâ bu sikik ofisin önünde yarı komada olan bir kızı taşıyordum?

Burada yetişkin olan oydu.

"Annesi yolda," dedi Bay Twomey. Bıkkın bir iç çekişle telefonunu cebine koydu. "Bu nasıl oldu, Johnny?"

"Size zaten anlattım. Bu bir *kazaydı*," diye tısladım. Kızın küçük bedenini kendime sıkıca bastırarak havada tutmaya devam ediyordum. "Majella'ya kontrol ettirmeniz gerekiyor," diye tekrar ettim ellinci kez. "Sanırım beyin sarsıntısı geçiriyor."

"Majella *cuma* gününe kadar doğum izninde," diye bağırdı Bay Twomey. "Ne yapmam gerekiyor? İlkyardım eğitimi almadım."

"O zaman doktor çağırsanız iyi olur," diye hararetle karşılık verirken kızı kollarımda tutmaya devam ediyordum. "Çünkü kızın lanet olası kafasını kırdım."

"Sözlerine dikkat et, Kavanagh," diye çıkıştı Bay Twomey.

Ezbere bildiğim sözleri tekrar ederek, "Emredersiniz, efendim," dedim. Aslında uyarısı umurumda değildi, bunun için üzgün hissettiğim pek söylenemezdi.

Ragbi akademisindeki rolüm, bu okulda bana çok fazla hareket alanı verilmesini ve diğer öğrencilere tanınmayan birçok ayrıcalığın tanınmasını sağlıyordu. Buna rağmen, geri döndüğüm ilk gün şansımı zorlamayacaktım.

Yeni kızı sakatlayarak sınırı aşmışken bunu yapamazdım.

"İyi misiniz, Bayan Lynch?" diye sordu Bay Twomey. Kızı salmonella* kapmak istemediği çiğ bir hindiymiş gibi dürtüyordu.

"Canım yanıyor," diye inledi bedeni bana doğru kıvrılırken.

"Biliyorum," diye teselli ettim onu kendime çekerek. "Kahretsin, çok üzgünüm."

"Tanrım... gerçekten tek eksik olan sorunumuz buydu, Johnny," diye tısladı Bay Twomey. Elini kır saçlarının arasından geçirdi. "Bugün onun okuldaki ilk günü. İhtiyacım olan son şey, ailesinin gelip burada bir tartışma çıkarması."

"Bu bir kazaydı," dedim sertçe. Artık sinirlenmeye başlıyordum. Kız inleyince sesimi alçaltmak için bilinçli bir çaba göstererek, "Amacım kızı incitmek değildi," dedim.

"Tabii, bunu geldiğinde annesine söylersin," diye homurdandı Bay Twomey. "Kız zaten sözlü ve fiziksel saldırıya uğradığı için Ballylaggin Devlet Okulu'ndan ayrıldı. Tommen'daki ilk gününde ne oluyor peki? *İşte bu!*"

"Ona *saldırmadım,*" dedim tükürür gibi. "Sadece topa kötü vurdum."

Kızı kolumun altına alırken karşımdaki sözde otorite figürüne bir bakış attım.

"Bir dakika..." diye çıkıştım. Az önce söylediklerini daha yeni fark etmiştim. "*Saldırıya uğradı* ne demek oluyor?"

Kolumun altındaki ufak tefek kıza baktım.

Ona kim saldırabilirdi ki?

Minicikti.

Ayrıca kırılgandı.

"Ona ne oldu?" Dikkatimi tekrar okul müdürüne çevirirken dudaklarımdan çıkan soruyu duydum.

"Sanırım düşeceğim," dedi kız boğuk bir sesle. Beni düşüncelerimden uzaklaştırmıştı. Uzanıp küçük eliyle kolumu kavrarken iç geçirdi. "Her şey dönüyor."

Yatıştırıcı bir ses tonuyla, "Düşmene izin vermem," diye istemsizce yanıtladım. "Sorun yok." Kaydığını hissettiğimde doğrulmasını sağlayıp ufacık bedenini elimden geldiğince sıkı sıkı tuttum. "Seni yakaladım," dedim kolumu etrafına sararken. "Bir şeyin yok."

"Bak, şuraya gidip onunla birlikte otur," diye emretti Bay Twomey. Ofisinin önündeki duvarda sıralanan bankları işaret ediyordu. "Bandaj gibi bir şey bulmak için gideceğim."

* Gıda zehirlenmesine yol açan ve tifoya sebep olabilen hastalık yapıcı bakteriler. (ç.n.)

"Beni onunla mı *bırakıyorsunuz?*" diye sordum. Ağzım açık kalmıştı. "*Yalnız?*"

Müdür bana cevap vermedi.

Elbette vermezdi, kahrolası korkak çoktan koridorun kilometrelerce ötesine gitmişti. Üstlenmek için para aldığı sorumluluklardan çaresizce kaçıyordu.

"Omurgasız aptal," diye mırıldandım.

Ardından hayal kırıklığıyla ahşap banklara doğru ilerlememizi sağladım.

Kızın okul çantasını yere bıraktıktan sonra, bankın üstünde yan yana oturacağımız şekilde yerleşmesini sağladım.

Kolumu çok zayıf olan omuzlarına sararken düşeceğinden korktuğum için yanından ayrılmaya cesaret edemiyordum.

"Harika," diye mırıldandım somurtarak. "Gerçekten mükemmel."

"Çok sıcaksın," diye fısıldadığında yanağını çıplak göğsüme sürttüğünü hissettim. "Sıcak su torbası gibi."

"Pekâlâ, gözlerini *gerçekten* açık tutman gerekiyor," diye cevap verdim. Sözleri yüzünden paniklemiştim.

Gergin bir şekilde dizlerimi sallarken onu kollarımda çevirip yüzünü ellerimin arasına aldım. "Hey," dedim onu ikna etmeye çalışarak. İki elimle yüzünü hafifçe sarsmaya başlamıştım.

"Hey... kız?" diye ekledim zayıf bir şekilde. Adını bile bilmiyordum. Kızı neredeyse öldürecektim ve lanet olası adını bilmiyordum. "Gözlerini aç."

Açmadı.

"Hey... hey!" dedim bu kez daha yüksek sesle. "Bana bak." Başını iki yana salladım. "Yüzüme bak."

Bu sefer baktı.

Gözlerini açtı ve... Lanet olsun, içime istemsizce keskin bir nefes çekmiştim.

Yüce İsa, bu kız çok *güzeldi.*

Elbette bunu daha önce de fark etmiştim, kızın çarpıcı bir görüntüsü vardı. Ama şimdi onu bu kadar yakından görüp yüzündeki çilleri sayabiliyorken -on bir tane vardı- böyle etkileyici olması kendimden geçmeme sebep olmuştu.

Aralarına küçük sarı tonlar serpiştirilmiş mavi gözleri büyük, yuvarlak ve çok güzeldi. Etrafını ise uzun, gür kirpikler çevreliyordu.

Mavinin bu tonunu daha önce gördüğümü sanmıyordum. Hafızamda hiçbir ışık yakmıyordu.

Şüphesiz, bu kız hayatımda gördüğüm en muhteşem gözlere sahipti.

Dirseklerine kadar gelen uzun, gür ve uçları dalgalı koyu kahverengi saçları vardı.

Saç yığının arkasındaki yüzü kalp şeklindeydi. Pürüzsüz, temiz bir cilde sahipti ve çenesinde küçük bir gamze gizliydi.

Mükemmel şekilli, koyu renk kaşları o ölümcül gözlerin üzerinde yükseliyordu. Minik nokta gibi bir burun, belirgin elmacıkkemikleri ve o dolgun, şiş dudaklar...

Doğal pembemsi bir kırmızı tonuyla renklenmiş dudakları, az önce buzlu bir şeyler yemiş gibi görünüyordu ama bunu yapmadığını biliyordum. Ne de olsa son yarım saati onu uyanık tutmaya çalışarak geçirmiştim.

"Merhaba," diye fısıldadı.

Rahatlayarak tuttuğum nefesimi bıraktım. "Merhaba."

"Bu gerçekten senin yüzün mü?" diye sordu. Boş bir ifadeyle beni izlerken gözleri kapanıyordu. "Çok sevimli."

"Şey, teşekkürler?" dedim rahatsız bir şekilde. Yanaklarını hâlâ ellerimin arasında tutuyordum. "Sahip olduğum tek yüz bu."

"Beğendim," diye fısıldadı. "Hoş bir yüz." Bunu söyledikten sonra öne doğru eğilip gözlerini tekrar kapattı.

"Hayır, hayır, hayır," dedim boğuk bir sesle. Bir yandan da onu sertçe sarsıyordum. "Benimle kal!"

İnledi ve gözlerini kıpıştırarak tekrar kendine geldi.

"Aferin," dedikten sonra derin bir nefes verdim. "Şimdi, *uyanık* kal."

"Sen kimsin?" derken başını dik tutmak için ellerimden güç alıyordu.

"Ben Johnny," dedim sırıtışımı bastırarak. "Peki sen kimsin?"

"Shannon," diye fısıldadı. Gözleri hafifçe kapandı ama yanaklarını dürttüğümde hızla geri açıldı. Usulca iç çekip, "Nehir gibi," diye ekledi.

Verdiği cevaba kıkırdadım.

"Pekâlâ, *nehir gibi* Shannon," dedim neşeyle. Çaresizce odaklanmasını ve benimle konuşmasını sağlamaya çalışıyordum. "Ebeveynlerin yolda. Muhtemelen durumunu kontrol ettirmek için seni hastaneye götürecekler."

"Johnny," diye inleyerek yüzünü buruşturdu. "Johnny. Johnny. Johnny. Bu çok kötü..."

"Ne?" diye üsteledim. "Kötü olan ne?"

"Babam," diye fısıldadı.

Kaşlarımı çattım. "Baban mı?"

"Beni kurtarabilir misin?"

Kaşlarımı biraz daha çattım. "Seni kurtarmama *ihtiyaç* mı duyuyorsun?"

"Hmm," diye mırıldandı uykulu bir sesle. "Saçlarımı okşasana."

Tereddüt ettim. "*Saçını* okşamamı mı istiyorsun?"

Başıyla onaylayıp öne doğru eğildi. "Acıyor."

Ona yaklaşıp başı omzuma yaslanacak şekilde durmasını sağladım ve bir elimle yüzünü kavrarken diğer elimle saçlarını okşamaya başladım. Garip bir pozisyonda olsak da bunu başarabilmiştim.

Yüce İsa, ne yapıyordum ben?

Aptal gibi hissederek kendi kendime başımı salladım ama yine de istediğini yapmaya devam ettim.

Aletimin üstüne düştüğü ana kadar durum oldukça iyiydi.

Bu aşırı yakın temas, aletimdeki ani uyarılmanın sebep olduğu sarsıntı ve kasıklarımdaki yakıcı acı yüzünden irkilerek yüzünü kasıklarımdan çekmeye çalıştım ancak yüksek sesle inleyerek bana karşı koydu.

Ardından bacaklarını bankın üzerine çekti ve kasıklarımın üstünde güzel bir şekerleme yapmak için kucağıma yerleşti.

Sikeyim böyle hayatı.

Kafamda bir delik açılmasına ya da taciz suçlamasıyla karşılaşmaya ihtiyacım olmadığı için ellerimi havaya kaldırıp vücudundan uzak tutarken bana yardım edecek birini aradım ancak kimse gelmedi.

Koridorlarda içinde bulunduğumuz duruma uygun olarak hiç yetişkin yoktu.

Sikeyim böyle okulu.

Gidip yardım istemeyi düşündüm ama kızı üzerimden atmam zordu.

Evet, bunu yapmalıydım. Sanki onun kafasını kırmam yeterince kötü bir şey değilmiş gibi.

Bu yüzden, başı kucağımda ve yanağı aletime sürtünürken öylece oturup içimde büyüyen duyguları görmezden gelmeye çalıştım. *Uyarılmamam* için bedenime güç vermesi konusunda tanrıya dua etmeye başlamıştım.

Bu korkunç zamanlamanın dışında, aletim zaten kırılmış durumdaydı.

Pekâlâ, aletim çevresindeki bölge kadar kırık değildi ama uyarılmam yüzünden onun yanında dururken bayılabilirdim.

Shannon bir anda sızlanmaya başladığında tekrar hissetmeye başladığım kaygı ve endişe felaketin önüne geçti.

Elim istemsizce yüzüne uzandı.

"İyisin," dedim anksiyetemle savaşırken. Bu kızla ilgilenme dürtüsü benim için hem çok yeni hem de aynı derecede korkutucuydu. "Şşşt, iyisin."

Yanağındaki saçlarını geriye doğru çekerek koyu kahverengi bukleleri kulağının arkasına sıkıştırdım.

Başına topun temas ettiği yerde oldukça büyük bir şişlik oluşmuştu, tüy gibi hafif bir dokunuşla o bölgeyi parmak uçlarımla okşamaya başladım. "Böyle iyi mi?"

"Hı-hım," diye fısıldadı. "Böyle... iyi."

"Güzel," diye mırıldandım rahatlamış bir şekilde. Saçını okşamaya devam ediyordum.

Şakaklarının saç çizgisiyle birleştiği yerde belli belirsiz bir yara izi gördüm.

Ne yaptığımı düşünmeden, parmağımı derideki birkaç santimlik izin üstünde gezdirdim. "Buraya ne oldu?"

"Ha?"

"Burası." Parmağımı eski yaranın üzerinde gezdirdim. "Bu neden oldu?"

Derin bir iç çekerek, "Babam," diye yanıtladı.

Beynim verdiği boktan yanıtı idrak ederken elim aniden durdu. "Anlamadım?"

Cevap vermediğinde diğer elimle hafifçe omzunu sarstım. "Shannon?"

"Hmm?"

Parmak ucumla eski yara izine dokundum. "Bunu sana babanın yaptığını mı söylüyorsun?" dedim. Ses tonumu sakin tutmaya çalışsam da içimde aniden kabaran ölümcül istek karşısında bunu yapmak çok zordu.

"Hayır, hayır, hayır," diye fısıldadı.

"Yani, bunu baban *yapmadı* mı?" diye sordum teyit etmek için. "Bunu babanın yapmadığından eminsin, değil mi?"

"Elbette o yapmadı," diye mırıldandı.

Tanrıya şükürler olsun.

Tuttuğumu fark etmediğim nefesi serbest bıraktım.

"Jimmy?"

"Johnny."

"Ah... Johnny?"

"Efendim?"

"Bana kızgın mısın?"

"Ne?" Oldukça alçak sesle sorduğu soru beni şaşırtmıştı. Ona bakarken içimde bir koruma duygusunun oluşmaya başladığını hissediyordum. "Hayır, sana kızgın değilim," diye cevap verdim. Parmaklarımla oyalanarak uzun bir ara verdikten sonra tekrar konuştum. "Sen bana kızgın mısın?"

"Sanırım," diye fısıldadı. Kucağıma doğru yaklaşmaya devam ediyordu.

Gözlerim odağını kaybederken iniltimi bastırdım.

Ah, siktir!

"Bunu yapamazsın," dedim başını sabit tutarak.

"Neyi?" Memnuniyetle iç çektikten sonra yanağını uyluğuma sürttü. "Sana kızamaz mıyım?"

"Hayır," diye mırıldandım. Bir kez daha kafasını sabitledim. "İstediğin kadar kızabilirsin, sadece kafanı kucağıma sürtmeyi *bırakmalısın.*"

"Kucağını sevdim," diye fısıldarken gözlerini kapattı. "Yastık gibi."

"Evet. Ah, bu güzel ve hepsi şey..." Yüzünü bir kez daha ellerimle kavramak için duraksadım. "Ama canım acıyor, bu yüzden bunu *yapmamanı* istiyorum."

"Ne yapmamamı?"

"Bana sürtünmemeni," diye bağırdım. "*Oraya.*"

Yavaş bir şekilde iç çekerek, "Neden canın acıyor?" diye sordu. "Sen de mi incindin?"

"Muhtemelen," diye kabul ettim, yüzünü sağlam olan uyluğuma doğru kaydırdım. Sağlamlık olarak bahsettiğim şey daha az ağrıyan taraf olmasıydı. "Orada kal, tamam mı?" Bu emirden çok bir yakarıştı. "Hareket etme."

Sözümü dinledi ve başını bir daha hareket ettirmedi.

Oluşan gerilimi bastırmak için boştaki elimle şakağımı ovarken ne kadar boka batacağımı düşünüyordum.

Dersi kaçırmıştım.

Açtım.

Bu gece kulüp antrenmanım vardı.

Okuldan hemen sonra Gibsie'yle spor salonuna gidecektim.

Yarın okuldan sonra Janice'le bir fizyoterapi seansım vardı.

Cuma günü okul maçı vardı.

Hafta sonu altyapıyla bir antrenmanım daha vardı.

Lanet derecede yoğun bir programla uğraşırken bu dramatik olaya hiç ihtiyacım yoktu.

Tekrar kıpırdanmadan önceki birkaç dakika acı verici bir sessizlik içinde geçti. O sırada Bay Twomey'nin beceriksiz bir müdür olduğu her konuyu düşünüp analiz ettim.

Shannon tekrar doğrulmaya çalıştığında kolum uzunluğunda bir liste oluşturmuştum.

"Dikkatli ol," diye uyardım. Koruyucu bir anne tavrıyla tepesinde dikiliyordum.

Doğrulmasına yardım ederken banktan kalkmayı başardım.

Karnımın alt kısmındaki her bir kas itiraz ederek haykırsa da ondan uzaklaşmamıştım.

Aksine karşısına geçip eğildim ve ellerimi beline yerleştirip düşmesi durumunda yakalamak için hazırlıklı bir şekilde bekledim. "İyi misin, Shannon?"

Uzun kahverengi saçları yüzünü bir örtüyle sarmalanmış gibi gizleyerek aşağıya uzanıyordu.

Kaşlarını çatarak usulca başını salladı. "Sa-sanırım."

Vücudum gevşerken belirgin bir şekilde rahatlamıştım. "Güzel."

Ardından öne doğru eğilerek dirseklerini uyluklarına yasladı ve gözlerini açıp benimkilere bakmaya başladı. Birdenbire rahat edemeyeceğim kadar yakınıma gelmişti. Yaklaşık iki dakika önce yüzünün kucağımda olduğu düşünüldüğünde, bu durum bazı şeyleri ortaya çıkarıyordu.

Aşırı *yakındık*.

Bir anda fazla açığa çıkmışım gibi hissettim.

Bir kızın yüzünü benimkine yaklaştırmasına verdiğim refleksif bir tepkiyle ellerim belinden kalçasına doğru kaymıştı.

Çabucak kendimi toparlayıp ellerimi banka yerleştirdim.

Boğazımı temizledikten sonra kendimi gülümsemeye zorladım. "Hayattasın."

"Sayılır," diye fısıldadı yüzünü buruşturarak. Mavi gözleri beni artık daha net bir şekilde incelerken gözlerimde yakıcı delikler açıyordu. "Hedefi tutturma konusunda berbatsın."

Sözlerine kahkahalarla güldüm.

Gerçeklerden o kadar uzaktı ki kendime engel olamamıştım.

"Eh, bu bir ilk sayılabilir," dedim düşünceli bir şekilde. "Topa vurma yeteneğim hakkında eleştirilmeye alışık değildim."

Doğuştan yetenekli bir atıcı değildim ama hedefi iyi tuttururdum ve gerektiğinde uzak mesafeden şut atabilirdim.

"Aynen," dedi tiz bir sesle. "Şey... topa vurma becerin beni neredeyse öldürüyordu."

"Doğru tespit," diye kabul ettim rahatsızlıkla.

Ne yaptığım konusunda çok düşünmeden uzanıp saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdım.

Dokunuşum karşısında irkildiğini hissettiğimde kendime kızdım.

Ona dokunma, aşağılık herif.

Ellerini ondan uzak tut.

"Sesin çok tuhaf," dedi Shannon. Mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Kaşlarımı çattım. "Sesim mi?"

Usulca başını salladıktan sonra inleyerek yüzünü tekrar avuçlarının arasına aldı. "Aksanın," diye açıkladı. Konuşurken güçlükle nefes alıyordu. "Cork aksanı değil." Başını tutmaya devam ediyordu ama artık daha dikkatliydi.

"Çünkü orada büyümedim," diye yanıtladım. Tekrar uzanıp bir tutam saçı yüzünden çekme isteğime engel olamamıştım. "Dublin'de doğdum ve orada büyüdüm," diye açıkladım yaramaz saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırırken. "Buraya on bir yaşındayken ailemle birlikte taşındım."

"Öyleyse, sen bir Dub'sın*," dedi Shannon. Bu bilgiyle eğlendiği her halinden belliydi. "*Jackeen*'sin**."

Kullandığı kelimeye dudaklarımı bükerek aynı şekilde karşılık verdim. "Sen de *Culchie*'sin***."

"Kuzenlerim Dublin'de yaşıyor," dedi Shannon.

"Ah, öyle mi? Neresinde?"

"Clondalkin sanırım," diye yanıtladı. "Peki ya sen?"

"Blackrock."

"Güney bölgesinde mi?" Gülümsemesi genişlerken gözleri artık daha dikkatli bakıyordu. "Sosyete çocuğusun."

Tek kaşımı kaldırdım. "Sence sosyete çocuğu gibi mi görünüyorum?"

Omuz silkti. "Seni, bunu bilecek kadar iyi tanımıyorum."

Hayır, tanımıyordu.

"Pekâlâ, değilim," dedim. Benim hakkımda bir önyargıya sahip olmasından huzursuz olmuştum.

* İrlanda sokak ağzında Dublin'den gelenler için kullanılan ifade. (ç.n.)
** (İrl.) Dublin'deki kendini beğenmiş alt sınıf. (ç.n.)
*** (İrl.) Tecrübesiz taşralı (ç.n.)

Umurumda olmaması gerekirdi.

Lanet olsun, normalde bunu hiç umursamazdım.

Öyleyse neden şimdi bu duruma alınıyordum?

"Sana inanıyorum," dedi kısık sesiyle düşüncelerimi bölerek. "Sosyeteden olman mümkün değil."

"O nedenmiş?"

"Bir denizci gibi küfrediyorsun."

Kurduğu mantığa kahkahalarla güldüm. "Doğru, muhtemelen bu konuda haklısın."

Benimle birlikte gülmeye başlasa da hemen sonra durup inleyerek şakaklarını tuttu.

İçimi bir pişmanlık kapladı.

"Özür dilerim," dedim. Bu kez sert ve kalın bir ses tonuyla konuşmuştum.

"Ne için?" diye fısıldadı. Altdudağını ısırırken biraz daha yaklaşıyor gibiydi.

"Canını yaktığım için," diye cevap verdim dürüstçe.

Yüce İsa, sesim bile bana ait değilmiş gibi hissediyordum. Gergin çıkıyordu... toydu.

Boğazımı temizleyerek, "Bir daha olmayacak," diye ekledim.

"Söz mü?"

İşte konu tekrar sözlere geldi.

"Evet, dedim. Bu sefer sesim kalınlaşmıştı. "Söz veriyorum."

"Tanrım," diye inlerken yüzünü buruşturdu. "Herkes bana gülecek."

Bu sözler, o küçük lanet olası cümle, içimde daha önce hissetmediğim garip bir duygu uyandırıyordu.

"Çok utanıyorum," diye mırıldanmaya devam ederken yere bakıyordu. "Okuldaki herkes benim hakkımda konuşacak."

"Bana bak."

Bakmadı.

"Hey..." Duraksayarak, baş ve işaretparmağımla çenesini yukarı kaldırdım. Tekrar dikkatini çektiğimden emin olduktan sonra sözlerime devam ettim. "Kimse senin hakkında tek kelime etmeyecek."

"Ama hepsi beni gördü..."

"Hiç kimse ağzını açıp bu konuda konuşmayacak." Ses tonumun kızgınlık sınırında gezdiğini fark ettiğimde sesimi biraz daha alçaltıp yeniden konuşmayı denedim. "Takım, koç ya da başka biri. Konuşmalarına izin vermem."

Kafa karışıklığıyla gözlerini kırpıştırdı. "İzin vermez misin?"

"Aynen öyle," diye onayladım başımı sallayarak. "Onlara izin vermem."

"Söz mü?" diye fısıldadı. Dolgun dudaklarında küçük bir gülümseme belirmişti.

"Söz," diye cevap verdim kısık sesle. Bu kızı daha iyi hissettirmek için dünyada var olan tüm sözleri verebilirmişim gibi hissediyordum. "Ben arkandayım."

"Hayır, kafamdasın," dedi boğuk bir sesle. Vücuduna bakıp iç geçirdi. "Aslında, sanırım her yerimi mahvettin."

Ah, şükürler olsun. Çünkü şu anda beni tepeden tırnağa mahvediyorsun, diye düşündüm kendi kendime.

Yüce İsa, bu da nereden çıkmıştı?

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırarak daha güvenli bir konuya geçtim. "Aileme hastane masrafları için ailenle görüşmelerini söyleyeceğim."

Sözlerim yüzünde bir gülümsemenin oluşmasına neden olmuştu. Utangaç ya da minik değil, gerçek bir gülümsemeydi.

Tanrıya yemin ederim ki, yüzünde ışıklar saçan bir gülümseme vardı.

Lanet olsun, bu kız çok *sevimliydi*.

Yalnızca kadınların ve yaşlıların kullandığı bu boktan kelimeden nefret ederdim ama onu anlatan şey tam olarak buydu.

Siktir. İçimden bir ses, onun sevimli yüzünün çok uzun bir süre boyunca zihnime kazınacağını söylüyordu.

Ama beni asıl etkileyen şey vahşi gözleriydi. Gözlerindeki mavi tonu bulabilmek için Google'daki göz rengi kataloglarını aramak gibi çılgınca bir istek duyuyordum.

Bunu daha sonra yapmaya karar verdim.

Sapıkça bir davranış olup olmaması fark etmezdi, bunu öğrenmem gerekiyordu.

"Yani..." diye üsteledim. Şansımı zorluyordum. "Okuldaki ilk günün mü?"

Tekrar başıyla onayladığında gülümsemesi hafifçe titredi.

"Nasıl gidiyor?"

Dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi. "İyi *gidiyordu*."

"Haklısın," dedim utanarak. "Tekrar özür dilerim."

"Önemli değil," diye fısıldarken o iri gözleriyle yüzümü inceliyordu. "Artık özür dilemeyi bırak. Sana inanıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Başını salladıktan sonra keskin bir nefes verdi. "Bunun bir kaza olduğuna inanıyorum," dedi güçlükle. "Bence kimseye bilerek zarar verecek biri değilsin."

"Pekâlâ, bu harika." Neden aksini düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onu sorgulayacak değildim. Neredeyse yaralanmasına sebep olmak üzereyken bunu yapmam mümkün değildi. "Çünkü vermem."

Tekrar sessizleşip benden uzaklaştığında, söyleyecek bir şey bulmak için zihnimi zorladığımı fark ettim.

Neden benimle konuşmaya devam etmesini istediğimi bilmiyordum. Sanırım bilincini açık tutma ihtiyacını öne sürüp şimdilik bu konuyu geçebilirdim.

Fakat içimde bir yerde, asıl sebebin bu olmadığını biliyordum.

Söyleyecek bir şey bulmak için zihnimin derinliklerinde gezinirken, "Üşüdün mü?" diye sordum.

Uykulu bir ifadeyle kafasını kaldırıp bana baktı. "Hımm?"

"Hava soğuk," dedim. Ellerimi kollarında aşağı yukarı gezdirme dürtüsüne karşı koyarken, "Üşüyor musun? Sana bir battaniye getirmemi ister misin?" diye tekrarladım.

"Ben..." Duraksayıp dizlerine baktı. Ardından usulca iç geçirerek gözlerini yüzüme çevirdi. "Aslında yanıyorum."

"Siktir, tamamen doğru bir tespit."

Kendimi filtreleme şansı bulamadan zihnimdeki son derece uygunsuz yanıtı ağzımdan kaçırmıştım.

Ardından ateşini kontrol etmeye yönelik acıklı girişimimle alnına dokunup ciddiyetle başımı salladım. "Kesinlikle sıcaksın."

"Sana söylemiştim." Kocaman gözleri irice açılıp benimkilere kilitlenmişti. "Gerçekten çok ateşliyim."

Tanrım.

Siktir.

"Ee..." dedim gelişigüzel bir tavırla. Kontrolsüz düşüncelerimden uzaklaşmaya çalışıyordum. "Kaçıncı sınıftasın?"

Lütfen beşinci sınıf olduğunu söyle.

Lütfen.

Lütfen.

Tanrım, lütfen beşinci sınıf olduğunu söylesin.

"Üçüncü sınıftayım."

Evet, işte bu kadardı.

Üçüncü sınıftaydı.

Beş dakikalık hayalimin pencereden dışarıya doğru öylece süzülmesini izledim.

Sikeyim. Böyle. Hayatı.

"Ya sen?" diye sordu yumuşak ve tatlı bir sesle.

"Beşinci sınıftayım," dedim. İçimde çalkalanan ani ve belirgin hayal kırıklığı dikkatimi dağıtıyordu. "On yedinci yaşımın üçte ikisi bitti."

"Üçte ikisi," dedi kıkırdayarak. "Üçler senin için önemli mi?"

"Artık öyleler," diye mırıldandım alçak sesle. Teslimiyetle derin bir nefes alarak ona baktım. "Altıncı sınıfta olmam gerekirdi ama Cork'a taşındığımda sınıf tekrarı yaptım. Mayıs ayında on sekiz olacağım."

"Hey... ben de!"

"*Sen de* ne?" diye sordum temkinli bir şekilde. Ümitlenmemeye çalışsam da o bu kadar yakınımdayken kolay olmuyordu.

"İlkokulda sınıf tekrarı yaptım."

"Öyle mi?" İçimde bir umut kıvılcımı canlanırken doğruldum. "Kaç yaşındasın yani?"

Lütfen on yedi ol.

Lütfen bana yardım et ve on yedi yaşında olduğunu söyle.

"On beş yaşındayım."

Şansımı sikeyim.

"Mart ayında on altı yaşına girmeme kesir olarak ne kadar kaldığını hesaplayamıyorum." Bir anlığına kaşlarını çattıktan sonra, "Hem matematiğim kötü hem de başım ağrıyor," diye ekledi.

"On ikide on," derken yüzümde somurtkan bir ifade vardı.

Ah.

Yalnızca sikik bir... Ah.

Mayısta on sekize basacaktım ve Shannon on ay daha on altı yaşında olmaya devam edecekti.

Hayır.

Hayatta olmazdı.

Bu gerçekleşmeyecekti.

Boktan bir plan, Johnny.

"Erkek arkadaşın var mı?"

Şimdi neden bunu sormak zorundaydım ki?

Kızdan neredeyse iki yaş büyüksün göt herif!

O sana göre çok küçük.

Kuralları biliyorsun.

Geri çekil.

"Yok," diye yanıtladı usulca. Şimdi yanakları pembeleşmeye başlamıştı. "Senin?"

"Hayır, Shannon," dedim sırıtarak. "Erkek arkadaşım yok."

"Ben onu kastetmedim ki..." Duraksayarak derin bir nefes verdi ve dudağını ısırırken telaşlandığı her halinden belliydi. "Söylemek istediğim şey..."

"Ne söylemek istediğini biliyorum," diye yanıt verdim. Serbest kalan bukleyi kulağının arkasına sıkıştırırken yüzüme bir gülümsemenin yayılmasına engel olamamıştım. "Sadece seninle eğleniyordum."

"Ah."

"Aynen," diye devam ettim. "Ah."

"Ee?" diye üsteledi kısık bir sesle. Dikkatini yüzüme çevirmeden önce kucağına baktı. "Var mı..."

"Shannon!" Endişeli bir kadın sesi ikimizin de dikkatini dağıttı. "Shannon!"

Koridorda bize doğru hızla ilerleyen hamilelik karnı belirginleşmeye başlamış bir kadın gördüm, uzun boyluydu ve koyu renk saçlara sahipti.

"Shannon!" dedi bize doğru yaklaşırken. "Ne oldu?"

"Anne," dedi Shannon. Boğuk bir sesle konuşurken dikkatini annesine çevirmişti. "Ben iyiyim."

Annesinin şişkin karnını görmekten o kadar rahatsız olmuştum ki, bunu küçük kızından uzaklaşmak için bir işaret olarak kabul ettim.

Nehir gibi Shannon kadar çok olmasa bile, hamile kadınlar endişelenmeme sebep oluyordu.

Ayağa kalkıp uzaklaşmaya çalışırken yalnızca anne ayı olarak tanımlayabileceğim şey tarafından köşeye sıkıştırıldım.

"Kızıma ne yaptın?" diye sordu kadın. Bu sırada parmağını omzuma bastırıyordu. "Hmm? Bunun eğlenceli olduğunu mu sandın? Tanrı aşkına, çocuklar neden bu kadar acımasız?"

"Ne... Hayır!" diye karşılık verdim. Geri çekilmek için ellerimi havaya kaldırmıştım. "Bu bir kazaydı. Canını yakmak *istememiştim*."

"Bayan Lynch," dedi müdür boğuk bir sesle. Kadınla aramıza girmişti. "Eminim hepimiz oturup bu konuyu konuşursak..."

"Hayır," diye bağırdı Bayan Lynch. Sesi duygu yüklüydü. "Bana bu okulda böyle şeylerin olmayacağı konusunda güvence verdiniz ve bakın

kızımın ilk gününde neler oldu!" Shannon'a bakmak için döndüğünde ifadesi acıyla soldu. "Shannon, artık senin için ne yapacağımı bilmiyorum," dedi hıçkırarak. "Gerçekten bilmiyorum, bebeğim. Bu okulun senin için farklı olacağını sanmıştım."

"Anne, o canımı yakmak istemedi," dedi Shannon beni savunmak için. Mavi gözleri annesine çevrilmeden önce kısa bir anlığına bana takıldı. "Gerçekten kazaydı."

"Bana bu cümleyi kaç kez tekrarladın?" diye sordu annesi yoğun bir tavırla. "Onu korumak zorunda değilsin, Shannon. Bu çocuk sana zorbalık yapıyorsa bana söyleyebilirsin."

"Yapmıyorum," diye karşı çıktım. Shannon da aynı anda, "Yapmıyor," diye bağırdı.

"Sen kes sesini," diye tısladı annesi beni göğsümden sertçe iterken. "Kızım kendi adına konuşabilir."

Dişlerimi sıkıp çenemi kapalı tuttum.

Annesine karşı herhangi bir sözlü tartışmayı kazanamazdım.

"Bu tamamen kazaydı," diye tekrarladı Shannon. Çenesini meydan okurcasına kaldırırken hâlâ küçük eliyle başını tutuyordu. "Kasıtlı olsaydı, bana yardım etmek için burada olur muydu sence?"

Bu kadının bir süre düşünmesine neden olmuştu.

"Hayır," diye itiraf etti sonunda. "Hayır, burada olacağını sanmıyorum... Tanrı aşkına *üstündeki* şey de ne böyle?"

Shannon vücuduna bakarken kıpkırmızı oldu. "Tepeden düştüğümde eteğim yırtıldı," dedi yutkunarak. "Johnny... şey, bana formasını verdi. Herkes benim... iç çamaşırımı görmesin diye."

"Ah, evet... İşte burada," diye mırıldandım. Şortumun belindeki gri kumaş parçasını alıp annesine uzattım. "Ben... buna da zarar verdim."

Annesi eteği bir hışımla elimden kaptığında bir adım geri gittim.

"Bunu açıklığa kavuşturmama izin verin," dedi kadın. Bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu. Soluk mavi gözlerinde, ne olduğuna dair hiçbir fikrimin olmadığı bir farkındalık belirirken kendimi çok bilgisiz biriymişim gibi hissediyordum. "Seni yere düşürdü, kıyafetlerini yırttı ve sonra da formasını mı giydirdi?"

Bir dizi küfür mırıldanarak elimi saçlarımdan geçirdim.

Bu şekilde söylendiğinde kulağa çok kötü geliyordu. "Ben..."

"Bana *yardım* etti, anne," diye çıkıştı Shannon.

Ayağa kalkmaya çalıştığında bunun gıcık bir davranış olduğunu bilmeme rağmen ona yardım etmek için hareketlendim ve karşılığında annesinin kısık bakışlarıyla karşılaştım.

Yine de ona yardım etmeye gittim.

Hepsinin canı cehenneme.

Bu kızı daha bir saat önce yarı bilinçsiz bir halde görmüştüm.

Konu o olduğunda riske girmeyecektim.

Shannon, "Anne," dedi iç geçirirken. "Futbol antrenmanındaydı ve top bana çarptı..."

"Ragbi," diye gururla araya girdi Bay Twomey. "Johnny, Tommen Koleji'nin elli yıldır gördüğü en iyi ragbi oyuncusu."

Gözlerimi devirdim.

Benim hakkımda konuşması için iyi bir zamanda değildik ve o da bunu yapacak doğru insan değildi.

"Bilmeden bir hata yaptım," diye ekledim çaresizce omuz silkerek. "Üniformasının parasını da ben ödeyeceğim."

"Peki bu ne anlama geliyor?" diye sordu annesi.

Kaşlarımı çattım.

"Üniformasının parasını ödeyeceğim anlamına geliyor," diye tekrarladım usulca. "Eteği..."

"Ayrıca külotlu çorabım," diye araya girdi Shannon.

"Ayrıca külotlu çorabı." Ona anlayışlı bir gülümseme gönderdim. Ardından annesinin ölümcül bakışlarına karşılık verirken yüz ifademi hızlıca kontrol altına aldım. "Hepsinin yenisini alacağım."

"Paramız yok diye mi?" diye bağırdı Bayan Lynch." Kendi çocuğuma kıyafet alacak param olmadığı için mi?"

"*Hayır,*" dedim usulca. Bu anne kuşun bana sessiz savaş ilan etmesi kafamı deli gibi karıştırmıştı. "Çünkü bu durumda olmaları benim hatam."

"Hayır, teşekkürler, Johnny," diye homurdandı. "Kızım yardıma muhtaç değil."

Tanrım.

Bu kadın başka bir şeydi.

Şansımı tekrar denedim. "Öyle olduğunu asla söylemedim, Bayan Lynch..."

"Dur artık, anne," diye inledi Shannon. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Sadece kibar davranmaya çalışıyor."

"Yapılacak en *kibar* şey, okuldaki ilk gününde sana saldırmamak olurdu," diye homurdandı Bayan Lynch.

İçimde yükselen inlemeyi bastırdım.

Bu kadınla herhangi bir tartışmayı kazanamayacağım kesindi.

"Özür dilerim," dedim yüzüncü kez.

"Johnny," dedi Bay Twomey. Ardından boğazını temizleyerek devam etti. "Neden geri dönüp üniformanı değiştirdikten sonra diğer dersine geçmiyorsun?"

Bu kahrolası manyak kadından kurtulma ihtimali beni mutlu ederken rahatlayarak omuzlarımı düşürdüm.

Ancak birkaç adım attıktan sonra tereddüt ederek duraksadım.

Onu burada bırakmalı mıydım?

Yoksa yanında mı kalmalıydım?

Yürüyüp gitmek, şu anda yapılacak doğru hareketmiş gibi hissettirmiyordu.

Kararsızlıkla geri dönmek için hamle yaptım ama yüksek sesli bir emir beni durdurdu.

"Yürümeye devam et, Johnny!" dedi annesi. Parmağıyla beni işaret ediyordu.

Ben de söylediğini yaptım.

5
KANUNLAR KOYMAK VE YIKMAK
JOHNNY

Müdür yardımcısı Bayan Lane'le görüşmek için yemekhaneye yaptığım dolambaçlı yolculuktan sonra soyunma odasına dönmüştüm. Antrenman bitmişti, takımdaki çocukların çoğu duş almıştı.

İçeri girdiğimde etraftaki boğuk sözleri ve bakışları görmezden gelerek doğrudan Patrick Feely'nin yanına gittim. Ondan az önceki boktan davranışlarım için özür dileyip üstümdeki yükü attıktan sonra banklara doğru yürümeye başladım.

Çantamın yanına eğildikten sonra ayaklarımı uzatıp başımı arkamdaki serin taş duvara yasladım ve bugün yaşananlar en ince ayrıntısına kadar zihnimde dönerken derin bir nefes verdim.

Ne boktan bir gündü böyle.

Zorbalık.

Ben *zorba* değildim.

Bu kızı hayatım boyunca görmemiştim bile.

Görünüşe göre, Bay Twomey tarafından dramatik olayı dağıtması için çağrılan müdür yardımcımız bu küçük değerli bilgiyi unutmuştu.

Twomey'nin sağ kolu beni on dakika boyunca azarladıktan sonra, Lynch kızından uzak durmam için bana kesin talimatlar vermişti.

Annesi zorbalık yaptığımı düşündüğü için kızının yanına yaklaşmamı istemiyordu.

Bir daha ona yaklaşırsam okuldan anında uzaklaştırılacaktım.

Bu tamamen saçmalıktı ve Shannon'ın durumu düzeltip beni destekleyecek nezakete sahip olmasını umuyordum.

Sikerler.

Ne olduğu fark etmezdi.

Ondan olabildiğince uzak duracaktım.

Zorluk çıkarmaya gerek yoktu.

Kızlar -vahşi mavi gözlere sahip ufak tefek olanlar bile- şu anda ihtiyaç duymadığım lanet olası bir karmaşaydı.

Siktir, yine onun gözlerini düşünüyordum.

Forman hâlâ onda, diye zihnime not düştüm. Bu beni çok daha farklı bir neden yüzünden üzüyordu.

Formam yeniydi ve sadece bir kez giyme şansım olmuştu.

Buna rağmen, istemeyerek de olsa onun üstünde daha iyi göründüğünü kabul ediyordum.

Shannon'da kalabilirdi.

Sadece çöpe atmamasını umuyordum.

Lanet olası şeyin yenisini almak için seksen *euro* ödemem gerekiyordu.

"Johnny, iyi misin, dostum?" diye sordu Gibsie. O yanımdaki banka otururken zihnimdeki düşünceler dağılıp gitti. Yeni duş alıp iç çamaşırını üzerine geçirmişti. "Kız nasıl?" diye sorarken spor çantasını kurcalamak için yere doğru eğildi.

Başımı sallayarak ona baktım. "Hmm?"

"Ufak kız," diye açıkladı. Deodorant şişesini dışarı çıkarmıştı. "Kimmiş?"

"Shannon," diye mırıldandım. "Yeni gelmiş. Üçüncü sınıfta, bugün ilk günü."

"İyi mi?" diye sordu. İki koltuk altına da *Lynx* sıktıktan sonra şişeyi çantasına atıp gri okul pantolonuna uzandı. "Çok kötü görünüyordu."

"Hiçbir fikrim yok, dostum. Sanırım gerçekten beynine bir zarar verdim," diye mırıldandım çaresizce omuz silkerek. "Annesi kontrol için hastaneye götürecek."

Gibsie kaşlarını çatarak duraksadı. "Kahretsin."

"Aynen," dedim sertçe. "Kahretsin."

"Yüce İsa, onun için utanç verici olmalı." Ayaklarını pantolonun içinden geçirdikten sonra ayağa kalkıp kalçasına doğru çekti. "İlk gününde kalçalarını okulun ragbi takımına sergilemek."

"Gerçekten öyle," diye yanıtladım. Çünkü başka ne söyleyebilirdim ki?

Bu onun için aşağılayıcı bir durumdu ve tüm sorumlusu bendim.

Bıkkın bir nefes verdim. "Onun hakkında bir şey söyleyen oldu mu?" Takım arkadaşlarımıza baktıktan hemen sonra arkadaşıma dönerken aklımda tek bir düşünce vardı. *Hasar kontrolü.* "Onun hakkında konuştular mı?"

Gibsie soruma karşılık kaşlarını kaldırdı.

Kalkmış kaşlarının ve şaşkın ifadesinin ses tonum yüzünden olduğunu düşünüyordum.

"Eh," diye başladı yavaşça. "Hem vajinası hem de kalçaları göründü, kaptan. Vücudunun *çok hoş* olan diğer kısımlarıyla tamamen uyumlu, oldukça hoş bir kıçı var. Yani... evet, adamım. Bazı konuşmalar oldu."

"Nasıl konuşmalar?" dedim tersçe. İçimde mantıksız bir öfke dalgasının yükseldiğini hissediyordum. Nedenini henüz bilmesem de içimde güçlü ve deliriyormuşum gibi hissetmeme sebep olan bir gerginlik vardı.

"Duyulan ilgi, adamım," diye açıkladı Gibsie. Benden daha sakindi. "Oldukça *fazla* ilgi." Çantasına uzanıp beyaz okul gömleğini çıkarırken omuz silkti. "Dikkatinden kaçtıysa diye söylüyorum, ayrıca tepkine bakılırsa kaçmadığından eminim. Kız olağanüstü bir şey."

Gömleğinin düğmelerini iliklemeye başlamıştı.

Vücudumdan hızla atılması gereken bir enerjiyle titriyordum.

"Göz kamaştırıcı, okulda yeni ve çocuklar... *merak ediyor*," diye ekledi kelimelerini dikkatle seçerek. "Yeniler her zaman eğlencelidir..." Bir süre duraksadıktan sonra sırıtarak ekledi. "Göz kamaştırıcı olanlar daha da iyidir."

"Bu iş burada bitecek," diye homurdandım. Takım arkadaşlarımın onun hakkında konuşmasını düşünmek beni tedirgin etmişti.

Shannon'ın gözlerindeki o bakışı görmüştüm.

Sesinde duymuştum.

O kırılganlığı.

Diğerleri gibi değildi.

Bu kız farklıydı.

Onu çok az tanıyor olmama rağmen ona karşı dikkatli olunması gerektiğini anlamıştım.

Shannon Lynch, okul değiştirmesine neden olacak kadar kötü bir şey yaşamıştı.

Bu durum kafamı karıştırıyordu.

Gibsie, "Tabii," diye cevap verdi kıkırdayarak. Gömleğini iliklemeyi bitirdikten sonra kırmızı kravatını taktı. "O konuda iyi şanslar, dostum."

"Daha *on beş* yaşında," diye uyardım gergin bir şekilde.

Mart ayında on altı yaşına basacak olması hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Önümüzdeki iki ay boyunca hâlâ *on beş yaşında* olacaktı.

"Kız çok küçük."

Gibsie sözlerime gülerken burnundan bir ses çıkardı. "Ortaokul birinci sınıftan bu yana nabzı atan her şeyin içine aletini sokan aptalın dediğine bak."

Bu cümlesiyle hedefi tam on ikiden vurmuştu.

Tanrı aşkına, bekâretimi birinci sınıfta kaybetmiştim. Derslerin

bitiminden sonra okul barakalarının arkasında, benden üç yaş büyük ve bir ömür daha tecrübeli olan Loretta Croyley'yle ilk deneyimimi yaşamıştım.

Evet, gerçekten boktan bir faciaydı.

Gergin ve beceriksiz hareketler yapıyordum, aletimi elimden başka bir şeye sokamayacak kadar küçük olduğumun gayet iyi farkındaydım. Ancak bir şeyleri doğru yapmış olmalıydım; çünkü antrenmanlardan vakit bulamayıp buluşmalarımıza bir son verdiğim zamana kadar birkaç ay boyunca ve genellikle okuldan sonra barakaların arkasında bana memnuniyetle eşlik etmişti.

Eğer ilgilendiğim kadın tipini söyleyecek olsaydım, sarışın veya esmer, düzgün vücutlu veya sıska gibi özellikler söylemezdim.

Ben *daha büyük* olan kızlarla ilgileniyordum. Şimdiye kadar birlikte olduğum her kız benden en az bir yaş büyüktü.

Bazen çok daha *fazlasıydı.*

Bu sahip olduğum bir takıntı falan değildi.

Sadece, büyük kızların beraberinde getirdiği duygusallıktan uzak atmosferin tadını çıkarıyordum.

Onlarla birlikteyken keyifli zaman geçiriyor, birlikte olmadığım zamanlardan ise daha çok keyif alıyordum.

Bu onlardan hoşlanmadığım anlamına gelmiyordu.

Hoşlanıyordum.

Ben de sadıktım.

Kafama göre takılmıyordum.

Eğer bir kız özel, koşulsuz şartsız bir ilişki istiyorsa bunu memnuniyetle yerine getirirdim. Çoğu erkeğin ilgisini çeken avlama ya da kovalamaca aşamalarından pek hoşlanmıyordum. Eğer bir kız benden onu kovalamamı bekliyorsa, yanlış kişiyle ilgilendiğini söylemek mümkündü. Şu anda bir erkek arkadaş olabilecek durumda değildim. Sebebi kız arkadaş istememem değil, bunun için zamanımın olmamasıydı. Sürekli flört etmek gibi istekler için zaman ayırmam imkânsızdı.

Çok meşguldüm.

Kendimden büyük kızları tercih etmemin başka bir nedeni de buydu.

Benden bir mucize yaratmamı beklemiyorlardı.

Geçen yılın nisan ayından beri altıncı sınıflardan Bella Wilkinson'la takılıyordum.

Başlangıçta ondan hoşlanma sebebim nefesinin ensemde olmamasıydı. On dokuz yaşındaydı, benden birkaç yaş daha büyüktü. Beni

ulaşamayacağım ya da karşılayamayacağım bazı görünmez standartlar için zorlamıyordu. Ayrıca beni kendi halime bıraktığında, her şeyden uzaklaşıp spora odaklanabiliyordum.

Ama birkaç ay geçtikten sonra, onun ilgilendiği asıl *şey* olmadığımı hemen anlamıştım.

Bella benimle olmanın getirdiği saçmalıklarla ilgileniyordu.

Her şeyin onun statüsüyle ilgili olduğunu anladığımda, bu konu hakkında bir şey yapamayacak kadar rahat ve tembeldim.

Aletimi istiyordu.

Hepsi bu kadardı.

Pekâlâ, aletimi ve sosyal statümü.

Şimdiyse tanıdık hissettirdiği ve tembel olduğum için onu terk etmiyordum.

Bella'nın benden beklediği tek şeyi, birkaç ay öncesine kadar fazlasıyla karşılayabiliyordum.

Ameliyatımın öncesinden beri aramızda pek bir şey yaşanmamıştı. Bunu düşünmenin bile çok acı verici hale geldiği kasım ayının başından itibaren ona dokunmamıştım. Fakat söylemek istediğim şey, aramızdaki ilişkinin benim için sadece seksten ibaret olmasıydı.

Bazı zamanlar gevşemek istediğim için yaptığım bir şeydi.

Zihnimin bir köşesinde, bunun hayata ve karşı cinsle ilişkilere karşı sağlıksız bir tutum olduğunu biliyordum. Muhtemelen bu yüzden çok yorgun olduğumu da kabul ediyordum ama büyük adamların dünyasında yaşarken çocuk kalmak zordu.

Benden çok daha büyük adamlarla çevrili bir seviyede ragbi oynuyor olmam duruma hiç yardımcı olmuyordu.

Benden çok daha büyük insanlara yönelik sohbetler yapıyordum.

Benden çok daha büyük adamlara uygun kadınlarla birlikteydim.

Kızlar değil, *kadınlar* vardı.

Annem kendini bana sunan kadınların -yetişkin kadınların- yarısını dahi bilseydi, beni akademiden alıp yirmi bir yaşına gelene kadar odama kilitlerdi.

Bir yönden, ragbi yeteneğim yüzünden çocukluğum elimden alınmıştı.

Çok çabuk büyümüş, daha bir çocuk sayılırken erkek olma rolünü üstlenmiştim. Antrenman yapıp çaba harcamış, baskıya maruz kalıp desteklenmiştim.

Sosyal hayatım ya da çocukluğum olmamıştı.

Bunların yerini beklentiler ve spor kariyeri almıştı.

Seks, *iyi* olduğum için kendime izin verdiğim bir ödüldü.

Çünkü hayatımdaki diğer her şey kontrol altındaydı.

Hem okulu hem de sporu kusursuz bir kontrol ve sağlam bir iradeyle dengelemek zorundaydım.

Böyle yaşayan tek kişi ben değildim.

Uzun süredir kız arkadaşa sahip olan birkaç kişi dışında, akademideki diğer çocuklar da en az benim kadar kötü bir durumdaydı.

Aslında o çocuklar için çok daha kötüydü.

Ben sağduyuluydum.

Onlar *değildi*.

"Benden bahsetmiyoruz," dedim Gibsie'ye. Dikkatimi bulunduğumuz ana çevirirken hissettiğim öfke her geçen saniye artıyordu. "O kahrolası bir çocuk. Siz azgın küçük şerefsizler için yaşı çok küçük ve bu odadaki her bir pislik buna saygı duymak zorunda."

"On beş yaşında *çocuk* mu oluyor?" diye karşılık verdi Gibsie. Kafası karışmış gibi görünüyordu. "Sen neden bahsediyorsun, Johnny?"

"On beş yaşında küçük *oluyor*," diye bağırdım hüsranla. "Ayrıca yasadışı."

"Ah..." Gibsie bilmiş bir şekilde sırıttı. "Anlıyorum."

"Bir bok anladığın yok, Gibs," diye karşılık verdim.

"Ne zamandan beri ne yaptığımızı umursamaya başladın?"

"Umursamıyorum. Herkesle istediğinizi yapabilirsiniz," diye karşı çıktım. "Sadece *onunla* değil."

Kocaman sırıtışı yüzüne yayılırken beni tahrik etmeye çalıştığı her halinden belliydi. "Bu konuşmaya devam edersek kıza karşı yumuşadığını düşünmeye başlayacağım."

"Siktir, burada seninle dalga geçmiyorum," diye çıkıştım tuzağa düşerek.

"Sakin ol, Johnny," dedi iç geçirirken. "Kızın yanına gitmek gibi bir niyetim yok."

"İyi." Tuttuğumu fark etmediğim nefesi serbest bıraktım.

"Yine de diğerlerine kefil olamam," diye ekledi arkadaşım. Başparmağıyla arkasındaki çocukları işaret ediyordu.

Sertçe başımı salladıktan sonra dikkatimi kalabalık soyunma odasına çevirdim ve gerginlikten tüylerim diken diken olurken ayağa kalktım.

"Dinleyin," diye bağırdım. Herkesin dikkatini üstüme çekmiştim. "Az önce sahada olan kız var ya?"

Takım arkadaşlarımın dikkatini çekene kadar bekledim ve konuşmaya başlamadan önce yüz ifadelerinin düzelmesini bekledim.

"Bugün yaşanan olaydan bahsediyorum. Herkes için, *özellikle* de bir kız için çok utanç verici. Bu yüzden, okulda ya da kasabada bu konuda tek bir kelime bile söylendiğini duymak istemiyorum." Sesim tehditkâr bir tona bürünmüştü. "Eğer herhangi birinizin onun hakkında konuştuğunu duyarsam... Eh, ne olacağını açıklamama gerek yok."

Biri sessiz bir şekilde güldüğünde bakışlarımı suçluya çevirdim.

"İki kız kardeşin var, Pierce," diye tersledim. Kırmızı suratlı pisliğe ters ters bakmaya başladım. "Marybeth veya Cadence'ın başına aynı şey gelse sen ne hissederdin? Çocukların onlar hakkında bu şekilde konuşmasını ister miydin?"

"Hayır, istemezdim." Pierce gitgide kızarıyordu. "Üzgünüm, kaptan," diye mırıldandı. "Benden tek kelime duymayacaksın."

"Sevindim, dostum," diye yanıtladım. Ardından başımı sallayıp takıma doğru döndüm. "Kıyafetlerine olanları kimseye anlatmayacaksınız. Ne yastık arkadaşlarınıza ne de dostlarınıza. Bitti. Silindi. Hiç yaşanmadı... Ayrıca *onunla* konuşmayacaksınız." Bu kez fazla düşünmeye cesaret edemediğim, tamamen bencil sebeplerden kaynaklanan komutlarımı arka arkaya sıraladım. "Onun hakkında hiçbir fikre kapılmak yok. O kıza bakmak bile yasak."

Takımdaki kıdemli oyuncuların çoğu sadece baş sallamakla yetindi. Ben patlamadan önce yaptıkları şeye geri dönerek bu konuda mantıksız davrandığımı gösterdiler.

Ama sikik Ronan McGarry ve bu konuyu tartışacak olan ağzı gibi bir gerçek vardı.

Bu çocuktan hoşlanmıyordum. Dürüst olmak gerekirse, ona gerçekten katlanamıyordum.

Sanki okulun sahibiymiş gibi etrafta öylesine takılan geveze bir üçüncü sınıf öğrencisiydi.

Bobby Reilly'nin sezonunu erken bitirmesine sebep olan ön çapraz bağ sakatlığının ardından okuldaki kıdemli takıma getirilmişti. Böylece kendini beğenmiş tavırları biraz daha artmıştı.

McGarry en iyi ihtimalle vasat sayılabilecek bir ragbi oyuncusuydu. Bu sezon oyun kurucu olarak oynuyordu ve sahada yerini doldurmam gereken lanet olası bir baş belasıydı.

En başında, annesi koçun kız kardeşi olduğu için takıma girmişti. Bunun spor yeteneği yüzünden olmadığı kesindi.

Elime geçen her fırsatta ona haddini bildirmekten büyük zevk alıyordum.

Soyunma odasının diğer ucundaki güvenli yerinden, "Neden?" diye çıkıştı. "Kızın üzerinde hak mı iddia ediyorsun?" Yedekteki arkadaşlarından birkaçı onu destekleyince küçük sarışın pislik konuşmaya devam etti. "Kız artık senin mi, Kavanagh?"

"Sana ait olmadığı kesin, aşağılık herif," diye karşılık verdim tereddüt etmeden. "Az önceki açıklamama seni dahil etmiyorum." Burnumu çekerek sahte bir hoşnutsuzlukla onu yavaşça tepeden tırnağa süzdüm. "Evet, benim için bir sorun teşkil etmiyorsun."

Çocuklardan birkaç tanesi ona doğru kahkahalarla güldü.

Ronan, "Siktir git," dedi ters bir şekilde.

"Ah," dedim incinmiş numarası yaparak. Odanın diğer ucundan ona doğru sırıtıyordum. "Bu çok canımı yaktı."

"Kız benim sınıfımda."

"Aferin sana." Bu bilgi hiç hoşuma gitmemişti ama onu alkışlayarak rahatsızlığımı alaycılıkla gizledim. "Bunun için madalya mı, yoksa kupa mı istiyorsun?"

Dikkatimi tekrar takıma çevirerek ekledim. "Kız küçük, herhangi biriniz için çok küçük. Bu yüzden ondan uzak durun."

"Benim için değil," diye söze girdi küçük pislik. "Benimle aynı yaşta."

"Hayır, bu senin için bir yaş meselesi değil," diye karşılık verdim sakince. "O senin için fazla iyi."

Çocuklar daha fazla gülmeye başladı.

"Okuldaki herkes sana bir tür tanrıymışsın gibi davranabilir," diye homurdandı Ronan. "Ama bana göre, o kız çok kolay bir hedef." Göğsünü goril gibi şişirerek sırıttı. "Eğer istersem, onu elde ederim."

"Kolay bir hedef mi?" Kahkaha attım. "Eğer istersen, onu *elde edersin* öyle mi? Tanrım. Hangi dünyada yaşıyorsun, velet?"

Ronan'ın yanakları pembeleşti.

"Gerçek dünyada yaşıyorum," diye dikleşti. "İnsanların aldıkları şeyler için *çalışmak* zorunda olduğu, *akademide* oldukları için onlara öylece verilmediği yerde."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Tek kaşımı kaldırıp başımı yana eğerek onu ölçüp biçiyormuş gibi bir bakış attım. "Hayatımdaki her şeyin bana öylece *verildiğini* düşünecek kadar yanılgıya düşerken ve özellikle de kızlardan *kolay hedef* olarak bahsederken durum hiç öyle görünmüyor." Başımı sallayarak ekledim. "Onlar kız, McGarry. *Pokémon* kartları değiller."

"Tanrım, kendini mükemmel sanıyorsun, değil mi?" diye terslerken çenesi kasılmıştı. "Siktiğimin dünyasında en harika insan olduğunu düşünüyorsun! Ama öyle değilsin."

Soytarılıklarından sıkılarak başımı iki yana salladım. "Defol git, velet. Bugün seninle bu oyunu oynamayacağım."

"Neden *sen* hepimize bir iyilik yaparak buradan gitmiyorsun, Johnny! Keşke gerçekten altyapıya gitsen ve kendi işini bitirsen," diye kükredi. Yüzü morun çirkin bir tonuna dönmüştü. "Bunun için akademidesin, değil mi?" diye konuşmaya devam etti öfkeli bir sesle. "Amacın iyi bir kondisyona getirilmek mi? Yoksa üst kademelere yükselip sözleşme yapmak için mi bunu yapıyorsun?" Derin bir nefes verirken hırladı. "Öyleyse *durma*. Tommen'ı terk et. Dublin'e geri dön. Sözleşmelerini al ve siktir git!"

"Eğitim çok önemli, Ronan." Bana karşı duyduğu nefretten zevk alarak sırıttım. "*Akademi* bize bunu öğretiyor."

"İrlandalı başkanların seni istemediği konusunda bahse girerim," dedi öfkeyle. "Yazın U20'ye katılacağınla ilgili tüm bu konuşmalar, tamamen kendi uydurduğun saçmalıklar."

On numaramız ve yakın arkadaşım olan Hughie Biggs, "Artık çekip gitmen gerekiyor, velet," diyerek araya girdi. "Kahrolası bir palyaço gibi konuşuyorsun."

"*Ben mi?*" diye bağırdı Ronan. Odanın karşısındaki Hughie'ye dik dik bakıyordu. "Bu kasabanın sahibiymiş gibi dolaşan, öğretmenlerden özel muamele gören ve herkese emir veren pislik *o*. Siz de öylece bunu kabul ediyorsunuz!"

"Sen de kıskançlığınla ortalığı pisletiyorsun," diye karşılık verdi arkadaşım uyuşuk bir şekilde. Gibs'le yan yana durduğumuz yere gelirken elini sarı saçlarının arasından geçiriyordu. "Dur artık, velet," diye devam etti. "Kendini aptal gibi gösteriyorsun."

"Bana velet demeyi kes!" diye kükredi Ronan. Bize doğru hırsla ilerlerken sesi titriyordu. "Ben lanet olası bir çocuk değilim!"

Bir adım bile kıpırdamadan onun karşımızda geçirdiği öfke nöbetinin keyfini çıkarıyorduk.

Ronan eylül ayından beri takıma sorun çıkarıyordu. Emirlere karşı geliyor, sıralamayı bozuyor, sahada neredeyse birkaç maç kaybetmemize sebep olan aptalca numaralar yapıyordu.

Bu ufak patlamayla ilk defa karşılaşmıyorduk.

Bir sürü öfke nöbetinden oluşan uzun listedeki küçük bir maddeydi sadece.

Rezil biriydi ve kontrol altına alınmaya ihtiyacı vardı.

Dayısı bunu yapmaya hazır değilse bunu yapan kişi olacaktım.

"O senin kaptanın," dedi Patrick Feely. Bu hareketiyle beni çok şaşırtmıştı, onunla birlikte ekibin birkaç üyesi daha harekete geçti ve önümde durdular. McGarry'nin güç kullanmaya yönelik zavallı girişimini engelleyip bana destek olduklarını gösteriyorlardı. "Biraz saygılı ol, McGarry."

Pekâlâ, lanet olsun.

Artık kendimi çok kötü hissediyordum.

Feely'ye baktığımda gözlerim daha önce sahada yaptığım aptalca hareketlerim için pişmanlıkla doluydu.

Bana attığı bakış, bunu çoktan unuttuğu konusunda güvence veriyormuş gibiydi.

Ancak içim hâlâ tam olarak rahatlamamıştı.

McGarry bir konuda haklıydı. Kasabada bana ayrıcalıklı davranılıyordu.

Ama bunun için sahada köpek gibi çalışıyor, çabalarımın karşılığını da inanılmaz bir şekilde alıyordum.

Bu ayrıcalığımı Feely'ye hafta sonu Biddies'den bir bira ısmarlamak için kullanacaktım. Elbette, Gibs ve Hughie de orada olacaktı.

"Annene koş, Ronan," diye emretti Gibsie. Onu soyunma odasının çıkışına doğru ilerletti. "Belki oyuncaklarını çıkarır." Ardından kapıyı açıp diğer eliyle de çocuğu dışarı itti. "Büyük çocuklarla oynamaya hazır değilsin."

"Shannon'ın böyle söyleyemeyeceğine bahse girerim," diye hırladı Ronan. Yeniden soyunma odasına girmeye çalışıyordu. "Yoksa söyleyemeyecek mi demeliydim?" Sırıtırken bakışları yüzüme kilitlendi. "Aletim boğazına kadar gömülüyken."

"Onun hakkında böyle konuşmaya devam et," dedim öfkeyle. Yumruklarım iki yanımda sımsıkı kenetlenmişti. "Senin o sikik kafanı koparmam için bana bir sebep ver."

"Bu sabah Fransızca dersinde onun arkasında oturdum, anlarsın ya," diyerek beni kışkırtmaya çalışırken sırıtıyordu. "O eteğin altında ne sakladığını bilseydim, daha *dostça* davranırdım." Ardından göz kırparak ekledi. "Aslında bunun için bir sürü vaktim olacak."

"İşte kendi ölüm belgenizi bu şekilde imzalarsınız," diye mırıldan-

dı Hughie. Olacaklara karşı boyun eğmiş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Seni aptal, küçük geri zekâlı."

Ronan'a doğru fırladığımda kimse beni durdurmaya çalışmadı.

Kimse buna cesaret edemedi.

Günlük saçmalık kotamı çoktan doldurmuştum ve herkes bunu biliyordu.

"Beni dinle, seni küçük puşt," diye tısladım. Bir elimle boğazını sarıp onu odaya sürüklerken diğer elimle kapıyı kapattım. "İyi dinle çünkü bunu sadece bir kez daha söyleyeceğim."

Ronan'ı beton duvara çarparak önüne geçtiğimde on beş santim yukarıdan ona baktım.

"Benden hoşlanmadığını anlıyorum. Benim de senden hoşlandığım söylenemez." Boğazını nefes almasını zorlaştıracak kadar sıksam da kan dolaşımını kesip onu öldürecek kadar zorlamıyordum. Suç işlemeye değil, önemli bir noktaya dikkat çekmeye çalışıyordum. "Beni sevmek zorunda değilsin ama kaptanın olarak sahadaki otoriteme saygı duymak zorunda olduğun kesin."

Ronan, 1.78 boyunda ve on altı yaşında bir çocuk olarak kesinlikle küçük sayılmazdı. Ancak ben on yedi yaşındaydım, 1.93 boyunda olmama rağmen büyümeye devam eden dev bir piç kurusuydum.

Saha dışında birini korkutmak için bedenimi kullanmıyor olsam da şu anda bunu yapacaktım.

Bu çocuktan ve çenesinden gerçekten bıkmıştım. Hiçbir şeye saygısı yoktu. Bana karşı olan boktan tavrıyla ve saldırganlığıyla başa çıkabilirdim.

Ama ona karşı *olmazdı*.

Onun hakkında böyle konuşmasından hoşlanmıyor, bununla baş edemiyor ve o sözlere katlanamıyordum.

Shannon'ın gözlerindeki, aklımdan çıkmayan savunmasız ifade beni kamçılarken öfkem üzerinde sahip olduğum ufacık kontrolü yitirdim.

"Takımıma bir şey söylediğimde," diye hırladım. Onun yalnız mavi gözlerinin hatırası sorgulama yeteneğimi bulandırıyordu. "Savunmasız bir kızı rahat bırakman konusunda seni *uyardığımda*, siktiğimin uyarısına kulak asmanı bekliyorum. Boyun eğmeni bekliyorum, küstahça cevaplar vererek karşı çıkmanı değil." Ronan'ın boğazından hafif bir boğulma sesi geldiğinde tutuşumu gevşettim ama elimi üstünden çekmedim. "Anladın mı?"

"Siktir git," diye hırladı kekeleyerek. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin." Nefes nefese kalmıştı. "Sen benim babam değilsin!"

Adi herif.

Kazanamayacak olmasına rağmen bana meydan okumaya kararlıydı.

"Sahadayken senin baban benim, sürtük." Tehditkâr bir tavırla ona gülümserken boğazını hava akışını kesecek kadar sıktım. "Cahil, narsist, küçük bir salak olduğun için bunu anlamıyorsun." Boğazını biraz daha sıkı kavradım. "Ama onlar anlıyor." Bize müdahale etmeden arkamızda bekleyen takımı işaret ettim. "Her biri. Hepsi bunu anladı. Hepsi sana *sahip olduğumu* biliyor," diye ekledim sakince. "Beni zorlamaya devam edersen kiminle akraba olduğunun bir önemi kalmadan bu takımdan atılacaksın, velet. Ama o kızın yanına yaklaşırsan, seni Tanrı bile kurtaramaz."

Kastettiğim şeyi anlamasını sağlayacak kadar onu korkuttuğuma karar verdiğimde boğazını serbest bırakıp bir adım geriye çekildim.

"Şimdi," dedim. Kollarımı kavuşturduktan sonra ona ters bir şekilde baktım. "Bu kez anlaştık mı?"

"Evet," dedi boğuk bir sesle. Bana ters bir şekilde bakmaya devam ediyordu.

Bunu umursamadım.

Bana istediği gibi bakabilirdi.

Voodoo versiyonuma iğneler saplayıp hayatının geri kalanında benden nefret etse bile umurumda olmazdı.

Ondan istediğim tek şey boyun eğmesiydi.

"Anlaştık," dedi tükürürcesine.

"Aferin, velet." Yanaklarına ellerimle vurduktan sonra gülümsedim. "Şimdi siktir git."

Ronan mırıldanarak küfretmeye devam etti ama bunu sessizce yaptığı için ona sırtımı döndüm. Vücudumda biriken öfkeyi suyla atmaya karar vererek artık boş olan duşlara ilerledim.

"Johnny, biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu on bir numaralı kanat oyuncumuz Cormac Ryan. Duş bölümüne kadar beni takip etmişti.

Parmaklarımı şortumun belinden çekip ona döndüm.

"Bekleyebilir mi?" diye sordum sertçe. Bakışlarım üzerinde gezinirken çenemi sıktım.

Onu görünce canım sıkılmıştı çünkü ne hakkında -ya da ***kimin*** hakkında- konuşmak istediğini biliyordum.

Bella.

Bunu aylar önce konuşması gerekirdi.

Şu anki ruh halimle, bu konunun sadece konuşmayla sınırlı kalma şansı çok düşüktü.

Cormac bunu anlamış olmalıydı, hemen sonra başını sallayarak kapı eşiğinden uzaklaştı.

"Tabii, sorun değil," diye yanıtladı. Geriye doğru çekilirken sertçe yutkundu. "Ben... şey, seni başka bir zaman yakalarım."

"Evet," dedim ifadesiz bir şekilde onun uzaklaşmasını izlerken. "Yakalarsın."

Başımı iki yana sallayarak üzerimi çıkarıp duşakabine adımımı attım.

Krom başlığı çevirdikten sonra buz gibi suyun altına girip ısınmasını bekledim.

Avucumu kiremit duvara yaslayarak başımı eğdim ve sıkılmış bir şekilde soluk verdim.

Kavgalardan bıkmıştım.

Sezonda başımı belaya sokmamam gerekiyordu. Bu durum boktan okul ligi için bile çok önemliydi.

Kendi takım arkadaşlarımla kavga etmem kötü bir şöhrete neden olurdu.

Parmaklarım bunu yapma arzusuyla titrese bile.

Duştan çıktığımda çocuklar çoktan sınıflarına dönüp beni soyunma odasında yalnız bırakmıştı.

Sınıfa dönmek için acele etmek yerine, öğle yemeğimi yiyip önceden hazırlanmış proteinli *smoothie* karışımımı içmeyi tercih ettim.

Yemeğimi bitirdikten sonra çantamın üstündeki mavi buz torbasını fark ettim. Üstüne küçük bir not yapıştırılmıştı. "*Hayalarına buz koy, kaptan.*"

Kahrolası Gibsie.

Başımı iki yana sallayarak banka oturdum ve buz torbasına uzandım.

Eski bir tişörtü etrafına sardıktan sonra havlumu çözüp tam olarak notta belirtilen şeyi yaptım.

Hayalarıma buz koymayı bitirdiğimde değerli zamanımı uzun zamandır geçmeyen yaralarımı incelemek için ayırdım. En endişe verici olan şey, iç kasığımdaki iltihaplanmış gibi görünen yara iziydi.

Derim sıcaktı, kaşınıyordu, şişmişti ve bakamayacağım kadar iğrençti.

Sakatlıkla oynamak benim durumumdaki bir adam için oldukça sık görülen bir durumdu. On sekiz ay boyunca kasık yaralanmasının

acısını çektikten sonra pes edip aralık ayında ameliyat olmayı kabul etmiştim.

Dört gün boyunca hastanede kalıp enfeksiyon kapmıştım. Bu yüzden ıstırap içinde kıvranmam yeterince kötüydü fakat ameliyat sonrası rehabilitasyonun son üç haftası lanet olası bir işkenceydi.

Aile hekimim vücudum iyileştiği için oynamama izin vermişti -daha çok onun yüzüne bakarak yalan söylediğim içindi- ancak uyluklarımla *o bölgedeki* morarma ve renk değişikliği görülmeye değerdi.

Orası da aşırı ağrıyordu.

Penis, testisler, kasıklar ve uyluklar.

Her yanım ağrıyordu.

Sikik her dakikayı böyle geçiriyordum.

Testislerimin sakatlıktan mı, yoksa boşalma ihtiyacı yüzünden mi daha çok ağrıdığı konusunda emin olamıyordum.

Ailem ve koçlarım dışında, ameliyatımın ayrıntılarını bilen tek kişi Gibsie'ydi. Buz paketinin sebebi buydu.

Gibsie, Cork'a taşındığımdan beri en yakın arkadaşımdı. İriyarı ve sarışın bir çocuktu. Okul yöneticilerini becermesine, ayrıca bıkkın tavırlarıyla beni delirtme yeteneğine sahip bir aptal olmasına rağmen arkamı kollayacağı konusunda ona sonsuz güveniyordum.

Ona söylememin tek sebebi, bazı şeyleri kendine saklayabildiğini biliyor olmamdı.

Normalde bu tür durumlar hakkında kimseyle konuşmazdım.

Sakatlığın ayrıntılarını paylaşmak tehlikeli bir hareketti ve hassas bölgenin rakip takımlar için hedef haline gelmesinin kesin bir yoluydu.

Ayrıca *utanç* vericiydi.

Özgüvenim doğuştan yüksek olsa bile, kullanılmaz durumdaki aletimle etrafta dolaşmak -özellikle ufukta bunun sonu görünmüyorken- kendime olan güvenimi sarsıyordu.

Geçen ay sayısını hatırlayamayacağım kadar çok insan hayalarıma dokunmuştu ve bu keyifli bir şekilde olmamıştı.

Ameliyattan sonra ayağa kalkmakta sorun yaşamamıştım. Asıl sorunum uyarılmanın getirdiği korkunç ve yakıcı acıydı.

Bu son derece özel bilgiyi, bir cumartesi gecesi yaptığım boktan porno maratonu yüzünden acil servise doğru utanç verici bir yolculuk yaparken zor yoldan öğrenmiştim.

Ameliyattan on gün sonraki Aziz Stephen Günü'nde çocuklardan

bara gelip gelmeyeceğimi soran sayısız mesaj alırken bütün gün kendime acımış ve neşelenmek için kızıl saçlı birini açmıştım.

Oyuncunun göğüsleri çıktığı anda aletim dikkatleri üzerine çekmişti.

Hâlâ çalışan bir aletim olduğunu fark etmemin gölgesinde kalan hafif bir rahatsızlıkla, kasıklarımdaki dikişlere dikkat ederek kendimi okşamıştım.

Mastürbasyon şenliğimin bitmesine iki dakika kala ne kadar korkunç bir hata yaptığımı fark ettim.

Ben boşalmaya yaklaşırken ortaya çıkmıştı.

Penisimin başına kan hücum ettiğinde her zaman olduğu gibi testislerim gerilmişti ama aynı zamanda uyluklarımdaki ve kasıklarımdaki kaslar hoş olmayan bir şekilde kasılmaya başlamıştı.

Vücuduma akın eden kavurucu acı o kadar şiddetliydi ki, ıstırap içindeki haykırışımdan sonra midemdeki her şeyi çarşaflarıma çıkarmıştım.

Daha önce yaşadığım hiçbir acıya benzemiyordu.

Bunu yalnızca birisinin aletime kızgın bir demirle vururken tekrar tekrar hayalarımı tekmelemesi olarak tarif edebilirdim.

Ne yazık ki, ekranda silikon göğüslü kadının becerildiğini görerek onun, "*Daha sert sik!*" diyen manyak seksi çığlıklarını duymak sakinleşmemi imkânsız hale getirmişti.

Yere atladıktan sonra ekrana yumruğumu geçirmek için ellerim ve dizlerimin üzerinde televizyona doğru sürünmüştüm.

İşte o anda annem hızla odaya girmişti.

En sonunda, son derece uyarılmış halde olmama rağmen giyinmeme yardım edip beni hastaneye götürmek zorunda kalmıştı. Kendime müdahale ettiğim için nöbetçi doktor tarafından azarlanmıştım.

Tam olarak bu kelimeleri kullanmıştı ve bunlar yaşanırken *annem* yanımda oturuyordu. Doktor ameliyattan kısa bir süre sonra mastürbasyon yapmanın tehlikeleri ve bunun penisim için yaratacağı uzun vadeli sonuçlar hakkında son derece rahatsız edici bir konuşma yapmıştı.

Yedi saatlik gözlem, kan testi, bir doz morfin ve testis muayenesinin ardından; yeni bir antibiyotik reçetesi ve penisimi rahat bırakmam için verilmiş katı talimatlarla birlikte eve gönderilmiştim.

Bunun üzerinden iki hafta geçmiş olmasına rağmen hâlâ aletime dokunamıyordum.

Bu olay travma yaşamama neden olmuştu.

Ben bozulmuş bir adamdım.

O bölgede uzun süreli sinir hasarı yaşamadığım için şükretmem gerektiğini biliyordum. Her şey iyileşip tekrar *çalışmaya* başladığında minnettar olacaktım ama şu anda, -neredeyse on sekiz yaşında- penisi kırılmış ve egosu yıkılmış sinirli bir çocuktum.

Kahrolası Ronan McGarry, hayatımdaki her şeyin bana öylece verildiğini sanıyordu.

Yaptığım fedakârlıkları ve vücudumu zorladığım sınırları bilseydi bu şekilde hissedeceğinden şüpheliydim.

Belki de hissederdi.

Benimle öyle bir sorunu vardı ki, hiçbir şeyin onu "Johnny'den Nefret Ediyorum" kampanyasından vazgeçiremeyeceğini düşünüyordum.

Sikimde bile değildi.

Bu okulu bitirmeme iki yıldan az bir süre kalmıştı ve muhtemelen akademide fazladan bir yıl daha geçirecektim.

Sonrasında, Ballylaggin'i ve kıskanç Ronan McGarry'yi arkamda bırakacaktım.

Bacaklarımı uzatıp reçeteme yazılan enfeksiyon giderici jelle bölgeyi nazikçe ovalarken acı içinde haykırmamak için dudağımı ısırdım.

Gözlerimi sımsıkı kapattıktan sonra ellerimi uyluklarımın üstüne gezdirerek fizyoterapistimin her antrenmandan sonra yapmamı söylediği egzersizi yapmaya başladım.

Bunu tamamlayıp acıdan bayılmayacağımdan emin olduğum zaman omuzlarım, dirseklerim ve ayak bileklerimle ilgilenmeye odaklandım. Görevine bağlı bir çırak gibi her ağrıyı ve sakatlığı sargıyla kaplayıp bağladım.

Ne olursa olsun, vücudum harika bir durumdaydı.

Son on bir yılda ragbi oynarken aldığım yaralar -apandisit yırtılması ve milyonlarca kırık kemik dahil- akademideki bazı çocukların yaralarıyla karşılaştırıldığında çok küçük sayılırdı.

Bu oldukça iyi bir şeydi çünkü kârlı bir sözleşmenin ve profesyonel ragbi kariyerimin sınırlarındaydım.

Bunu başarabilmek için hayatımın her alanında mükemmele yakın olmam gerekiyordu.

Sahadaki performansımın iyi olması, hem fiziksel hem de ruhsal sağlığımı en iyi şekilde korumam ve burnumu -ayrıca aletimi- bir şeylere sokmamam anlamına geliyordu.

Akademinin ensemizdeki nefesi, bunun kariyerimizde çok önemli

bir dönem olduğunu ve hiçbir koşulda bir kızın başımızı döndürmesine veya bir bebekle yolumuza taş koymasına izin vermememiz gerektiğini anlatırken korunmayı unutmak imkânsız bir şeydi.

Kıyamet gibiydi.

O tuzağa düşmektense işe yaramaz aletimi kesmeyi tercih ederdim.

Prezervatif ve doğum kontrol hapı kesinlikle gerekliydi.

Her zaman yanımda taşımış, *her zaman* takmıştım. Birlikte olduğum kız, hap ya da koruyucu kullanmıyorsa veya bu konuda bana karşı dürüst olduğuna inanmıyorsam *her zaman* içinden çıkarırdım.

Risk yoktu.

İstisna yoktu.

Morarmış hayalarıma bakarken, *Artık önemi yok*, diye düşündüm kendi kendime.

Baba olmaktan ve cinsel yolla bulaşan hastalıklardan korunmanın yanı sıra notlarımı yüksek tutmam gerekiyordu.

Yetenek avcıları ve potansiyel kulüpler için her şey algıyla ilgiliydi. Mükemmellik olarak kabul edilen şeyi istiyorlardı.

Ülkenin en iyi okullarındaki ve en iyi üniversitelerindeki en iyi oyuncuları istiyorlardı.

Hem sahada hem de akademik başarı konusunda liyakat ve ödüller bekliyorlardı.

Yorucu bir iş olmasına rağmen elimden gelenin en iyisini yapıyordum.

Neyse ki derslerim iyiydi.

Okula gitmeyi pek sevmiyor olsam da bu konuda iyiydim.

Derslerimin hepsi üst seviyeydi ve zorla C alabildiğim Fen Bilimleri hariç tüm derslerde A+ ile A- arasında bir ortalamaya sahiptim.

O sikik dersten nefret ediyordum.

Periyodik tabloları düşünmek bile beni geriyordu.

Hiç umurumda değildi, bu dersi sürekli uyuyarak geçiriyordum.

Dönem bitirme sertifikası derslerimi seçme zamanım geldiğinde, üç fen dersinden de vebalı gibi kaçmam ailem için sürpriz olmamıştı.

Hayır. Biyolojiyi, kimyayı ve fiziği ultra zekiler için saklayabilirlerdi.

Ben okuldaki İşletme ve Muhasebe derslerine bağlı kalacaktım.

Bir ragbi oyuncusu için beklenmedik bir tutku olmasına rağmen tam bana göreydi.

İşletme alanında standart bir derece alır, otuzlu yaşlarıma kadar ragbi oynar, vücudum benden tamamen vazgeçtiğinde emekli olur ve sonra da işletme alanında doktora yapardım.

İşte her şeyi planlamıştım.

Değişikliğe yer yoktu.

Kahrolası sakatlıklara da yer yoktu.

Hayatım konusundaki seçimlerim ve katı rutinim annemi inanılmaz sinirlendiriyordu.

Annemin yaşam tarzımdan hoşlanmadığını biliyordum çünkü durmadan bununla ilgili şikâyet ediyordu.

Kısıtlandığımı söylüyordu.

Hayatı kaçırdığımı söylüyordu.

Bana bir çocuk olmam için yalvarıyordu.

Fakat sorun şuydu ki, on yaşından beri hiç çocuk olmamıştım.

Ragbi hayatıma girdiğinde o saçmalığı arkamda bırakmıştım. Çocukluk hayalim olan ragbi zaman içerisinde hedef odaklı, açgözlü ve azimli bir saplantıya dönüşmeye başlamıştı.

Son yedi yılımın her anını canavar modunda geçirmiştim. Fiziksel yapım ve boyutum bunu kanıtlıyordu.

Babam bana karşı daha anlayışlıydı.

Annemi sakinleştirip ona her şeyin daha kötü olabileceğini söyleyerek bu kadar endişelenmeyi bırakması için ikna etmeye çalışıyordu. Sonuçta okuldan sonra kafayı çekiyor ya da barın aşağısındaki diğer arkadaşlarımla sarhoş oluyor da olabilirdim.

Bunlardan birini yapmak yerine antrenmanlarla uğraşıyordum.

Günlerimi çalışarak; öğleden sonralarımı sahada, akşamlarımı spor salonunda ve hafta sonlarımı da üçü arasında dönüşümlü olarak değiştirerek geçiriyordum.

Tanrım, en son ne zaman çocuklarla dışarıda bir gece geçirmek için spor salonunu ektiğimi ya da savurgan kaloriler ve dengesiz makro besinler için endişelenmeden dondurma yediğimi hatırlayamıyordum.

Sağlıklı beslenmiş ve sıkı çalışmıştım. Koçlarımla antrenörlerimin verdiği her emir, tavsiye ve talebi yerine getirmiştim.

Sürdürmesi kolay olmasa da bu yaşam tarzını seçen kişi bendim.

İçgüdülerime güvenip neredeyse *başardığım* gerçeğiyle kendimi rahatlatarak, sonu gelmeyen bir arzuyla hayallerimin peşinden gitmiştim.

Başarana kadar -bu *başarıya* ulaşacaktım- fedakârlıklar yapmaya devam edecek, odaklanacak, kendimi adayacak, saçmalıklar ve ergenlik dramalarından uzak duracaktım.

Gergin hissetmemin sebebi tam olarak buydu.

Bir kız, en fazla iki saattir tanıdığım kahrolası bir ***kadın***, kimse-

nin yapamadığını yapmayı başarmıştı. Dengemi kaybetmeme sebep olmuştu.

Nehir gibi Shannon aklımdan çıkmıyordu ve bu durum hiç hoşuma gitmiyordu.

Zihnimdeki değerli zamanı harcamasından hiç hoşlanmıyordum.

Bu ragbi dışında hiçbir şeye -ya da hiç kimseye- ayırmamam veya vermemem gereken zamandı.

"Kız zaten sözlü ve fiziksel saldırıya uğradığı için Ballylaggin Devlet Okulu'ndan ayrıldı. Tommen'daki ilk gününde ne oluyor peki? İşte bu!"

"Bana bu okulda böyle şeylerin olmayacağı konusunda güvence verdiniz ve bakın kızımın ilk gününde neler oldu!"

"Shannon, artık senin için ne yapacağımı bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum, bebeğim. Bu okulun senin için farklı olacağını sanmıştım."

Burada tam olarak neler oluyordu?

Ona ne olmuştu?

Ayrıca neden onu bu kadar takıntı haline getirmiştim?

Kızı neredeyse hiç tanımıyordum.

Benim için bir önemi olmamalıydı.

Yüce İsa, kendi işime bakmam gerekiyordu.

Kötü bir *reality* şov izlemeye başlayabilirdim. Bugün olanları ve o ıssız mavi gözleri düşünmemi engelleyecek herhangi bir şeyi kabul ediyordum.

Kendimi *onu* düşünmemeye zorladım. Bir yandan cuma gün yapılacak maç için olası strateji ve taktikleri düşünürken diğer yandan da yaralarımla ilgilenmeye odaklandım.

Tüm yaralarımı sarıp okul formamı giydikten sonra telefonumdan saate baktım. Eğer acele edersem son derse yetişebilirdim.

Bella'dan *daha iyi* olup olmadığımı, buluşmak konusunda ne düşündüğümü soran birkaç yeni mesaj gelmişti.

Ona, *"Hâlâ saf dışı"* diye mesaj yazıp gönderdikten sonra yanıtını bekledim.

Neredeyse anında cevap gelirken hemen ardından birkaç mesaj daha yazdı.

Bu saçmalıktan bıktım, Johnny.

Görmezden gelinmekten hoşlanmıyorum.

Herkes senden bahsediyor, biliyorsun.

Sahadaki performansının çok kötü olduğunu söylüyorlar.

Gazetelere bile çıktın.

Kontrolünü kaybettiğini söylüyorlar.

Bence haklılar.

Hem işe yaramaz bir pisliğe dönüşüyorsun hem de işe yaramaz bir aletin var.

Sende bir problem olmadığını biliyorum.

Beni ay sonundaki ödül törenine götürmekten kurtulmaya çalışıyorsun.

Neden beni o etkinliklere hiç götürmüyorsun?

Senden HİÇBİR ŞEY istemedim.

Bana değer vermezsen, verecek bir sürü çocuk tanıyorum...

Nefesimi yavaşça serbest bırakırken gönderdiği bütün mesajları aceleyle okudum.

Evet, bu iş sınırı aşmaya başlamıştı.

Boynumun etrafındaki ipin sıkılaştığını hissedebiliyordum.

Telefonumu kapatıp okula geri dönerken ofise uğramadan önce ona mesaj atarak, *"Ne istiyorsan yap. Ben senin bakıcın değilim,"* diye cevap verdim.

Okul sekreteri Dee kapıdan içeri girdiğimi gördüğü anda, "Johnny!" dedi tiz bir sesle. "Bu kadar çabuk mu döndün?" Vücudumu yavaşça inceledi. "Bay Twomey seni çağırmadı, tatlım."

Okul sekreterimiz yirmili yaşlarının sonlarındaydı. Saçları platin sarısıydı ve kısa boylu bir kadındı. Hem genç erkeklere düşkündü hem de ragbi oyuncularına karşı ciddi bir zaafı vardı.

Mavi gözleri aşırı miktarda siyah göz kalemi, yüzüne yapışan fondöten katmanı ve kan kırmızı dudaklarıyla uyum sağlayan puslu maskarayla çevrelenmişti.

İtici bir kadın değildi.

Güzel kıvrımları vardı ve harika kalçalara sahipti.

Ancak o kuzu kılığına girmiş bir koyundu.

Genç erkek avcısı olmasına ve açıkça ortada olan münasebetsizliğine rağmen kadından tuhaf bir şekilde hoşlanıyordum. Yıllardır birçok kez bana yardım etmiş, beni derslerden çıkarmış, devamsızlığımı gizlemiş, kötü davranışlarımın doğurduğu sonuçları ve bana kötü bir şekilde geri dönecek her türlü suçlayıcı saçmalığı ortadan kaldırmıştı.

Üçüncü sınıfta, antrenman kampından eve dönerken takımdaki çoğu kişinin imzaladığı bir İrlanda forması almıştım.

Bu benim için son dakikada yapılan bir minnet göstergesinden ibaretti. Eğitim Kurulu'nun burada olmadığım bir zamanda kaçırdığım zorunlu üçüncü sınıf sözlü geçiş sınavını iptal etmesi için bu kadının büyük bir zahmete girdiğini biliyordum.

Çabalarının karşılığını ödemem gerektiğini hissederek çantamda duran formayı ona vermiştim.

Sonrasında, benim için sayısız ve çoğu zaman ahlaki açıdan sorgulanabilir iyilikler yapan en büyük kahramanım olmuştu.

Ben de karşılığında, onun için elimden geldiği kadar fazla maç bileti bulmaya çalışıyordum.

İyi bir anlaşmamız vardı.

"Seni görmeye geldim, Dee," diye karşılık verdim. Çapkın çapkın göz kırpmayı ihmal etmedim. Okulun genç erkek avcısından kaçma dürtümü bastırarak ofisini bekleme odasını geri kalanından ayıran bankoya gidip sırıttım. "Bana bir konuda yardımcı olabileceğini umuyordum."

"En sevdiğim yıldız oyuncuya yardım etmeye her zaman hazırım," diye mırıldandı. "Ne istersen."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladım. Bankonun üzerinden uzanıp bir santim uzunluğundaki alev kırmızısı tırnaklarını parmak boğumlarıma değdirdiğinde titreme dürtümü bastırdım. "Zarfın var mı?"

"Zarf mı?" Çatılmış kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Ah," diye mırıldanırken biraz üzgün görünüyordu.

Masanın arkasına uzanıp kurcaladıktan sonra bankonun üzerine kahverengi düz bir zarf bıraktı.

Cüzdanımı çıkarıp iki tane ellilik banknotu içine tıkıştırdım.

"Kalemin var mı?" diye sordum.

Hafifçe oflayarak bana kalem uzattı.

"Hayatımı kurtardın," diye mırıldandım. Ardından zarfın üzerinde hızlıca bir not karalayıp kalemi bankonun üzerine yerleştirdim.

"Hepsi bu kadar mı?"

"Aslında hayır, değil."

Gülümseyerek dirseklerimi bankoya yaslayıp zarfı ellerimin arasına aldım.

İşte başlıyoruz...

"Bir öğrenci hakkında bilgi almak istiyorum."

Dee kaşlarını çattı. "Bir öğrenci hakkında bilgi mi?"

"Evet." Gülümsememi genişleterek başımı salladım. "Shannon Lynch."

Reality şovlarla kafamı dağıtacağımı düşünürken kimi kandırıyordum ki?

Doğuştan takıntılı bir piç olarak şu anda -sadece- ona programlanmış tek yönlü bir zihne sahiptim.

Onun hakkında daha fazlasını bilmem gerekiyordu.

Daha fazlasına *ihtiyacım* vardı.

Bunun önemli olmadığını düşünecek kadar kalın kafalı değildim.

Ya da soyunma odasında McGarry'ye verdiğim tepkinin bir önemi olmadığını düşünecek kadar.

Kızın bunu bana yapabilmiş olması *önemliydi.*

Saatler sonrasında hâlâ onu düşünüyor, merak ediyor ve kaçınılmaz olarak onun için endişeleniyor olmam *önemliydi.*

Daha önce kimse benim için *önemli* değilken onun *önemli* olması *önemliydi.*

Siktir, artık kafam tamamen karışmıştı.

"Ah, Johnny." Dee kaşlarını çatıp dudaklarını büzerken beni bulunduğumuz ana geri döndürdü. "Bilemiyorum. Bay Twomey, Lynch kızıyla hiçbir şekilde iletişim kurmayacağını net bir şekilde belirtti..." Sesi gittikçe kısılırken not defterine uzandı. "Bunu görüyor musun?" Parmağını hafifçe kötü bir el yazısıyla doldurulmuş kâğıtların bulunduğu yığına vurdu. "Hepsi burada yazılı. Annesi bugün sahadaki o olay yüzünden okuldan uzaklaştırılmanı istedi. Bunun bir saldırı olduğunu söylüyor. Bay Twomey, *gardaí*'yi* aramasını engellemek için çok çabaladı..."

"Hadi ama, Dee," diye mırıldandım öfkemi çekici olduğunu umduğum bir şeyle bastırarak. "Beni tanıyorsun. Biri kızı asla isteyerek incitmem."

"Tabii ki incitmezsin," diye fısıldadı. Gözlerini kırpıştırarak bana bakıyordu. "Sen iyi bir çocuksun."

"Sen de bana karşı çok *iyisin.*" Yaklaşıp elinin üstüne ellerimi kapatırken fısıldadım. "Bu yüzden tek yapman gereken bana onun hakkında ne bildiğini söylemen ya da daha iyisi, dosyasını görmeme izin vermen."

"Asla olmaz, Johnny." Altdudağını ısırdı. "Eğer biri öğrenirse, işim tehlikeye girer..."

"Başını belaya sokacağımı mı düşünüyorsun, Dee?" dedim. Onu

* *An Garda Síochána* "Barış Muhafızları", İrlanda'nın ulusal polis teşkilatıdır. (ç.n.)

ikna etmeye çalışırken başımı hafifçe sallıyordum. "Bu bizim küçük sırrımız olabilir." Tanrım, bu zavallı kadının duygularıyla oynayan geri zekâlının tekiydim.

Ama kahretsin, o dosyayı gerçekten çok istiyordum.

Shannon hakkında bir şeyler, özellikle de eski okulunda başına ne geldiğini öğrenmek için yanıp tutuşan meraklı bir tarafım vardı.

Bay Twomey'nin sözleri kafamın içine bunun tohumlarını ektiğinden beri neler olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

"Üzgünüm, tatlım. Ama bu kez sana yardım edemem," dedi dudaklarını büzerek. "Bu işe ihtiyacım var."

Hayal kırıklığına uğramış halde başımı salladım ve öfkemi bastırdıktan sonra tekrar denedim. "En azından bana dolap numarasını söyler misin?"

Dee gözlerini kıstı. "Buna neden ihtiyacın var?"

"Var işte," diye karşılık verdim. Bu kez biraz daha sert bir ses tonu kullanmıştım.

Sinirlenmiştim.

Reddedilmeye alışkın değildim.

Bir şeyi istediğimde genellikle onu elde ederdim.

Boktan bir yol olsa da bütün hayatım bu şekilde geçmişti.

"Sana söylemiştim," diye karşılık verdi Dee. "Bay Twomey ona yaklaşmaman gerektiğini söyledi..."

"Sadece dolap numarası, Dee. Lanet olası evinin adresi değil," diye tersledim. Giderek daha fazla sinirleniyordum. "Davranışlarınıza bakılırsa, katil gibi bir şey olduğum konusunda kesin yargıya varmışsınız."

Dee derin bir iç çekip kederle başını salladıktan sonra dosya dolabına doğru yürüdü. "Pekâlâ."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladım alaycı bir ses tonuyla.

"Ama bunu benden almadın," diye homurdandı. Ardından istediği klasörü bulana kadar her çekmeceyi karıştırmaya başladı.

"İyi."

"Ben ciddiyim, Johnny. Başımı belaya sokmak istemiyorum."

"Ben de istemiyorum."

Klasörü hafifçe iterek açtıktan sonra ilk sayfaya göz gezdirip hızla kapattı. "461 numaralı dolap. Üçüncü sınıfların kanadında."

"Harika, teşekkürler." Kalemi alıp elime numarayı karaladıktan sonra çıkışa doğru ilerledim. Fakat kapıya geldiğimde duraksayarak arkama döndüm. "En azından bana onun nasıl olduğunu söyler misin?"

Dee iç çekti. "Son duyduğuma göre, annesi onu film çektirmek için acil servise götürdü."

"Film çektirmek mi?" Kaşlarımı çatarken endişe midemi kemiriyordu. "Ama o iyiydi, değil mi? Giderken? Yürüyordu yani? İyi olacak, değil mi?"

"Evet, Johnny. İyi olduğundan eminim." Bankonun üzerindeki kalemi alıp kapağını taktı. "Sadece önlem amaçlı."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Kararsız bir şekilde, "Sence gitmeli miyim... şey... yani hastaneye?" diye sordum. "Onu ziyaret etmeli miyim? Hastanede olması benim hatam. Her şeyin sorumlusu benim," diye ekledim omuz silkerek.

"Kesinlikle hayır!" diye çıkıştı Dee. Sesinde otoriter bir ton vardı. "Aklın varsa bu kızdan mümkün olduğunca uzak durursun, Johnny Kavanagh." Yüksek sesle ofladı, ardından çok daha alçak bir sesle devam etti. "Aramızda kalsın, annesi sana bunun bedelini ödetmek istiyor. Onunla her türlü temastan kaçınsan iyi edersin. Ayrıca dürüst olmam gerekirse, kız pek şey görünmüyor..." Duraksadı, bir anlığına altdudağını ısırdıktan sonra sözlerini tamamladı. "Şey, *dengeli* görünmüyor."

Kaşlarımı çattım. "Dengeli görünmüyor da ne demek?"

Dee kalemini çiğnerken huzursuz görünüyordu.

"Dee?" diye üsteledim. "Ne demek istiyorsun?"

"Belki de dengeli uygun kelime değildir," diye itiraf etti alçak sesle. "Ama onda... bir terslik var."

"Terslik mi?"

"Sıkıntılı bir şey," diye açıkladı Dee. "Sorunlu. O *sorunlu* görünüyor," diye düzeltti kendini.

Pekâlâ, kahretsin.

Tam olarak bir deliye kafayı takacak türden biriydim.

"Tamam," diye mırıldandım tekrar kapıya dönerken. "Söylediğin için teşekkürler."

"Mesafeni koru, Johnny," diye seslendi arkamdan. "Ayrıca hastaneden *uzak* dur."

Derin düşüncelere dalarak elimdeki zarfla ofisten çıktım.

Ana binanın sol kanadından aşağı inip üçüncü sınıf ortak alanının önündeki yeni boyanmış mavi dolapların önünde durdum.

461 numaralı dolabı bulmak için hepsini kontrol ettim.

Sonunda aradığım şeyi bulduğumda zarfı metal kapağın üstündeki küçük boşluktan fırlattım.

Annesinin parayı istememesi umurumda değildi, parayı yaksa bile umurumda olmazdı ama bunu onlara, *ona* vermem gerekiyordu.

Günün geri kalanını boş verip arabada Gibsie'yi beklemeye karar verdim. Okul çantamı omzuma atarak cebimden araba anahtarını çıkardım.

Ayrıca, şu anda derse girmenin bir anlamı yoktu.

Denesem bile İşletme UİS* örneklerine dikkatimi veremezdim.

Zihnim uyarı cümleleri ve üzgün mavi gözlerin görüntüsüyle fazlasıyla meşguldü.

Öğrenci otoparkına doğru yürürken arabamın kilidini açıp içeriye doğru devrilmeden önce eşyalarımı arka koltuğa attım.

Yorgun bir şekilde koltuğu geriye doğru itip bacaklarımı uzatabilmek için arkaya yatırdım.

Şu anda bacaklarımı yakan bir acıyla araba kullanma düşüncesi hoşuma gitmiyor olsa da asıl endişelendiğim şey bu değildi.

Tommen'da çok sayıda yatılı öğrenci bulunuyordu, ülkenin her yerinden ve Avrupa'nın bazı bölgelerinden okumak için gelen öğrenciler vardı.

Ben okuldan yarım saat uzaklıkta yaşadığım için sabahçıydım.

Arkadaşlarımın çoğu öyleydi.

Shannon'ın da Ballylaggin'den olduğunu biliyordum ama bugüne kadar onu hiç görmemiştim.

Çok büyük bir bölge değildi ancak yollarımızın bugüne kadar hiç kesişmeyeceği kadar büyüktü. Belki de karşılaştığımızı hatırlamıyordum.

Yüzlerle aram pek iyi değildi. Bir yüze hafızama kazınmasını sağlayacak kadar uzun süre bakmıyordum. Umurumda olmuyordu. Şu anki haliyle, hatırlamam gereken yeterince isim ve yüz olduğu için bu listeye yabancıların gereksiz isimlerini eklemek anlamsız bir beceriymiş gibi hissediyordum.

Şimdiye kadar.

Sorunlu.

Dee onun hakkında böyle söylemişti.

Ama tüm gençler bazen biraz rezil ve sorunlu davranmaz mıydı?

Kendi düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki, kırk beş dakika sonra çalan son zili ya da etrafımdaki arabalara binen öğrenci akınını

* Uygulamalı İşletme Sorusu, bitirme sertifikası üst düzey işletme raporunun %20'si değerinde olan zorunlu bir soru ya da vaka çalışmasıdır. (ç.n.)

fark etmemiştim. Ancak arabamın yolcu kapısı hızla açıldığında bulunduğumuz ana geri döndüm.

"Selam," dedi Gibsie. Bir anda yanımdaki yolcu koltuğuna çökmüştü. "Görüyorum ki, burada evsiz gibi görünmeyi kafana koymuşsun." Ayaklarının altındaki çöpleri tekmeledikten sonra uzanıp çantasını arka koltuğa fırlattı. "Burası bok gibi kokuyor, dostum."

"Yürürken bol bol temiz hava alabilirsin," diye homurdanıp uykulu gözlerimi sildim. Bugün çok yorulmuştum.

"Sakinleş," diye karşılık verdi. Hemen ardından, "Bu kadar *hassas* olmana gerek yok," diye ekleyerek sessizce güldü.

"Çok komik, göt herif," dedim ifadesiz bir suratla. Elim anında kasıklarıma doğru uzanmıştı. "Artık cidden arabadan çıkıp yürüyebilirsin."

"Al." Kucağıma vanilya renkli bir dosya bırakmak için duraksadı. "Bunu aldıktan sonra beni yürütemezsin."

Klasöre baktım. "Bu ne?"

"Hediye," diye yanıtladı arkadaşım. Güneşliği düzeltmekle meşguldü.

"Ev ödevi mi?" diye sordum ifadesiz bir şekilde. "Vay be. Çok sağ ol."

"Senin Shannon'ın dosyası," diyerek tahminimi düzeltip kazağının kollarını sıvamaya başladı. "Saplantılı kıçının onu araştırdığına eminim."

Tamam, lanet olsun.

Elimdeki dosyaya bakarken içimde rahatsız edici bir heyecan dalgası oluştu.

En yakın arkadaşım beni çok iyi tanıyordu.

"Antrenmandan sonra sınıfa gelmediğinde, burada o kız için surat astığını veya eriyip bittiğini anladım," dedi Gibsie. "Ya da soyunma odasında yaptığın şey her neyse," diye eklemeyi ihmal etmedi.

"Ben surat asmam."

Gülerken burnundan bir ses çıkardı.

"Ben surat asmam, göt herif," diye çıkıştım. "Ya da eriyip bitmem. Bu saçmalıklarla işim olmaz. Ben sadece..."

"Aklını mı kaybediyordun?" diye tamamladı pişkin pişkin sırıtarak. "Endişelenme. Hepimizin başına gelir."

"Neden aklımı kaybedeyim ki?" diye sordum. "Sıktığımın hiçbir şeyini kaybettiğim yok!"

"Benim hatam." Gibsie ellerini kaldırdı ama ses tonu hiç de üzgün

olmadığını kanıtlıyordu. "Yanlış yorumlamış olmalıyım. Dosyasını geri ver, ben de onu olduğu yere bırakayım."

Klasöre uzandığında ondan uzaklaştırdım. "Ne... Hayır!"

Arkadaşım güldü ama başka bir şey söylemedi.

Bana attığı ukala sırıtış yeterli bir cevaptı.

"Dee'yi vermesi için nasıl ikna ettin?" diye sordum konuyu değiştirerek.

"Nasıl olabilir sence?"

Titrememi bastırdım. "Tanrım."

Gibsie, "O kadar da kötü değil," dedi sırıtarak. "Kadın elektrik süpürgesi gibi emiyor ve yakalanma heyecanı hep eğlenceli oluyor."

Elimi havaya kaldırdım. "Bunu bilmeme gerek yoktu."

Gibsie güldü. "Bunu zaten biliyordun."

"Evet," dedim derin bir iç çekerek. "Eh, yine de bunu hatırlatmana gerek yoktu."

"Tanrım," diye mırıldandı. Küçük dikdörtgen aynada boynunu iyice görebilmek için okul gömleğinin yakasını çekiştirdi. "Her seferinde boynuma yapıyor."

Bu görüntüden rahatsız olarak dikiz aynasını kendine doğru eğip inledi.

Ardından dönüp bakışlarını bana çevirdi. "Senin için yaptığım fedakârlıkları görüyor musun?"

Gözlerim boynunda oluşan morumsu ize takıldı.

"Orada okumaya değer bir şeyler olsa iyi olur," diye homurdandı.

Dikkatimi tekrar dosyaya verip ilk sayfayı açtıktan sonra gerilerek gözlerimi onunkilere çevirdim. "Bunu okudun mu?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü..." diye cevap verdi cebini karıştırırken. "Beni ilgilendirmiyor." Bir paket sigara ve çakmak çıkardı. "Sigara içmeye çıkıyorum." Kapıyı itip açarak dışarı çıktıktan sonra durup eğildi. "Orgazm, canımın nikotin çekmesine neden oluyor." Ardından kapıyı kapatıp sigarasını yaktı.

Başımı iki yana sallayarak dikkatimi elimdeki dosyaya çevirdim, Shannon Lynch'in gizli dosyasının ifşa ettiği bilgilerin her detayına odaklandım.

Beyaz kâğıda güzelce daktilo edilmiş sayfalarca olay ve rapor vardı.

Kızın eski okulunda yaşadığı her korkunç sorunu ayrıntılarıyla anlatıyordu ve *çok* şey yaşanmıştı.

On dört sayfalık olay vardı.

Kâğıtların her iki yanı da tamamen doldurulmuştu.

Birkaç sayfa sonra, Shannon'ın birinci sınıfta sağlam bir C öğrencisiyken, ikinci sınıfın sonunda D ve E notlarına kadar düştüğünü öğrendim.

Mükemmel olmayan sınav sonuçlarının yanında eski öğretmenlerinin onun nazik doğasını, çalışkan ve vicdanlı çalışma ahlakını öven notları yer alıyordu.

Notlarındaki sürekli düşüşü açıklamak için bir yazıya ihtiyacım yoktu çünkü bunu birinci sayfada anlamıştım.

Zorbalığın kurbanı olmuştu.

Ortaokul birinci sınıftayken atkuyruğunu kesmişlerdi. *On üç* yaşındayken. Böyle bir suçun cezası bir hafta uzaklaştırmaydı. Cidden. Bir kızın kahrolası *saçını kestiği* için okuldan bir hafta uzaklaştırılması gerekiyordu.

Kızlar.

O kadar hasta ve delirmiş bir duruma gelmişlerdi ki...

Bir kızdan bu kadar dengesiz bir sınıf ortamında nasıl derslere dikkat vermesinin beklenebileceği konusu beni aşıyordu.

Cidden, insanların derdi neydi?

O okulun ve öğretmenlerin sorunu neydi?

Ailesi onu iki yıl boyunca orada bırakırken kahrolası akıllarından tam olarak ne geçiyordu?

Okudukça midem daha da bulanıyordu...

- *Benden eğitimi dersinde kanlı bir burunla sonuçlanan olay.*
- *Banyoda kusma olayı.*
- *Marangozluk dersindeki tutkal tabancası olayı.*
- *Üçüncü sınıf kızlarla okuldan sonra çıkan sorun.*
- *Tuvalette başka bir kusma olayı.*
- *Dördüncü sınıf kızlarla okuldan önce çıkan sorun.*
- *Bir gecelik okulda yatıya kalma etkinliğine katılmayı reddetme.*

Bunlar dalga mı geçiyordu?

- *Çok, çok daha fazla kusma vakası.*
- *Eğitim psikoloğuna yönlendirme.*
- *Ağabeyinin zorbalıkla ilgili dördüncü şikâyeti.*

Ağabeyi daha büyük kız arkadaşlar bulup onlara bu kötü kızları dövdürmeliydi.

- *Tuvalet duvarlarında grafiti.*
- *Okul bahçesinde darp, ağabey okuldan uzaklaştırıldı.*

Ağabeyi durumu kendi başına çözmüş olmalıydı.

- *Birkaç öğretmen tarafından bildirilen dışlanma.*
- *Kendinden büyük üç öğrencinin ciddi fiziksel saldırısına uğradı. Polis arandı.*

Vay be, Sherlock.

- *Ağabey araya girdiği için tekrar uzaklaştırma aldı.*
- *Annenin isteği üzerine okuldan alınma.*

Bunu yapmanın sikik zamanı çok daha önceden gelmişti.

- *Tommen Koleji'nde müdür tarafından talep edilen okul kayıtları.*

Dehşet, okumayı bitirdiğimde hissettiğim duyguları ifade etmeye yetmiyordu.

Kızgınlık içimdeki boşluğu tam olarak doldurmuyordu.

Tiksinmek, rahatsız olmak ve öfkeden deliye dönmek duygularımın daha doğru bir değerlendirmesi olabilirmiş gibi görünüyordu.

Tanrım, bir aile içi şiddet kurbanının boktan polis raporunu okumak gibiydi.

Shannon'ın annesinin bugün benim yüzümden kendini kaybetmesine şaşmamalıydı.

Onun yerinde olsaydım çok daha kötüsünü yapardım.

Yüce İsa, artık canını yaktığım için kendime eskisinden daha çok kızıyordum.

Bunu hangi lanet olası yapmıştı?

Cidden, o okulda ne tür yaratıklar yetiştiriyorlardı?

"Eee?" Gibsie'nin sesi düşüncelerimi böldü, kül tablası gibi kokarak içeri girmişti. "İhtiyacın olanı öğrendin mi?"

"Evet," diye mırıldandım. Motoru çalıştırmadan önce dosyayı ona geri verdim. "Öğrendim."

Bana beklentiyle bakmaya başladı. "Ve?"

Dikkatimi yola çevirdim. "Ne var?"

"Kızgın görünüyorsun."

"Ben *iyiyim*." Bir şeyler yapmam, gaza basmam, ağırlık odasına gitmem ya da vücudumdaki gerilimi atmak için herhangi bir şey yapmam gerekiyordu.

"Emin misin, dostum?"

"Evet." Park yerinden ayrılarak ikinci vitese ve ardından ana yola çıkarken "Dikkat Çocuk Çıkabilir" levhalarını görmezden gelerek üçüncü vitese geçtim.

Bazen evimin garajından dönüştürülen salonda antrenman yapıyorduk ama şu anda, şehirdeki spor salonuna arabayla yarım saatte gitmenin bana daha iyi geleceğini düşünüyordum.

Mahremiyetini bu şekilde ihlal ederek ciddi bir çizgiyi aştığımı bilmeme rağmen pişman değildim.

Siktir, savunmasız olduğunu *biliyordum*.

Bugün erken saatlerde hissettiğim o duygu...

Gözlerinde gördüğümden oldukça emin olduğum acı hissi.

Gerçekti, oradaydı ve onu görmüştüm. Artık bu konuda bir şeyler yapabilirdim.

Böyle bir şeyin tekrar olmasını engelleyebilirdim.

Bir daha *olmayacaktı*.

Ben buradayken imkânsızdı.

6
UYANAN HORMONLAR
SHANNON

Bir gece gözlem amaçlı hastanede kalmam ve sonrasında haftanın geri kalanı için okuldan izin almamla sonuçlanan orta düzeyde bir beyin sarsıntısı geçirmiştim.

Dürüst olmak gerekirse, tüm bu zaman boyunca hastanede kalmayı ya da direkt okula dönmeyi tercih ederdim. Çünkü bütün haftayı evde babamın nefesini ensemde hissederek geçirmek, kimsenin karşılaşmayı hak etmediği özel bir işkence biçimiydi.

Mucizevi bir şekilde, her gün kendimi odama kapatıp babamdan ve çalkantılı ruh halinden kaçarak haftayı atlatmayı başarmıştım.

Ertesi hafta okula geri döndüğümde dalga ve kışkırtma yağmuruna tutulmayı beklemiştim.

Utanç benim için o kadar karmaşık bir histi ki, bazı zamanlarda yaşamsal faaliyetlerime devam etmemi zorlaştırıyordu.

Tüm günü hem terli hem de panik dolu halde, kötü bir şey olması ihtimaline karşı tetikte bekleyerek geçirmiştim.

Hiçbir zaman gelmeyen bir şeyi beklemiştim.

Ragbi takımından gelen birkaç meraklı bakış ve iç çamaşırlarımla nasıl göründüğümü bildiklerini gösteren kurnaz sırıtışlar dışında genel olarak bir hasar almış sayılmazdım.

Böyle küçük düşürücü bir olayın nasıl etrafta konuşulmadığını asla anlamıyordum.

Bu asla mantıklı gelmiyordu.

O gün sahada yaşanan olayı kimse gündeme getirmemişti.

Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi.

Eğer başım hâlâ ağrıyor olmasaydı, bunun gerçekten olup olmadığından bile şüphe edebilirdim.

Günler, haftalar geçse de okuldaki sessizlik devam etti.

Kimse *hiçbir şey* söylemedi.

Bu olay bir daha gündeme getirilmedi.

Kimsenin hedefi haline gelmemiştim.

Huzurluydum.

Sahadaki olayın üstünden yaklaşık bir ay geçmişti. Claire ve Lizzie'nin yanımda olduğu bir rutine uyum sağlamaya başlıyordum.

Okula gitmeyi sabırsızlıkla beklediğimi fark etmiştim.

Hayatımın büyük bölümünde okuldan nefret ettiğim düşünülürse, yaşadığım en tuhaf değişim buydu ama Tommen benim için neredeyse güvenli bir hale gelmişti.

Artık otobüsten indiğimde, devamlı hissettiğim korku yerine yalnızca büyük bir rahatlama hissediyordum.

Evimden uzaklaşmanın verdiği rahatlama.

Zorbalık radarından çıkmanın verdiği rahatlama.

Babamdan uzaklaşmanın verdiği rahatlama.

Günün yedi saati *nefes alabilmenin* verdiği rahatlama.

Tüm bunlara alışkındım. Tek başıma mücadele etmeye, yalnız olmaya, tek başıma oturmaya, tek başıma yemek yemeye...

Sonsuza dek yalnız olacağımı düşünüyordum. Bu yüzden son yaşadığım olay ya da sosyal statümdeki son gelişme beklenmedikti.

İnsanlar birlikten güç doğduğunu söylerdi ve artık buna sonuna kadar inanıyordum.

Arkadaşlarımla birlikteyken *daha iyi* hissediyordum.

Belki ergenlik güvensizliği yüzündendi, belki de geçmişimin bir sonucuydu ama artık sınıfa tek başıma yürümek zorunda kalmamak hoşuma gidiyordu. Her zaman birlikte oturacağım, dişimde bir şey kaldığında bana söyleyecek birilerinin olması da aynı şekilde hissetmemi sağlıyordu.

Dostlukları benim için arkadaşlarımın tahmin edebileceğinden çok daha fazla anlam taşıyordu. Bana çok ihtiyaç duyduğum desteği veriyor ve umutsuzluğa evrilen belirsizlik zamanlarında bir tampon görevi görüyorlardı.

Eski okulumda, ders anında o kadar stresli ve endişeli oluyordum ki; konularda geride kalıp arayı kapatmak için çoğu gece geç saatlere kadar çalışmak zorunda kalıyordum.

Yaşıtlarımın beni sürekli saldırmakla tehdit etmediği zamanlarda, sınıfa çok az sorunla uyum sağlıyor ve dersleri özenle takip ediyordum.

Matematik ve İşletme Bilimi dışında, ortaokul öncesi geçiş sınavlarımın çoğunu geçmeyi başarmıştım.

O derslere ne kadar çalışsam da notlarım konusunda bir gelişme olmuyordu.

Ancak Fen Bilimleri dersini almaya başladığımdan beri ilk A notumu almış olmak beni rahatlatıyordu.

Öğle yemeği sırasında kızlarla birlikte oturuyordum. Ağabeyim ve

arkadaşlarının yanındaki acınası bir sandalyede değil, gerçek bir *grup* insanla birlikte vakit geçiriyordum.

Daha önce hiç bu seviyede bir normalliğe sahip olmamıştım.

Kendimi hiç *güvende* hissetmemiştim.

Ama artık hissetmeye başlıyordum.

Ayrıca *onun*, bununla bir ilgisi olduğunu hissediyordum.

Johnny Kavanagh.

Sonuçta... öyle olmak zorundaydı, değil mi?

Benim o tür bir gücüm olmadığına göre, geriye bunu yapabilecek sadece tek bir kişi kalıyordu.

Bütün olayın herkesin zihninden silinip gitmesi bir tesadüf olamazdı.

O günden bu yana onu defalarca kez görmüştüm. Bir dersten diğerine giderken koridorlarda, teneffüs aralarında ya da yemekhanedeyken birçok kez yanından geçmiştim ve olduğum tarafa hiç yaklaşmasa da her zaman gülümseyerek karşılık veriyordu.

Açık konuşmak gerekirse, annemin müdürün ofisinin önünde verdiği tepki sonrasında bana gülümsüyor olması bile beni şaşırtıyordu.

Annemin davranışları için ondan özür dilemek konusunda bir türlü emin olamıyordum.

Annem onu tehdit etme sınırına gelecek kadar aşırı bir tepki vermişti. Ancak Johnny'nin yaptığı da bir geceyi hastanede, bir haftayı evde babamla geçirmemle sonuçlanmıştı. Bu yüzden özür dilememeye karar vermiştim, ayrıca olayın üzerinden çok zaman geçmişti.

O günden dört hafta sonra ona yaklaşmam tuhaf olurdu.

Arkadaşlarım ve tuvaletteki kızların kısık fısıltıları -ve dedikoduları- sayesinde onun hakkında her türlü detaylı bilgiyi öğrenmiştim.

Beşinci sınıftaydı, bunu zaten biliyordum.

Dublin'den gelmişti, bu bilginin de sürpriz olan bir durumu yoktu.

İnanılmaz derecede popülerdi. Tamam, bunu bilmiyordum ama etrafı hep diğer öğrencilerle çevriliyken bunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

Kız öğrenciler arasında büyük olay yaratıyordu, kör bir insan bile bunu fark edebilirdi.

Ayrıca topla yaptığı korkunç hataya ve beni resmen sakatlamış olmasına rağmen ragbide çok iyi olduğunu duymuştum.

Okulun ragbi takımının kaptanıydı. Bununla birlikte popülerlik, kızlar ve hem fakülte hem de öğrenciler arasında şiddetli bir çekişme ortaya çıkıyordu.

Ailem GAB'yle ilgilendiği ve okuldaki popülerlik sıralamasını da genellikle alt sıralarda olmam yüzünden umursamadığım için bu sporu çok detaylı bilmiyordum. Ama okuldaki kızların anlattığı Johnny Kavanagh, o gün tanıştığım kişiye *hiç* benzemiyordu.

Kızlara göre o çok saldırgan, gergin ve züppe bir çocuktu. Uğrunda ölünecek bir vücudu olmasına rağmen korkunç tavırları vardı.

Ondan kendini beğenmiş, zengin, sporla kafayı bozmuş, sahada sert oynayan ve kızları bundan daha da sert bir şekilde beceren ragbi kafalı biri olarak bahsetmişlerdi. Görünüşe göre, onun tarzı yaşça çok daha büyük kızlardı.

Tamam, aslında tüm bunları yapmış olması mümkündü ancak tanıştığım kişiyle bu bilgileri bir araya getirmek zordu.

O günle ilgili anılarım hâlâ bulanık, kazaya neden olan olaylar puslu ve sonrasında yaşananlar ise karmakarışıktı. Buna rağmen *onu* hatırlıyordum.

Benimle nasıl ilgilendiğini hatırlıyordum.

Annem gelene kadar nasıl yanımda kaldığını.

Büyük, kirli ve *nazik* elleriyle bana dokunduğunu.

Anlatacaklarımı duymak *istiyormuş* gibi benimle konuşmasını.

Sanki onun için *önemliymiş* gibi saçmalamalarımı dinlemesini.

Gecenin geç saatlerine kadar alev alev yanaklar, rahatsız edici görüntüler ve beceriksiz kelimelerle dolu bir zihinle uykularımı kaçıran utanç verici kısımları da hatırlıyordum.

Kabul etmeye cesaret edemediğim kısımlar.

Buna rağmen, okula döndüğüm hafta dolabımda bulduğum notu saklıyordum. Üstüne aceleyle "Benim ailemden senin ailene..." kelimeleri karalanmıştı.

Okuldan eve döndüğümde ellilik iki banknotu anneme vermiş olsam da zarfı saklamak için yastık kılıfıma sıkıştırmıştım.

Neden atmadığıma dair bir açıklamam yoktu. Bedenimin neden soğuk terler döktüğünü, ellerimin sırılsıklam olduğunu, kalbimin hızla çarptığını ve onu her gördüğümde midemin düğümlenmesini de açıklayamıyordum.

Pekâlâ, bu tam olarak doğru değildi.

Ona verdiğim tepkinin oldukça açık ve tamamen mantıklı bir nedeni vardı.

O çok *güzeldi*.

Onu koridorda her gördüğümde, sanki son on beş yıldır bedenimde uykuda olan geç kalmış tüm dürtü, duygu ve hormonlar uyanıyordu.

Acı verici bir boyutta dikkatimi çekiyordu. İki ders arasında kalabalık koridorlarda kollarımız birbirine değdiğinde, vücudum alarm durumuna geçiyordu.

Buna rağmen, inatçı hormonlarımı kış uykusundan uyandıran şeyin görünüşü ya da devasa kaslı vücut yapısı olduğunu düşünmüyordum.

Bunun sebebi o gün *olduğu* kişiydi.

Geçen hafta kısa bir ara sırasında, Lizzie beni ona bakarken yakalayıp bu konu hakkında bildiği her şeyi dökmeye karar vermişti.

Lizzie'ye göre, Johnny Kavanagh hiçbir zaman belirli bir kıza bağlanmamış veya kimsenin erkek arkadaşı olarak etiketlenmemişti. Ancak ortada uğraşılması gereken bir Bella Wilkinson durumu vardı.

Uzun süredir birlikte takılıyorlardı.

Bella ondan birkaç yaş büyüktü, daha deneyimliydi ve -Lizzie'nin anlattıklarına göre- çocuklar onun *Dyson* gibi sik yaladığını söylüyorlardı.

Yani... Johnny'nin o kızla çok sayıda oral seks ve başka neler olduğunu ancak Tanrının bileceği şeyler yaptığını söylemek en akıllıca hareketti.

Evde havalı bir *Dyson* yerine *Henry* süpürgemiz olduğu için şükrediyordum çünkü bu sayede odamı her temizlediğimde o görüntüyü düşünüp öğürmekten kurtuluyordum.

Ama duyduğum hiçbir şeye şaşırmamıştım.

Johnny on sekiz olmak üzereydi.

İki ağabeyim olduğu için o yaştaki erkeklerin yatak odalarının kapıları ardında neler yaptıklarının oldukça farkındaydım.

Öğrendiklerim iç karartıcı olsa da, kararlılığımı güçlendirip umutlarımı söndürmek için ihtiyacım olan yeterli miktarda gerçekliği içinde barındırıyordu.

Sadece bir kez konuştuğumuz ve onun da altıncı sınıflardan vakum ağızlı biriyle ilişkisi olduğu düşünüldüğünde, ilk aşkımın onun gibi biri olması büyük talihsizlikti.

Onu uzaktan seviyordum.

Benim dünyamda, görünmezlik güvende olmak anlamına geliyordu.

Duvar kağıdıyla bütünleşip uyum sağlamaktan memnundum.

Johnny Kavanagh, anladığım kadarıyla görünmezlik kavramının tam tersiydi.

Ondan önce erkeklere karşı hiç ilgi duymamıştım. Aslında hiç kimseyle ilgilenmemiştim fakat o...

Yalnızca uzaktan görebilmek için okulda onu aradığımı fark etmiştim.

Yaptığım ürkütücü ve sapıkça bir hareketti ama dürüst olmak gerekirse, bu konuda kendime engel olamıyordum.

Duygularıma göre hareket etmeye ya da ilk ve tek aşkımın peşinden koşmaya niyetim olmadığını bilerek kendimi rahatlatıyordum.

Her ne olursa olsun, kenardan izlemekten oldukça memnundum. Sinsice etrafı izleyip fırsat buldukça ona minik bakışlar atmaya karar vermiştim.

Göz alıcı Johnny Kavanagh'yı arzulayan okuldaki tek kız olmadığımı kendime hatırlatarak sapıkça davranışlarımı normalleştiriyordum.

Ben sadece *bir sürü* kızdan oluşan uzun bir listedeki sıradan biriydim.

Her şeye rağmen onu izlemek çok ilginçti.

Okuldaki diğer çocuklar gibi davranmıyordu. Garip bir şekilde onlardan daha *üstün* görünüyordu? Daha olgun biriymiş gibiydi? Belki de okul hayatının sıradanlığından sıkılmış gibi görünüyordu?

Bunu tarif etmek çok zordu.

Standartlara uymuyordu. Kendine güveniyordu. Ayrıca "umurumda değil" tavırları gülünç bir şekilde bağımlılık yaratıyordu.

Okulda kendi yolunu çizmişti. Lider olarak doğan kişilerin çoğunda olduğu gibi, diğerleri de onun peşine takılmıştı.

Sanırım popülerliğin anahtarı buydu. Bunu *istememeniz* veya sahip olmayı umursamamanız gerekiyordu.

Kusursuz vücudunun yanı sıra, oldukça güzel olması sayesinde hedefinden uzak kalmıyordu.

Bunun beni biraz kıskandırdığını söyleyebilirdim.

Popüler olmak umurumda değildi. Bazı insanlar için bu kadar kolay olurken, benim de aralarına dahil olduğum ikinci grup çok fazla acı çekiyordu.

Johnny açık bir şekilde, "*Ben en iyisiyim. Karşında en iyisi duruyor. Benden daha iyisini bulamazsın. Ne kötü bir şans,*" der gibi bir havayla konuşuyordu. Yüzünde sürekli bir "*siktir git*" ifadesi vardı.

Tipik, göğsüne yumruklarını vuran, alfa erkek davranışıydı. Yirmi kilometrelik bir yarıçap içindeki her kızın, neden ona doğru çekildiğiyle çok ilgisi olduğunu düşündüğüm bir özellikti.

Ancak gözleri benimkilere kilitlendiğinde, o uydurma maskülen tavrı veya kötü şöhretli bakışları hiç görmüyordum.

Karşılaştığım bakışı tarif etmek zordu çünkü genellikle gözlerimiz ona olan bakışlarımı yakaladığında kesişiyordu. Ben de yemekhanede

ya da sınıf aralarında olmamız fark etmeksizin her seferinde utanarak arkamı dönüyordum.

Buna rağmen kendimi toparlayıp bakışlarına karşılık vermeyi başardığım nadir durumlarda, Johnny başını meraklı bir şekilde eğiyordu ve küçük titrek bir gülümsemeyle ödüllendiriliyordum.

Bütün bunlarla ne yapacağım veya nasıl hissedeceğim konusunda gerçekten emin değildim.

Garip bir şekilde, kendimi doğar doğmaz gördükleri ilk kişiye mühürlenen ve bağlanan yavru ördekler gibi hissediyordum.

Çocukken bununla ilgili bir film izlemiştim.

Belki de olan şey gerçekten buydu?

Belki de Johnny'ye bağlanmamın sebebi, onun kendime geldiğimde gördüğüm ve bana gerçek bir nezaket gösteren ilk kişi olmasıydı.

Bunun, orta düzeyde beyin sarsıntısı geçirdikten sonra insanların başına gerçekten gelebilecek bir şey olup olmadığını merak etmiştim ama sonrasında bu saçma düşünceyi hızlıca zihnimden atmayı başardım.

Bunun gibi düşünceler normal *değildi* ve kesinlikle bana hiçbir faydası olmuyordu.

Ayrıca ona bağlanmamıştım.

Ona hayran olmaktan keyif alıyordum.

Güvenli bir mesafede olduğu sürece.

Bana bakmadığı zamanlarda.

Evet... bu *hiç de* sağlıksız değildi.



"Bugün okuldan sonra bize gelmek ister misin?" diye sordu Claire. Çarşamba günü öğle arasına çıkmıştık.

Lüks yemekhanedeki, hâlâ kabullenmeye çalıştığım devasa masalardan birinin ucunda oturuyorduk.

Ballylaggin Devlet Okulu'nda insanların sıra sıra oturduğu küçük yuvarlak masalardan oluşan ufak bir kantin vardı.

Tommen'da ise sekiz metrelik masaları, dağıtılan sıcak yemekleri ve tüm okulun oturacağı kadar yeri olan görkemli bir ziyafet salonu bulunuyordu.

Yemekhanedeki diğer öğrenciler o kadar yüksek sesle konuşuyordu ki, cevap vermek için masanın üzerinden eğilmek zorunda kaldım. "Evine mi?"

Claire başıyla onayladı. "Birkaç film falan izleyip takılabiliriz?"

"Lizzie ve Pierce'ı görmek için kasabaya gitmeyecek misin?" diye sordum.

Bugün okuldan sonra bunu yapacaklarını sanıyordum.

Lizzie bütün sabah boyunca bu konu hakkında konuşmuştu.

Görünüşe göre, beşinci sınıflardan Pierce adında biriyle görüşüyordu ve aylardır sürekli ayrılıp tekrar barışıyorlardı.

Şu anda yeniden birlikte olduklarını anlamıştım.

Lizzie okuldan sonra onlarla gitmem için beni davet etmişti ama gitmek isteyeceğim en son yer kasaba olduğundan teklifini reddetmiştim.

Eski okulum şehrin tam olarak ortasındaydı ve çevresindeki her yerden elimden geldiği kadarıyla kaçınıyordum.

Etrafta dolaşan çok fazla istenmeyen yüz vardı.

"Hayır, Lizzie'nin biraz canı sıkılmış," diye açıkladı Claire. Kaşığını yoğurt kabının içine daldırmıştı. "Bugün yine kavga ettiler sanırım."

Lizzie'nin öğle yemeğindeki fark edilir eksikliğinin sebebi ortaya çıkmıştı.

Onu anlamak zordu.

Çok şey saklıyordu ve açık bir kitap gibi olan diğer arkadaşımın aksine, onun ne düşünüp ne hissettiğini asla tam olarak bilemiyordum.

Sanırım, Claire'e küçüklüğümden beri hep daha yakın olmamın sebebi buydu.

Elbette Lizzie'yi de seviyor, onu yakın arkadaşım olarak görüyordum ama tek bir yakın arkadaşım olması gerekseydi bu kişi Claire olurdu.

"Ayrıca, o ikisinin yanında üçüncü tekerlek olmaktan pek hoşlanmıyorum," diye ekledi Claire. Kaşığını yemek kabının içine bırakmıştı. "Ee, ne dersin? Annem bizi alır ve ne zaman istersen seni eve bırakır." Bana otuz iki diş sırıtıp sandalyesine yaslandı. "Ya da yatıya kalırsın?"

Midem hafifçe burkuldu. "Annenin sorun etmeyeceğine emin misin?"

"Tabii ki sorun etmez, Shannon," diye yanıtladı Claire. Bana garip bir bakış atıyordu. "Annem ve babam seni çok seviyor." Hemen ardından gülümseyerek devam etti. "Annem sürekli bir daha ne zaman geleceğini sorup duruyor."

İçimi sıcacık bir his kaplamıştı.

Bayan Biggs, Cork şehrindeki hastanenin yoğun bakım ünitesinde hemşireydi. Ayrıca tanıdığım en hoş kadınlardan biriydi.

Claire, kibar ve iyi kalpli annesine çok benziyordu.

Biz küçükken, Claire ve Lizzie doğum günü partisi verdiğinde ya da oyun oynarken Bayan Biggs her zaman gelip beni evden almayı kendine görev edinirdi.

Claire'in ağabeyinin doğum günü partilerine bile davet edilirdim. Hughie'nin partilerine hiç katılmamış olsam da davet etmeleri beni mutlu ederdi.

Büyürken beni yalnızca onlar etkinliklere davet ederdi.

"Çok isterim ama aileme sormam gerekiyor," dedikten sonra telefonumu çıkarıp evdeki durumu ölçmek için ağabeyime mesaj attım.

Claire neşeyle, "Harika olacak," diyerek bana cesaret verdi. "Buzlukta bir kutu *Ben&Jerry's* var ve yeni *Karayip Korsanları* filminin DVD'sini aldım." Kaşlarını oynatarak ekledi. "Johnny ve Orlando, hangi kız buna hayır diyebilir ki?"

"Sen değil," dedim gülerek. Claire takıntılı bir *Johnny Depp* hayranıydı.

Telefonunun duvar kağıdında o vardı. Ünlü oyuncunun yüzü odasının duvarlarını tamamen kaplıyordu.

"Ona aşığım," dedi hayal kurar gibi iç geçirirken. "Aşığım. Bu gerçek, sarsılmaz bir aşk ve bir gün İrlanda'ya gelip beni gördükten sonra anında duygularıma karşılık verecek. Sonra birlikte kaçıp sevimli melez korsan bebekler yapacağız."

"İyi bir plan gibi görünüyor," dedim kıkırdayarak. "Ama onun gerçek bir korsan olmadığının farkındasın, değil mi?"

"Şşşt!" dedi kıkırdayarak. "Bu hayali elimden alma. Görselin tadını çıkarmama izin ver."

Telefonum ağabeyimden gelen mesajla titredi.

Kötü fikir, Shan. Burnundan soluyor.

Üzülerek telefonumu cebime koyup derin bir iç çektim. "Gelemiyorum."

"Baban mı?" diye sordu.

Başımla onayladım.

En az benim hissettiğim kadar hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor olsa da ısrar etmedi.

Aslında neler olduğunu *bildiğini* düşünüyordum.

Bunu hiç dile getirmemiştim ve o da hiç zorlamamıştı.

Claire'i bu yüzden seviyordum.

"Öyleyse başka bir zaman yaparız." Claire kahverengi gözlerindeki endişeyi hemen hemen gizleyerek kocaman gülümsedi.

Hemen hemen.

"Bir dahaki sefere daha iyi planlarsak sana daha erken haber veririm," diye hızla devam etti. Ardından uzun sarı saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Ama Johnny ve Orlando seansımız her türlü gerçekleşecek!"

"Nasıl gidiyor, Claireciğim?" diye sordu derin bir erkek sesi, ikimizin de dikkatini dağıtırken.

"Ah... Merhaba, Gerard," dedi arkadaşım mesafeli bir ses tonuyla. Masamızın ucunda duran kocaman sarışın çocuğa bakıyordu. "Nasılsın?"

"Artık seninle konuştuğum için daha iyiyim," diye mırladı Gerard. Yanıma gelip masaya yaslandıktan sonra koca sırtını bana doğru çevirip dikkatini arkadaşıma verdi. "Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun."

Claire'in gözleri onun yüzünden bana doğru kaydığında, "*Neler oluyor?*" diyen bir bakış attığını gördüm. Ardından düşünceli bir ifadeyle, "Çarşamba günü aynı repliği Megan Crean'a söylediğini duymamış mıydım?" diye sordu.

Bu çocuktan açıkça etkileniyor olmasına rağmen kayıtsızlık kartını bir profesyonel gibi oynamasını izlerken kahkahalarımı bastırdım.

Gerard uzun boylu ve bronz tenliydi, küllü sarı saçları dağınıktı, okul üniformasının altındaki kas yığını net bir şekilde görünüyordu.

Böyle görünen bir çocuktan etkilendiği için onu suçlayamazdım.

Çoğu kız aynı şekilde etkilenirdi.

Sadece *bu* kız değil.

"Kıskandın mı?" diye kışkırttı Gerard. Oldukça çapkın bir ses tonuyla konuşuyordu. "Benim bir numaram olduğunu biliyorsun."

Claire, "Bu işleri bırak artık," dedi ağzı açık kalmış bir şekilde.

"Takımla birlikte Donegal'a geleceğini duydum?" diye sordu Gerard. "Sınıfınız izin aldı, değil mi?"

"Evet. Gidecekler arasında bizim sınıf da seçildi," diye yanıtladı arkadaşım neşeli bir sesle. "Ama annem izin belgesini imzalamadı."

Benimki de imzalamamıştı.

Paskalya'dan sonraki ay Donegal'daki bir ragbi hazırlık okuluna karşı bir deplasman maçımız olacaktı.

Takım için önemli bir maçtı, lig kupasının final maçı gibi bir şeydi. Benim sınıfım da altıncı sınıflardan başka bir sınıfla birlikte maça gitmek üzere rasgele seçilmişti.

Maç tatilden sonra okula döneceğimiz ilk cuma günü yapılacaktı. Kuzey Donegal, Cork'tan otobüsle en az sekiz saatlik mesafedeydi. Bu yüzden okul otobüsü trafiğe takılmamak ve mola verebilmek için perşembe gecesi saat 22:45'te okuldan hareket edecekti.

Lizzie'ye göre, okul idarecileri dar görüşlü bir grup olduğundan seyahat için yalnızca bir gecelik konaklama bütçesi ayrılmıştı.

Perşembe gecesi otobüste uyuyacak, cuma gecesi bir otelde kalacak ve cumartesi günü buraya geri dönecektik.

Lizzie, okul idarecileri cimri davranıp bir otelde fazladan bir gecelik para vermediği için otobüste uyumak zorunda kalma fikrinden bütünüyle nefret etmişti.

Buradaki sorunun ne olduğunu anlayamıyordum.

Bu okul tarafından finanse edilen, tüm masrafları karşılanmış bir gezi ve izinli bir okul tatiliydi.

Büyük çoğunluğu testosteron dolu genç erkeklerden oluşan yolcularla sekiz saatlik otobüs yolculuğu bir kenara bırakıldığında, bu iki tarafın da kazançlı çıktığı bir durumdu.

Elbette, bu kısım beni çok korkutuyordu. Ama geçmiş deneyimlerimden sonra çok ihtiyaç duyduğum *molayı* istiyordum. Bu fırsatı mahvetmesine izin vermeyi kabul etmeyerek anksiyetemi nasıl yöneteceğimi öğrenmeye çalışıyordum.

Sadece geri çekilmek, bir anlığına durup olayları ve senaryoları kontrol ediyormuş gibi görünen dehşet kaynaklı paranoyayı uzaklaştırmak istiyordum. Durumu net ve mantıklı düşünerek algılamak için çok çabalıyordum.

Ballylaggin'den birkaç geceliğine uzaklaşma ihtimali beni ne kadar heyecanlandırsa da gideceğim konusunda pek umudum yoktu.

Konaklamalı bir etkinlik olduğu için izin belgelerinin velilerimiz tarafından imzalanması isteniyordu.

Anneme katılabilmem için imzalanması gereken formları geçen hafta vermiştim.

Bu sabah evdeki ekmek kutusunun üzerinde hâlâ imzasız şekilde duruyordu.

"Ah, anneciğin gitmene izin verir," diye alay etti sarışın tanrı. Bu sırada Claire'in saçlarını karıştırmakla meşguldü. "Elbette ağabeyin sana ve tabii ki bana göz kulak olmak için orada olacak." Yaklaşarak bir tutam saçı arkadaşımın kulağının arkasına sıkıştırdı. "Senin izlediğini bildiğimde hep daha iyi oynuyorum."

Bu sefer dayanamayıp kullandığı ucuz tavlama numaralarının katıksız saçmalığına güldüm.

Sporla ilgili her şeyi biliyordum ve bir kız yüzünden daha iyi oynayan bir adamla henüz tanışmamıştım.

Ama kahkahamı bastırmaya çalıştığımda domuz homurtusuna benzer bir ses çıkardım.

Elimle ağzımı kapatırken arkadaşımın dehşete düşmüş ifadesine baktım ve parmaklarımın arasından dudaklarımı oynatarak, "*Özür dilerim,*" dedim.

Sarışın çocuk muhtemelen domuz sesini takip ederek arkasına döndüğünde, masada olduğumu yeni fark etmiş gibi görünüyordu.

Bakışlarını yüzüme çevirdi ve çarpıcı gümüş grisi gözleri anında beni tanıdığını belirtircesine parladı.

"Hey! Küçük Shannon," dedi sıcak bir gülümsemeyle. "Nasıl gidiyor?"

"Ah, iyi," dedim boğuk bir sesle. Ona bakarken adımı nereden bildiğini düşünüyordum.

Claire'e baktığımda omuz silkerek en az benim kadar kafası karışmış durumda olduğunu gösteren bir bakış attı.

"Shannon'la arkadaş olduğunu bilmiyordum," dedi çocuk. Dikkatini tekrar Claire'e çevirmişti. "Bu faydalı bir bilgi olurdu."

"Ah...Asıl ben *senin* Shannon'la arkadaş olduğunu bilmiyordum?" dedi Claire ifadesiz bir şekilde. "Ayrıca bunun sana ne faydası olabilir?"

"Değiliz." Çocuk kafasını iki yana salladı. "Ayrıca önemi yok."

Bana dönerek tekrar gülümsedi.

"Ben Gerard Gibson," diye kendini tanıttı. "Ama herkes bana Gibsie diye seslenir."

"Ben öyle seslenmem," dedi Claire rahat bir şekilde.

Gibsie kıkırdadı. "Tamam, onun dışında herkes bana Gibsie der." Başparmağıyla arkadaşımı işaret edip ona anlayışlı bir gülümsemeyle baktıktan sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. "Uyumsuz olmayı seviyor."

"Hayır, Gerard. İnsanlara isimleriyle hitap etmeyi seviyorum," diye düzeltti Claire. Bu sırada ona kötü bakışlar atıyordu, bakışlarını bana çevirdikten sonra açıklamaya başladı. "Gerard, ağabeyim Hugh'le arkadaş. Hughie'yi hatırlıyorsun değil mi, Shan?"

Başımla onayladım, Claire'in güzel ağabeyini net bir şekilde hatırlıyordum.

Açık sarı saçlı ve kahverengi gözlü Hugh Biggs; karın kasları, erkeksi yüz hatları ve bariz erkek parçaları dışında kız kardeşinin erkek versiyonu gibiydi. Bizimle aynı ilkokula gitmemişti ama evlerine gittiğimde bana hep arkadaşça davranırdı. Joey dışında, yanında gergin hissetmediğim birkaç çocuktan biriydi. Hughie beni her zaman kendi halimde takılmam için rahat bırakırdı ve buna minnettardım.

"Eh, anaokulundan beri aynı sınıftalar ve bu canavar..." Gibsie'yi hafifçe itmek için duraksadı. "Hayatımın büyük bölümünde mutfağımızın ayrılmaz bir parçası oldu. Sokağın karşısında oturuyor," diye devam etti. "Maalesef."

"Hadi ama Claireciğim," diye kışkırttı. "Sana ilk öpücüğünü veren adam hakkında böyle mi konuşuyorsun?"

"Bu talihsiz bir şişe çevirmece oyununun sonucuydu," diye karşılık verdi arkadaşım. Yanakları pembeleşirken çocuğa dik dik bakıyordu. "Ayrıca sana milyonlarca kez bana öyle seslenmeyi bırakmanı söyledim."

"Bunların hepsi bir gösteri," dedi Gibsie kocaman bir sırıtışla, "Aslında beni seviyor."

Claire, "Gerçekten sevmiyorum," diye karşılık verdi giderek telaşlanırken. "Evime kurabiye getirdiği için ona tahammül ediyorum." Ardından bana dönerek, "Gerard'ın annesini şehirde bir pastanesi var. Pastaları inanılmaz lezzetli," diye açıkladı.

Yemekhanenin diğer tarafından biri seslendi. "Gibs! Hadi dostum. Takım seni bekliyor!" Bu ses dönüp oraya bakmamıza sebep olmuştu.

Bakışlarım yemekhanenin kemerli girişinde duran kişiye takıldı. Johnny Kavanagh havadaki eliyle çılgınca hareketler yaparken yüzüne kazınmış uğursuz ifadeyle orada duruyordu. Kalbimin kısa bir anlığına tekleyip göğsümde taklalar attığını hissettim.

"Beş dakikaya geliyorum," diye seslendi Gibsie.

"Koç bizi hemen bekliyor," diye bağırdı Johnny. Duymaya alıştığım o yoğun Dublin aksanıyla konuşuyordu. "Beş dakika sonra değil," diye eklerken onu kimin dinlediğini umursamadı.

İnsanların ona bakıp bakmamasını umursamadığı çok açıktı.

Gibsie onu görmezden gelerek iki parmağını havaya kaldırdı ve dikkatini tekrar arkadaşıma çevirdi.

Onunla alçak, kısık bir ses tonuyla konuşmaya başladığında hiçbir şey duymuyordum.

Tüm dikkatim bana bakan bir çift mavi göze odaklanmıştı.

Normalde beni ona bakarken yakaladığında bakışlarımı başka yöne kaçırır ya da başımı eğerdim ama bu sefer yapamadım.

Kendimi kapana kısılmış hissediyordum.

Tamamen, her noktasıyla onun bakışlarına hapsolmuştum.

Johnny başını yana eğerek bana meraklı bir ifadeyle baktı. Gözlerinde az önce beliren kızgınlığın yerini tam olarak çözemediğim bir ifade almıştı.

Kalbim göğüs kafesime şiddetle çarpıyordu.

Sonra başını iki yana sallayıp bakışlarını kaçırdı. Dikkati sol bileğindeki saate kaydığında o garip, transa girmiş gibi görünmesine sebep olan yüz ifadesi bozuldu.

Titrek bir nefes vererek bakışlarımı kaçırdım. Ardından öne eğilip yanaklarımı gizlemesi için saçlarımın öne doğru düşmesine izin verdim.

"Önümüzdeki hafta Erkek Öğrenciler Turnuvası finalinde ponponlarını ve memelerinin üzerine neon harflerle yazılmış 'Gibsie'yi Seviyorum' kelimelerini görmek için sabırsızlanıyorum," Gibsie'nin bize el sallayıp uzaklaşmadan önce söylediği tek şey bu olmuştu.

"Onun adına özür dilerim," dedi Claire. Bakışlarını yüzümden arkamdaki bir noktaya doğru kaydırmıştı, yanakları kızarırken gözleri parlıyordu. Okul yeleğinin üzerindeki hayali bir tüy parçasını çekiştirerek, "O biraz tuhaf," diye devam etti.

"Senden çok hoşlanıyor," dedim. Beni düşüncelerimden uzaklaştırdığı için memnun olmuştum.

"Gerard herkesten hoşlanır," diye yanıtladı derin bir iç çekişle. "Şey... vajinası olan herkesten."

"Bilmiyorum, Claire. Senden gerçekten hoşlanıyormuş gibi görünüyordu," diye söze başladım ama anında sözümü kesti.

"Şey... Ben biliyorum, Shan," dedi yanakları hâlâ kırmızı kırmızıyken. "O bir oyuncu. Lanet olası bir oyuncu. Etek giyen her şeye biner," diye ekledi. "Hepsi öyle."

"Hepsi mi?"

"Ragbi takımındaki çocuklar," diye açıkladı. "Hugh ve muhtemelen Patrick hariç."

Burnumu yukarı doğru kıvırdım. "Ah."

"Bence de ah..." diye yanıtladı Claire yüzünü buruşturarak. "Ayrıca Gerard'ın benimle böyle devam etmesinin tek nedeni, Hughie'nin küçük kız kardeşi olmam ve bana sahip olamayacağını bilmesi." İç geçirerek ekledi. "Onun için hiçbir anlamı olmayan zararsız bir flört oyunu."

"Peki ya sen?" diye sordum usulca. "Senin için nasıl?"

Claire birkaç saniye altdudağını ısırdıktan sonra, "Eziyet," diye fısıldadı.

Şüphelerimi doğrulamak için ihtiyacım olan tüm açıklama buydu.

Claire, Gerard'dan -Gibsie ya da adı neyse- hoşlanıyordu.

Tam olarak o anda, Johnny Kavanagh'nın hayatıma girmesiyle üreme sistemime saldıran son hormon dalgalanmasını göz önünde bulundurarak kendimi arkadaşımın yerine koyabiliyordum.

"Güzel gözlü ve iri kaslı erkekler, kızlar için her şeyi altüst ederler," diye homurdandı Claire.

"Evet," diye onayladım güçsüz bir şekilde. "Kesinlikle bunu yapıyorlar."

"Halimize bak," dedi keyifsizce kıkırdarken. "İkimiz de olabilecek en kötü seçenekleri seviyoruz."

"*Ben mi?*" İnkâr moduna geçerek başımı iki yana salladım. "Ben kimseyi sevmiyorum."

"Aynen tabii," diye alaycı bir şekilde yanıt verdi. "Rol yapmaya bile çalışma, pembe yanaklı küçük hanım. Onu nasıl izlediğini gördüm."

"Claire..." Başımı iki yana sallayarak içi geçirdim. "Kafanda kuruyorsun."

"Ah, bak," dedi nefes nefese arkamı işaret ederken. "Johnny buraya geliyor."

"N-ne?" Şaşkınlıkla arkamı döndüğümde beni tuzağa düşürdüğünü anladım.

"Hah," dedi kıs kıs gülerken. "Biliyordum."

"Komik değil," diye mırıldanarak ellerimi alev alev yanan yanaklarıma koydum.

"Endişelenme, Shan," diye yanıtladı. Bilmiş bir şekilde gülümsüyordu. "Sırrın bende güvende."

7
GECE MAVİSİ JOHNNY

Shannon Lynch'in gece mavisi gözleri kahrolası aklımdan hiç çıkmıyordu.

En azından sayısız internet aramalarımdan bulabildiğim kadarıyla gözlerine en yakın ton buydu.

İnternetteki renk kartelaları kafa karıştırıcıydı ama bozuk plak gibi takılan lanet olası beynim kadar değildi.

Beynimin seçtiği yol; muhteşem mavi gözleri, melek gibi yüzü ve sorunlu geçmişiyle *nehir gibi* Shannon'dan geçiyordu.

Dosyasını okuduktan sonra içinde yazan şeyleri sindirmem birkaç günümü almıştı. BDO'ya gidip zorbalarını *ölümüne dövmeme* engel olacak iradeyi sağlamak için fazladan birkaç gün daha gerekmişti.

Noel tatilinden sonraki ilk haftayı, ertesi gün okula dönüp dönmeyeceğini merak ederek ve onun için endişelenerek geçirmiştim.

Cuma gününe kadar dönmediğinde kaygı seviyem üst sınıra ulaşmıştı.

O kadar huzursuz hissediyordum ki, durumun nasıl olduğunu kontrol etmek için Bay Twomey'nin ofisine uğramıştım.

Kızın ciddi bir beyin sarsıntısı geçirmesine sebep olduğumu ve haftanın kalanını evde geçireceğini o anda öğrenmiştim.

Shannon sonraki pazartesi okula döndüğünde; Bay Twomey, üçüncü sınıfların sorumlusu Bayan Nyhan, sınıf öğretmenim Bay Crowley ve insan kuluçka makinesi Bayan Lynch tarafından karşılandığım ofise çağrılmıştım.

Bana sahadaki hareketlerimin yanlışlıkla olduğunun farkında olduklarını ama gelecekte böyle bir olayın yaşanmasını engellemek için ondan uzak durmamın en iyisi olacağını söylemişlerdi.

Ayrıca annesi formamın içinde olduğu plastik poşeti uzatırken mırıldanarak o gün koridorda beni ittiği için özür dilemişti, belli ki bir öğrenciye el kaldırdığı için kendini kurtarmaya çalışıyordu. Ardından kızından uzak durmam için tekrar sert bir uyarı yapmıştı.

Bağışlanabilir bir hata için kötü adam muamelesi görmenin yanı sıra, boktan ve gereksiz bir müdahaleyle köşeye sıkıştırıldığım için öfkeliydim. Formamı alıp tamamen bana söyleneni yapma niyetiyle sınıfa geri dönmeden önce sertçe, "Hiç sorun değil," diye karşılık vermiştim.

Hayatımda böyle bir güçlüğe ihtiyacım yoktu.

Uzaklaştırılma tehlikesine ihtiyacım yoktu. Bu ceza planlarımı altüst ederdi ve hiçbir kız geleceğimi tehlikeye atmaya değmezdi.

Ondan çok kendi iyiliğim için kurallara uyarak mesafemi koruyordum.

Onunla konuşmuyor, teneffüslerde ya da öğle arasında yemekhanede gördüğümde yanına gitmiyordum.

O kızdan ve peşindeki karmaşadan mümkün olduğunca uzak duruyordum.

Ama bu konuda çok sinirli olsam da koridorlarda onu kolluyordum.

Bu savunmasız bir kıza karşı aşırı korumacılık olarak tanımlanabilirdi, başka bir şey olması da mümkündü. Shannon Lynch konusunda her zaman etrafa dikkat kesiliyor, bu okula sorunsuz bir geçiş yaptığından emin olmak için problem yaratabilecek her türlü saçmalığın önünü kesiyordum.

Ancak birkaç gün sonra kimsenin yardımına ihtiyacı olmadığını anladım.

Shannon okulda seviliyordu.

Öğretmenlerin hoşuna gitmişti.

Öğrenciler ondan hoşlanıyordu.

Ben ondan hoşlanıyordum.

Asıl sorun da buydu.

Ayrıca nereye giderse gitsin her zaman yanında olacakmış gibi görünen iki minik sarışın koruması vardı.

Bu iki kızın arasında en korumacı olanın, takımımızın on numarası ve en yakın arkadaşlarımdan Hughie Biggs'in kız kardeşi olduğunu biliyordum.

Diğer sarışın da başka bir takım arkadaşım olan Pierce Ó Neill'ın sürekli ayrılıp tekrar barıştığı sevgilisiydi.

Pierce'ın kız arkadaşının adını tam hatırlayamasam da ne kadar sivri dilli olduğunu ve aklı başında her delikanlının ondan uzak durması gerektiğini hatırlıyordum.

Shannon'ı görmezden gelip unutmaya çalışarak kendi rutinime odaklandım. Oyuna konsantre olmaya ve etrafımdaki dikkat dağıtıcı her şeyi -en tehlikelisi vajinaydı- görmezden gelmeye karar verdim.

Lanet olsun, bunu yapmayı gerçekten denemiştim.

Fakat sonra çocuklardan biri sohbet ederken onu gündeme getiriyor ya da Shannon okul koridorlarında yanımdan geçiyordu. Böylece başladığım noktaya dönüyordum.

Buna anlam veremediğim için olanları fazla düşünmemeye çalışıyordum.

Buna rağmen, Tommen'a geldiğinden beri katıldığım her sohbette onun adının geçmesini engellemek için bu yeterli olmuyordu.

Takımdakiler bir grup pislikti ve yaş, büyük çoğunluğu için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Yaşıtlarım arasındaki kahrolası aptalların bunun hakkında konuşması, onu düşünmesi ve arkasından oyunlar çevirmesi beni delirtiyordu.

Geçen hafta, gerçekten de hayal kırıklığımı dile getirip lanet olası çocukça davranışlarını kesmelerini ve onun sadece on beş yaşında olduğunu söylemiştim. Bunun karşısında tüm sınıf arkadaşlarım şoka uğramıştı.

Henüz üçüncü sınıfta olması onlar için önemli değildi. Sinirlenmemin asıl sebebi, olmaması gerekirken bu durumun benim için önemli olmasıydı.

Dördüncü, beşinci, hatta altıncı sınıftakiler bile çok sayıda üçüncü sınıfla yatmıştı.

Ben onlardan biri değildim.

Bunu *asla* yapmazdım.

Kendisinden küçük kızlara asılmayı dert etmeyen diğer çocukların aksine, bunun sonucunda ortaya çıkabilecek sorunların oldukça farkındaydım.

Koçların ve profesyonel oyuncuların, yanlış kızla sevişmenin kötü sonuçları hakkında anlattıklarından dersimi fazlasıyla almıştım.

Yıllar boyunca kızlara davranış şeklimden gurur duymuyordum ama benden küçük olan herkese karşı kesin bir sınır çizmiştim.

Benden büyük kızlara yönelmeye fazlasıyla ilgili olduğum düşünüldüğünde, bunun beni oldukça ikiyüzlü biri yaptığını biliyordum ama temkinli olmak zorundaydım. Bir hayale ve ona ulaşmak için ne yapmam gerektiğine dair çizilmiş net bir yola sahiptim. Küçük kızlara asılmak tehlikeliydi.

Shannon'ın beni bu kadar sinirlendirmesinin sebebi buydu.

Onu gördüğüm anda bir şey göğsüme sertçe yerleşmişti.

Alışık olmadığım rahatsız edici bir şeydi.

Bir aydan fazla zaman geçmiş olmasına rağmen bu his başımı döndürmeye devam ediyordu.

Şubat ayına gelmiştik ancak ben hâlâ *nehir gibi* Shannon'a olan takıntımı sessizce sürdürüyordum.

Bu durumdan ve kararsızlığımın tek nedeni olduğu için o kızdan hoşlanmıyordum.

Bu hiç mantıklı değildi.

O yalnızca ufak tefek bir kızdı. Gerçekten çok zayıftı, vücudu kıvrımlı değildi ve kendime karşı dürüst olmam gerekirse onun sutyen taktığını bile sanmıyordum.

İşte buydu...

O çok küçüktü.

Lanet derecede *küçüktü.*

Ama bu gerçek kalabalığın içinde gözlerimin onu aramasını engellemiyordu.

Bulduğumda onu izlememe engel olamıyordu.

Görmezden gelmeye çalıştıkça her yerde onu arıyordum.

En sonunda her ders arasında onu aramaya başlamıştım.

Bazen onu hemen arkamda beni izlerken buluyordum.

Bana yakalanmanın şaşkınlığıyla baktıktan sonra hemen başını eğiyordu.

Bunlarla ilgili ne yapacağımı bilmiyordum.

Shannon'a karşı mantıksız tepkiler verdiğimi kabul ediyordum.

Bu *normal* değildi.

Ancak kendime hâkim olabildiğimi sanmıyordum.

Beynimi kontrol edemiyordum.

Bella ise buradaki diğer problemdi.

Kendi deyimiyle "komik duruma düşürülmekten" bıkmıştı ve birkaç hafta önce *sevişmeme* takılmalarımıza bir son vermek için mesaj atmıştı.

Kızla yaklaşık sekiz aydır yattığım için ona karşı bir şeyler hissetmem gerektiğini biliyordum ama tek hissettiğim şey içimdeki boşluktu.

Aramızda hiçbir bağ yoktu ve kendimi kullanılmış hissetmekten sıkılmıştım.

Sohbet etmek için buluşmak, sinemaya falan gitmek gibi bir şey yoktu.

Benden bunu istemiyordu.

Teklif ettiğimde bile.

Elbette işin içinde duygular yoktu ve hiçbir zaman onunla ilişki yaşamak istememiştim ama sekiz ayın altısını sikim içindeyken geçirdikten sonra kızı yemeğe çıkarmaya ya da lanet olası bir sinemaya götürmeye karşı değildim.

Birçok kez teklif etmeme rağmen her seferinde bunu yapmayı reddetmişti.

Çünkü bu yeterince *insan içinde* değildi.

Bella beni sadece bar ya da okul gibi, tüm arkadaşlarına bir ödülmüşüm gibi sergileyebileceği yerlerde istiyordu.

Altıncı sınıflardan Cormac Ryan'la görüştüğünü bana mesaj atarak haber vermişti.

Bir süredir ikisi arasında bir şeyler olduğundan şüpheleniyordum çünkü çocuk benim yanımdayken son derece şüpheli davranıyordu.

Cormac yaz boyunca akademiye çağrılmıştı. Altyapı oyuncularıyla birkaç antrenmana katılmış ve çeşitli elemelerde yarışmıştı.

Şimdiye kadar, kalıcı bir yerleştirme sözleşmesi kazanma konusunda başarısız olmuştu ve benim de ona dair pek umudum yoktu.

Sebebi kindar bir pislik olmam değildi.

Gerçekleri söylüyordum.

İyi bir kanat oyuncusuydu ama kulübün esas takımında yer almak istiyorsa kendini kanıtlaması gerekiyordu.

Başarılı olursa onun adına sevinirdim.

Başaramazsa umurumda olmazdı.

Benden bir üst sınıfta olduğu için arkadaş olmamıştık ama son beş yıldır aynı takımda oynuyorduk. Bu yüzden biraz daha sadık olmasını beklerdim.

Ayrıca, Bella takım arkadaşımla düzüşerek bir tepki vermemi sağlamak istiyorsa büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı çünkü ona asla bu tatmini yaşatmazdım.

Canımı yakmış mıydı?

Evet.

İhanete uğramış gibi hissetmiş miydim?

Tabii ki.

Bu onu geri istediğim anlamına mı geliyordu?

Asla.

Çünkü yalancılarla başa çıkamıyordum ve o bir yalancıydı.

Ayrıca akıl oyunlarıyla da pek baş edemiyordum ve onun yapmaya çalıştığı şey tam olarak buydu.

Benden ayrılmayı, takım arkadaşımla çıkmayı ve hemen sonrasında dönüp mesaj kutumu doldurarak beni geri istediğini söylemeyi amaçlıyordu. Bu kızın benimle oynamayı sevdiği oyunların en iyi örneğiydi.

Anlayamadığı şey, ne kadar oyun oynamaya çalıştığının ya da sikimi kaç kez yalayacağına söz verdiğinin benim için önemli olmamasıydı.

Buradan geri dönüş yoktu.

En azından benim için öyleydi.

Belki de ruhum ölmüştü, Bella'nın işleri yoluna koyma tekliflerini geri çevirdikten sonra bana gönderdiği milyonlarca mesajda söylediği şey buydu.

Öyle olduğunu sanmıyordum.

Benim de hislerim *vardı*.

Ben de değer veriyordum.

Sadece yalancılara karşı böyle duygular beslemiyordum.



"Bir şey itiraf etmem gerekiyor," dedi Gibsie. Çarşamba gününün antrenmanını yapıyorduk.

Sahada arka arkaya atacağımız otuz turun yirmi dokuzuncusundaydık ve yüzünün rengi çoktan solmuştu.

Aslında *ben* yirmi dokuzuncu turdaydım.

Takımın geri kalanı on dördüncü turdaydı.

Gibsie sekizinci turdaydı ve teni dördüncü turdan itibaren solmaya başlamıştı.

Şu anda, sabahın üçünde karnını enerji içeceği ve *Jager* karışımıyla doldurduğu gece kulübünden dışarı fırlamış birine benziyordu.

Diğerleri gibi onun da kendini toparlaması gerekiyordu. Önümüzdeki hafta Erkek Öğrenciler Turnuvası'nda oynayacaktık ve takımın geri kalanı bu amaca kendini adamadığı için başarısız olmaya hiç niyetim yoktu.

Bu salakların toparlanması için on günümüz vardı.

"Beni dinliyor musun?" diye homurdandı Gibsie. Nefes nefese kalmıştı, tembel kıçına destek çıkmam umuduyla omzuma yapışıyordu. "Çünkü ciddi bir konudan bahsediyorum."

"Dinliyorum," dedim yavaşça nefes alıp verirken. "Söyle gitsin."

"Deli gibi hayalarına tekme atmak ve..." Gibsie sözünü bitirmeden önce kesik kesik soludu, "Aşağıda ne kaldıysa hepsini kırmak istiyorum."

"Ne ilgisi var?" İri elini yüzüncü kez üstümden atarak pozisyon değiştirdim ve piç kurusuna ters bakışlar atabilmek için geri geri koştum. "*Neden?*"

"Çünkü sen ucubenin tekisin, Kav," dedi soluk soluğa peşimden sürüklenirken. "Senin durumundaki hiçbir erkeğin..." Parmağını bana doğru kaldırdıktan sonra ellerinin başının arkasına bastırıp öne eğildi. "Kırık bir penisle, ölüp gitmeden bu kadar uzun süre koşabilmesine imkân yok." İnleyerek devam etti. "Kusursuz çalışan lanet olası aletim, harcadığım çaba yüzünden ağlıyor, Johnny! *Ağlıyor!* Hayalarım da ergenliğe girmeden önceki haline döndü."

"Aletim kırılmadı, göt herif," diye homurdandım. Bizi duyan biri olup olmadığını kontrol etmek için etrafa bakıyordum.

Neyse ki takımın geri kalanı sahanın diğer ucundaydı.

"Bana fotoğrafını at," diye hırladı Gibsie. "Böylece koça benimmiş gibi gösterebilirim ve beni bir daha asla koşturmaz."

"Bunun hakkında konuşmaya devam edersen koça göstermek için bir fotoğrafa ihtiyacın olmayacak," diye tersledim. "Aletini kestiğimde alıp koça verebilirsin."

Gibsie yüzünü buruşturdu. "Şaka yapmak için hâlâ çok mu erken?"

Sertçe başımı salladıktan sonra arkamı dönüp bitiş çizgisine yaklaşarak eski hızımı yakaladım.

"Üzgünüm, dostum," diye fısıldadı topallayarak yanıma doğru koşarken. "Yaralıyken bu kadar hızlı hareket etmen normal değil."

"Cidden bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?" diye çıkıştım.

Böyle düşünüyorsa kafayı yemiş olabilirdi.

"Hızlı" olmamın nedeni çocukluğumun büyük çoğunluğunu ve tüm ergenlik yıllarımı vücudumu geliştirerek geçirmiş olmamdı.

Gibsie ve çocuklar zillere basıp kaçarken, sokakta lanet olası şişe çevirmece oyunlarıyla vakit geçirirken ben sahadaydım.

Onlar kızların peşinde geziyordu, bense kazanç peşinde koşuyordum.

Benim hayatım ragbiydi.

Sahip olduğum *tek* şey buydu.

Ama bugünkü yorucu tempo her zamanki çalışmalarımdan o kadar uzaktı ki, acınası halde olduğumu söylemek mümkündü.

Halsiz olmamın fark edilmemesinin tek nedeni bu durumda bile okulun normal seviyesinde olmamdı.

Ülkenin en iyi oyuncularıyla birlikte oynadığım akademide kıçımı böyle sürüklersem anında sorgulanmaya başlardım.

Tüm vücudum yanıp tutuşurken bütün irademi kullanarak hareket ediyordum.

Her şey o kadar canımı yakıyordu ki, kusmamak için burnumdan nefes almak zorunda kalıyordum. Bu çabanın bedelini kıvranarak geçirdiğim uykusuz bir gece, yarım düzine ağrı kesici ve İngiliz tuzuyla kaplanmış kaynar suyla yapacağım banyoyla ödeyecektim.

Buna rağmen duramazdım.

Pes etmeyi kabul etmiyordum.

Koç Mulhacy'ye yeterli olmadığım konusunda herhangi bir ipucu verirsem akademideki yöneticileri arardı.

Eğer akademiyi ararsa mahvolurdum.

Bitiş çizgisine ulaştığımda adımlarımı yavaşlattım, kaslarımı gevşek ve hareketli tutarak yürümeye başladım.

Aniden durursam nöbet geçirecektim ve bunu arabamın sağladığı mahremiyette yapmayı planlıyordum.

Yerden bir şişe su alıp çaresizce acıdan kurtulmaya çalışırken, birkaç dakika boyunca delirmiş gibi sahanın yan çizgisinde yürüdüm.

Koşu sonrası esneme yapmaya cesaret edemiyordum.

O kadar mazoşist değildim.

Nabzım normale döndüğünde koçun erken çıkmam için onay vermesini bekledim. Ardından soyunma odasına geri dönüp o günün işlerini tamamladım.

Kulakları sağır eden bir ıslık çaldığını duyana kadar arkadaşımın beni takip ettiğini fark etmemiştim. "Hoş görünüyorsun, Claireciğim!"

Merakla bakışlarını takip ettiğimde fen binasının önündeki tentenin altında tanıdık gelen iki tane sarışın kız gördüm.

Söz konusu kızlardan biri, ortaparmağını en yakın arkadaşıma doğrulturken kaşlarını çatarak bize baktı.

"Yine beni antrenman yaparken mi izliyordun?" diye seslendi arkadaşım avlunun karşı tarafından. "Bunu yapmanı sevdiğimi biliyorsun."

Uzun bacaklı sarışının Hughie Biggs'in küçük kız kardeşi olduğunu fark etmem birkaç saniyemi aldı.

"Ne dedin?" diye seslendi Claire. Bir elini kulağına götürmüştü. "Seni duyamıyorum."

"Benimle çıkar mısın?"

"Siktir git, Gerard!" Claire'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Sakın onu söyleyeyim deme..."

Gibs onun sözünü *Van Morrison*'dan* bir mısrayla kesti.

* Sir George Ivan Morrison, 31 Ağustos 1945 doğumlu şarkıcı, yazar, şair, müzisyen ve şarkı sözü yazarıdır. (ç.n.)

"Senden nefret ediyorum, Gerard Gibson!" diye tısladı Claire. Gibsie delirmiş bir karga gibi ona serenat yapmayı daha yeni bitirmişti.

"Ben de seni seviyorum," dedi arkadaşım gülerek. Ardından dikkatini bana çevirip inlemesini bastırdı. "Aman Tanrım," diye inledi yalnızca benim duyabileceğim bir tonda. "Dostum, Tanrıya yemin olsun ki bu kız beni deli ediyor."

"Sen zaten delisin," diye hatırlattım. "Bunun için kimsenin yardımına ihtiyacın yok."

"Ona bir *bak*, Johnny," diye inledi iğnelememi duymazdan gelerek. "Şu kızın güzelliğine bak. Tanrım, güneşe benzeyen saçları yüzünden olabilir ama *ışıldadığına* yemin edebilirim."

"Aklından bile geçirme," derken kelimeler dudaklarımdan hızla döküldü.

"Geçirmem... şimdilik," diye yanıtladı Gibs. Gözleri muzipçe parlıyordu. "Yine de içimden bir ses onunla evleneceğimizi söylüyor."

Sözleri beni olduğum yerde durdurdu. "*Ne?*"

Bu çok tuhaftı.

Onun için bile.

"Tabii ikimiz de gençliğimizi kazara bebek yapmadan atlatırsak," diye ekledi düşünceli bir şekilde. "Ayrıca ağabeyi aletimi kesip atmamalı."

"Claire üçüncü sınıf," dedim ifadesiz bir şekilde. "Ayrıca, takım arkadaşının küçük *kız kardeşi*. Senin derdin ne, Gibs?"

"Onunla bugün evleneceğimi mi söyledim?" diye karşı çıktı Gibsie. "Hayır, pislik herif. Böyle söylemedim, o yüzden git kulaklarını temizle. Yaşlanıp cinselliğimin yükseldiği dönemin bittiği zamandan bahsediyordum."

"Yaşlanmak mı?" Ağzım açık bakakalmıştım. "Cinselliğinin *yükseldiği* dönemin bitmesi mi?"

"Evet." Arkadaşım omuz silkti. "Bilirsin, otuzlarıma geldiğimde olabilir."

Gözlerimi devirdim. "Tabii. Sana bir haberim var, Gib. O yükselen cinselliğe hâkim ol ve onun gibi kızlardan uzak dur."

"Hey... bana o yargılayıcı bakışlardan atma," diye alay etti Gibsie. "Yarattığım sorunları her zaman çözerim. Ayrıca ondan hoşlanmamda yanlış bir şey yok. Yaşıtı kızlardan korkan *sensin* adamım, ben değil."

Bu son derece berbat konuşmayı avlunun ortasında yaptığımızı fark ettiğimde, birinin kulak misafiri olup olmadığını görmek için etrafa bakındım.

Gibsie beyinsizin tekiydi ama Hughie küçük kız kardeşi hakkında böyle konuştuğunu duyup onu öldürürse kendimi çok yalnız hissederdim.

İşte tam o anda, bakışlarım bir kucak dolusu kitapla birlikte fen binasının merdivenlerinden inip aceleyle sarışınların yanına ilerleyen minik esmere takıldı.

Shannon olduğunu anladığımda göğsüm aniden müthiş bir hisle doldu.

Kahretsin, neden *böyle* görünmek zorundaydı ki?

Neden o lanet olası minik kızla ilgili her şey beni bu kadar etkiliyordu?

Bu adil değildi.

Hatta, lanet olsun ki düpedüz *zalimceydi.*

Onu çekici bulmam hiç mantıklı değildi.

Genelde yattığım kızlara hiç benzemiyordu.

Kıvrımlı kızları severdim.

Memeleri severdim.

Koca kalçaların kölesi olurdum.

Bunların hiçbirine sahip değildi.

Ama bacakları vardı.

Saçları.

Gülümsemesi.

O kahrolası gece mavisi gözleri. Bunun, rengini tarif edecek kadar iyi bir kelime olmadığını düşünüyordum.

Son derece derin ve insanı içine çeken bir görüntüsü olduğu için ruhun mavisi olarak adlandırılmaları gerekirdi.

Bir an sonra kitaplarını düşürdü.

Her şey yere saçıldığında onları almak için eğilerek eteğinin *aşırı* yukarı kalkmasına neden oldu.

Pürüzsüz, solgun bacakları görüşümü kaplarken beynimde tehlike işaretleri yükseldi ve vücuduma bir sıcaklık dalgası yayıldı.

"Ah, kahretsin," diye mırıldanırken hem onu görmeye hem de vücudumun *onu görünce* verdiği yıkıcı tepkiye hazırlıksız yakalanmıştım.

Bakışlarımı yere indirip sorunlu aletimin kontrolünü umutsuzca yeniden kazanmaya çalışırken sakinleştirici nefesler aldım.

"Sorun ne?" diye sordu Gibsie. Açıkça belli olan rahatsızlığımın kaynağını bulmak için etrafımıza bakınıyordu.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım sinirle elimi saçlarımdan geçirerek. "Hadi gidelim."

Sorunu fark ettiğinde, verdiğim tepki karşısında başını geriye atıp kahkahalara boğuldu.

"Sen şey mi oldun... kahretsin, gerçekten *oldun!*" dedi kahkahalarının arasında. "Üstelik kızarıyorsun!" Omzuma vurup burnundan sesler çıkararak güldü. "Ah, dostum. Buna gerçekten bayıldım."

"Bu benim suçum değil," diye hırladım. Kahrolası bir kovboy gibi yürüyerek soyunma odasına doğru hızla ilerlemeye başlamıştım. "Son zamanlarda onu kontrol edemiyorum."

Soyunma odasına daldığımda kıyafetlerimi çıkarıp vücudumdaki acıyı ve rahatsızlığı atmak için doğruca duşa girdim.

İşe yaramadı.

Vücudum hâlâ dayanılmaz bir acı içinde ve sertleşmiş durumdaydı.

Başımı eğip alt tarafıma bakarak seçeneklerimi tarttım.

Bunu yapamazdım.

Kahrolası aletime dokunamazdım.

Deli gibi korkuyordum.

Acil servise yaptığım o korkunç yolculuğun net hatıraları ve Noel'de doktorların yaptığı korkunç uyarılar resmen aklımdan çıkmıyordu.

Tanrım, berbat haldeydim.

Alnımı kiremit duvara yaslayıp acı iniltilerimi bastırmak için parmak boğumlarımı ısırarak sorunumun sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca kendi kendine çözülmesini beklerken kaynar suyun üzerime akmasına izin verdim.

Pekâlâ, eğer mesafemi koruma zorunluluğum daha önce net değilse bile artık kesinlikle öyleydi.

O kızdan uzak durmak *zorundaydım.*

Yüce İsa...

"Daha iyi misin?" dedi arkadaşım sessizce gülerek. En sonunda belime sarılı bir havluyla soyunma odasına geri dönmüştüm.

Tanrıya şükür, takımın geri kalanı koşu turlarını tamamlamaya çalıştığı için burada hâlâ yalnızdık.

Yaptığı iğnelemeyi umursamadan ona arkamı döndüm ve havlumu yere attım.

Ameliyattan önce, diğerlerinin önünde hayalarım çıplak dolaşmaktan çekinmezdim.

Artık o kadar rahat olamıyordum.

Çünkü problemimi en düşük seviyede tutmaya çalışsam da *kendimi biliyordum.*

Bu yeni ve istenmeyen bir duyguydu.

Vücudumla hep gurur duymuştum. Doğal kaslarım fiziksel güçle kutsanmıştı ve karnımdaki her kas için zorlu bir antrenman programı uygulayarak bunun bedelini ödemiştim.

Fiziksel kondisyonumu en üst düzeyde tutmak için çok çalışıyordum ama mor hayaları, şişmiş keseyi ve belirgin yara izini kimsenin görmesini istemiyordum.

Kendi gözlerimin bile.

Bu yüzden iç çamaşırlarımı giyerken aşağıya bakmadım.

Şu anki panik halimde, kendimi kandırmamın daha iyi olacağı su götürmez bir *gerçekti*. Çünkü aksi bir seçenek bile *olamazdı*.

Pes etmek bir seçenek *olamazdı*.

Daha fazla ara vermek bir seçenek *olamazdı*.

U20'lerle yaz kampını kaçırmak bir seçenek *olamazdı*.

Zayıflığım yüzünden başlangıç kadrosundaki yerimi kaybetmek kahrolası bir seçenek *olamazdı*.

Oynamak ve kazanmak *tek* seçeneğimdi çünkü on yedi yaşında dibi görmeyi reddediyordum.

"İyi misin, Johnny?" diye sordu Gibsie. Aramızdaki sessizliği sonunda bozmuştu.

Ses tonu ilk kez ciddi olduğu için kısaca başımı sallayarak karşılık verdim.

"Bunun hakkında konuşmaya hazır mısın?"

"Ne hakkında konuşmaya?"

"Noel tatilinden döndüğümüzden beri seni çıldırtan şey her neyse."

"Canımı sıkan bir şey yok," diye yanıtladım okul pantolonumu kalçama kadar çekerken. Ardından kemerimi bağlayıp gömleğime uzandım.

"Saçmalık," diyerek karşı çıktı.

"Çok iyiyim," diye ekledim düğmelerimi hızla iliklerken.

"Noel'den sonra okula döndüğünden beri aşırı huysuzsun," diye homurdandı. "Ayrıca ameliyatın yüzünden olduğunu söylemeye çalışma çünkü daha fazlası olduğunu biliyorum..."

O sırada çalan telefon dikkatimizi dağıttı.

Çantama uzanıp telefonumu dışarı çıkardım ve bakışlarımı ekrana çevirdiğimde telefonu duvara fırlatma dürtüme engel oldum.

"Kahrolası Bella," diye homurdandım. Aramayı iptal edip telefonumu çantama geri atmıştım.

Gibsie yüzünü buruşturdu. "Aranızda neler oluyor?"

"Hiçbir şey," diye yanıtladım. "Bitti."

"Bella bittiğini biliyor mu?"

"Biliyor olmalı," diye yanıtladım ifadesiz bir şekilde. "Bitiren o."

"Öyle mi?"

"Öyle." Burun kemerimi sıkarak sakinleştirici bir nefes verdikten sonra ekledim, "Artık Cormac Ryan'la takılıyor."

"Bunu sorun etmiyor musun?"

"Dürüst olmam gerekirse umurumda bile değil, adamım," diye yanıtladım düz bir sesle. "Daha çok rahatladığımı söyleyebilirim."

Gibsie başını iki yana salladı. "Emin misin? Uzun zamandır onunla takılıyordun."

"Uzun zaman önce onunla işim bitmişti, Gibs," diye itiraf ettim. "İnan bana, dostum... Ondan tek istediğim beni rahat bırakması."

"Eh, eğer bu doğruysa tüm yıl boyunca duyduğum en iyi haber olur," dedi Gibsie. "Çünkü o kız midemi bulandırıyor. Çok tehlikeli bir kadın. Onu hamile bırakacağından ve ömür boyu başımıza kalması ihtimalinden biraz korkuyordum."

"Böyle bir şey mümkün değil," dedim ürpermemi bastırırken. "Aletimi her zaman korurum."

"Bella prezervatifi iğneyle delen tiplerden, dostum," diye karşılık verdi Gibsie. "Sen de o kızlar için parlayan bir ışıksın. Başının üzerinde kocaman, neon ledlerle parlayan *euro* işareti asılı."

"İçine boşalmıyordum," diye karşılık verdim. "Hiç."

"Her seferinde mi?"

"Neden cinsel sağlığımı sorguluyorsun?" dedim ifadesiz bir şekilde.

Gibsie yüzünü buruşturdu. "Çünkü o kız *kirli*."

"Gibs, bir kız hakkında böyle boktan şeyler söyleme," diye uyardım. "Bu doğru değil."

"Bunu herhangi bir kız için söylemiyorum." Omuz silkerek ekledi, "Bunu *o* kız için söylüyorum."

"Pekâlâ, ben iyiyim," diye tersledim. "Testlerimi geçen ay yaptırdım ve tertemizim."

"Tanrıya şükür." Rahatlamış gibi iç geçirdi. "Çünkü o..."

"Artık onun hakkında *konuşmasak* olur mu?" diye sözünü kestim. Bunu düşünmek midemi bulandırmaya başlamıştı. "Onun hakkında bir şeyler duymaktan bıktım, Gibs."

"Tamam ama sana bir soru daha sormama izin ver," diye yanıtladı. "Sadece bir soru, sonrasında bu konu hakkında konuşmayı bırakacağım."

Yorgun bir şekilde iç çektim ve kabul edip etmememin önemli olmadığını bilerek konuşmasını bekledim.

Boğazını temizledikten sonra, "Bella'nın ikinizin arasındaki her ne haltsa onu bitirdiğine rahatlamanın sebebi *ondan* sıkılman mıydı?" diye sordu. Bir süre yüzümü inceledikten sonra, "Yoksa o kızdan hoşlandığın için mi ilişkinizin bitmesi seni rahatlattı?" diye ekledi.

Sorusu düğmeyi iliklerken duraksamama neden oldu. "Kız mı?"

"Evet, kız."

"Hangi kız?" diye sordum anlamamış gibi yaparak.

"Lanet olası kız işte, Johnny," diye homurdandı ellerini havaya kaldırarak. "Bayıltığın. Dosyasını alabilmek için Dee'ye sarkıntılık etmeme sebep olan kişi. Okulda günlerini vıcık vıcık bakışlar atarak geçirdiğin."

"Vıcık vıcık bakışlar mı?" Kazağımı karnımın üzerine çekerek ayakkabılarımı giydim. "*Vıcık vıcık* bakışlar da ne oluyor?"

"Baygın bakışlar," diye tersledi Gibsie. Bu defa sıkılmış bir ses tonuyla konuşmuştu. "İçin için yanan bakışlar. Seviş benimle diyen bakışlar. Seni emmek istiyorum sinyalleri." Başını iki yana sallayarak çantasından deodorant şişesini çıkardı. "O bakışlara ne demek istersen."

"Aptallık etme, Gibs," dedim konuyu değiştirmeye karar vererek. "Cidden bazen o kafanın içinden neler geçtiği konusunda gerçekten endişeleniyorum, dostum."

"Kafamda bir sorun yok, Kavs. Ne zaman o kız ortalıkta dolaşsa, gözü seğiren kişi sen oluyorsun." Deodorantı bana doğru fırlattığında havada yakaladım. "Neler olduğunu anlamadığımı düşünme."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Gömleğimin altına uzanıp koltuk altlarıma sıktım. "Gözlerim mükemmel çalışıyor."

"Aletin de mükemmel çalışıyor," diye karşılık verdi. Okul kazağını kafasından geçirirken, "O kız buralardayken," diye devam etti.

Ona cevap vermek için oyalanmamın iki nedeni vardı.

Birincisi, içgüdüsel olarak tepki verip kendimi açık etmek istemiyordum.

İkincisi, ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Sessiz kalıp ayakkabı bağcıklarımı bağlamaya odaklandım.

Gibsie sırıtarak, "Bana cevap vermeyecek misin?" diye ısrar etti.

"Söyleyecek bir şey yok," dedim ters bir şekilde. Tüm dikkatimi mükemmel bir düğüm atmaya yöneltmiştim. "Onun hakkında konuşmayacağım."

"Neden?" diye üsteledi.

"Çünkü canım öyle istiyor, Gibs."

"Çünkü ondan hoşlanıyorsun," dedi Gibsie.

"Çünkü o tartışmaya açık değil," diye tersledim.

"Çünkü ondan *gerçekten* hoşlanıyorsun," diye düzeltti. "Çünkü onu *istiyorsun*."

Ona ters ters baktıktan sonra ayakkabılarıma geri döndüm.

"Keşke kabul etsen, dostum," diye mırıldandı Gibsie.

"Keşke kendi sikik işine baksan," dedim alayla. "Bu numaralar eskiyor, adamım. Senin aşk hayatın benim sikimde değil."

Sözcükler ağzımdan çıktığı anda gözlerinin parladığını görünce onları geri almak istedim.

"Ah, yani onunla birlikte olmayı *gerçekten* düşünüyorsun?" diye heyecanla sordu. "Lanet olsun, biliyordum," derken gözleri ışıldıyordu.

"Hayır," diye düzelttim. "Düşünmüyorum."

"Neden?"

"Öyle işte."

"*Çünkü?*" diye üsteledi.

"Siktir. Çünkü düşünmüyorum, tamam mı?" diye bağırdım. "Artık bu konuyu kapat."

"Rezil herifin tekisin," dedi Gibsie. Elindeki her şeyi çantasına geri atmaya başlamıştı. "Her şeyi fazla düşünüyorsun, dostum. Benim kafamın karışık olduğunu söylüyorsun ama yaptığın tüm bu aşırı analizlere bakılırsa seninkinin içi berbat bir yer olmalı."

"Kes şunu, Gibs."

"Sadece sorunun ne olduğunu anlamıyorum," diye karşı çıktı. "Ona nasıl baktığını gördüm. Belli ki, Sharon'dan hoşlanıyorsun."

"Adı *Sharon* değil." Ona pis bir bakış attıktan sonra çantamı toplamaya geri döndüm. "Adı *Shannon* ve ondan hoşlanmıyorum."

"Bu hileli bir soruydu," dedi sırıtarak. "Sen de büyük bir başarıyla geçtin."

Cevap olarak homurdandım.

"Ayrıca evet. O kızdan hoşlanıyorsun," derken sırıtışı biraz daha genişledi.

"Hayır, lanet olsun ki hoşlanmıyorum."

"Pekâlâ, bence bu *Shannon'a* çıkma teklif etmelisin," diye ekledi Gibsie. Ardından çantasını omzuna astı. "En kötü ne olabilir?"

"Tutuklanabilirim," dedim alayla. "On beş yaşında."

"Hayır, tutuklanamazsın," diye alay etti gözlerini devirerek. "On yedi yaşındasın, aptal. Yetmişlerinde değilsin ki!"

"Sadece üç ay için." Süveterimi giyip ayağa kalktım. "Ayrıca, bu konuşma çok gereksiz." Spor çantamı alıp omzuma atarken ekledim. "Kızlara çıkma teklif etmem." Soyunma odasının çıkışına doğru yürüyüp kapıyı açtım. "Bu saçmalık için vaktim yok."

"Hughie'nin kız arkadaşı ondan bir alt sınıfta," dedi soyunma odasından çıkarken. "Pierce O' Neill da bizim sınıfta ve uzun zamandır Claire'in cadı arkadaşıyla -o da üçüncü sınıfta- takılıyor."

"Hughie'nin ensesinde akademinin nefesi yok," diye cevap verdim. Onun arkasından dışarı çıkıyordum. "Pierce O'Neill da kiminle isterse takılabilir."

"Sakin ol." Gibsie ellerini kaldırdı. "Sadece, ondan hoşlanıyor olsan da bunun önemli olmayacağını söylüyorum."

"Bu konuyu açma."

"Güzel bir kıza ilgi duyman doğal..."

"Kes şunu."

"Ona çıkma teklif etsen kimsenin umurunda olmaz."

"Cidden. Bırak artık peşini."

"Onun da seni izlediğini biliyorsun."

"Kapa çeneni, Gibsie."

"İzlerken gördüm."

"*Kapa çeneni*, Gibsie."

"Koridorlarda ve..."

"Kapa o sikik çeneni, Gibsie!"

"İyi," diye homurdandı kaşlarını çatarak. "Konuşmayacağım."

Kafamın içinde saniyeleri saymaya başladım. Gibsie'nin çenesini ne kadar süre kapalı tutabileceğini merak ediyordum ama tekrar saçmalamaya başladığında ancak *yediye* kadar gelebilmiştim.

"Boşalmadan nasıl duruyorsun?"

Başımı ona doğru çevirdim. "*Affedersin?*"

"Boşalma," diye netleştirdi ifadesiz bir suratla. "Bastırılmış bir hayal kırıklığıyla dolmuş gibi görünüyorsun. Sadece sorunun aletinle ilgili olup olmadığını merak ettim. Mastürbasyon yapıyorsun, değil mi? Hayalarını kesip açtıklarında bir süre kullanılmaz halde olduğunu biliyorum ama artık boşalabiliyorsun, değil mi?"

"Ne diyorsun sen?" Ağzım açık öylece bakakaldım. "Bu sözler gerçekten senin ağzından mı çıkıyor?"

Gibsie beklenti dolu bir ifadeyle bana bakıyordu.

Yüce İsa, *gerçekten* ciddiydi.

Üstelik ona *cevap vermemi* bekliyordu.

Bunu *yapmayacağımı* anlayınca saçmalamaya devam etti.

"Ah, adamım... En sonuncusu ameliyattan önceydi, değil mi?" Bana anlayışlı bir bakış attı. "Aylardır boşalmıyorsun. Sürekli bu kadar huysuz olmana şaşmamalı," diye mırıldandı endişeli bir şekilde kaşlarını çatarken. "Bu yüzden kız yere eğilip sana çıplak kıçını gösterdiğinde sertleştin. Zavallı aletin Noel'in geldiğini düşünmüş olmalı." Titreyerek devam etti. "Seni zavallı, acınası piç kurusu."

"Seninle bunun hakkında konuşmayacağım," dedim ana binaya girerken. "Hayatta *paylaşmadığımız* bazı şeyler var, Gibs."

"Pekâlâ, en iyi arkadaşım adına endişelendiğim için beni dava et," diye karşılık verirken tekrar yanıma geldi. "Hadi ama, Johnny. Onun ne durumda olduğunu gördüm." Parçalanmış üreme organlarımdan bahsediyordu. "Benimle konuşabilirsin."

"Seninle konuşmak istemiyorum," diye bağırdım. "Bunun hakkında *asla*."

"Boşalmamanın hayalarına ne kadar zarar verebileceğini biliyor musun?" diye haykırdı Gibsie. Bana biraz daha işkence etmeye karar vermişti. "Gerçekten kötü, Johnny. İnternette videosunu gördüm, bu rahatsız edici olmanın da ötesindeydi. Adamın testisleri patlayacak gibi şişmişti..."

"Dur!" dedim boğuk bir sesle. "Lütfen, sadece *dur!*"

"İyi. Bana bir cevap verirsen peşini bırakırım." Gibsie beni durdurarak ellerini omuzlarıma koydu. Ardından gözlerime ciddi bir şekilde bakarak, "Kendini beceriyor musun?" diye sordu.

Ters bakışlarla onu göğsünden ittikten sonra, "Git kendini becer!" diye tısladım.

"*Beceriyorum!*" diye tısladı gözleri irileşirken. "Günde üç kez. *Sen* yapabiliyor musun?"

"Tamam, bu saçmalığı daha fazla katlanmayacağım." Patlayan testislerin görüntüleri zihnimde dans ederken umutsuzca içimdeki paniği gizlemeye çalışıyordum.

Hızla arkamı dönüp koridordan girişe doğru yürüdüm.

Lanet olası evime gidecektim.

Akıl hastası en yakın arkadaşımdan uzakta olacaktım.

Ayrıca hayalarımı kontrol edecektim.

"İçine atmaktan iyidir dostum!" diye seslendi arkamdan. "Pratik kusursuzlaştırır. Nasıl geçtiğini bana haber ver."

8
HASTALIK SHANNON

Cumartesi gününün favorim olması için bir sürü sebep vardı.

Birincisi, hafta sonunun ilk ve pazartesiden en uzak günüydü.

İkincisi, okul yoktu.

Üçüncüsü ve en önemlisi, GAB günüydü.

Cumartesi günleri Joey, Ollie ve Tadhg günün büyük kısmını antrenman ve maçlarla evden uzakta geçiriyordu.

Neyse ki bu durum babamın da evde olmadığı ve alkol tüketimi içermeyen aktivitelere katıldığı anlamına geliyordu.

Bu cumartesiyi diğerlerinden daha iyi kılan şey; babamın çocuklarla birlikte bütün gün evde olmaması değil, aynı zamanda bu gece arkadaşının Waterford'daki bekarlığa veda partisine gidiyor olmasıydı.

Bu sayede annem cumartesi öğleden sonra arkadaşlarımla vakit geçirebilmem için Claire'in evine gitmeme izin vermişti.

Evi temizlemek, yarım düzine çamaşır yıkamak ve akşam yemeğini pişirmekten oluşan tüm işlerimi saat üçe kadar bitirmiştim.

Ağabeyi Hughie, kız arkadaşıyla birlikte beni almak için evimin önüne geldiğinde az kalsın kalp krizi geçirecektim. Ancak onların eve götürme teklifini kabul edip arabanın arka koltuğuna atlayacak kadar kendimi toplamayı başarmıştım.

Bütün akşam boyunca tonlarca abur cubur yemiş, *One Tree Hill*'in tekrar bölümlerini izlemiş ve saçma sapan şeylerin dedikodusunu yapmıştık.

Yıllardır geçirdiğim en güzel cumartesi günüydü.

Saat yedide aşırı şeker yüklemesi yüzünden mahvolmuş bir halde arkadaşımın yatağına yığılmıştım. Bir yandan da Lizzie'nin sevgilisinden ne kadar nefret ettiği hakkında homurdanmasını dinliyordum.

"Pierce'ta ne bulduğumu bilmiyorum," diye homurdandı yüzüncü kez. "Ama her ne bulduysam, ona bekâretimi vermeme gerçekten değmedi."

"Kapa çeneni!" diye cıyakladı Claire. Bacaklarımın üzerine tünediği yerden ona dönecek şekilde havaya sıçramıştı. "Pierce'la *seviştin* mi?"

"Bakire değil misin, Lizzie?" Ağzım açık kalmıştı. "Ama daha on altı yaşındasın."

"Bana yargılıyormuş gibi bakmayın," diye homurdandı. "Daha hiç penis görmemiş olabilirsiniz ama herkes öyle değil."

"Ben görmedim," dedi diğer arkadaşım elini kaldırarak. "Ucundan bile."

"Ben de," diye itiraf ettim başımı iki yana sallarken. "Daha önce bir çocuğu öpmedim bile."

"Bu çok üzücü, Shan," diye karşılık verdi Lizzie.

Kıpkırmızı kesildim.

Claire, "Kaltaklık yapma," diye iğneleyici bir şekilde. "Anlat bize."

Lizzie omuz silkti. "Anlatılacak ne var ki?"

"Ne zaman oldu?" diye sordum.

"Perşembe günü."

"Bunu bize söylemek aklına gelmedi mi?" diye cıyakladı Claire. "Aman Tanrım. Liz, cuma günü tüm gün okulda seninleydik ve tek kelime bile etmedin!"

Lizzie omuz silkmekle yetinerek cevap vermedi.

Bakışlarımız bir an için buluştuktan sonra, "Nerede oldu?" diye sordu Claire.

"Arabasında."

"Ah," diye inledik ikimiz de anlayışla.

Hiçbir kız ilk seferinin bir arabanın arka koltuğunda olmasını istemezdi.

"Tam olarak nerede?"

"GAB sahasında."

"Ah," dedik tekrar koro halinde.

"Aynen," dedi arkadaşımız ifadesiz bir şekilde. "Ayrıca kızlar size bir tavsiyem var. Bekâretinizi koruyun." Yastıklardan birine yerleşerek sırtını başlığa yaslayıp dergisini eline aldı. "Acıtıyor, hayal kırıklığı yaratıyor, kanıyor ve çocuk sonrasında tam bir şerefsize dönüşüyor."

"Senden ayrıldı mı?" dedim nefesimi tutarken.

"Onun kıçını tekmeleyeceğim," diye tısladı Claire.

"Hayır," diye yanıtladı Lizzie. "Ama o zamandan beri soğuk davranıyor."

"Adi şerefsiz," diye homurdandı Claire.

"Aynen," diye onayladı Lizzie.

"Cidden çok mu acıdı?" diye sordum merakla.

"Alev alev yanan bir maşa içime saplanıyormuş gibi hissettim," diye cevap verdi Lizzie.

Claire'le birlikte kendimizi onun yerine koyarak irkildik.

"İyi misin?" diye sordum. Arkadaşıma karşı yoğun bir şefkat hissediyordum. Lizzie taş kalpliydi ve duygularını nadiren belli ederdi ama bu dünyadaki her kız için çok önemli bir konuydu.

"Ben her zaman iyiyim, Shan," diyerek kısa bir yanıt verdi.

"Gördün mü? İşte tam da bu yüzden içime bir şey sokmuyorum," dedi Claire. Ürperip başını bacaklarıma geri yerleştirdi. "Bana doğru yaklaşan bir penis görürsem ölebilirim."

"Claire," dedim kıkırdayarak. "Kes şunu."

"Şaka yapmıyor," dedi Lizzie. "P'yle başlayan şeyden korkuyor."

"Doğru," dedi arkadaşım en ufak bir utanma belirtisi göstermeden. "Sadece bir çocuğu öptüm, o da Jamie Kelleher'dı. İkinci sınıfta onunla altı hafta çıkmıştım ve okul diskosunda elimi kot pantolonunun önüne çekmeye çalıştığında ona bağırdım."

"Bunu yapmış olamazsın," dedim nefesimi tutarak.

"Ah, yaptı," diye yanıtladı Lizzie. "Çığlık attı, hem de tüm gücüyle. Diskoda olay çıkardı."

"Paniklemiştim," diye kendini savundu Claire. Mahcup bir şekilde sırıtıyordu. "Onun penisine dokunmak istemedim."

"Sonra ne oldu?"

"Bana frijit bir sürtük olduğumu söyledikten sonra tam orada, dans pistindeyken tüm okulun önünde benden ayrıldı," diye yanıtladı.

"Şerefsizin tekiymiş," dedim tükürürcesine.

"Sorun yok," diye araya girdi Lizzie. "Claire ondan intikamını aldı, değil mi?"

"Bilerek olmadı," diye itiraz etti.

"Ah, hadi oradan." Lizzie gözlerini devirdi. "Ağlayarak ona gittiğinde ne yapacağını çok iyi biliyordun."

"Kime?" diye sordum. "Ne yaptın?"

Lizzie sırıtıyordu. "Koşarak gölgesine gitti."

Tek kaşımı kaldırdım. "Kime?"

"Gibsie'ye," diye tamamladı Lizzie.

"Aman Tanrım." Gözlerim parladı. "Ne yaptı?"

"Sence ne yaptı?" diye karşılık verdi Lizzie. "Claire'in onurunu korumak için devreye girdi."

"Yapmadı!"

"Yaptı," diye neşeyle cıvıldadı Claire.

"Jamie'nin burnunu kırdı," diye ekledi Lizzie.

Claire neşeyle içini çekti. "Efsaneydi."

"Bana gelebilirdin," dedi Lizzie. "Senin yerine o aptal herifin hayalarına dizimi seve seve geçirirdim..."

Tam o sırada yatak odasının kapıları açıldığında yerimizden sıçradık.

"Aman Tanrım," diye haykırdı Claire. Mahremiyetini işgal eden uzun boylu sarışın çocuğa bir yastık fırlattı.

"Bir sorun var!" dedi Gibsie. Yastığı havada yakalamıştı.

"Gerard!" diye tısladı arkadaşım ona dik dik bakarken. "Kapı çalmanın ne olduğunu biliyor musun?"

"Bunun için zaman yok," diye cevap verdi çocuk. "Yardımına ihtiyacım var, bebeğim."

"Ben senin bebeğin değilim," diye homurdandı Claire. Bu sırada ona bir yastık daha fırlatıyordu. "Ya burada çıplak olsaydım?"

İkinci yastık göğsüne isabet ettiğinde, "O zaman mutlu bir adam olarak ölürdüm," diye karşılık verdi Gibsie. "Sorun kedi."

Kaşlarını çattı. "Brian mı?"

"Kedine *Brian* adını mı koydun?" dedim kıkırdayarak.

"O benim kedim değil," diye yanıtladı Gibsie. "Kedileri sevmem bile."

Kaşlarımı çattım. "Öyleyse kimin?"

"Annemin," dedi Gibsie. "Onun gurur kaynağı." Ardından arkadaşıma doğru dönerek, "Nöbet geçirdi," diye açıkladı.

"Yine mi?" Claire yataktan kalkarak pijamasının şortunu düzeltti ve ona doğru yürüdü. "Nerede?"

"Ah..." Gibsie mahcup bir şekilde omuz silkerek kapıyı işaret etti.

"Benim evimde mi?" diye cıyakladı Claire.

"Kedin neden bu evde?" diye sordu Lizzie. Herkesin aklındaki soruyu dile getirmişti.

"Kendini iyi hissetmiyordu," diye yanıtladı Gibsie. "Onu yürüyüşe çıkardım."

"Kedini yürüyüşe mi çıkardın?" Lizzie başını iki yana salladı. "Bu çocuğun akıl hastanesine yatırılması gerekiyor."

Gibsie, "O kadar da tuhaf bir şey değil," diye oflayarak kendini savundu. "Sokağın karşısında oturuyorum."

"Ona tasma mı taktın?"

"*Herhâlde yani.*" Lizzie'ye duyduğu en aptalca şeyi söylemiş gibi bakıyordu. "Onu buraya kadar başka türlü nasıl getirebilirim ki?"

Lizzie başını iki yana salladı. "O zaman az önce söylediklerimin arkasındayım."

Gibsie, "Vay be, çok komiksin ha?" diyerek bir iğnelemeyle ona karşılık verdi. "Pierce şanslı bir çocuk."

Lizzie ona ortaparmağını gösterdi.

"Odaklan," diye çıkıştı Claire. Parmaklarını çocuğun suratının önünde şıklatıyordu. "Şimdi nerede?"

"Banyonuzda." Ardından yüzünü buruşturarak, "Bir kaza oldu," diye devam etti.

"Ne *türden* bir kaza?" diye homurdandı Claire.

Gibsie mahcup bir şekilde omuz silkti. "İshal türünden?"

Claire onun geniş koluna vururken, "Gerard!" diye çığlık attı. "Geçen seferden sonra onu buraya getirmemeni söylemiştim."

"Telaşlandım," diye inledi Gibsie. Konuşurken bir yandan da kolunu ovuşturuyordu. "Üzgünüm. Ama bana yardım etmen gerekiyor."

"Hughie'den yardım iste," diye homurdandı Claire. Ellerini kalçasına yerleştirmişti. "Seni kurtarmaktan sıkıldım."

"İsteyemem," diye inledi Gibsie. "Katie'yi eve bırakıp biz dışarı çıkmadan önce çocukları alacak."

"Peki neden hâlâ buradasın?" diye iğneledi Lizzie. Dergisini karıştırmakla meşguldü.

"Hey," diye sessizce uyarırken onu kaburgasından dürttüm. "Kabalaşma."

"Ahh!" diye homurdandı Claire. Onu takip eden çocukla birlikte aceleyle odadan çıktı.

"O çocuk bir aptal," diye mırıldandı Lizzie. Başını elindeki derginin sayfasından kaldırmamıştı. "Arkadaşımız üst seviye bir aptala âşık."

"O kadar da kötü değil," diye cevap verdikten sonra hızla diğer söylediğine dikkat kesildim. "Bir dakika, sence o çocuğa âşık mı?"

Lizzie bu kez başını kaldırıp bana baktı.

"Belli değil mi?" diye sordu. "Aklı başında hangi kız, bunu yapan kişiye karşı ciddi hisleri yoksa yıllar boyu süren flörte ve eziyete katlanır ki?"

"Gerard!" Claire yüksek sesle bağırdığında dikkatimiz dağıldı. "Kedin küvetime sıçıyor!"

"*Biliyorum.*" Gibsie yüksek sesle inleyerek cevap verdi. "Çok kötü kokuyor ve *durmayacak.*"

"Bunu görmem gerekiyor," diye kıkırdayarak yataktan kalktım. "Geliyor musun?"

Lizzie başını iki yana salladı. "Hayır. Onun soytarılıklarını bir ömür yetecek kadar gördüm, çok teşekkürler."

Başımı salladıktan sonra aceleyle yatak odasından çıkıp koridoru geçtim. Banyo kapısına ulaştığımda küvetin kenarında dengede duran kocaman -gerçekten çok büyüktü- kar beyazı bir İran kedisi gördüm.

Kapı eşiğinde durup aralarındaki iletişimi izlerken elimle ağzımı kapatmıştım. Bunun sebebi biraz koku yüzünden olsa da daha çok komik görüntülerine tepki olarak yapmıştım.

"Brian!" diye bağırdı Gibsie. "Senin lanet olası sorunun ne?" Suyu açıp duş başlığını eline aldı. "Tanrım, bu hayatımda aldığım en boktan koku."

"Evet, *bunu biliyorum*, Gerard," diye tısladı Claire. Bir eliyle burnunu ve ağzını kapatırken diğer eliyle de küvete çamaşır suyu döküyordu. "Benim de kokuyu alabildiğimi biliyorsun."

Suçlayıcı bir ses tonuyla, "Bunu bilerek yaptı," dedi Gibsie. "Dün gece onu odamdan attığım için beni cezalandırıyor."

"Sana ters ters bakıyor," dedi Claire.

"Biliyorum." Gibsie irkildi. "Sadece onu kaldırıp çamaşır odasına koy."

"Şu anda *bana* dik dik bakıyor," diye cıyakladı Claire. Kediden giderek uzaklaşmaya başlamıştı.

"Seni korkutmaya çalışıyor, bebeğim," diye ikna etmeye çalıştı Gibsie. "Gözlerine bakma."

"Tanrım, Bay Mulcahy'den daha korkutucu," diye inledi Claire. Gibsie'nin iri bedeninin arkasına saklanmıştı.

"Arkasından yaklaşıp onu kaldır," diye talimat verdi Gibsie. Duş hortumunu bir silah gibi önünde tutuyordu. "Kendini pençelerinden koru, onu vücudundan uzak tut ve koş."

"Onu *ben* kaldırmayacağım, Gerard," diye tısladı Claire. Gözleri kocaman açılmıştı. "Beni öldürmesine iki saniye kalmış gibi görünüyor."

Gibsie cesurca, "Seni korurum," diyerek söz verdi.

"Ondan *korkuyorsun!*"

"Tamam, tut şunu," diye homurdandı Gibsie. Duş başlığını arkadaşıma doğru uzatmıştı. "Bu pisliği oradan çıkaracağım."

"Sence onu yıkamamız gerekiyor mu?" diye sordu Claire. "Tüylerinin her yerinde kaka var."

"Hayatta olmaz," diye haykırdı Gibsie. "En son kıçını temizlemeye çalıştığımda beni yaraladı."

Yüksek sesle güldüm.

"Lanet olsun. Bu hiç komik değil, Shannon," diye homurdandı

Gibsie. Adımı hatırlıyor olması beni şaşırtmıştı. "Onun yüzünden tetanos aşısı olmak zorunda kaldım."

"Üzgünüm," dedikten sonra tekrar kıkırdadığımda elimle ağzımı kapattım. "Yemin ederim ki, şu anda *sana* gülmüyorum," dedim kıkırdayarak. "Daha çok bu duruma gülüyorum." Tüylü kediyi incelerken, "*Müfettiş Gadget*'taki' kediye benziyor," diye ekledim.

"Evet, onun kadar kötü sayılır," diye yanıtladı Gibsie. "Bazı geceler uyandığımda, yatağımın üstünde o şeytani küçük gözleriyle dikildiğini görüyorum." Başını iki yana salladı. "Onu hiç kısırlaştırmamaları gerekirdi. O zamandan itibaren cinayete meyilli bir hale geldi. Zavallı piçin hayalarını almasalardı daha kolay bir hayatı olurdu."

"Hadi, Gerard," diye ikna etmeye çalıştı Claire. Gibsie'yi küvete doğru itiyordu. "Bunu yapabilirsin. Sana güvenim sonsuz."

"Ah, siktir, tamam! Tamam!" Gibsie kollarını uzatarak kediye doğru sinsi sinsi ilerledi. "Gel pisi pisi," dedi tatlı tatlı. Ardından kediyi çekmek için küvetin üzerinden uzandı. "Güzel kedicik... bu doğru... kedicikleri severim... gerçekten... sana zarar vermem... Ahhh!"

Brian tıslayarak pençe attığında Gibsie kız gibi çığlık atarak Claire'in arkasına saklandı.

"Lanet olası kötü kedicik," diye mırıldanıyordu. Claire'ı ikisine de tıslayan ve tüküren kediden uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Söylediklerimi anladı mı?" diye sordu elini yüzüne kapatırken. "Beni anlamış gibi hissediyorum."

"Bilmiyorum," diye cıyakladı Claire. Gibsie'yi banyonun köşesine doğru çekti. "Ama o kediden gerçekten nefret ediyorum," derken kolunun altına sokulmuştu.

Tehlikeli bölgeye adım atarak, "Ben yardım edebilirim," dedim.

Kahkahamı bastırarak askıdan bir havlu çekip dikkatle kediye yaklaştım.

"Yapma, Shannon," diye uyardı Gibsie. Claire'le birlikte kedinin korkusundan birbirine sarılmış durumdaydılar. "O piç kurusunun şiddet eğilimi var."

"Bu doğru değil," dedim tatlı tatlı. Küvetin önüne eğilirken gözlerim büyüleyici ama ölümcül olan kediye kilitlenmişti. "Sen bir piç kurusu değilsin. Öyle değil mi, Brian?" diye sorduktan sonra uzanıp başını okşadım.

---

* Sakar, dalgın, dikkatsiz ve çevresinden habersiz olan bir müfettişin maceralarının anlatıldığı *Saban Entertainment* yapımı 1980'li yıllarda yayınlanmış olan çizgi dizidir. (ç.n.)

Şaşırtıcı bir şekilde olay çıkarmadan onu sevmeme izin vermişti.

"*Miyav*," derken tüyleri dikleşti.

"Sorun yok," diye yatıştırdım onu nazikçe severken. "Güvendesin."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Gibsie. "Senin kız kediciğe fısıldıyormuş gibi görünüyor."

"Shannon," diye cıyakladı Claire. "Lütfen dikkatli ol. O acımasız bir kedi. Bir anda sana saldırabilir."

"Evet, Shannon," diye onayladı Gibsie. "Dikkatli ol. Sadece annem ve Kav'ın onu tutmasına izin veriyor. Çok tehlikeli."

"Şşşt çocuklar, bağırmayın," diye uyardım. Brian'ın tüyleri yeniden havaya dikilmeye başlamıştı. "Onu geriyorsunuz," diye açıkladım. "Telaşlandığınızı hissedebiliyor ve bu öfkelenmesine sebep oluyor."

Orada birkaç dakika daha oturdum, uzanıp onu yakalayana kadar yüzünü ve kulaklarını sevip okşadım.

"Aferin oğlum," diye cıvıldadım sevgiyle. Bir yandan da onu göğsüme bastırıyordum.

Neyse ki karşılığında derin bir mırlama sesiyle ödüllendirildim.

Bakışlarımı arkamdaki çocuğa çevirerek "Evin ne kadar uzakta?" diye sordum.

"Sokağın tam karşısında," diye yanıtladı Gibsie.

"Tamam." Brian'ı okşamaya devam ediyordum. "Senin için onu evine götürmemi ister misin?"

Minnetle başını salladı.

Başımı kapıya doğru eğerek, "Yolu göster," dedim.

Gibsie gergin bir şekilde dışarı fırlarken aramıza mümkün olduğunca mesafe koydu.

Kollarımda duran kediyi sinirlendirmemeye dikkat ediyordum. Onu Claire'in ailesinin şık evinden çıkıp sokağın karşısındaki etkileyici görünümlü üç katlı başka bir eve kadar takip ettim.

"Sen bir kahramansın, Küçük Shannon," dedi Gibsie. Brian'ı güvenli bir şekilde eve kapatmıştık. "Cidden."

"Rica ederim," diye yanıtladım. Artık görevim bittiği ve tam anlamıyla bir yabancıyla yalnız kaldığım için utangaç hissediyordum. "Önemli bir şey değildi."

"Benim için önemliydi," diye kıkırdadı Gibsie. Ön kapıyı kilitleyip

anahtarını kot pantolonunun cebine tekrar yerleştirdi. "Bu gece doğum günüm için bir şeyler içmeye çıkacağım ve az önce beni çizikler içinde görünmekten kurtardın."

"Doğum günün mü?" diye sordum. Claire'in evine giden sessiz çıkmaz sokaktan geçerken ona ayak uyduruyordum. "Bugün mü?"

"Aynen öyle." Gibsie sırıttı. "On yedi yaş geldi çattı."

"Ah... On yedinci yaş günün kutlu olsun," diye yanıtladım. "Umarım harika bir gece geçirirsin."

"Yalnızca çocuklarla sessiz bir yerlere gideceğiz," diye açıkladı bahçe yolundan yukarı çıkarken. "Büyük kutlamalar mayıs ayının sonunda yapılacak."

"Mayıs ayında ne var?"

"En yakın arkadaşımın on sekizinci yaş günü," dedi Gibsie. Ukala bir tavırla sırıtırken ekledi, "Onu tanıyorsun, değil mi? Johnny Kavanagh?"

"Ah." Johnny'nin adı geçtiğinde yüzüm kıpkırmızı oldu. "Evet, onunla tanışmıştık."

"O zamana kadar çağrılmış olur," diye gururla devam etti Gibsie. "O gece tek seferde iki kutlama yapacağız."

Çağrılmak mı?

Ne çağrılması?

Ona bunu sormak istesem de bana bir faydasının olmayacağını bildiğim için kendime engel oldum.

Zaten Johnny'yle dolu olan zihnime daha fazla saplantılı düşünce eklememe gerek yoktu.

"Bu gece o da bizimle geliyor," diye devam etti Gibsie. Benim kızardığımdan habersiz bir şekilde konuşmaya devam ediyordu. "Artık bizimle hiç dışarı çıkmadığı düşünülürse, bu başlı başına bir mucize sayılabilir." Claire'in evinin ön kapısını açıp önden girmem için eliyle yol gösterdi. "Hughie sevgilisini eve bıraktıktan sonra Kav ve Feely'yi alacak." Mutfakta asılı duran saate bakarak ekledi. "Birkaç dakika içinde burada olurlar. Burada bekleyip ona selam vermelisin." Ardından göz kırparak, "Eminim seni görmeyi çok isterdi," diye devam etti.

Benimle dalga mı geçiyordu?

Öyle olduğunu sanmıyordum.

Ama kesinlikle heyecanlanmıştı.

Bunun işime yarayacağı konusunda pek emin olamıyordum.

Her iki durumda da, aşağıda kimseye *selam* vermek için kalmayacaktım.

"Hayır, sorun değil," diye mırıldandım. Yüzüme hücum eden kanın her zerresini hissedebiliyordum. "Kızlar beni bekliyor."

"Keyfin bilir, Küçük Shannon," dedi kıkırdayarak.

"Doğum günün kutlu olsun." Gibsie'ye güçsüz bir şekilde el salladıktan sonra dönüp merdivenlerden fırladım. "Umarım güzel bir gece geçirirsin."

"Geçireceğim," diye seslendi arkamdan.

Sırıttığını görmek için arkamı dönmeme gerek yoktu. Bunu sesinden anlayabiliyordum.

9
DOĞUM GÜNÜ PARTİLERİ VE KIRILAN BARDAKLAR
JOHNNY

Kulüpler ve barlar, olabildiğince uzak durmaya çalıştığım baştan çıkarıcı şeylerdi.

Antrenman programım bu kadar yoğunken arkadaşlarımın yaptığı gibi kendimi dağıtma riskini almam mümkün değildi.

Diyet programımda alkol yoktu ve antrenman sonrasında günlerce halsiz oluyordum.

Ama bu gece en yakın arkadaşım on yedi yaşına giriyordu. Bu yüzden kesilmeyen aramalar ve mesajlardan sonra pes edip takımdan birkaç çocukla birlikte Biddies'de kutlama yapmak için onunla dışarı çıkmayı kabul etmiştim.

Biddies kasabadaki favori mekânımızdı ve adının aksine* hem barda takılan pislik sayısı oldukça düşüktü hem de oldukça modern bir yerdi.

Gün boyunca şehirdeki en iyi yemekleri servis ediyor; geceleri de kasabanın gençleri için bir toplanma alanına dönüşüyordu.

Ailemin evde olmadığı zamanlarda sık sık orada yemek yiyordum. Ortaklarından biri ve mekânın baş aşçısı olan Liam, diyetimin gerektirdiklerini karşılamakta hiç sorun yaşamayan gerçekten iyi bir adamdı. Kasabada temiz yemekler bulabileceğimden emin olduğum tek yer orasıydı.

Dışarıya çıktığımız gecelerde çok sık içmezdim. Bu daha çok arkadaşımın hayat tarzıydı ama içtiğim zamanlarda birlikte sonuna kadar sarhoş olacağımız kesindi.

Yarın sabah kulüp maçımız olduğu düşünüldüğünde, bu gerçekten kötü bir fikirdi ama Gibsie bir adamın yalnızca bir kez on yedi yaşına bastığı fikrini tekrarlayarak düşüncesizliğimizi meşrulaştırmıştı.

Haklıydı.

Sorun şuydu ki, bu benim için o kadar da kolay değildi.

Çocuklar istedikleri takdirde dışarı çıkıp dağıtabilir, hayatlarının kontrolünü kaybedebilirlerdi.

Sabahında onları yargılayacak olan kişi yalnızca anneleri olurdu.

* *Biddy*, sinir bozucu ve dedikoducu yaşlı kadınlar için kullanılan argo sözcüktür. (ç.n.)

Ben bir hata yaparsam onurum yerin dibine girer, ragbi yöneticileri sözleriyle başımı ağrıtır ve akademideki konumum tehlikeye girerdi.

Birkaç sebeple birlikte, bu durum geceyi daha da kötü bir hale getiriyordu.

Birincisi: On yedi yaşındaydım ve Gibsie'nin onunla birlikte kafayı bulana kadar içme konusundaki ardı arkası kesilmeyen baskısına boyun eğmiştim.

İkincisi: Bella buradaydı.

Bunların ikisi de muhtemelen felaket bir şekilde sonlanacak oldukça kötü şeylerdi.

Biddies'e girmemizden birkaç dakika sonra, Bella'nın birinci önceliğinin takım arkadaşımız olmadığı ortaya çıkmıştı. Çocukların masasına oturduğum anda hemen kucağıma yönelmiş ve o zamandan beri yanımdan ayrılmamıştı.

Gecenin büyük kısmını, giydiği kısa etekle ve masanın üzerinden eğilerek bir arkadaşının kulağına bir şeyler fısıldadığında uyluklarının arasından görünen o siyah dantel parçasıyla göz teması kurmamaya çalışarak geçirmiştim.

Fiziksel anlamda acı vericiydi.

Ona karşı duygularım olduğu için değildi, hayalarım ağrıdığı için bu şekilde hissediyordum.

Bella'nın çekici bir kız olmadığını söyleyemezdim.

Hakkını vermek gerekirse, barda bulunan en hoş kız olabilirdi.

Kıvırcık siyah saçları, uzun boyu, kıvrımlı vücudu ve kocaman göğüsleriyle oldukça etkileyici bir görünüme sahipti.

Asıl sorun onunla işimin bitmiş olmasıydı.

Aramızdaki *şey* her neyse, bunu aşmamın üzerinden oldukça uzun zaman geçmişti.

Yeni bir tur için ringe dönmek istemiyordum.

Kemiğinin peşinden koşan bir köpek gibi davrandığına göre, bu tavrım onun için hiçbir şeyi değiştirmiyormuş gibi görünüyordu.

Bu durumda kemik ben oluyordum.

Ondan uzak olan bir sandalyeye oturabilmek için bara kaç kez gidip bir kadeh daha içki aldığımı saymamıştım.

İşe yaramıyordu.

Kızı her seferinde kucağıma geri dönüyordu. Sonuç olarak, bu şekilde sadece daha çabuk sarhoş olmuştum.

"*Hayır*" ya da "*Bu gece olmaz*" veya "*Bir daha asla*" olarak verdiğim hiçbir cevap bir fark yaratmış gibi görünmüyordu.

Peşimi bırakmayacaktı.

Buna rağmen kızı utandırmak veya incitmek istemiyordum.

Pislik biri değildim.

Bu saçmalığa katlanmamın tek sebebi buydu.

Gece bir buçuğa doğru başım dönmeye başlamıştı; damarlarımda dolaşan alkol, içmeye devam ettiğim güçlü ilaçlarla karışarak beni dengesiz ve koordinasyonsuz hale getiriyordu.

İyi olan tarafı, artık acı hissetmiyor olmamdı.

Hiçbir şey hissedemiyordum.

Muhteşem.

Bella kulağıma yaklaşarak, "Başka bir yere gitmek ister misin?" diye mırladı. Elini gömleğimin yakasından kaydırıp parmaklarını köprücükkemiğimde gezdirmeye başlamıştı. "Biraz daha yalnız olacağımız bir yere?"

"Hayır." Başımı iki yana sallayarak kolumun üzerinde sinsice ilerleyen elini itip dördüncü litresine ulaştığım votka ve enerji içeceği karışımına uzandım.

Dengesiz hareketlerim yüzünden içkim bardağın kenarından kot pantolonumun dizine sıçradı.

Kahrolası tüm gece boyunca beni öpüp okşamaya çalışmıştı ve ben de bütün gece başımı çevirip onun üzerimde gezinen ellerini uzaklaştırmıştım.

Toplum içinde samimi davranışlar sergilemekten hoşlanan bir adam değildim ve Bella bunu gayet iyi biliyordu.

Kucağıma bu şekilde oturması, aramızın iyi olduğu normal bir gecede bile kabul edebileceğim bir şey değildi. Onu çoktan kucağımdan atmamış olmamın tek nedeni, deli gibi sarhoş olduğum için yanlışlıkla kızı yere düşürüp zarar görmesine sebep olmak istememdi.

Bu durum hoşuma gitmiyordu.

Sarhoş olup olmamam fark etmezdi, böyle aşırı temas içeren saçmalıkları sevmiyordum.

"Hadi ama, seni seksi şey." Bella davranışlarıma aldırış etmeyerek tekrar gömleğimin yakasına uzandı. "İstediğin zaman arabaya gidebiliriz?" diye öneride bulundu başka bir düğmeyi açarken.

Bu açmayı başardığı sikik dördüncü düğme olmalıydı.

"Hayır, Bella," diye homurdandım sözcükleri ağzımda geveleyerek.

"Şunu yapmayı kes." Elini yakalayıp gömleğimin içinden çıkardıktan sonra tekrar kucağına yerleştirdim. "Havamda değilim."

"Seni havaya sokabilirim," diye kışkırttı. Elini kemerimin tokasına doğru ilerletmeye başlamıştı.

"Dur." Elini tutup sertçe kucağına bıraktım. *Tekrar.* "Hâlâ iyileşme aşamasındayım ve seninle aramızdaki şey bitti."

"Ah, öyle mi?" *Cümlemin ikinci* kısmını umursamadan elini gömleğimin içine soktu. "Bununla da ilgilenebilirim."

"Hayır." Diğer elini kasığımdan uzaklaştırmaya çalıştığım sırada sertçe aletimi avuçladığında acı içinde homurdandım. "Bella, dur..." Duraksayıp enseme dolanan elinden kurtuldum. "Lütfen artık *dur.*"

Yüce İsa. Bella *bana* durmamı söylediğinde *ona* dokunmaya devam etseydim burada bir savaş çıkardı.

Bu sadece kahrolası bir çifte standarttı.

"Durmamı mı istiyorsun?" diye sordu Bella. Bana ters bakışlar atmakla meşguldü.

"Evet." Elini tekrar uyluğuna koyup altından çekildim. "Yorgunum."

"Sen hep yorgunsun, Johnny!" dedi ters bir şekilde. "Artık hiç havanda olmuyorsun."

Neden acaba? diye düşünsem de ona karşılık vermedim.

Kızların yanında söylediklerime dikkat ederdim.

Sözlerimi işlerine geldiği gibi yanlış yorumlayabilirlerdi. Hatta bu şekilde yanlış yorumlayacaklarından emindim.

Sarhoş olmama rağmen, akademide bana öğretilenleri net bir şekilde hatırlıyordum ve bu kızın beni çileden çıkarmasına izin vermeyecektim.

Bu gece olmaz, şeytan.

Omuz silkerek masadakilere belli belirsiz bir bakış attım.

Arkadaşlarımız bizi izliyordu.

Hiç şaşırmamıştım.

Gibsie'ye doğru gözlerimi çevirdiğimde ona en iyi "sen kahrolası piçin tekisin" bakışımı attım.

Karşılığında özür diliyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Seninle konuşurken beni görmezden gelme," dedi Bella yüksek ve tiz bir sesle. Sarhoş halimle bile kendisinin daha kötü durumda olduğunu anlamamı sağlıyordu.

"Seni görmezden gelmiyorum," diye yanıtladım. Zihnimin bulanıklığına rağmen sakin kalmaya çalışıyordum.

"Evet," diye tıslarken sesi biraz daha yükseldi. "Geliyorsun!"

"Hayır, Bella." Bıkkın bir tavırla iç geçirdim. "Gelmiyorum."

"Pekâlâ." Bella yüzümü iki eliyle kavrayıp kendi yüzüne yaklaştırdıktan sonra dudaklarıma yapıştı. "Öyleyse kanıtla," diye hırladı. Ardından dudaklarını benimkilere bastırdı.

Damarlarımda dolaşan alkol yüzünden neler olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı.

Dili dudaklarımın üzerinde kaydığında başımdan aşağıya bir kova su dökülmüş gibi hissettim.

Geri çekildim ama saçlarımı sımsıkı tutarak dudaklarımı dudaklarına yapıştırdı.

Öfkelenmeye başlarken aniden ayağa kalkıp masaya çarptım ve şükürler olsun ki onun ellerinden kurtulmayı başardım.

İçkiler yere dökülürken etrafımızda bardaklar kırılıyor, mekândaki herkesin masamıza dikkat kesilmesine sebep oluyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun, Johnny?" diye haykırdı Bella. Oturduğu yerden bana bakıyordu. "Senin *sorunun* ne?"

"Sana hayır dediğimde," diye homurdandım. Ona ters ters bakarken ağzımı siliyordum. "Bu seni *reddettiğim* anlamına geliyor!"

"Sadece beni öpmeni istedim," diye bağırdı. "Çok şey mi istedim?"

"Ben seni öpmek *istemiyorum!*" diye bağırdım öfkeme hâkim olamayarak. "Dudaklarının dudaklarıma değmesini *istemiyorum.* Ellerinin vücudumda olmasını *istemiyorum.* Çünkü *seni istemiyorum!*"

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum.

Ama artık her şey için çok geçti.

Bella gözyaşlarına boğulurken, ben de tabii ki onu ağlatan piç kurusu olmuştum.

Masadaki yarım düzine kızın pis bakışları bana dönerken bu geceyi noktalama vaktinin geldiğini anladım.

Alçak sesle homurdanarak elimi saçlarımın arasından geçirdim. Ardından bir barmen faraş ve fırçayla yanımdan geçerken yolundan çekildim.

Dışarı çıktığımda kot pantolonumun cebinden telefonumu çıkarıp taksi çağırdım. Karşıdaki ses, "*Beş dakikaya geliyorum,*" dediğinde içim rahatladı.

Buradan ve verdiğim kötü kararlardan çok uzaklara gitmem gerekiyordu.

Verdiğim en kötü karar, başıma bela ettiğim o lanet olası tehlikeli kızdı.

Şu anda, vücudumun paramparça halde olmasına seviniyordum.

Cadılar Bayramı'ndan beri seks yapamadığım için mutluydum.

Belki de sebebi kaderdi?

Aletimin vajina uğruna iyi seçimler yapma yetimi kör etmediği zamanlarda, Bella'nın gerçek yüzünü görebiliyordum.

Hiç hoş değildi.

Ona tekrar dokunmaktansa derimi yüzmeyi tercih edeceğimi bilmek beni biraz da olsa rahatlatıyordu.

Bir daha asla, Johnny.

Bir daha sakın, çocuk.

Barın duvarına yaslanıp düşüncelerimin o ıssız gözlere dönmesine izin verdim.

O gözleri görmek istiyordum.

O gözlerin sahibi olan kızı görmek istiyordum.

Damarlarımda akan alkol, vicdanımın önünü kesti ve kendimi bir bok parçası gibi hissetmeden Shannon Lynch'i düşünmemi kolaylaştırdı.

Yarın ayıldığımda, şüphesiz ki yaramaz düşüncelerimin sonuçlarını hissedecektim. Ama şimdilik, geçici olarak ahlaki bir pusuladan yoksunken, tüm o korkunç fantezileri harika ve renkli detaylarıyla hayal ediyordum.

Bu hoştu.

Onu düşünmek hoş hissettiriyordu.

Lanet olsun ki o çok güzeldi.

Sesi.

Saçları.

Kokusu.

Konuşma şekli.

Her bir parçası.

Taksi kornası dikkatimi dağıttığında, dudaklarıma yapışan o olsaydı her şeyin ne kadar farklı olacağını derin derin düşünmeye dalmıştım.

Adını bir türlü hatırlayamadığım taksi şoförü, "Johnny, adamım," diye seslendi keyifli bir tonda. "Nasıl gidiyor?" Açıkçası yollarımızın kesiştiği nadir zamanlarda çok sarhoş bir durumda oluyordum. "Arkadaşın bu gece seninle değil mi?"

Gibsie'yi kastediyordu.

Çünkü genellikle bu gece verdiğim gibi korkunç kararların ardında yatan kişi Gibsie oluyordu.

"Hâlâ içeride," diye açıkladım. Duvardan destek alıp tüm dikkatimi sendelememek için verdiğim çabaya odakladım. "Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkürler, adamım."

"Seni burada bırakmam, evlat," dedi kıkırdayarak. "Şehirde büyük adamlarla olduğunda eski dostun Paddy'yi unutma."

Eski dostum Paddy'yi *şimdi* bile hatırlamıyordum ama bunu ona söylemeyecektim.

"Johnny... Bekle, dostum!" diye seslendi Hughie Biggs. Bardan çıkıp yanıma yürüdükten sonra kolumdan tutarak beni durdurdu. "Bizi de yanında götürmen gerekecek."

"*Siz* kimsiniz?" diye cevap verdim usulca. "Eğer o kahrolası deli kızdan bahsediyorsan unut gitsin, Hughie. O benim sorumluluğum değil ve içeri girip onunla uğraşmaktansa aletimi kesmeyi tercih ederim."

"Kim... Bella mı?" Hughie kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Hayır, dostum. Siktir et onu. Çoktan Cormac'e geri döndü. Bütün gece salonda saklanıp sen gidene kadar dışarı çıkmamış, korkak herif." Beni pencereye doğru sürükleyip içeriyi işaret etti. "*Onları* burada bırakamazsın."

Bakışlarım masanın üstünde horlayarak uyuyan Gibsie'ye, Bella'nın arkadaşlarından birinin taciz ettiği Patrick Feely'ye ve Cormac Ryan'a sürtünen Bella'ya doğru kaydı. Ardından yanımdaki çocuğa geri döndüm.

"Tanrım, neden ben?" diye inledim.

"Çünkü biz senin bebekleriniz," dedi ağırlığını bana verirken.

"Bebeklerim mi?" diye geveledim ağzımda. "Siz üçünüz nasıl oluyor da bebek oluyorsunuz?"

"Sen bizim kaptanımızsın," diye cevap verirken kelimeleri birbirine karışıyordu. "Bir bakıma senin sorumluluğundayız."

"Sahadayken sorumluluğumdasınız, seni ahmak."

"Hadi ama, kaptan. Evi boş olan sensin. Biliyorsun, bu halde eve giderse Feely'nin annesi çıldıracak ve benim annem evin önünden bile geçmemize izin vermeyecek. Gibs ise..." dedi, başparmağıyla pencereyi işaret ederek. "Kardeşin sayılır, dostum."

Ne yazık ki, tüm söyledikleri doğruydu.

"Bir grup kahrolası aptalsınız, tam olarak böylesiniz işte," diye homurdandım yumuşamadan önce. "İyi." İç çekerek elimi saçlarımdan geçirdim. "Getir onları. Hemen gideceğim."

"Sen efsanesin, Kavanagh." Çocukları almak için sendeleyerek bara doğru ilerledi.

Başka bir durumda, ona yardım etmeyi teklif ederdim. Gibs sarhoşken yerinde durmuyordu ama içeri girip Bella'yla karşılaşmaktansa kızgın kömürlerin içinde yürümeyi tercih ederdim.

Üç kahrolası pisliğin bardan çıkmasını beklerken taksiye yaslanmak için arabanın yanına yaklaştım. "Bunun için üzgünüm, Paddy," diye mırıldandım. "Yalnız olurum sanmıştım."

"Sorun değil, evlat," diye yanıtladı ufak tefek, tombul adam. "Johnny Kavanagh'nın arkadaşı benim de arkadaşımdır."

"Öyle mi? Eh, arkadaşlarım birer göt sayılır," diye itiraf ettim omuz silkerek.

Ayrıca kusmaya meyillilerdi.

Taksilerde...

"Paddy..." Kafamın arkasını kaşıyarak ona döndüm, zihnim potansiyel hasar kontörlüne odaklanmıştı. "İlgini çekerse, hatırlat da yaz aylarında kendi sahamızda oynayacağımız maçlardan biri için sana birkaç tane bilet bırakayım."

"Tanrım, Johnny. Ciddi misin?" Taksicinin gözleri parlıyordu. "Çok sevinirim, evlat. Deli gibi heyecanlandım. Tüm maçları izliyorum. Televizyonda yayınlanmayanları kızıma canlı yayın yaptırıyorum. Karıma, genç Kavanagh'nın on üç numaralı yeşil formayı giyen en iyi oyuncu olduğunu her zaman söylerim."

Henüz on yedi yaşındayken benden üç kat yaşlı bir adamın bana böyle övgüler yağdırdığını duyunca şaşırmam gerektiğini bilsem de omuz silkmekle yetindim. Aynı kelimeleri o kadar çok duymuştum ki, bu iltifatlar artık üzerimde hiçbir etki bırakmıyordu.

"Desteğin için teşekkürler, adamım," diye yanıtladım. "Numaram rehberinde var. Bana hatırlatmak için bir mesaj at çünkü şu an deli gibi sarhoşum ve sabah bunun tek kelimesini bile hatırlamayacağım."

"Atarım," diye yanıtladı Paddy. "Ayrıca, haddimi aşmak istemem ama o kızdan kurtulmakla iyi etmişsin."

Kaşlarımı çatarak ona bakarken geçmişte Bella'yı eve götürecek kadar aptal olduğum bir dönemi hatırlamak için zihnimi zorladım. Taksi şoförünün onu bilmesinin tek yolu buydu.

Geçen yıl Cadılar Bayramı zamanı bir gece dışarı çıktığımda, Bella'nın onu taksiyle evime götürmeyi reddettiğim için barın dışında büyük bir öfke nöbeti geçirdiğini bulanık zihnimde belli belirsiz hatırlıyordum.

Onunla birlikte geçirdiğim son zamanlardı.

"Arkadaşının bahsettiği kişi," diye açıkladı Paddy. "Senin gibi bir delikanlı için büyük tehlike." Şakağına hafifçe vurarak devam etti "İhtiyar Paddy'ye güven, delikanlı. Böyle kızlar dolandırıcıdır."

Bu konuda haklıydı.

Kahretsin.

Hughie ve Feely, *The Blizzard*'ın *Trust Me I'm A Doctor* şarkısını kendi yorumuyla bağırarak söyleyen Gibsie'yi taşırken sendeleyerek bardan çıktılar.

Arkadaşımın halini görünce kafamı iki yana salladım.

"Kimse," dedim ağzımda geveleyerek. Yanına gidip ağırlığını çocukların üstünden aldım. "Demek istediğim, *hiç kimse* senin doktor olduğuna asla inanmaz, Gibs."

"Müstakbel karın bugün beni kötü bir kedicikten kurtardı," dedi dili dolanırken. "Git bir yüzük al, dostum." Kolunu omzuma attıktan sonra, "O kediciklere fısıldayan bir koruyucu," diye ekledi.

Kaşlarımı çatarak bana şaşkın şaşkın bana Hughie'ye döndüm.

"Ne kadar içtin dostum?" diye sordum Gibsie'ye. Onu sabit tutmak için tüm gücümle uğraşıyordum.

Sarhoş olduğu zaman kaçıp gitmek gibi bir huyu vardı.

"Yeterince," diye ağzında geveledi Gibsie. Ardından şarkının nakaratına geri dönüp vurgulamak için ayaklarını kaldırıma vurmaya başladı.

"Evet, sikik herif," dedim onu yavaşça taksiye taşırken. "Sen bir doktorsun."

"Hiç şüphesiz," diye ilan etti parmağını kaldırarak. Arabanın arka koltuğuna yerleşti.

"Şüphe duyduğunu düşünmemiştim," diye onayladım. Aptal arkadaşımın kemerini takmak için yanına oturdum.

"Nasılsın, Paddy?" Gibsie selam vermek için şarkının ortasında durdu. "Kavanagh Malikânesine," dedikten sonra şarkısına geri döndü.

Kahrolası Gibsie.



"Bella'yla aranızdaki olay ne?" diye sordu Hughie.

Evin ön verandasında oturmuş, geceyi bir *Jameson* şişesiyle noktalıyorduk.

Viski, geceyi sonlandırmak için berbat bir yoldu ama son üç saa-

ti sırayla Gibsie'ye ve reflüsüne bakıcılık yaparak geçirdiğimiz için şu anda buna çok ihtiyaç duyuyorduk.

Adi herif misafir yatak odasının her yerine kusmuştu ve üzerine yarım düzine havlu atılmış halde alt kattaki küvette tutuluyordu.

Neyse ki sonunda midesi tamamen boşalmış ve rahat bir şekilde uyumaya başlamıştı.

Hughie'yle gruptaki uyanık olan kısmı oluşturuyorduk. Patrik eve ulaştığı anda oturma odasındaki kanepede sızmıştı.

"Bir olay yok, dostum." Yarısı bitmiş bardağımı ellerimin arasında çevirdim.

"Dedikoduyu duyduğunu varsayıyorum?" diye sordu Hughie. Sesi temkinli ve biraz sözcükleri ağzında geveliyormuş gibi çıkmıştı.

Derin bir nefes verdim. "Hangisi?"

"O ve Cormac hakkında olan?"

"Aralarında ne olduğunu bilmek için dedikodu duymana gerek yok, dostum," diye homurdandım. "Bu gece kendi gözlerimle gördüm."

Hughie, "Hayır," dedi usulca. "Aziz Stephen'de Cormac'la gece eve gitmesinden bahsediyorum." Yüzünü buruşturarak devam etti. "O zamandan beri her hafta sonu aynı şey oluyor."

"Hayır," dedim ifadesiz bir şekilde. "Bunu bilmiyordum."

"Sana söyleyecektim ama hastaneden yeni çıkmıştın," dedi derin bir iç çekerek. "İyileşmene engel olmasını istemedim."

"Endişelenme, dostum." Viskiyi bardağımda çevirerek kehribar renkli sıvıya bakarken gerçeği kabul ettim. "Bundan çok daha önce şüphelenmeye başlamıştım."

"Öyle mi?" Tek kaşını kaldırdı. "Neden bir şey söylemedin?"

"Sakin bir hayat istediğim için?" dedim güçsüz bir şekilde. "Ben lanet olası bir aptalım, dostum."

"Aptal olan Ryan," diye düzeltti Hughie. "Bir kız için takım arkadaşına kazık atan kişi o."

Umursamama rolü yapamayacak veya duygularımı gizleyemeyecek kadar sarhoş olduğum için başımı öne eğip derin bir iç çektim.

"O kız bir hataydı, Hugh." Kadehimi dudaklarıma götürüp kalan kehribar renkli sıvıyı içtim. "Sekiz aydır süren bir hata."

"En azından hasarsız kurtuldun, kaptan." Aramızdan uzanıp yarısı

boşalan viski şişesini alarak bardağını yeniden doldurdu. "Dokuz aylık bir hata da olabilirdi," diye ekledi şişeyi bana uzatarak. "On sekiz yıllık yaşama bedel olan türden."

"Doğru söze ne denir," diye onaylarcasına mırıldandım şişeyi alırken. "Eğer bir bebekle antrenmana çıksaydım, Dennehy ve Ó Brien'ın bana neler yapacağını hayal edebiliyor musun?"

"Akademideki koçları siktir et," diye karşı çıktı Hughie. "*Annenin* sana neler yapacağını bir düşün."

"Kahretsin, düşüncesine bile katlanamıyorum." Bardağımı doldurup şişeyi yerine koyarken başımı salladım. "Off."

"Dostum, kapıdan Katie'yle girip ona onu hamile bıraktığımı söylesem *benim* annemin ne diyeceğini hayal edebiliyor musun?" dedi ağzında geveleyerek. "Hayalarımı hemen orada kesip atardı."

"Dostum, kes şunu." Tir tir titredim. "Bundan bahsetme bile."

Başımıza gelmemesi için aynı anda ahşap sundurmanın kirişlerine vurduk.

Hughie tekrar konuşmadan önce aramızdaki samimi sessizlikle birkaç dakika geçirdik.

"Sahadaki o günden sonra Shannon Lynch'le hiç konuştunuz mu?"

Merakımı gizleyemeyecek kadar sarhoş halde şaşkın bakışlarımı ona çevirdim. "Benim Shannon'ımla mı?"

Hughie güldü. "O artık *senin* Shannon'ın mı oldu?"

Omuz silktim. Kendimi savunamayacak ya da bunu inkâr edemeyecek kadar sarhoştum.

"Şunu söylemeliyim ki, takımı sahaya çağırıp olayı en başından çözdüğünde rahatladım," dedi derin bir iç çekerek. "Sen yapmasaydın, bunu ben kesinlikle yapardım. Zavallı kız biraz ara vermeyi hak ediyor."

Kaşlarımı çattım. "Onu tanıyor musun?"

"Kız kardeşimle çocukluklarından beri arkadaşlar."

"Claire," diye tamamladım. İhtiyacım olan bilgi için beynimi biraz zorlamam gerekmişti. "Üçüncü sınıflardaki sarışın kız."

"Evet, dostum." Hughie bardağından bir yudum daha aldıktan. "Aslında bugün bizde kalıyordu."

"Ne?" Ona döndüm. "Bundan hiç bahsetmedin."

Omuz silkti. "Neden bahsedeyim ki?"

İyi bir noktaya değinmişti.

"Güzel kız," diye ekledi düşünceli bir şekilde. "Korkunç bir aile."

"Ne demek istiyorsun?"

Hughie başını iki yana sallayarak soruma cevap vermedi.

Bu birçok farklı neden yüzünden beni rahatsız etmişti.

Onun hakkında benim bilmediğim şeyler bilmesinden hoşlanmamıştım.

"Banyodaki kıymetlimizi kontrol edeceğim," dedi bardağındakini bitirdiğinde. "Ardından bu geceyi sonlandıracağım."

"İstediğin odaya geç," diye mırıldandım derin düşüncelere dalarken.

Hughie elini omzuma attı.

"Ona göz kulak olmaya devam et, kaptan," dedi omzumu sıkarak. "Tanrı biliyor ki, birinin bunu yapması gerekiyordu."

Sonra yanımdan ayrıldı.

10
ÇOCUK IŞIK SAÇIYOR SHANNON

Tommen Koleji, şubatın son cuma günü Erkek Öğrenciler Turnuvası için rakip okul Kilbeg Hazırlık Okulu'yla oynayacaktı.

Bu sezon okulumuzda oynanacak son maçlardan biri olduğu ve sonucunda kazanılması gereken prestijli bir kupa olduğu için tüm sınıfların takımımızı desteklemek için katılması istenmişti.

Claire'e göre, bugün ortalığı kasıp kavuran Erkek Öğrenciler Turnuvası takımın önümüzdeki ay Donegal'da oynayacağı lig kupası kadar önemli veya kazançlı değildi. Ancak buna rağmen işin ucunda bir gümüş kupa vardı ve okulumuz gümüşe *bayılırdı*.

Tommen'a geldiğimde, babamın bu okulun gösterişli bir ragbi hazırlık okulu olduğu konusunda söylediği şeylerin doğru olduğunu anlamam çok uzun sürmemişti.

Her şeyin bu spor dalı etrafında döndüğü açıktı.

Tommen'daki iriyarı oğlanların, Kilbegli iriyarı oğlanların arasından yıkıcı bir şekilde geçmesini izlemek yerine şu anda olmayı tercih edeceğim milyonlarca yer aklıma gelebilirdi ama hayatın dalga geçmek için komik bir yolu vardı.

Kışlık montum ve beremle sarmalanmış halde Lizzie'yle okulumuzun renklerine bürünmüş Claire'in arasına otururken tribünlerde bir sandalye bulduğumuz için seviniyordum.

Yüzlerce öğrenci sahanın yanında ayakta durmak zorunda kalmıştı.

Ama hiçbirinin sağanak yağmurun altında ayakta dikilmeyi umursadığı söylenemezdi.

Okulumuzun kıdemli ragbi takımı için bağırıp tezahürat yapmakla oldukça meşgullerdi.

Maçın on dakikası geçmişken, Johnny Kavanagh hakkındaki tüm bu yaygaranın nedenine birinci elden tanık oluyordum.

Top onun elindeyken havada çatırdayan elektriği tam anlamıyla hissedebiliyordum. Etraftaki çığlıklara bakılırsa, bunu hisseden tek kişi değildim.

Sahada tamamen kendi evindeymiş gibi görünüyordu ve o topu ellerine aldığında...

Sihir başlıyordu.

Çok güzel şeyler gerçekleşiyordu.

O kadar uzundu ki, böyle çevik olabilmesinin hiçbir mantıklı açıklaması yoktu.

Kalıplı, güçlü, iri ve kaslıydı.

Fakat aynı zamanda hızlı ve çevikti.

Şık çalım hareketleri ve kıvrak vücuduyla rakibinin etrafında dans ediyormuş gibi görünüyordu.

Çılgın bir tempoyla öyle bir koşuyordu ki, bu *delilik* sayılmalıydı.

Onu izlemek inanılmazdı.

Her oyunu, pası ve hücumu büyük bir dikkatle incelerken beynindeki çarkların döndüğünü duyabiliyordunuz.

Oyunu ve öz disiplini yakalama konusunda, bir azize rakip olabilecek kadar özel bir yeteneğe sahip zeki bir oyuncuydu.

Rakibin onu kaç kez hırpaladığı veya hedef aldığı önemli değildi -ki *düpedüz* hedef alınıyordu- ve her koşulda soğukkanlılığını korumayı başarıyordu.

Aldığı darbelere, vücuduna yapılan fiziksel saldırılara rağmen anında ayağa kalkıp yoluna devam ediyordu.

Hayranlıkla onu izliyordum.

Hareketleri olağanüstüydü.

Herkesin ondan bahsetmesine şaşırmamak gerek, diye düşündüm içimden.

Birlikte oynadığı çocukların *açık ara farkla önündeydi* ve bence daha prestijli bir sahada olmayı hak ediyordu.

On yedi yaşında böyle oynayabiliyorsa, önümüzdeki birkaç yılda kendini nasıl geliştirebileceğini ancak hayal edebilirdim.

Claire beni düşüncelerimden uzaklaştırarak, "Bastır, Hughie!" diye tezahürat yaptı. Tommen'ın on forma numaralı oyuncusu olan ağabeyi kenar çizgisinin üzerinden topa vurdu. Top oyun dışına çıkmadan önce rakibin parmaklarına değmeyi başardı. Yumruğunu havaya kaldırarak "Yaşasın!" diye bağırdı arkadaşım. "Aferin, çocuklar!"

"Şu an tam olarak ne oluyor?" diye sordum. Ağabeyi açık bir şekilde topu dışarı çıkarmışken neden tezahürat yaptığını anlamamıştım. "Bu Tommen için iyi bir şey mi?"

Son elli dakikadır bana kuralları açıklamak ve yüksek sesli küfürler savurmak arasında gidip geldiği düşünülürse, onun da en az benim kadar oyuna ilgi duyduğu ortadaydı.

Hepsi bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu çünkü sinirlerim her yıl Altı Ulus Şampiyonası'nı izlediğim için bildiğim temel bilgilerden fazlasını alamayacak kadar yıpranmıştı. Ama arkadaşımın verdiği emek yüzünden söylediklerini anlıyormuş gibi yapıyordum.

"Bu futbol değil, Shan," dedi gülerek. "Bu mükemmel bir oyun. Buna çizgi atışı* diyoruz."

"Çizgi atışı mı?"

"İzle," dedi Claire. Okulumuzun iki numaralı oyuncusunun attığı top, takım arkadaşları tarafından yukarı kaldırılan yedi numaralı Gibsie tarafından havada yakalandığında çığlık atmaya başladı.

"Evet!" diye bağırırken delirmiş bir fok balığı gibi alkış tutuyordu. "Yürü be, Gerard!"

Etrafımızdaki herkes ona Gibsie diye seslenerek tezahürat yaparken, Claire'in tam ismini kullanması kulağa komik geliyordu.

Gerçek anlamda, Claire dışında *hiç kimse* ona öyle seslenmiyordu.

Top havada vızıldayarak Johnny'nin eline geçtiğinde kalbimin yerinden fırladığını hissettim.

Onu harekete geçerken gördüğüm sırada nabzım giderek hızlanmaya başlamıştı.

"Aman Tanrım!" diye cıyakladım. Kilbeg'in forvetlerinden dördü onu yere serip kas yığını ve ezici ağırlığın altına gömerken kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde çarpıyordu. "Bunu yapmalarına izin var mı?"

Uzuvlar havada uçuşuyor, kramponlar izdihamın altında iki büklüm olmuş bedene saplanıyordu. Ben de sahada meydana gelen tuhaf şeyi izliyordum.

"Onu öldürmeye çalışıyorlar," diye bağırdım gördüklerime inanamayarak. "Lanet olsun." Kızların kollarından tutup sertçe sıktım. "Bu yasadışı değil mi?"

"Ben nereden bilebilirim?" diye yanıtladı Lizzie. Ardından omuz silkerek kolunu elimden çekip dergisini karıştırmaya geri döndü. "Burada oturup zerre umurumda olmayan bir spor için tezahürat yapıyormuş gibi davranmak yerine, zamanımı değerlendirebileceğim daha iyi milyonlarca şey bulabilirim."

En azından dürüsttü.

---

* Çizgi Atışı (Line Out), topun yanlardan oyun sahasının dışına çıkması halinde gerçekleşir. İki takımın oyuncuları yan yana dizilip bir oyuncuyu havaya kaldırır ve havaya kaldırılan oyuncular topu yakalamaya çalışır. (ç.n.)

Onunla aynı şekilde hissedeceğimi düşünmüştüm ama *o* sahadaydı ve istemsizce hareketlerinden büyülenmiştim.

"Açıkça onu hedef alıyorlar," diye homurdandım. Hakemin düdüğünü çalıp üst üste yığılan çocuklara doğru koşmasını izliyordum.

Claire elimi sıkarak, "*Elbette* onu hedef alacaklar," diye araya girdi. "Johnny, Tommen'ın en iyi oyuncusu. Onu oyun dışı bırakırsan maçı lehine çevirirsin," diye devam etti. "Denememek aptallık olur."

Tüm gücümle, *"Onu rahat bırakın!"* diye bağırmak istiyordum. Ama bunun yerine, onun için duyduğum ezici endişe göğsümü doldurarken, "Bu korkunç bir şey," demekle yetindim.

"Ragbi böyle bir şey," diye onayladı Claire.

"Ragbiden nefret ediyorum," dedi Lizzie.

"Senin nefret ettiğin şeyler kimsenin umurunda değil, kötümser küçük hanım," diye karşılık verdi Claire. "Burç yorumlarına geri dön."

Birkaç dakika boyunca atışmalarının ardından, Lizzie beyin hücrelerini koruması gerektiğine dair bir şeyler mırıldanarak çekip gitti ama ben ikisini de dinlemiyordum.

Johnny'nin etrafındaki takım doktorunun bağırıp çağırdığı, yüzüne gazlı bez ve bandajlarla pansuman yaptığı sahadaki karmaşaya kendimi kaptırmıştım.

Sırtında on üç yazan siyah beyaz çizgili forması derisine yapışmış, üzerindeki beyaz şortu çimen ve kanla lekelenmişti.

Dizleri tamamen çamura bulanmıştı.

Saçları terden dağılmış ve yapış yapış olmuştu.

Gözlerinden biri hızla morarıp şişerken kaşından aşağıya hiç durmadan kan akıyordu ama bu durum onu biraz bile korkutmuş gibi görünmüyordu.

Johnny'nin dikkati doktorun veya kulağına bağırarak emirler veren hakemin üzerinde değildi.

Bana bakmakla meşguldü.

Hiç utanmadan ve insanlardan çekinmeden doğrudan *bana* bakarken kalbim hızla göğüs kafesime çarpıyordu. Gözleri alev alev yanarken ifadesi hissedilir derecede yoğundu.

Güçlükle nefes alırken formasının eteğini kaldırarak alnındaki kanı kumaşa sildi. Zavallı kadının onu iyileştirme girişimlerini boşa çıkarırken sert karın kaslarını gözler önüne sermişti.

Bu hareket o kadar ilkel, o kadar erkeksiydi ki kontrolümü tamamen kaybettim.

Yüzüm yanmaya başladı ve yoğun bakışlarının ağırlığı altında şekilden şekle girerken omuzlarımın düştüğünü hissedebiliyordum.

"*Neler* oluyor?" diye fısıldadı Claire. Heyecanla elimi tutmuştu. "Johnny Kavanagh sana bakıyor, Shan. Cidden kızım, o çocuk gözlerini dikmiş seni *izliyor!*"

"Saçmalama." Ne yapacağımdan emin değildim ama bir şeyler yapmam gerektiğini bildiğim için yüzümü arkadaşımın boynuna gömerek, "Beni sakla," diye fısıldadım.

"Ne?" diye cıyakladı Claire.

"Kafasını çevirdiğinde bana haber ver, tamam mı?" diye yalvarırken boynundaki çillere odaklandım. "Benimle konuşuyormuş gibi davran."

Bir dakikadan kısa bir süre sonra, "Tamam, artık bakmıyor," dedi Claire.

Tuttuğum nefesi bırakarak bulunduğumuz ana geri döndüm ve hakem Tommen'a kenetlenme* için çağrı yaparken Johnny'nin pozisyonuna geri dönmesini izledim.

"Aranızda ne var?" diye sordu Claire. "Müdürün ofisindeki o günden beri onunla konuşmadığını söylememiş miydin?"

"Aramızda bir şey yok," diye karşılık verdim. Yanaklarımın alev alev yandığını hissedebiliyordum. "Ayrıca hiçbir şey *konuşmadık*."

Claire sözlerime inanmıyormuş gibi bir bakış attı. "Şey... az önce sana attığı bakış bana hiçbir şeymiş gibi gelmedi."

"Hiçbir şey *olmadı*," diye temin ettim hem ona hem kendime. "Cidden, Claire. Çocuğu tanımıyorum bile..."

O sırada etrafımızda yuhalamalar ve alaylar yükseldiğinde aynı anda dönüp Kilbeg'in on beş numaralı oyuncusunun geçiş** puanı aldığını gördük.

Rakip takımın on numaralı oyuncusu, herkesi rahatça sıralamaya sokarak takımları aynı hizaya getirdi.

"Ah, kahretsin," diye mırıldandım. Olmam gerekenden çok daha endişeli hissediyordum. "Ne kadar süre kaldı?"

"Yaklaşık bir buçuk dakika ve bunu daha sonra konuşmayacağımızı sakın düşünme," dedi Claire. Ardından dikkatini tekrar oyuna verip, "Bastır, Tommen! Yuuuh! Bok gibi oynuyorsun, Kilbeg!" diye bağırdı.

* Kenetlenme (Scrum), takımdaki forvetlerin rakip forvetlerle kenetlenip birbirini itmeye çalışarak ortaya atılan topu kapmaya çalışmasıdır. (ç.n.)

** Geçiş (Try), oval ragbi topunun rakibin spor çizgisinin ötesine taşınmasıdır ve beş puan değerindedir. (ç.n.)

Kilbeg taç atışını kazandığında topu alıp birkaç metrelik mesafe boyunca uzaklaştılar.

Sınırsız bir enerji deposu varmış gibi görünen *Speedy Gonzalez*'* -namı diğer Johnny Kavanagh- dışında hepsi oldukça bitkin görünüyordu.

Kilbeg'in oyun kurucusu direklerin arasında pozisyon alıp kaleye şut atmak için konumlandığında avuçlarım terden sırılsıklam olmuştu.

On dokuzuncu aşamanın içerisindeydik** ve skor 20-20 olarak beraberlikle korunuyordu. En azından arkadaşım öyle olduğunu söylemişti.

"İşte bu kadar," diye haykırdı Claire. "İşte bu. İşte bu! Aman Tanrım. Bakamıyorum."

Nefesimi tuttum, içimdeki beklentiyle baş edemiyordum.

Nihayet, Kilbeg'in dokuz numarası indirme*** pozisyonu aldı. Bu kelimenin çimenlerin üzerindeki büyük yığılma için kullanıldığını öğrenmiştim.

Elindeki topla on numaraya pas attı.

Kalbim durdu.

Etrafımdaki tribünleri dolduran taraftarların hepsi sustu.

Kaçır.

Kaçır.

Çuvalla.

Uzağa at.

Top ayağından çıkıp Johnny tarafından bloke edildiğinde ve kale çizgisi yönünde yukarı doğru uçtuğunda tüm dileklerim kabul olmuştu.

Zaman akıp gitti.

"Evet!" diye bağırdı Claire. Saha kenarındaki diğer tüm taraftarlarla birlikte ayağa fırladı. "Yürü be, Johnny! Bastır, Kavs!"

Üç Kilbeg arka saha oyuncusunun onun peşinden koşmasını izlerken nefesimi tuttum.

Buna rağmen yeterince hızlı değillerdi.

Johnny bir şimşek gibi, onun boyundaki herhangi bir çocuğun yapabileceğinden daha hızlı hareket ederek ilerlemeye devam etti.

Topa vurup peşinden son hızla koşarken deneme çizgisine yaklaştığında tribünden tezahüratlar, çığlıklar ve cesaret verici kükremeler yükseldi.

---

* *Looney Tunes*'da yer alan hayali bir faredir. Çok hızlı olduğundan dolayı kediler onu yakalayamaz. (ç.n.)

** Aşama, bir topun devreler arasında oyunda olduğu süredir. (ç.n.)

*** İndirme (Tackle), rakibide oyuncuyu devirme ve topu kapma amacıyla yapılan müdahalelere denir. (ç.n.)

"Devam et!" diye heyecanla bağırdı Claire. "Evet! Çok az kaldı. Devam et. O seksi bacakları hareket ettir!"

Top çizginin üzerinden yuvarlandı.

Milisaniyeler sonra Johnny zıpladı ve hemen peşinden koşan rakip arka saha oyuncularını atlattı.

Johnny'nin topu yere çarpmasıyla sonuçlanan bir hareket karmaşasıydı.

Etrafımızdaki herkes *kafayı yedi.*

Tommen'ın on numarası direğin önünde pozisyon aldı ve hızlıca vurup sayı yaparak iki puan aldı.

İşte hepsi bu kadardı.

Bitmişti.

Tommen kazandı.

Bense sersem gibiydim.

"Açıklaman gereken şeyler var, küçük hanım," diye cıyakladı Claire. Kutlama yapmak için tüm gücüyle zıplıyordu. "Vuhuuu! Bastır, Tommen! Bastır!"

"Açıklamak mı?" diye karşılık verdim. "Neyi?"

"O çocuğun neden sana yemek istiyormuş gibi baktığını," diye yanıtladı. Ardından parmağını bana bakan Johnny'ye doğru çevirdi.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Tüm takım arkadaşları çılgınlar gibi ortalıkta koşuşturuyor, kutlama yapmak için atlayıp zıplıyorlardı ve Johnny'nin dikkati dağılmış gibi görünüyordu.

Öğretmenlerden öğrencilere, yerel gazetecilerden yüzüne mikrofon dayayan kameramanlara kadar kelimenin tam anlamıyla insanlara boğulmuştu.

Gözüme çarpan ilk şey kusursuz soğukkanlılığıydı.

Bunların hiçbiri onu yıldırmıyordu.

Biraz bile.

Muhabirlere cevap verip omuzlarını tokuşturan taraftarlara teşekkür ediyordu. Bu sırada soğukkanlı, sakin ve aklı başında görünüyordu ama birkaç dakikada bir bakışları bana dönüyordu.

Bunun neden olduğu hakkında mantıklı bir sebep bulamıyordum.

Daha da kötüsü, onun dikkatini çekmiş olmak beni *heyecanlandırıyordu.*

"Neden onun başına toplanıyorlar?" diye sordum kafam karışmış bir halde. Takımdaki diğer çocuklar için üzülmeye başlamıştım.

Claire gözlerini devirdi. "Hmmm, çünkü o *Johnny Kavanagh*."

"Yani?"

Anlamıyordum.

"Hadi ama," diye cıyakladıktan sonra elimi tutup beni tribünlerin arasından aşağı sahaya doğru sürüklemeye başladı.

Okulun yarısı sahadayken tuhaf görünmüyor olabilirdik ama onun arkasında beceriksizce ayaklarımı sürüyerek ilerlerken kesinlikle böyle hissediyordum.

"Hughie!" diye bağırdı Claire. Ağabeyine sarılmak için onun yanına koştu. "Harikaydın."

"Teşekkürler, kardeşim," diye yanıtladı Hughie. Kalabalığa doğru bakarak kız kardeşinin sırtını sıvazladı.

Ufak tefek bir kızıl gördüğünde aradığını bulmuştu, hemen kız kardeşini bir kenara bırakıp sevgilisine doğru koşmaya başladı.

Claire, "Ben de bundan istiyorum," dedi bir iç çekerek. Ağabeyinin kız arkadaşını havaya kaldırıp döndürmesini izliyordu. Ardından yüzünü buruşturarak, "Tabii ki, ağabeyimle değil," diye ekledi. "Ama onların arasındaki şey..." Tekrar iç çekti. "Bir gün buna sahip olmak istiyorum."

"Claireciğim!" diye seslendi tanıdık bir ses.

Claire arkasını döndü. Gibsie'nin bize doğru koştuğunu fark edince tüm yüzünün aydınlandığına yemin edebilirdim.

"Başardın!" diye bağırarak çocuğun üstüne atladı.

Gibsie onu yakalarken aynı şekilde çok heyecanlı görünüyordu.

Dakikalarca birbirlerinin etrafında dönmelerini, oyundaki farklı noktalar hakkında hararetli bir şekilde konuşurken tamamen kendi sohbetlerine kapılmalarını izledim.

Ya her şeyden habersizlerdi ya da eşit derecede görme sorunu yaşıyorlardı; çünkü onlardan yayılan enerjiyi hissedebiliyor, görebiliyor ve tadabiliyordum.

Kendimi tuhaf ve yersiz hissederek ellerimi ceketimin ceplerine soktuktan sonra hızla arkamı dönerek bir yığın okul taraftarının arasından sıyrıldım.

Maç günlerine alışkındım.

Joey'nin maçlarına yeterince gitmiştim.

Ama bu farklıydı.

Gereksiz biriymişim gibi hissediyordum.

"Hey..." Acı verici derecede tanıdık bir sesin beni düşüncelerimden uzaklaştırdığını duydum. "Bekle!"

Doğal bir tepkiyle, kimin seslendiğini ve bana yönelik olup olmadığını görmek için arkama döndüm.

Gözlerim bana doğru koşan Johnny'ye takıldığında, kalbim göğüs kafesimi dövercesine şiddetle atıyordu.

Aman Tanrım.

Ne yapıyordu?

Neden yanıma geliyordu?

Neler oluyordu?

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Johnny. Aramızdaki boşluğu kapatmıştı ama sahada harcadığı çaba yüzünden nefes nefeseydi.

"Ah... bu... hmm... iyi gidiyor," dedim kekeleyerek. Johnny'ye tekrar bu kadar yakın olmak aklımı tamamen karıştırmıştı. "Sen iyi misin?" diye ekledim usulca. Sonra anında hissettiğim utanç yüzünden kızardım. "Kendini iyi hissediyor olmalısın." İç çekerek inleme dürtümü bastırıp mırıldanarak devam ettim. "Demek istediğim, *senin* nasıl gidiyor..."

"İyi gidiyor," diye yanıtladı Johnny. Yanaklarındaki iki küçük gamzeyi derinleştiren bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

O gamzeleri ilk kez görüyordum ve hafızam onları bir *sünger* gibi emiyordu.

"Sevindim," diye fısıldadım odaklanmaya çabalayarak.

En son ona bu kadar yakın olduğum zaman, yere düşüp yıldızları gördüğüm gündü. Koridorlarda yürüdüğünü belli belirsiz fark ettiğim ya da net göremeyeceğim kadar uzak olduğu zamanların aksine bu kez yüzünü net, sarsıntısız ve engelsiz bir şekilde görebiliyordum.

Bu manzara gerçekten nefes kesiciydi.

Çarpıcı, ıstırap verici, dikkati dağıtıcı bir şekilde çekici görünüyordu.

Olağanüstü kemik yapısı, çıkık elmacıkkemikleri, güçlü çenesi, dolgun dudakları ve üst kısmı biraz daha uzun bırakılarak yanları modern bir şekilde tıraş edilmiş dağınık koyu kahverengi saçları vardı.

Yüzünde birçok kavgaya karışmış bir çocuğun izleri vardı.

Sol kaşının üzerinde yeni pıhtılaşan bir yara izi vardı, burnu belli ki birkaç kez kırılmıştı ve sağ elmacıkkemiği hızla morarıyordu.

"Kim olduğumu hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu. Muhtemelen ona bir sapık gibi baktığım için biraz gergin görünse de hâlâ gülümsüyordu. "*Nehir gibi* Shannon."

Aman Tanrım.

"Evet," diye mırıldanırken gevşek bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Vücudumdaki tüm kanın yanaklarıma hücum ettiğini hissedebiliyordum. "Seni hatırlıyorum." Başka ne söyleyeceğimi ya da yapacağımı bilemeyerek aptalca elimi kaldırıp salladım. "Merhaba, Johnny."

Benim sorunum neydi?

Cidden?

Az önce ona *el mi sallamıştım?*

Onunla konuşurken?

Tanrım...

Hafif gülümsemesi düzgün inci beyazı dişlerinin ortaya çıktığı bir büyük gülümsemeye dönüştü. "Merhaba, Shannon."

Ah, lanet olsun...

"Eh, ben iyiyim," dedim biraz gergin bir ses tonuyla. "Sen de iyisin. Yani her şey... iyi."

"Bu iyi," diye yanıtlarken dudakları seğiriyordu.

"Evet, her şey iyi," diye yanıtladım tuhaflığımdan utanarak.

Johnny sırıtarak bana bakıyordu. "İyi."

Utanarak kafamı kaldırıp yüzüne baktım ve hızla bakışlarımı kaçırırken bir daha asla *iyi* kelimesini ağzımdan çıkarmamak için çabaladım.

"Maçını izledim," dedim hızlıca. "Tebrik ederim."

Ah, tabii ki, Shannon! Çünkü böylesi çok daha iyi.

İyiye bağlı kalmalıydın, salak!

"Biliyorum," diye yanıtladı hafif bir gülümsemeyle. "Seni gördüm."

Kendimi kurtarma amacıyla bir şey söylemek için ağzımı açtım ama hiçbir şey bulamayınca onun yerine çaresizce omuz silktim.

"Notumu aldın mı?" diye sordu Johnny. Neyse ki beni tutarlı bir cümle kurmaya çalışmaktan kurtarmıştı.

"Evet ve para için sana teşekkür etmek istedim," dedim kısık bir sesle. "Sadece etmem gerekip gerekmediğinden emin olamadım..."

"Endişelenme," diye sözümü kesti gülümseyerek. "Teşekkür beklemiyordum."

"Bu arada, o para çok fazlaydı," diye ekledim saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Annemin yeni bir etek alması için otuz *euro* yeterli oldu."

"Umarım istediğin külotlu çorabı sana almıştır," diye karşılık verdi bilmiş bir sırıtışla.

Aman Tanrım.

Bu çocuğun gülüşü bir başkaydı...

"Ah, evet." Kıpkırmızı olmuştum. "Çorap sadece beş *euro*." Ellerimi ceketimin ceplerine yerleştirip ayakkabılarıma baktım. Titrek bir nefes aldıktan sonra bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdim. "Sana geri kalanını ödeyebilirim..."

"İmkânı yok," diyerek reddetti Johnny. Yanağına sıçramış çamur damlasını silmekle meşguldü. "Sende kalsın."

"*Bende mi kalsın?*" Boş boş baktım. "Fazladan altmış beş *euro* var, bunu geri istemiyor musun?"

"Canını yaktım," diye yanıtladı derin mavi gözleri benimkilere kilitlenirken. "Her şeyi berbat ettim. Bana hiçbir şey ödemeyeceksin."

Ah, Tanrıya şükürler olsun. Ailem bana asla parayı geri vermezdi.

"Emin misin?" dedim boğuk bir sesle.

Johnny başını sallayarak, "Tabii ki eminim," diye cevap verdi. "Başın nasıl oldu?"

Gülümseyerek ona baktım. "Daha iyi."

"Emin misin?" diye sordu bu kez sırıtarak. "Başımı belaya sokabilecek hiçbir hasar kalmadı mı? Avukatları aramama gerek yok, değil mi?"

"N-ne?" dedim ağzım açık kalırken. "Hayır, hayır. Ben iyiyim. Sana asla dava açmam..."

"Dalga geçiyorum, Shannon," dedi kıkırdayarak. Ardından başını sallayarak, "İyi olmana gerçekten çok sevindim," diye devam etti.

"Ah, pekâlâ," dedim kızararak. "Teşekkürler."

"Johnny!" diye gürleyen bir erkek sesi ikimizin de dikkatini dağıttı.

Başımı çevirdiğimde iriyarı bir adamın boynuna asılmış etkileyici bir kamerayla bize doğru geldiğini gördüm.

"Gazete için bize bir resim verir misin dostum?"

Johnny'nin alçak sesle, "*Siktir git,*" diye mırıldandığını duyduğumdan oldukça emin olsam da fotoğrafçıya dönüp kibarca başını salladı. "Tabii."

"İyi bir adamsın," dedi fotoğrafçı. Kamerayı ona doğru kaldırdıktan sonra durup bana döndü. "Kenara çekilsen olur mu, tatlım?"

"Ah, doğru. Özür dilerim!" diye cıyakladım. Ardından kadrajdan çıkmak için hızla hareket ettim.

"Sohbet ediyorduk," diye tersledi Johnny. Fotoğrafçıya sert bir bakış atıp doğruca bana doğru yürüdü.

"Gülümse," diye talimat verirken sessizce beni yanına çekti ve çamurlu kocaman elini kalçama yerleştirdi.

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. "Ha?"

"Gülümse," diye tekrarladı sakince. Beni kolunun altına sıkıştırmıştı.

Bitkin bir şekilde fotoğrafçıya döndüm ve tam olarak yapmamı söylediği şeyi yaptım.

Gülümsedim.

Fotoğrafçı tek kaşını kaldırarak bana meraklı bir bakış attı ama milyonlarca kare gibi gelen bir fotoğrafı aceleyle çekti.

Kamerasından gelen flaşlar kör ediciydi ve diğer fotoğrafçılardan gelenlerle birleştiğinde anksiyeteden titremeye başlamıştım.

Burada neler oluyordu?

"Pekâlâ, bu kadar yeter," dedi Johnny elini kaldırıp kalçamı serbest bırakırken. "Bugün geldiğiniz için teşekkürler, desteğiniz için teşekkür ederiz."

"Johnny, Johnny?" diye seslendi etrafımıza toplanan kadınlardan biri. "Aranızda ne var?"

Johnny soğukkanlılıkla, "Özel," diyerek karşılık verdi.

"Adın ne tatlım?" diye sordu ilk fotoğrafçı. Ceketinin cebinden bir kalem çıkarmakla meşguldü.

Yüzümde milyonlarca çift meraklı göz varken kendimi aptal gibi hissederek öylece durdum.

Johnny, "Shannon Lynch," dedi başını hafifçe sallayarak. Ardından bizi izleyen yarım düzine fotoğrafçıyı görmezden gelip dikkatini tekrar bana çevirdi. "Okuldan sonra partiye geliyor musun?"

"Ne yapıyorlar?" diye sordum emin olamayarak. Az önce söylediği şeye odaklanamamıştım çünkü elinin üstüne bir şeyler yazan fotoğrafçıyı ve yakınlarda dolaşan diğer muhabirleri izlemekle meşguldüm.

Johnny, "Onları boş ver," dedi başını iki yana sallayarak. "Giderler."

"Seni izliyorlar," diye fısıldadım. "Ayrıca sanırım *beni* izliyorlar?"

Johnny hayal kırıklığına uğramış bir hırıltı çıkararak arkasına döndü. "*Okuldayım*," dedi sertçe. "Okul arazisinde, reşit olmayan biriyle."

Neyse ki, muhabirler yavaş yavaş dağıldıkları için yaptığı şey yaramış gibi görünüyordu.

"Bu çok tuhaftı," dedim zorlukla. Johnny tekrar bana doğru dönmüştü.

Bana merakla bakıyordu. "Bu tür şeylerden hoşlanmıyor musun?"

"Bu korkunçtu," diye mırıldandım. "Aptalca bir oyun için bütün bu ilgi."

Johnny bana meraklı meraklı bakmaya devam ediyordu.

Tamamen kafam karışmış gibi hissederek bakışlarına karşılık verdim.

"Peki partiye geliyor musun?" diye sordu Johnny.

Ona boş bakışlar atmaya devam ettiğimde açıklama yaptı.

"Partiden bahsediyorum. Hughie'nin annesi, evlerinde takım için bir ziyafet hazırlıyor."

"Bana mı soruyorsun?"

"Evet, sana soruyorum," diye yanıtladı bana tuhaf bir bakış atarak.

Bana partiye gidip gitmeyeceğimi soran bu güzel çocuğa bakarken kalp atışlarım tehlikeli bir düzeye çıkıyordu.

Bir dakika... Bana gidip gitmeyeceğimi mi soruyordu, yoksa beni davet mi ediyordu?

Aman Tanrım, bundan emin olamıyordum.

Johnny kaşlarını çatarak ekledi, "Kız kardeşiyle arkadaşsınız, değil mi?"

"Ah." Başımı hızlı hızlı salladım. "Ah... şey, hayır. Yani, evet. Claire'le *arkadaşız* ama partiye gitmiyorum."

Tek kaşını kaldırdı. "Neden?"

"Çünkü hiçbir yere gitmeme izin verilmiyor..." Cümlemi yarıda kesip sözlerimi hızlıca daha güvenli bir yöne çevirdim. "Akşamları anneme yardım etmem gerekiyor."

"Hamile olduğu için," dedi düşünceli bir ses tonuyla.

"Evet," diye yanıtladım. Sonra durumu rahatsız bir yere çekmeye çok meraklı olduğum için, "Muhtemelen ağustos ayında doğum yapacak," diye ekledim.

"Tebrikler, yani... sanırım?" dedi rahatsızca kıpırdanarak.

İyi iş çıkardın, Shannon, diye tısladım içimden.

"Teşekkürler," diye cevapladım kıvranarak.

"Gelmek istemediğinden emin misin?" diye sordu sonra. "İçki içmeyeceğim, böylece gitmek istediğinde seni eve bırakabilirim..."

"Kaptan," diye seslendi takım arkadaşlarından biri. "Kıçını kaldırıp buraya gel ve şu lanet kupayı kaldır."

"Kahretsin, burada sohbet ediyorum, Pierce," diye çıkıştı Johnny. Ona seslenen kişiye ters ters bakıyordu. "Bana lanet olası bir dakika ver."

"Arkadaşların seni çağırıyor," dedim aceleyle. Davetini kabul etmek gibi inanılmaz aptalca bir şey yapmadan önce bu çocuktan uzaklaşmam gerektiğini biliyordum.

Çünkü bunu yapmak istiyordum.

Gerçekten ama *gerçekten* istiyordum.

Burada kalıp ona bakmaya devam edersem teklifini kabul edeceğimi biliyordum.

"Gitsem iyi olur," diye ekledim bir kez daha salakça el sallayarak. "İyi eğlenceler."

Cevabını duymak için beklemedim.

Bunun yerine topuklarımın üzerinde döndüm ve kalbim göğsümde şiddetle atarken hızla uzaklaştım.

"Bir saatliğine gelmek istemediğine emin misin?" diye arkamdan seslendiğini duydum.

"Eminim," diye seslendim omzumun üzerinden. Ardından onun yanından hızla uzaklaştım. "Hoşça kal, Johnny."

"Pekâlâ. Hoşça kal, Shannon."

Arkamdan kahkaha atan ve alayla gülen çocukların sesi kulaklarımı doldurdu ama dönüp bakmaya cesaret edemedim.

Bunun yerine mantıklı olanı yaptım ve arkadaşımın sözleri kulaklarımda çınlarken kendimi cazibesinden uzaklaştırdım.

"Güzel gözleri ve iri kasları olan erkekler, kızlar için her şeyi altüst eder."

Ne kadar da haklıydı.

O akşam okuldan eve geldiğimde saat sekizi biraz geçiyordu.

Tommen'dan dört kilometre uzaktaydı ve otobüs bozulmuştu.

Bizi eve götürmek için şehir merkezinden başka bir araç gönderilirken, iki saat boyunca otobüste beklemek zorunda kalmıştık.

Tamamen saçmalıktı.

O iki saatin her dakikasını Johnny'nin teklifini kabul etmediğim için kendime kızarak geçirmiştim.

Benim sorunum neydi?

Ondan hoşlanıyordum.

Ondan *gerçekten* hoşlanıyordum.

Bana bir partiye gidip gitmeyeceğimi sormuş, söz konusu partiden sonra eve bırakmayı teklif etmişti ve ben arkamı dönüp ondan adeta kaçmıştım.

Hayır, bunu düzeltmem gerekiyordu. Ondan *resmen* kaçmıştım.

Kendimi savunacak olursam, bu şekilde davranması beni çok şaşırtmıştı.

Kazadan sonra geçen haftalarda ikimiz de birbirimize yaklaşmamıştık.

Bize dayatılan hayali kuralı çiğnemişti.

Benimle konuşarak şaşırmama sebep olmuştu ve şu anda hâlâ şoktaydım.

Bütün akşam boyunca, bunu düşünmekten yüzüm mosmor olana ve kendimden tamamen tiksinene kadar sohbetimiz zihnimde dönüp durmuştu.

Partiye gitmem gerekirdi.

Eğer gitseydim, neredeyse kutup koşullarındaki dondurucu soğukta bir otobüste iki saat harcamazdım.

En azından partiye gitmiş olsaydım, geç kalmama değerdi.

Eve girdiğimde babamın yüzündeki ifade, arızalı bir otobüste tek başıma oturarak geçirdiğim iki saatin kesinlikle değmediği konusunda bana güvence veriyordu.

"Neredeydin?" diye sordu. Kapı eşiğinden geçtiğim sırada mutfak masasındaki tüneğinden beni bir şahin gibi izleyerek.

İçimde tanıdık bir panik dalgası oluştu.

Babam güçlü görünen bir adamdı. 1.80 boyundaydı, koyu sarı saçları ve *hurling* oynadığı günlerden beri değişmeyen atletik bir yapısı vardı.

Babam da Cork için oynamıştı ama kardeşlerimin aksine onun hünerleri ve başarıları hakkında açıkça konuşmazdım.

Çünkü şu anda bakışlarıma karşılık veren bu adamla gurur *duymuyordum.*

Artık onu sevdiğimden bile emin değildim.

Ya da daha öncesinde sevip sevmediğimden.

Beni okuldaki herhangi bir zorbadan daha çok korkuturken sevemezdim.

"Ee?" diye sertçe üsteledi. Ollie'nin *hurling* sopasına benzeyen bir şeyin sapındaki lastiği değiştiriyordu ve onun tahta *hurling* sopasını tuttuğunu görmek, omurgamdan aşağıya bir panik dalgasının yayılmasına neden oluyordu. "Geç kaldın!"

Johnny Kavanagh beni okuldan sonraki partiye davet ettiğinde ondan kaçtığım için aniden çok mutlu olmuştum.

Daveti kabul etmemin ardından babamın neler yapabileceğini düşündükçe bedenimi bir ürperti kaplıyordu.

"Otobüs bozuldu," dedim çantamı temkinli bir şekilde duvara yaslarken. "Başka bir otobüsün bizi alması için iki saat beklemek zorunda kaldık."

Bana sert bir bakış attı.

Olduğum yerde, nefes almaya cesaret edemeden öylece kalakaldım.

Sonunda başını salladı.

"Siktiğimin otobüsleri," diye mırıldandı dikkatini yeniden işine çevirerek.

Tuttuğum nefes yüksek bir sesle ciğerlerimden çıktı.

Her şey yolunda, Shannon, dedim kendi kendime. *Geveleyerek konuşmuyor, viski kokusu yok ve kırık mobilya parçalarına dair bir iz yok.*

Ama söz konusu babam olduğunda şansımı zorlayacak kadar aptal değildim. Bu yüzden peynirli sandviç yapmak için ekmek kutusuna doğru ilerledim.

Aceleyle orantısız bir sandviç hazırlayıp kendime musluktan bir bardak su doldururken, birkaç dakika boyunca tek hedefim bu mutfaktan çıkıp babamla tekrar karşılaşmadan yatak odama gitmek olmuştu.

"İyi geceler, baba," diye fısıldadım sandviçim ve suyum hazır olduğunda.

"Bir daha geç kalma," diye yanıtladı. Gözlerini elindeki *hurling* sopasından ayırmıyordu. "Duydun mu beni, kızım?"

"Duydum," diye seslendim. Ardından yatak odamın kutsallığına giden merdivenleri tırmandım.

İçeri girer girmez kilidi hafifçe çevirdim ve çaresizce kalp atışlarımı kontrol altına almaya çalışarak kapının önüne çöktüm.

Bugün cumaydı.

Cuma güvenli bir gündü.

11

SURATA GEÇİRİLEN BİR YUMRUĞU TURTAYA TERCİH EDERİM

JOHNNY

Başım zonkluyordu.

Vücudum paramparçaydı.

Somurttuğum için galibiyetin tadını çıkaramıyor veya takımla hakkını vererek kutlama yapamıyordum.

Çözemediğim bir şey yüzünden somurtuyordum.

Bana uzatılan sayısız bira şişesini reddettim. Hughie'nin oturma odasındaki kanepede düşüncelere dalmıştım. Maçın Adamı Kupası yanımdaki mindere yaslanmıştı, galibiyet madalyam boynumdaydı. Buradan kaçıp eve giderek kendimi bir buz banyosunda boğacağım ana kadar zaman öldürmekle meşguldüm.

Böyle büyük bir galibiyetin ardından takım arkadaşlarımın yanında olmak benim görevimdi.

Kaptan olarak, maç sonrasında yapılan kutlamaları yönetmem gerekiyordu.

Köşedeki müzik setinden dans müziği, Gigi D'Agostino'nun *I'll Fly with You* şarkısı çalıyordu ve o aptal *duh, duh do de duh* olarak yankılanan melodinin bütün gece kafama takılacağını biliyordum.

Ev, takım ve okuldan insanlarla dolup taşıyordu. Hepsi içki içiyor, yemek yiyor ve etrafta dans ediyordu.

Hayalarıma buz koymak sosyal açıdan uygun olmadığı için uyluklarıma buz koyarak sohbete katılmaktan kaçıyor, Hughie'nin annesinin tabağıma koyduğu bir parça biftekle oynarken benden yeterince hızlı kaçamayan kızı düşünüyordum.

Bu her şeyi kanıtlıyordu.

Ben protein depolayıp bir kız yüzünden kafayı yerken diğerleri içki içip eğleniyordu.

Reddedilmek böyle bir duygu muydu?

Eğer öyleyse, gerçekte bok gibi bir histi.

Shannon'a gitmem için beni iten şeyin ne olduğunu asla bilemeyecektim. Sahadayken etrafımdaki herkes bağırıyordu. Kalabalık çevremde toplanmıştı, biraz rahatlamam gerekiyordu ama onu orada kocaman gözleri ve yalnızlığıyla dikilirken gördüğümde içimde bir şeyler öylece değişmişti.

O anda yanına gidip onunla konuşmak mantıklı gelmişti.

Çünkü onun yalnız kalmasını istemiyordum.

Çünkü oyun sırasında beni izlediğini bildiğim için bir türlü odaklanamıyordum.

Çünkü gitmek için arkasını döndüğünde, bacaklarım onu durdurmak için kendiliğinden hareket etmişti.

"Gitmen gerektiğinde seni eve bırakabilirim" mi?

Gerçekten neler oluyordu böyle?

Kıza, *"Sev beni, lanet olsun sev beni,"* diye bağırmış da olabilirdim.

Lanet olası bir aptal gibi hissediyordum.

Onu partiye davet ederken aklımdan ne geçiyordu?

Daha da kötüsü, kabul etmesini beklerken ne düşünüyordum?

Onun için gerçekten bir yabancıydım.

Tanrı aşkına.

Kendime verdiğim sözü tutamamıştım.

İki aydır ondan uzak durma girişimlerimde iyiydim, lanet olsun ki çok iyi gidiyordum.

Onu aklımdan çıkaramasam da kahrolası mesafemi koruyordum.

Zaferin getirdiği adrenalinle her şeyi berbat etmiştim.

Berbat etmenin yanı sıra, benimle fotoğraf çekilmesi için onu zorlamıştım.

Dehşete düşmüş gibi görünüyordu...

"İyi misin, dostum?" diye sordu Feely. Yanıma gelip koltuğa oturmuştu.

Homurdanarak yanıtlarken arkamdan yastığı çektim ve sağ uyluğuma yayılan morlukları gizlemek için kucağıma koydum.

Takımdakilerin çoğu gibi hâlâ etrafta formayla geziyordum.

Haklı olarak gösteriş yapmak istedikleri için formalarını çıkarmamışlardı.

Erkek Öğrenciler Turnuvası'nın arka arkaya beşinci kez kazananı olmak, okulumuz için yeni bir rekordu ve bazı çocuklar ilk kez gümüş bir ödül kazanıyordu.

Bu şekilde durmamın tek sebebi maçtan sonra üstümü değiştirecek enerjimin olmamasıydı.

Yetenek avcılarının bu kadar ilgisini çekmeseydim, okul takımından vazgeçer ve vücudumu akademi veya kulüp maçlarına saklardım.

"Biliyorsun, eğer istersen Hughie'nin annesi senin için bir bakabilir," dedi Feely düşüncelerimi bölerek. "O bir hemşire, dostum."

Dönüp ona baktım. "Ne?"

Bacağımı işaret etti. "Yine sorun mu çıkarıyor?"

Öfkemi bastırmaya çalışarak başımı iki yana salladım. "Hayır, mükemmelim. Yerde yığın* sırasında tekme yedim."

Patrick bana endişeli bir bakış atsa da ısrar etmedi.

Onun bu özelliğini seviyordum.

Hiçbir şey konusunda ısrar etmezdi.

Onu ilgilendirmiyorsa, neler olduğunu bilmek istemezdi.

"Bu gece içmiyor musun?" diye sordum. Konuyu başarısızlıklarımdan uzaklaştırmaya çalışıyordum. "Okul için büyük bir zafer, adamım. Kutlama yapmalısın."

"Ben mi kutlama yapmalıyım?" Patrick sırıttı. "Peki ya, Bay MA'ya ne olacak? Rahatlaması gereken biri varsa o da sensin."

Maçın Adamı anlamına gelen Bay MA terimine sırıtarak, "Cumartesi günü akademi antrenmanım var. Senin bahanen ne?"

"Havamda değilim," diye cevapladı sadece.

Onun biraz önce beni anlatmam için zorlamadığı gibi, ben de ona aynı şekilde ısrarcı olmadan karşılık verdim.

"Aslında gitmeyi düşünüyorum," diye ekledi ayağa kalkarken. "Beni eve bırakabilir misin diye soracaktım?"

Leziz bir kemik uzatılan acıkmış bir köpek gibi teklifine atladım.

Tabağımı ve buz paketimi önümdeki sehpaya fırlatıp ayağa kalktım ve burnumdan birkaç sakinleştirici nefes alarak ağırlığımı bacağıma verdim. "Sen hazır olduğunda çıkabiliriz."

Patrick sırıttı ama aşırı heyecanım hakkında bir şey söylemedi.

Eğilip kanepeden kupamı aldıktan sonra bana uzattı. Lanet olsun ki bunun için ona minnettardım çünkü tekrar eğilmek zorunda kalsaydım ayağa kalkamazdım.

"Hey, hey, hey," diye seslendi Gibsie. Gitmek için hazırlandığımı fark etmişti. "Kıçını olduğu yere koy, kaptan," diye emrederken kalabalığın arasından bana doğru ilerliyordu. "Henüz bir yere gitmiyorsun."

Siktirip gitmesini söylemek için ağzımı açtım ama takımdan iki çocuk -Luke Casey ve Robbie Mac- bana doğru yaklaşıp bedenimi kanepeye geri sürükledikten sonra yanıma yerleşti.

Patrick'e baktığımda teslim olurcasına omuz silktiğini gördüm.

* Yerde yığın (Ruck), oyun içerisinde topu kapmak için yerde meydana gelen yığılmadır. (ç.n.)

Gibsie müziği kapatıp, "Bir konuşma yapmam gerekiyor," dediğinde, ikimiz de buradan yakın zamanda çıkamayacağımızı biliyorduk.

"Üzgünüm, kaptan," dedi Robbie Mac sessizce gülerek. "Ama bunu duymak zorundasın."

Vücudumun alt tarafını kavuran acıdan kükreme dürtüme karşı koyarak başımı salladım ve buz torbama uzandım. "Tanrı aşkına, Gibs."

Gibsie şampiyonluk madalyası hâlâ boynunda sallanırken sehpayı müzik setinin yanına sürükleyip ayağa kalktı.

Kafasına sıkık bir bandana gibi sardığı formasıyla, arkasındaki ünitenin uzaktan kumandasını alıp bir mikrofon gibi ağzına yaklaştırdı.

O uzaktan kumandaya dokunup ses kontrolü yaparken takımdaki çocuklar başlarını geriye atıp kahkahalara boğuldular.

Lanet olası aptal...

Gibsie yüzüne kazınmış *ukala* sırıtışıyla 'mikrofonuna' vurduktan sonra, "Geceniz nasıl gidiyor?" diye sordu. Göğsündeki madalyaya bakarak sırıttı. "Buna alışabiliriz. Öyle değil mi, çocuklar!"

Odadan sağır edici bir tezahürat patlaması ve onu onaylayan kükremeler yükseldi.

"Tamam, çocuklar. Yüce Tanrım, bana kükremenize gerek yok," diye alay etti Gibsie. "Tanrı aşkına, sizinle aynı odadayım!"

Esprili tepkisi, takımdan ve arkadaşlarımızdan yüksek bir karşılık daha aldı.

"Her neyse," diye kıkırdadı. "Sadede gelelim, hayatımdaki özel kişi için söylemek istediğim ufak bir şarkım var."

Kapı eşiğindeki bir grup kızdan, *"Ayy!"* ve *"Yaa!"* sesleri duyuldu.

Yakışıklı kanat oyuncusunun onları bu kadar kolay cezbedebilmesi karşısında gözlerimi devirdim.

Gibsie daha fazla etki yaratmak için boğazını temizledi. "Bu özel kişinin lanet olası sihirli elleri olmasaydı, bugün burada bu muhteşem gümüş parçayla duruyor olmazdım." Kafasını iki yana sallayarak elini kalbine bastırdı. "Teşekkürler, bebeğim!"

Çocukların bana attığı bakışlardan ve Robbie'yle Luke'un kıkırdamalarından, Gibsie'nin parti şarkısının *benim* için olacağını anladım.

"Aptalca bir şey yapma!" diye uyardım onu. Tam o anda uzanıp müzik setindeki bir düğmeye basmıştı.

Anında, Dire Strait'in *Walk of Life* şarkısının tanıdık sesi hoparlörlerden çalmaya başlayınca omuzlarım gerginlikten kasıldı.

Devamında neyin geleceğini hemen anladım.

Aşağılık herif...

"Johnny, bebeğim," diye seslendi şeref yoksunu en yakın arkadaşım. Sesine sahte bir tutku ekleyerek sargılı parmaklarını bana doğrulttu. "Bu senin için," derken alayla gülüyordu. Ardından bu aptal pisliklerle sahaya çıktığım günden beri başımın belası haline gelen sözleri mırıldanarak şarkıya başladı.

Etrafımdaki çocukların hepsi yüksek sesli, sinir bozucu bir koro oluşturarak ona katıldı.

Çocukların hepsi zaferimizi kutlarken sandalyeler geriye doğru fırlatıldı.

Robbie ve Luke beni kanepeden sürükledikten sonra takım arkadaşlarım beni havaya atıp tuttu.

Hain Feely, bana kahkahalarla gülerken pek işime yaramıyordu.

Ah, evet. Şimdi istedikleri kadar gülebilirlerdi ama bu pislikleri pazartesi günü antrenmanda sahaya gömecektim.

12
İTİRAF VAKTİ
SHANNON

Pazar gecesi geç saatlerde son ödevimi bitirdiğim sırada yatak odamın kapısını çalan biri dikkatimi dağıttı.

Not defterimi kapatıp Matematik ders kitabımın arasına koyduktan sonra, "Gir," diye seslendim.

Ağabeyim yatak odamın kapısını gıcırdatarak açıp kafasını aralıktan uzattı.

"Nasılsın, Joe?" diye sordum kitaplarımı okul çantama geri koyarken.

"Markete gidiyorum," dedi ağabeyim. Gözlerini yüzüme çevirmeden önce odama hızlıca bir bakış attı. "Bir şey istiyor musun?"

"Aoife nerede?"

"Odamda."

"Burada mı kalacak?"

"Evet."

Aoife da ağabeyim gibi altıncı sınıftaydı. Bu yüzden okul gecesi birbirlerinin evlerinde kalıp sonrasında okula gitmeleri alışılmadık bir durum değildi.

Yatıya kalmalarına izin verilen yaştaydılar.

Ya da en azından, Joey eve bir kız getirdiğinde kimse ona tek kelime etmiyordu.

Evde büyük bir çifte standart vardı, bu hafta sonu son derece sessiz olan evde.

Babam nadiren böyle olurdu.

Bir insan gibi davranıyordu.

Hatta dün gece hepimiz için eve Çin yemeği söylemişti ve uzaktan kumandayı her zaman yaptığı gibi bana fırlatmak yerine uzatmıştı.

Babamın bu hafta sonu evi dağıtmama kararının, yeni bir sayfa açmaya karar vermesi olduğuna inanacak kadar saf değildim.

Bu durgun dönemin fırtına öncesi sessizlik olduğunu anlayacak kadar uzun süredir bu ailenin bir üyesiydim.

Yakında patlayacaktı.

Hep böyle olurdu.

Yalnızca fırtına koptuğunda tam ortasında kalmamayı umabilirdim.

"Marketten bir şey istiyor musun, istemiyor musun?" diye sabırsızca sordu Joey. "Birazdan kapanacak."

Saate bakmak için telefonumun ekranını açtığımda 22:45 olduğunu gördüm. "Neden bu kadar geç saatte markete gidiyorsun?" diye sordum. "Bu kadar önemli ne gerekiyor ki?"

Joey sırıttı. "Buna gerçekten cevap vermemi ister misin?"

"Hayır," diye inledim. Ne demek istediğini fark ettiğimde öğürüyormuş gibi yaptım. "Defol git."

"İyi geceler, Shan," diye kıkırdadı kapımı kapatırken.

"Dikkatli ol!" diye seslendim. "Teyze olmak için çok gencim!"

Telefonum bacağımın üstünde titrediğinde Claire'in aradığını fark ettim.

"Merhaba?" dedim kulağıma götürerek.

"Selam, tatlım," dedi neşeyle. "Önümüzdeki hafta sonu ne yapıyorsun?"

Yatağımdan kalktım ve hızla kapıma gidip kilidi çevirdim.

"Hiçbir şey," diye yanıtladım. *Her zamanki gibi.* "Neden?"

"Çünkü sevgili dostum Gerard Gibson, cuma sabahı teori sınavını geçti ve vergi dairesindeki aklını kaçırmış bir aptal ona geçici ehliyet vermeye karar verdi."

"Gerçekten mi?" Gibsie'yi bir aracın direksiyonunda düşünerek güldüm.

"Ah, evet," diye iç geçirdi Claire. "Son bir buçuk saatimi onu yatak odamdan atmaya çalışarak geçirdim."

"Neden senin odandaydı?"

"Kendini övmek için," diye açıkladı. "Küçük yeşil ehliyetini ormanın kralıymış gibi elinde sallayıp duruyor."

"Gibsie'nin ehliyetini almasının önümüzdeki hafta sonuyla ne ilgisi var?"

"Ailesi geçen hafta doğum günü için ona bir araba aldı," diye açıkladı. "Hep birlikte tur atmak istiyor."

Kaşlarım havaya kalktı. "Hep birlikte derken?"

"Her zamanki grupla," diye yanıtladı Claire neşeyle. "Ben, Gerard, Hughie, Katie, Pierce, Lizzie, Patrick, Johnny ve tabii ki sen."

Johnny'nin adının geçmesiyle kalbim yerinden çıkmıştı.

Ardından, onunla zaman geçirme ihtimaliyle biraz daha hızlandı.

"Neden ben?" diye sormayı başardım.

"Soruya bak. Çünkü sen bizim arkadaşımızsın," diye yanıtladı.

Başımı salladım. "Hayır, Claire. Ben *senin* arkadaşınım. Senin ve Lizzie'nin."

"Eh, Gerard seni de davet etmemi söyledi."

"Neden?" dedim boğuk bir sesle. "Beni tanımıyor."

"Brian konusunda ona yardım ettin?"

Başımı iki yana salladım. "Bu bizi arkadaş yapmaz."

"Eh, senin en iyi arkadaşım olduğunu biliyor," diye açıkladı. "Bu aldığım tüm davetlerin otomatik olarak seni de kapsadığı anlamına geliyor."

"Şey, o kadar insanı bir arabaya sığdıramaz."

"O zaman, belki de Johnny'nin arabasıyla gidebilirsin," dedi alaycı bir ses tonuyla. "Bu arada cuma günü onunla sahada olduğunuzu gördüm, seni küçük flörtçü."

"Onunla flört *etmiyordum*," derken resmen kekelemiştim. "O yanıma geldi."

"Bu daha iyi," diye kıkırdadı. "Flört eden oymuş."

"Kimse flört etmiyordu," diye mırıldandım. "Biz sadece..."

"Siz sadece ne?" diye alay etti Claire.

"Konuşuyorduk," diye tamamladım çaresizce omuz silkerken.

"Ne hakkında?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Öylesine bir şeyler, sanırım?"

"Birlikte fotoğraf çektirdiniz," diye ekledi kıkırdayarak. "Bunu da gördüm."

"Aman Tanrım." Yenilgiyle inleyerek yastığıma geri döndüm. "Çok hazırlıksız yakalandım," diye fısıldadım. "Onunla konuşmaya çalışırken söylediklerimi duymalıydın," derken dudağımı ısırıyordum. "Dilim tutuldu ve tüm konuşma boyunca kelimenin tam anlamıyla her şeyi batırdım, Claire. Büyük rezillikti."

"Ondan hoşlandığın için dilin tutuldu," dedi arkadaşım ısrarla.

İnkâr etme zahmetine girmeden sadece iç çektim.

"Aman Tanrım," diye heyecanla fısıldadı. "Sonunda ondan hoşlandığını kabul ediyor musun?"

Başımla onayladığımda beni göremediğini fark ettim.

"Bunu inkâr etmenin bir anlamı olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadım. Bu düşünceyle yüzümün yandığını hissetmeye başlamıştım. "Ondan hoşlanıyorum, Claire. Sanırım ondan *ciddi anlamda* hoşlanıyorum."

"Ah, Tanrım. Shan..." diye yanıtladı Claire nazikçe. "Bu senin için çok büyük bir şey."

Haklıydı.

Devasa bir şeydi.

Ayrıca korkutucu sayılırdı.

Kesinlikle korkutucuydu.

"Bu çok saçma," diye mırıldandım suratımı asarak. "Onu tanımıyorum bile."

"Evet, tanıyorsun," diye karşı çıktı Claire.

"Pek sayılmaz," diye cevapladım iç çekerek.

"Pekâlâ," dedi sesli düşünerek. "Johnny Depp'le hiç tanışmadım ve bu ona delicesine âşık olmamı engellemedi."

Cevabına gözlerimi devirdim. "Aynen, tabii ki bu aynı şey."

"Johnny'nin telefon numarası bende var, anlarsın ya," diye teklif etti Claire. "Mesaj atmak istersen sana verebilirim."

Gözlerim kocaman oldu. "Kesinlikle *olmaz*."

"Emin misin?"

"Oldukça," dedim boğuk bir sesle. "Bunu yapan türden bir kız olmamın imkânı yok." Dudağımı ısırmaya devam ederken aklımdaki şeyi sordum. "Numarasını nerden buldun?"

"Gerard hep telefonumu ödünç alıyor," diye açıkladı. "Ne zaman benim telefonumu kullansa onu arıyor. Johnny onun yapışık ikizi sayılır. Bu yüzden Johnny'nin numarasını *Seks İçin Ara* diye kaydettim." Kıkırdayarak ekledi. "Çok komikti. Gerard bana çok kızmıştı, kiminle takıldığımı ve neden kendisinin bu isimle kaydedilmediğini öğrenmek istedi."

"Claire, ondan hoşlandığımı kimseye söyleyemezsin," dedim hızlıca. Bunu itiraf ettiğim için paniğe kapılmıştım. "Lütfen. Lizzie'ye bile olmaz, özellikle de Gibsie bilmemeli."

"Söylemeyeceğim, söz veriyorum," diye yemin etti. "Ama ona mesaj *atsan*, bence senin için oldukça hoş bir sürpriz olurdu," diye ekledi. "Lizzie'nin sana onun hakkında bir sürü şey anlattığını biliyorum ama dürüst olmak gerekirse, çoğu etraftan uydurma dedikodular. Johnny okuldaki kızların anlattığı gibi bir adam değil."

"Evet," diye fısıldadım. "Bunu anladım zaten."

O bundan daha iyiydi.

Çok daha iyiydi.

"Öyleyse hafta sonu bizimle gelir misin?" diye sordu.

"Gelmeme izin vermezler."

"Hadi ama, Shan. Bunu öylece reddedemezsin," diye mızmızlandı Claire. "En azından sorsan olmaz mı?"

"Sormama gerek yok, Claire," diye seslendim. "Cevabı zaten biliyorum."

"Öyleyse ona sorma," dedi hemen. "Sadece bir bahane uydur ve bizim eve gel. Çocuklarla gitmek zorunda bile değiliz."

Derin derin iç çektim. "Claire..."

"Akşam yemeğini benim evimde yiyebiliriz," dedi aceleyle. "Ayrıca biliyorsun, Johnny telefonumdan gönderilen bir mesaj için tesadüfen uğrayabilir. O zaman belki odama gidersiniz ve..."

"Kes şunu," diye uyardım. Bu düşünce karşısında titremiştim.

Claire içtenlikle güldü. "Şaka yapıyorum."

"Şaka olsa iyi olur," diye homurdandım. "Çünkü ölecektim."

"Peki, bunu yapmak ister misin?" diye sordu kahkahasını bastırarak. "Yemek sipariş edip film izlemek için bana gelmek? Sinemaya da gidebiliriz? Ya da bir restoranda yemek yemeye gidebiliriz? Nasıl istersen," diye devam etti. "Sen seçiyorsun ve ben ısmarlıyorum."

"Teklif ettiğin için teşekkür ederim," derken titremesini engellemek için dudağımı ısırıyordum. "Ama buna asla izin vermeyeceğini biliyorsun."

Claire derin bir iç çekti. "Shan..."

"Yapma," diye yalvardım sessizce. "Lütfen bir şey söyleme."

"Söylemeyeceğim," diye fısıldamadan önce aramızda uzun bir sessizlik oldu.

Rahatlayarak yere çöktüm. "Teşekkür ederim."

"Ben yanındayım," dedi üzgün bir ses tonuyla. "Sonsuza kadar."

13
SÜRÜKLENMEK VE KANATLANMAK
JOHNNY

Tommen'a başladığımdan beri her gün yemekhanede aynı masaya oturuyordum.

Kapıya yakın, takım arkadaşlarım ve onların birkaç kız arkadaşıyla dolu olan on metrelik bir ziyafet masasıydı.

Her zaman masanın ucuna oturur, sırtımı duvara yaslar, salonun geri kalanına bakarak etrafımda olup biten her şeyi net bir şekilde görürdüm.

Nefes alacak alanım olduğu ve her on beş saniyede bir beni avuçlayan ya da sırtıma dokunan kızlar olmadığı için burayı seviyordum.

Her zamanki gibi Gibs ve Feely karşıma, Hughie de sağıma oturmuştu.

Bugünün farkı, Hughie ile Feely'nin beni gözlüyor olması ve Gibsie'nin bana kaşlarını çatarak bakıyor olmasıydı.

"Kıza beş dakika bakmayı bırakıp beni dinliyormuş gibi yapar mısın?" diye tısladı arkadaşım. "Cidden, dostum." Sandviçini yemek masasına fırlatıp hayal kırıklığıyla ellerini havaya kaldırdı. "Bu ürkütücü olmaya başladı ve iştahımı kaçırıyorsun."

"Hiçbir şey yapmıyorum," diye homurdandım. Arkama yaslanıp dalgın bir şekilde su şişesini ellerimin arasında yuvarladım.

Shannon iki arkadaşıyla birlikte yemekhanenin karşı tarafında oturmuştu. Hughie'nin küçük kız kardeşinin anlattığı bir şeye gülüyordu.

Saçlarını küçük omuzlarının üzerinden iki uzun örgü halinde geriye atmıştı. Bu örgülerden birini parmağına her doladığında, içimde yükselen inlemeyi bastırmak zorunda kalıyordum.

Gerçekten, son yirmi beş dakikadır arkadaşımın söylediği tek bir kelimeyi bile dinlemeden öylece oturuyordum. Benimle ilgilenmediğini açıkça belli eden bir kızı izlemekle meşguldüm.

Tüm hafta sonu boyunca aklımın bir köşesindeydi... Pekâlâ, en üst köşesindeydi.

Günlerimi, cuma günü sahada verdiği tepkiyi ve benden nasıl telaşla kaçtığını düşünerek geçirmiştim.

Bu sabah ilk dersten sonra koridorda yanımdan geçtiğinde onu gördüğüm için deli gibi heyecanlanmıştım.

Tabii ki, utangaç bir gülümsemeden sonra başını eğip yanımdan hızla geçmişti ama hâlâ buradaydı.

Yakınımdaydı.

Bu hem dikkatimin hem de düşüncelerimin yalnızca ona odaklanması anlamına geliyordu.

Bundan *nefret* ediyordum.

Onu istediğimi fark etmiştim. Bu benim açımdan tamamen uygunsuz ve korkunç bir şanssızlıktı ama istiyordum.

Shannon Lynch'i *istiyordum.*

Onu istememden daha da kötüsü, lanet olsun ki ondan gerçekten *hoşlanıyordum.*

Çok sevimli bir yanı vardı ve onun yanındayken bana hissettirdiği şeyler hoşuma gidiyordu.

Bakışlarından, konuşma şeklinden, kendini ifade edişinden hoşlanıyordum.

Onunla ilgili bir sürü şey hoşuma gidiyordu ve garip bir şekilde, ondan hoşlanmamın kıyafetlerinin altında olanlarla hiçbir ilgisi yoktu.

Pekâlâ, bu tamamen doğru değildi.

Kıyafetlerinin altında ne bulacağımı *çok* düşünüyordum ve bu görüntüler *oldukça* hoşuma gidiyordu.

Ama bundan fazlası vardı.

Konu o olduğunda, her şeyin *daha fazlası* vardı.

Fakat bir kıza zaman ayıracak durumda değildim, özellikle de o kızla vakit geçirmek başımı belaya sokacaksa.

İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyordum. En başta bir kızla çok fazla zaman geçirilirdi, duygular ortaya çıkardı ve onların ortaya çıktığı yerde boktan şeyler olurdu.

Yanından geçemeyeceğim tehlikeli bir uçurum vardı.

Adım atmaya istekli *olmadığım* bir uçurumdu.

"Aynen, hiçbir şey yapmıyorsun," dedi Gibsie alaycı bir tavırla. Ardından mükemmel görüş açımı engelleyecek şekilde koltuğunda kıpırdandı. "Sadece onu kafanın içinde soyuyorsun."

"Soymuyorum," diye homurdandım ona ters ters bakarak.

Soyuyordum.

Lanet olsun ki soyuyordum.

Tanrım, o kadar mı belli ediyordum?

Gibsie, "Evet, o kadar belli ediyorsun," dedi aklımı okuyarak. Baş-

parmağıyla sağımızı işaret ederken, "Sana başka kimlerin belli ettiğini söyleyeyim," diye ekledi. "O pis sürtük."

Bella'dan bahsettiğini anlamak için bakmama gerek yoktu.

Öğle yemeğinin büyük kısmını altıncı sınıftan birkaç çocukla birlikte masamızın diğer ucuna yerleşip beni uyuz etmeye çalışarak geçirmişti.

Bir faydası yoktu.

Hiç umurumda değildi.

"Onu görmezden gel." Şişemin kapağını açıp suyumdan büyük bir yudum içtim. "Uğraşmaya değmez."

"Dostum, kendimi tekrar ettiğimi biliyorum ama yemin ederim ki ona nasıl dokunabildin anlamıyorum," diye inledi.

"Ben de," diye itiraf ettim. Şişemin kapağını kapatıp Shannon'a bakmaya devam ettim.

Arkasına yaslanıp tek kaşını havaya kaldırdı. "Yanına gidip onunla konuşman gerek."

"Bella'yla mı?" Kaşlarımı çattım. "Kalsın, almayayım."

"O şeytandan bahsetmiyorum," diye karşı çıktı yüzünü buruşturarak. "*Shannon'la.*"

Başımı salladım. "Olmaz."

"O frijitin teki, biliyorsun," dedi kayıtsızca. "En azından eskiden öyleydi." Bana keskin bir bakış attı. "Dilini boğazından aşağıya sokmadın, değil mi?"

"Hayır," diye tısladım.

"Tamam o zaman," diye düşündü. "O hâlâ bir frijit."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Bunu nereden biliyorsun?"

Kıs kıs gülerek, "Her yerde kulağım var," dedi şakağına hafifçe vururken.

"Ne?"

"Bir süre önce, Claire'in yatak odasında kızların bu konuda konuştuklarını duydum," diye itiraf etti. "Pierce'ın yattığı engerek yılanı onun ne kadar boktan seviştiğinden bahsediyordu ve Shannon'ın daha önce hiçbir çocuğu öpmediğini duydum." Kaşlarını çatarak ekledi, "O engerek gerçekten benden hoşlanmıyor."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandım. "Cidden kızın yatak odasını da dinlemeye mi başladın?"

İnkâr etmediğinde başımı iki yana salladım.

"Senin sorunların var, Gibs. Büyük sorunlar."

"Ancak ne olduğunu kabul edersen sorun olur," dedi ukala bir şekilde sırıtarak. "İşler böyle yürümüyor mu, Johnny?"

"Siktir git," diye homurdandım. Onun tam olarak ne demek istediğini biliyordum.

"Hadi ama, Johnny. Sadece oraya git ve onunla konuş," diye cesaretlendirdi. "Bunu yapabilirsin."

"Olmaz, Gibs," diye tersledim. "Boş ver gitsin."

"Neden?" diye sordu bıkkın bir ses tonuyla.

"Çünkü istemiyorum," diye çıkıştım.

"Yalancı."

"Ne var biliyor musun? Bok gibi bir yakın arkadaşsın," diye homurdandım. "Sana o kızla sınırı geçemeyeceğimi söyledim. Sana onun benim için çok küçük olduğunu söyledim."

"Ona bakmayı bırakamayan sensin," diye bağırdı.

"Pekâlâ, bana bunu kesmemi söyle," diye karşılık verdim. "Bana oraya gitmemi söyleme."

"Sana *zaten* durmanı söyledim," diye tısladı Gibsie. Çıldırmış gibi konuşuyordu. "Yaklaşık iki dakika önce. Sana ona bir sapık gibi bakmayı kesmeni söylemiştim ama hâlâ burada gözlerinle onu beceriyorsun ve biri mısır gevreğine sıçmış gibi görünüyorsun." Ellerini kaldırdı. "Senin için ne yapmamı bekliyorsun?"

"Bu sabah senin acemi kıçın için yedek şoförlük yaparken neredeyse ölen aptal olduğumu hatırlaman gerekiyor," diye homurdandım. "Bu yüzden kötü seçimler yapmaya teşvik etmek yerine, neden bir kez olsun bana destek olmaya çalışmıyorsun?"

"Ben iyi bir şoförüm!"

Gözlerimi devirdim. "Yük olmaktan başka bir şey değilsin."

"Ayrıca seni desteklemekten başka *hiçbir şey* yapmıyorum," dedi dramatik bir şekilde oflayarak. "Ben senin lanet olası en büyük destekçinim, Johnny Kavanagh." Kollarını göğsünde kavuşturarak sandalyesine yaslandı ve bana anlamlı bir bakış attı. "Az önce gerçekten duygularımı incittin."

"Duygularını mı incittim?" Tek kaşımı kaldırdım. "Vajinası olan sürtük şimdi kim oluyor?"

"Özür dile," diye emretti.

"Siktir oradan, aptal herif," diye güldüm.

Bana ters ters baktı. "Üzgün olduğunu söyle."

"*Ne* için?"

"Hislerimi incittiğin için," dedi burnunu çekerek. "Hemen özür dile."

"Özür dilerim, Gibs," diyerek ortamı sakinleştirdim. Bu koca aptala istediği şeyi vermenin daha kolay olduğuna karar vermiştim.

"Daha samimi olabilirsin," diye karşı çıktı.

"Şansını zorlamamayı öğrenebilirsin," diye uyardım.

On saniye bakışmamızın ardından sırıttı. "Özrünü kabul ediyorum."

"Güzel," diye mırıldandım. "Senin adına sevindim."

"Ayrıca bugünlerde çok fazla desteğe ihtiyacın olduğu için..." Gibsie sandalyesini itip ayağa kalkarken bana göz kırptı. "Senin için gidip onunla konuşacağım."

"Sakın bunu yapayım deme..." Duraksayıp onu tutmaya çalıştım ama elimden kayarak yanımdan uzaklaştı. "Gibs!"

"Rahatla, Kav. Bunu ben halledeceğim," dedi gösterişli bir şekilde okul kravatını düzeltirken. "Nasıl yapıldığını izle," diye ekledi kaşlarını kaldırarak.

Sonra kızların masasına doğru ilerleyip oturdu.

Tanrı aşkına...

Sağduyum beni adım atmak üzere olduğum uçurumdan vazgeçirmeye fırsat bulamadan ayaklarım hareket etmeye başlamıştı.

14
GEÇİCİ EHLİYETLER
SHANNON

Pazartesi günü yemekhanenin diğer ucundaki Johnny'nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Saplantılı bir takipçi olduğum için her gün öğle yemeğinde tam olarak nerede oturduğunu biliyordum. Görkemli ragbi masasının ucundaki son sandalyedeydi, iç sırada ve kemerli geçidin hemen yanında oturuyordu.

Öğle yemeği boyunca yanaklarımdaki yanma hissini, ayak parmaklarıma kadar hissedebildiğim sıcaklığı görmezden gelme kararıma sadık kalarak arkadaşlarıma odaklanmıştım.

Çünkü ona baktığımda ne olacağını *biliyordum.*

Kendimi ele verecektim ve beni ne kadar kötü etkilediğini bilmesine gerek yoktu.

Geçen cuma günü olduğu gibi yine kafamı karıştırıyordu.

Neden beni izliyordu?

Neden beni o partiye davet etmişti?

Neden kalbimin bu kadar hızlı atmasına sebep oluyordu?

Aramızda neler döndüğünü anlamıyordum ve çalkantılı duygularımın fırtınasında bir tür kontrole sahip olmam gerekiyordu.

Ama bunu yapmak kolay değildi, Gibsie sarı saçları ve kocaman gülümsemesiyle masamıza doğru yürüdüğü anda kontrol güçsüz ellerimin arasından uçup gitmişti.

"Hanımlar," dedi duymaya alıştığım o çapkın ses tonuyla. Claire'in diğer tarafındaki sandalyeye yerleşmişti. "Bugün nasılız?"

Claire, "Ne istiyorsun, Gerard?" diye inleyerek omzuna attığı kolunun altından sıyrıldı. "Burada yemek yemeye çalışıyoruz."

"Sana bir şey göstereceğim," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Penisine bakmayacağım," diye tısladı Claire. "Bu yüzden bana onu göstermeye çalışmayı bırak."

Gibsie, "*Onu* değil," dedi gülerek ve ardından cebinden bir dizi anahtar çıkarıp arkadaşımın yüzüne doğru salladı. "Bunları."

"Aman Tanrım," dedi Claire. Nefes nefese kalmış bir şekilde anahtarlığa bakıyordu. "Ailen sana arabayı erken mi verdi? Anahtarları hafta sonuna kadar alamayacağını sanıyordum?"

Gibsie sırıtarak, "Pes ettiler," diye cevap verdi. "Bu da demek oluyor ki..."

"İrlanda yollarında bir serseri serbest mi bırakıldı?" diye araya girdi Lizzie.

"Tanrım," diye mırıldandı Gibsie. Masanın diğer tarafından ona kaşlarını çatarak bakıyordu. "Beni gülmekten öldürüyorsun."

Lizzie ona ortaparmağını gösterip yemeğine geri döndü.

Gibsie başını iki yana sallayarak tekrar yanındaki kıza odaklandı. "Dahası var," dedi tüm dikkatini ona vererek. "Tenerife'ye gittiler." Kaşlarını kaldırdı. "Pazartesi gününe kadar."

"Seni tek başına mı bıraktılar?" diye sordu Claire. "*Seni?*"

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" Ona göz kırptı. "Pijama partisi zamanı."

Claire, "Ailen, evin sorumluluğunu sana mı bıraktı?" diye tekrarlarken şok olmuş gibi görünüyordu.

Çocuk sırıtarak elmasını elinden aldı. "Öyle oldu."

"Bütün hafta boyunca?" Claire ağzı beş karış açık halde başını iki yana salladı. "Yalnız? Denetimsiz."

Gibsie elmayı havaya fırlatırken sırıtışı genişledi. "Şaşırmış gibi görünüyorsun," diye ekledi zahmetsizce elmayı kaparken.

Aralarındaki iletişimden etkilenerek masaya yaslanıp ilgiyle onları izledim.

"Çünkü *şaşırdım*," diye kekeledi Claire. Onun bakışlarına karşılık veriyordu. "Seni *biraz olsun* tanıyorlar mı?"

Gibsie, "Görüşüne göre, hayır," dedi gülerek. "Şimdi eve git ve eşyalarını topla." Claire'in elmasından bir ısırık almadan önce kaşlarını kaldırdı. "Çünkü bir haftalığına Gibson Oteli'nde olacaksın," diye ekledi çiğneyerek. "Eğlence vakti."

"Ah, öyle mi?" Claire sandalyesinde arkasına yaslanıp sırıttı. "Peki bu *Gibson Oteli* iyi yorumlar alıyor mu?"

Gibsie pek de sessiz olmayacak şekilde, "Yanında penis promosyonuyla geliyor, Claireciğim," diye cevap verdi. "Sınırsız beş yıldızlı penis kaynağı."

"Daha yüksek sesle söyleseydin," diye tısladı omzuna bir şaplak atarak. "Herkesin seni duyduğunu sanmıyorum."

"Yanında penis bonusuyla geliyor, Claire!" diye kışkırttı. Meydan okumasını zerre kadar utanmadan kabul ederken. "Benim aletimle."

"Aletini sikeyim," diye homurdandı Claire. Utanmış gibi görünüyordu.

"Elbette sikebilirsin," diye başını salladı sırıtarak. "Ama burası gerçekten yeri değil."

"Seninle neden arkadaş olduğumu bilmiyorum," diye mırıldandı Claire. Yanakları alev almıştı. "Çok patavatsızsın."

"Beni sevdiğin için benimle arkadaşsın," diye mırıldandı. "Çünkü yanaklarını pembeleştiren tek kişi benim..." Duraksayıp parmağıyla yanağını okşadı. "Birden fazla şekilde."

"On bir yaşındayken, Gerard," diye karşılık verdi. "Lanet olası bir öpücüktü!"

"Tekrarlamak için hazırım," dedi Gibsie. "Söylemen yeter, Claireciğim. Bana bizim için hazır olduğunu söyle, tamamen seninim..."

"Şunu yapmayı keser misin?" diye bağırdı Lizzie. Gibsie'ye dik dik bakıyordu.

"Ne yapıyorum?"

"Duygularıyla alay ediyorsun," diye homurdandı. "Bu bir oyun değil!"

"Lizzie, sorun yok..." dedi Claire. Ama arkadaşımız onun sözünü kesti.

"Sorun var," dedi ters bir şekilde. "Bunu dört yaşından beri yapıyor. Bu yanlış!"

"Duygularıyla alay etmiyorum," diye yanıtladı Gibsie. Kafası karışmış gibi görünüyordu. "Onu sevdiğimi biliyor."

Claire pancar kırmızısına dönerken bu sözler Lizzie'nin homurdanmasına neden oldu.

"Evet, göt herif," diye tısladı Lizzie. "Onu çok seviyorsun, ha? Bu yüzden okulun yarısını beceriyorsun, değil mi?"

"Senin *derdin* ne?" diye homurdandı Gibsie. Artık ona ters ters bakıyordu.

"Sensin," diye tersledi Lizzie. "Sen ve bok kafalı arkadaşların kendinizi bir şey sanıyorsunuz. Bütün bunlar koca bir oyunmuş gibi kızlarla oynuyorsunuz. Hepiniz iğrençsiniz. Tüm o ragbi kafalılar."

Gibsie ona bakakalırken gücenmiş görünüyordu. "Johnny sana ne yaptı?"

"Evet," diye sordu tanıdık bir ses. "Ben ne yaptım?"

O ıstırap verici derecede tanıdık aksanla kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı.

Tıpkı *onun* onca insan arasında göze çarptığı gibi, aksanı da etrafımızdaki herkesten farklıydı.

"Sen de diğerleri kadar kötüsün," diye tısladı arkadaşım hiç du-

raksamadan. Öfkeli bakışlarını, benim zararıma olacak şekilde yanımdaki sandalyeyi çeken kişiye çevirmişti. "Daha da kötüsü, sen onların liderisin."

"Eh, bu benim için yeni bir haber," diye karşılık verdi Johnny sakince.

O sırada yanıma oturduğunda çiğnediğim ekmek parçasının damağıma yapıştığını hissettim.

Yutkunarak ona döndüğümde gözlerim irileşmiş ve kafam karışmıştı.

Bana gülümsedi. "Merhaba, Shannon."

"Merhaba, Johnny," diye fısıldadım. Ona bakarken her an kalbim göğsümden fırlayabilirmiş gibi hissediyordum.

"Nasılsın?" diye sordu derin bir sesle, mavi gözleri benimkileri delip geçiyordu.

"İyiyim," diye fısıldadım. "Sen nasılsın?"

Johnny sırıttı. "İyiyim."

Kahretsin, yine o kelime...

"Hafta sonu nasıl geçti?"

"Şey... idare ederdi." Kızardığımı hissettim. "Senin?"

"Büyük kısmı antrenmanla geçti." Johnny tekrar sırıttı. "Her zamanki gibi."

Başımı salladım, gerçekten aramızda dönen lanet olası hiçbir şeyi anlamıyordum. "P-parti nasıldı?"

"Fazla kalamadım." Johnny dirseğini masaya yaslayıp vücudunu bana doğru çevirerek dikkatini verdi. "Aslında oraya sadece görünmek için gittim."

"Nasıl yani?" diye soludum. Ona bu kadar yakın olmak beni yakıp kavuruyordu.

"Antrenman yükümlülükleri," diye açıkladı. Uzun parmaklarını masaya vururken mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Sezon boyunca partilerden uzak durmaya çalışıyorum..."

"Tanrı aşkına, sen de mi?" diye homurdandı Lizzie. "Sen Shannon'a bulaşmadan önce de şuradaki Thor'un Claire'e asılması zaten yeterince kötüydü."

Johnny mavi gözlerini ona çevirdi. "Pardon?"

"Beni duydun," diye tersledi Lizzie.

Johnny tek kaşını kaldırarak, "Onunla sohbet edemez miyim?" diye sordu. "Arkadaşlarını paylaşmaktan hoşlanmıyor musun?"

Lizzie meydan okurcasına, "Ne yaptığını biliyorsun," diyerek karşılık verdi.

"Haklıymışsın, Gibs," dedi Johnny başını hafifçe sallayarak. Arkasına yaslanırken ekledi, "Pierce'da lanet olası bir azizin sabır gücü var."

"Çok saygı duyuyorum," diye karşılık verdi Gibsie. Kolunu Claire'in sandalyesine yaslamıştı.

Lizzie, "Off," dedi dudaklarını büzerek. Hem Johnny'ye hem de Gibsie'ye tiksinti dolu bir bakış attı. "Hepinizden nefret ediyorum."

"Hepiniz derken, bu sadece bizim için mi geçerli..." Gibsie kendisini ve Johnny'yi işaret etti. "Yoksa tüm erkekler mi?"

"Hepsinden çok senden nefret ediyorum, ragbi kafalı koca sarışın aptal," diye çıkıştı Lizzie. Sandalyesini iterek ayağa kalktı ve Johnny'ye ters bir bakış attı. "Ayrıca o şerefsizi kontrol altında tutamadığın için sen de ikinci sıradasın, Kaptan Fantastik."

Bunu söyledikten sonra arkasını dönüp yemekhaneden çıktı.

O gittikten sonra, "Vay canına," dedi Gibsie. "Bu kız cidden benden nefret ediyor."

"O herkesten nefret ediyor," diye yanıtladı Claire. Yatıştırıcı bir şekilde onun koluna vurdu. "Kişisel algılama."

"Doğru," dedim. "Sadece iki kişiden hoşlanıyor."

"Aynen öyle," diye onayladı Claire. "Gerçekten kişisel bir şey değil. Lizzie sadece bizi koruyor."

"Evet... şey, ragbi şeklinde bir kafam yok," diye homurdandı Gibsie. Sonra yanımda oturan arkadaşına doğru baktı. "Değil mi?"

Johnny, "Hayır, Gibs," dedi bir iç çekerek. "Ragbi topu şeklinde bir kafan yok."

"Gerçekten mi?" Gibsie istemsizce kafasına dokundu. "Çünkü doğduğumda on iki kiloymuşum ve annem arkadaşlarına koca kafamla onu nasıl mahvettiğim konusunda sızlanıp duruyor."

"Bu tamamen normal bir kafa, Gibs," diye ikna etmeye çalıştı Johnny. "Oldukça dairesel."

"Fazla büyük değil mi?"

"Büyüdün," diye ona güvence verdi. "Artık sana çok yakışıyor."

Johnny'nin onu teselli ettiğini görünce kendimi tutamayarak sessizce güldüm.

Gibsie yırtıcı bir sırıtışla, "Yine talihsizliğime mi gülüyorsun, Küçük Shannon?" diye karşılık verdi. "Devam et, lütfen içinde tutma."

Çaresizce omuz silkerken hâlâ sırıtıyordum.

Oldukça sıra dışı ve eğlenceli biriydi.

Hemen sonra, "Şimdi işimize dönelim," dedi arkasına yaslanırken. "Bu gece ne izlemek istersin?"

Claire kaşlarını çattı. "Bu gece mi?"

"Sinemaya gidiyoruz," dedi şeytani bir sırıtışla.

Johnny yanımda gerilerek, "*Biz* kimiz?" diye çıkıştı.

Gibsie parmağını döndürerek dördümüzü gösterdi.

Ağzım açık kaldı. "Ha?"

"Dişi kurt da gelebilir," dedi Claire'e. "Ona ağızlık takacağına söz verirsen."

Johnny uyarı dolu bir ses tonuyla konuşurken başını iki yana salladı. "*Gibs.*"

"Hadi ama, dostum," diye karşı çıktı Gibsie. "Bir geceliğine antrenmanı kaçırabilirsin, tek başıma araba sürme konusunda rahat olana kadar yedek bir sürücüye ihtiyacım var." Ardından bana bakmak için sandalyesinde döndü. "Ne dersin, Küçük Shannon?"

Gibsie'nin teklifi için karar vermeden önce benimle aynı kafa karışıklığımı yaşayan arkadaşıma ve yanımda bir tür fiziksel acı çekiyormuş gibi görünen çocuğa baktım.

Kabul et, Shannon.

Onlarla git.

Bunu istiyorsun.

Gerçekten ama gerçekten bunu yapmak istiyorsun.

Ama o seni öldürür.

Eğer öğrenirse, yürüyen ölü bir kız olursun.

Başımı iki yana sallayarak, "Gelemem," diye mırıldandım.

"Gelemez misin?" Gibsie kaşlarını çattı. "Neden?"

"Çünkü ben... ben... ben..." Başımı sallayarak kesik bir nefes verdim. "Gelemem..."

"Gidemez, Gibs," diye araya girdi Johnny. "Uzatma."

"Ama..."

"Boş ver gitsin!"

O sırada öğle yemeğinin bittiğini bildiren zil çaldı ve Johnny ayağa fırladı.

"Hadi, pislik herif," diye homurdandı Johnny. Arkadaşına dik dik bakıyordu. "Halletmemiz gereken bazı *işler* var."

Gibsie, "Saat yedide senin evine uğrarım?" diye sordu Claire'e. "Sana uyar mı?"

Claire neşeyle başını salladı.

Gibsie ayağa kalkıp onun buklelerini karıştırmadan önce kocaman gülümsedi. "Görüşürüz, Claireciğim."

Bakışlarım, yüzüne derin ve uğursuz bir ifade kazınmış halde masanın kenarında duran kişiye döndü.

"Hoşça kal, Johnny," dedim kısık bir sesle.

Yüz hatları anında yumuşarken bana bakıp gülümsedi. "Hoşça kal, Shannon."

Çocuklar gittikten sonra, "Pekâlâ, bu uzun zamandır yaşanan en tuhaf şeydi," dedi Claire.

"Evet," diye fısıldadım. "Oldukça tuhaftı."

15
TUVALET MOLALARI VE TEKLİFLER
SHANNON

İnsanlar bir şeyin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu söylediğinde, genellikle o gerçek olmazdı.

Salı akşamı okul bittikten sonra tuvaletten çıkıp sert bir göğse çarptığımda *tam olarak* böyle hissetmiştim.

Son zilin çalmasının üzerinden uzun zaman geçmesine rağmen tuvaletin önünde birini görünce şaşırmış ve ağzımdan küçük tiz bir ses kaçırmıştım.

"Nasıl gidiyor, Shannon?" diye sordu belli belirsiz tanıdık gelen sarışın çocuk sırıtarak.

Koridorlar, öylesine dolaşan birkaç öğrenci dışında boş olduğu için onun burada beni beklediğini düşünmeme sebep oluyordu.

Ne de olsa kızlar tuvaletinin önü, bir erkeğin; özellikle de üzerinde forma, şort ve krampon olan birinin oyalanmasına alışılmış bir yer değildi.

Panik duygusu içimde alevlenen alarm durumuyla bütünleşti.

"Ah, iyiyim," diye yanıtladım. Gergin bir tavırla saçımı birkaç kez kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Sen nasılsın?"

"Seninle konuştuğum için daha iyiyim," dedi en kötü kâbusumu doğrulayarak. Bana yaklaştıkça kramponlarının çivileri zeminde gıcırdıyordu.

"Burada beni mi bekliyordun?" diye sordum güçlükle. Sesli bir onaya ihtiyaç duyuyordum, bu deliliğe bir açıklık getirmem gerekiyordu. "Üstünde..." Kıyafetini işaret ettim, "Beden Eğitimi kıyafetleriyle?"

"Antrenmandaydım ve dişliğimi dolabımda unutmuşum," diye açıkladı çocuk. Bu durumdan hiç çekinmiyormuş gibi görünüyordu. "Dolabıma giderken tuvalete girdiğini gördüm, bu yüzden seninle konuşmak için buralarda beklemek iyi bir fikirmiş gibi geldi." Saçma sapan açıklaması tamamen kabul edilebilirmiş gibi omuz silkerek ekledi. "Bu arada ismim Ronan. Ronan McGarry. Fransızca dersini birlikte alıyoruz."

Ses tonu cana yakındı ama buna inanmamam gerektiğini biliyordum.

Dost canlısı bir kişi yalnızca bir nanosaniye içinde zorbaya dönüşebilirdi.

"Evet, biliyorum." Kişisel alanımı korumak için bir adım gerilerken ekledim. "Gelip selam vermen çok hoş ama otobüse yetişmem gerekiyor. Birazdan hareket edecek ve şoför beklemez..."

"O gün seni sahada gördüm, Shannon," diye mırıldandı. Sesi alçaktı ve gözleri heyecandan parıl parıl parlıyordu. "Seninle bunun hakkında konuşmak istiyordum." Bana doğru bir adım daha attı ve alanımı bir kez daha işgal etti. "O külotun içindekileri? O ölümcül bacakları... *Her şeyini* gördüm."

Kalbim durdu.

Vücudumdaki her kas korkuyla sımsıkı kasıldı.

İşte bu kadardı.

Beklediğim şey gelmişti.

Kaçınılmaz sataşma karşımda duruyordu.

Geçen haftalarda derste karşımda oturan Ronan McGarry'yi belli belirsiz anımsıyordum ama ragbi takımında olduğunu fark etmemiştim.

Geçen haftaki maçta sahada olduğunun farkında değildim ama o gün Johnny dışında kimseyi fark etmemiştim.

Sanırım şu anda üstündeki çamurlu kıyafetler ve çürük elmacıkkemiğiyle bu mantıklı görünüyordu.

Ama ona söyleyecek hiçbir şeyim olmadığı için çenemi kapalı tutup konuşmasını bekledim.

Konuşacaktı.

Her zaman konuşurlardı.

"Dürüst olmam gerekiyor, Shannon." Uzanıp çamurlu eliyle örgümü çekiştirdi, sert olmaktan çok oyuncu bir havaya sahip gibiydi ama bana izinsiz yaklaşması hoşuma gitmiyordu. "O zamandan beri aklımdan çıkmıyorsun."

İlgilenmiyormuş gibi yap, Shannon.

Umurunda değilmiş gibi davran.

Saçlarımı elinden kurtarmak için yana doğru bir adım atıp hafifçe omuz silkerek sözlerini geçiştirdim ve çantamı sırtıma geçirdim.

Gözleri heyecanla dans ederken bana uzun uzun baktı. "Minik, utangaç bir şeysin, değil mi?"

"Hayır," diye yanıtladım kısık bir sesle. Bu söylediğim şey gerçekti.

Utangaç değildim.

Güvendiğim insanlarla birlikteyken herkes kadar açık sözlü ve konuşkan olabilirdim.

Ama *dikkatliydim.*

Böyle olmak için iyi bir nedenim vardı.

Üstelik ona güvenmiyordum.

"Eh, utangaç olman ya da olmaman fark etmez. O kıyafetlerin altında lanet derecede güzelsin," dedi alçak sesle. Gözleri utanmazca vücudumda gezinirken dudağını ısırdı. "Numaranı almayı gerçekten çok isterim."

Ağzım açık kaldı.

O ciddi miydi?

Yüzüne bakıp onu çözmeye çalıştım.

Tamamen ciddi görünüyordu.

"Ben... Ah, şey... Hayır." Başımı sallayarak yeniden saç örgümü çekiştirmeye çalıştığında elinden bir kez daha son anda kurtuldum. "Üzgünüm, Ronan. Ama numaramı yabancılara vermem."

Claire ve Lizzie dışındaki birine telefon numaramı vermek isteyeceğim en son şeydi.

Kişisel bilgilerimi vermek, zorbaların ruhuma günün her anında doğrudan erişebileceği anlamına geliyordu.

Ayrıca daha önce eski okulumda bu hatayı bir kez yapmıştım. Yeni bir telefon numarası ve zor kazanılmış bilgeliğin yakıcı kalıntıları, bunu bir daha asla yapmayacağımı garantiliyordu.

Ronan dudaklarını büktü. "Pek yabancı sayılmam."

"Benim için öylesin," diye yanıtladım. Kendimi güçlü durmak için zorluyordum.

"Hadi ama, Shannon. Seni ısırmam." Bana gülümsemeye devam ediyordu ancak bu kez daha zorlamaydı, bakışları artık biraz daha soğuktu. "Sadece bana numaranı ver."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Üzgünüm ama seni numaramı verecek kadar iyi tanımıyorum."

"İstediğin zaman beni tanıyabilirsin," diye mırıldandı elini sertçe omzuma koyarak.

Kalın kışlık montumun üzerinden dokunuşunu hissedemesem de temastan anında irkildim ancak elini omzumdan çekmedi.

"Otobüse yetişmem gerekiyor," diyerek boğuk bir sesle az önceki sözlerimi tekrarladım. "Hemen gitmem lazım, yoksa kaçıracağım," diye eklediğimde omuzlarım kaskatı kesilmişti. Boşa çabalıyor olsam da tek istediğim bu çocuktan uzaklaşmaktı. "Cidden, şoför beni beklemeyecek."

"Başka bir otobüs daha gelir," diye karşılık verdi. "Benden başka bir tane olmayacak."

Tanrım, umarım olmazdı.

"Dinle," diye üsteledi Ronan. Ses tonu çapkın bir kıvraklığa bürünmüştü. "Benim de sahada takımla antrenman sonrası yaptığımız konuşmada olmam gerekiyor. Koç, antrenmanlarımızdan sonra strateji konuşmak için hepimizi bir araya toplamayı seviyor."

Bunu gerçekten umursadığımı düşünüyormuş gibi söylemişti.

Umurumda değildi.

Sadece benden uzaklaşmasını umursuyordum.

"Ama gitmem gerekmiyor." Eli omzumdan dirseğime doğru indi. "Senin için bunu atlatabilirim." Eli aşağıya ilerleyerek eteğimin kenarını takip etti. "Ne dersin?" diye sordu kulağıma eğilirken. "O tuvalete geri dönüp beni biraz daha yakından tanımak ister misin?"

"Hayır," diye cevap verdim. Ardından üstümdeki dokunuşundan sıyrıldım. "İlgilenmiyorum."

"Hadi ama, Shannon," diye çıkıştı. Sesi artık öfkeliydi ve gözleri hayal kırıklığıyla parlıyordu. "Etrafına bak." Elini tekrar omzuma koyduğunda bu sefer dokunuşu nazik değildi. "Kimse bizi görmeyecek..."

Ronan benden zorla uzaklaştırılırken cümlesini bitirme şansı bulamadı. Çok daha iri, ondan daha büyük bir çocuk tarafından kelimenin tam anlamıyla ensesinden sürüklenerek götürülüyordu.

"Sen intihara meyilli küçük bir sikiksin, öyle değil mi?" dedi çocuk tuhaf denebilecek kadar sakin bir şekilde. Koca elini Ronan'ın ensesine yapıştırıp koridordan aşağı sürüklerken iki büklüm olup uzun adımlarına ayak uydurması için onu zorluyordu.

Üzerinde aynı şeyler vardı; siyah beyaz çizgili bir forma, beyaz şort ve yürürken zeminde tıkır tıkır sesler çıkararak çivilerinden çamur ve çimen dökülen kramponlar.

Tek fark, Ronan'ın formasının arkasındaki dokuz numara ve uzun adamın üzerindeki yedi numaraydı.

O anda bu çocuğun kim olduğunu anladım.

Yedi numara.

Gerard 'Gibsie' Gibson.

Claire'in aşkı.

Kedi bakıcısı.

Tuhaf çocuk.

Tanrıya şükür!

Hâlâ koridorda aylak aylak dolaşan öğrencilerin hepsi dramatik sahneyi izlemek için yaptığı işleri bırakmış ama kimse duruma müdahale etmemişti.

Onu koridorda sürükleyen devasa sarışın çocuk dışında kimse Ronan'a müdahale etmemişti.

"O sikik ellerini üzerimden çek, Gibsie," diye cıyaklıyordu Ronan. Canavarın elinden kurtulmaya çalışsa da başaramıyordu. "Sadece takılıyordum."

"Seni öldüreceğini biliyorsun, değil mi?" diye sordu Gibsie. Keyifli bir ses tonuyla konuşmuştu, Ronan'ı ön girişe doğru sürükleyip onu törensel bir şekilde çift camlı kapılardan dışarı fırlatmakla meşguldü.

"Gibsie!" diye bağırdı Ronan. Yüzü kıpkırmızı halde kapı koluyla savaşıyordu. "Dalga geçmeyi bırak. Ona sadece dostça davranıyordum."

"Bu bana pek dostça gelmedi, evlat," diye alay etti Gibsie. "Kulağa daha çok umutsuzca ve biraz da taciz ediyormuşsun gibi geliyordu."

Şu anda birlikte kapıyı çekiştiriyorlardı. Ronan öfkeyle itip açmaya çalışırken Gibsie kolaylıkla çekip kapatıyordu.

"Lanet olsun. Bırak gireyim, Gibsie!" diye kükredi Ronan. Kapı kolunu delirmiş gibi çekiyordu. Bu bir itme-çekme mekanizmasıydı ve o içeri doğru itmekte başarısız oluyordu. "Astım ilacımı almam gerekiyor."

"Hayır, bana karşı bu boktan şeyi öne sürmeyi deneme bile, McGarry," diye güldü Gibsie. Ronan kolu çekmeyi tekrar denediğinde kapıyı kapalı tuttu. "Kuralları biliyordun ve astımın da yok."

"Ne olmuş yani?" diye sordu Ronan. Artık gerçekten çıldırmış gibi görünüyordu. "Sırf o çocuk olmaz dediği için beni okuldan mı atacaksın?"

Ne?

"Aynen öyle."

Neden bahsediyorlardı?

"O benim kaptanım *değil!*" diye hırladı Ronan alnını cama dayarken.

Kafam çok karışmıştı.

"Ah, tam olarak *öyle*," diye seslendi Gibsie. Hâlâ gülüyordu ve durumu çok eğlenceli bulduğundan emindim. "Kaptanın yeni arkadaşının yanında düzgün davranamayan köpekler dışarı atılır."

"Bunun bedelini ödeyeceksin, Gibs," diye tısladı Ronan. "Yemin ederim ki, beni içeri almazsan bunu dayıma anlatırım."

"Öyle mi?"

"Takımdan atılırsın."

"Beni tehdit ettiğin için anneni bedereceğim, McGarry," diye karşılık verdi Gibsie. "Sonra da memelerinin her yerine boşalacağım ve her dakikasının keyfini çıkaracak." Başka bir kükürdamayla daha duyuldu. "Git ve koç dayına kız kardeşiyle planladığım her şeyi anlat."

"Seni öldüreceğim!" diye haykırdı Ronan. Yumruklarını cama vurmaya başlamıştı.

"Taşaklarımı ye..."

"Neler oluyor?" diye gürledi aşina olduğum bir erkek sesi.

Sesini anında tanıdım.

Bu aksanı *biliyordum.*

Farkında olmadan, gözlerim çılgınca sesin sahibini aradı. *Onu* yemekhaneden kaskatı bir şekilde çıkıp sağ uyluğundaki bir buz torbasıyla yürürken gördüm. Kalbim çılgınca göğüs kafesime çarpmaya başlamıştı.

Yirmi metre kadar uzakta durduğu için tam olarak net göremiyordum. Ama geniş omuzlarından, ağaç gövdesi büyüklüğündeki kol kaslarına ve uzun, ince gövdesine kadar vücudunun üst kısmındaki her noktanın formasının altında nasıl gerildiğini görebilecek kadar yakındım.

Bacakları uzundu, kalçaları iri ve kaslıydı, her yeri çim-çamur karışımıyla kaplanmıştı. Formasının, kol kaslarının şişkinleştiği kısımda açılan küçük yırtık dikkatimi çekti.

Tanrım, kelimenin tam anlamıyla kumaşı *parçalıyordu.*

Üstünde diğer çocuklarda olan aynı forma ve şort vardı ama vücudunun iriliği nedeniyle kıyaslanamayacak kadar farklıydı.

Aşırı iriydi.

Aşırı kaslıydı.

Aşırı korkutucuydu.

Aşırı güzeldi.

Aşırı *fazlaydı.*

Dağınık düşüncelerimden kurtulmak için başımı iki yana sallayarak koridorun diğer ucundaki hararetli tartışmaya odaklandım.

"Küçük beyinsiz bu kez ne yaptı?" diye sordu Johnny. Gibsie'yle arasındaki mesafeyi kapatmıştı.

Sayısız kez gördüğüm hafif topallamayla yürüdüğünü fark ettim.

Neredeyse fark edilmiyordu ama benim sürekli yaptığım gibi yete-

rince dikkatli bakıldığında, ağırlığını sağ bacağına vermemeye çalıştığı açıkça görülüyordu.

Bakışlarım üçü arasında dans ediyordu. Artık kapı koluna asılmayan Ronan'dan -hatta kapıdan birkaç adım uzaklaşmıştı- Cheshire kedisi gibi sırıtan Gibsie'ye ve oradan da Johnny'ye odaklanıp durdum.

Gerçekten de Gibsie'nin boyu ne kadar uzun olursa olsun, Johnny ondan bile daha *uzundu*.

Yanağında, boştaki elinin tersiyle silkelemeye çalıştığı kurumuş bir çamur izi vardı.

Koyu kahve saçları darmadağınıktı.

Muhtemelen terden ya da dışarıda yağmurda oynamaktan böyle göründüğünü fark ettim.

Duruşundan, profilini ve arkadaşı kulağına alçak sesle konuşurken çatılan kaşlarını görebiliyordum.

Ne dediklerini anlayamıyordum. Ayrıca işler çirkinleşirse her an içeri girip kendimi bir kabine kilitleyerek Joey'yi arayabileceğimi bildiğim için tuvaletin önündeki sığınağımı terk etmek istemiyordum.

Saniyeler sonra Johnny'nin vücudu gözle görülür şekilde gerildi. "*Ne?*"

Buz torbasını yere fırlatıp ellerini yumruk yaparak camdan dışarı baktığında sırtındaki on üç numara ortaya çıktı.

İleriye doğru bir adım atıp kapının önünde durduğunda en yakın arkadaşı elini omzuna koydu.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın!" diye kükredi Johnny. Arkadaşının kulağına fısıldadığı şeye tepki veriyordu.

Ronan'a baktıktan sonra kafası hızla bana doğru döndü.

Gözlerini yüzüme çevirdi ve... Lanet olsun, çok öfkeli görünüyordu.

Yalnızca kısacık bir bakışın ardından dikkatini hemen diğer çocuğa çevirdi.

Bu kez ne dediğini net bir şekilde duyabiliyordum.

"Sana beş saniye vereceğim, adi şerefsiz," diye kükredi cam panelin ardından. "Sonra da o sikini kesip sana yedireceğim."

"Siktir git, Kavanagh," diye bağırdı Ronan. Ama yüzü az öncekinden çok daha solgundu. "Bana dokunamazsın."

"Bir," diye bağırdı Johnny. "İki, üç, dört..."

"Ne bekliyorsun?" diye seslendi Gibsie. Cesaret verircesine ellerini havada salladı. "Hadi durma, Forrest."

Gerçekten kavga mı edeceklerdi?

Benim yüzümden?

Bu gerçekten benim yüzümden miydi?

İmkânı yoktu.

Beni tanımıyorlardı bile.

Mümkün değildi.

Yüzleşmeyi sevmiyordum, bununla başa çıkamazdım ve bu olay kesinlikle çığ gibi büyüyecekmiş gibi görünüyordu.

Kendimi bu durumdan uzaklaştırmaya karar vererek topuklarımın üzerinde döndüm ve tuvalete koştum. Kabinlerden birine gizlenip kapıyı arkamdan kilitleyene kadar durmadım.

Titreyen ellerimle çantamı omuzlarımdan çıkardıktan sonra karo zemine fırlattım.

Ardından kapalı kabinde yere çöküp öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime yasladım ve sersemlemiş halde ellerimi saçlarıma daldırdım.

Az önce ne olmuştu öyle?

Neydi o?

Gerard, Gibsie ya da adı her neyse yanıma gelmeseydi ne yapardım?

Şimdi nerede olurdum?

Az önceki adrenalin vücudumu terk ettiğinde gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı ama bunun nedeni üzgün olmam değildi.

Tamam. Evet, *üzgündüm* ama gözyaşlarım hissettiğim sinir yüzündendi.

Daha doğrusu, şu anda öfkeden kuduruyordum.

Ronan McGarry kim olduğunu sanıyordu?

Dahası, *benim* kim olduğumu sanıyordu?

Birlikte tuvalete girmeyi teklif etmişti.

Tanrım, gerçekten *kabul etmemi* bekliyormuş gibi görünüyordu.

Gözyaşlarımı silerek yumruklarımı sıkıp açtım, öfke ve aşağılanma içimi kaplarken dizlerim titriyordu.

İnsanlardan nefret ediyordum.

Tamamen hayal kırıklığıydılar.

Üstelik, Tanrının dinozorları insanlarla değiştirmiş olduğuna inanamıyordum.

Kafayı yemiş olmalıydı.

Elimle yüzümü ovuşturarak hızla nemli yanaklarıma dokundum ve duygularımı kontrol altına almak için savaştım.

Sinirlenince ağlayan bir insan olduğum için kendime kızıyordum.

Bağıranlardan olmak isterdim.

Bağıranlar, ağlayanlardan çok daha iyiydi.

Donup kaldığım için kendimden tiksiniyordum.

Bana elini sürmeye hakkı yoktu ve ben onu durdurmak adına *hiçbir şey* yapmamıştım.

Kelimeler, o çocuk için yeterli görünmüyordu. Ancak aletini tekmelemek ya da eline vurmak yerine, her zaman yaptığım gibi çenemi kapalı tutmuştum.

Korkak olmanın bir işime yaramadığını ve karşılık vermemenin de bir seçenek olmadığını şimdiye kadar öğrenmiş olmam gerekirdi.

Az önceki gibi durumlarda, bir karşılık vermek *zorundaydım*.

Korkunun beni ele geçirmesine izin vermeyi *bırakmam* gerekiyordu.

Kendimi savunma *hakkım vardı*.

Kendimi savunmam, ortalığı karıştırdığım anlamına gelmiyordu.

Bunu biliyordum ama sorun şuydu ki; bir yüzleşme ya da kriz durumunda bedenim ve zihnim hep aynı incinmiş içgüdüyle tepki vererek donup kalıyordu.

İnsanlar savaş ya da kaç içgüdüsünden bahsediyordu.

Bende ikisi de yoktu.

Savaşmak ya da kaçmak yerine donup kalıyordum.

Her lanet olayda böyle oluyordu.

Sakinleştirici nefesler alıyordum. Sinirlerimi ve düzensiz kalp atışlarımı dengelemeye çalışarak uzun, yavaş nefesler veriyordum.

Ceketimin üst düğmelerini düzgünce çözüp süveterimin altına giydiğim gömleğin cebinden telefonumu alabilme koordinasyonunu sağlayabilmek için ellerimi üç kez silkelemem gerekti.

Titreyen ellerimle ekranın kilidini açtım ancak gözlerim ekranın üst kısmındaki saate takılınca kan dolaşımıma yeni bir panik dalgası yayıldı.

Saat 17:47 olmuştu.

Otobüsüm buçukta hareket etmişti.

Kaçırmıştım.

Bu gece saat 21:45'e kadar benim gideceğim yerden geçen başka bir otobüs olmayacaktı.

"Kahretsin," diye fısıldadım. Ağabeyimin adını bulmak için hızla kişi listesine göz gezdirdim.

Arama tuşuna basıp telefonu kulağıma götürdüm ama çağrı sırasında gelen tipik zil sesi yerine, bana bu aramayı yapmak için yeterli kontörüm olmadığını bildiren önceden kaydedilmiş robotik sesle karşılaştım. "Lanet olsun!"

İnleyerek ücret ödemeden ağabeyime, *'Beni ara,'* diyen mesajlar göndermeme izin veren kodu hızla girdim.

Anında yanıt alamayınca bir tane daha gönderdim ve tedbir amaçlı üç tane daha gönderdim.

Annem işteydi ve telefonu yanında olmayacaktı. Babamı gelip beni almaya çağırmak yerine burada, okul tuvaletinde uyumayı tercih ederdim. Zaten bunu ondan istesem bile gelmezdi.

Otuz dakika sonra ağabeyime beni araması için en az yirmi tane ücretsiz mesaj daha göndermiştim ama geri dönüş yoktu.

Belli ki telefonu yanında değildi ya da sessize almıştı.

Joey evden telefonunu almadan nadiren çıktığı için sessizde olduğunu düşünüyordum. Muhtemelen okuldan çıkarken sessiz modu kapatmayı unutmuştu.

Bir sonraki otobüsün vakti gelene kadar okulda beklemekten başka ne yapabileceğimi bilmiyordum.

Okulun ders sonrası programlar ve etüt için geç saatlere kadar açık olduğunu biliyordum.

Aynı zamanda bir yatılı okul olduğu düşünülürse, teknik olarak hiç kapanmıyordu ama ana alan en geç akşam dokuza kadar açık olacaktı.

Karnım gürültülü bir şekilde guruldadığında sessizlik bozuldu.

Saate tekrar baktığımda 18:18 olduğunu fark ettim.

Beslenme çantamda ekmek dilimleri duruyordu.

Beklerken gidip ortak alanda kızartabilirdim.

Eve vardığımda başım ciddi şekilde belaya girecekti ama eve yirmi dört kilometre yürüyerek gidebilmemin hiçbir yolu yoktu.

Yürüyebileceğim konusunda emindim.

Beni tedirgin eden şey, yolda karşılaşabileceğim kişilerdi.

Ayağa kalkıp telefonumu tekrar gömleğimin cebine attım. Ardından ceketimin düğmelerini yeniden ilikleyip çantama uzandım ve tuvaletin sığınağını terk etmeden önce kabinden çıkıp ellerimi yıkadım.

Kulağımı kapıya yaslayıp uzun süre dinledim.

Karşı taraftan herhangi bir bağırışma sesi gelmeyince kapıyı açıp dışarı çıktım.

Korkunç bir dejavu yaşıyormuşum gibi, tuvaletten çıktığım anda doğruca sert, kaslı bir göğse çarptım.

16
ÇEK ELLERİNİ ÜZERİMDEN JOHNNY

Kasıklarım *yanıyor* ve vücudum zorlukla dizginlenebilir bir öfkeyle kaynıyordu.

Antrenman sırasında yerde yığın altındayken kasıklarıma tekme yediğimde, kendimi verimli bir antrenman geçirmiş biri olarak görmüyordum.

Sahada bir yığının altında yatarken, ayağa kalktığımda midemdekilerin yerinde kalacağına emin olana kadar beş dakika boyunca burnumdan nefes alıp vermem gerekmişti.

Mahcup görünen Hughie'den başkası olmayan suçluyu sakatlayıp öldürmeye yönelik hissettiğim içgüdüsel tepkiye direnmiştim. Ardından antrenmanın son beş dakikasını es geçip buz torbası aramaya gitmiştim.

Lig finalimiz yaklaşıyordu ve aşağılık takım arkadaşlarım biz daha finale ulaşamadan önümü kesecekti.

Geçen hafta sonu biraz olsun rahatlamak iyi gelmişti. Turnuva takım için güzel, küçük bir zaferdi ama ben gözümü kupaya dikmiştim ve onların da öyle yapması gerekiyordu. Fakat dün geçirdiğimiz miskin antrenmana ve bu akşamki özensiz performansa bakıldığında durum hiç de öyle görünmüyordu.

Aletime sarılı bir buz torbasıyla yemekhaneden çıkarken arkadaşımın ortalığı inleten sesiyle birlikte Ronan McGarry'nin can sıkıcı sesini duydum.

"Küçük beyinsiz bu kez ne yaptı?" diye bağırdım cam giriş kapısının iki yanında. Onları görebileceğim bir yerde durmuştum.

"Sen kontrolünü kaybetmeden," dedi Gibsie alçak bir sesle. "Ben hallettim."

"Ne?" dedim.

Gibsie iç geçirdi. "Tuvaletin önünde Shannon'la uğraşıyordu." Eliyle yüzünü ovuşturdu. "Onu kendisiyle tuvalete girmeye ikna etmeye çalışıyordu."

Kırmızı, ürkütücü bir sis görüşümü bulanıklaştırırken tüm vücudum kaskatı kesildi.

Dün öğle yemeğinde yaptığı numara yüzünden arkadaşıma çok kızgın olsam da şu anda olaya burnunu soktuğu için minnettardım.

Buz torbasını yere fırlatıp pencereye baktım. "Benimle dalga geçiyor olmalısın!"

"Hayır, ayrıca ona bok gibi davrandı," diye ekledi Gibsie. Camın ardından çocuğa bakıyordu. "Görünüşe göre, McGarry'nin işitmeyle problemi var çünkü kız onu açıkça *reddetti*."

Beynim idrak etme fırsat bulamadan bacaklarım hareket etmeye başladı.

Onu uyarmıştım.

O küçük pisliği onu rahat bırakması konusunda uyarmıştım.

O küçük puştu öldürecektim.

"Yapma," diye uyardı Gibsie. Omzumdan tutup beni geriye doğru çekti. "Kız tam orada duruyor, dostum."

Arkamı döndüğümde Shannon'ın iri gözlerle bana baktığını gördüm. *Dehşete düşmüş* gibi görünüyordu.

"Sikeyim böyle işi," diye inledim ve iri mavi gözlerindeki korkuyu görmemek için hızla arkamı döndüm.

Bütün gün, mesafemi korumak için elimden geleni yapmaya çalışmıştım ama kahrolası McGarry az önce bunu berbat etmişti.

Ondan *nefret* ediyordum.

Nefret güçlü bir kelimeydi ama bu puştla ilgili duygularımı ifade etmek için uygun görünüyordu.

Ronan'ı uzak durması için uyarmıştım ve buna rağmen gidip ona bulaşmıştı.

Belki de sözlerim yerine yumruklarımı kullandığımda beni ciddiye alırdı.

Eğer almazsa, çok daha büyük bir sorunumuz olacaktı.

Ronan'a dönüp, "Sana beş saniye vereceğim puşt herif, sonra da o sikini kesip sana yedireceğim," diye tısladım.

"Siktir git, Kavanagh," diye tersledi McGarry. "Bana dokunamazsın."

"Bir," diye hırladım kapı kolunu tutarken. "İki, üç, dört..."

"Ne bekliyorsun?" dedi Gibs. Kıkırdayarak elleriyle kovuyormuş gibi bir hareket yaptı. "Hadi durma, Forrest."

"Beş," diye homurdandıktan sonra kapıyı hızla açtım.

McGarry yıldırım gibi fırlayıp son hızla koşmaya başladı.

Bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı hareket etse de benden kaçamıyordu.

Yaralı olmama rağmen kahrolası bir silah mermisi gibiydim.

"Özür dilerim," diye kükredi omzunun üzerinden. Avluya çarpan adımları *pat pat* sesler çıkarıyordu. "Dur... özür dilerim! Bir daha yanına yaklaşmayacağım."

"Artık çok geç, göt herif," diye karşılık verdim ona yaklaşırken.

Uzanıp formasının arkasını tutup onu aniden durdurdum.

"Bırak beni," diye tısladı elimden kurtulmaya çalışırken.

"Gel buraya, seni küçük pislik," diye bağırdım. Onu spor salonuna giden basamaklardan sürükledim.

Peşimizden gelen Gibsie'ye, "Durdur onu," diye haykırdı Ronan. "Gibs! Hadi ama, dostum."

"Hiç şansın yok, evlat," diye seslendi Gibsie. "Senin aptal kıçının aksine ben intihara meyilli biri *değilim* ve kendimi ateş hattına atmaya da hiç niyetim yok."

Koridoru geçip salona girdim ve avucumu soyunma odasının kapısına çarparak açtım.

Soyunma odasındaki takım arkadaşlarım dönüp bize baktı.

"Ah, Tanrı aşkına," diye inledi Hughie. Yüzünde her şeyi akışına bırakmış bir ifadeyle içeri girmemizi izliyordu. "Yine ne yaptı?"

"Kuralları çiğnedi," diyerek alayla güldü Gibsie. "Hesap verecek."

Feely, "Hem de çok iyi gidiyorduk," dedi iç geçirerek.

"Ah, Johnny?" diye mırıldandı Cormac Ryan. Bir yandan sakallı çenesini kaşıyordu. "Koçun yeğenine bunu yapabilir misin..."

"Onun yerinde olmadığın için mutlu olmalısın, pislik herif," diye hırladım. Onu duşa doğru sürüklerken McGarry'yi sıkı sıkı tutuyordum.

"Durdurun onu!" dedi Ronan. "Çocuklar... bana yardım edin!"

Kimse kıpırdamadı.

Güzel.

Bu çocuklar bana sadıktı.

"Ona elini sürebileceğini sana düşündüren ne?" diye tısladım takımdan uzaklaşıp duşların olduğu bölüme girdiğimde. Boynunu serbest bırakarak onu duvara ittim. "Ha?"

"Sadece onunla dalga geçiyordum," diye homurdandı duvardan destek alarak. "Şakaydı. Tanrım, rahatla biraz."

"Sence rahat görünüyor muyum?" Ona doğru bir adım attım. "Ben gülüyor muyum, göt herif?"

"Bas geri," diye uyardı McGarry. Yumruklarını havaya kaldırıp önünde tuttu. "Ciddiyim, Kavanagh. Defol git."

"Güzel laflar," diye homurdandım ona doğru yürürken. "Ne yazık ki, sen anlamlarını bilmiyorsun."

Bana doğru bir hamle yaptığında yumruğunu çenemin kenarına isabet ettirmeyi başardı.

Tehlikeli bir hareketti.

"Seni arsız, küçük puşt." Aramızdaki mesafeyi kapatıp kafasını tuttum ve kafamı burun kemerine gömdüm.

Son derece tatmin edici bir *çıt* sesi kulaklarımı doldurdu.

Suratından durmaksızın boşalan kan içimde kavrulan öfkeyi yatıştırmaya yetmiyordu.

"Ahhh, Tanrım!" diye kükredi Ronan. Burnunu tutarak yere yığılmıştı. "Sanırım burnumu kırdın, Johnny."

"Bir süre sonra iyileşir." Formasından kavrayıp onu bir duşa kabine sürükledim, duvardan çıkan daire şeklindeki krom musluğa sertçe dokunup üzerine dondurucu soğuk suyun dökülmesini izledim. "Ama omurgan iyileşmez." Önünde çömelip yüzünü suyun altına tuttum. "Ona bir daha bakarsan, omurganı tamamen paramparça edeceğim."

"Sadece onunla konuşuyordum," dedi boğulurcasına. Yüzü kıpkırmızıydı kesilmişti. "Yüce İsa."

"Pekâlâ, onunla *konuşmayacaksın!*" diye tersledim aptal yüzüne bakarak. "Ona bakmayacaksın ve ona asla dokunmayacaksın. O sana göre *değil.*" Büyük bir çabayla onu serbest bırakıp geri çekilmek için kendimi zorladım. "Bu kez anlaştık mı?"

"Çok net," diye mırıldandı alçak bir sesle.

"Bu sefer söylediklerinde ciddi olsan iyi olur, evlat," dedim uyarıcı bir ses tonuyla. "Çünkü bu konuda üstüme gelirsen seni öldürürüm."

"Bitti," diye homurdandı. "Lanet olsun."

Soyunma odasına geri dönmeden önce ona son kez ölümcül bir bakış attım.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Gibsie yüzünde ukala bir sırıtışla bankta oturuyordu. "Yaşıyor mu?"

"Şimdilik," diye tersledim.

Kramponlarımı çıkardıktan sonra çantamdan bir eşofman altı kapıp şortumun üstüne geçirdim.

Eve gittiğimde duş alabilirdim.

Şu anda, kafayı sıyırmadan önce bu kahrolası yerden çıkıp gitmem gerekiyordu.

Etrafımda bu kadar çok puşt varken -net bir şekilde söylemek gerekirse bunlar McGarry ve Ryan'dı- kendime güvenmiyordum.

İronik bir şekilde, *Stuck in the Middle* şarkısının sözleri aklıma gelmişti.

Bu düşünceden sıyrılıp malzemelerimi toplamaya odaklandım.

Tüm eşyalarımı çantama koyduktan sonra takım arkadaşlarıma tek kelime etmeden soyunma odasından ayrıldım.

Neyse ki, Gibsie peşimden gelmemişti.

Çantamı arabamın arka koltuğuna atıp sürücü tarafına geçeceğim sırada midemdee ani bir tereddüt sancısı yükseldi.

Shannon iyi miydi?

Geri dönüp ona bakmalı mıydım?

Hayır, muhtemelen eve gitmişti.

Ben de eve gitmeliydim.

Peki ya gitmediyse?

Buna vaktin yok, göt herif, diye tısladı beynim. *Bir saat sonra bireysel antrenmanın var.*

Başımı iki yana sallayarak arabamın kapısını açtıktan sonra hızla çarparak kapatıp okula geri döndüm.

Sadece onu kontrol edeceksin, iyi olduğundan emin olacaksın ve sonra siktir olup gideceksin, dedim kendi kendime. Kızlar tuvaletine doğru yürümeye başlamıştım. *Bunda yanlış bir şey yok.*

Ama vardı.

Bu resimde ciddi bir *yanlışlık* vardı.

Kızlar tuvaletinin önünde durmuş, içeride olmama ihtimali olan bir kızın çıkmasını bekliyordum.

Ben de McGarry kadar kötüydüm.

Kendimden tiksinerek buradan uzaklaşmak için arkamı döndüm.

Adımlarım lanet olası tuvalete geri dönmeden önce sadece iki metre ilerleyebilmiştim.

Benim kahrolası derdim neydi?

Derin düşüncelere dalmış halde vicdanımla iç savaş verdiğim sırada tuvalet kapısı hızla açıldı ve küçük bir kız dışarı fırlayıp doğruca göğsüme çarptı.

Gözlerim onunla buluştuğu anda, başımın belaya gireceğini biliyordum.

Gidebilecekken eve gitmen gerekirdi, seni aptal, diye tısladı zihnim. *Artık hiçbir yere gitmiyorsun.*

Gerçek tam olarak böyle değil miydi?

17
HIZLI BİR ARABAN VAR SHANNON

Kaslı, sert bir göğse çarptığımda sırt çantam darbeyle yere düştü.

İçgüdüsel olarak kendimi koruma moduna geçip ellerimi yüzüme doğru kaldırdım.

Eğer bu kadar korkmuş olmasaydım dışarı çıkmak için göğsümü parçalayan çığlıkla gurur duyabilirdim.

Bu *gerçekten* bir gelişmeydi.

Büyük eller bana uzanıp boşa çırpınan bedenimi yakalayarak sakinleştirdi.

"Hey... *Hey,* sakin ol." O hafif Dublin aksanını anında tanıdım. "Şşşt. Sakin ol, benim."

Rahatlayarak vücudumu serbest bırakırken başımı kaldırıp yüzüne baktım ve o tanıdıklık hissiyle karşılaştım.

"Ah, Tanrım." Kelimeler ağzımdan keskin bir nefesle birlikte çıkıp gitti, sert ve hızlı nefesler alarak onu izliyordum. "Az kalsın kalp krizi geçiriyordum."

"Kahretsin, özür dilerim." Johnny beni bırakıp bir adım geri çekilirken ellerini öne doğru uzattı. "O kadar uzun süre tuvalette bekledin ki, kurtarma ekibi falan çağırmam gerektiğini düşündüm."

Bir adım daha gerileyip elini ensesine götürürken biraz huzursuz görünüyordu.

Üzerinde hâlâ kol kaslarının olduğu yerden hafifçe yırtılmış forması vardı ama şortunu gri eşofman altıyla ve kramponlarını da spor ayakkabılarıyla değiştirmişti.

"Sadece iyi olup olmadığına bakmak istedim." Sonra omuz silkip elini indirerek, "İyi misin?" diye sordu.

İyi miydim?

"Sanırım?" Kalbim saatte yüz altmış kilometre hızla çarpıyordu ve damarlarımda dolaşan adrenalin yüzünden bayılmak üzereydim.

Elimi göğsüme bastırıp konuşmaya başlamadan önce paniklemiş kalbimi sakinleştirmek için derin nefesler aldım.

O kadar uzundu ki yüzünü görebilmek için başımı arkaya yatırmam gerekiyordu, "Burada beni mi bekliyordun?" diye sordum.

"Şey... evet." Ellerini eşofmanının ceplerine sokarken başıyla onay-

ladı. "İyi olduğundan emin olmak istedim. Gibsie, onun sana neler söylediğinden bahsetti."

"Öyle mi?"

"Evet." Johnny sertçe başını salladı. "O sikik herif seni tekrar rahatsız etmeyecek."

"Ronan mı?"

Başıyla onaylarken çenesi seğiriyordu. "Dinle... İnan bana, McGarry'yle yaşananlar senden çok benimle ilgili bir durumdu." Ellerini karışık saçlarının arasından geçirirken rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Sınırları zorlamaktan hoşlanıyor, özellikle de benimkileri."

Sınırları zorlamak mı?

Özellikle de onun sınırlarını mı?

"Ah." Ne diyeceğimi bilememiştim.

Kafam karmakarışıktı.

Bunu yapmanın doğru olacağını hissederek, "Teşekkürler," diye ekledim.

"Önemli değil."

"Sen... onu yakaladın mı?" Sorumdan anında pişman olmuştum.

Neden onunla sohbet ediyordum ki?

Bu gitmem için bir işaretti.

Neden gitmiyordum?

Ayrıca neden kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atmayı kesmiyordu?

Onunla her karşılaştığımda böyle mi olacaktı?

Eğer öyleyse bir reçete yazdırmam gerekecekti.

Kendimi daha da dibe gömerken, "Ronan," diye belirttim. "Beşe kadar sayıyordun."

"Dediğim gibi," diye yanıtladı çenesini sıkarak. "Seni tekrar rahatsız etmeyecek."

Gözlerim kocaman oldu. "Onu öldürmedin, değil mi?"

Kahkahalarla güldü. "Hayır, Shannon. Onu öldürmedim."

"Ah, tamam." Derin bir nefes aldım. "Bu iyi."

"Öyle mi?" dedi yumuşak bir sesle. Başını meraklı bir ifadeyle yana eğmişti.

"Şey, b-ben, evet," dedim boğuk bir sesle. "Sanırım cinayet suçlanmasından uzak durmak iyidir."

Johnny sırıttı. "Sanırım bu doğru."

"Şey, ben... Ah, tamam," dedim biraz gergin bir tonla. "Gelip kontrol ettiğin için teşekkür ederim."

Koyu kaşlarından birini kaldırdı. "Emin misin?"

"Evet."

"Güzel."

"Güzel."

Garip bir şekilde, buradan gitmek için hiçbir hamle yapmıyorduk.

Birbirimizden sadece birkaç adım uzakta duruyorduk, yukarıdan bana bakan gözlerine aynı şekilde karşılık veriyordum.

Aramızda olan şeyi açıklamak zordu ama içimde görünüşümü ezberlediğini düşündüren bir his belirmişti.

En azından, *benim* yaptığım şey buydu.

Koyu mavi gözleri yüzümde geziyor; gözlerimden dudaklarıma doğru kayıyor, sonra tekrar gözlerime çevriliyordu.

Gözleriyle açıkça beni inceliyordu ve bunu saklamak için hiçbir hamlede bulunmuyordu.

Aynı anda hem heyecan hem de endişe verici bir şeydi.

Göğsümde duran telefonum aniden titreyerek beni korkuttu. Etrafımızı saran tuhaf gerilimden sıyrılmamı sağladığı için minnettardım.

Ceketimin düğmelerini çözüp telefonumu çıkardım. Ekranda ağabeyimin adını gördüğümde hemen çağrıyı kabul ettim.

"Shannon! Neler oluyor?" dedi ağabeyim telefonun diğer ucundan. "İyi misin? Bir şey mi old..." Sesi alçalırken telefondan homurdandığını duydum. "O sosyete piçlerinden biri sana bir şey yaptıysa, aklımı kay..."

"İyiyim," dedim söylenmesini bölerek. "Ben iyiyim. Sakin ol."

Meraklı gözlerle beni izlemeye devam eden çocuğa baktım.

"Otobüsümü kaçırdım." İhtiyacım olan sakinliği sağlayabilmek için arkamı dönmüştüm. "Bir sonraki otobüs ona çeyrek kala hareket edecek," diye açıkladım hemen. Sesimi alçak ve sakin tutuyordum. "Hava çoktan kararda ve yürümek istemiyorum..." Cümlemi bitirmeden önce duraksayarak, "Aoife'yla mı birliktesin? Gelip beni alabilir misiniz?" diye sordum.

Joey'nin ehliyeti vardı ama arabası yoktu.

Kız arkadaşının da geçici ehliyeti ve on dört yaşında bir *Opel Corsa*'sı vardı.

Eski ve yavaştı ama çalışıyordu.

Joey hem arabanın sigortasında yazan yetkili sürücüydü hem de çoğu zaman kız arkadaşının yedek sürücülüğünü yapıyordu. Aoife'nın arabayı ne zaman isterse kullanmasına izin vereceğini biliyordum.

"Cidden burada sıkışıp kaldım, Joe," diye ekledim kısık bir sesle. "Başka çarem olsa sormazdım."

"Kahretsin, Shan. Dokuza kadar çalışıyorum," diye homurdandı Joey. "Çocuklardan birinin yerine geçmem için çağırdılar. Aoife salı günleri on buçuğa kadar çalışıyor ve şu anda araba onun yanında. Annemi aramayı denedin mi?"

"Gece mesaisinde," diye mırıldandım. "Babamı aramayacağım."

Joey sözlerime katılarak, "Hayır! Yüce İsa. Onu sakın arama," dedi sert bir tonla. Ardından derin bir nefes verdi. "Telefonu kapatıp beni birkaç dakika bekle. Çocuklardan birkaçını arayıp soracağım, gelip seni alabilecek birinin olup olmadığını öğrenirim. Birkaç dakika sonra seni tekrar ararım."

"Hayır, arama," diye karşı çıktım hemen. Bana karşı çok anlayışlı olsalar bile, onun arkadaşlarından biriyle aynı arabada olma düşüncesi hoş değildi. "Okul geç saate kadar açık. Otobüsüm gelene kadar burada bekleyebilirim."

Omzumdaki hafif dokunuş dikkatimi telefonumdan uzaklaştırdı.

Arkamı dönüp başımı kaldırdığımda, Johnny'nin bakışlarıyla karşılaştım.

"Seni eve ben götürebilirim," dedi mavi gözlerini benimkilere kenetlerken.

"Ha?" Ağzımı açsam da yalnızca kekeleyerek yanıt verebildim.

"Arabam dışarıda." Başıyla girişi işaret etti. "Seni eve götürebilirim."

"Ben... ben..." Başımı iki yana sallayarak keskin bir nefes aldım ve tekrar konuşmayı denedim. "Hayır, sorun yok. Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum," diye cevapladı usulca. "Bunu teklif ediyorum."

Ağabeyim telefonun diğer ucundan, "Ne yapmak?" diye bağırdı. "Shan? Ne oluyor? Kiminle konuşuyorsun?"

Yüzüm alev alev yanarken, "Ah, şey... okuldan bir çocuk," diye açıkladım.

Johnny tek kaşını kaldırdı.

Suratım pembeye bürünmüştü.

Verdiğim tepki dudaklarına geniş bir gülümseme yerleşmesine sebep oldu.

"Çocuk mu?" dedi ağabeyim. Dikkatimi tekrar telefon konuşmasına çekti. "*Ne çocuğu?*"

"Sadece tanıdığım bir çocuk," dedim tiz bir sesle. Altdudağımı ısırarak Johnny'ye baktım. "Gerçekten, sorun değil. Beni eve bırakmak zorunda değilsin."

"Bir dakika... kim seni eve bırakıyor, Shannon?" diye bağırdı ağabeyim. Dikkatimi bir kez daha dağıtmıştı. "Neden seni *arabayla* eve bırakacak kadar büyük çocuklarla konuşuyorsun? On beş yaşındasın!"

Sinirlerim bozulurken, "Kaç yaşında olduğumu biliyorum, Joey," diye karşılık verdim. "Bak, biraz sakinleş." Avucumu alnıma bastırdım. "Otobüsüm gelene kadar burada bekleyeceğim."

"Telefonu ona ver," diye emretti Joey.

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. "Kime?"

"*Arabası olan, sadece tanıdığın bir çocuk* her kimse ona," diye çıkıştı ağabeyim. Sözlerimi bana karşı kullanıyordu.

Karşı çıktım. "*Neden?*"

"Çünkü onunla konuşmak istiyorum," dedi sabırsızca.

Gizlice Johnny'ye baktığımda beklentiyle beni izlediğini gördüm.

Bakışlarımı yere indirip, "Neden onunla konuşmak istiyorsun?" diye fısıldadım.

"Çünkü benim ufak kız kardeşimi eve bırakmayı teklif eden şerefsizle konuşmak istiyorum."

Sabırsızca soluk verdim, Johnny boğazını temizleyip elini bana doğru uzattı.

Eline bakarken kafa karışıklığıyla gözlerimi kırpıştırdım.

"Bana telefonunu ver," dedi sakince.

"Telefonumu mu?"

"Evet." Johnny başıyla onayladı. "Telefonunu."

Telefonu uzatmak için hiçbir hamle yapmadığımda elimden alıp kulağına götürdü.

"Merhaba, ben Johnny," dedi telefonun diğer ucuna. Boktan telefonumu kulağına yerleştirmişti. "Evet, kız kardeşini tanıyorum..." Karşı tarafı dinlerken duraksadı. "Kavanagh... Evet, o benim." Başını aşağı yukarı sallamadan önce tekrar duraksadı. "Teşekkürler. Her yönden güçlü bir oyundu."

Utanarak uzanıp telefonu almaya çalıştım ama çok uzundu.

Johnny beni uzaklaştırmak elini aramızda tutarken *ağabeyimle* konuşmaya devam etti.

"Muhtemelen," dedi telefona doğru. "Aynen, riskli bir hamleydi. Hayır, yaz turnesine kadar biletler satışa açılmayacak... Tabii, elimden

ne geleceğine bir bakarım ama sadece kendi sahamızdaki maçlar için. Harika."

Ne?

Cidden, *ne?*

Kafa karışıklığı, şu anda hissettiklerimi anlatmaya yetmezdi.

"Oldukça farkındayım," dedi ifadesiz bir şekilde. Belli ki ağabeyimin söylediği bir şeye cevap veriyordu. "*Hayır*, yapmam... Biz... evet, arkadaşız... tabii ki... ehliyet... evet..." Gözleri yüzüme döndü. "On yedi... biliyorum... Evet, anladım... farkı biliyorum... yapmayacağım," dedikten sonra telefonu kapatıp bana uzattı.

"Az önce ne oldu?" diye sordum. Şaşkınlıkla telefonumun siyah ekranına bakıyordum. "Sana ne söyledi?"

Omuz silkmekle yetinerek sorumu yanıtsız bıraktı.

Ardından bana doğru uzanıp çantamı aldı.

"Hadi gel." Çantamı omzuna attıktan sonra elini belime yerleştirerek adımlarımı ileriye doğru yönlendirdi. "Ağabeyin seni eve götürmeme izin verdi."

"Senin çantan ne olacak?" Sadece benimkini taşıdığını fark etmiştim.

"Arabada," diye yanıtladı. Beni kapıya doğru ilerletmeye devam etti. "Hadi gidelim."

Kurban edilmeye hazırlanan bir koyun gibi onunla yürürken bunun berbat bir fikir olduğunu bilsem de ayaklarımı durduramıyordum.

Koridorda çok az öğrenci vardı. Johnny'yle ön kapıya doğru yürürken her birinin bizi izlediğine yemin edebilirdim.

Johnny cam kapıya uzanıp geçmem için bekledikten sonra arkamdan geldi.

Ne yapacağımı, hatta ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum.

Konfor alanımdan o kadar uzaklaşmıştım ki, yaşamsal faaliyetlerimi zorlukla yerine getiriyordum.

Dürüst olmak gerekirse, biraz sarhoş olmuş gibi hissediyordum.

Avludan sokağa ve oradan da öğrenci park alanına doğru yan yana yürürken sessiz kaldık.

Martın ilk gününde olmamıza ve İrlanda'da baharın ikinci ayını geçirmemize rağmen hava karanlıktı. Dondurucu soğuktan bahsetmeye gerek bile yoktu.

Hava kararkığında dışarıda olmaktan pek hoşlanmadığım için kendimi ona yakınlaşırken buldum.

Sarsıntı yüzünden olup olmaması önemli değildi, beynimin bir köşesi bu çocuğun yanındayken güvende olduğumu söylüyordu.

Bunu söyleyen muhtemelen sarsıntı geçiren kısım.

"Canını yakmadı, değil mi?" diye sordu Johnny. Park alanına girdiğimizde sessizliği bozmuştu.

"Ne?" Ona doğru döndüm. "Hayır, hayır iyiyim."

"Emin misin?" Tam karşıya doğru bakıyordu, aynı şeyi yaparken onun yanında çok korunmasız hissediyordum. "Sana dokunmadı, değil mi?"

"Eminim." Ellerimi montumun cebine kaydırırken gözlerimi karşımızda sıralanan arabalardan ayırmadım. "İyiyim."

Johnny gerildiğinde, bu hareket kolunun benimkine sürtünmesine sebep oldu. "Bilirsin, eğer dokunduysa bana söyleyebilirsin." Elini cebine atıp anahtarlığını çıkardı. "Korkmana gerek yok."

"Dokunmadı."

Şık, siyah renkli bir araba anahtarına basarken, "Tamam, bu güzel," diye mırıldandı. Yakınımızdaki bir arabanın ışıkları yandığında o tarafa doğru ilerlememizi sağladı. "Bu benimki."

"Vay be," diye mırıldandım. Etkileyici arabayı görebilecek kadar yaklaşmıştık. "*Audi* mi sürüyorsun?"

Arka koltuklardan birine açarken, "Evet," diye onayladı.

"Senin mi?"

"Başka neden onu sürüyor olayım ki?"

Söylediklerimden utandım. "Ebeveynlerine ait olabileceğini düşündüm."

"Hayır, benim," diye yanıtladı. "Onların kendi araçları var."

"Ah," diye fısıldadım. Hayranlıkla arabaya bakakalmıştım.

Karanlık yüzünden arabanın siyah mı, yoksa lacivert mi olduğunu anlamamıştım ancak... Aman Tanrım, karanlık olsun ya da olmasın bu arabanın çok havalı olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdim.

Yeniydi.

Hızlıydı.

Pahalıydı.

Kıyafetler için verdiği paranın geri kalanını istememesine şaşırmamak gerekirdi.

"Bu *A3* mü?" diye sordum hayranlıkla.

"Evet," diye yanıtladı Johnny. Çantamı arka koltukta duran başka bir okul çantası ve üzerinde okul arması olan birkaç spor çantasının yanına bıraktı.

Hayatımın büyük kısmını onlarla geçirdiğim için spor çantasını bir kilometre uzaktan bile tanıyabilirdim.

Ayrıca o çantalardan birinden gelen *ergen çocuk* kokusunun acı verici derecede farkındaydım. Joey'nin odasından yayılan kokuya benziyordu. Ter, seks ve erkek kombinasyonundan oluşan özgün bir kokuydu.

Omzunun üzerinden bakarken içerideki erkeksi kokuya aldırmadan şaşkınlıkla arabanın deri iç tasarımını inceledim.

"Arabalara ilgi falan mı duyuyorsun?" diye sordu Johnny. Kafasını omzunun üzerinden içeriyi izlediğim anda bana doğru çevirmişti.

"Pek sayılmaz." Bir adım geriye doğru giderken omuz silktim. Yüzümü bir sıcaklık dalgasının kapladığını hissedebiliyordum, o eşofmanların içindeki kalçaları *yerine* arabasına bakarken yakalandığım için rahatlamıştım.

Çünkü ona da uzun bir süre bakmıştım.

Bu elimde değildi.

Yuvarlak ve sertti ayrıca...

"Ama ağabeyim arabalarla ilgileniyor. Bu yüzden onu dinlerken çok fazla model öğrendim," diye açıkladım telaşla. Tehlikeli düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım. "Bu hızlı bir araba."

"Evet, şimdilik idare eder."

"Şimdilik mi?"

Başıyla onaylarken arka kapıyı kapattı ve bana hızlıca gülümsedikten sonra yolcu kapısını açtı.

Hoşnutsuzlukla içeriye bakarken, "Ah, kahretsin," diye homurdandı. "Bunun için üzgünüm. Yanımda birinin gelmesini planlamıyordum."

Gözlerim ön koltuktaki yıkıma döndü.

Yüce İsa.

İçerisi darmadağındı.

"Eğer senin için daha kolay olacaksa arkaya da oturabilirim?" diye teklif ettim. Ona zaten olduğumdan daha fazla yük olmak istemiyordum.

"Ne... hayır," diye mırıldandı çenesi kenetlenirken. "Bana bir saniye ver."

Arabasına dalıp bir kucak dolusu boş şişe, çorap, plastik kap, sakız paketi, deodorant şişesi ve havluyla çıktıktan sonra hepsini arka koltuğa fırlattı.

Ön taraf tamamen boşalmadan önce çöpleri önden arkaya fırlatma döngüsünü üç kez tekrar etmek zorunda kaldı. Bu işin ortasında *uzun zamandır aradığını* söylediği siyah bir cüzdanı cebine atmak için duraksamıştı.

Nihayet, hazırlıksız temizliğini bitirdiğinde mahcup bir şekilde sırıtarak dışarı çıktı. "Sanırım artık hazırız."

Gülümsedim. "Beni eve bırakmayı teklif ettiğin için tekrar teşekkür ederim."

"Önemli değil," diye yanıtladı. "Sanırım sana hâlâ kırık kafan için borçluyum, ne dersin?"

"Kafamı kırmadın," diye belirttim aceleyle. "Yalnızca biraz sersemlettin."

Johnny sırıttı. "Galiba biraz öyle oldu, değil mi?"

"Şey," dedim dalgın dalgın. "Evim buradan yirmi dört kilometre uzakta. O yüzden para, Ronan'ı penisini kesmekle tehdit etmen ve beni eve bırakmanla birlikte ödeşmiş sayılabiliriz."

"Senin sınıfında değil, öyle değil mi?" Johnny öfkeyle soludu. "Çünkü bunu da çözebiliriz."

"Haftada sadece iki kez ortak dersimiz var," diye açıkladım.

Üçüncü sınıftaki kız-erkek oranı, seksen erkeğe karşılık beş kız olmamız sebebiyle oldukça dengesizdi.

Tüm kızlar aynı sınıfa, 3A'ya yerleştirilmişti.

Ronan McGarry 3D'de olduğu için şanslıydım. Çakışan birkaç dersimizin dışında onu görmek zorunda kalmayacaktım.

"Bu akşama kadar hiç konuşmamıştık," diye devam ettim.

"Pekâlâ. Eğer sana en ufak bir bokluk yaparsa bana söyle," diye hırladı Johnny. "Ben hallederim."

"Halleder misin?" diye sordum. "Mafya üyesiymiş gibi konuşuyorsun."

Kahkahalarla gülerken kapımı açık tutup eliyle içeri geçmemi işaret etti. "Hadi, *nehir gibi* Shannon. Arabama bin."

O kadar beklenmedikti ve dikkatimi o kadar çok dağıtıyordu ki söylediğini yaparken hiç tereddüt etmedim.

Arabaya binip kemerimi bağladıktan sonra, Johnny'nin kapımı kapatmasını ve arabanın önünden dolaşmasını izledim.

Yanımdaki şoför koltuğuna oturup kapıları kapattığında, kalbimin giderek hızlandığını ve her zamanki gibi anksiyetemin arttığını hissedebiliyordum.

"Tanrım, dışarısı buz gibi." Motoru çalıştırmadan önce ellerini birbirine sürttü.

Haklıydı.

Dışarıda dondurucu bir soğuk vardı.

"Otobüse binmek için geç bir saat," derken başının üstündeki ışığı yaktı. "Okul dörtte bitiyor."

"Evet, bunu biliyorum." Ellerimi birbirine kenetlerken vücudum aşırı gergindi. "Ama evime giden tek otobüs beş buçukta kalkıyor."

"Bu çok boktan bir durum."

Kemerimi düzeltirken, "O kadar da kötü değil," diye yanıtladım. "Genelde akşamları okuldan çıkmadan önce ödevlerimin çoğunu bitirmiş oluyorum."

Vücudumu ufak bir titreme kapladığında, "Üşüdün mü?" diye sordu Johnny.

Isıtıcıya uzanıp sonuna kadar açıktan sonra titreyerek ellerini birbirine sürtmeye devam etti.

"Erimesi uzun sürmez." Ön camdaki ince bir buz katmanını gösteriyordu.

"Benim için sorun değil ama üstüne bir mont giysen iyi olur," dedim çıplak kollarına bakarken. "Ya da en azından bir kazak. Hava iki derece gibi bir şey. Hasta olacaksın."

"Gerek yok, buna alışkınım," dedi Johnny. "Her kışın büyük bir kısmını sahada yağmura sinirlenerek geçiriyorum."

"Ragbi oynamak," dedim düşünceli bir şekilde.

"Aynen." Ellerini dudaklarına götürüp nefesini üfledikten sonra ovalamaya devam etti. "Sen herhangi bir spor yapıyor musun?"

"Hayır." Montumun düğmelerinden biriyle oynarken başımı iki yana salladım. "Ama izlemeyi seviyorum."

Başını bir tarafa eğerek yüzümü inceledi. "Çok sık ragbi izler misin?"

Yanaklarımda bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum.

Alev alev yanıyorlardı.

"Ah, hayır," diye mırıldandım. "Yani geçen haftaki maçı izledim. Her yıl Altı Ulus Şampiyonası'nı izliyorum ve bazen de futbol takip ediyorum. Ama daha çok GAB; Galler futbolu ve *hurling* izliyorum." Bakışlarına karşılık verdim. "Telefonda konuştuğun kişiyi hatırlıyor musun? O ağabeyim Joey, Cork'ta oynuyor."

"Hadi ya?" Johnny'nin kaşları havalandı. "Üst ligde mi?"

"Hayır, daha on sekiz yaşında. Bu yüzden şimdilik alt ligde," diye yanıtladım. "Ama gelecek sezon üst lige çağrılacağı konuşuluyor."

"Biliyor musun... şimdi düşününce Joey Lynch adı tanıdık geliyor," dedi dalgınca. Koltuğunda bana doğru dönerken yüz ifadesi ilgiyle doluydu. "BDO'da oynuyor, değil mi? Atıcı olarak?"

"Evet." Başımla onayladım. "Çoğu insan gibi, yıllarca hem futbol hem de *hurling* oynadı ama kontluk seviyesine çağrıldığında futbolu bıraktı."

"Çok iyi." Johnny derin bir nefes verdi. Arkasındaki kapıya yaslanıp, "Herhangi bir yerde kontluk seviyesine çağrılmak kolay bir şey değil ama Cork gibi rekabetin çok güçlü olduğu yerlerde bu çok daha zor," derken oldukça etkilenmiş gibi görünüyordu.

"Gerçekten öyle." Vücudumu düz tutmaya devam etsem de başımı ona doğru çevirdim. "İnsanlar o seviyede oynamanın ve orada *kalmanın* ne kadar zor olduğunu anlamıyor. Sporcular için bunun kolay olduğunu, onların şımarık ve burnu havada olduklarını düşünüyorlar ama o çocukların arka planda yaptığı müthiş fedakârlıkları görmüyorlar."

"Anlatamazsın," diye yanıtladı Johnny. Başını aşağı yukarı sallayarak bana hak verdiğini gösterdi.

Sonra ayağını koltuğuna yaslayıp kolunu dizine sardı ve diğer kolunu da direksiyona yerleştirip tüm dikkatini bana yöneltti.

"Ağabeyin bu fırsata sıkı sıkı sarılıyor, değil mi?"

Ağabeyimi ve hayata karşı tutumunu düşünerek, "Sanırım," diye yanıtladım.

Bu tuhaftı.

Çoğu zaman bu kadar konuşkan değildim.

Yabancıların yanında asla böyle davranmazdım.

Kendimi tuhaf bir şekilde açık sözlü hissediyordum ve Johnny'nin anlatacaklarıma duyduğu ilgi beni konuşmaya devam etmem için cesaretlendiriyordu.

Ayrıca ağabeyim hakkında rahatlıkla konuşabilirdim.

Ben dahil herkes onu severdi, başarılarıyla gerçekten çok gurur duyuyordum.

"Ama hâlâ okuyor, bu yıl bitirme sertifikasını alacak ve etrafında çok fazla dikkat dağıtıcı unsur var. Babam onun sonuna kadar *hurling*'e odaklanmasını istiyor ama ağabeyim oldukça sosyal biri. Arkadaşlarının tekliflerini reddetmekte zorlanıyor." Ben saçmalayarak konuşmaya devam ederken anlattıklarımı dikkatle dinliyordu.

"Açıkçası, Joey herhangi bir seviyede oynayabilecek kabiliyet ve beceriye sahip," dedim dürüstçe. Ben konuşurken tepkilerini göstermek için kullandığı baş hareketlerine minnettardım. "En büyük probleminden zihnini uzaklaştırıyor ve her yerde dikkatini dağıtacak şeyler var. Toplumun gözü önünde olduğunda herkes bir parça istiyor ve ağabeyim o noktada ayaklarını yere sağlam basmakta zorlanıyor." Elimi ilgisizce havada savurdum. "Sanırım koca adamların dünyasında oynayan ve bunun ödüllerini toplayan bir genç olduğunda ayaklarını yere basmak zor..." Duraksayıp derin bir nefes verdikten sonra, "Partiler, kızlar ve ayrıcalıklar. Tüm bunların nasıl olduğunu bilirsin," diye ekledim.

"Evet," diye yanıtladı Johnny. Dalgın dalgın çenesini ovuştururken yüzündeki garip, tam olarak açıklayamadığım bir ifadeyle bana bakıyordu. "Biliyorum."

Ağabeyimin on sekiz yaşındayken nasıl bir hayata sahip olduğunu düşünerek, "Darren için de aynı," diye ekledim düşünceli bir şekilde.

Johnny'nin kaşları çatıldı. "Darren?"

Kızardım. "En büyük ağabeyim. Bırakmadan önce bir yıl üst ligde oynadı."

"Gerçekten mi?" Johnny'nin kaşları havalandı. "Neden bıraktı?"

"Baskı?" diye fikir sundum güçsüzce. Aileyle ilgili konulara çok fazla girmek istemiyordum. "Sanırım oyuna olan inancını yitirdi."

Hiç konuşmadığımız uzun ve anlamlı bir sessizlik oldu.

O kadar huzursuz ediciydi ki, az önceki anksiyetemi tekrar gün yüzüne çıkarmıştı.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Üzgünüm," diye mırıldandım. "Muhtemelen anlattıklarımla uykunu getirdim." Gergince saç örgümle oynayarak buzları eriyen camın üzerinden ona doğru baktım. "Sanırım artık gidebiliriz."

Johnny arabayı çalıştırmak için hiçbir hamle yapmadı.

Bunun yerine beni şaşırtarak, "Peki ya sen?" diye sordu.

Biraz rahatsız hissederken, "Ne olmuş bana?" diye yanıtladım.

"Sen de yetenekli bir *camogie** oyuncusu musun?" Yüzünde bir sırıtışla bana bakıyordu. "Belli ki bu kanında var."

"Ah, hayır," diye yanıtladım kıpkırmızı olurken. "Kesinlikle hayır. Hiçbir zaman, hiçbir spor dalında iyi olmadım. Ama izlemeyi seviyorum. Oyunun fiziksel dürtülere dayanmasını seviyorum."

Johnny başıyla onaylarken söylediğim her şeyi mükemmel bir ki-

* Kadınlar tarafından oynanan hokey benzeri bir takım oyunu. (ç.n.)

barlıkla özümsedi. Ardından, "Bence ragbiyi seversin," diyerek çok şaşırmama sebep oldu.

Bu tuhaf cümle karşısında kaşlarım havalanmıştı.

Vücudumu işaret ederek, "Bence ragbi oynarken *ölebileceğimden* bahsediyorsun," diye düzelttim. "Eğer daha önce fark etmediysen, bunun için biraz küçük kalıyorum."

Yüzüne kocaman bir gülümseme yayılırken gamzeleri belirginleşti.

"Evet, fark etmiştim," dedi kıkırdayarak. "Demek istediğim, bence ragbiyi *izlemekten* keyif alırsın. Eğer GAB'ı bu kadar seviyorsan, ragbideki fiziksel dürtülere bayılırsın."

"Hoşuma gidiyor," diye hatırlattım. "İrlanda oynarken." *Neler olup bittiğine dair en ufak bir fikrim yok*, demeyi atlamıştım.

"Yerel takımlar peki? Okul ragbi takımları? Vilayet maçları? Geçen haftadan önce hiç izlemeye gittin mi?"

Soruları yanıtlayabileceğimden daha hızlı soruyordu.

Elimden geldiğince iyi bir cevap vermeye çalıştım. "Hayır, uluslararası takımlar dışında hiçbir takımı takip etmiyorum ve daha önce başka hiçbir maça gitmedim."

Johnny tekrar başıyla onaylarken söylediğim her şey çok önemliymiş gibi özümsüyordu.

"Ben oynuyorum," dedi en sonunda.

"Tommen takımında. Evet, biliyorum," dedim iğneleyici bir şekilde. "Seni gördüm ve kafamın arkasında hâlâ bunu kanıtlayabilecek bir yumru var."

Johnny yüzünü buruşturdu. "Hayır," diye üsteledi tuhaf derecede ciddi bir şekilde. "Demek istediğim, ben *oynuyorum*."

Yüzüne boş boş baktım. "Bu... güzel?"

Sabırsız bir kahkaha attı. "Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Yok." Başımı iki yana salladım. "Gerçekten yok."

Başını aşağı yukarı sallamadan önce bunu uzun uzun düşündü. "Bu hoşuma gitti."

"Ne hoşuna gitti?"

"Neden bahsettiğimi bilmiyor olman," diye yanıtladı tereddüt etmeden. "Biraz küçük düşürücü olmasına rağmen çok rahatlatıcı."

"Ah, şey... önemli değil?" Ne söylemem gerektiğinden emin olamıyordum. "Senin olayın ragbi demek?"

Johnny sırıttı. "Öyle de denilebilir."

Burada bir şeyi atlıyormuşum gibi hissediyordum.

"Ayrıca iyi oynuyorsun?"

Bence iyiydi.

Geçen cuma takımdaki en iyi oyuncuydu ama gerçekten bu spor dalı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Gülümsemesi genişlerken gözleri hafifçe kırıştı ve daha önceki sözlerini tekrar etti. "Öyle de denilebilir."

Pekâlâ, burada kesinlikle bir şeyleri atlıyordum.

İşime yarayacak bir bilgi için zihnimi zorladım. "Bunun için utanacak mıyım?" diye sordum.

Aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

Tabii ki okul takımının kaptanı olduğunu biliyordum. Fotoğrafçı ve gazeteciler onun peşinde geziyordu ama bunu takımın kaptanı ve o gün sahadaki en iyi oyuncu olmasına bağlamıştım.

Ama içimde bir şeyleri kaçırdığım konusunda beni uyaran bir his vardı.

"Eğer seni internette aratırsam bir tür ragbi tanrısıyla mı karşılaşacağım?"

Johnny kafasını arkaya atıp kahkahalarla gülmeye başlamıştı. "Hayır," dedi dalgın bir şekilde. "Tanrı değilim."

"O halde ne?" diye üsteledim.

Alaycı bir gülümsemeyle, "Demek GAB senin olayın?" dedi konuyu bir kez daha bana çevirerek.

"Eh, o konuda çok bir seçeneğim yok," diye yanıtladım. Konuyu değiştirmesine uyum sağlamıştım. "Beş erkek kardeşim ve GAB fanatiği bir babam var. O yüzden..." Hafifçe omzumu silkerek sözlerimin yarım kalmasına izin verdim.

"Hiç kız kardeşin yok mu?"

"Yok," diye cevap verdim. "Sadece ben ve çocuklar."

"Bu sana göre nasıl bir şey?"

Sorusu beni şaşırtırken cevap vermem birkaç saniye sürdü. "İyi sanırım."

Daha önce kimse bana bunu sormamıştı.

Ebeveynlerim bile.

Detaylandırma ihtiyacı hissederek, "Ev hayatı çok yoğun," diye ekledim. "Bazen işler çığırından çıkabiliyor."

"Eminim öyledir."

Elini direksiyondan yere indirdiği bacağına kaydırmıştı. İri elini

eşofmanının ön kısmında gezdirmeye başlarken parmak eklemleriyle bacaklarına masaj yapmak için durdu.

Bilinçsizce bir ağrıyı yatıştırmaya çalışıyormuş gibi görünmeseydi bu hareketten çok korkardım.

Onu izlediğim sırada, "Yakın mısınız?" diye sordu dikkatimi dağıtarak.

"Yakın mı?" Hızlı hızlı gözlerimi kırpıştırdım. "Kiminle... erkek kardeşlerimle mi?"

Johnny başıyla onayladı.

Cevap vermeden önce bir süre bunu düşündüm. "Telefonda konuştuğun ağabeyim Joey'yle yakınım. Noel'de on sekiz olacak, yaşı bana en yakın olan kişi o. Darren burada yaşamıyor ve küçük kardeşlerim on bir, dokuz ve üç yaşlarında olduğu için pek yakın sayılmayız."

"Sana karşı iyi mi?"

"Kim... Joey mi?"

Başıyla onayladı.

"Evet." Gülümsedim. "Harika bir kardeş."

"Korumacı mı?"

Omuz silktim. "Bazen."

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Yani sen ortanca çocuk musun?"

"Evet, ben üçüncüyüm."

"Bu çok fazla çocuk demek."

"Peki ya sen?" Konuyu ona çevirdim. "Hiç kız ya da erkek kardeşin var mı?"

"Yok," diye yanıtladı omuz silkerek. "Tek çocuğum."

Vay canına. "Nasıl bir şey?"

"Sessiz," diye espri yaptıktan sonra dikkatini bir kez daha bana çevirdi. "Doğduğundan beri burada mı yaşıyorsun?"

"Evet, Ballylaggin'de doğdum ve büyüdüm," diye onayladım. "Sen Dublin'den geldin, değil mi? Buraya on bir yaşındayken taşınmıştınız?"

Johnny'nin gözleri ışıldadı. "Sana bunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Başımla onayladım.

Düşünceli bir şekilde çenesini kaşıdı. "Tanrım... O gün öyle sersemlemiş durumdaydın ki, konuştuğumuz hiçbir şeyi hatırlamayacağını düşünüyordum."

"Hatırlamıyor olsaydım bile aksanın ele veriyor."

"Öyle mi?"

Başımı sallayarak en havalı güneyli aksanıma büründüm. "Blackrockluyum, canım."

Johnny çabam karşısında kahkahalarla güldü. "Yakınından bile geçmez."

Sessizce gülerek, "Dur tahmin edeyim, D4'te* öğle yemeği yemeye gitmeden önce *Sandycove*"'da ayak parmaklarını suya daldırmak hoşuna gidiyor?" diye ekledim zorlama bir aksanla.

Yanaklarım yanıyordu.

Tanrım, bu aşırı tuhaftı.

"Benim sosyetik bir yanım yok, Shannon," diye karşı çıkarken gülümsemesi solup gitmişti. "İyi bir bölgeden geliyor olabilirim ama annem ve babam sahip oldukları her şey için çok çalıştı. Sıfırdan gelip kendilerini geliştirdiler."

"Haklısın."

Hiç de sosyetik görünmüyordu.

Onu taklit etme girişimim destansı bir başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Ne aptalım ama...

Nadiren yaptığım ve kötü sonuçlanan esprimden utanarak saç örgümle oynarken mırıldandım. "Özür dilerim."

"Dileme," diye yanıtladı tekrar gülümserken. "Aslında annemin oldukça yoğun bir kuzeyli aksanı var."

Gözlerim ışıldadı. "*Fair City*'deki*** gibi mi?"

Johnny burnunu buruşturdu. "Pembe dizi mi izliyorsun?"

"Onlara bayılıyorum," diye itiraf ettim gülümseyerek. "Fair City, en sevdiğim pembe dizi."

"Annemi duysaydın, tam olarak aradığın yeri bulurdun," dedi kıkırdayarak. Garip el-uyluk hareketlerinin farkında değildi. "Babam doğma büyüme Ballylagginli. Tıpkı senin gibi buranın yerlilerinden." Omuz silkerek devam etti. "Sanırım konuşmam kulağa iki tarafın boktan bir karışımı gibi geliyor."

Gelmiyordu.

Cork aksanına biraz bile sahip değildi, kesinlikle yüzde yüz Dublinliydi. Ancak bunu söylemekten vazgeçerek, "Ailen neden buraya taşındı?" diye sordum.

* Dublin Docklands'ın en güneyine sınırları olan Baggot Street Upper ve üzerinde Ballsbridge, Donnybrook, Irishtown, Merrion, Ringsend ve Sandymount banliyölerini içeren Dublin, İrlanda'nın tarihi posta bölgelerinden biridir. (ç.n.)

** Dublin'de popüler bir sahil beldesi. (ç.n.)

*** İrlanda televizyon pembe dizisi. (ç.n.)

"Babamın annesi hastalandı," diye açıkladı Johnny. "Bilirsin... şey için eve dönmek istedi. Biz de onunla ilgilenmek için taşındık." Ellerini kucağına koyup başparmaklarıyla oynadı. "Geçici bir şey olması gerekiyordu... ertesi eylül ayı için Royce Koleji'ne kaydolmuştum. Cenazeden sonra eve dönmemiz gerekiyordu."

"Ama Dublin'e geri dönmediniz?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, ebeveynlerim buradaki sessiz hayatı sevdiklerine karar verdiler. Dublin'deki evi satışa çıkarıp burada kalıcı bir eve taşındılar."

"Senin için nasıl oldu... o yaşta taşınmak?"

Bunları neden sorduğum konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Daha önce herhangi biriyle bu kadar uzun konuştuğumu hatırlamıyordum.

Ama bunu yapmak hoştu ve Johnny gerçekten ilgileniyordu.

Farklıydı.

Onunla gerçekten konuşmanın bu kadar kolay olmasına çok şaşırmıştım.

"Çok zor olmalı."

"Aşırı can sıkıcıydı," diye mırıldandı Johnny. Geçmiş günlerin anılarına döndüğü dışarıdan belli oluyordu. "Dönemin ortasında yeni bir okula gelmek. Kulüp değiştirip yeni bir takıma uyum sağlamak. Başka birilerinin takımdaki yerini alıp sonuçlarına katlanmak." Başını iki yana sallayıp elini saçlarının arasından geçirdi. "Taşınma olayları yüzünden sınıf tekrar etmek zorunda kaldım, okul politikası falan gibi boktan bir şey yüzünden."

"Nerede?"

"Scoil Eoin," dedi yüzünü buruşturarak. "Tamamen erkeklerden oluşan, bir katolik ilkokulu."

Kaşlarım havalandı. "Hughie Biggs'in okulu mu?"

Başıyla onaylarken gülümsüyordu. "Evet. Hughie, Gibs ve Feely'yle orada tanıştım."

"O çocuklar arkadaşın mı?"

Başıyla onaylarken bu kez sırıtıyordu. "Maalesef."

"Senin için sorun oldu mu?" diye sordum. "Scoil Eoin'de sınıf tekrar etmek?"

"Öfkeden kuduruyordum, Shannon."

İsmimi söylediğinde iç organlarımın titremesini görmezden gelerek, "Gerçekten mi?" diye sordum.

Damarlarımda dolaşan elektrik akımını da çaresizce görmezden gelmeye çalışıyordum.

"Evet. Royce'a, dostlarımın ve kulüpteki takım arkadaşlarımın yanına dönmeyi sabırsızlıkla bekliyordum," diye açıkladı. "Tanrım, beni okuldan alıp Tommen'a kaydettirdiklerinde aileme çok kızmıştım." Küçük bir kahkaha attı. "Altı yıl geçmesine rağmen, bu konuda hâlâ sinirliyim."

"Ah... Burada gayet iyi idare ediyor gibi görünüyorsun." Ne söyleyeceğimden emin olamamıştım. "Bir sürü arkadaşın var ve hâlâ ragbi falan oynuyorsun."

"Falan," dedi kıkırdayarak. Kelimelerim onu çok eğlendiriyordu. Uzun bir saniye boyunca yüzümü inceledikten sonra, "Dans ediyor musun?" diye sordu.

"*Hayır*, neden sordun?"

"Bilmem." Johnny omuz silkti. "Bazı kızlar spor yapmak yerine dans ediyor." Gözleri yüzüme dönmeden önce kısa bir anlığına vücudumda dolaştı. "O şey dansçılarından birine benziyorsun..." Kelimeyi bulmaya çalışırken elini savururdu. "Bilirsin, tütü giyen dansçılardan birine," diye tamamladı.

Gözlerim kocaman oldu. "*Balerin* gibi göründüğümü mü düşünüyorsun?"

Başıyla onayladığında dudaklarımdan bir kahkaha döküldü.

"Ne?" Mahcup bir şekilde sırıttı. "Ufak tefeksin..." Eliyle vücudumu göstererek. "Hayal gücünün o kadar da ötesinde değil," diye ekledi.

"Pekâlâ, balerin değilim," dedim gülerek. "Herhangi bir türde dans etmiyorum. Sadece kısa kaldım."

Johnny'nin kaşlarından biri neşeyle havalandı. "Kısa mı?"

"Bana hiç baktın mı?" Kendimi gösterdim. "On beş yaşına gelmiş olmama rağmen, zar zor 1.52 boyundayım ve yaklaşık seksen beş *pound* ağırlığındayım."

Gözleri şaşkınlıkla genişlerken, "39 kilo musun?" diye fısıldadı.

Benim gözlerim de iki ağırlık birimini bu kadar çabuk çevirmesine şaşırdığım için büyümüştü.

Vay canına.

"Yüce İsa. Spor salonunda senin iki katın kadar ağırlık kaldırıyorum." Bakışlarını bana doğru çevirdikten sonra, "Gerçekten boyun 1.50 mi?" diye sordu.

"Eğer tamamen dik durursam."

"Tanrım... Ben 1.92'yim." Başını iki yana salladı. "Çok ufaksın."

"Kesinlikle." Yüzümü buruşturdum. "Kısayım işte."

"Tanrı aşkına, top sana çarptığında bir çim sandalyesi gibi katlanmana şaşmamalı," diye mırıldandı Johnny. Tekrar çenesini ovalarken gözleri üzerimde geziniyordu. "Seni ortadan ikiye bölebilirmişim."

Yaptığı benzetme karşısında burnumu kırıştırdım. "Öyle de denebilir."

"Annen hâlâ bana sinirli mi?"

"Annem mi?"

"Evet." Başıyla onayladı. "O gün kafamı koparmak üzere gibi görünüyordu."

"Annem sadece korktu," diye mırıldandım. "Canımın yandığını görünce aklına gelen ilk sonuca vardı."

"İlk sonuç seni hırpalamış olmam mıydı?"

Huzursuzca omuz silksem de ona hiçbir şey belli etmedim. "Olur öyle şeyler."

"Benim açımdan... Hayır, böyle şeyler olmaz," dedi bu kez daha yoğun bir ses tonuyla. Gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Bunu asla yapmam."

"Bak sen, bu kadar çabuk inkâr etme." Espri yapmaya çalıştım. "Biraz önce Ronan'ın penisini kesmekle tehdit ettiğine şahit oldum."

"O küçük aptal sayılmaz," diye homurdanarak yanıt verdi. "O çocuğa asla katlanamıyorum ama dayısı okul antrenörü olduğu için ona tahammül etmekten başka çarem yok. Sürekli sinirlerimi bozuyor, sahada durmadan dikkatsiz hatalar ve gereksiz drama yaratarak sorun çıkarıyor. Maç sırasında yürümeye yeni başlayan bir çocuğa bakıcılık yapmak gibi bir şey. Yemin ederim ki, her gün o küçük pisliği boğazlamamak için kendimi zor tutuyorum."

Sırıttım. "Demek arkadaş değilsiniz?"

Johnny bu düşünce karşısında dudaklarını büzdü. "Kesinlikle arkadaş değiliz."

"Şey... yaşı daha küçük," dedim pozitif bir yönden bakarak. "Belki zamanla olgunlaşır."

"Senin gibi mi?"

"Ha?"

"Demek istediğim, onunla aynı dönemdesin," diye açıkladı telaşla. "Ama on beş yaşındaymış gibi davranmıyorsun."

"Öyle mi?"

Başını iki yana salladı. "Daha büyük olduğun izlenimini bırakıyorsun."

"Çünkü ben ergen görünümlü doksan yaşında bir kadınım," diye espri yaptım.

"Bu..." Johnny burnunu kırıştırdı. "Rahatsız edici bir düşünce."

Berbat şakamdan utanarak, "Evet," diye mırıldandım. "Öyle."

"Peki, neler yapıyorsun?" diye sordu beni şaşırtarak.

"Ne mi yapıyorum?" Sohbeti orada bitireceğini düşünmüştüm.

"Evet." Destekleyici bir şekilde başını salladı. "Boş zamanlarında."

Durup bu soru hakkında düşündüm. "Pek bir şey yapmıyorum aslında," dedim en sonunda. "Sanırım boş zamanlarımda televizyon izleyip müzik dinliyorum... Ah, bir de çok kitap okuyorum." Omuz silkerek devam ettim. "Anlayacağın peki ilginç biri değilim."

Johnny başını yana doğru eğip beni yoğun, mavi gözleriyle inceledi. "Ne tür kitaplar?"

"Otobiyografi. Kurgu. Suç. Gerilim. Romantik." İç geçirerek odamdaki kitap yığınını düşündüm. "Tür açısından seçici değilim. Arka kapak yazısını sevmem yeterli. Eğer kitabın arkası beni içine çekerse, onu okumak için ikna olurum."

Konuşurken yoğun ve meraklı gözlerle beni izliyordu.

"Yani bir okursun," dedi sonunda.

Bu bir soru değildi, daha çok kulağa bu bilgi parçasını beynine kazıyormuş gibi gelmişti.

"Bu çok güzel."

"Sen kitap okur musun?" diye sordum.

Yüzünü buruşturdu. "Okumam gerektiği kadar çok değil."

"Hiç mi demek istiyorsun?" dedim kışkırtıcasına.

"Dürüst olmak gerekirse, evet," diye itiraf etti yamuk bir sırıtışla. Ardından bana doğru yaklaştı. "Okulun isteği haricinde okuduğum son kitap *Chicken Licken** ve gökyüzünün tüm o konuşan hayvanların üzerine düşmesiyle ilgiliydi. Bu kitabı biliyor musun?"

"Evet." Johnny'yi çocuk masalları okurken düşündüğümde sessizce güldüm. "Sean'a onu birkaç kez okumuştum."

"Sean?"

"En küçük kardeşim," diye açıkladım. "Üç yaşında olan."

İrkildiğini gizleyerek, "Yapmamalısın," diye uyardı. "O kitap beni çok korkuttu. O zamandan beri keyif için kitap okuyamıyorum."

* Dünyanın sona erdiğine ve "gökyüzünün düştüğüne" inanan küçük bir tavuk hakkında alegori haline gelen kümülatif bir Avrupa halk hikâyesidir. (ç.n.)

Ağzım açık kalmıştı. "Şu anda ciddi misin?"

"Elbette, çok ciddiyim," diye karşılık verdi Johnny. Gülünç şekilde incinmiş görünüyordu. "Çok küçüktüm. İçinde kelimeler yerine resimler olan 'kendi kendine oku' kitaplarından biriydi. Yemin ederim, gerçekten de kahrolası gökyüzünün üzerime çökeceğine inanmıştım." Bunu hatırlayınca başını iki yana salladı. "Babam sonunda pes edip beni alt kattaki yatak odalarından birine taşıyana kadar üç hafta boyunca yatağımın altında uyudum."

"Neden?" dedim yüksek sesle gülerek. "Gökyüzü çökerse alt kata taşınmanın ne anlamı olacak?"

Johnny sırıttığında yanaklarındaki gamzeler derinleşti.

"Ah, gördün mü?" dedi kıkırdayarak. İşaretparmağıyla kafasına vurdu. "Altı yaşındaki saf aklımla, gökyüzü gerçekten çökerse çatıyı kırabileceğini ama alt katın tavanını geçemeyeceğini düşünüyordum. Zemin katta hayatta kalma şansım daha yüksek olacaktı."

"Zeki, küçük bir adamdın, değil mi?"

"Sana ne olduğumu söyleyeyim," dedi kahkahalarıma eşlik ederken. "Kahrolası bir aptal."

Kahkahalarımın arasında, "Vay be," diye cevap verdim. "Ne hayat hikâyesi ama."

Yüzüne kurnaz bir sırıtış yerleşti. "Gerçek bir izci çocuk duruyor karşında."

"İzci miydin?"

"Saçmalama," derken daha çok gülmeye başladı. "Dalga geçiyordum." Gözleri artık neşeyle dans ediyordu. "Neden? Yoksa o *brownie* ekibinden biri miydin?"

"Ah, kesinlikle hayır." Başımı iki yana sallarken kıkırdamamı bastırdım. "Hayatta kalma becerilerim sıfır."

"O kadarını bilmiyorum," derken sesi biraz daha derinleşti.

Yüz ifadesi değişerek daha da yoğunlaşmıştı.

Heyecanımı bastıramadan, kafamı çevirip gösterge panelindeki saate baktım.

Saat 20:25'ti.

Tanrım, ne kadar zamandır burada oturmuş sohbet ediyorduk?

"Bir şey soracağım," dedi dikkatimi dağıtarak. Gülümsemeye devam ediyordu, gözlerinde samimi bir ifade ve sesinde yumuşak bir ton vardı. "Neden kaydını buraya aldırdın?"

Sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı.

"Ben, şey..." Ellerimi birbirine kenetleyip eklemlerimi çıtlattım ve derin bir nefes verdim. "Bir değişikliğe ihtiyacım vardı."

"Değişiklik mi?" Sözlerime inanmıyormuş gibi kaşını kaldırdı. "Ortaokul öncesi geçiş yılının ortasında?"

"Karmaşık ve biraz da özel..." Sesim giderek alçalırken tek görebildiğim şey dışarıdaki karanlık olsa da pencereye doğru döndüm.

Bu sohbetin gittiği yer beni huzursuz etmişti.

Ne zaman eski okulumu düşünsem yeni bir korku yığınıyla karşı karşıya kalıyordum.

Burada olma sebeplerimi hiç kimseyle konuşmak istemiyordum.

"Hey." Parmaklarının elimin üstüne sürtündüğünü hissettiğimde sesi bu kez daha yakın, daha yumuşak ve daha yatıştırıcı duyuluyordu. "Aklın nerede?"

Temasla irkilerek başımı çevirdim. Bakışlarım yüzünden başparmağının hâlâ elime sürtündüğü, parmak eklemlerimin üzerinde yumuşak daireler çizdiği yere doğru kaydı.

Dokunuşunun *hoşuma gittiğini* fark etmek rahatsız ediciydi ama elimi ters çevirip parmaklarımı onunkilere sarma dürtüsü kadar değildi.

"Kahretsin." Johnny elini hızla çekip kapıya yaslanırken bu hareketten duyduğu rahatsızlıkla yüzünü buruşturdu. Boğazını temizleyip, "Bunu yapmamam gerekirdi," diye devam etti.

"Sorun değil," diye fısıldarken gergin bir şekilde altdudağımı ısırdım. "Rahatsız olmadım."

Derin bir nefes vererek boştaki elini saçlarının arasından geçirdi.

"Hayır, bu bir *sorun*." Bakışları dudaklarıma kaydığında derin bir nefes daha verdi. "Bu siktiğimin şeyi oldukça *sorun*."

"*Gerçekten* sorun değil," dedim onu rahatlatmaya çalışarak. "Bunun için sinirlenme."

"Sinirli değilim," dedi Johnny çenesini sıkarak. "Ben sadece... siktir!"

Cidden sinirliydi.

Bakışlarım önce yerde duran sağ bacağına, sonra da uyluğuna masaj yaparken uyguladığı baskı yüzünden bembeyaz olan parmak eklemlerine kaydı.

Bu görüntü dikkatimi dağıttığında, "Senin neyin var?" dedim aniden.

Kaşlarını kafa karışıklığıyla çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bugün bacağına buz torbası koyuyordun." Elimle yumruğunu bastırmaya devam ettiği uyluğunu gösterdim. "Canın mı acıyor?"

Bakışları benimkileri takip ettiğinde telaşla elini bacağından çekti.

"Tanrım," diye homurdanırken dehşete düşmüş gibi görünüyordu, "Bunu yaptığımı fark etmedim."

"Arabaya bindiğimizden beri kendine dokunuyorsun," diye açıkladım.

Ağzı korkuyla açılırken, "Yüce İsa!" diye tısladı.

Sözcük seçimimden anında pişman olurken sözlerimi geri almaya çalıştım. "Demek istediğim, o şekilde kendine dokunmuyordun. Yani elbette, '*kendine dokunmuyordun*' anlamında dokunmuyordun..."

Elini kaldırarak, "Lütfen konuşmayı kes," diye yalvardı.

Ağzımı kapatıp başımı salladım.

Vücudunu nazikçe kaydırarak koltuğuna geri oturduğunda hafifçe irkildi.

Kemerini takarken derin bir nefes alıp yavaşça vermesini sessizce izledim.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi uzun bir sessizlikten sonra. "Gerçekten kendimi tatmin *etmiyordum*. Benim sadece..."

"Ağrın mı var?" dedim o günkü sözlerini hatırlayarak.

Gözleri benimkilere kilitlenirken bu kez gözlerinde ürkek bakışlar vardı.

Acıyla bir iç çekerek, "Evet," diye itiraf etti.

Anlayışla başımı salladım. "Sakatlandın mı?"

Bakışlarını yüzümden bacağına doğru çevirirken ifadesi hayal kırıklığıyla doldu.

"Öyle de denebilir," diye mırıldandı sessizce. Bir kez daha tedirgin bir şekilde iç geçirdikten sonra, "On altı yaşındayken addüktör kasımı mahvettim. Ağrı aşırı şiddetliydi. Hiçbir şey işe yaramıyordu ve bu durum oyunumu tehlikeye atıyordu. Sürekli acı çekiyordum, Shannon. *Sürekli.* Fizyoterapi de işe yaramayınca acıyla baş edememeye başladım ve sonunda pes ederek Noel'de ameliyat oldum."

Kendine sinirlendiğini hissettiğimde, "Neden sinirlisin?" diye sordum.

Başını iki yana sallayarak elini saçlarının arasından geçirdi.

O kadar uzun süre sessiz kalmıştı ki, bana cevap vermeyeceğini düşünmeye başlamıştım. Ancak sonra, "İyileşmiyor," diye mırıldandı.

"Bacağın mı?" diye fısıldadım endişe içimde kabarırken. "Yoksa dikişlerin mi?"

"İkisi de?" Başını iki yana sallayarak, "Hepsi," diye açıkladı.

İki bağlantılı yabancı arasında yapılan garip bir itiraftı ve onun kendisi hakkında fazla bilgi vermediği izlenimine kapılmıştım.

Kendine öfkelenmiş gibi görünüyordu ve bunun sakatlandığı için mi, yoksa bana söylediği için mi olduğunu bilmiyordum.

Ne olursa olsun, onu rahatlatma ihtiyacı hissediyordum.

"Şey..." Duraksayarak ona bakmak için koltuğumda döndüm ve düşüncelerimi toparladım. "Ameliyat sonrası tamamen iyileşmesi genelde birkaç haftadan daha uzun sürer. Sen bir makine değilsin, Johnny. İyileşme süreci zaman ister. Joey'nin bir takım arkadaşı geçen yıl *hamstring* için ameliyat oldu. Maça hazır hale gelmesi beş ay sürdü."

"*On ay* oldu," diye karşılık verdi. Gözlerindeki hayal kırıklığını yansıtan sert bir tonda konuşuyordu. "Ameliyatımı yapan cerrah iyileşme yolunda olduğumu söyledi ve aile hekimim üç hafta geçtikten sonra oynamama izin verdi. Küçük bir prosedür olması gerekiyordu ama sıktığımin..." Aniden durup başını iki yana sallarken öfkeyle soludu. "Bu kadar uzun sürmemesi *gerekiyordu*," diye tekrarladı. Uyluğuna düşmanmış gibi bakıyordu. "Bu oldukça boktan bir durum."

"Üç *hafta* sonra oynamana izin mi verildi?" Kaşlarımı çattım. "Bu vücudunun iyileşmesi için yeterince uzun bir zaman dilimiymiş gibi görünmüyor," dedim yumuşaktı bir tonla.

"Evet, şey... izin verildi," dedi oflayarak.

"Johnny," dedim sessizce. "Antrenman yapmaya daha yeni başlıyor olman gerekirdi."

Başını iki yana sallayarak, "Anlamıyorsun," diye mırıldandı.

Hayır, kesinlikle anlamıyordum. Ancak bu durum, "Dikişlerinin henüz iyileşmediğini söylemiştin, değil mi?" diye sormama engel olmadı.

Bana temkinli bir bakış atarken soruma cevap vermedi.

"Bana gösterebilir misin?" diye sordum. "Dikişlerle aram iyidir."

Yeterince dikişim olmuştu.

"Shannon, *addüktör kasımdan* ameliyat oldum," diye çıkıştı Johnny. Sesi yoğun ve gözleri şaşkınlıkla doluydu.

"Biliyorum," diye cevap verdim. "Ama ben milyonlarca sportif bacak ve diz sakatlığı gördüm. O yüzden belki sorunun ne olduğunu anlayabilirim?" Omuz silkerek devam ettim. "Muhtemelen sürekli ayakta olduğun için iyileşmesi normalden uzun sürüyordur."

"Sorun bacağım değil, Shannon."

"Ah, üzgünüm. Topalladığını görünce öyle sandım," diye cevapladım. "Uyluğun mu?"

"Hayır," dedi ifadesiz bir şekilde.

Johnny'nin yarasının düşündüğümden çok daha yukarıda olduğunu fark etmem için geçen sürede yanaklarım hafif sıcaktan bir fırın derecesine yükseldi.

Yaralı erkek organlarının görüntüsü zihnime doluşurken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

"Aynen," diye tersledi alaycı bir şekilde. Hem sinirli hem de rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "*Ah.*"

"Şey, b-ben..." Kekeleyerek başımı iki yana salladıktan sonra tekrar denedim. "Sana onunla ilgili nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum."

"Sakin ol, bakmana izin vermeyecektim zaten," diye karşı çıktı savunmacı bir tavırla.

Daha fazla utanırken, "Üzgünüm," diye fısıldadım. "Ben... şey, nerede olduğunu fark etmemiştim."

"Bu arada..." Konuşurken gözlerini kıstı. "Kasıklarımdan ameliyat oldum, aletimden değil. O yüzden bu konuda ağzını açmadan önce gerçekleri bilirsen sevinirim."

Ne?

"Ağzımı açmak mı?" Ağzından "alet" kelimesinin çıktığını duyduğumda gözlerimin yüzünden kasıklarına kaymasına engel olamamıştım. "Ben asla..."

Çenesi kasılırken, "Kızların neler hakkında dedikodu yapmayı sevdiğini biliyorum," dedi ters bir şekilde. "Sikeyim, ne yapıyorum ben?"

Ona öylece bakakaldım. "Dedikodu mu?"

O ciddi miydi?

"Sana söylediğimi unut gitsin," diye ofladı. "Saat geç oluyor."

Sonra aramızdaki boşluğa doğru uzanarak iri ellerinden biri vites koluna yerleştirerek vitesi değiştirdi.

"Seni nereye götürüyorum?"

Bir nefes verdim. "Hiçbir fikrim yok."

Dönüp bana baktı. "Ne?"

Koltuğumda kıpırdandım. "Ne?"

"Adresin, Shannon." Parmaklarını sabırsızca direksiyona vuruyordu. "Seni eve bırakabilmem için bana yaşadığın yerin adresini vermen gerekiyor."

"Ah." *Tanrım.* "Üzgünüm. Şey... Ballylaggin'deki Elk Toplu Konutları."

Başını sallayarak park ettiği yerden geri geri çıktı ve arabayı ileri vitese takarak okul yoluna girdi.

Göstergeyi çalıştırmasından sonra çıkışa ulaştığımızda geçici bir süre için yavaşladı. Öne eğilip yolun her iki tarafını da kontrol ettikten sonra ana yola yıldırım hızıyla çıktı.

Koltuğumda arkama yaslanarak elimle yukarıdaki kolu kavradım ve dikkatimin paneldeki hız göstergesine takılmasını engellemek için yanımızdan geçen arabaları saymaya odaklandım.

Johnny'den yayılan gerginliği hissedebiliyordum. Daha önceki samimiyeti yerini taş gibi bir sessizliğe bırakmıştı, sohbetimizin ruh halindeki değişimin arkasında yatan etken olduğu açıkça belli oluyordu.

Etrafımızı saran yoğun ve rahatsız edici sessizlik, anlamsız bir şekilde hayal kırıklığı hissetmeme sebep olmuştu.

Hayal kırıklığının da ötesindeydi.

Sersemlemiştim.

Çok uzun bir zaman sonra ilk kez *eğleniyordum.*

Rahatlamıştım, geri tepme korkusu duymadan karşılıklı şakalaşmıştık.

Sonra bu rahatlığı yanımdan çekip almıştı.

Böyle olacağını tahmin etmemiştim ve o tuvalet kabininden çıktığım için pişman olmaya başlıyordum.

Johnny konsola uzanıp gösterişli müzik setindeki CD'leri değiştirdi. Bu sırada direksiyonu tutmamak için ellerimin üzerine oturmak zorunda kalmıştım.

Birkaç dakika sonra bir şarkıya, beş numaralı parçaya karar verdiğinde araba tanıdık bir gitar solosuyla dolarak sıkıntılı düşüncelerimden geçici olarak uzaklaşmamı sağladı.

Johnny sesi açtığında *Jimmy Eat World*'ün *The Middle*'ı arabanın hoparlörlerinden yüksek sesle gürledi. Ses o kadar yüksekti ki. basların titreşimini kemiklerimde hissedebiliyordum.

Bu şarkıya *bayılıyor* ve kişisel marşım olarak kabul ediyordum.

Bu konuda ciddiydim, her gün kendimi bu şarkının sözlerine boğuyordum.

Eğer müzik kırık kalplileri iyileştiriyorsa, bu şarkının sözleri de benim ruhumu sakinleştiriyordu.

Joey'nin kız arkadaşının Noel'de onun için yaptığı karışık CD'de vardı. Belli ki ağabeyim Aoife'nın ona hazırladığı CD'yi pek beğenmemişti çünkü geçen ay merakla odasını rasgele kurcalarken çalmıştım ve kaybolduğunu hâlâ fark etmemişti.

Şu anda taşınabilir CD çalarımın içindeydi ve her gece uyumadan önce tekrar tekrar dinliyordum.

Zaten ezbere bildiğim şarkının sözlerine odaklanıp sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım ama *punk rock* ritmi şoförümün içindeki deliyi hareketе geçirmiş gibiydi. Ana yola çıktığımız anda son gücüyle gaza basmıştı.

Hız göstergesi saatte *yüz yirmi kilometrenin* üzerine çıktığında gözlerimi kapatıp nefes almayı bıraktım.

Ellerimle yüzümü kapatarak parmaklarımın arasından baktım ve karşı şeritteki arabaların farları hızla yanımızdan geçerken inledim.

"Sorun ne?" Johnny uzanıp müzik setinin sesini kıstı. "Shannon?" Dikkati yolla benim yüzüm arasında gidip geliyordu. "İyi misin?"

"Çok hızlı gidiyorsun," dedim boğuk bir sesle.

"Sakin ol, limitin altında gidiyoruz," diye cevap verse de arabayı yavaşlattı. "Ayrıca iyi bir sürücüyüm. Benim yanımda güvendesin."

"Tamam," diye mırıldandım. Hâlâ saatte yüz kilometreden daha hızlı gidiyormuşuz gibi hissediyordum. "Ama yavaşlarsan kendimi daha iyi hissedeceğim."

Derin bir nefes vererek biraz daha yavaşladı.

Gösterge paneline dokunurken, "Artık mutlu musun?" diye sordu.

Eğilerek hız göstergesini kontrol ettim.

Seksen kilometredeydi.

"Evet," diye fısıldadım. Gergin kaslarım usulca rahatlamıştı. "Teşekkürler."

Koltuğuma yaslanıp bakışlarımın üzerinde gezinmesine izin verdim.

Bir elini vites koluna koymuştu, dirseğini de kapıya yaslayarak karşımızdaki yolu izliyordu.

Onu izlediğimi hissetmiş gibi yan bir bakış attığında beni suçüstü yakaladı.

Güçsüzce gülümsedim.

Bana kızgın gözlerle bakıyordu.

Yüzümdeki gülümseme soldu.

Johnny alçak sesli, sinirli bir hırıltıyla dikkatini tekrar yola çevirdi.

Başını iki yana sallayarak nefesinin altından anlaşılmaz bir şeyler homurdanırken elleri direksiyonu sıkıca kavramıştı.

Reddedilmiş gibi hissederken ellerimi kucağımda kavuşturdum ve ona bir kez daha bakmaya cesaret edemeden ön camdan dışarıyı izledim.

Yolculuğun geri kalanında hiç konuşmadık, yalnızca müzik setinden gelen şarkılar yoğun sessizliği bozuyordu.

"Dinle," dedi Johnny. Ballylaggin ışıkları göründüğünde sessizliği bozmuştu. "Sana daha önce söylediklerim var ya? Ameliyatım hakkında?" Dar sokak ve caddelerde manevralar yaparak dosdoğru karşısına bakarken sesi sakin, hatta kibardı. "Tedbirli olursan sevinirim."

Tedbirli olursan sevinirim mi?

Kasığının yaralanmasından utanıyor muydu?

Onunla birlikte olacak kadar aptal olan herkesle yatıp kalkarken tek yeteneği işsizlik parasıyla kumar oynamak ve karısını hamile bırakmak olan işe yaramaz bir babaya sahip olmayı bir denemeliydi.

Hayal kırıklığıyla, "Kime anlatacağım, Johnny?" dedim ona dönerek.

"Arkadaşlarına." Sonra daha alçak bir sesle, "Arkadaşlarıma," diye mırıldandı.

"Pekâlâ, kimseye söylemeyeceğim," diye çıkıştım. Öfkeliydim ve aşağılanmış hissediyordum. "Ben çenesi düşük biri değilim."

Direksiyondaki eli sıkılaştı ama yanıt vermedi.

Sesindeki ani resmiyetten ve son on beş dakikayı beni görmezden gelerek geçirmiş olmasından dolayı sinirlenerek yüzüne dik dik baktım. "Neden birine söyleme gereği duyayım ki?" diye homurdandım.

"Çünkü..." diye çıkıştı dikkatini yoldan ayırmadan. "Çoğu kızın nasıl davrandığını biliyorum."

Çoğu kız mı?

Eğer benim *çoğu* kız gibi olduğumu düşünüyorsa, neden benimle konuşmak için bu kadar zaman harcamıştı?

Eğer benim de *çoğu* kız gibi olduğumu düşünüyorsa neden bana bir sürü soru sormuş ve cevap verecek kadar rahat hissetmemi sağlamıştı?

Neden benimle uğraşıyordu ki?

"Saçmalıyorsun," diye mırıldandım.

"*Dikkatli* davranıyorum," diye düzeltti sakince. "Sana hiçbir şey söylememem gerekirdi. Bu yaptığım son derece düşüncesiz bir hareketti ve şimdi senden bana bir iyilik yapıp bunu kimseye söylememeni istiyorum. Tehlikede olan çok şey var ve bunun duyulması benim için işleri gerçekten berbat edebilir. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "İyi."

"İyi mi?" diye tekrarladı şüpheyle.

"Evet," diye kestirip attım. Gözlerimi dikmiş bir şekilde karşıya bakıyordum. "İyi."

"Harika." Derin bir iç çekerek, "Teşekkürler," diye cevap verdi. Birkaç saniye sonra, "Memnun olurum," diye devam etti.

Ardından yoğun, ağır ve dayanılmaz bir sessizlik geldi.

Olayların bu şekilde yön değiştirmesi kafamı karıştırmıştı.

Benimle oyun mu oynuyordu?

Tüm bunlar onun için büyük bir oyun muydu?

Nazik davranarak duygularımla oynuyor ve okulda yaptığımız *birbirimizi tanıma* konuşmasıyla beni sahte bir güven duygusuna mı sürüklüyordu?

Tüm o kibarlık ve gündelik konuşmalarla bir arkadaşlık ihtimalini yüzüme vurup sonra da hepsini elimden almaya mı çalışacaktı?

Bu ilk kez başıma gelmiyordu.

Bunun olacağını tahmin etmem gerekirdi. Onun yanında savunma duvarlarımı bu kadar kolay indirdiğim için kendimi hayal kırıklığına uğratmıştım.

Lanet olsun!

"İyi misin?" diye sordu sessizliği bölerek.

Cevap vermedim çünkü bunu yapmam mümkün değildi.

Tüm dikkatimi *ağlamamaya* odaklamıştım.

"Shannon, ben..." diyerek söze girse de hemen sonrasında duraksadı. Çenesini ovuşturduktan sonra elini tekrar direksiyonun üzerine yerleştirdi. "Ben..." Tekrar duraksayıp başını iki yana salladı. "Unut gitsin."

Söylemeye çalıştığı şeyi bitirmesi için onu zorlamadım.

Bunu duymak istemiyordum.

Kafa karışıklığımın ve hayal kırıklığımın şu anki sebebinden uzaklaşarak -bu kişi şoförüm oluyordu- tüm dikkatimle onu görmezden gelip duygularımı dizginlemeye odaklandım.

Eğer şu anda arabadan atlayabilseydim bunu kesinlikle yapardım ama çok hızlı sürüyordu. Ayrıca atlama sonrasında alacağım darbeden kurtulma şansım olduğunu sanmıyordum.

"Ne düşünüyorsun?" dedi en sonunda. Evimin bulunduğu araziye doğru sola dönmüştü.

Evime giden yol dik ve engebeli bir yokuştu. Benimki en tepede olmak üzere, yolun her iki tarafında yan yana dizilmiş yüzlerce ev vardı.

Evlerin çoğu tahtalarla kapatılmıştı. Bazıları -benimki de dahil olmak üzere- bakımsız bahçeleriyle harap haldeydi ama şu anda onun ne düşündüğünü umursamayacak kadar sinirliydim.

Bakışlarımı ona çevirip ters ters baktım. "Ne *düşündüğümü* bilmek ister misin?"

Johnny bana yan bir bakış atarken gözleri öfke doluydu ve hayal kırıklığını zorlukla bastırıyordu. Dikkatini tekrar yola çevirmeden önce başını salladı.

"Peki," dedim ters bir şekilde. Ona tam olarak ne *düşündüğümü* anlatmaya başlarken tanıdık gözyaşlarımı kirpiklerimi kırpıştırarak engelledim. "İnsanların yaralı olduğunu öğrenmesi konusunda paranoyaklaşma sebebinin, bu durumda oynamaman gerektiğini *bilmen* olduğunu düşünüyorum."

Kendime engel olma fırsatı bulamadan kelimeler ağzımdan çıkmıştı.

Ama özür dilemek ya da sözlerimi geri almaya çalışmak yerine ses tonumdaki yoğun duygulara şaşırarak devam ettim.

"İyileşme sürecini reddettiğini düşünüyorum ve canının yandığını *biliyorum*. Okulda topallıyorsun. Bunu biliyor muydun? *Her zaman*. Başkaları fark etmeyebilir ama ben bunun farkındayım. Neler olduğunu görüyorum ve bunu *her* zaman yapıyorsun! Vücudunla tehlikeli bir oyun oynadığını düşünüyorum, Johnny. *Aslında* ne kadar acı çektiğini öğrenirlerse, hiçbir şekilde oynamana izin vermeyeceklerini düşünüyorum."

Tüm bunların nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kelimeler ağzımdan dökülmek için can atıyordu. Ben de dökülmelerine izin veriyordum.

"Bunun çok büyük bir hata olduğunu düşünüyorum, beni eve bırakma teklifini asla kabul etmemeliydim. Bu gece aşırı tepki verdiğini düşünüyorum. Kendi başının çaresine bakma konusunda berbat olduğunu düşünüyorum. Ayrıca seninle bir daha konuşmamamızın en doğrusu olacağını düşünüyorum."

Sesimin yüksekliği yüzünden göğsüm kabarırken kocaman bir nefes verdim.

Yüzüm ateşten yanıyor olsa da içimi döktüğüm için kendimle gurur duyuyordum.

Ailem dışında biriyle bu büyüklükte bir patlama yaşamak benim için normal bir şey değildi ama şu anda böyle olduğu için memnundum.

Sanırım bu çocuğun yanında kendimi kaybedecek kadar öfkeli ve garip bir şekilde rahat hissetmem çok anlam ifade ediyordu ancak bu özel bilmeceyle uğraşmak için fazla sinirliydim.

Şimdilik endişem ve hayal kırıklığımla boğuşmaya devam edecektim.

"Dinle, endişen için minnettarım." Bir anlığına durakladıktan sonra devam etti. "En azından, durumun böyle olduğunu düşünüyorum. Ama buna gerek yok. Ben başımın..."

"Bakamadığın ortada," dedim sözünü keserek.

"Neyden bahsettiğin hakkında hiçbir bok bilmiyorsun!" diye karşılık verdi. "İyi niyetli olduğunu anlıyorum ama kendimi biliyorum. Kendi *bedenimi* tanıyorum."

"Tabii ki bilmiyorum," diye mırıldandım. Yüzümü diğer tarafa çevirip yolcu camından dışarı baktım. "Çoğu kız gibi."

Johnny, "*Bilmiyorsun*," diyerek konuşmaya devam etti. "Beni tanımıyorsun, Shannon."

Bütün gücümün tükendiğini hissederken hafif bir nefes verdim.

"Haklısın, Johnny," diye fısıldadım. "Seni tanımıyorum."

"Şunu yapmayı kes!" diye tersledi. Elini sabırsızca saçlarında gezdiriyordu. "Tanırım."

"Ne yapmayı?"

"Sözlerimi çarpıtmayı," dedi öfkeyle. "Bana açıklama şansı vermiyorsun. Bu pislik bir kız davranışı ve ben bunu yapamam... *Siktir!*" diye kükredi. Ardından yolun ortasına atılmış başıboş bir bisikletten kaçmak için frene bastı. "Tanrı aşkına. İnsanların nesi var böyle? Yol bisiklet park edilecek bir yer gibi mi görünüyor?"

"Beni burada bırakabilirsin," dedim emniyet kemerimi çözerken. "Yolun geri kalanını yürüyebilirim."

Cevap vermesine fırsat vermeden arabanın kapısını açıp yerimden kalktım.

Kapımı çarparak kapattıktan sonra arka kapıyı açıp çöp yığınlarının ve kirli giysilerin arasından çantamı buldum.

"Shannon, bekle. Şimdi gitme..."

Kapıyı kapatıp yaya yoluna geçmeden önce, "Hoşça kal, Johnny," diye fısıldadım.

Camını indirip adımı üç kez seslendiğinde arkamı dönmedim.

Yaya kaldırımında durduğunda da arkamı dönmedim. Bunun yerine başım eğik ve omuzlarımda acı bir pişmanlığın ağırlığıyla ara sokaktan geçtim.

18

AŞIRI TEPKİLER VE SUYA DÜŞEN HAYALLER JOHNNY

Eve dönüş yolum boyunca öfkeden kudurmuştum. Hissettiğim sinir yüzünden yola güçlükle odaklanabilmiştim.

Evin araba yoluna girdiğimde tüm vücudum hayal kırıklığıyla uğulduyordu.

Beni arkasında bırakıp gitmişti.

Ona seslenmeme rağmen çıkıp gitmişti.

Reddedilmeye ya da görmezden gelinmeye alışık değildim. Ayrıca ona ukala davranmamıştım.

Bunlar gerçeklerdi.

Ona dokunmak bir hataydı.

Bu hatayı tekrarlamayı göze alamazdım.

Daha on beş yaşındaydı.

Benim sorunum neydi?

Sadece birkaç kez sohbet etmiş olmamız bile yeterince kötüydü ama bugün iki saatimi onunla arabada geçirmiş ve serseme dönmüştüm.

Sorduğu sorular, bana her zaman sorulan saçmalıklardan çok daha derindi.

Kafamı karıştırıyordu.

Onu okuyamıyordum.

Ne düşündüğünü çözemiyordum.

Kasabada uyuşturucu baskınlarına uğrayan ve *gardaí* tarafından takip edilen büyük belediye sitelerinden birinde yaşıyordu. Bunu düşünmek çok canımı sıkıyordu.

Nasıl olur da *onun* gibi bir kız *öyle* bir yerden gelebilirdi?

Evimin arkasında her zamanki yerime park ederken ruh halim karamsardı, sinirlerim tamamen kontrolden çıkmış durumdaydı.

Motoru kapatıp birkaç dakika boyunca orada oturdum, ön camdan dışarıyı seyrettim ve içimde kaynayan o korkunç çaresizlik duygusuyla mücadele etmeye çalıştım.

Başımı ellerimin arasına alıp saçlarımı çekiştirdim.

Bugün önemli bir ders almıştım. *Eğer egona büyük sikik bir darbe yemek istemiyorsan bir kıza asla ne düşündüğünü sorma.*

"İyileşme sürecini reddettiğini düşünüyorum ve canının yandığını biliyorum. Vücudunla tehlikeli bir oyun oynadığını düşünüyorum, Johnny. Aslında ne kadar acı çektiğini öğrenirlerse, doktorlarının hiçbir şekilde oynamana izin vermeyeceklerini düşünüyorum."

Sözleri aklımdan çıkmıyordu.

Muhtemelen doğru bir noktaya değindiği içindi.

Lanet olsun. Vücudum konusunda haklı olmasından nefret ediyordum.

O kadar inatçıyım ki, saçmalıklarımı ortaya döktüğünde aşırı savunmacı davranmıştım.

Ama o beni tanımıyordu.

Nasıl bir baskının altında olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kimse anlamıyordu.

Kesinlikle *o da* anlamıyordu.

Ayrıca bacağımda sikik bir *topallama* yoktu!

Yüce İsa.

O kıza düşüncelerimde daha fazla yer verdiğim için kendime kızarak, onu çabucak kafamdan uzaklaştırdım ve hiçbir şey düşünmemeye odaklandım.

Yeterince sakinleştiğimde arabadan çıkıp kapıyı sertçe çarptım ama çıkan sesi duyduğum anda pişman oldum.

Bahçedeki açık otomatik ışıklarla çimenlikte bana doğru koşan iki Golden Retriever'ı fark ettim. Arkalarından çok daha yavaş bir şekilde gelen yaşlı bir siyah Labrador'u görmem kolaylaşmıştı.

"Üzgünüm, kızlar," diye seslendim. Onları gördüğüm anda öfkem yok olmuştu. "Sizi uyandırmak istememiştim."

Anahtarlarımı cebime atıp annemin köpekleri Bonnie ve Cupcake'in kafalarını kaşıdıktan sonra yaşlı olana doğru ilerledim.

Neredeyse on beş yaşındaki Sookie'nin gözlerinin, burnunun ve çenesinin etrafındaki tüyler beyazlamıştı. Son günlerde daha çok çökmüş ve topallamaya başlamıştı ama benim için hâlâ bir yavru köpekti. Sonsuza dek üç yaşındaki bir çocuğun aldığı en güzel doğum günü hediyesi olarak kalacaktı.

Sookie sallanarak kollarıma doğru yürüyüp ayağımın üstüne çökerken kuyruğunu o kadar sert sallıyordu ki bedeninin arka tarafı titriyordu.

"Merhaba, güzellik." Diz çöküp kollarımı köpeğime sardım. "Benim biricik kızım nasılmış?"

Yüzüme salyalı öpücükler kondurup romatizma yüzünden bir girişim olarak kalan bir pati verme hareketiyle ödüllendirdi.

Yüzünü ellerimin arasına alıp kulaklarını kaşırken burnumu burnuna yasladım. "Seni özledim... Evet, seni çok özledim."

Tanrım, bu köpeği çok seviyordum.

O benim bebeğimdi.

Çocukların ne söylediği ya da adı yüzünden beni ne kadar aşağıladıkları umurumda değildi.

Sookie benim kızımdı, sonuna kadar sadıktı ve onu deli gibi seviyordum.

Konuşamıyor olması iyi bir şeydi çünkü bu yaşlı kız benim hakkımda bu gezegendeki herkesten daha çok şey biliyordu. O büyük, kahverengi masum gözleri beni her zaman etkiliyor ve ağzının etrafındaki küçük beyaz kısım hep kalbimin derinlerine işliyordu.

İnsanların hayvanları ve özellikle de köpekleri nasıl incittiğini anlayamıyordum.

Bizim için fazla iyilerdi.

İnsanlar, köpeklerin onlara verdiği sevgi ve sadakati hak etmiyordu.

Ben köpek insanıydım.

Onlara güvenirdim.

Bir köpeğin bakışlarında öyle bir şey vardı ki; insanın ünlü bir ragbi oyuncusu ya da sokaklardaki bir evsiz olmasını asla umursamıyorlardı.

Sadece onlara nasıl davranıldığını umursuyorlardı. Bir insanı sahip olarak seçtikleri anda, bu kişi hayatının sonuna kadar sadık bir arkadaşa sahip oluyordu.

İnsanların böyle şefkatli ve özverili olabileceğini sanmıyordum.

Bonnie ve Cupcake ilgi görmedikleri için yüksek sesle mızmızlanıyor, oldukları yerde zıplıyor ve sırtımı tırmalıyorlardı.

Dışarısı bu kadar soğuk olmasaydı ve lanet bacağım ağrımasaydı, şimdi onları biraz yormak için çimenlikte birkaç tur koşardım ama ayakta durmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Bu yüzden koşmamaya karar vermiştim.

Üçünün de karnını okşamak için vakit ayırdım. Ayağa kalkıp içeri girmeden önce Sookie'ye fazladan bir kulak masajı yapmak için durdum.

Arka kapıdan girince içeride gördüğüm valizden annemin eve döndüğünü anlamıştım.

Eğer valiz olmasaydı, havaya yayılan sığır eti güvecinin eşsiz kokusundan anlardım.

Karnım hak verircesine guruldarken leziz kokuyu takip ederek çamaşır odasından geçip mutfağa girdim.

Annem ocağın başında duruyordu.

Arkası bana dönüktü ve üstünde iş için giydiği takımlardan vardı, saçları süslü bir tokayla yüzünden uzaklaştırılmıştı. *Ev* gibi görünüyordu.

Onu gördüğümde omzumdan büyük bir yük kalktığını hissettim.

Londra'daki bir moda danışmanlığı şirketinde çalışıyordu.

Sürekli iş seyahatine çıkıyordu ve geçtiğimiz üç hafta uzakta olduğu için onu özlemiştim.

Ne kadar özlediğimi şu ana kadar fark etmemiştim.

Geldiğimi belli ederek, "Merhaba, anne," diye mırıldandım. "Nasıl gidiyor?"

"Johnny!" Elinde tuttuğu tahta kaşıkla etrafında dönen annem bana gülümsedi. "Eve gelmişsin." Kaşığı tezgâhın üzerine bırakıp ellerini önlüğüne sildikten sonra bana doğru hareket etti. "Buraya gel. Sana sıkıca sarılmak istiyorum."

Hızlı bir sarılma için yaklaşmıştım ama bu tam otuz saniyelik bir kucaklaşmaya dönüştü.

"Anne," diye kıkırdadım. Sıkı sıkı etrafıma sardığı kollarının arasından ayrılmıştım. "Bir yere gitmiyorum. Sakin ol."

"Seni çok özledim." İstemeyerek beni bırakıp bir adım geri giderken gözleri bana her zaman attığı o garip anne bakışıyla üzerimde geziniyordu. "Yüce İsa, otuz santim daha uzamışsın."

Tek kaşımı kaldırdım. "Üç haftada mı?"

Annem alaycılığıma kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Ukalalık etme."

"Ben her zaman ukalayım." Yanağına bir öpücük kondurup yanından geçerken gözlerim güveç tenceresinin üstündeydi. "Açlıktan ölüyorum."

"Ben yokken yemek yiyor muydun?"

"Elbette."

"Düzgünce?"

"Her zaman."

"Okul nasıl?"

"Okul işte."

Ragbiyi sormadı. Her zaman okul, arkadaşlarım, ödevlerim, günüm ve... Ah, Tanrım. *Hislerim* hakkında sorular sorardı.

Ama asla ragbiyi sormazdı.

Ragbi tutkumu önemsemediğinden değildi. Her zaman, öncelikle ve en çok *beni* önemsediğini belli etmek için elinden geleni yapardı.

"Peki ya Gerard?" Annem her zaman arkadaşımın ilk ismini kullanırdı. "O nasıl?"

"Her zamanki gibi," diye yanıtladım. Ada tezgâha geçmeden önce bir kâse güveç doldurdum. "Babam Dublin'den döndü mü?"

Babam oldukça üretken bir avukattı ve zamanının büyük bir kısmını Cork ile Dublin'deki merkezi arasında yer değiştirerek geçiriyordu. Bu tamamen savunduğu müvekkile ve davanın ciddiyetine bağlıydı. Ama temelde durum belliydi; işlenen suç ne kadar büyükse, işe o kadar sık gidip geliyordu.

Ebeveynlerimin iş yoğunluğu ve programları, onlar seyahatteyken tek başıma çok zaman geçirmem anlamına geliyordu. Ben de tam olarak böyle olmasını seviyordum.

On dört yaşıma kadar, komşumuz Maura Reilly'nin bizde kalmasını istemişlerdi ama bunun sebebi daha çok beni okula ve antrenmana bırakması içindi. Tek başıma kalabilecek kadar olgun ve kendi kendime yetebilecek durumdaydım.

Annem iş için uzaktayken Maura temizlik ve yemek pişirmek için buraya gelmeye devam ediyordu.

Sınırsız özgürlük bir yana, bu şekilde geçirdiğim onca yıldan sonra onların günün her anında etrafımda olmasına dayanabileceğimi sanmıyordum.

"En erken mart ayının ortasına kadar Dublin'den dönmüş olmayacak," diye yanıtladı annem. Bu sırada ada tezgâhta yanıma yerleşmişti. "Bu sabah buraya gelmeden önce Dublin'e uçup onunla öğle yemeği yedim," diye açıkladı karşımdaki tabureye oturmadan.

"Neden bunu yaptın ki?" diye sordum ağzım güveçle doluyken. "Birkaç günlüğüne onun yanında kalabilirdin."

"Neden olacak?" Annem dirseklerini tezgâha dayayıp gülümsedi. "Çünkü bebeğimi görmek istedim."

Gözlerimi devirdim. "Ben bebek değilim, anne."

"Sen *benim* bebeğimsin," diye karşı çıktı. "Her zaman öyle kalacaksın. İki metre olsan da fark etmez, her zaman benim küçük Johnny'm olacaksın."

Yüce İsa.

Böyle bir kadınla ne yapabilirdiniz ki?

Başımı iki yana sallayarak kaşıktan vazgeçip kâseyi dudaklarıma gö-

türdüm. Dibindeki son damlayı da içtikten sonra kâseyi bırakıp memnuniyetle iç geçirdim.

Kimse annem gibi yemek yapamazdı.

Ne akademideki şefler ne de kasabadaki hazır yemek restoranları.

Beni doğuran kadın mideme doğrudan ulaşabilme kabiliyetine sahipti.

"Görüyorum ki, davranışlarında bir ilerleme olmamış," diye takıldı annem onaylamıyormuş gibi kaşlarını çatarken.

"Elimde değil, anne," diye karşılık verdim göz kırparak. "Ben büyüme aşamasındaki bir çocuğum."

Kâsemi ikinci kez doldurmaya gidip kalanı tezgâhın başında yedim.

Tencereyi yıkamayı düşünüyorken oturmamın bir anlamı olmayacaktı.

"Geçen haftaki genel sağlık kontrolün nasıldı?" diye sordu. "Doktor Murphy iyileşme durumundan memnun mu?"

Bilmiyordum çünkü gitmemiştim...

Yemeğimi mideye indirmekle meşgul olduğum için umursamazca homurdandım.

"Akademideki doktorlar peki?" diye üsteledi. "Bu kadar çabuk dönmeni istemediklerini biliyorum."

Tekrar homurdandım çünkü bu gece annemle bu konu hakkında tartışmaya girmeye hiç niyetim yoktu.

Eğer yalan söylersem, ne yaptığımı anlardı.

Eğer gerçeği söylersem, benim için paniklerdi.

Bu tartışma hangi yöne giderse gitsin, annem yaramı -yani aletimi ve hayalarımı- görmek konusunda ısrar edecekti.

Ben de bu tartışma nereye giderse gitsin, aklımı kaybedip ona bunun olmayacağını söyleyecektim.

Sonra aşırı tepki gösterip babama telefon edecekti. Ona "mahrem yerlerimi" göstermediğim ve muhtemelen "penis kangreninden" ya da başka korkunç ve aşırı dramatik bir hastalıktan ölmek üzere olduğum için eve gelip benimle ilgilenmesi gerektiğini söyleyecekti.

Dikkat dağıtma ve geçiştirme, gözyaşı dökmeyen bir anne ve travma yaşamayan bir ben için çok önemliydi.

"Evde olduğun için mutluyum, anne. Ama şimdi odama çıkıp ödevime başlayacağım," dedim. "Beşinci sınıf canımı çıkarıyor. İrlandaca için ek ders almayı bile düşünüyorum." Bu son cümleyi konuşmamın daha etkili olması için eklemiştim. Hiçbir şey için ek derse ihtiyacım

yoktu. Üçüncü sınıftan beri hiçbir test ya da sınavdan B'den aşağı not almamıştım.

Hatta lanet olası ek dersi veren ben olabilirdim. İşletme ve Muhasebe derslerinde çocuklara yardım etmek için oldukça fazla zaman harcadığımdan eminim.

Ancak dikkat dağıtma yöntemim işe yaramış, annemin endişelerini sakatlıklarımdan uzaklaştırıp eğitimime yöneltmişti.

"Ah, tatlım... Hiç önemli değil," dedi rahatlatıcı bir ses tonuyla. "Sorun yaşadığında bunu itiraf edecek kadar cesur olduğun için seninle gurur duyuyorum. Sabah birkaç yeri arayıp uygun olanları öğrenirim."

"Evet, bu iyi bir fikir olabilir," diye onayladım başımı ciddiyetle sallarken. Kollarımı başımın üzerinde birleştirerek esnemeye çalıştım.

"Perişan görünüyorsun, canım," dedi annem. Kahverengi gözleri empatiyle dolmuştu. "Neden sen erkenden yatmıyorsun? Ben de sana ödevin için bir not yazabilirim."

"Teşekkürler, anne. Gerçekten berbat durumdayım."

Yanına gidip yanağına bir öpücük kondurdum ve az önceki sorusunu hatırlamasına fırsat vermeden mutfaktan hızla çıktım.

"Ah, bir de unutmadan," diye seslendi beni olduğum yerde durdurarak. "Arabanı servise götürmek için randevu aldım. Bulabildiğim en yakın tarih iki hafta sonra pazartesi günüydü. Bu yüzden seni okula ben bırakırım, sonra da arabanı teslim alırız."

Kapı aralığında dönüp ona bakarken, "Ah, kahretsin," diye homurdandım.

"Ne?"

"Önümüzdeki ay boyunca her akşam akademide fizik tedavi seansım var." Öfkeyle soluyarak alnımı ovuşturdum. "Arabama ihtiyacım var, anne." Umutlu bir ifadeyle ona bakarken, "Tabii beni kliniğe bırakıp almak yerine arabanı ödünç vermek istemiyorsan?" diye ekledim.

"Bir seans kaçırmak seni öldürmez," diye yanıtladı annem sakin bir tonda.

Hayır, muhtemelen öldürmezdi. Tabii eğer Shannon yüzünden bu geceki seansı kaçırmamış olsaydım.

"Ayrıca," diye devam etti annem. "Ertesi gün Londra'ya dönüyorum ve gitmeden önce seninle olabildiğince çok zaman geçirmek istedim."

Evet, bunu söyleyeceğini biliyordum.

Benimle vakit geçirmekten başka bir şey düşünmüyordu.

Lanet olsun.

Anlamsız olduğunu bilmeme rağmen, "Lig finali yaklaşıyor," diye karşı çıktım. "Bu okul için önemli. Maça hazır olmam gerekiyor."

"Şu anda formda değil misin?"

"Tabii ki formdayım."

"O halde bu topallama da neyin nesi?"

Ağzım açık kaldı. "Ne?"

"Bacağın," diye cevap verdi. "Ağırlığını üstüne vermiyorsun."

Shannon'ın söyledikleri aklıma gelince karşı çıktım. "Sikik bacağımın topalladığı falan yok!"

Annem bana ters ters bakıyordu. "Kelimelerine dikkat et, Johnathon!"

"Pekâlâ. Lanet olası bacağım topallamıyor, anne," diye savunmaya geçtim.

"Bu konuda neden bu kadar alıngansın?" diye sertçe karşılık verdi. "Sorun testislerin mi canım? Çünkü onlarda bir sorun varsa bana söyleyebilirsin."

Cevap vermek için ağzımı açsam da hemen kapattım.

Bu kadınla tartışmanın bir anlamı yoktu. Kazanamayacaktım ve eğer zorlamaya devam edersem, annelerin onlar sormadan her şeyi dökülmeni istediklerinde yaptıkları o lanet olası sinsice şeyi yapacaktı.

Yüce Tanrım.

"İyi geceler, anne," dedikten sonra odama gitmek için döndüm.

"Bir şey daha?" diye seslendi arkamdan.

İçime sakinleştirici bir nefes çektikten sonra ona döndüm. "*Efendim?*"

"Bu kim?" diye sordu annem. Parmağını tezgâhın üzerinde açık duran gazeteye vururken dudakları seğiriyordu.

Kaşlarımı çattım. "Kimi soruyorsun?"

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle gazeteyi alıp bana göstermek için havaya kaldırdı. "Bu kız?" Geçen hafta Shannon'la birlikte Erkek Öğrenciler Turnuvası maçında çekilmiş devasa, renkli bir resme tırnağıyla dokunurken sırıtıyordu.

"Yerel gazete mi, yoksa ulusal gazete mi?"

"Ulusal."

Böyle.

Hayatı.

Sikeyim.

"Ver onu bana," diye çıkıştım. Daha yakından bakmak için ona yaklaşmıştım.

Kâğıdı annemin elinden aldığım anda iki aydır aklımı başımdan alan kıza baktım.

Tanrım, muhteşem görünüyordu. Onu yanımda tuttuğum sırada gözlerini kocaman açmış halde gülümsüyordu.

Kahverengi saçları rüzgârda dalgalanıyordu.

O kadar küçüktü ki, başının tepesi koltuk altıma kadar ancak geliyordu.

Başlığı okuduğumda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

17 yaşındaki Johnny Kavanagh, okul arkadaşı Shannon Lynch'le birlikte Tommen Koleji'nin geçtiğimiz cuma günü Kilbeg'e karşı kazandığı Erkek Öğrenciler Turnuvası finalini kutlarken görüntülendi. Kavanagh, okulunun üst üste beşinci kez kazanmasında kaptanlık yaparak etkileyici kariyerine bir gümüş madalya daha ekledi ve sakatlık söylentilerini de ortadan kaldırdı. Güzel kız, Kavanagh'yı yeni galibiyeti için tebrik ederken ışıldıyor ve kameralara gülümsüyordu. İlişkilerinin durumu hakkında yorum yapması istendiğinde sporcu kibarca reddetti. Her ne kadar bir fotoğrafın bin sözcüğe bedel olduğunu söyleseler de...

"Çok güzel bir kız, Johnny," dedi annem dikkatimi dağıtarak. "Birlikte gerçekten çok sevimli görünüyorsunuz."

"Öyle bir şey değil, anne," diye mırıldandım. Neyi ima ettiğini çok iyi biliyordum. "O sadece arkadaşım."

"Seni daha önce hiç böyle bir arkadaşınla gazetelerde görmemiştim," diye takıldı annem. "Muhteşem bir fotoğraf, canım. Editör de öyle düşünmüş olmalı ki size tam bir sayfa ayırmış."

"Geçen hafta okulumuzu finale taşıdım," diyerek cevap verdim. Tüm dikkatim fotoğrafta olduğu için ona bakamıyordum. "Kazandık. Bu büyük bir olay. Bu yüzden bana tam sayfa ayırmışlar."

"Senin adına çok sevindim, canım," dedi neşeyle. "Şimdi, kızın adı ne?"

"Shannon."

"*Ve?*"

"Adı bu işte," dedim ifadesiz bir şekilde.

"Başka bir şey öğrenecek miyim?"

"Ne duymak istiyorsun?" dedim ters bir sesle. "Sadece bir arkadaşım olduğunu zaten söyledim."

"*Arkadaşım*," dedi annem alaycı bir tonla. "Tabii öyle, ben de Bakire Meryem'im zaten."

"Benimle bekâretin hakkında konuşma," diye inledim.

"Neden?" diye yanıtladı annem. "Seninki hakkında konuşmayı mı tercih edersin?"

Hayır.

Hayır.

Yüce İsa, hayır!

"Yatmaya gidiyorum." Gazeteyi kolumun altına sıkıştırıp odadan çıktım ama bu kez piç kurusu topallama olmadan yürüyordum.

"Gazetemi bana ver," diye seslendi annem arkamdan gülerek. "O fotoğrafı çerçeveletmek istiyorum."

"Hayır, bunu asla yapmayacaksın," diye hışımla karşılık verdim.

Yatak odama ulaştığımda kapının kilidini açıp gazeteyi yatağımın üzerine bıraktım ve doğruca banyoma gittim.

Kıyafetlerimi çıkarıp duşun musluğunu açarak içeri adım attım.

Kendimi dikkatlice yere bıraktıktan sonra kollarımı dizlerime sarıp başımı eğdim.

Ayakta duracak enerjim kalmamıştı.

Annem haklıydı.

Maça hazır falan *değildim*.

Kaynar suyun altında otururken içimden bir ürperti geçtiğinde gözlerimi kapattım.

Bir elimle saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken, geleceğime dair her korku ve endişe zihnimin en üst köşesine kurulmuştu. Acı bir iç çektim.

Hayatım cehenneme dönüyordu.

Bedenim parçalara ayrılıyordu.

Hayallerim pencereden uçup gidiyordu.

Endişelenecek onlarca sorunum vardı.

Ama buna rağmen, *onu* kafamdan söküp atamıyordum.

Lanet olası gece mavisi gözleri ve acı verici derecede doğru sözleri yüzündendi.

Üstelik her şey daha da kötü olmuştu çünkü sadece günün her anı aklımda olmakla kalmıyordu. Artık aynı zamanda kendime eziyet etmek için kullanacağım lanet olası bir fotoğrafa da sahiptim.

O fotoğrafla kendime işkence edeceğimden *emindim*.

Bunu kafama koymuştum.

19

GECE GEÇ SAATLERDE GERÇEKLERLE YÜZLEŞMELER

SHANNON

"İyi bir gün müydü?" Johnny'yle yaptığım felaket araba yolculuğundan sonra ön kapıdan içeri adım attığım anda beni bu sözler karşılamıştı.

Bu soruyu bana dünya üzerindeki herhangi biri sormuş olsaydı, ona verecek bir cevabım olurdu ama karşımdaki kişi babamdı.

Küçük koridorda elinde rulo haline getirilmiş bir gazeteyle durmuş bana günümün nasıl geçtiğini soruyordu. Bu korkunç bir tabloydu.

"Sağır mısın sen?" diye sordu bana dik dik bakarken. Kahverengi gözlerinin etrafındaki beyazlık tamamen kan çanağına dönmüştü. "Sana bir soru sordum, kız çocuğu."

Nefesinden yayılan viski kokusu duyularımı ele geçirdi, zihnimde durumu kavramaya çalıştıkça endişem tavan yapıyordu.

Sosyal yardım parası perşembe günleri ödeniyordu.

Perşembe haftanın kötü günüydü.

Salı günleri öyle değildi.

Sonra bugünün hangi gün olduğunu hatırladım ve hazırlıksız olduğum için zihnimin içinde kendime bir tokat savurdum.

Bugün 1 Mart'tı.

Ayın ilk salı günüydü.

Çocuk ödeneği günündeydik.

İrlanda hükümetinin sahip oldukları her çocuk için ailelere her ay nakit ödeme yaptığı gündü.

Bu da yüzlerce *euro*'nun bahis bayilerinde ve barlarda harcanacağı anlamına geliyordu.

Babam kendini kontrol edemediği için ailemizin haftalarca uğraşıp çırpınmasıyla sonuçlanacaktı.

Kalbim sızladı.

Çabucak bir cevap mırıldanarak evin anahtarını kilitten çıkardım. Ardından paltomun cebine atıp mutfak dolabından bir paket bisküvi aşırmak ve odamın sığınağına kaçmak amacıyla iri cüssesinin yanından sıyrılıp geçtim.

Aklım başımda ve beynim tetikteyken mutfağa ulaşmayı başardım

ama hem mecazi hem de gerçek anlamda babam kötü bir koku gibi adımlarımı takip ediyordu.

Kapının pervazına yaslanmış halde elindeki gazeteyi sıkıyor ve mutfaktan çıkış yolumu engelliyordu. "Okul nasıldı?"

Sırtımı ona dönüp çorba paketlerine ve fasulye konservelerine göz atmakla kendimi meşgul ettim. "İyiydi."

"İyi mi?" diye alay etti babam. "Bir *iyi* uğruna mı dört bin *euro* ödüyoruz?"

Tüm mesele buydu.

O adam işte bu kadardı.

"Güzeldi, baba," diye ekledim hemen. "Verimli bir gün geçirdim."

"*Verimli bir gün* mü?" diye taklit etti. Sesi alaycı ve acımasız bir şekilde yankılanıyordu. "Bana saçma sapan ukalalık yapma, *kız çocuğu*."

"Yapmıyordum."

"Ayrıca geç kaldın," diye bağırdı. Sözcükler sarhoş bir tavırla ağzından dökülüyordu. "*Yine* hangi kahrolası sebep yüzünden geç kaldın?"

"Otobüsümü kaçırdım," dedim panikle.

"Siktiğimin otobüsleri," diye hırladı. "Siktiğimin özel okulu. Tam bir baş belasısın, kız çocuğu!"

Buna söyleyecek bir sözüm olmadığı için sessiz kaldım.

Sanki kadın olmak bir tür hakaretmiş gibi bana her zaman "kız çocuğu" olarak seslenmesi bu gece beni rahatsız bile etmiyordu.

Tamamen kendimi koruma moduna geçmiştim, bu odadan zarar görmeden çıkmak için ne yapmam gerektiğini biliyordum. Onun saçmalıklarına katlanmam, çenemi kapalı tutmam ve beni yalnız bırakması için dua etmem gerekiyordu.

"Annenin nerede olduğunu biliyor musun?" diye hırladı.

Yine cevap vermedim.

Bu gerçek bir soru değildi.

Saldırıdan önce bana bilgi aktarıyordu.

"Senin yüzünden bir eşek gibi çalışıyor!" diye kükredi. "Sen herkesten daha iyi olduğunu düşünen şımarık, küçük bir kaltak olduğun için kendini parçalıyor."

"Kimseden daha iyi olduğumu düşünmüyorum," diye mırıldandım. Hemen ardından alev alev yanan öfkesine sözlerimle benzin döktüğüm için pişman oldum.

Elini bana doğru sallarken, "Şu haline bak," diye alay etti. "Özel okul üniformanı giymişsin. Eve geç kalıyorsun. Tanrının lanet olası bir

lütfu olduğunu sanıyorsun. Ortalıkta orospuluk mu yapıyordun?" Sendeleyerek bana doğru birkaç adım attı. "Yine bu yüzden mi geç kaldın? Kendine küçük bir *erkek arkadaş* mı buldun?"

Hemen geri çekilsem de kendimi savunmak için ağzımı açmaya cesaret edemedim.

Ne olursa olsun, babam bana inanmayacaktı.

Yüzde doksan ihtimalle, karşılık vermem işleri daha da kötüleştirecekti.

Yüzde yüz ihtimalle, ona cevap vermem yanaklarımın acımasına neden olacaktı.

"Bu yüzden, değil mi? Kıymetli *Tommen*'ında *babalarının parasıyla* ragbi oynayan o züppe heriflerden biriyle takılıyordun," diye alay etti. "Pis, küçük bir sürtük gibi bacaklarını ayırıyordun!"

"Erkek arkadaşım yok, baba," dedim boğuk bir sesle.

Kolunu geriye atıp rulo yaptığı gazeteyle yüzüme vurdu. "Bana sakın yalan söyleme, kız çocuğu!"

"Yalan söylemiyorum," dedim hıçkırarak. Acıyla yanan yanaklarımı tuttum.

Rulo yapılmış bir gazeteyle tokat yemek kulağa acı verici bir şeymiş gibi gelmiyor olabilirdi ama silahı tutan adam üç kat daha ağır olduğunda gerçekten *acı veriyordu.*

"O zaman açıkla şunu," dedi babam. Gazeteyi yırtarcasına açıp spor sayfasında durana kadar sayfaları hışımla çevirdi. "*Onu* açıkla!"

Gözlerimi kırpıştırarak yaşları uzaklaştırırken babamın işaret ettiği sayfaya baktığımda kanımın donduğunu hissettim.

Orada, etrafımdaki tüm o parlak renklerle aptal fotoğrafçıya gülümsüyordum. Johnny'nin kolu belime sarılmıştı, ikimiz de kıpkırmızı olmuş yanaklarımızla gülüyorduk.

Fotoğraf ya da İrlanda'daki en büyük gazetesine basılma nedeni hakkında düşünemiyordum çünkü *çok korkuyordum.*

O kadar korkmuştum ki, bu duygunun tadını alabiliyordum.

Öleceksin, Shannon.

Bu gece seni öldüreceği gece...

"Ragbi takımının kaptanı," dedim telaşla. Birazdan yiyeceğim dayaktan kurtulmak için bir yalan uydurmaya çalıştım. "Büyük bir maç kazandılar," diye saçmalarken umutsuzca çabalıyordum. "Müdür Bay Twomey, hepimizin onunla fotoğraf çektirmemizi istedi... Onu tanımıyorum bile, baba. Yemin ederim!"

Babamın bir sonraki hamlesini bekliyor olmam gerektiğini biliyordum, yıllardır bu konuda ustalaşmıştı ama boğazımı sıkıp beni buzdolabına yapıştırdığında her şeye rağmen hazırlıksız yakalanmıştım.

Boğazımı sıkarak, "Bana yalan söylüyorsun..." diye tısladı.

"Ben... söylemiyorum," dedim boğuk bir sesle. Tırnaklarımla ellerini tırmaladım. "Baba... lütfen... nefes... alamıyorum..."

Ön kapının açılıp kapanma sesi odayı doldurdu.

Babam boğazımı bıraktığında tüm vücudum rahatlayarak gevşedi.

Nefes almaya çalışırken ondan uzaklaştım.

Saniyeler sonra ağabeyim kapı eşiğinde belirdi. Yağ lekeli yüzü ve yağla kaplanmış tulumuyla kutsal bir armağan gibi görünüyordu.

Babamın omzunu sıvazladıktan sonra onu rahatlıkla kenara itti ve parmaklarının arasında bir dizi anahtar sallayarak mutfağa girdi. "Nasıl gidiyor, millet?"

Rahat görünüyor ve ses tonu neşeli çıkıyordu ama gözlerinin etrafındaki gerilim aslında hiç de öyle hissetmediğini belli ediyordu.

Dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi davranmak, onun sorunlarla başa çıkma mekanizmasıydı.

Benimki sessizleşmekti.

"Joey," diye karşılık verdi babam. Ailedeki daha baskın alfanın varlığı karşısında biraz daha temkinli görünüyordu.

Babam büyük ve sert olabilirdi ama ağabeyim daha büyük ve daha hızlıydı.

"Çocuklar yattı mı?" diye sordu Joey. Buzdolabından bir kutu kola alıyordu.

Babam başını sallasa da gözlerini benden ayırmadı.

"Annem nerede?" diye sordu Joey. Belli ki içerideki gerginliği azaltmaya çalışıyordu. Kolanın kapağını açarak büyük bir yudum aldıktan sonra elinin tersiyle ağzını sildi. "Hâlâ işte mi?"

"Annen işte ve bu kız yine eve geç kaldı," diye bağırdı babam. Parmağıyla beni işaret ederek, "Anlaşılan siktiğimin otobüsünü kaçırmış," diye geveledi.

"Biliyorum," diye cevap verdi Joey. Ardından dikkatini bana çevirdi. "Nasıl gidiyor, Shan?"

"Selam, Joe," diye mırıldandım. Ellerimin boğazıma gitmesini engellemek için yumruklarımı sıkıp açarken umutsuzca kalp atışlarımı kontrol etmeye çalışıyordum. "Önemli bir şey yok. Sadece acıktım, mutfaktan atıştırmalık bir şeyler alacaktım."

Joey ayaklarımın yapışıp kaldığı yere doğru yürüdü ve parmak eklemleriyle şakacı bir şekilde yanağımı dürttü.

Bu şefkatli bir sevgi ifadesi ve sessiz bir dayanışma gösterisiydi.

"Aofie'nın seni eve bırakması uzun mu sürdü?"

Gözlerim kafa karışıklığıyla irileşti.

Ağabeyim, "*Ayak uydur,*" diyen bakışlar atıyordu.

Ne yapmaya çalıştığını fark ettim.

Bana bir çıkış yolu gösteriyordu.

"Ah, hayır," dedim boğuk bir sesle. Gözlerimi onun yüzüne sabitledim. "Beni bırakıp doğruca evine döndü."

Joey onaylarcasına göz kırptıktan sonra etrafımdan dolaşarak elini dolabın arkasına doğru uzattı. Sandalyenin yardımı olmadan ulaşamayacağım bir yerdi. "Al bakalım." Bir paket çikolatalı bisküvi çıkararak bana uzattı. "Aradığın şeyin bunlar olduğu şüphesiz, değil mi?"

Babam ağzında, "Burası rehabilitasyon merkezi değil," diye geveledi.

"Bunlar benim yiyeceklerim, ihtiyar," diye soğukkanlılıkla karşılık verdi Joey. Artık babama doğru dönmüştü. "*Benim* paramla alındı. *Benim* işim sayesinde."

"Burası benim evim!"

"Devlet tarafından verilen bir ev," dedi ağabeyim sakince. "*Bizim* yüzümüzden."

"Bana ukalalık yapma, evlat," diye karşılık verdi babam ama ses tonu her zamanki etkisinden yoksundu.

Ne kadar sarhoş olursa olsun, bana yaptığı pisliklerin ağabeyime sökmeyeceğinin farkındaydı.

Yıllardır birçok kez kavga etmişlerdi ama hafızamda en çok yer eden kavga geçtiğimiz kasım ayında yaşanandı.

Kavganın nedeni her zamanki gibi ihanetti.

Babam başka bir kadınla yakalanmıştı, bu kısımda şaşırılacak bir şey yoktu ve yine şaşırtıcı olmayan bir şekilde o kadın için bizi terk etmeye karar vermişti.

Annem onun bizi terk ettiği gün hamile olduğunu öğrenmiş ve yataklara düşmüştü.

Joey'le yaklaşık iki haftayı küçük çocuklarla ilgilenip ebeveynlerimizin sebep olduğu pisliği temizleyerek geçirmiştik.

On gün sonra babam viski kokusu içinde anneme küfürler ederek kapıdan girdiğinde ağabeyim kendini kaybetmişti.

Babamla oturma odasında kavga etmeye başlamış, birbirlerine saldırırken mobilyaları ve süs eşyalarını kırıp dökmüşlerdi.

Ama kavganın öne çıkma nedeni bu değildi.

Kavga, babamın oturma odasının zemininde cenin pozisyonunda kıvrılması ve ağabeyimin yüzüne acımasızca darbeler indirmesiyle sona erdiği için öne çıkıyordu.

Tam bir katliamdı ve babam onun burnunu kırmayı başarmış olsa bile, kazanan ağabeyim olmuştu.

Babam yediği dayaktan sonra o kadar kötü durumdaydı ki, annem ona üzülüp hatasını affetmişti. Böylece bu kavga babamın işine yaramıştı.

Toksik ebeveynlerin çocukları olarak o gün bizim için üzücüydü ama aynı zamanda bir güç değişimini de ifade ediyordu.

O gün yaşananlar babamıza artık evin efendisi olmadığını göstermişti.

Evin yeni bir efendisi vardı. Bu kişi ondan çok fazla dayak yemiş ve her an babamıza haddini bildirmeye hazır olan ağabeyimdi.

"Shannon." Joey sakin bir ses tonuyla konuşurken gözleri babamızın üstündeydi. "Geç oluyor. Neden yatağa gitmiyorsun?"

Bunu ikinci kez söylemesine gerek yoktu.

Boğulmak üzere olan bir kurbanın can yeleğine sarılması gibi, hızlıca bana önerilen kaçış yolunu seçerek merdivenlere doğru ilerledim. Ancak babam kapı eşiğini kapattığında olduğum yerde kaldım.

"Onunla konuşmam bitmedi," dedi kelimeleri ağzında geveleyerek.

"Ama onun seninle konuşması bitti," diye tersledi Joey. Bana yaklaşıp hemen arkamda durdu. "O yüzden yolundan çekil, ihtiyar. *Hemen.*"

Babam en sonunda kenara çekilmeden önce aralarında otuz saniyelik bir bakışma geçti.

Mutfaktan fırlayarak tüm gücümle merdivenleri çıktım ve kapıyı kilitleyerek yatak odamın güvenliğine kavuşana kadar asla durmadım.

Nefes almaya bile vakit bulamadan bisküvileri yatağımın başucundaki dolabın üzerine fırlattım. Ardından üniformamı olabildiğince hızlı bir şekilde çıkarıp pijamalarımı giydikten sonra yatağıma uzandım.

Yorganın altına girip yastığımın altındaki taşınabilir CD çalara uzandıktan sonra yorganı çeneme kadar çektim.

Bağrışmalar başladığında bir kulaklığımı takmıştım.

Saniyeler sonra mobilyaların birbirine çarpma sesi kulaklarımı doldurdu.

Midem bulanmaya başlarken diğer kulaklığı da hızla taktım ve rengi solmuş eski cihazı çalıştırdım.

Elimle düğmeleri bulup oynatma tuşuna bastım ve sesi en yüksek seviyeye getirirken pillerin içinde evimdeki cehennemi bastıracak kadar enerji kalmış olması için dua ettim.

CD'deki en yüksek sesli, en sert metal parçaya tıkladıktan sonra yastığıma uzanıp kıpırdamadan durdum. Bütün vücudum gerginlikten kaskatı kesilmişti.

Dört şarkı sonra kalp atışlarım normal ritmine döndü.

Üç şarkı daha dinledikten sonra tutarlı düşünceler üretebilme yeteneğim geri gelmişti.

Her zaman böyle olmazdı.

Babamın postaneden sosyal yardım parasını aldığı perşembe günleri dışında, hafta içi geceleri çoğunlukla iyi geçerdi.

Hafta sonları biraz tehlikeli olabiliyordu ama onunla yüz yüze gelmeme konusunda oldukça başarılıydım.

Eğer hafta içi bir gün içiyorsa; saat altıda okuldan eve dönmüş, akşam yemeğimi yemiş ve odama kapanmış olmayı hedefim olarak belirlemiştim.

Eğer hafta sonu içiyorsa, o gün odamdan hiç çıkmazdım.

Ama bugün yaşadıklarım aklımı başımdan almıştı ve ölümcül bir hata yapmıştım.

Johnny aklımı başımdan almıştı.

Savunma duvarlarımı düşürmüştüm.

Unutmuştum.

Albüm sonuna kadar çaldıktan sonra tekrar açıp döngüye aldım.

Yan odanın kapısının kulaklarıma dolan müziğin üzerine çıkan çarpma sesini duyduğumda gergin kaslarımın sonunda çözüldüğünü hissettim.

Ağabeyim iyiydi.

Titrek bir nefes vererek sesi kıstım ve dikkatle dinledim.

Sessizlik.

Kulaklıklarımı çıkarıp yorganı üzerimden atarak yataktan kalktım.

Parmak uçlarımda yatak odamın kapısına doğru yürüdüm ve kilidi çevirip boş koridora çıktım.

Karanlıkta ağabeyimin odasına doğru yaklaştım, kapının kolunu tuttuğum gibi içeri süzüldüm.

"Joe?" diye fısıldadım gözlerim ona takıldığında. *Boxer* şortuyla ya-

tağının kenarında oturmuş, ağzına bir tomar tuvalet kâğıdı bastırıyordu. "İyi misin?"

"Harikayım, Shan," dedi sert bir ses tonuyla. Mendili altdudağına bastırmaya devam etti. "Yatağa gitmen gerekiyor."

"Kanaman var," dedim boğuk bir sesle. Gözlerim kan lekeli mendile kilitlenmişti.

"Sadece dudağım patladı," derken sesi biraz sinirli çıkıyordu. "Odana geri dön."

Dönmedim.

Gidemedim.

Uzun süre kapısında beklemiş olmalıydım, Joey sonunda başını kaldırıp bana baktığında yüzünde teslim olmuş bir ifade vardı. Derin bir iç çekerek elini saçlarının arasından geçirdi ve yanındaki yatağa vurdu. "Gel hadi."

Hemen ona doğru koşup yatağa atladım ve kollarımı ağabeyimin boynuna dolayarak, sanki dünyamı bir arada tutan tek şey oymuş gibi bedenine sarıldım.

Bazen bu doğru olabilirmiş gibi hissediyordum.

"Sorun yok, Shan," diye fısıldadı beni teselli etmek için.

"Özür dilerim," dedim boğuk bir sesle. Boynuna daha sıkı sarılırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. "Çok özür dilerim, Joe."

"Senin suçun değil, Shan."

"Ama onu ben kızdırdım..."

"Senin suçun *değil*," diye tekrarladı sert bir ses tonuyla.

"Artık burada kalmak istemiyorum, Joe."

"Ben de öyle."

"Sürekli korkmaktan bıktım."

"Biliyorum." Sırtımı sıvazladıktan sonra ayağa kalktı. "Bir gün her şey daha iyi olacak. Söz veriyorum."

Dolabına doğru yürüyüp kapağını açtıktan sonra tanıdık uyku tulumunu ve yedek yastıkları çıkardı.

Ne yaptığını sormama gerek yoktu çünkü zaten biliyordum ve bu kalbimin sıkışmasına neden olmuştu.

Yerdeki derme çatma yatağı kurmayı bitirdiğinde üzerine uzandı.

Kollarını başının arkasında kavuşturarak derin bir iç çekti. "Işığı kapatır mısın, Shan?"

Dediğini yapıp yatağın üzerinden eğildim ve lambasını söndürdükten sonra boş yatağına tırmandım.

"Teşekkürler, Joey," dedim burnumu çekerek. Elimin tersiyle burnumu silerken yorganın altına yerleştim.

"Sorun değil."

Yatakta dönüp yerde yatan ağabeyime baktım.

Perdeleri kapalıydı ama evin önündeki patikada yanan sokak lambaları odanın soluk bir renge bürünmesini sağlıyor, ağabeyimin yüzündeki gölgeleri aydınlatıyordu.

"Hey, Joe?"

"Efendim?"

"Bana bir iyilik yapar mısın?"

Çenesini yukarı kaldırarak beni dinlediğini belli etti.

"Lütfen Darren'ın bize yaptığını bana yapma." Ellerimi yanağımın altında birleştirerek, "Beni bırakma," diye fısıldadım.

"Bırakmayacağım," diye söz verdi ağabeyim. Sesi cesaret ve içtenlikle doluydu. "Seni burada onunla *asla* bırakmayacağım."

Titrek bir nefes aldım. "Annem onu asla terk etmeyecek..."

"Annem ne bok isterse yapabilir," diye sertçe araya girdi. "Geçen sefer onu affettiğinde sonuçlarına katlandı. Çocuklarını doğurmaya devam edip hayatının geri kalanında onun saçmalıklarına katlanabilir, hiç umurumda değil. Ama sen ve ben? Biz birbirimize bağlıyız." Yüzünü bana doğru çevirdi. "Bu bok çukurundan çıktığımda -ki bunu yapacağım- seni de yanımda götüreceğim."

Dudağımı ısırarak, "Peki ya çocuklar?" diye sordum.

Joey derin bir iç geçirerek sorumu cevapsız bıraktı.

Anne tarafından büyük büyükannemiz olan Büyükanne Murphy, küçük kardeşlerimizi her gün okuldan alıp akşam sekiz gibi eve bırakır; onları yedirir, içirir ve yatmaları için giydirirdi.

Biz ortaokula geçene kadar Darren, Joey ve benim için de aynı şeyi yapmıştı.

Ebeveynlerimizin onunla neredeyse hiç konuşmadığı düşünüldüğünde bu garip bir durumdu. Bunu büyükanneme sormuştum. Annemle babam ona değer vermedikleri halde, seksen bir yaşındaki haliyle neden onlara hâlâ yardım ettiğini öğrenmek istemiştim.

Annem ve kız kardeşi Alice'i, çocukken anne babaları vefat ettiği için o büyütmüştü. Ama annemin ona davranışlarına bakan biri büyükannemizin bir yabancı olduğuna yemin edebilirdi.

Büyükannem bunu onlar için yapmadığını söylemişti.

Bizim için yapıyordu.

Çünkü bizi seviyordu.

Ebeveynlerimizin kötü tercihlerinin sonuçlarına katlanmak zorunda olmadığımızı düşünüyordu.

Annemiz sürekli çalışırken ve babamız bizimle ilgilenmezken her birimize tuvalet eğitimi vermişti.

Annemiz ve babamız ortadan kaybolduğunda devreye girmişti.

Onların berbat birlikteliğinden doğan her çocuğu seveceğini ve büyüteceğini açıkça belirtmişti çünkü biz onun büyük büyük torunlarıydık.

Tadhg, Ollie ve Sean babamızın yarattığı kasırgadan nispeten korunuyorlardı çünkü bizi seven bir büyükanneye sahip olacak kadar şanslıydık.

Sorun şuydu ki, büyükanne hayatına devam ediyordu ve bize bakmaya sonsuza kadar devam edemezdi.

Sürekli devreye girip günü kurtaramazdı.

Sağlığı kötüye gidiyordu, yaşlılık yavaşça üstüne çökmeye başlamıştı ve para bizim için olduğu kadar onun için de bir problemdi. Üç küçük kardeşimizin üstüne bizi de doyuracak paraya sahip değildi ve başka bir sorunla ona koştuğumuz her an yüzünde bir kırışıklık daha beliriyor, takvimine bir doktor randevusu daha ekleniyordu.

Bu ve daha birçok neden yüzünden ağabeyimle ona yaptığımız ziyaretleri azaltmıştık.

Düşüncelerimden uzaklaşarak, "Onlar bizim kardeşlerimiz," diye fısıldadım.

"Ben onların babası değilim," diye mırıldandı Joey. "Kim bilir, belki de Darren ve bize yaptıkları gibi onları da tamamen mahvetmeden önce annemin aklı başına gelir. Sonucunda ne olursa olsun, bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Onlara bakamam, Shannon. Buna ne param ne de zamanım var. Bizi buradan çıkaracağım. Elimden gelenin en iyisi bu."

"Söz mü?"

Başıyla onayladı. "Okulu bitirip gelecek yıl üniversiteye yerleştiğim anda bir daire tutacağım. Parayı toparlamam ve ayaklarımın üzerinde durmam biraz zaman alabilir ama buradan gideceğim, Shannon. *Seni* buradan çıkaracağım. Sana bu lanet sözü verebilirim."

"Sana inanıyorum," dedim.

Ona inanıyordum.

Darren beş yıl önce kapıdan çıkıp gittiğinden ve bizi babamızın

viski gazabıyla baş başa bıraktığından beri küçük ağabeyim bana bu planı anlatıyordu.

Joey'nin ağzından çıkan her kelimede, verdiği her sözde ciddi olduğuna inanıyordum.

Ancak bunu bizim için gerçekleştirmesi için yapması gereken akıl almaz fedakârlıkları görebiliyordum ve kalbimin derinliklerinde bu hayalin gerçekleşme olasılığının zayıf olduğunu biliyordum.

Her ne olursa olsun, içimdeki çocuk bu söze son gücüyle sarılıyordu.

Benim gibi kızlar için böyle sözler her şeye değerdi.

"Her neyse, bu kadar aile muhabbeti yeter," dedi yüzüme bakarak. "Bana Johnny Kavanagh'yı nereden tanıdığını anlat."

"*Ne?*" Konuşmanın aniden değişmesiyle irkilerek şaşkınlıkla ona baktım.

Böyle bir geceden sonra konuyu değiştirip saçma sapan şeylerden bahsetmemiz beklenmedik bir durum değildi. Başkalarına ciddi ve anlamlı bir sohbetten basit bir geyiğe geçiş yapabilmemiz tuhaf gelebilirdi ama bu bizim için normal bir durumdu.

Hayatımız boyunca babamızın saçmalıklarıyla uğraşmıştık.

Konuyu değiştirmek bize doğal geliyordu. Yıllar boyunca mükemmelleştirdiğimiz bir başa çıkma mekanizmasıydı. Saptırma ve dikkat dağıtma taktiğimizdi.

Ama bana Johnny'yi sorması?

İşte bu beni *şaşırtmıştı.*

Keskin ve meraklı gözlerle, "Kavanagh," diye ekledi Joey. "Nereden tanıyorsun bu adamı?"

"Tommen'da okuyor," diye açıkladım. Yüzümün ne kadar kızardığını görmesini engelleyen hafif karanlığa minnettardım. "O... şey, beşinci sınıf sanırım?" Öyle olduğunu *biliyordum.* "Okulda onu birkaç kez gördüm. İlk günümde beni bayıltan oydu."

Ağabeyim başını bana doğru çevirdi. "Seni bayıltan *Kavanagh* mıydı?"

"Kazaydı." Son bir ay içinde defalarca tekrarladığım o tanıdık sözleri hızla sıraladım. "Kötü bir pas attı ya da topa yanlış vurdu veya bunun gibi bir şey... Her neyse, milyonlarca kez özür diledi. Bu yüzden hiçbir sorun yok..." Konuyla ilgili daha fazla bilgi vermek istemediğim için derin bir iç çekerek konuşmamı bitirdim. "Hepsi bitti gitti."

"Pekâlâ, kahretsin," dedi ağabeyim göğsünü kaşıyarak. "İnsan onun pozisyonundaki bir adamın böyle küçük hatalar yapmayacağını sanıyor."

"Onun pozisyonundaki bir adam mı?" diye sordum. "Dünyada topa ters vuran tek kişinin o olmadığına eminim."

"Hayır..." Joey omuz silkti. "Yine de akademide bu tür çocukça hatalar yapıldığını düşünmezdim."

"Akademi mi?" diye sordum oflayarak. "Oraya Tommen Koleji deniyor, Joe. *Akademi* değil."

"Okulundan bahsetmiyorum, Shan," dedi Joey. "Akademiden bahsediyorum... Billirsin işte, *Gelişim Enstitüsü*. Akademi sadece bir takma ad."

"Gelişim Enstitüsü de ne oluyor? Ayrıca sen onu nereden tanıyorsun ki?"

"Tam olarak duyduğun gibi, gelişim için kurulmuş bir enstitü," diye alaycı bir karşılık verdi. "Herkes Johnny Kavanagh'nın kim olduğunu bilir."

Ben bilmiyordum.

Çok şaşırmıştım.

"O zaman neden akademi deniyor?"

"*Akademi* kulağa *enstitü* sözcüğünden daha hoş geliyor." Joey hafif bir kahkaha attı. "Onun kim olduğu hakkında gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Ben cevap vermeyince tekrar güldü.

"Bu çok komik," derken eğlendiği her halinden belliydi. "Bu gece onun arabasıyla geziyordun ve haberin bile yoktu."

"Neyden haberim yoktu?" diye tersledim. Olanları anlamadığım için telaşlanmış ve sinirlenmiş hissediyordum.

Johnny'nin daha önce söyledikleri aklıma geldi.

"Oynuyorum... Hayır. Demek istediğim, ben oynuyorum..."

Lanet olsun, kendimi aptal yerine düşürdüğümü biliyordum.

"Ne?" diye sordum. "Çok iyi bir ragbi oyuncusu falan mı?"

Joey yüksek sesle burnundan güldü. "Bilmediğine inanamıyorum."

"Anlat bana!"

"Fotoğrafını çekmen gerekirdi," diye ekledi düşünceli bir ifadeyle. "Ah, bir dakika... çekmiştin zaten. Onunla birlikte gazetelere çıkmanızın hikâyesi ne? İhtiyar resmen gazeteyi suratıma yapıştırdı."

"Hiçbir fikrim yok, Joe." Başımı iki yana sallayarak derin bir nefes verdim. "Geçen cuma bir kupa kazandılar ve ben de onunla fotoğraf çektirdim." Çaresizce omuz silktim. "Gazetelere çıkacağını hiç düşünmemiştim."

"Gazetelere çıktı çünkü o *Johnny Kavanagh*," dedi ağabeyim. İsmini sanki benim için bir şey ifade etmesi gerekiyormuş gibi telaffuz etmişti. "Hadi ama, Shan."

Hiçbir şey bulamadığımda sabırsızca iç geçirdi.

"Ragbi dünyasında inanılmaz önemli biri. Tanrım, onun hakkında her şeyi okumak için bir bilgisayar açman ya da gazeteleri karıştırman yeterli," diye devam etti. "On dört gibi çılgınca genç bir yaştayken ragbi akademisine alınmış."

"Enstitü dediğin yer mi?" Onu ölçüp tartmak için yatağın kenarına doğru eğildim. "Bu önemli bir şey mi?"

"Aşırı önemli bir şey, Shan," diye onayladı Joey. "Seçmelere katılabilmek için İrlanda'nın en iyi ragbi gözlemcileri tarafından seçilmiş olman gerekiyor. Para ve torpilin hiçbir etkisi yok. Seçim tamamen yetenek ve potansiyele dayanıyor. Onlara ragbide profesyonel bir kariyer hakkında bilmeleri gereken her şeyi öğretiyorlar. Ülkedeki en iyi antrenörler, fizyoterapistler, beslenme uzmanları ve eğitmenler tarafından izleniyorlar. Oyuncuları için çılgın kondisyon programları ve kamplar düzenliyorlar. Ayrıca potansiyel yetenek avcılarıyla tanışmak için en iyi yer burası. Gelecekteki profesyonel ragbi oyuncuları için bir mükemmeliyet okulu gibi bir şey ama bundan farklı olarak, burası bir okul değil. Şehirdeki son teknoloji bir spor tesisi. Aslında daha çok köpek yerine safkan 'yüksek vasıflı ragbi oyuncuları' ürettikleri bir köpek çiftliğine benziyor."

"Iyy." Burnumu buruşturdum. "İğrenç bir benzetme, Joe."

"İşte böyle bir şey," dedi kıkırdayarak. "Sadece ülkedeki gelecek vaat eden gençler akademiyle çalışma şansı buluyor, bu kadarı bile çok acımasız. Tekrar seçilmek bir yana, seçmeleri geçip onlarla bir sezon geçirebilmek için müthiş özel bir şeye sahip olman gerekiyor. Açıkçası, bu tür bir iradeye sahip olan herkese saygı duyarım. Kişinin yaptığı sporda bu seviyede performans gösterebilmesi için çok büyük bir iş ahlakına sahip olması gerekir."

"Yani iyi mi oynuyor?"

"İyiden de öte, Shan," diye düzeltti ağabeyim. "Kavanagh'nın yaz sezonunda televizyonda yayınlanan U18 takımıyla birkaç maçını izledim ve sana sahadayken dolu bir silah gibi olduğunu söyleyebilirim. Ona biraz fırsat verilirse savunmayı açığa çıkarır ve her seferinde o lanet olası hedefi vurur. Kahretsin, adam daha on yedi yaşında ve bu sezon İrlanda on sekiz yaş altı genç takımındaki ikinci sezonu. On sekiz ya-

şına girdiğinde, yirmi yaş altı takımına geçecek. Bunun sonrasında ise büyükler takımına katılacak."

Johnny *oynadığını* söylerken şaka yapmıyordu.

"Bunların hiçbirini bilmiyordum," diye mırıldandım. Kendimi aptal gibi hissediyordum.

Neden kimse bundan bahsetmemişti?

Okuldaki kızların tek konuştuğu şey, maçlarda harika bir şekilde ragbi oynaması ve okul takımının kaptanı olmasıydı.

Bu akademi konusunu hiç duymamıştım bile.

"Kızarıyorsun," dedi Joey. Sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu.

Bu tamamen doğru bir değerlendirmeydi ama kaçamak bir şekilde reddettim. "Kızarmıyorum."

Burnundan sesler çıkararak güldü. "Evet, kesinlikle kızarıyorsun."

"Hava bunu göremeyeceğin kadar karanlık, kızardığımı nereden biliyorsun?"

Joey usulca güldü. "Yani bunu kabul ediyorsun?"

"Etmiyorum." İçimden bir küfür savurdum. "Ayrıca kızarmıyorum."

Dalga geçti. "Bana yalan söyleme."

"Ne yalanı?"

"Seni eve bırakmasına izin verdin."

Şaşkın şaşkın ona baktım. "Evet. Ne olmuş?"

"Podge'la bile arabaya binmiyorsun. Üstelik o bebeklikten beri benim en iyi arkadaşım," diye meydan okudu Joey. "Senin erkeklerle arkadaş olduğunu hiç görmedim ya da duymadım."

"Çünkü benim hiç arkadaşım yok," diye homurdandım. "En azından, önceden hiç yoktu."

"Yani onunla arkadaş mısınız?"

"Hayır, onunla arkadaş değiliz," diye mırıldandım. "Otobüsümü kaçırdım. Seninle telefonda konuştuğumu duyunca beni eve bırakmayı teklif etti. Bunu zaten *biliyorsun*."

"Evet... şey, sana bir tavsiye," dedi kayıtsızca. "Onunla ilgili fazla umutlanma."

"Umutlanmak mı?"

"Evet," dedi tembelce esneyerek. "Sonu iyi bitmeyecek."

"Sen ne... neden umutlanayım ki?" diye telaşla karşılık verdim. "*Ne* için umutlanacağım?"

Tekrar esnerken, "Genç kızların umutlandığı şey her ne boksa," diye

karşılık verdi. "Aşırı korumacı bir ağabey gibi görünme riskini göze alarak söylüyorum: O senin için çok büyük ve *lanet derecede* tecrübeli."

"Kimse için umutlandığım falan yok," diye hararetle karşı çıktım. Hemen ardından devam ettim. "Bütün bunları neden bana anlatıyorsun ki?"

"Kalın kafalı değilim, Shan," diye cevap verdi Joey. "Genç kızların onun konumundaki erkeklere nasıl kapıldıklarını ve hayran olduklarını çok iyi biliyorum." Derme çatma yatağının üzerinde kıpırdanarak gerindi. "Söylemek istediğim, seninle fotoğraf çektirmesine ya da seni bu gece eve bırakmasına aldanma. Büyük ihtimalle bunu pek çok kıza yapıyordur."

"Öyle değil!" diye tersledim. "Sen söyleyene kadar onun *pozisyonundan* haberim bile yoktu." Sonra sözlerime devam ettim. "Beni bırakmayı teklif etmesinin, beyin sarsıntısını telafi etme çabası olduğunun da farkındayım."

"Emin misin?"

"Elbette."

"Tüm bunları *bildiğine* emin misin?"

Öfkeyle direndim. "Evet, Joey."

"O halde sevindim," diye iç geçirdi. "Çünkü gazetelerde okuduğuma göre, bitirme sertifikasından sonra buradan gidecek. Bu yüzden onun peşinden koşmak kötü bir fikir olur. Kulüpler şimdiden onun için çırpınıyor, güney yarım küredekiler bile. En yüksek teklifi verenle anlaşması an meselesi."

"Yani?" Ses tonum savunmacıydı. "Neden umurumda olsun? Ragbiyi sevmem bile!"

"Sakin ol, Shannon," diye homurdandı Joey. "Sadece sana bir ağabey tavsiyesi vermeye çalışıyordum."

"Buna hiç gerek yok," diye homurdanırken yüzüm yanıyordu. Alaycı bir tonda, "Bilgin olsun diye söylüyorum, aslında o kadar da harika biri değil," diyerek konuyu değiştirmeye karar verdim.

Johnny'yle aramızda geçen tartışma zihnimdeki tazeliğini koruyordu ve onu -sadece ağabeyime karşı olsa bile- birkaç basamak aşağıya çekmek için delice bir istek duyuyordum.

"Çok huysuz ve manyak gibi araba kullanıyor. Arabası da rezalet, çok pis."

"Arabası hangi model?"

"*Audi A3*." Yüzümü buruşturarak, "Aşırı tatlı," diye itiraf ettim.

"Tabii ki öyle. Oyuncularına resmen son model arabalar veriyorlar." Joey nefesini serbest bıraktı. "Şanslı piç kurusu," derken sesi biraz hayranlıkla karışık çıkmıştı.

Ben sessizce düşüncelerime dalarken etrafımızı sessizlik kapladı.

Sersemlemiş bir halde ağabeyimin verdiği bilgileri anlamlandırmaya çalıştım.

Bunu tanıdığım çocukla ilişkilendirmeye çalıştım ama *yapamıyordum.*

Bana süper star bir ragbi oyuncusu gibi gelmemişti.

Tamam, fiziksel olarak her açıdan öyle görünüyordu ancak öyle değildi... öyle biri değildi...

Düşüncelerim karmakarışık bir hale gelirken başımı iki yana salladım.

Artık ragbiye *aslında* ne kadar bağlı olduğunu bildiğim için bu geceki mantıksız tepkisini anlayabiliyordum.

Sakatlığını kimsenin bilmesini istemiyordu çünkü bunun yüzünden korkuyordu.

Bunu itiraf etmemişti ama artık onun için nelerin tehlikede olduğunu bildiğim için tepkisi oldukça mantıklı geliyordu.

Bu kadar zaman ve enerji harcadığım kariyerim bir sakatlık yüzünden tehlikeye girseydi, yoluma devam etmek için ne gerekiyorsa yapardım.

Ama iyileşme durumum hakkında yalan söylemek?

Bu riskli bir hamleymiş gibi hissediyordum.

Tehlikeli bir hamleymiş gibi.

Kendisi de söylemişti, yaraları düzgün iyileşmiyordu.

Öyleyse neden vücudunu böyle riske atıyordu?

"Bir çocuk addüktör kasını yırttığında ne olur?"

Daha düşünmeye fırsat bulamadan soru ağzımdan çıkıvermişti.

"Ne... kasıktaki gibi mi?"

"Evet." Başımla onayladım. "Ne olur?"

Joey tereddüt etmeden, "Yırtığın ciddiyetine bağlı," diye yanıtladı. "Ama bir süre çılgınlar gibi ağrır. Eğer kötüyse, muhtemelen kişinin fizyoterapi ve rehabilitasyona ihtiyacı olur."

"Ya *cidden* kötü durumdaysa?" Tırnağımı ısırarak, "Ya ameliyat olması gerekecek kadar kötüyse?" diye sordum.

"Shannon, kes şunu!" Gözle görülür biçimde ürperirken aletini avuçladı. "Bunu düşünmek bile istemiyorum."

"Çok mu kötü olurdu?" diye üsteledim. "Bir erkek için yani? Çok mu acırdı?"

"Şöyle söyleyeyim," dedi titremeye devam ederken. "Böyle bir travma yaşamaktansa iki bacağımın da kırılmasını tercih ederim."

"Yürürken falan canın acır mı?" diye sordum. "Ya da spor yaparken?"

"Shannon, işemek bile canını yakar," dedi Joey ifadesiz bir şekilde. "Sahada koşmayı aklından bile geçirme."

Ah, Tanrım.

Johnny'nin bu kadar canının yanmasına şaşırmamak gerekiyordu.

Biraz sonra, "Neden?" diye sordu ağabeyim.

"Ah, sadece merak ettim çünkü Lizzie erkek arkadaşı Pierce'ın aralık ayında addüktör kası için ameliyat olduğunu söyledi." Omuz silkerek gözlerinin içine bakarak yalan söylemeye devam ettim. Kaslarının durumu bir yana, çocuğun soyadını bile bilmiyordum. "Lizzie tekrar rag... şey, futbol oynamaya başladığını ama hâlâ çok ağrısı olduğunu söyledi. *Hurling* oynadığın için bu konuda bir şey bilip bilmediğimi sordu. Ben de sana soracağımı söyledim."

"Eh, ona zavallı piçin sınırsız morfini hak ettiğini söylediğimi söyleyebilirsin," diye mırıldandı Joey. "Ayrıca bir yatak ve hayaları için sınırsız buz torbası."

"Hayaları için mi?" Gözlerim kocaman olurken derince yutkundum. "Neden onlar için buz torbasına ihtiyacı olsun ki?"

"Çünkü cerrahlar bu tür bir işlem için seni kesip açtıklarında, tam onların altından bir kesi yapıyorlar... Ahhh! Bunu yapamam." Başını iki yana sallayarak, "Zavallı piç kurusuyla empati yapmadan bunu düşünemiyorum bile," dedi ters bir sesle.

"Ama ya..."

"Hayır!"

"Ama ben sadece..."

"İyi geceler, Shannon!" Sırtını bana dönerek yatarken, "Gelecekteki kâbuslarım için teşekkürler," diye homurdandı.

Sırtüstü uzanarak ellerimi başımın üstüne koyduktan sonra, telaşlı düşüncelerimi yatıştırmak ve zihnimi boşaltmak umuduyla sakinleştirici yavaş bir nefes aldım.

Birkaç saat sonra Joey'nin derin uykudaki horultuları kulaklarımı doldururken hâlâ uyanıktım.

Yorgundum.

Uyumaya çalışıyordum ama bir türlü beynimi susturamıyordum.

Tavanı seyrederken, zihnimde kendi kişisel kalp ağrısı kataloğumu gözden geçiriyordum.

Kendime zarar vermenin hastalıklı bir biçimiydi çünkü bunu düşünmenin bana hiçbir faydası yoktu. Ama buna rağmen, dört yaşındayken okul bahçesinde duyduğum hakaretlerden bu gece babamın yaptığı yorumlara kadar yaşadığım her tartışmayı, zalimce yorumu ve acı dolu anıyı yeniden yaşıyordum.

Bu mazoşizmin son noktasıydı ve kötü bir günün ardından her zaman yaptığım bir ritüeldi.

Gözlerimi kapatmam hiçbir işe yaramıyordu.

Gözlerimi her kapattığımda, Johnny Kavanagh'nın zihnimdeki görüntüleri göz kapaklarımın önünde dans ediyordu.

Onun sadece beni bayıltan ve koridorlarda gülümseyen bir yabancı olmasını mı, yoksa bu gece olduğu gibi bir sıcak bir soğuk davranan huysuz, aşırı tepki veren bir pislik olmasını mı tercih ettiğimden emin değildim.

Onun hakkında öğrendiklerimden pişman olduğuma kesinlikle emindim.

Johnny'nin parlak bir spor kariyeri olan, gelecek vaat eden bir ragbi yıldızı olduğunu öğrenmek birçok nedenden dolayı iç karartıcıydı ama özellikle bir tanesi aklıma takılıyordu.

Benim de bir süper star ağabeyim vardı. Sahadaki performansıyla övülen ve sahanın özgürlüğüyle ödüllendirilen, kimsenin gözünde hiçbir yanlışı olmayan yakışıklı bir çocuktu.

Ağabeyim benim için çok iyi biri olabilirdi ama Ballylaggin'den Cork City'ye kadar ardında kırık kalpler bırakmış tam bir erkek orospusuydu.

Kız arkadaşı Aoife'yla yaklaşık sekiz aydır görüşüyordu ve ona tamamen bağlı görünüyordu ama eski alışkanlıklarından tamamen kurtulup kurtulmadığı konusunda henüz bir karara varamamıştım.

Tecrübelerim bana erkeklerin köpeğe benzediğini söylüyordu.

Babaların da öyle.

Babalar piç kurularıydı ve erkeklere güven olmazdı.

İstemeyerek de olsa tüm erkeklerin böyle olmadığını kabul ediyordum ama çoğu öyleydi.

Özellikle de atletik olanlar.

Atletik birinin kız kardeşi olarak, bu genç sporcuların zihnini an-

layabiliyordum. Onlarla akraba olmanın, platonik arkadaş olmanın ya da onlardan vebadan kaçar gibi uzaklaşmanın en güvenli yol olduğunu biliyordum.

Ailelerine ve takımlarına sonuna kadar sadakat duyuyorlardı ama başka pek bir şeye bağlı değillerdi.

İnatçı ergenlik hormonlarımın onlardan birini gördüğümde deliye döndüğünden emin olabilirsiniz.

Bunun en güvenli seçenek olduğunu kabul ettim. Johnny Kavanagh hakkında öğrendiğim her şeyi bir kenara bıraktım ve ondan uzak durarak bu geceki olayları geride bırakmaya karar verdim.

Küçüktüm ama aptal değildim. Johnny Kavanagh gibi bir çocuğa karşı zararsız olsun ya da olmasın, herhangi bir duygu beslemenin uzun vadede bana hiçbir fayda sağlamayacağını biliyordum.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, beni bayılttığı günden beri bu çocuğa karşı *oldukça* çelişkili duygular besliyordum.

Ama Johnny'nin bu geceki rahatsızlığıyla başa çıkma şekli ve ağabeyimin söyledikleri kendimi toparlamam için gereken gerçekliğin soğuk ve sert bir parçasıydı.

Onu unutmam gerekiyordu.

Unutacaktım da.

Öyle olmasını umuyordum.

20
ANNELER EN İYİSİNİ BİLİR - SADECE FİLMLERDE SHANNON

Çarşamba sabahı okula gitmek için uyandığımda annem beni bekliyordu.

Evden ve babamdan kaçmak için acele ederken neredeyse onu fark etmiyordum.

Koridorda durup montuma uzandığımda ellerinin arasında bir kupa kahveyle mutfak masasında oturduğunu gördüm.

"Anne?" Onu görünce kaşlarımı çattım.

Bitkin görünüyordu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı, teni solgun ve zayıftı.

Darren'ın gitmeden önce ona verdiği son Noel hediyesi olan eski ve yıpranmış puantiyeli sabahlığına sarınmıştı.

Montumu tırabzanın üzerine bırakıp mutfağa doğru yürüdüm. "Neden ayaktasın?"

"Shannon," dedi yüzüne zayıf bir gülümseme kondurarak. "Buraya gel, biraz benimle birlikte otur."

Söylediğini yaptım çünkü onu sabahın bu saatinde görmek oldukça alışılmadık bir durumdu. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum.

Yanlışlıkla uyuyakalmadığımdan emin olmak için saatimi kontrol ettim. 05:45'ti.

Hayır, erken kalkmıştım ve bir şeyler kesinlikle ters gidiyordu.

Sandalyeyi arkaya iterek karşısına oturdum. "Neler oluyor, anne?"

"Seni okula uğurlamak için kalkamaz mıyım?"

Hayır.

Pek sayılmaz.

Kesinlikle kalkmazsın.

Sessiz cevabım çok şey anlatmış olmalıydı, hemen sonra annem elindeki kupayı bırakıp elime uzandı.

"Shannon," dedi sonunda. "Biliyorum aramız... bazen baban sana pek... Sadece şunu bilmeni istiyorum ki, tüm çocuklarımı eşit derecede seviyorum ama sen benim en özel çocuğumsun."

Yalan söylüyordu.

Onun için özel falan değildim.

En çok Darren'ı seviyordu ve o gittiğinde bir daha hiç eskisi gibi olmamıştı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, işyerindeki vardiyalarından ve küçük kardeşlerimle ilgilenmekten beni neredeyse hiç fark etmiyordu.

Annemi gerçekten seviyordum ama bu onun zayıflığına kızmadığım anlamına gelmiyordu. Gerçekten kızıyordum.

Hem de çok kızıyordum.

Huzursuz bir şekilde elimi onunkinin altından çekip, "Donegal'a okul gezisi için izin kâğıdımı imzaladın mı?" diye sordum.

İmzalamadığını biliyordum.

Hâlâ ekmekliğin üstünde, imzalanmamış halde duruyordu.

"Evden bu kadar uzakta olman içime sinmiyor, Shannon," diye açıkladı altdudağını ısırarak. "Donegal çok uzak."

Evet, öyleydi.

"Gitmek istiyorum, anne," diye fısıldadım. "Claire ve Lizzie de gidiyor. Bu geziye *gerçekten* gitmek istiyorum. İzin kâğıdını cumadan önce vermem gerekiyor, eğer vermezsem gitmeme izin vermeyecekler."

Tamam, bu bir yalandı. Formu tatil sonrasına kadar teslim edebilirdim ama ona baskı yapmak, bu formları imzalatmak için kullanabileceğim tek seçenekti.

"Ya orada sana bir şey olursa?" dedi annem. "Biri sana saldırırsa?"

"Bunun evde olma ihtimali daha yüksek," diye mırıldandım alçak sesle.

Annem irkildi. "Shannon..."

"*O* dün gece ne olduğunu sana anlattı mı?" diye sordum. Benimle konuşmak istediği, bundan kimseye bahsetmediğimden emin olmak istediği şeyin bu olduğunu biliyordum.

Omuzlarımı dikleştirerek masanın karşısındaki anneme baktım. "*O*, Joey'ye ne yaptığını sana anlattı mı?"

"*Onun* bir adı var," dedi gergin bir şekilde.

"Sana anlattı mı?" diye yanıtladım.

"Evet, baban neler olduğunu anlattı," diye yanıtladı sonunda.

"Hepsi bu kadar mı?" Sandalyemde arkama yaslanıp yüzünü inceledim. "Bununla ilgili tek söylediğin şey bu mu?"

"Shannon, durum biraz karışık." Annem derin bir iç çekip başını öne eğdi. "Yazın doğacak bebek ve babanın işsiz kalması yüzünden üzerimizde büyük bir baskı var. Para sıkıntısı çekiyoruz, Shannon. Bu babanı da etkiliyor. Aklında çok şey var..."

"Joey'nin dudağını patlattı!" Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Sadece bir paket bisküvi yüzünden. Eğer para konusunda endişeleniyorsa, belki de kumar oynamayı ve çocuk yardımı parasını içkiye harcamayı bırakmalı!"

Annem sözlerim yüzünden irkilmişti ama içimde tutmadığım için mutluydum.

Sadece söylenmesi gerekiyordu.

Keşke o da *dinlemeye* başlasaydı.

"Baban okuldan geç döndüğünü söyledi," diye devam etti. "Gazetedeki fotoğrafın yüzünden çok sinirliydi..."

"Sadece bir okul fotoğrafıydı!"

"Bir çocukla?"

"Aman Tanrım," diye haykırdım. "Sen de mi?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Tabii ki hayır. Ben böyle şeyleri anlıyorum ama baban çok öfkeliydi. Sinirlendiğinde ne olduğunu..."

"Yani ağabeyimi dövmesi ve beni boğmaya çalışması *benim* suçum mu?" İçimden kopmak üzere olan öfke dolu hıçkırığı bastırdım. "Eve geç geldiğim için mi, okul maçında fotoğraf çektirdiğim için mi, yoksa Tommen'a nakil olduğum için mi? Hangisi anne? Yoksa yaptığım her şey mi yanlış? Bu ailede ters giden her şeyin suçlusu ben miyim?"

"Hayır, tabii ki senin suçun değil, Shannon," diyerek geri adım atmaya çalıştı. "Suçlu sen değilsin ve baban seni çok seviyor. Ama sonunun benim gibi olmasından korktuğunu biliyorsun. Joey'le aralarında karmaşık bir ilişki var," dedi sorumluluklarından yalanlarla sıyrılmaya çalışarak. "Joey onu bu şekilde kızdırmaması gerektiğini çok iyi biliyor..."

Başımı iki yana sallayarak sözünü kestim.

"Onu savunmayı *bırak*," diye tısladım. Bu dünyaya ve bu lanet olası zehirli aileye adım attığım 13 Mart 1989'dan beri hayatımı her gün mahvetmeyi başaran adamı uyandırmamak için sesimi alçak tutuyordum. "Kes şunu, anne! Söylediğin hiçbir şey yardımcı olmuyor. Sadece tekrar tekrar olmaya devam ediyor. Bu yüzden özür dilemeyi ve o adamın davranışlarını açıklamaya çalışmayı bırak. Bunları duymaktan bıktık."

"Elimden geleni yapıyorum, Shannon," diye fısıldadı annem.

"Kimin için, anne?"

Bana bakarken gözleri öfkeyle parlıyordu. "*Ailem* için," diye karşılık verdi.

"Onun için," diye mırıldandım alçak sesle.

Annem irkilse de sözlerimi geri almadım.

Gerçekleri söylüyordum.

"Benimle böyle konuşamazsın," dedi ters bir şekilde. "Her gece eve döndüğünde, üçüncü dünya savaşıyla karşılaşmanın ne kadar zor olduğunu bilemezsin."

Cevap vermedim.

Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Eğer savaş bölgesinde yaşamanın nasıl bir his olduğunu bilmediğime gerçekten inanıyorsa, o zaman ihmalkâr bir anne olmanın yanı sıra hayal dünyasında yaşıyor olmalıydı.

"Bundan çok sıkıldım, Shannon," dedi annem. "Böyle yaşamaktan çok yoruldum. Kendi çocuklarımın beni yargılamasından bıktım."

"O halde aramıza hoş geldin, anne," diye çıkıştım. "Hepimiz böyle yaşamaktan çok sıkıldık."

"Bana saygısızlık etme," diye uyardı. "Buna müsaade etmeyeceğim, Shannon. Sana söylüyorum, ona da söyleyeceğim..."

Yüksek ve tiz bir sesle, "Babama mı?" diye tamamladım cümlesini. "Söyleyeceğin şey buydu. Öyle değil mi, anne? Beni *ona* mı şikâyet edecektin?"

"Bana biraz saygı göstermelisin, Shannon," diye hırladı. "Seni okutmak için canımı dişime takarak çalışıyorum ve benimle ayakkabına bulaşan bir pislikmişim gibi konuşmandan hiç hoşlanmıyorum!"

"Ben de kapıdan her girdiğimde bana orospu denmesinden hoşlanmıyorum," dedim boğuk bir sesle. Duygularım açığa çıkmaya başlamıştı.

Annemi üzdüğüm için duyduğum suçluluk duygusu içimde çalkalanıyor; bir ömür boyu biriktirdiğim kırgınlık, korku ve öfkeyle karışıyordu.

"Çünkü bana böyle sesleniyor, anne," dedim boğuk bir sesle. "*Babama* göre, ben pis bir orospudan başka bir şey değilim."

"Senin için endişeleniyor," diye yanıtladı. "Dün gece eve nasıl geldiğini bilmiyordu."

"Benim için endişelendiği için mi bana *orospu* dedi?" Başımı şaşkınlıkla iki yana salladım. "Bu gerçekten çok mantıklı."

"Çünkü seni o fotoğrafta gördü..."

"Fotoğrafı gördün mü?"

"Hayır."

"Eğer görseydin yanlış bir şey yapmadığımı anlardın!" Hain bir gözyaşını silerek burnumu çektim. "Daha önce hiçbir erkekle birlikte olmadığımı sen de biliyorsun. Ama o bana orospu diyebiliyor ve sen bunun için hiçbir şey yapmıyorsun."

"Yaptım," diye kendini savundu. "Babanla bunun hakkında konuştum ve o da bir daha yapmayacağına dair söz verdi."

"Unut gitsin." Sandalyemi geriye iterek hızla ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim. Babamın yaptıklarını açıklamasını dinlemek istemiyordum. "*Unut gitsin*, anne."

Yıllardır bu açıklamaları yeterince duymuştum.

"Gitmem gerekiyor," diye ekledim kısık sesle. "Otobüsümü yine kaçırıp daha fazla soruna neden olmak istemiyorum."

"Bekle," diye uyardı peşimden gelerek. "Henüz konuşmamı bitirmedim."

"Eh, ben çoktan bitirdim," dedim boğuk bir sesle. Ardından omzuma koyduğu elinden sıyrıldım.

Nazik bir dokunuştu ama atabileceği herhangi bir tokattan daha çok canımı yakıyordu.

İtirazlarına aldırmadan mutfaktan çıktım.

"Dün gece eve nasıl geldin?"

Ön kapıda durup ona doğru döndüm. "*Ne?*"

"Baban dün gece seni okuldan Aoife'nın bıraktığını düşünüyor," derken gözleri endişeyle doluydu. "Ama bunun doğru olmadığını biliyorum, salı geceleri işte oluyor. Peki sen eve *nasıl* geldin?"

"Ne önemi var ki?"

"Önemli çünkü okulla evimizin arası yirmi dört kilometre ve bu yolculuğu nasıl yaptığını bilmek istiyorum!" dedi annem. "Yine başın belada mı? Başka zorbalardan kaçmak için otobüsü bilerek mi kaçırdın?"

"Hayır, anne. Okulda sorun yaşamıyorum," dedim boğuk bir sesle.

"Otobüsü ilk kez kaçırmıyorsun, Shannon," diye karşı çıktı. Mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Eğer başın beladaysa bana söyleyebilirsin. Sana yardım edebilirim."

"Tommen'ı seviyorum, anne. Orada *mutluyum!*" Ağzımdan çıkan kelimeler beni şaşırtmıştı çünkü söylediklerim doğruydu.

Şaşırtıcı bir şekilde, yeni okulumu gerçekten de sevdiğimi fark etmiştim.

"O zaman eve nasıl geldin?" diye sordu üçüncü kez. "Söyle bana!"

"Johnny Kavanagh beni eve bıraktı," diye cevap verdim. İçimdeki

çığlık atma isteğine karşı koyuyordum. "Tamam mı? Artık mutlu musun? Gazetede birlikte olduğum çocuk. Geçen hafta onunla fotoğraf çektirdim, sonra gidip onun arabasına bindim ve dün gece beni eve bıraktı. Bu yüzden yukarı çıkıp babama başından beri haklı olduğunu ve benim lanet bir fahişe olduğumu söyleyebilirsin."

Annemin rengi solmuştu. "Okulu arayacağım."

"Ne?" Gözlerim genişledi. "Neden?"

"O çocuğun sana asla yaklaşmaması gerekiyordu," dedi ters bir şekilde.

"Neden?"

"Çünkü *canını yaktı*, Shannon!"

"O bir *kazaydı*."

"Bay Twomey'yi arayacağım."

Annem telefonunu almak için mutfağa döndüğünde kendimi onun peşinden giderken buldum. "Yapma anne... *yapma!*"

"Telefonumu ver, Shannon," diye emretti annem. Telefonu elinden zorla almıştım. "Hemen şimdi."

"Nedenini bile bilmiyorsun!" diye bağırdım telefonunu göğsüme bastırarak.

"Umurumda değil," diye bağırırken telefonu elimden çekip aldı. "Kuralları biliyor. Hepsi ona çok net bir şekilde anlatıldı. Seninle konuşmaması gerekiyor. Onu uyardım, Shannon. Hem de kesin bir dille. Sana yaptıkları yüzünden uzaklaştırma alması gerekirdi. Ben onunla işimi bitirdiğimde, o da her şeyi bitirmiş olacak."

"Buradaki sorun o *değil*," dedim boğuk bir sesle. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi, Johnny'nin başını tekrar belaya sokma düşüncesi aklımı başımdan alıyordu. "Yaşananlar için özür diledi. Üniformamı yenisiyle değiştirdi. Okulda bir çocuk bana zorluk çıkardığında beni savundu. Bana sadece *iyi* davrandı, anne."

Annem iriyarı bir kadın değildi ama 1.70 boyunda ve dört buçuk aylık hamile olduğu için onun yanında çok ufak hissediyordum.

Parmakları telefonun tuşlarına dokunduğunda kırılma noktama ulaştım.

"Otobüsümü kaçırmıştım!" diye bağırdım. Arama tuşuna bastığında aniden panik duygusuyla dolmuştum. "Geç kalmaktan korkuyordum. *Ona* göre eve geç gelmekten korkuyordum. Arabasına bindim çünkü başka çarem yoktu! Çünkü bir sonraki otobüsü beklersem onun bana neler yapacağını biliyordum."

"Shannon," diye fısıldadı annem. Aramanın ortasında duraksamıştı. "Eve dönmekten korkmana gerek yok."

"Yok mu?" Saçlarımı yüzümden çekip şakağımdaki yara izini gösterdim.

On bir yaşındayken babam beni viski şişesiyle neredeyse sakat bıraktığında oluşan yaraydı.

O yaranın geldiği yerde çok daha fazlası vardı ama annem bunu zaten biliyordu.

"Okuldaki zorbalarla mücadele etmekle o kadar ilgileniyorsun ki," diye hıçkırırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya süzülüyordu. "En büyük zorbanın bu çatının altında yaşadığını fark etmiyorsun."

Annem sanki ona tokat atmışım gibi irkildi.

Atmamıştım.

Şu anda hissettiği şey, yüzüne çarpan soğuk ve sert gerçeklerdi.

"Johnny'yi *rahat* bırakman gerekiyor!" diye bağırdım tiz ve öfkeli bir sesle. "Yanlış *hiçbir şey* yapmadı! Kesinlikle hiçbir şey yapmadı."

Artık umurumda değildi.

Babamı uykusundan uyandırsam bile.

Eğer ölümüne dövülürsem, en sonunda bir şekilde iyileşirdim.

Kendimi kontrol etme noktasını geçmiştim ve tüm endişem, deliliğimin ortasına sürüklenmeyi hak edecek hiçbir şey yapmamış olan çocuğa yöneltilmişti.

"Ciddiyim, anne," diye uyardım titreyen sesimle. "Okulu arayıp onun için sorun çıkarırsan idarecilere bilmelerini istemediğin *her şeyi* anlatırım!"

Annem elini göğsüne götürüp başını iki yana salladı. "Shannon."

"Her şeyi," diye tersledim.

Bu sefer arkamı döndüğümde geriye bakmadım.

Sorunlarımın üzerine kapıyı kapatmadan önce duyduğum son sözler, "Shannon, bekle," diyen anneme aitti.

Başımı fırtınalı gökyüzüne doğru kaldırarak gözlerimi kapattım ve tenime düşen yağmur damlalarının verdiği hissi özümsedim.

Mart ayındaki sağanak yağışın tam ortasında durdum ve kutsal bir adalet ya da en azından içine doğduğum cehennem gibi aileden biraz olsun kurtulmak için dua ettim.

O eve bir daha asla dönmek istemiyordum.

Başka seçeneğim olmadığını ve geri dönmek zorunda kalacağımı bilmek kişiye özel bir cehennem biçimiydi.

Hayatımda bir kez olsun *kaçmak* yerine *sığınabileceğim* güvenli bir yer istiyordum.

O evde yavaş yavaş ölüyormuşum gibi hissediyordum.

Kendi *evimde*.

Sığınmam gereken yerde.

Kendimi *güvende* hissetmem gereken yerde.

Kapı arkamdan açıldığında vücudumdaki tüm kaslar korkunç bir beklentiyle gerildi.

O uyanmıştı ve işim burada bitmişti.

"Shannon." Annemin sesi kulaklarımı doldurarak beni boğulmakla tehdit eden korkunun bir kısmını dağıtmayı başardı. "Montunu almayı unutmuşsun."

Baston yutmuş gibi arkamı döndüğümde onu elinde montumla kapıda dikilirken buldum.

"Monta ihtiyacın olacak," diye açıkladı yoğun bir ses tonuyla. Eliyle gökyüzünü işaret ediyordu. "Bir fırtına daha bekleniyor."

"Bundan hiç sıkılmadın mı, anne?" diye sordum titreyen sesimle. Gözlerimi kırpıştırarak, "Rol yapmaktan hiç bıkmadın mı?" diye sordum.

Yüz ifadesine hüzün çöktü. "Shannon..."

Bana doğru bir adım attığında üç adım geri gittim.

Böyle devam edemezdim.

Böyle *yaşamaya* devam edemezdim.

Kalbimi anneme açmıştım.

O bir *mont* için endişeleniyordu.

"Montumu sikeyim," diye bağırarak otobüs durağına doğru koşmaya başladım. Çaresizce ailemle arama mesafe koymaya çabalıyordum. "Hayatımı sikeyim!"

21
YAKINLAŞMA
SHANNON

Okula geldiğimde öfkem biraz olsun azalmamıştı.

O kadar öfkeliydim ki, neredeyse bunun tadını alabiliyor ve berbat bir şekilde içimdeki bu duyguyu memnuniyetle karşılıyordum.

Her zaman içimde çalkalanan çaresizlik ve korkudan çok daha iyiydi.

Öfke beni cesur biri yapıyor ve yapılması gerekeni yapmak için ihtiyacım olan deli cesaretine sahip olmamı sağlıyordu.

Beynim aklımdaki şeyin kötü bir fikir olduğunu söylüyordu ama bunu yapmam gerektiğini biliyordum.

Johnny Kavanagh'yla birkaç şeyi düzeltecek, sonrasında kalbim temiz ve vicdanım rahat bir şekilde ondan uzaklaşacaktım çünkü annemin söylediklerini görmezden gelemezdim.

Annemle tartışmamız ve dün geceki felaket yüzünden hâlâ damarlarımda dolaşan adrenalinden güç aldım. Sakinleştirici bir nefesle birlikte koridorda beşinci sınıfların dolaplarının bulunduğu yere doğru yürüdüm.

Beşinci sınıf koridorunun sonundaki dolaplara yaslanmış, kendisinden yaşça büyük birkaç çocukla konuştuğunu gördüğümde keskin bir nefes verdim.

Görünmezlik hem güzel bir şeydi hem de benim gibi insanlar tarafından kullanılan önemli bir hayatta kalma aracıydı.

Geleceğin İrlandalı ragbi yıldızıyla ilişkilendirmek, işlerin içine 1.93 boyunda bir çomak sokmak gibiydi.

İçimdeki tüm cesareti toplayıp ona doğru yürüdüm, damarlarımda dolaşan adrenalinin ayaklarımı ona doğru iteceğine inanıyordum.

Ben yaklaşırken başını kaldırıp keskin bakışlarını bana çevirdi, mavi gözleri kızgın ve temkinliydi ama durmadım.

Duramazdım.

"Seninle konuşmam gerekiyor," dedim yanına ulaştığımda. Binlerce çift gözün ağırlığı üstümdeymiş gibi tepeden tırnağa titriyordum.

Tam şu anda iki şey olmasını bekliyordum: Johnny ya beni kovacaktı ya da benimle konuşmak için sessiz bir yere gitmeyi kabul edecekti.

Johnny çenesini kaldırıp, "Git," dediğinde birinci senaryo konusunda haklı olduğumu anladım.

Adrenalin ve cesaret bir anda beni terk ederken omuzlarım çöktü.

Başımı sallayarak gitmek için döndüğümde sıcak bir el bileğimden tutup beni tekrar yanına çekti.

"Sen değil," diye kulağıma fısıldadı Johnny. Beni önüne doğru çekti. "Onlara söyledim." Mavi gözleri meraklı ifadelerle bizi izleyen iki iri çocuğa kayarken tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla, "Gidin," dedi yeniden.

Konuştuğu çocukların, koridorda öylesine dolaşan yedi öğrenciyle birlikte arkalarını dönüp gitmelerini hayretle izledim.

"Vay be," diye fısıldadım koridorda yalnız kaldığımızda. "Gerçekten de okulda sözün geçiyor." Onunla yüz yüze gelmek için arkamı döndüm. Yüzünü görebilmek için bir kez daha başımı geriye doğru eğmek zorunda kalmıştım. "Bu efsaneydi."

Johnny beni çocuksu bir sırıtışla ödüllendirdi ama yüzüme baktığı anda kaşlarını çattı.

"Ne oldu?" diye sordu bana ters ters bakarak. "Lanet olsun, seni kim ağlattı?"

"Ne?" diye fısıldadım başımı iki yana sallayarak. "Ağlamıyorum."

"Gözlerin kızarmış ve şişmiş," diye sözümü kesti. "*Ağlamışsın.*" Gözleri yanağıma kaydı. "Yüzüne ne oldu senin?"

"Ne?"

"Yüzüne," diye çıkıştı. "Yanağın kıpkırmızı."

"İyiyim," dedim boğuk bir sesle. Onun aşırı dikkatli bakışlarından bir adım uzaklaştım.

Hâlâ bileğimi tuttuğunu ancak o zaman fark ettim.

Johnny de bunu fark etmişti, elimi hızla bırakıp bir adım geri çekildikten sonra elini dağınık saçlarında gezdirdi. "Yüzüne ne oldu?"

Babam beni bir gazeteyle dövdü...

"Ah, önemli değil," diye mırıldandım. Gözyaşlarımın kalıntılarını yok etmek için yanaklarımı sildim.

Johnny ellerini kalçalarına indirirken, "Bana bir isim ver," diye homurdandı. "Ben de onun işini bitireyim."

"Ne... hayır! Ben iyiyim," diye cevap verdim çabucak. "Alerjim var."

"Benim de var. Pisliklere ve saçmalayanlara," diye hırladı Johnny. "Şimdi bana seni kimin ağlattığını söyle, ben de bunu düzelteyim."

Bir anlığına, Johnny'nin sözüne uymayı ve onun *işini bitirip bitiremeyeceğini* görmek için babamın adını vermeyi düşündüm.

Bunu yapabilirmiş gibi görünüyordu.

Kesinlikle yeterince iriydi.

Saçma düşüncelerimden kurtulmak için başımı iki yana sallayarak ona baktım. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Evet, var," diye karşılık verdi. "Bir isim."

"Ne? Hayır, bir saniye dur." Başımı sallayarak elimi kaldırdım. "Sana söylemem gereken önemli bir şey var ve sen dikkatimi dağıtıyorsun."

Johnny cevap vermek için ağzını açtı ama hemen kapattı.

Boynunda bir damar belirginleşirken sertçe başını salladı. "Dinliyorum."

İşte başlıyoruz.

"Anlaşılan benimle konuşmaman gerekiyor," diye başladım ses tonumu alçak ve sessiz tutarak. "En azından annem böyle söyledi. Benden uzak durman konusunda seni uyarmışlar? Her neyse, bunun için özür dilerim," dedim telaşla. "Annem? Sana böyle mi davranıyordu? Bunlardan hiç haberim yoktu."

"Sanırım annen 'uzak dur' ifadesini kullanmıştı," diye takıldı ellerini ceplerine yerleştirirken. "Önemli değil, Shannon." Kaşlarını çatarak ekledi, "Ben büyük bir çocuğum. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Ama yine de söyleneni yapmadın?" diye sordum. Her anlamda bana yabancı olan bu çocuğa karşı bu kadar açık sözlü olabildiğime hayret ediyordum. "Yani, uzak durmadın?"

Gözlerindeki temkinli ve kararsız ifadeyle yavaşça başını salladı.

Derin bir nefes verdim. "Şey, senin için annemin herhangi bir sorun çıkarmayacağını bilmeni istedim. Ona senin hakkında doğruları söyledim."

"Konuşmak istediğin şey bu muydu?" Johnny bana dikkatle baktı. "Annen hakkında mıydı?"

Başımı salladım. "Bunun dışında, Bay Twomey'ye aramızda herhangi bir sorun olmadığını açıkça belirteceğim." Derin bir nefes verdim. "Dün gece söylediğim şeyler için de özür dilemek istiyorum."

Johnny'nin omuzları kısa bir an için gerildi, sonra ağır ağır soluk verdiğini duydum.

"Haklıydın," diye yanıtladı sonunda. "Aşırı tepki gösterdim ve kötü bir karşılık verdim."

"Belki de öyledir," derken sesim fısıltıdan farksızdı. "Ama o zamanlar ragbi oynamanın senin için ne anlama geldiğini bilmiyordum."

"Peki şimdi biliyor musun?" diye sordu alçak ve sert bir ses tonuyla. "Artık anladığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, pek sayılmaz." Dudağımı ısırdım. "Ama korkunu anlıyorum, neden acıya rağmen oynama ihtiyacı hissettiğini anlamamı kolaylaştırıyor."

Omuzlarındaki kasılma geri dönerken o kadar uzun süre sessiz kaldı ki bir yanıt beklemekten vazgeçtim.

"Söyleyeceklerim bu kadar," diye fısıldadım. "Hoşça kal, Johnny."

Sonra arkamı dönüp uzaklaştım.



Kendime söz verdiğim gibi, o olaydan sonra Johnny Kavanagh'yı aramamıştım.

Olanları unutup ondan uzaklaşmıştım.

Bütün gün boyunca ders aralarında geçtiğini bildiğim koridorlardan, önceki haftalarda haritasını çıkardığım tüm koridorlardan uzak durmuştum ve öğle arasında yemekhaneye gitmemiştim.

Girişin hemen yanında büyük bir ragbi kalabalığıyla birlikte oturduğu için onu orada görmezden gelmek mümkün değildi.

Boş yere kaçıyordum çünkü gün içinde yollarımızın kesiştiği birkaç yerde Johnny beni bilerek görmezden gelmişti. Gülümsememiş, göz teması kurmamıştı ve ben de umursamıyormuş gibi davranmıştım.

Umursamamalıydım.

Bu şekilde olması gerektiğini biliyordum.

Buna rağmen umursuyordum.

Bir mazoşist gibi merakıma yenik düşüp o öğleden sonra bilgisayar dersinde onun hakkında bir şeyler araştırmıştım.

Bilgisayar odasındaki internet aramalarım ve arkadaşlarımın kulaktan kulağa anlattıkları, ağabeyimin bana söylediklerinin biraz daha açıklığa kavuşmasını sağlamıştı.

Johnny Kavanagh önemli biriydi.

Kendimi okul ödevlerime vererek onunla ilgili tüm düşünceleri aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyordum ama okuldaki çoğu insanın konuşmalarında o varken bunu yapmak çok zordu.

Ondan kaçamıyormuş gibi hissediyordum.

Claire'e öğle yemeği sırasında beni eve onun bıraktığını itiraf et-

miştim, arkadaşımın gözbebekleri o kadar büyümüştü ki felç geçirmek üzere olduğunu düşünmüştüm.

Konunun peşini bırakmadığı düşünülürse, sanırım bunu itiraf ettiğime pişman olacaktım.

Bana ne konuştuğumuzla ilgili sorular sormadığı zamanlarda -ki bunların hiçbirine cevap vermemiştim- koridorlarda onu işaret ediyor ya da ödev günlüklerimize "S.L. ♥ J.K." yazıyordu.

Neyse ki, dikkat dağıtma ve inkâr etme konusunda yetenekliydim. Birkaç saat boyunca yemi yutmadığımda benden daha fazla bilgi almaya çalışmaktan vazgeçmişti.

Buna sevinmiştim çünkü iç tarafta ne kadar yıkık bir durumda olduğumu kimsenin bilmesini istemiyordum.

Ondan hoşlandığımı biliyordu ve bu yeterince kötüydü.

Bütün bu olayın tek iyi tarafı, Ronan McGarry'nin bütün gün bana bir kez bile bakmamış olmasıydı.

Fransızca dersinde arkamda oturmak yerine sınıfın diğer tarafında geçip sanki orada yokmuşum gibi beni görmezden gelmişti.

Bu benim için oldukça iyi bir durumdu.

Onun ya da bir başkasının bana ilgi göstermesini istemiyordum.

Buna rağmen sol gözünün altındaki taze morluk ya da patlamış dudağı gözümden kaçmamıştı.

Kalbimin derinliklerinde onun tarafından patlatıldığını bildiğim çatlak bir dudak.

Okuldan sonra otobüs durağına yürürken üzerimdeki tüm kıyafetler sırılsıklam olduğu için, montumu evde bırakmış olmak çok aptalca bir fikirmiş gibi hissettirmişti.

Hayır. Başımı salladım. *Bir daha düşündüm de, bunun yerine boğulmayı tercih ederdim.*

Annemin montumun üzerinden yaptığı acınası barış teklifini kabul etmekten daha iyiydi.

Diğer günlerde çikolata ya da bir fincan çayla, yeni bir toka veya beni susturmak için verilen başka rüşvetlerle şansını deniyordu.

Küçük bir arada ondan aldığım, *"Çocuğa sorun çıkarmayacağım,"* mesajının benden de aynı cevabı alma umuduyla gönderildiğini çok iyi biliyordum.

Cevap vermememin iki nedeni vardı.

Bir, kendime inancım yoktu.

İki, annem rahatlatılmayı hak etmiyordu.

Ben tüm hayatımı sürekli bir tedirginlik içinde geçirmişken o neden rahatlamalıydı ki?

Müdüre söylemekle tehdit ederek onu şaşırtmıştım.

Benim dengesiz tepkimden etkilenen tek kişi o değildi.

Kendimi kafese kapatılan, köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi hissetmiştim.

Daha önce hiç böyle bir karşılık vermemiştim.

Daha önce hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim.

Bu küçük meydan okumam tamamen boşunaydı çünkü büyük olasılıkla sonunda hastalanacaktım. Ama dürüst olmak gerekirse, eğer bu sabah montumu almış olsaydım, yaşananları görmezden gelmek gibi bir şey yapmış olacaktım.

Bunu yapmayı reddediyordum.

Ön kapıdan içeri girdiğimde, mutfakta gürültü yapan babamı görmezden gelip onunla yüzleşmektense açlıktan ölmeyi tercih ederek doğruca yatak odama yöneldim.

Bu akşam sarhoş olup olmaması fark etmezdi, varlığımın her zerresiyle ondan nefret ediyordum.

Acı dolu evi arkamda bırakıp yatak odamın kapısını kapattım ve ıslak kıyafetlerimi hızla çıkarıp pijamalarımı üstüme geçirdim.

Ardından göz ucuyla yatağımın üzerinde duran, ön yüzüne okulun armasının yapıştırıldığı zarfı fark ettim.

Elimi uzatıp zarfı aldığımda yırtarak açtım.

İzin kâğıdına bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Annem imzalamıştı.

Kağıdı elimde sıkıca tutarken yatağıma uzanıp keskin bir nefes aldım.

Donegal'a gidiyordum.

22
SAYILI GÜN
JOHNNY

Altı yaşımdan beri her cumartesi gününü, ellerimde ragbi topu ve gözlerimin önünden geçen parlak hayallerle birlikte sahada geçiriyordum.

Büyüdükçe bu cumartesi günleri babamla aramızda top atmaktan; altyapıyla oynamaya, kulübümle antrenman ve maçlara, on dört yaşıma geldiğimde de Ulusal Ragbi Gelişim Enstitüsü'nde -diğer adıyla akademide- antrenman yapmaya dönüştü.

Rutin değişti, sahalar farklılaştı ama hayalim hep aynı kaldı.

Hedefim *hep* aynıydı.

Ülkem adına oynamak istiyordum.

En iyisi olacaktım.

Ancak bu cumartesi farklıydı.

Çünkü başım beladaydı.

Çünkü akademi antrenmanında her şeyi batırmıştım.

Zayıflığımı göstermiştim ve bunun üstüne oynamışlardı.

Yavaştım, dikkatim dağınıktı ve koç beni sahadan alıp ofise götürene kadar bütün sabah sahanın sağında, solunda ve ortasında hatalar yapmıştım.

Koç sorunumun ne olduğunu öğrenmek istedi.

Sorun çok basitti.

Doğru hareket edemiyordum.

Vücudum paramparçaydı.

Ayrıca bir kız aklımdan çıkmak bilmiyordu.

Koçun yüzüne bakarak yalan söyleyip tehlikeli bölgeden çıkmış, fazladan tarama ve testten sıyrılmayı başarmıştım ama yine de beni antrenmandan erken çıkarıp gelecek hafta temiz bir kafayla geri gelmemi söylemişti.

Hiç de öyle olacakmış gibi görünmüyordu.

Depresyon ve moral bozukluğuyla saatlerce araba kullanıp kafamı toparlamaya çalıştım.

Vücudumla ilgili elimden hiçbir şey gelmiyordu. Peki ya aklım?

Aklımı oyuna vermem gerekiyordu.

Sorun şuydu ki, aklımı Shannon Lynch'te bırakmıştım.

Onu unutmakla ilgili tüm büyük planlarım, geçen çarşamba günü okulda o küçük kıçıyla yanıma gelip *konuşmak* istediği anda pencereden uçup gitmişti.

O kadar şaşırmıştım ki, orada öylece durmaktan başka bir şey yapamamıştım. Tüm iplerimi elinde tutan bu ufacık tefecik kız karşısında bir aptal gibi ağzım açık kalmıştım.

Daha da kötüsü, gelip benden özür dileyerek aklımı başımdan almıştı.

Bunu beklemiyordum ve hak etmemiştim.

Kalın kafalı değildim.

Ona karşı kötü davrandığımın farkındaydım.

Aşırı tepki verdiğimi biliyordum.

Düşüncelerimi toparlamam için bana yarım dakika ayırsaydı, ona düzgün bir şekilde karşılık verebilirdim.

Ama bunu yapmamıştı.

Benden yine uzaklaşmış, o zamandan beri okulda bana hiç bakmamıştı.

Bir parçam böylesinin en iyisi olduğunu düşünüyordu.

Ondan uzak durmam gerekiyordu, o da aynı şeyi yapmaya devam ederse bu tuhaf dönemi atlatıp onu unutabilirdim.

Ancak sonra, ikinci kez koridorda bana bakmadan yanımdan geçip gittiğinde hindistancevizi kokulu şampuanı duyularıma hücum etti. Göğsümde beliren acı bir pişmanlık hissiyle sarsıldım ve bunun asla işe yaramayacağını anladım.

Shannon unutulacak biri değildi. Kendimi ona doğru çekilirken, bana bakmasını isterken ve bakmadığında hayal kırıklığına uğrarken bulmuştum.

Ne söylemek isterse, ne zaman söylemek isterse, zaman ya da engel tanımaksızın onu dinleyeceğimi bilmek korkutucuydu.

Bütün hafta boyunca etrafta boş boş gezmiş, öğretmenlerimin ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile dinlememiştim.

Hiçbir şeye odaklanamıyordum ve hepsi *onun* suçuydu.

Bu kadar aptal olduğum ve yabancı birinin beni bu kadar mahvetmesine izin verdiğim için kendime kızarak onu aklımın bir köşesine attım. Ardından arabamın radyosunu sonuna kadar açıp onun sesini susturmaya çalıştım.

Antrenmandan sonra eve dönüp Gibsie'nin verandada oturmuş beni beklediğini gördüğüm anda, ona dün gece kızların akıl sikmeleriyle ilgili dört sayfalık bir mesaj attığım için pişman olmuştum.

Arabadan indiğimde, "Sarhoş olmaya gidiyoruz," diye bağırdı.

"Hayır." Arka kapıya ulaştığımda elini savurup kapıyı açtım ve geçmesi için kenara çekildim. "Gitmiyoruz."

"Evet," diye karşı çıktı evime girerken. "Gidiyoruz işte."

Arka kapıyı açıp ıslık çaldım ve kızımın koşarak gelmesini bekledim.

Sookie paytak adımlarla garajdan çıkıp hemen bana doğru geldi.

"Aferin kızıma," diye mırıldanarak diğer iki köpeğimiz fark etmeden hareket etmesi için onu cesaretlendirdim.

Eğilip basamakları çıkmasına yardım ettikten sonra kapıyı tekrar hızlı bir şekilde kapattım.

"Bu gece pek havamda değilim," dedim Gibsie'ye. Bacaklarımın dibindeki köpeğimle birlikte mutfaktan koridora doğru yürüdüm. "Sen git. Ben evde takılacağım."

"Bir cumartesi gecesini daha malikânede tek başına geçirmeyeceksin," diye karşı çıktı peşimden gelirken. "Benimle geliyorsun."

İlkokul altıncı sınıftaki sikik arkadaşlığımız sırasında onu *PlayStation* oynamak için eve getirdiğimden beri evimden malikâne olarak bahsediyordu.

Bunun beni çok sinirlendirdiğini bildiği için yapmaya devam ediyordu.

Evim kırsal alanda sekiz yatak odalı büyük bir mülktü, köpeklerimizin kısıtlama olmaksızın özgürce dolaşabilmesi için çitle çevrili birkaç dönüm arazi boyunca uzanan çimenlik alanlar ve bahçeler vardı.

Önceki sahipleri mülkte bir at çiftliği işlettikleri için mülk kullanılmayan ahır ve barakalarla doluydu. Araziye tek erişim ön taraftaki elektronik kapılı girişten sağlanıyordu.

Annem sık sık ahırlar için bir at satın almaktan bahsederdi ama neyse ki babam onu bu fikrinden vazgeçirirdi.

Söz konusu hayvanlar olduğunda umutsuz bir vakaydı.

Çok seyahat ettiği için bu mümkün ya da uygun değildi.

Üç köpek babamın sınırı çizdiği son noktaydı.

Ailem garajlardan birini egzersiz yapmam için spor alanına dönüştürmüştü.

Yaşam tarzımı destekliyor ve yöntemlerime her zaman katılmasalar bile hayallerimin peşinden koşmam için beni teşvik ediyorlardı.

Ayrıca birkaç yıl önce içinde jakuzi ve sauna bulunan ayrı bir müştemilat inşa ettirmiştik. Maçlardan sonra hayat kurtarıcım oluyordu.

En yakın komşularımız yolun iki kilometre aşağısında yaşadığı için oldukça tenhaydı ve ev güneye baktığı için sürekli güneş alıyordu.

Dublin'in gürültüsünü ve karmaşasını özlememe, iki yıl boyunca sessizliğe alışmak için çabalamama rağmen; şu anda yaşadığım yerin oldukça güzel olduğunu inkâr edemezdim.

Bir malikâne olarak güzelliğinden bahsetmiyorum. Burası sadece yaşamak için güzel bir yerdi.

"Hadi ama, Johnny," diye yalvardı Gibsie. "Haftalardır berbat bir ruh halindesin."

"Neden acaba?" diye homurdandım. "Dinle, dostum. Niyetinin iyi olduğunu biliyorum..." Bacağımda bir sinir ağrısı hissedince durup dişlerimi sıktım. "Ama bu gece dışarı çıkmayacağım."

Gibsie tırabzana yaslanarak, "Bella yüzünden mi?" diye sordu. "Yoksa Shannon yüzünden mi?"

"Benim yüzümden," diye tersledim onu öfkeyle. "Çünkü ayaklarımın üzerinde duramıyorum."

Topallamamak için kendimi zorlayarak merdivene ulaştığımda sakinleştirici bir nefes alıp bacaklarımı beni bırakmamaları için zorladım.

Daha önce yaptıkları gibi.

Gibsie, "Topallıyorsun, Johnny," dedi sessizce. Beni odama kadar takip ediyordu.

"Lanet sesini alçalt," diye tısladım yatak odamın kapısını iterek açarken. "Annem çalışma odasında."

"Ama cidden topallıyorsun," diye garip bir ciddiyetle karşılık verdi. "Sen iyi misin?"

"Antrenmanda düştüm..." Sookie'yi yatağıma kaldırmak için duraksadım. "Uyuduğumda düzelmeyecek bir şey değil."

"Hepsinin bundan ibaret olduğuna emin misin?" diye sordu Gibsie. Televizyonun yanındaki armut koltuklardan birine, "onun" armut koltuğuna yerleşmişti. "Annenin bilmesini istemiyorsan, seni kontrol için hastaneye götürebilirim..."

"Ben *iyiyim.*" Yanındaki armut koltuğa doğru yürüyüp yanına uzandım ama kalçakemiğime doğru keskin bir ağrı yayıldığında tısladım. "Kesinlikle çok iyiyim."

Gibsie başını sallarken uzaktan kumandaya uzandı. Şükürler olsun ki, düşüncelerini bir kez olsun kendine saklamıştı.

Televizyonu açarak kanallar arasında gezinmeye başladı. "Ne izlemek istiyorsun?"

"Dışarı çıkabilirsin," dedim bacaklarımı öne uzatırken. "Seni tutmuyorum."

"Hayır." Ayağa kalkıp PS2'ye doğru yürüdü ve konsolu açıktan sonra yanıma yerleşti. "Sadece seni evden çıkarmaya çalışıyordum."

"Buna minnettarım," diye mırıldandım. Ardından bana uzattığı kumandayı aldım. "Ama bu gece olmaz."

"O takıma gireceksin, Johnny," diye mırıldandı *FIFA 2005*'i kurarken. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sakinleştirici bir nefes verdikten sonra, beni yutmakla tehdit eden panik duygusunu bastırmaya çalışarak önümdeki ekrana odaklandım.

"Gireceksin," dedi sessizce.

"Umarım," dedim hayallere dalarken. Elimdeki kumandaya gereğinden fazla odaklanmıştım. "Bunu gerçekten istiyorum, Gibs."

Aksi takdirde aklımı kaçıracaktım.

"Sarhoş olmak ister misin?" diye teklif etti. "Burada, babanın viskisiyle ve peşinde sana eziyet eden düşünceler olmadan?"

Bir dakika düşündükten sonra derin bir iç çektim.

"Olur, dostum," diye başımı sallayarak cevap verdim. "Lanet olsun ki isterim."

23
ESKİ SEVGİLİLER VE ASLALAR
JOHNNY

Onu bugün yine görmüştüm.

Koridorda en az beş kez karşılaşmıştık ve her seferinde başını öne eğip arkasına bile bakmadan yanımdan geçip gitmişti.

Bu yeni bir şey değildi elbette.

Shannon bir haftadan uzun bir süredir sanki görünmezmişim gibi beni görmezden geliyordu.

Tam olarak dokuz gün olmuştu.

Görmezden gelinmenin bana iyi geldiğini söyleyemezdim.

Benim için alışılmadık bir durumdu ve bundan hiç hoşlanmadığımı hızla öğreniyordum.

Özellikle de beni görmezden gelen kişi, uyanık olduğum zamanlarda her düşüncemde -hatta rüyalarımda bile- bana işkence eden o kız olduğu içindi.

Bu doğruydu, onu gerçekten rüyamda görüyordum.

Bu ne kadar boktan bir durumdu böyle?

Dün gece rüyamda onun beni sahada oynarken izlediğini görmüştüm.

Fakat okul sahasında değil, Dublin'deki Aviva Stadyumu'ndaydık.

Üstümde Tommen'ın siyah-beyaz forması değil, yeşil-beyaz bir takım forması vardı.

Shannon üzerinde arkasında ismim ve numaram yazan İrlanda formasıyla tribünde bana tezahürat yapıyordu.

Topu bana attılar ama yakaladığımda onun ağlamaya başladığını gördüm.

Shannon yüzü acıdan buruşmuş halde beni işaret ediyordu.

İşte o zaman, rüya gerçekten rahatsız edici bir hal aldı çünkü aşağı baktığımda bacaklarımın olmadığını gördüm.

Bacaklarımın olduğu yerde iki kütük vardı.

Sonra *Harry Potter* kitaplarındaki ürkütücü adam gibi büzüşerek küçülmeye başladım.

Sarsılarak uyanmadan önce gördüğüm son şey, Shannon'ın perişan haldeki yüzüydü.

Korkunçtu.

Ter içinde uyanmış ve panik halindeki zihnimi hâlâ orada olduklarına ikna etmek için beş dakika boyunca bacaklarımı okşamıştım.

Bunun bir uyarı işareti olduğu hissinden kurtulamıyordum.

Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama mide çukurumdaki o iğrenç korku hissi bir türlü geçmiyordu.

Bu his bütün gün üzerimdeydi.

Üzerimden atamıyordum.

Ondan kurtulamıyordum.

Bunların hiçbiri bana mantıklı gelmiyordu ve neden yanına gitmek istediğim kişinin o olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Gibs değildi.

Annem değildi.

Koçlarım değildi.

Çok kaygılanıyor, yaz kampı yüzünden inanılmaz derecede endişeleniyordum. İçimi dökmek istediğim kişi, yoğun bakışlara sahip çok az tanıdığım bir kızdı.

Çünkü içimden bir ses ona güvenebileceğimi söylüyordu.

Çünkü derinlerde bir yerde, onun beni *tanıdığını* hissediyordum.

Beni kurtarabilirmiş gibi hissediyordum?

Tanrım, aklımı kaybediyordum.

Cuma günü felaket geçen son dersten çıktığımda öğretmenin anlattıklarından hiçbir şey hatırlamıyordum. Koça yetişmek için ana binadan çıkıp spor salonuna doğru ilerlerken tanıdık bir sesin bana seslendiğini duydum.

Bir anlığına onu duymamış gibi davranıp buradan gitmeyi düşündüm ama elimi tutup beni geriye doğru çektiğinde nazik davranmak zorunda kaldım.

Sakinleştirici bir nefes aldım ve onunla yüz yüze gelmek için arkamı dönmeden önce kendime *nazik olmam* gerektiğini hatırlattım.

Başımı sallayıp, "Bella," diye selam verdim.

Her zamanki gibi güzel görünüyordu, siyah saçları küt kesilmiş ve yüzüne makyaj yapmıştı.

Uzun boylu ve kıvrımlıydı, okul üniformasının her kıvrımını dolduruyordu.

Bunlar beni hiç etkilemediği için minnettardım.

"Selam, Johnny," dedi kocaman bir gülümsemeyle. 1. 80 boyunda

olmasına rağmen bana bakmak için başını yukarı kaldırması gerekiyordu. "Nasılsın?"

"Sanki umursuyormuşsun gibi!" diyen sözler dilimin ucuna kadar gelmişti ama sabırsızlığımı bastırdım. "Neler yapıyorsun?"

"Bilirsin işte, her zamanki şeyler," dedi siyah saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırırken.

Aslında *bilmiyordum.*

Bella hakkında hiçbir şey bilmiyordum, oysa o benim hakkımda çok daha az şey biliyordu.

Konuşmazdık.

Sevişirdik.

Bu benden çok onun kararıydı.

"Ofisten çıkarken dışarıda yürüdüğünü gördüm," dedi başparmağını bileğimin üzerinde gezdirerek. "Gelip bir selam vermek istedim."

Elimi ondan kurtararak ceplerime yerleştirdim ve topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. "Merhaba."

"Sanki çok uzun zamandır konuşmamışız gibi hissediyorum."

Ona ters ters baktım. "Birkaç hafta önce konuşmuştuk."

Kendini bana zorla kabul ettirmeye çalıştığın zaman.

Bana bıraktığın milyonlarca mesajı ve sesli mesajı da unutmamak gerek.

"Konuşmuş muyduk?"

Gözlerimi kıstım. "Evet, Bella. Konuştuk."

Utangaç bir tavırla, "Tanrım," diye kıkırdadı. "O gece tamamen sarhoştum," diye ekledi. "Neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum." Bir adım daha yaklaştı. "O gece seni gördüğümü kesinlikle hatırlamıyorum."

Geri adım attım. "Ama gördün."

Sahte hafıza kaybı saçmalığını yemiyordum.

Bu kartı bana karşı defalarca oynamıştı.

"Her neyse, söylemek istediğim bu değildi." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp bana gülümsedi. "En son ne zaman *buluştuğumuzdan* bahsediyordum. Noel'den önce olmalı, değil mi?"

Daha çok Cadılar Bayramı gibi, diye düşündüm kendi kendime. Ama uzaklaşmak istediğim için söylediğine itiraz etmedim. Bunun yerine başımı sallayarak, "Evet, sanki öyleydi," diye cevap verdim. Bir yandan da aletimi içine sokacak kadar aptal olduğum kindar kızlarla uğraşırken uyacağım görgü kurallarını biliyor olmayı diliyordum.

"Ee," dedi nefes nefese. "Nasılsın?"

"Bunu zaten sormuştun," diye cevap verdim. Bu anlamsız gevezelik karşısındaki sabırsızlığımı gizlemek için çabalıyordum. "Ben *iyiyim*."

Yüksek sesle iç çekerek, "Ah, evet. Ben de iyiyim," diye yanıtladı Bella. "Yani, sanırım biraz sıkıldım."

Evet, ben de sıkılmıştım.

Bu konuşmadan.

"Nasıl olduğunu bilirsin," dedi ikinci kez. Ona tekrar boş bir ifadeyle baktım.

Hayır, bilmiyordum.

Bahsettiği şeye dair hiçbir fikrim yoktu.

"Aman Tanrım!" diye bağırıp bir kez daha elimi tuttu. "Sormayı tamamen unuttum, bacağın nasıl?"

Ameliyatımın iç yüzünü bilmiyordu, sadece Noel'de bir operasyon geçirdiğimi biliyordu.

Ona bir süre sahalardan uzak kalacağımı söylemiştim. Bu konuda en büyük endişesi; ne kadar sürede sahalara dönebileceğim, İrlanda için yazın oynama durumum ve bir daha ne zaman sevişmek isteyeceğim etrafında dönüyordu.

Tüm bunların yanı sıra, Bella'ya o anlamda güvenmiyordum.

Onunla sevişmek ve ona güvenmek bambaşka şeylerdi.

Elimi kendime doğru çekerek, "Daha iyiyim," dedim ifadesiz bir şekilde.

"Bu harika bir haber, bebeğim," dedi genişçe gülümseyerek. "Senin için gerçekten endişeleniyordum."

Hayır, benim için hiç endişelenmiyordu.

Herhangi bir noktada benim için gerçekten endişelenmiş olsaydı, bana gönderdiği milyonlarca mesajda, *"Buluşmaya hazır mısın?"* ya da *"Acele et, azdım!"* dışında bir şeyler yazardı.

Takım arkadaşlarımdan biriyle yaptığı gibi, beni sikip sonrasında bir kenara atmazdı.

"Eminim öyledir," derken sesimdeki alaycılığı duyabiliyordum.

Bella'yla takıldığımız süre boyunca hiçbir zaman ciddi bir şey yaşamadığımızı biliyordum. Buna rağmen, Cormac olayı yüzünden kendimi ihanete uğramış hissediyordum.

Benim gözümde yaptıkları şey çok sinsi bir davranıştı ve ben asla onun arkadaşlarından biriyle birlikte olmazdım.

Ona bu nezaketi gösterecek kadar saygım vardı.

Belli ki, Bella bana o kadar saygı duymuyordu.

Omzunun üzerinden kapıya doğru bakarak saatimi kontrol ettim. "Söylemek istediğin başka bir şey var mı? Koçla bir maç hakkında konuşmam gerekiyor."

"Ah, evet," dedi iç geçirerek. "Sırada eleme maçı var, değil mi?"

Sertçe başımı salladım.

Ne yazık ki, sezon başında birkaç maç kaybetmiştik ve Dublin'deki Royce Koleji geçen haftaki maçlarını kazanmıştı. Bu onları bizimle aynı puana taşımış ve bizi Levitt'in ardından ligde ikinci sıraya yerleştirmişti.

Olaylar beklenmedik bir şekilde gelişerek can sıkıcı bir hal almıştı. Royce'un son maçını kaybetmesi halinde, eğer Levitt ve Tommen arasındaki finalin çoktan organize edilmiş olduğunu düşünürsek işimiz daha da kolaylaşacaktı.

Onların galibiyeti işimizi zorlaştırmıştı, Royce tuhaf bir takımdı ve rövanşın burada yapılmasına karşı çıkıyordu. Son üç lig maçında seyahat ettiğimiz için evimizde oynama sırası bizdeydi ama bunu kabul etmiyorlardı.

Şimdiden, eleme maçı için önerilen Cork ve Dublin'e göre ayrıca düzenlenmiş diğer iki tarihten çekilmişlerdi.

Bu bize kazık atmak ve maç programlarıyla çakıştırmak umuduyla yaptıkları kafa karıştırıcı bir numaraydı.

Başlama saatinden, maçın haftanın hangi günü oynanması gerektiğine ve deplasman formalarının rengine kadar her şeye itiraz ediyorlardı.

Royce'un günleri değiştirmek, maçları öne çekmek ve sahaları değiştirmek gibi hakları vardı ama bu yaptıkları aşağılık bir şeydi ve şimdiye kadar çok az okul bu şekilde davranmıştı.

Koçları zorluk çıkarıyor, maçın nerede yapılması gerektiğini tartışıyor ve okul takımımızın kadrosunda uluslararası bir oyuncu olmasının adil olup olmadığı konusunda söylenip duruyordu.

Aptal herif boşuna uğraşıyordu çünkü takımda oynuyor olmam kurallara uygundu.

Tommen benim okulumdu, ayrıca koçun beni takımda oynatma hakkı vardı.

Eğer Dublin'de kalsaydım, Royce'un uluslararası oyuncusu olacaktım ve buradaki asıl konu da buydu.

Royce'un koçunun hemen benimle konuşmak istemesinin nedeni buydu.

Yaklaşan programımı gözden geçirmek istiyordu çünkü bir tarih üzerinde anlaşmaya varması gerekiyordu.

Önümüzdeki cuma günü Paskalya için okuldan ayrılacaktık, dolayısıyla bunun bir an önce gerçekleşmesi gerekiyordu.

Odaklanmam gereken bir yaz kampı ve etkilemem gereken gözlemciler olduğu için nisan-mayıs ayları benim için uygun değildi.

Royce'un koçu da bunu bildiği için beklemedeydik.

Okul ligi sıkıcı ve kolay olabilirdi ama kaybetmekten nefret ederdim.

Bu düşünceyle birlikte, Royce Koleji'ni en kısa zamanda yerin dibine gömme planları yapıyordum.

"Onlarla ne zaman oynayacaksınız?" diye sordu Bella.

"Mümkün olan en kısa sürede."

"Eski takım arkadaşlarına ve dostlarına karşı oynayacaksın, değil mi?" diye ekledi. "Normalde oraya gitmeyecek miydin?"

"Ama şimdi buradayım, değil mi?" diye mırıldandım.

"Eski arkadaşlarınla oynayacağın için endişeli misin?"

Evet.

"Hayır."

"Yani buna hazır mısın?"

Ona boş boş baktım. "Ben her zaman hazırım."

"Hazır olduğunu biliyorum," diye mırıldandı flörtöz bir tavırla.

Off.

Başımı sallayarak gitmek için döndüm ama tekrar konuşmaya başladı.

"Ayrıca seninle başka bir şey hakkında konuşmak istiyorum," dedi bir adım daha yaklaşarak.

"Öyle mi?" Bir adım geri gittim. "Diğer konu ne?"

"Biz, Johnny," diye mırıldandı. İri mavi gözlerini yüzüme dikmişti.

"Biz diye bir şey yok, Bella," diye cevap verdim kaşlarımı çatarak. "Hiç olmadı."

"O zaman geçen yıl ne yapıyorduk, Johnny?" dedi tersçe. İşte, masum kız maskesi düşmüştü.

Hiç sorun değildi.

Zaten maskesinin altında ne olduğunu biliyordum.

Benim önümde bir sahne sergilemesine gerek yoktu.

Onun gerçek yüzünü çok iyi biliyordum.

"Bilmiyorum, Bella," diye cevap verdim ifadesiz bir şekilde. "Ama her ne yaşadıysak, geçmişte kaldı."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu ellerini kalçalarına koyarak. "Burada bir şeyleri çözmeye çalışıyorum."

Benimle dalga mı geçiyordu?

"Sen bitirdin," diye kestirip attım. "Takım arkadaşımla *sevişiyorsun*, Bella. Bunu bana kendin söyledin." Çok detaylı bir mesajda. "Biddies'de onunla takılıyordun. Tam önümde. Öğle yemeğinde onunla oturuyorsun. Bana kalırsa, aramızda çözülmesi gereken bir şey yok."

"Ciddi bir şey değil,"

"Umurumda değil."

"Ara verdiğimizi sanıyordum."

"Ara verdik," diye onayladım. "Kalıcı bir ara."

"Onunla birlikte olmak zorunda değilim," dedi uzun kirpiklerini kırpıştırarak. "Sorunlarımızı çözebilir miyiz?"

"Hayır, teşekkürler," diye cevap verdim ifadesiz bir şekilde.

"Hadi ama, Johnny," diye inledi. "Birlikte iyi vakit geçiriyorduk."

"Evet, geçiriyorduk," diye kabul ettim. "O vaktin çoğunu lanet olası kanat oyuncumun peşinde geçirdin!"

Ağzı açık kaldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Cormac."

"*Şu anda* onunla birlikteyim," diye homurdandı. "*O zaman* değildim."

"Yalan söylemeye zahmet etme," dedim. "Benimleyken onunla sevişiğini zaten biliyorum."

"Yalan," diye karşı çıktı. "Bunu sana kim söyledi?"

"Herkes biliyor, Bella," derken bitkin bir şekilde iç geçirdim. "Bir süre önce öğrendim."

Sadece bunu görmezden gelmeyi seçtim.

"Sen de pek gizliyormuş gibi değildin," diye söze girdim çünkü açık konuşmak gerekirse, canım öyle yapmak istemişti.

"Ben senin kız arkadaşın değildim, Johnny. İlişkimiz yoktu," dedi yaptıklarını savunarak. "Ayrıca *sen* hiç yanımda değildin. Hiç randevuya çıkmak ya da buluşmak istemedin."

"Çünkü *ameliyat* atlatmıştım, iyileşiyordum!" diye çıkıştım.

"Aylardır mı?" dedi suçlayıcı bir ses tonuyla. "Evet tabii, Johnny."

"İyileşiyordum!" diye bağırdım.

Hâlâ iyileşiyorum.

"Peki ya ondan önce?" diye sordu. "Ameliyatından önceki altı uzun hafta boyunca benimle buluşmayı reddettiğin zaman neydi? Beni görmezden geldiğin dönemden bahsediyorum. Bunun için bahanen ne?"

"Seni görmezden gelmiyordum."

"Evet, görmezden geliyordun!"

"Hayır, görmezden gelmiyordum. Sadece..." Ağzımı kapatıp başımı sallarken kendimi dilimi tutmaya zorladım.

Kızlarla kavga etme, diye hatırlattım kendime.

Asla kazanamazsın.

Sözlerini çarpıtırlar.

"Bana istediğim şeyi vermiyordun," dedi bana eziyet etmeye devam ederek. "Bana yeterince ilgi göstermiyordun! Geçen yıl Dublin'de onca ödül töreni ve baloya katıldın ama *bir kez* bile beni davet etmedin," diye tısladı. "Orada olmamı hiç istemedin."

"Çünkü sen hiçbir zaman benim kız arkadaşım olmadın," diye karşı çıktım. Önceki sözlerini ona iade etmiştim.

"Çünkü bana hiçbir zaman kız arkadaşın olmamı *teklif etmedin*, Johnny," diye çıkıştı.

"Hayır, Bella. Çünkü sen *beni* hiç istemedin," diye karşılık verdim. "Sadece hayatımın parlak kısmını istedin. Şöhreti. Gerçek kısmıyla hiç ilgilenmedin. Gerçekten kim olduğumla."

"Bu doğru değil!" diyerek karşı çıktı.

"Neden doğruları söylemiyorsun, Bella?" diye tısladım. Öfke kontrolümü kaybetmeye başlamıştım. "Formda olmadığımı düşündüğün için Ryan'la yattın. Sakatlandığımı gördün, yaz kampına yetişemeyeceğimi düşündün ve kendini güvene almak için bir sonraki en iyinin peşine düştün."

Yüzü kızardı.

Biliyordum!

"Şimdi iste benden," diye üstelerken aramızdaki mesafeyi kapattı. "Benden bütün bunları yapmamı iste, yapacağım."

"Senden bir şey *istemiyorum*," dedim boynuma sardığı kollarını çözerek.

"Johnny... Hadi ama," diye iç geçirdi. "Böyle yapma."

"Cormac'e geri dön," diye kestirip attım. Ondan giderek daha fazla iğreniyordum. "Akademide yükselmesi için dua et, böylece seni katılmak istediğin o süslü ödül partilerine götürebilir. Artık oraya ulaşmak için tek şansın o çünkü artık biz diye bir şey yok."

"İncinmiştim, Johnny," dedi boğuk bir sesle. "Senin de canını yakmak için onunla birlikte oldum."

"Canımı yakmak mı?" Tereddüt ettim. "Tam olarak ne için? Sa-

katlandığım için mi? Sen arkadaşımla haftalarca arkamdan iş çevirip yattığın için mi? Süslü akşam yemeği partileri şansını mahvettiğim için mi?" Başımı salladım ve ona dokunduğum için iliklerime kadar pişmanlık duyarken dudak büktüm. "Tanrım, ben korkunç ve düşüncesiz bir piç kurusuyum."

"Beni görmezden geldiğin için," diye tıslarken yanakları pembeleşti. "Beni kullandığın için."

"*Ben* mi seni kullandım?" Tereddüt ettim. "Tabii ya, öyle olduğuna eminim."

"Bana böyle hissettirdin, Johnny!"

"O halde üzgünüm!" diye karşılık verdim. Kızların neden olduğu bu inanılmaz fırtına karşısında sabırlı olmaya çalışıyordum.

"Üzgün olmak için duyguların olmalı, Johnny," diye karşılık verdi. "Sen kalpsizsin!"

Kafanı dik tut.

Çeneni kaldır.

Sonra ondan uzaklaş.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. "Bella, herhangi bir noktada sana görmezden gelinmiş ya da kullanılmış hissettirdiysem özür dilerim. Niyetim bu değildi. Kalpsizliğim ve duygusuzluğum için içtenlikle özür dilerim. Takım arkadaşımla gelecekteki tüm çabalarınız için size en iyisini diliyorum. Şimdi eğer sakıncası yoksa, seninle yerimizde saymaktan çok sıkıldım ve yapmam gereken gerçek işler var."

Kapıya doğru ilerledim ama elimi tekrar tutarak beni geri çekti.

"Bekle... başka biriyle mi birliktesin?" diye sordu elimi sıkarak. "Derdin bu mu?" Gözleri büyüdü. "Aman Tanrım," diye haykırdı. "*Biriyle birliktesin*, değil mi?"

Yüce İsa.

Bu kıza bulaşarak ne halt ettiğimi sanıyordum?

"Hayır, Bella. Başka biriyle birlikte *değilim*." Elimi çekip başımı sallarken öfkeyle iç geçirdim. "Ama seninle birlikte de değilim. Bir daha *asla* seninle olmayacağım."

"Dedikoduları duydum, Johnny!" diye üsteledi Bella sözlerimi duymazdan gelerek. "Sen ve üçüncü sınıftaki yeni kız hakkında. Onun yüzünden Ronan McGarry'yi dövdüğünü duydum. Gazetede onunla çekildiğin fotoğrafı gördüm."

"Bu seni ilgilendirmez," dedim sıktığım dişlerimin arasından. Bir yandan da öfkemi dizginlemeye çalışıyordum.

"Hadi ama, Johnny," diye meydan okudu. "Gazetelere benimle hiç fotoğraf çektirmedin ve en uzun süre birlikte olduğun kız benim. Onun farkı ne?"

"Seni ilgilendirmez," dedim sabrım tükenirken. "Tanrım."

"Neden McGarry'yle onun için kavga ettin?" diye sordu. "Cormac bana neden tüm takımı ondan uzak durmaları konusunda uyardığını söyledi?"

"Seninle bunu yapmaya devam etmeyeceğim," diye uyardım başımı sallayarak. "Artık değil."

"Soruyu geçiştirmeyi bırak, Johnny," dedi Bella. "Eğer başka bir kızla birlikteysen bunu bilmeye hakkım var."

"Sana zaten bir cevap verdim," diye tersledim. Bu saçmalıktan bıkmıştım. "*Dinlemiyormuş* gibi görünen sensin."

"Yalan söylüyorsun! Bunu gözlerinde görebiliyorum!" diyerek tüm gücüyle bağırdı. "Yüzünden okunuyor, Johnny. O kızla aranızda bir şeyler oluyor."

Tiksintiyle karışık bir ses tonuyla, "Kendine hâkim olman gerek," dedim. "Acınası haldesin."

"İyi," diye kışkırttı Bella. Oldukça öfkeli görünüyordu. "Eğer sen söylemezsen, ben de ona kendim sorarım." Kötü kötü gülümseyerek, "Shannon... adı buydu, değil mi?" diye sordu.

Evet, sikerler.

"Ondan uzak duracaksın," diye fısıldadım. Ofisten duyulabilecek bir mesafede konuştuğumuzu fark etmiştim.

Dee başıma bir bela açmayacak olsa da, Bay Twomey'nin dışarı çıkıp başka bir kızla sorun yaşadığımı görmesini istemiyordum.

"Aramızda her ne bok oluyorsa bunun Shannon'la *hiçbir* ilgisi yok."

Daha da üstüme gelerek, "Sorun ne?" diye alay etti Bella. "Bilmemi istemediğin bir şeyi öğreneceğimden mi korkuyorsun?"

"Ciddiyim, Bella," diye hırladım. İçimde bir öfke dalgasının yükseliyordu. "Bu konuda dalga geçmiyorum. Ondan uzak dur."

Gözlerini kısarak, "Eh," dedi düşünür gibi. "Bakalım şimdi kim duygularını belli ediyormuş."

Kesinlikle haklıydı.

Duygularımı belli ediyordum.

Çünkü *önemsiyordum.*

Çok az tanıdığım bir kıza, Bella'ya verdiğimden çok daha fazla değer veriyordum.

Anlamsız, kafa karıştırıcı ve tamamen berbattı ama bunu yapıyordum.

Bu dehşet verici yeni gelişmeyi kabul etmek yerine tekrar konuştum. "Onu. Yalnız. Bırak."

Sonra onu ilk gördüğümde yapmam gereken şeyi yaptım.

Bella Wilkinson'ı arkamda bırakıp gittim.

"Beni bırakıp gittiğin için seni çok pişman edeceğim!" diye seslendi arkamdan.

"İnan bana, şimdiden üzgünüm," diye karşılık verdim. "En başında sana yaklaştığım için bile üzgünüm."

Hayatımı cehenneme çevirmeye kararlı görünen kızdan hızla uzaklaştım.

Acı pişmanlıklar ve yakıcı bir öfkeyle, bir şeyleri kırmak üzereymişim gibi hissederken ana binanın köşesini döndüm.

Ne yazık ki, kıracağım o şey bir kız oldu.

Sıradan bir kız değildi.

Shannon'dı.

24
SENİ EVE GÖTÜRÜYORUM SHANNON

Evde bir fırtına kopacağı zaman bunu anlardım.

Bunu her zaman hissederdim.

Bir tür altıncı his gibiydi, beni alarma geçirip vücudumu tehlike ve acıya karşı uyarıyordu.

Cuma günü okulda bütün günü midemin içine yerleşmiş bir korkuyla geçirdim.

Bu korku beni gün boyunca takip etti ve sakinleşmek için aldığım derin nefesler onu kalbimden uzaklaştırmaya yetmedi.

O kadar şiddetli, güçlü ve hissedilebilirdi ki eve gitmeye korkuyordum.

Çarşamba gecesi yaşanan saçmalıklar da duruma yardımcı olmuyordu.

Annem ve babam o gece birbirlerine o kadar yüksek sesle bağırmıştı ki, *gardaí* huzuru bozduklarına dair isimsiz bir ihbar aldıklarını söyleyerek kapıya gelmişti.

Benim huzurumu.

Çünkü aramayı ben yapmıştım.

Çünkü babamın anneme zarar vermesinden korkuyordum.

Anneme kızgın olsam bile, bir korkak gibi yatak odamda saklandığım sırada *onun* annemi alt katta hırpalama düşüncesine katlanamıyordum.

Joey yine Aoife'da kalıyordu ve ben annemi kurtaracak kadar iri ya da cesur değildim.

Neyse ki babam anneme elini bile sürmemiş ve *gardaí*'leri karısının hamilelikle ilgili bir öfke nöbeti geçirdiğine ikna ettikten sonra geceyi dışarıda geçirmek üzere evden çıkmıştı.

Tabii ki, dün sabah bir demet çiçek ve yaptığı şeyi bir daha asla yapmayacağına dair sözlerle geri dönmüştü.

Bu işe yaramıştı.

Annem ona sarılıp öpmüştü ve eğer hamile olmasaydı, sabahı onunla birlikte yatak odasında kilitli geçirdikten sonra hamile kalacağından oldukça emindim.

Ondan nefret ediyordum.

Bazen babamdan nefret ettiğimden daha fazla.

Dün o zamanlardan biriydi.

Cuma sabahı okula döndüğümde boynum ağrıyordu ve umutsuzluğa kapılmış haldeydim.

Evet çünkü ebeveynlerim yeniden birbirlerine âşık olsalar da, ben hâlâ onun favori hedefiydim.

Görünüşe göre, Johnny'yle olan fotoğrafımı hâlâ unutamamıştı.

Dün gece geç saatlerde aptallık ederek mutfağa yiyecek bir şeyler almaya gidip onun viski krizine karıştığımda bana bunu hatırlatmıştı.

Eski morluklarıma yenilerini eklemişti ve gecenin büyük bir kısmını olabilecek en kötü düşüncelerle geçirmiştim.

Günün son dersi bittiğinde vücudum gerginlikten o kadar kasılmıştı ki, fen binasından gitmem gereken ana binaya kadar düz bir çizgide zar zor yürüyebiliyordum.

Eve geri dönmek zorunda olduğumu biliyordum ve bu düşünce beni mahvediyordu.

Hafta sonunun gelmesini istemiyordum ama şimdi buradaydı, tam olarak gözümün içine bakıyordu.

Korkunç bir gerçeklikti.

Bütün gün midemde dayanılmaz sınırlarda gezinen korkunç bir ağrı vardı.

Zihnim o kadar doluydu ki, ön kapıdan içeri girerken karşılaşabileceğim olası sorunları listeliyor, üzerime yağan yağmura ve yanımdan hızla geçen öğrencilere dikkat etmiyordum.

Hiçbir şeye dikkat etmiyordum.

Çünkü *biliyordum.*

Kalbimin ve ruhumun derinliklerinde bir tehlikenin yaklaştığını hissediyordum.

Nerede, ne zaman ya da nasıl olacağını bilmiyordum.

Ama gelmek üzere olduğunu *biliyordum.*

Ancak tahmin ettiğim tehlike, ana binanın köşesinden dönüp sert bir erkek göğsüyle çarpıştığımda beklediğimden erken gerçekleşmişti.

Bu temas için çok hazırlıksızdım, kendi düşüncelerime o kadar dalmıştım ki dengemi sağlayacak ya da düşüşümü engelleyecek zamanım olmadı.

Bir iskambil destesi gibi büküldüm, çarptığım kişiyle başa çıkamadım ve ıslak zeminde kıçımın üstüne düştüm.

"Kahretsin... Çok üzgünüm," dedi derin ve tanıdık bir ses.

Kime çarptığımı anlamak için başımı kaldırmama gerek yoktu.

Onun sesini her yerde tanıyabilirdim.

"Shannon, iyi misin?" diye sordu Johnny. Okul çantasını yere bırakıp kalkmama yardım etmek için uzanmıştı.

"İyiyim," diye mırıldanırken elini ittim.

Bana dokunmasına gerek yoktu.

Zaten ondan yeterince etkilenmiştim.

Bakışlarımı beton zemine sabitleyip ellerim ve dizlerimden güç alarak ayağa kalktım.

"Çok özür dilerim," dedi Johnny.

"Sorun değil," diye fısıldadım. Eteğimi aşağı doğru çekiştirdim. "Ben iyiyim."

"Öyle mi?"

Başımı sallasam da bakışlarımı yere doğru indirmiştim.

Ona bakamazdım.

Beni görmesini istemiyordum.

Bu şekilde değil.

"Shannon?"

"Gitmem gerekiyor," diye mırıldandım. Ardından onun etrafından dolaşarak ana binaya doğru ilerledim.

Başım önümde yürüyerek aceleyle binaya girdim ve doğrudan üçüncü sınıfların soyunma odasına gittim.

Nefes al.

Panik yapmayı bırak.

Sadece nefes al.

Neyse ki üçüncü sınıf soyunma odası boştu. İçeri girdiğimde çantamı omuzlarımdan indirip alnımı soğuk metale bastırarak keskin ve gürültülü nefesler aldım.

Titreyerek kollarımı dolaba yasladım ve sadece başımı tutup umutsuzca beni ele geçirmekle tehdit eden bu saçma tehditle başa çıkmaya ve vücudumun kusma moduna geçmesini engellemeye çalıştım.

Bacaklarım o kadar kötü titriyordu ki tuvalete zamanında yetişemeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden tek umudum kusmadan önce kendimi sakinleştirmekti.

Çok geç, diye düşündüm kendi kendime. Tam o anda bacaklarım büküldü.

Midem okulun tam ortasına boşalırken ellerim ve dizlerimin üzerine yere düştüm.

Aslına bakarsanız midemde pek bir şey yoktu. Genelde hiç olmazdı ama öğle yemeğinde içtiğim su ve yarım paket çikolata kusursuz bir şekilde yeniden gün yüzüne çıkmıştı.

Koridoru döven ayak sesleri kulaklarımı doldururken kendi kendime homurdandım. Bir milyon yıl geçse bile bunu asla unutamayacağımı biliyordum.

Birkaç dakika sonra, biri yanıma diz çöküp saçlarımı yüzümden çekerken sırtımda bir el hissettim.

"Geçti," diyen Johnny'nin sesi kulaklarımı doldurdu. Büyük eliyle omurgamın üzerinde yatıştırıcı daireler çiziyordu. "Şşşt, iyisin."

Tanrım, hayır.

Bunu neden yaptı?

Neden beni takip etti?

Benimle konuşmaması gerekiyordu.

Plan buydu.

İki dakika kadar daha kustuktan sonra nihayet midem yatıştı. Tüm bu süre boyunca yanımda diz çökmüş, saçlarımı kirlenmemesi için uzak tutarak sırtımı ovalıyordu.

"İyi misin?" diye sordu. Tekrar nefes almaya başlayıp etrafa boş bakışlar atmayı bırakmıştım.

Zayıfça başımı sallarken elinin hâlâ sırtımda olduğunu hissettim.

İçgüdüsel olarak tüm vücudum kaskatı kesilmişti.

Johnny'nin, "Bu da ne?" diye sorduğunu duydum. Birkaç saniye sonra parmak uçları boynumu, okul gömleğimin yakasının hemen üstündeki kısmı ortaya çıkardı. "Boynunda bir morluk var."

Saçlarımın bir kısmını daha yana kaydırıp tekrar boynuma dokunduğunu hissettiğimde panik kalbimi ele geçirdi.

"Shannon?" diye tekrarladı Johnny. "Bu nasıl oldu?"

"Eski bir morluk," diye mırıldandım. Hâlâ nefes nefeseydim.

"Eski görünmüyor," dedi boynuma dokunarak.

Boğuk bir sesle, "Ama öyle," diye cevap verirken dokunuşundan sıyrıldım.

Neyse ki uyum sağlayıp benden uzaklaştı.

Güçsüz ve mahcup bir halde, ellerimin ve dizlerimin üzerinde durduğum yerde kaldım. İçimi bir aşağılanma dalgası kaplarken sadece yere bakıyordum.

Johnny'nin yumuşak bir ses tonuyla, "Shannon?" dediğini duydum. Eli bir kez daha sırtıma uzanmıştı. "İyi misin?"

Zayıfça başımı sallayarak diz çökme pozisyonuna geri çekildim, ellerim kucağımda dururken zemine bakıyordum.

Ayağa kalkarak, "Burada bekle, tamam mı?" diye tembihledi beni. "Temizlik görevlisini çağırmaya gidiyorum."

"Hayır, hayır," dedim boğuk bir sesle. Çok mahcup olmuştum. "Ben temizlerim."

"Hayır, sen temizlemeyeceksin," diye karşı çıktı. "Sorun değil. Beni burada bekle, hemen döneceğim."

Ayak seslerinin uzaklaştığını duyduğum anda ayağa fırladım. Çantamı aldım ve okul binasındaki en yakın tuvalete koştum.

İçeri girdiğimde hızla lavaboya doğru gittim. Okul çantamın ön cebini açıp yanımdan ayırmadığım seyahat boy diş fırçamı ve macunumu aldım.

Anksiyetem vardı ve bunun yüzünden kusuyordum.

En rahatsız edici ve uygunsuz yerlerde, genellikle okulda, tıpkı bugün olduğu gibi kustuğum için her zaman hazırlıklıydım.

Tepeden tırnağa titreyerek gözlerimde yaşlarla hızla dişlerimi fırçaladım. Diş fırçası boğazıma battığında öğürdüm.

Ağzımı temizlemeyi bitirdiğimde fırçayı çalkalayarak temizledim ve macunla birlikte küçük kilitli poşetin içine yerleştirerek okul çantama geri koydum.

İyisin, diye geçirdim aklımdan. Ellerimi yıkayıp yüzüme su sıçrattım. *Her şey yoluna girecek.*

Fakat iyi olmadığımı biliyordum.

Kendime ne kadar yalan söylemeye çalışsam da hayatımla ilgili hiçbir şey yolunda gitmiyordu.

Burnumu çekerek okul çantamı sırtıma taktım. Ardından tuvalet kabinlerinden birini iterek açıp rezervuarın arkasına saklanmış dezenfektan şişesini aldım.

Lavaboya tekrar gittim, dağıtıcıdan birkaç düzine kâğıt havlu aldıktan sonra suç mahalline geri döndüm.

Ama hepsi gitmişti.

Temizlik görevlisinin elinde paspas ve kovayla koridorda dolaşmaya başlamasıyla tamamen silinmişti.

"Sana beni beklemeni söylemiştim," dedi tanıdık bir ses yakınlardan.

Arkamı döndüğümde Johnny'nin dolaplara yaslandığını gördüm.

"Dişlerimi fırçalamam gerekiyordu," dedim burnumu çekerek.

Kaşlarını kaldırdı. "Okulda mı?"

"Bu çok sık oluyor," dedim boğuk bir sesle.

Kaşlarını çattı, o yoğun mavi gözleriyle beni izliyordu. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Mahcup bir şekilde başımı salladım. "Ben iyiyim."

"İyi." Johnny bedenini dolaptan ayırıp yanıma doğru yürüyerek dezenfektanla kâğıt havluları elimden aldı.

Sersemlemiş bir halde, kızlar tuvaletinin kapısını açıp dezenfektan ve kâğıt havluları tekrar içeri atmasını izledim.

"Şimdi seni eve götürüyorum," dedi okul çantamı omuzlarımdan indirip sol omzuna atarken.

Gözlerim irileşti. "Hayır, hayır, senin..."

"Seni eve *götürüyorum*," diye tekrarladı, mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Hadi gidelim."

"Neden?" diye mırıldandım.

Johnny kaşlarını çattı. "Neden mi?"

"Neden bana yardım ediyorsun?"

Uzun bir süre bana baktıktan sonra derin bir nefes aldı. "Çünkü istiyorum."

"İstiyor musun?"

Başını salladı. "Montun var mı?"

"Mont mu?" diye mırıldandım. Bu güzel çocuğa bakarken kendimi çaresiz hissediyordum.

"Evet, dışarıda sağanak yağmur var."

"Ben, şey..." Elimi alnıma bastırarak düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. "Askılıkta," diyebildim sonunda. "Fen binasında."

Johnny'nin giydiği siyah montun fermuarını açıp omuzlarıma örtmesini şaşkınlıkla izledim.

"Hadi," dedi ikna edici bir ses tonuyla. Bir kolunu omuzlarıma dolayıp beni yanına çekerek okuldan dışarı çıkardı. "Seninle ben ilgileneceğim.

25
TEHLİKE
JOHNNY

İstemeden de olsa Shannon Lynch'i incitmiştim.

Tekrar.

Okulda kızının üstüne düşmesine sebep olmuştum.

Tekrar.

Sonra kalkıp uzaklaştığında neredeyse kalp krizi geçirmeme sebep oluyordu.

Tanrıya yemin ederim ki, dolabının yanında yere yığıldığını gördüğümde içimde yükselen korkuyu daha önce hiç hissetmemiştim.

Onu okula kadar takip etmenin aptalca bir fikir olduğunu biliyordum ama durumunu kontrol etmem gerekiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, Bella'nın onu yakalamasından korkuyordum.

Shannon'ı o şekilde yerde görmek korkunç ötesiydi.

Onu gördüğümde kalbimin durduğunu hissettim, yanına gidip iyi olduğunu anlayana kadar tekrar atmaya başlamadı.

Çok utanmıştı ama iyiydi.

Kusmuş olması umurumda değildi.

Herkes kusardı.

Kızlar bile.

Görünüşe göre *bu kız* çok sık kusuyordu.

Dosyada ne yazdığını tam olarak hatırlıyordum.

Aşırı kusuyordu.

Bu beni endişelendiriyordu.

Olması gerekenden daha fazlaydı.

Beni daha çok endişelendiren şey bunun neden olduğuydu.

Belli ki anksiyetesi yüzünden kusuyordu.

Okul dosyasında yazanlar doğruydu.

Tanrı aşkına, sırf bunun için okula diş fırçasını da getirmişti.

Onu neyin üzdüğünü bilme ihtiyacından doğan endişem yüzünden yanıp tutuşuyordum.

Ama şansımı zorlamak ya da durumu biraz daha kötüleştirmek istemediğim için çenemi kapalı tutuyordum.

Benimle bir daha konuşmak istemiyormuş gibi göründüğü gerçeği-

ni göz önüne alırsak, onu arabamla götürmek muhtemelen iyi bir fikir değildi. Ancak onu burada bırakıp boktan bir otobüse binmesine izin veremezdim.

Evine kadar olan yol boyunca, elinde olmayan bir şey için milyonlarca kez özür dilemesi dışında benimle tek kelime bile konuşmadı.

Onu rahatlatmak için ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyip durmuştum ama beni duymuyordu.

Kendi kafasının içinde sıkışıp kalmış, benim göremediğim bir şey için kendisini yiyip bitiriyormuş gibi görünüyordu.

Kendimi çaresiz hissediyordum.

Ona yardım etmek istiyordum ama kiminle karşı karşıya olduğunu göremiyorken bunu yapamazdım.

"Özür dilerim," dedi Shannon. Beş dakika boyunca onu evinin hangisi olduğunu söylemesi için ikna etmeye çalıştıktan sonra nihayet evinin önünde durmuştum. "Gerçekten çok..."

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok," dedikten sonra motoru durdurup ona doğru döndüm.

Tanrım, sorun neydi?

Okulda biri ona kötü mü davranmıştı?

Biri yine ona zorluk mu çıkarıyordu?

Korkmuş görünüyordu.

"Johnny, ben..." Bakışlarını sokağın sonundaki teraslı küçük evden tekrar bana doğru kaydırırken sözleri kesildi. "Lütfen kimseye anlatma," dedi sonunda kısık bir sesle. Gözleri kocaman olmuştu ve dökülmemiş yaşlarla doluydu.

Kalbimin hızla çarptığını hissederek kaşlarımı çattım. "Neyi anlatmamamı istiyorsun, Shannon?"

Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp titrek bir nefes verdi. "Okulda yaptığım şeyi."

Onu kucağıma çekip sarılma isteğimle savaşırken direksiyondaki ellerim titriyordu.

"Kimseye bir şey anlatmayacağım," dedim olabildiğince nazik bir ses tonuyla.

"Söz mü?" diye mırıldandı.

Başımı salladım. "Söz veriyorum."

Shannon hırıltılı bir nefes daha verdi. "Ben... özür dilerim. Sadece... korktuğum zaman böyle oluyor..."

Kanım dondu.

"Neden korkuyorsun, Shannon?" diye sordum. Arabanın içinde kendimi kaybetmeme iki saniye kalmışken sesimin bu kadar sakin çıkması beni şaşırtmıştı. "Bir şey mi oldu?"

"Ne mi oldu?" diye fısıldadı altdudağını ısırarak.

"Okulda?" Yavaşça başımı salladım. "Biri sana zorluk mu çıkarıyor?"

Gözlerini kapatıp dudağını daha da sert ısırdı. O kadar sert ısırıyordu ki sonunda uzanıp dudağını dişlerinin arasından kurtardım.

"Yapma," dedim onu yatıştırmaya çalışarak.

Gözleri birden açıldı. "Ha?"

"Canını acıtacaksın," dedim. Yapmak istediğim en son şey olmasına rağmen elimi geri çektim.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Özür dilemene gerek yok," diye cevap verdim boğuk sesimle.

Shannon bakışlarını indirerek kenetlenmiş ellerine baktı ve uzun acı verici bir sessizlikten sonra kendi kendine başını salladı.

"Artık içeri girsem iyi olacak," dedi kısık bir sesle. "Eve bıraktığın için teşekkürler."

Emniyet kemerini çözüp kapıyı açmasını izlerken midemde panik duygusu alevlendi. Bu hiç mantıklı değildi çünkü tam anlamıyla ne için endişelendiğimi bile bilmiyordum.

"Bana söylerdin, değil mi?" diye seslendim arabamdan indiğinde. "Sana bir şey olmuş olsaydı?" Yolcu koltuğunun üzerinden eğilip ona doğru baktım. Bu işi yüzüme gözüme bulaştırdığımı biliyordum ama yine de bunu sormak zorundaydım. "Okulda biri sana sorun çıkarmış olsaydı bana söylerdin, değil mi?"

Eliyle arabanın kapısını tutarken iri mavi gözlerini benimkilere kenetleyip uzun bir süre öylece durdu.

Sonunda başıyla onayladı.

Vücudumun gevşediğini hissettim.

Kapıyı kapatırken, "Hoşça kal, Johnny," diye fısıldadı.

"Hoşça kal, Shannon," diye mırıldandım arabayı çalıştırırken.

Onu tekrar arabama bindirip eve götürmek gibi gerçekten aptalca bir şey yapmadan önce buradan uzaklaşmam gerekiyordu.

Çünkü beynimdeki boktan bir hasar bana tam olarak bunu yapmamı söylüyordu.

Onu terk edip gitmek çok yanlış hissettirmişti.

Uzaklaş buradan, Johnny.

Arabayı geri çevir ve uzaklaş.

Shannon iyi.

O gayet iyi.

Oyuna konsantre ol, Kav.

Antrenmanın var.

Bir kız yüzünden kendini kaybetmene gerek yok.

Başımı iki yana sallayarak arabayı ileri vitese taktım ve sadece kendimi uzaklaşmak için arabayı sürmeye zorladım.

İşe yaramadı.

Çünkü *uzaklaşamıyordum.*

Arabayı boşa aldıktan sonra kapıyı itip arabadan çıktım. "Bekle!"

Shannon arkasını dönüp kocaman gözlerle bana baktı. "Ha?"

Ne yapıyorsun, Kav?

Ne yapıyorsun lan sen?

"Benimle gel." Kendimi durdurmaya ya da söylediklerimi geri almaya fırsat bulamadan kelimeler dudaklarımdan dökülmüştü.

"Seninle nereye gelmemi istiyorsun?" diye fısıldadı Shannon. Bakışları benimle sokağın en sonundaki ev arasında gidip geliyordu.

Bilmiyorum, Shannon.

Kahretsin ki bilmiyorum.

Bana neler olduğuna dair en ufak bir fikrim yok.

Tek bildiğim içgüdülerimin şu anda seni bırakmamamı söylediği.

"Herhangi bir yere?" diye öneride bulundum. Boğazımı temizledikten sonra sözlerime devam ettim. "Arabayla gezebiliriz? Ya da bir şeyler yiyebiliriz?"

Tanrım, benim sorunum neydi?

O anda gözlerinde rahatlamaya çok benzeyen bir şeyin parladığını gördüm.

"Gelmemi istiyor musun ki?" diye sordu kısık bir sesle. "Seninle?"

"Evet, Shannon," dedim kararsızca başımı sallarken. Sesim boğuklaşmaya başlamıştı. "Benimle gelmeni istiyorum."

26
KAHRAMAN ÇOCUK SHANNON

Yeniden onun arabasındaydım.

Nereye gittiğimiz ya da beni eve kadar bıraktıktan sonra neden onunla gelmemi istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şu anda bunu umursamıyordum.

Geçen hafta duygularımı incitmiş olması umurumda değildi.

Onun yanında olduğum için başımın belaya girebilme ihtimali de umurumda değildi.

Arabasının yolcu kapısını açıp bana yaşadığım cehennemden geçici bir kaçış sunduğunda bunu *kabul ettim.*

Kabul etmekten daha fazlasıydı.

Resmen koltuğa atlayacaktım.

Kırk beş dakika sonra kasabadaki Biddies isimli barda, önümde yarısı yenmiş bir kâse çorba, bir şişe kola ve hızla çarpan kalbimle onun karşısında oturuyordum.

Hareketli barın kapısından içeri adımımızı attığımız anda herkesin dikkati ona odaklanmıştı.

Kendisine gösterilen ilgiyle başa çıkmaya çalışmasını izlemek inanılmaz derecede korkutucuydu.

Ben bile bunalmış hissediyorken, bunun onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum.

Sadece on yedi yaşındaydı.

Johnny tıpkı o gün sahada gazetecilerle olduğu gibi profesyonelce davranıyor, barda garsonlardan birini beklerken tokalaşmalara ve omzuna vurulan yumruklara karşılık veriyordu.

Gördüğü ilgi ve konuşurken belimde tuttuğu el o kadar dikkatimi dağıtmıştı ki, kulağıma eğilip aç olup olmadığımı sorduğunda sadece başımı sallayabilmiştim.

Beş dakika boyunca rasgele insanlarla konuştuktan sonra nihayet bardaki tek boş masaya oturduk.

Bana yemek ısmarladığı için çok utanmıştım, karşı çıkıp ödemeyi teklif etmek istiyor olsam da hiç param yoktu.

Bu çocuğa verebileceğim hiçbir şey yoktu.

Hem de hiç.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" diye sordu Johnny. Beni düşüncelerimden uzaklaştırmıştı.

Başımı kaldırıp bakışlarımı ellerimden çektiğimde, oturduğumuz küçük yuvarlak masanın karşısında beni izlediğini gördüm.

Kendimi bakışlarına karşılık vermeye zorladığımda karnımdaki o tanıdık yanma hissi alevlendi. Montunu üzerime sıkıca sarmıştım ama bu titrememi engellemiyordu.

"Ben... artık çok daha iyi hissediyorum," diye yanıtladım bakışlarının ağırlığı altında kızarırken. "Teşekkürler."

"Güzel." Johnny sandalyesinde arkasına yaslanarak gözlerini üstümden çekmeden dalgın dalgın masadaki bira tablasına vurdu. "Buna sevindim."

Utanç, tuhaflık ve milyonlarca farklı duygu hissederken, "Akşam yemeği için teşekkürler," diye ekledim. "Gerçekten minnettarım."

Nedense sözlerim yüzünde kocaman bir gülümseme oluşmasına sebep oldu.

"Bir kâse çorbayı akşam yemeği olarak mı görüyorsun?" diye sordu gamzeleri görünecek kadar geniş sırıtırken.

Omuz silkerek, "Şey, kocaman bir kâseydi," diye cevap verdim. "Yani evet, akşam yemeği olarak görebilirim."

"O sadece çorba, Shannon," dedi kıkırdayarak. "Su gibi bir şey."

"Neden?" Önündeki boş tabak ve kâseye baktım. "Sen hâlâ aç mısın?"

Olamazdı.

Az önce dev gibi bir kâse çorbayı mideye indirdikten sonra sebze ve tavuktan oluşan bir dağı afiyetle yemesini izlemiştim.

Bu kadar çok yemek yedikten sonra aç olması fiziksel olarak imkânsızdı.

Johnny burnundan güldü. "Bu sadece atıştırmalıktı."

"Atıştırmalık mı?" Dirseklerimi masaya yaslayıp, "Eve döndüğünde bir akşam yemeği daha yemeyi mi planlıyorsun?" diye sordum.

"Yatmadan önce muhtemelen en az dört öğün daha yiyeceğim."

Ağzım açık kaldı. "Ama saat beş oldu."

"Biliyorum." Başını sallayarak pişmanlıkla gülümsedi. "Her gün neler yediğimi görsen muhtemelen şok geçirirdin."

"Bu kadar çok yiyen birine göre hiç de kilolu sayılmazsın," dediğimde sözlerimden anında pişman oldum.

Johnny usulca kahkaha attı. "Evet, kilolu değilim."

Kıpkırmızı kesildim.

"Çok özür dilerim," dedim boğuk bir sesle. "Sana öyle demek istememiştim..."

"Özür dileme," dedi gülümsemeye devam ederken. "Antrenman yapıyorum. Hem de aşırı. Vücudumu güçlendirmek için enerjiye ihtiyacım var."

Yağmurdan ıslanmış saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Ragbi için mi?" diye sordum.

Johnny başıyla onayladı. "Antrenman yaparken günde dört bin beş yüz kalori tüketmem gerekiyor."

Ağzım bir kez daha açık kaldı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Johnny sırıttı. "Bir şekilde hallediyorum."

"Nasıl?" diye sordum. Artık nasıl olduğunu gerçekten merak etmeye başlamıştım.

"Öğünlerimi aralıklı yiyerek," diye açıkladı. "Doğru zamanda doğru şeyleri yiyerek." Omuz silkti. "Genellikle iki ya da üç saatte bir yemek yiyorum. Beslenme uzmanım vücudum için en uygun olanın bu olduğunu söylüyor."

"Yani bir beslenme programın mı var?" Sessizce gülerek, "Bir bebek gibi," diye ekledim.

Johnny bana anlayışlı bir şekilde gülümsedikten sonra portakal suyundan büyük bir yudum aldı.

Yakındaki bir masada oturan gürültülü kız grubunu görmezden gelerek ona odaklandım. "Yani güzel şeyler yiyemiyor musun?"

"Güzeli tanımla?"

"Kola. Çikolata. Dondurma. Cips." En sevdiğim yiyeceklerin kısa bir listesini çıkardım. "Jelibon. *Coco pops.* Pizza. *Cheeseburger.* Patates. Çin yemeği. *Donut...*"

Bana ters bir bakış atarak, "Sezonun ortasındayım," diye araya girdi. "Vücuduma sadece organik, işlenmemiş ve protein yüklü şeyler giriyor."

Ona boş boş baktım. "Çay bisküvisi bile mi?"

Johnny başını iki yana salladı.

"Neden... Aman Tanrım! Ragbi akademisindekilerle başın derde gireceği için mi?" Bu adaletsizlik karşısında gözlerim büyüdü. "Ağabeyim Joey bana genç erkekleri nasıl birer köpek yavrusu gibi yetiştirdiklerini anlatmıştı." Dehşete düşmüş halde, "Sana yasaklı yiyeceklerin bir listesini veriyorlar ve onları yersen seni cezalandırıyorlar mı?" diye sordum.

Johnny, "*Hayır*," dedi yavaşça. Bu kez kaşları çatılmıştı. "Akademinin nasıl boktan bir yer olduğunu düşünüyorsun ki?"

"Eğer ödül maması yemene izin verilmiyorsa, o zaman berbat bir yer," diye cevap verdim ciddiyetle.

"Sağlıklı beslenmek *benim* tercihim," diye açıkladı beni şaşkın bir ifadeyle izlerken. "Hiçbir şey yapmaya zorlanmıyorum. Hayatım *benim* kurallarıma bağlı. Ayrıca işlenmiş, şeker yüklü boktan şeylerle midemi sonuna kadar doldurmamaya *sağlıklı* olmak ve irade göstermek deniyor."

"Peki ama sürekli mi?" diye sordum. "Her anında böyle misin?"

"Ya hep ya hiç huyum var," diye yanıtladı Johnny. "Bir şeye tamamen kendimi adarım ya da onun için zamanımı boşa harcamam. Yarım kalmış bir şey yapmanın anlamı yok."

"Şey... senin adına üzüldüm," diye cevap verdim. "Neler kaçırdığının farkında değilsin."

Elimi eteğimin cebine atıp yarısı yenmiş çikolatamı çıkardım -en sevdiğim çikolata markasıydı- ve garsonun yiyecek getirdiğimi görüp görmediğini kontrol ettikten sonra çikolatayı yüzüne doğru salladım.

"En iyi yanı kokusu," dedim. "Hem endorfin de veriyor."

Johnny'nin dudakları seğirdi. "Günde altı saat antrenman yapıyorum, Shannon. Bir çikolatayla endorfin takviyesi almama gerek yok."

Ambalajı yırtarak açtım ve birkaç dakika burnunun önünde tuttum.

"Kokla şunu," diye cesaretlendirdim. Ona karşı tuhaf bir rahatlık hissetmeye başlamıştım. "Hadi."

"Çek şunu önümden," derken gülerek elimi nazikçe itti.

"Sen kaybedersin," dedim omuz silkerek. Sonra çikolatadan bir parça ısırıp, nefis çikolata aromasının dilime değmesiyle inledim.

Bardağındaki buz parçasını döndürürken, "Sen kilo alırsın," diye alay etti.

"Vay canına," dedim gülerek. Çikolatayı cebime geri koydum. "Eğer daha iri bir kız olsaydım, duygularımı gerçekten çok incitebilirdin."

"Ne?" Yüzüne bir panik ifadesi yayıldı. "Siktir, hayır! Bu bir şakaydı." Koltuğunda öne doğru eğildi. "Öyle demek istemedim... Sana şişman demiyordum... Sen hayatımda gördüğüm en ufak tefek şeysin... Kahretsin, o kadar miniksin ki..."

"Sakin ol," dedim kıs kıs gülerek. "Alınmadım."

Johnny uzun bir süre bana baktıktan sonra derin bir nefes aldı.

"Tanrım, az kalsın kalp krizi geçiriyordum." Göğsünü ovuştururken muzipçe gülümsedi. "Çoğu genç kızın kilosuna ne kadar taktığını biliyorum."

"Eh, çoğu kıza benzemiyorum," dedim yüzümü buruşturup elimle kendimi işaret ederken. "Gördüğün gibi."

"Hayır," diye onayladı sessizce. Gözleri el hareketlerimi takip ediyordu. "Hayır, benzemiyorsun."

Karşılıklı birbirimize baktığımız uzun ve rahatsız edici bir duraksama oldu.

Sessizlik endişe vericiydi ama mavi gözlerindeki yoğunluk kadar sinir bozucu değildi.

Bakışları aşırı keskindi.

Her şeyi görüyordu.

Çok *fazla* şeyi.

Johnny, "Bir kola daha ister misin?" diye sordu gerginliği dağıtarak.

"Ah..." Saatime baktıktan sonra tekrar ona döndüm. "Bilmem ki."

Johnny kaşlarını çattı. "Bilmiyor musun?"

Evet.

Hayır.

Baban barda olduğunu öğrenip seni öldürmeden önce eve dön.

Hayır, burada onunla kal.

Tanrım...

Umutsuzca omuz silktim.

"Şey... Susadın mı?" diye sordu. "İçecek başka bir şey ister misin?"

"Ben..." Gergince etrafıma bakınırken düzinelerce gözün masamıza çevrildiğini gördüm.

Kalp atışlarım hızlandı.

Bu hiç hoşuma gitmemişti.

Hem de hiç.

Johnny, "Shannon?" dedi bir kez daha dikkatimi çekerek. Cüzdanı elinde karşımda dururken beklentiyle bana bakıyordu. "Sana içecek başka bir şey getirmemi ister misin?"

"Ah..." Yaklaşarak masanın üzerine doğru eğildim ve ona yaklaşmasını işaret ettim.

Kaşlarını çatarak yaklaştı.

"Johnny," diye fısıldadım kulağına. "İzleniyormuşuz gibi hissediyorum."

Geri çekilip tekrar etrafıma baktığımda kızların oturduğu masanın

anlamadığım bir şekilde bizimkine yaklaştığını fark ettim. Gözlerim onunla buluşunca şiddetle başımı salladım. "İnsanlar kesinlikle bizi izliyor, Johnny."

Johnny derin bir nefes verip elini saçlarında gezdirirken inanılmaz derecede sinirli görünüyordu. "Bunun için üzgünüm."

"Ragbi yüzünden mi?"

Bıkkın bir ifadeyle başını salladı. "Özür dilerim. Sadece onları görmezden gel."

"Nasıl?" diye sızlandım. Kendimi şu anda fazlasıyla savunmasız hissediyordum.

Johnny sandalyesini geri itip ayağa kalkmadan önce uzun bir süre tek kelime etmeden bana baktı.

"Hadi," dedi elini bana doğru uzatarak. "Sana içecek başka bir şey getireyim ve lobiye geçip oturalım."

"Lobi mi?"

"Orası daha sessiz." Etrafına bakınarak, "Belki biraz huzur ve lanet olası sessizliği buluruz," diye mırıldandı.

O da bundan hoşlanmamıştı.

Rahatsız olmuyormuş gibi davranabilirdi.

Ama hiç de rahat olduğu bir durumda değildi.

Bunu fark ettiğimde kendimi onun uzattığı eli tutarken buldum.

Şaşkın şaşkın adımlarını takip ederek bara gittim. Johnny içecek bir şeyler sipariş ettikten sonra barın yan tarafındaki bir kapıdan geçerek loş bir odaya girdik.

Bilardo masaları, duvarlarında dart tahtaları ve köşede çalan bir müzik kutusuyla bu kısım daha çok gençlere hitap ediyordu.

Yerel bölgeden farklı okul üniformaları giymiş birkaç gencin etrafta dolaştığını fark ettim.

Tıpkı bara girdiğimizde olduğu gibi, herkes ona bakmak için döndü ama birkaç baş sallamayla, "Nasıl gidiyor, Kav?" diyen selamlaşmaların ardından kendi işlerine geri döndüler.

Johnny beni locanın uzak köşesindeki bir masaya götürdü ama bu kez karşı taraftaki bar taburelerinden birine oturmak yerine içeceklerimizi bırakıp deri koltukta yanıma oturdu.

Buradan odanın geri kalanını net bir şekilde görebiliyorduk ve az da olsa dışarıda kalmanın avantajını yaşıyorduk.

Eve gitmen gerek, Shannon, dedi sağduyulu tarafım. *Burada olmamalısın.*

Yanıma yerleşirken, "Daha iyi misin?" diye sordu Johnny.

Başımı sallayarak bardağıma uzandım, gözlerim etrafımda olup bitenlere odaklanmıştı.

Locanın uzak tarafında BDO üniforması giyen birkaç çocuk görünce masanın altına girip saklanmak istedim.

O kadar gergindim ki, şişenin titremesini engellemek için iki elimi birden kullanmak zorunda kalmıştım.

Eski okulumdaki en büyük işkencecim ve göz kapağımdaki yara izinin sahibi Ciara Maloney'yi onların arasında otururken görmek tüm vücudumun korkuyla sarsılmasına neden oldu.

Ciara onu izlediğimi hissetmiş gibi bana doğru döndü.

Harika.
Lanet olsun ki harika.

Beni tanıdığı anda, gözlerindeki o tanıdık kötü niyet parıltısı ortaya çıktı ama sadece iki saniye sonra bakışları yanımda oturan kişiye doğru kaydı.

Dudakları gözle görülür bir şekilde aralanırken yanında oturan Hannah Daly'yi -en iyi arkadaşı ve bana zorbalık yapan başka bir kız- dürtmeye başladı.

Şimdi yine izleniyorduk.

Ama bu kez onun yerel bir ünlü olması yerine bu insanların benden nefret etmesiyle ilgiliydi.

Paniğe kapılarak bakışlarımı ellerimin arasında tuttuğum cam şişeye çevirdim.

Nefes al, Shannon.
Sadece nefes al...

"Sen yalancı, küçük bir sürtüksün," diye hırladı Ciara. Beni okulun arkasındaki duvara yapıştırıp yüzüme dik dik baktı. "Ona bakıyordun."

Hiçbir şey söylememenin daha akıllıca olduğunu bildiğim için çenemi kapalı tutup zihinsel olarak kendimi alacağım darbelere hazırladım.

"Cevap versene, kaltak!" diye hırladı. Ardından omuzlarımı

betona çarparak ciğerlerimdeki havanın yüksek sesli, acı dolu bir iniltiyle dışarı çıkmasına neden oldu.

Boğazımdan bir inleme döküldüğünde etrafımızdaki kızlardan birkaçı gülüp alay etti.

Zaten bu kızların idrak edebileceğinden çok daha fazla ağrım vardı (ağrımın nedeni babamın son viski kriziydi) ve onlar benim açıkça acı çekmemden zevk alıyorlardı.

Bu benim için yeni bir şey değildi.

Bana gülünmesine alışmıştım.

Kum torbası olmaya alışmıştım.

Bunu kabullendiğim için *kendimden* nefret ediyordum.

Ciara beni tekrar duvara ittiğinde, boğazımdan kopmak üzere olan hıçkırığı bastırmak için kendimi zorladım. "Erkek arkadaşına bakmadım," diyerek açıklamaya çalıştım. "O bana baktı."

Gerçek buydu.

Erkek arkadaşının bana bakmak gibi korkunç bir alışkanlığı vardı.

Açıklamam yüzüme bir tokat yemem ve saçlarımın sertçe çekilmesiyle sonuçlandığında güçsüz ve zayıf hissederek sendeledim.

"Seni mahvedeceğim," diye tısladı kulağıma. Ardından tırnaklarını yanağıma geçirdi.

Hiç durma, diye düşündüm kendi kendime.

Fakat çoktan parçalanmış bir şeyi mahvedemezsin...

Johnny, "Sakin ol," diye fısıldadı kulağıma. Dikkatimi anılarımdan uzaklaştırması sağlamıştı. "Benimle güvendesin."

Sözleri beni afallatırken ona bakmak için döndüm.

Tanrım, o kadar güzeldi ki insana acı veriyordu.

Johnny Kavanagh'yla ilgili her şey saf mükemmellikle doluydu.

İri ve güçlü bir vücudu vardı, peki ya o yüzü?

Ah, Tanrım. Yüzü şimdiye kadar gördüğüm en güzel yüzdü.

"Neden güvende olmayayım ki?" Bu çaresizlik yüzünden gösterdiğim savunmacı bir tepkiydi çünkü beni daha önce hiç kimsenin yapamadığı kadar şaşırtıyordu.

Bunların hiçbirine anlam veremiyordum. Zavallı kalbim, onun yakınlığı nedeniyle vücudumu sarmalayan duygulara ayak uydurmak için tüm gücüyle çalışıyordu.

Korku, belirsizlik, arzu ve panik aynı anda canıma okuyordu.

"Sadece öyle olduğunu bilmeni istiyorum," dedi mavi gözleri benimkilere kilitlenirken. "Tamam mı?"

Kesik bir nefes vererek başımı salladım ve ona doğru yaklaştım.

Elimden gelse şu anda kucağına çıkıp yüzümü göğsüne yaslardım ama o benim için bir yabancıydı ve bu sosyal olarak hoş karşılanmazdı. Bu yüzden sadece ona yaklaşmakla yetindim.

Büyük ihtimalle deli olduğumu düşünüyordu ama panik atak geçirmek üzereydim ve onun varlığı beni rahatlatıyordu.

Johnny meraklı gözlerle bana baktıktan sonra dikkatini BDO'dan altıncı sınıfların olduğu masaya çevirdi.

İşte o anda, yüzünde sert bir ifade belirmeden önce gözlerinde bir farkındalık ışıltısının parladığını gördüm.

"Artık gidebilir miyiz?" diye fısıldadım. Kalbim hızla çarparken onun yanına yaklaşma isteğime karşı koydum. "Lütfen?"

"Hazır olduğumuzda gideceğiz." O kadar alçak ve yumuşak bir sesle söylemişti ki zar zor duyuluyordu. "Başını kaldır, *nehir gibi* Shannon." Birkaç dakika sonra kolunu omzuma atıp beni yanına çekti. "Kimse sana zarar vermeyecek."

İçim rahatlamış bir şekilde ona doğru yaklaştım, bir yabancıya göre fazla yakın oturuyorduk ama hiç umurumda değildi.

İri ve güçlüydü, içimde bana doğruyu söylediğine dair bir his beliriyordu.

Bana onun yanında güvende olduğumu söylediğinde ona *inanmıştım.*

"O kızlar kim?" diye sordu. Konuşurken yüzünü eğerek bana bakmaya başlamıştı. "Bunun hikâyesi ne?"

"Hikâye falan yok," diye mırıldandım şişemi sıkı sıkı tutarken.

"Neden buna inanmakta zorlanıyorum?"

Omuz silkip çenemi eğerek saçlarımın yüzüme düşmesine izin verdim. *Harry Potter*'ın görünmezlik pelerininin bedenimi sarmasını ve bu durumdan daha fazla acı çekmeden kurtulabilmeyi diledim.

Buna artık katlanamıyordum.

"Bana bak."

Bakmadım.

"Bana bak," diye tekrarladı sakin ve yatıştırıcı bir tonla.

Bakamadım.

Yanımda kıpırdandığını hissettim, bir an sonra parmaklarını çeneme yerleştirip yüzümü kendisine doğru çevirdi.

"Güvendesin," diye fısıldadı. Yanaklarımı avuçlarının içine alırken ruhumun derinliklerine bakıyordu. "Söz veriyorum."

O cümleyi söylemişti.

Tanrım.

Tek bir cümle beni paramparça edebilirdi.

Tüm bunlar çok fazlaydı.

Hayatım.

O kızlar.

Babam.

Tüm bunların ortasında tek görebildiğim *oydu*.

Johnny.

27
KAFANI DİK TUT JOHNNY

Shannon'ı Biddies'e getirmeye beni sürükleyen şeyin ne olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlayamayacaktım ama o şu anda buradaydı ve bir saat önce onu okulda kusarken bulduğumdan daha üzgün görünüyordu.

Ben de öyleydim.

Öfkemi gizlemeye çalışıyordum ama birini öldürmek üzere olduğuma yemin edebilirdim.

Gerçekten.

Ciddi anlamda.

Ke-sin-lik-le.

Shannon bu kızlardan çok korkuyordu.

Vücudu titriyordu.

Resmen titriyordu.

Bu yüzden, şu anda kolum zayıf omuzlarına sıkıca sarılıyken yanıma sokuluyordu.

Ciddi sınırları aştığımı biliyordum ama onun bu pisliklerden kaçmasına izin vermek istemiyordum.

Ona dokunmamam gerektiğini biliyordum ama kendime nasıl engel olabilirdim ki?

Onu orada öylece, korkmuş ve masum bir şekilde otururken nasıl bırakabilirdim?

Bırakamazdım.

Dürüst olmak gerekirse, bana dokunuyor olması iyi geliyordu çünkü kafayı sıyırıp kendimi hapse attırmak üzereydim.

Bu ben değildim.

Hemen harekete geçen biri değildim.

Her şeyi son noktasına kadar düşünürdüm.

Bu kız söz konusu olduğunda böyle olmuyordu...

Locanın karşısındaki BDO üniformalı sarışınla tekrar göz göze geldiğimizde gülümsedi.

Ona soğuk ve sert bir bakışla karşılık verdiğimde gülümsemesinin kaybolup gözlerini korku kaplamasından hastalıklı bir zevk aldım.

Kork benden, diye düşündüm kendi kendime. *Kiminle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok.*

Bu insanları mahvedebilirdim.

Bunu yapmak istiyordum.

Beynimdeki her hücre öfke ve intikamla dolup taşıyor, Shannon'a yaşattıklarının bedelini ödetmem gerektiğini söylüyordu.

Onun gururunu kırdıkları gibi, onların gururunu kırmam gerektiğini.

Onu korkuttukları gibi onları korkutmamı.

Ona işkence ettikleri gibi onlara acı çektirmemi.

Öfkemin tadını alabiliyordum.

Çok güçlüydü.

Kahretsin, kendimi kontrol etmem gerekiyordu ama bunu yapmayı ne zaman denesem aklıma öğrenci dosyası geliyordu.

Atkuyruğunu kesen kız bu sürtüklerden biri miydi?

Sarışın hakkında içimde kötü bir his vardı.

Aklımı kaçırmama neden olacak bir başka sorun da bu pisliklerin onu süzme şekliydi.

Ağızlarının suyu akıyordu.

Pis gözlerini bu kızın üstünden çekmeleri gerekiyordu çünkü buna katlanamıyordum.

Ona gözlerini dikip bakamazlardı.

Asla.

Tanrı aşkına, kolum onun omuzlarına sarılıydı.

Bundan bir şeyler anlamaları gerekirdi.

Sarışının kızgın olmasına şaşırmamak gerek, diye düşündüm kendi kendime. Belli ki o siyah saçlı aptal herifle çıkıyordu ama çocuk yine de yanımdaki kıza akşam yemeğiymiş gibi bakıyordu.

O benim yemeğim pislik herif, diye kükremek istedim.

"Artık gitmek istiyorum," dedi Shannon. Beni düşüncelerimden ve locanın diğer ucundan ona aptal bakışlar atan siyah saçlı serseriden uzaklaştırmıştı.

Elindeki boş şişeyi masanın üzerine bırakıp bana baktı. "Eğer sorun olmazsa?"

Sakinleş, kalbim.

Lanet olsun, sakin ol.

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Elbette gidebiliriz, Shannon."

Açıkça ortada olan nedenlerle, eski okulundan gelen pisliklerin masasının önünden geçerken kolumu ona sardım. Parmaklarının kazağıma nasıl kenetlendiğini ya da kızlardan biri "zengin penis kovalayan sürtükler" hakkında ters bir yorum yaptığında tüm vücudunun nasıl kasıldığını fark etmiştim.

Başımı dik tutup onu salondan çıkardıktan sonra barın önünde durdurdum. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

Shannon gözlerini kocaman açarak bana bakıp başını salladı. "Evet, tabii ki."

Cebimden cüzdanımı ve anahtarlarımı çıkarıp ona uzattım. "Barmene hesabı ödeyip beni arabada bekleyebilir misin?"

Yüzü düştü. "Neden?"

"Arkadaşlarımdan biriyle konuşmam gerekiyor," diye yalan söyledim gülümseyerek. "Hemen geleceğim."

Uzun bir süre temkinli bir şekilde beni izledikten sonra derin bir nefes verdi. "Elbette," dedi sonunda. Sesi rahatlamış gibi çıkıyordu. "Bunu yapabilirim."

"Teşekkürler," diye cevap verdim.

Shannon bara gidene kadar bekledikten sonra topuklarımın üzerinde dönüp locaya ilerledim ve o pisliklerin masasının önüne kadar yürüdüm.

Tek tek yüzlerine bakarak, "Şimdi," dedim alayla. "Kim kız arkadaşım hakkında *yüzüme karşı* sürtük demek ister?"

Vermek istediğim mesajla uyumlu olması için kız arkadaş kelimesini kullanarak maksimum etki yaratmıştım.

Etraftaki birkaç kişi bana doğru döndü ama biraz bile umurumda değildi.

Birileri onun canını yakmanın bedelini ödeyecekti.

"Eee?" dedim sarışına dik dik bakarak. "Sen mi?" diye sorduktan sonra bakışlarımı onun yanında oturan kızıl saçlıya çevirdim. "Yoksa sen mi?"

"Dinle, onun sana ne dediğini bilmiyorum," diye söze başladı sarışın ama başımı sallayarak sözünü kestim.

"Bu çocukla mı takılıyorsun?" Başımı, beş dakika önce Shannon'ı süzen ama şimdi sessiz sakin duran siyah saçlı pisliğe doğru eğdim. "Öyle mi?"

Sarışın yüzü kızarırken başını salladı.

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," diye fısıldadıktan sonra masanın üzerinden uzanıp çocuğu okul kazağından kavradım ve yumruğumu suratına indirdim.

Çocuk iki büklüm olurken, "Ne yapıyorsun lan sen?" diye hırladı.

"Kurallarına göre oynuyorum, göt herif!" diye bağırdım onu masanın üzerinde sürükleyip tekrar vurarak.

Kızlar çığlık atıp telaşla çırpınmaya başladı.

Arkadaşlarından biri bana doğru hamle yaptı.

"Sadece bir dene," diye homurdanarak arkadaşının suratını dağıtmaya devam ettim.

Bir adım geri giderken ellerini havaya kaldırdı.

Gözlerimi devirdim.

Siktiğimin korkağı.

Gibs'in yıllarca benim adıma girdiği ya da benim onun için girdiğim kavgaların sayısını unutmuştum.

Bu pisliğin daha iyi arkadaşlar edinmesi gerekiyordu.

"Dur!" diye bağırdı sarışın. Yumruğumu erkek arkadaşının suratına indirmeye devam ediyordum. "Canını yakıyorsun!"

"Ah, fark ettin demek?" diye tersledim. "Yani doğruyla yanlışı *ayırt edebiliyor* musun?"

"Senin derdin ne?" diye bağırdı. "Biz sana hiçbir şey yapmadık!"

"Ona bir şey yaptığınızdan oldukça eminim," diye hırladım. "Onunla uğraşırsanız, benimle de uğraşmış olursunuz."

Sarışının rengi solarken erkek arkadaşını serbest bıraktım.

Yere çöküp yüzünü kapattığı sırada bir kedi gibi inliyordu.

Kız hemen yanına gitti.

"Bu hoşuna gitti mi?" diye sordum. Ters bakışlarım yüzünün şeklini değiştirdiğim çocuğun üzerindeydi. "*Güzel* miydi?"

"Tanrım, dostum," diye inledi çocuk. Kanı durdurmak için burnunu tutuyordu. "Ben sana hiçbir şey yapmadım."

"Hayır," diye homurdandım. "Benim kızım da..." Locanın kapısını işaret ettim. "Sevgiline bir şey yapmadı ama bu onunla uğraşmalarına engel olmadı." Sarışına ters ters baktım. "Saçını kesmelerine ve onu öldüresiye dövmelerine engel olmadı!"

Sarışının yüzü kıpkırmızı oldu.

Biliyordum.

"Tanrı aşkına, Ciara," diye homurdandı siyah saçlı çocuk sevgilisinin elini iterken. "Bu sefer o kıza ne yaptın?"

"Hiçbir şey," diye karşı çıktı Ciara. "Noel'den beri onu görmedim bile, bebeğim."

"Seninle uğraşılması hoşuna gitti mi?" diye sordum ona bir adım daha yaklaşarak, "Güçsüz olmak nasıl bir duygu?"

"Anladık, dostum," diye inledi çocuk. Elini kaldırıp önümde sallamaya başlamıştı. "Açık ve net bir şekilde."

"Kız arkadaşının bunu anladığından emin ol," diye tısladım ona ters ters bakarak. "Çünkü eğer anlamazsa..." Devam etmeden önce hem sarışını hem de kızıl saçlıyı işaret etmek için duraksadım. "Eğer o ya da onun *sürtük* arkadaşlarından biri kız arkadaşıma bir daha bakmaya çalışırsa, arkanı kollasan iyi edersin."

Orada uzun bir süre boyunca durup BDO pisliklerine ters bakışlar atarak yanıt vermelerini bekledim.

Bir tanesi bile cevap vermediğinde -böyle yapacaklarını zaten biliyordum- arkamı dönüp uzaklaştım ama kapıya geldiğimde durdum.

Bunun çocukça bir davranış olduğu söylenebilirdi, yine de kendimi masalarına geri dönüp her şeyi yerle bir etmekten alıkoyamamıştım.

İçkiler yere dökülüp parçalandığında gülünç bir şekilde tatmin olmuş hissederek dışarı çıktım.

Ona doğru yaklaştığım sırada, "Johnny!" diye bağırdı barın sahibi Liam. "Ne yapmaya çalışıyorsun, evlat?"

Tanrı aşkına.

Sakinleştirici bir nefes alarak yüzümü ona döndüm. "Barında sorun çıkardığım için özür dilerim. Bir daha olmayacak."

"Sorun mu?" Liam kaşlarını kaldırdı. "Seni kameralarda gördüm. O çocuğu öldürebilirdin."

Tedirgin bir şekilde elimi saçlarımda gezdirdim. "O şerefsizler kız arkadaşımı rahatsız ediyordu," diye çıkıştım. "Bu sorunu barında çözdüğüm için özür dilerim. Kırılan bardakların ya da verdiğim zararın parasını ödeyeceğim ve bugün barına son kez gelişim olacak."

Liam duraksadı. "Tanrı aşkına, sakin ol, Johnny. Seni kovmuyorum."

"Bu aşağılık insanlarla aynı ortama girmem, Liam," dedim sertçe. Locanın kapısını işaret ederek, "Bu pislikler de bulabileceğin en aşağılık insanlar. Sen onlara hizmet etmeye devam et, ben de gidip takım için yeni bir bar bulayım," diye ekledim.

"Johnny, dostum bekle..."

"Hayır, hiç sanmıyorum," diye tısladım. Kapıya doğru yürürken kolunu üstümden attım. "Korumam gereken bir itibarım var ve bunu şerefsizlere hizmet eden bir yerde yapamam."

"Buraya bir daha gelmeyecekler," diye seslendi arkamdan. "Yarın senin için her zamankinden hazırlıyorum, değil mi?"

Kapıda durup arkama döndüm. "Müşterilerin ahlaksız zorbalardan oluşmadığı zaman geri gelirim."

Sonra arkamı dönüp dışarı çıktım.

Arabaya bindiğimde, Shannon yolcu koltuğunda oturuyordu. "Bunun için özür dilerim," derken kapıyı kapatıp emniyet kemerimi çektim. "Konuşmaya dalmışım."

Shannon o narin sesiyle, "Hayır, hayır," dedi hızlıca. "Önemli değil. Benden özür dilemene gerek yok."

Hayır, gerek vardı.

Onu yarım saat boyunca dondurucu soğukta arabanın içinde bekletmiştim.

Bu iyi bir şey değildi.

Onun için değildi.

"İyi misin?" diye sordum dönüp ona bakarken.

"Evet, hesabı ödediğin için çok teşekkürler," derken yanaklarının pembenin parlak bir tonuna dönüşmesini izledim. "Gerçekten minnettarım."

Ciddi miydi?

Bunun için bana gerçekten teşekkür mü ediyordu?

Tanrım, bu kız diğerlerine hiç benzemiyordu.

"Önemli değil, Shannon," diye cevap verdim. Bu sırada onu kavurucu bir merakla süzüyordum. "Sadece birkaç şişe içecek ve bir kâse çorbaydı."

"Şey benim için çok şey ifade ediyor, o yüzden teşekkür ederim," diye fısıldadı. Ardından o güzel saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Gözleri içimde öyle derin çukurlar açıyordu ki, kendimi tamamen ona kaptırmadan önce gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

Bu çok fazlaydı.

O lanet olsun ki çok fazlaydı.

"Şey, işte eşyaların." Anahtarlarımı ve cüzdanımı nazikçe sol bacağımın üstüne bıraktı.

Sağlam uyluğuma bıraktığını fark ettim.

Kahretsin, bu kız çok fazlaydı.

"İstersen burada sayabilirsin," diye ekledi Shannon. "Cüzdanını yani." Bir tutam saçını daha kulağının arkasına sıkıştırdı. "Yanlış anlamam."

Ne alaka lan?

Ona bakakaldım. "*Ne?*"

Shannon kızardı. "Şey, ben sadece... Düşündüm ki sen..."

"Sana *güveniyorum*," dedim. "Hiçbir şeyi saymayacağım. Aklımdan bile geçmedi, tamam mı?"

"Emin misin?" diye fısıldadığında o kocaman gözleriyle beni öldürüyordu.

Başımla onaylarken eğilip o yumuşak dudaklarını öpme isteğime karşı koydum. "Oldukça eminim."

O anda yüzünü aydınlatan gülümseme o kadar etkileyiciydi ki kalbim son gücüyle çırpınmaya başladı.

Uzun bir süre onu izleyerek bu noktaya nasıl geldiğimi ve buradan nasıl çıkacağımı düşündüm.

Sonunda anahtarımı kontağa yerleştirip, "Seni eve bıraksam iyi olacak," diyerek arabayı çalıştırdım.

Shannon bana gülümsemeye devam ederken, "Tabii," diye cevap verdi.

Gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

Ona bir kez daha bakma riskini göze alamazdım.

Bu gece olmazdı.

Aklın gibi kalbini de kaptırmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce kıçını bu kızdan uzaklaştır, diye tısladı beynim. Sinirlerim harap olmuş bir şekilde arabayı otoparktan çıkardım.

Çok geç, *pislik herif*, diye alay etti kalbim.

"Ya da..." derken bu kızı yanımda tutmak için duyduğum acil ihtiyaca teslim olmuştum.

Shannon ışıl ışıl parlayan gözleriyle bana baktı. "Ya da?"

Yapma, Johnny.

Seni baştan çıkarmasına izin verme.

"Film izlemeye gidebiliriz?" diye teklif ettim. Kelimeler ağzımdan çıktığı anda boku yediğimi biliyordum.

"F-film mi?" diye kekeledi Shannon.

Ah, Yüce İsa.

Kararsızca başımı salladım. "Eğer istersen?"

"Sinemada mı?" diye sordu yanakları kızarırken.

Omuz silktim. "Ya da benim evimde."

Seni aptal pislik.

"Ben... benim... aslında benim..." demeden önce saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmak için durakladı. "Gitmeme izin vermiyorlar."

"Nereye gitmene izin vermiyorlar?" diye sordum. Mideme büyük bir hayal kırıklığının çökmüştü.

"Herhangi bir yere?" dedi çaresizce omuz silkerken. "Ailem biraz korumacıdır."

Anlaşılabilir bir durumdu.

Onların yerinde olsaydım, Shannon'ın eski okulunda yaşadıklarını göz önünde bulundurarak ben de ona karşı korumacı olurdum.

Kahretsin, zaten şimdiden korumacı davranıyordum.

"Ama bunu yapmak isterim," diye ekledi utangaç bir gülümsemeyle. "Aslında çok isterim... Tabii sen de istersen?"

Lanet olsun.

Siktir.

Şimdi ne yapmam gerekiyordu?

Annem evdeydi, yani eve gitmemiz mümkün değildi.

Kendimi yanımda oturan kız yerine önümdeki yola odaklanmak için zorlayarak sinyal lambamı yaktım ve şehre doğru sürdüm.

Ardından içim alevler içerisinde yansa da elimden geldiğince rahat bir ses tonu kullanmaya çalışarak cevap verdim. "Öyleyse sıradaki hedefimiz sinema salonu."

28
KORUYUCU AİLE
SHANNON

Cumartesi günümün tamamını en küçük kardeşim Sean'a bakıcılık yaparak geçirmiştim. Eğer büyükannem, annemin çalıştığı zamanlarda Alice teyze ve ailesini ziyaret etmek için Beara'ya giderse hep böyle olurdu.

Bu hafta sonunun tek farkı, babamın gitmesi ve annemin ortalıkta olmamasıydı.

Bir fırtınanın yaklaştığını biliyordum.

İçgüdülerim *her zaman* haklı çıkardı.

Johnny dün gece beni eve bıraktıktan sonra, babamın beni öldüresiye dövmesiyle sonuçlanan alevli bir tartışma yaşanmıştı. En büyük sebebi hâlâ peşini bırakmadığı o aptal gazete parçasıydı. Annem onu sürükleyerek üzerimden çektiği için suratına bir tokat yemişti. Ardından ona gidip bir daha geri dönmemesini söylemişti.

Babam her şeyini aile arabasına doldurup bize *orospu* olarak seslendikten sonra tamamen sarhoş bir şekilde evden çıkmıştı.

Annem bir saat sonra hazırladığı çantasıyla evden aceleyle çıkıp bir taksiye binmişti ve o zamandan beri ortalıkta yoktu.

Bir tartışmadan sonra evde çıkıp gitmesi alıştığımız bir şeydi.

Ama geri dönmemesi nadir görülen bir durumdu.

Geri döneceğini biliyordum.

Sadece an meselesiydi.

Babamın geri döneceğini de biliyordum.

Dün gece gidişini izlemek içimi hiç rahatlatmamıştı.

Annem ona ilk kez gitmesini söylemiyordu.

Ayrıca, bu beni öldüresiye dövdüğü ilk sefer değildi.

En sonunda geri gelecek, bütün ailemize cenneti vaat edip cehennemi yaşatacaktı.

Hiçbir şey değişmeyecekti.

Hiçbir zaman değişmemişti.

Tadhg, Ollie ve Sean onun temelli gittiğine inanıyor olabilirdi ama ağabeyim ve ben öyle olmadığını biliyorduk.

Ebeveynlerimizin yokluğunda, küçük kardeşlerimize bakmak bize düşmüştü.

Bu sabah ebeveynlerimizden hiçbir iz yoktu. Bu yüzden Joey, Tadhg ve Ollie'yi futbol maçına götürebilmek için takımdaki antrenmanını ekmişti.

Günün büyük bir bölümünü annemize seslenip ağlayarak geçiren küçük kardeşimle baş başa kalmıştım.

Tam bir felaketti.

Annemi defalarca aramış ama cevap alamamıştım, artık ona ulaşmaya çalışmaktan vazgeçmiştim.

Haftalık olarak bana ayrılan sonsuz görev listesine göre çalışmaya başladım. Bütün evi baştan aşağı temizledikten sonra süpürgelikleri yıkayıp çarşafları değiştirdim.

Cumartesi akşamı saat sekizde dört sepet çamaşır yıkamış, kardeşlerim için öğle ve akşam yemeği hazırlamış, Sean'ı yıkayıp yatması için giydirdikten sonra evin her yanını temizlemiştim.

Tabii ki kirlenmesi pek uzun sürmemişti.

Çocuklar ön kapıdan içeri girer girmez yeniden kaos ve dağınıklık hâkim olmuştu.

Bir elimde bir kâse çikolatalı kahvaltılık gevrek, diğer elimde bir şişe sütle birlikte oturma odasının kapısını kalçamla açıp içeri girdim.

"Al bakalım, Sean."

Kâseyi ve bardağı küçük kardeşimin önündeki sehpaya bıraktım. Kıvırcık sarı saçlarını karıştırdıktan sonra ayağa kalkıp esnedim.

"Yatmadan önce hepsini bitir," diye ekledim. Ardından sırtımdaki kasların çözüldüğünü hissederek bu rahatlamayla inledim.

O kadar acı çekiyordum ki, düz bir çizgide yürümek bile zor geliyordu.

Sean dudaklarını büktü. "Annemi istiyorum," derken önündeki mısır gevreğine bakıyordu. "Annem gitti."

"Annen işe gitti, Sean," diye cevap verdim. Bugün ona elli kez söylediğim cümleyi tekrarlıyordum. Sabırlı olmaya çalışarak, "Birazdan gelecek," diye ekledim. Bunun ne zaman olacağını sormasına fırsat vermeden odadan aceleyle çıktım.

Verecek bir cevabım yoktu ve ona yalan söylemekten nefret ediyordum.

Gerçek şuydu ki, annemin ne zaman döneceğini bilmiyordum.

Omuzlarım çökmüş bir halde mutfağa geri dönüp su ısıtıcısına doğru ilerledim.

Çaya ihtiyacım vardı.

Çok fazla çaya.

29
İŞİ PİŞİRME JOHNNY

Cumartesi günü akademideki antrenmanım büyük bir başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Güçten düşmüştüm ve bu durum sahada belli oluyordu.

Sabahın fazla erken bir saatinde ofise çağrıldığımda Koç Denneh-y'nin bana İspanyol Engizisyonu'nda* yargılanıyormuşum gibi bir tavırla yaklaştığını gördüm.

Daha sonra, muayene için doğrudan takım doktoruna gönderildim ve fizyoterapist Janice'in kontrolünden geçtim.

Koçumun da tahmin ettiği gibi, bana uygulanan kondisyon ve sağlık testlerinden geçmeyi başaramamıştım.

Halsiz ve moralsiz bir şekilde, lanet bir reçeteyle üç hafta sonra yapılacak bir sonraki kondisyon testine kadar tüm akademi antrenmanları ve görevlerinden muaf tutulduğumu belirten resmi bir mektupla birlikte eve gönderilmiştim. Bunun öncesinde de ağrıyı gizlemenin tehlikeleri hakkında sert bir azar işitmiştim.

Eğer bir sonraki testlerde de başarısız olursam, tekrar ameliyat olup dört veya altı hafta daha sahalardan uzak kalacaktım.

Bu ihtimal, gerçekleşmesi durumunda tekrar sahaya çıkmamın mayıs ayının başlarını ya da ortalarını bulacağını gösteriyordu.

Fırsatı kaçıracağım anlamına geliyordu.

İki veya dört hafta içinde U20 seviyesindeki kadroya girebilecek duruma gelmem mümkün değildi.

Yani evet, resmen boku yediğimi söylemek yanlış olmazdı.

Tek tesellim hâlâ okulum ve kulübümle hafif antrenmanlara katılabiliyor olmamdı, bunu engellemek için yapabilecekleri bir şey yoktu ama umutla tutunabileceğim bir şey de sayılmazdı.

Aynı mektubun hem Ballylaggin RFK'deki hem de Tommen'daki antrenörlerime gönderileceğine emindim.

Artık kulüpte maça çıkarılma şansım çok azdı.

Koç Mulcahy'nin beni yedek bırakması mümkün değildi, bunu göze alamazdı ama orada sıradan öğrencilerle oynuyordum.

* Aragon Kralı II. Fernando ve Kastilya Kraliçesi I. Isabel tarafından 1478'de kurulmuş engizisyon mahkemeleridir. (ç.n.)

Yaklaşan altyapı maçlarına alınmadığıma duyduğum öfkeyle öğleden sonra -şükürler olsun ki boş olan- eve geldiğimde gerginlikten köpürüyordum.

Annem hafta sonunu babamla geçirmek için Dublin'e gitmişti, bu yüzden birkaç günlüğüne üçüncü dereceden ebeveynlikle karşı karşıya gelmek zorunda değildim.

Ağlamak istiyordum, ağlamayacaktım ama bunu çok istiyordum.

Acıya dayanmak zorundaydım.

O lanet ameliyata hiç girmemem gerekirdi.

Ameliyat olmasaydım, haziran ayındaki U20 Avrupa Şampiyonası'nda as takıma girme şansımı kaybetmemiş olacaktım.

U20'ler, U18'lere göre büyük bir başarıydı ve tam olarak bu başarıyı elde etme yolunda ilerliyordum.

Ama artık öyle değildi.

Eğer kendimi toparlayamazsam, kimse beni takımda istemeyecekti.

Vücudum sakat kalmışken olmazdı.

Öğleden sonrayı evimdeki spor salonunda geçirdim, vücudumun her noktasını çalıştırıp beni ele geçirmekle tehdit eden o korkunç umutsuzluk hissini silmek için çaresizce çırpındım.

Bu son aksilik, cehennem gibi geçen yılın son damlası olmuştu.

Dürüst olmak gerekirse, Noel tatilinden sonra okula döndüğüm için pişmandım.

Kahrolası yatağımda kalmalı ve annemden bana üç aylık hasta raporu gibi bir şey yazmasını istemeliydim.

O zamandan bu yana her şey cehenneme dönmüştü.

Vücudum.

Beynim.

Düşüncelerim.

Darmadağınıktım.

Mental çöküşümün ortasında, zihnim düşünmemem gereken tek kişiye odaklanmaya devam ediyordu.

Nehir gibi Shannon, o gece mavisi gözleriyle...

"Bir derdin var, Kavanagh. Ben de bu duruma hemen el koyuyorum," diyen Gibsie'nin sesi düşüncelerimi bölerek bir anlığına dikkatimi kaybetmeme sebep oldu. Neredeyse yüz yirmi yedi kiloluk halterin altında kalıyordum.

"Tanrım," dedim nefes nefese. Kendimi boğulmaktan kurtarmak için kaslarımı tam zamanında sıkmıştım. "Bana böyle sinsi sinsi yak-

laşma, seni aptal herif." Oturduğum yerden başımı kaldırdığımda en yakın arkadaşımın garajımın kapısında durduğunu gördüm. "Ölebilirdim."

"Evet, ölebilirdin." Gibsie kollarını açarak bulunduğum yere doğru yürüyüp barı kaldırdı. Yere bıraktıktan sonra sehpanın üzerindeki havluya uzanıp, "Bunu bir daha tek başına yapma," dedikten sonra göğsüme fırlattı. Yüzünde onaylamayan bir ifadeyle ağırlıkları üst üste yığılmış halteri işaret etti. "Bu son derece sorumsuzca bir hareket."

Vücudum gevşerken başımı tekrar banka yatırdım ve hırıltılı birkaç nefesten sonra konuşmaya çalıştım. "Sen mi sorumluluktan bahsediyorsun?" Nefes nefese gülerek göğsümdeki havluyu alıp terimi sildim. "Tanrım, içindeki ikiyüzlü bugün olgunlaşmış, dostum."

"Saçma sapan şakalarınla beni yoldan çıkarmaya çalışma," diye karşılık verdi. "Senin için planlarım var."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, Gibs." Oturur pozisyona geçip sakin sakin nefes aldıktan sonra ayağa kalktım. "Ama her ne planlıyorsan, havamda değilim."

"Havanda olmasan bile," diye karşılık verdi neşeyle. "Dışarı çıkacağız." Peşime takılarak spor salonunun köşesindeki buzdolabına gidip bir kutu kola aldı. "Şimdi git tuvaletini yap, duş al ve tıraş ol. Çocuklarla sekiz buçukta Biddies'de buluşacağız."

Ona cevap vermeden önce bir şişe suyun kapağını açıp hepsini içtim. "Hayır," dedim nefes nefese. Terden sırılsıklam olmuştum ve kendimi bok gibi hissediyordum. "Buluşmayacağız."

Liam dün beni yatıştırmak için en az üç kez aramıştı, yani dışarı çıkmak istemememin nedeni bu değildi.

Benim sorunum kırılma noktama çok yakın olmamdı.

Lanet olası aklımı kaybetmekten bir sohbet uzaklıktaydım.

"Buluşacağız dedim," diye karşı çıktı Gibsie. "Bugün koçun seni eve göndermesiyle ilgili mesajını gördüm ve sana karşı dürüst olmam gerek dostum, *'Ben iyiyim, canım acımıyor,'* diyen saçma sözlerini fark etmeye başladıkları için rahatladım."

"Vay be," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Çok teşekkürler, *dostum*."

"Bana bu saçmalıklarla gelme," diye karşılık verdi Gibsie. "Haziran ayında o takıma girmeni herkesten çok istediğimi biliyorsun ama kalıcı hasar riskini göze alarak *değil*." Başını iki yana salladı. "Bu ödenemeyecek kadar büyük bir bedel."

"Anlamıyorsun," diye mırıldandım. Ona attığım iç dökme mesajından pişman olmuştum.

"Hayır, dürüst olmak gerekirse büyük ihtimalle anlamıyorum," diye cevap verdi Gibsie. "Senin ragbiye kendini kaptırdığın gibi, hiçbir şeye kendimi bu kadar verdiğim olmadı ama ne hale geldiğini görüyorum. *Bunu* görüyorum, Johnny."

"Evet, tabii," diye homurdandım. "Bir mucize yaratıp kendimi toparlayamazsam, her şey boşa gitmiş olacak."

"İşte, tam olarak bu yüzden benimle geliyorsun," diye ısrar etti. "Biraz dinlenmeye ve ragbiyi kafandan atmaya ihtiyacın var." Sonra sırıtıp kendini işaret etti. "Bunun için benden daha iyi yardım edecek bir adam var mı?"

"Bilmiyorum, Gibs." Boş şişeyi yakındaki çöp kutusuna attıktan sonra bir elimi saçlarımda gezdirerek iç çektim. "Bitmiş durumdayım."

Gerçek buydu.

Yorgunluk benim için özellikle de son zamanlarda çok normal bir şeydi. Deli gibi yorgundum ve bu durum kötü ruh halime yardımcı olmuyordu.

"Muhtemelen bu gece televizyonun karşısında sızıp kalacağım."

"Sen sikik bir robotsun," diye karşılık verdi Gibsie. "Ama bu gece değil."

Elini omzuma atarak beni açık garaj kapısına doğru sürükledi.

"Yarın sabahın erken saatinde antrenmanın ya da saçma sapan akademi planların olmadığına göre, seni arkadaşlarınla dışarıda bir gece geçirmekten hiçbir şey alıkoyamaz."

Beni dışarı çıkarmasına izin vermemin tek nedeni, karşı çıkamayacak kadar yorgun olmamdı.

"Bu gece sonuna kadar sarhoş olmaya gidiyoruz ve..." Vurgu yapmak için omzumu sıkarak beni evime doğru yönlendirdi. "Sen de bir *insan* olacaksın. Yarın robotik, bulaşık suyu kadar donuk haline geri dönebilirsin."

"Çok ağrım var," diye homurdandım.

"*Tabii ki* ağrın var," diye karşılık verdi. "Vücuduna kendini onarması için zaman vermiyorsun, hiç dinlenmiyorsun ve aylardır vajina görmedin." Bana bakarak göz kırptı. "Taşaklarını buzdan çıkarmanın ve işi pişirmenin zamanı geldi," diye ekledi.

"İşi pişirmek mi?" Kötü ruh halim bir gülümsemeyle çatladı. "On üç yaşımıza dönüp reşit olmayanların gittiği diskoya mı gideceğiz?"

"Üstümde işi pişirme *tişörtüm* var," dedi gururla. Sözlerini vurgulamak için kol kaslarını sıktı. "Yüzde yüz başarı oranına sahip."

Tek kaşımı kaldırdım. "Muhtemelen arkasındaki etikette 12-13 yaş aralığı yazdığı içindir."

"Şuna bir bak!" Gibsie kocaman sırıttı. "Muhteşem vücudumu kıskanma."

"Daha çok muhteşem saçmalıkların diyelim."

Arka kapıya vardığımızda elini üstümden çekip kapıyı açtım ve geçmesi için kenara çekildim. Ardından evimin en sevdiğim bölümüne, buzdolabına doğru ilerledim.

"Plan bu," dedi Gibsie. Mutfağımda kendi mutfağıymış gibi gezinerek -ki burada geçirdiği süreye bakılırsa öyle de olabilirdi- dolaplara yönelip çekmeceden bir dilim ekmek ve bıçak aldı. Sonra ortadaki ada tezgâhtan bir tabure çekip oturdu. "Ayrıca bu gece bana saçma sapan bir bahane uyduramayacaksın."

"Kimler geliyor?"

"Hughie ve Katie bizimle aşağıda buluşacak..." Duraksadıktan sonra, "Pierce ve Feely de gelebilir," diye ekledi.

"Okuldan herhangi bir kız geliyor mu?"

"*Katie*," dedi dalga geçer gibi.

"Katie dışında," diye tersledim.

Katie'nin geleceği oldukça açıktı.

Hughie kızın yanından nadiren ayrılırdı.

"Hayır." Gibsie kaşlarını çatarak bana baktı. "Neden başkaları da olsun ki?"

Saçmaladığını anlaması için ona dik dik baktım. "Çünkü *sürekli* ortaya çıkıp duruyorlar."

"Gelseler de fark eder mi?"

"Onlarla uğraşacak havada değilim."

Yüzünü buruşturarak, "Deli kızla uğraşacak havamda değilim demek istiyorsun yani," diye düzeltti Gibsie.

"Aynen, hiç değilim," dedim buzdolabını karıştırırken. "Bu hafta sonu onunla uğraşamam." Kollarım sandviç malzemeleriyle dolup taşarken adaya doğru yürüdüm ve onları siyah mermer tezgâhın üzerine attım. "Biraz ara vermem gerek, Gibs."

Gibsie başını sallayarak ekmeğe uzandı.

"Ne oldu?" Bir bıçak ve pişmiş jambon paketini kaparken, "Yine seninle konuşmaya mı çalıştı?" diye sordu.

"Ne zaman benimle konuşmaya *çalışmıyor* ki?" diye tersledim yavaşça domatesi doğrarken. "Sürekli mesaj atıp arıyor."

Her kahrolası dakikada bunu yapıyordu.

Bella'nın mesajlarını okumayı haftalar önce bırakmıştım ama yine de telefonumun çıkardığı her uyarı sesiyle çılgına dönüyordum çünkü on mesajdan dokuzunu o gönderiyordu.

Gibsie, "Yatakta inanılmaz olmalısın," dedi şaşkınlıkla. "Seni bırakmamak için bu kadar uğraştığına göre."

"Mesele bu değil, Gibs," diye homurdandım. "Hayır, hayır demektir, dostum."

"Numaranı değiştirebilirsin," diye öneride bulundu.

"Ne anlamı var ki?" diye homurdandım. "Yeni numaramı almanın bir yolunu bulur."

"Bunu sürekli söylediğimi biliyorum ama gerçekten bir kez daha söylemem gerekiyor, dostum." Gibsie iki dilim ekmeğe tereyağı sürdükten sonra arasına peynir koydu, yarım düzine salam yerleştirdi ve sandviçini ikiye katlayıp ağzına tıktıktan sonra konuşmaya devam etti. "O kızın içine aletini nasıl soktun bilmiyorum."

"Lanet olası aklımı kaybettiğim için," diye çıkışırken tereyağını ekmeğin üzerine eşit bir şekilde yaymaya aşırı odaklanmıştım. "İşte bu yüzden."

"Doğru söze ne denir?" diye karşılık verdi Gibsie. Bu sırada bir sandviç daha yapıyordu. "Büyük memeler gözünü kör etmişti," diye ekledi kocaman jambon ve peynir lokmaları arasında. "Ayrıca gösterişli bir vajina."

"Evet." Bıçağı tezgâha fırlatarak ekmeğimi domates dilimleriyle eşit bir şekilde kapladım ve katlamadan önce birkaç taze tavuk parçası ekledim. "Artık kör değilim." Sandviçimi tutup kocaman bir ısırık aldım ve çiğneyip yuttuktan sonra, "Artık her şeyi net bir şekilde görüyorum," diye devam ettim.

"Kendine bir kız arkadaş bulmalısın, dostum," dedi Gibsie. "Bella'dan kurtulmanın tek yolu bu."

"Bir kız arkadaşım olsun istemiyorum," diye tersledim. "Bir kız arkadaş için aşırı yoğunum, Gibsie. Bunu biliyorsun."

"Küçük Shannon için bile mi?" dedi sırıtarak.

Onun adını duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Yüce İsa...

Sandviçimin kalanını tabağıma fırlattım. "Sana onun hakkında ne

söylemiştim?" diye tersçe cevap verirken iştahım kaçmıştı. "Son iki aydır sana ne söyleyip duruyorum?"

"Önemli olan bana ne söylediğin değil," diye cevap verdi sessizce gülerek. "Asıl sorun nasıl davrandığın."

"Bu konu hakkında tekrar *konuşmayacağım*," diye homurdandım. "Bu sikik konuşmayı yüzlerce kez yaptık."

"İstersen bunu yüz kere daha söyleyebilirsin," dedi gülerek. "Yine de sana inanmayacağım."

Yüce Tanrım.

"O kızdan hoşlanıyorsun," diyerek beni kışkırtmaya devam etti. "Belki de *âşıık*..."

"Biddies'e gitmeyi kabul edersem, bu konuda konuşmayı kesecek misin?" diye sordum. Tamamen hazırlanmış moda geçip beni delirtmeden önce onu durdurmam gerekiyordu. "Bu işin peşini bırakacak mısın?"

En yakın arkadaşım hevesle başını salladı. "Kesinlikle."

"İyi." Yenilgiyle iç geçirerek kapıya doğru ilerledim. "Duş almaya gidiyorum."

"Aferin sana," diye seslendi Gibsie. "Bizim için bir taksi çağırayım."

Ona bakmak için arkama döndüm. "Arabayla gidebiliriz..."

"Hayır, gidemeyiz," diye araya girdi telefonunu kulağına götürerek. "Sarhoş olmaya gidiyoruz. *İkimiz* de."

Omuzlarım çökmüş halde dönüp odama doğru ilerledim.

Siktiğimin Gibsie'si.

30
ATLATACAĞIZ SHANNON

Gece yarısı mutfağa girdiğimde, "Yüzün nasıl oldu, Shan?" diye sordu Joey.

Aoife'yla birlikte önlerindeki kahve fincanlarıyla masada otururken bana endişeli bakışlar atıyorlardı.

Ağabeyim beni görünce irkilerek, "Tanrım," diye mırıldandı.

"Ben iyiyim, Joe." Onu rahatlatmak için gülümsemeye çalıştım. "Göründüğü daha kötü hissettirmiyor."

Bu bir yalandı.

Yüzüm çok acıyordu.

Vücudumun her santimi acı içindeydi.

Her yanım mosmor olmuştu.

Neyse ki dün gecenin tek görünür kanıtı elmacıkkemiğimdeki küçük sıyrıktı.

Babamın öfkesinden etkilenen kısım vücudumun geri kalanıydı.

Tek kurtarıcım havanın soğuk olmasıydı, böylece morluklarımı bol eşofman altları ve uzun kollu tişörtlerle gizleyebiliyordum.

Buna rağmen, yalanım ağabeyimi rahatlatmış gibi görünmüyordu.

Sadece üzgün ve yenilmiş bir halde bana bakıyordu.

"Çok özür dilerim, Shan," dedi boğuk bir sesle. Başını ellerinin arasına almıştı. "Burada olmalıydım."

Joey dün gece kız arkadaşıyla sinemaya gitmişti ve bunun için mutluydum.

Eğer burada olsaydı, içten içe bu evden bir ceset torbası çıkacağını biliyordum.

"Bunlar senin suçun değil," dedim sertçe. "Dün gece olanların hiçbiri senin suçun değildi. Senin de bir hayatın var, Joey."

"Sean'ı uyutabildin mi?" diye sordu Aoife. Bana hüzünle gülümsediği sırada konuyu değiştirdiği için minnettardım.

"Nihayet." Bir iç çektim. "Tadhg ve Ollie koyunları sayarken uyuyakaldılar. Ama Sean... Tanrım, annemi isteyip duruyor." Yıpranmış saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp mutfak tezgâhına yaslandım. "Saatlerce hıçkıra hıçkıra ağladı. En sonunda da ağlayarak uyudu."

"Siktiğimin kancıkları," dedi ağabeyim sessizce.

"Joey," diye mırıldandı Aoife. "Böyle söyleme."

Ağabeyim sinirli bir şekilde, "Neyi söylemeyeyim, bebeğim?" diye karşı çıktı. "Gerçeği mi? Çünkü öyleler. İkisi de kancığın teki."

Aoife hüzünle, "O hâlâ senin annen," diye cevap verdi.

"Babamdan daha da kötü," diye karşılık verdi ağabeyim. "O çocukları burada kendi başlarına bıraktı." Elini sarı saçlarında gezdirirken homurdandı. "Arayıp çocuklarla konuşabilirdi. Ama hayır, bunun yerine her zamanki gibi kaçıyor ve kafasını kuma gömüyor."

Aoife'nın aksine, ağabeyimin sözlerinden rahatsız olmuyordum.

Duymak zor gelebilirdi ama hepsi gerçeklerdi.

Joey'nin kız arkadaşı kıskandıran fiziği, uzun sarı saçları ve güzel yüzüyle kesinlikle göz alıcıydı ama bu gece *sarsılmış* görünüyordu.

Yüzündeki dehşet dolu ifadenin ve parmaklarını sürekli ağabeyimin elinin sırtında gezdirmesinin nedeni ağabeyime âşık olmasıydı sanırım.

Joey bir iç çekti. "Bakalım neyle karşı karşıyayız."

Kot pantolonunun cebine uzanarak cüzdanını çıkardı, masanın üzerine fırlattıktan sonra içeride gevşekçe duran bozuk paraları almak için tekrar cebine uzandı.

"Önümüzdeki perşembe gününe kadar maaş alamayacağım," diye mırıldandı bizden çok kendi kendine. Cüzdanının içindekileri masaya bırakıp saymaya başladı. "Bu da bize tam olarak..." Birkaç bozuk para koymak için duraksadı. "Önümüzdeki altı gün için seksen yedi *euro* ve otuz sent bırakıyor."

Aoife zoraki bir iyimserlikle, "Bu iyi, öyle değil mi?" diye sordu.

Joey temkinli bir şekilde başını salladı. "İş görür."

"Elimden gelse yardım edeceğimi biliyorsun," diye mırıldandım. Ağabeyimin omuzlarına yük oluyormuşum gibi hissediyordum. "Ama iş bulmama izin vermiyor..."

"Dur," diye emretti Joey. "Bunun suçunu üstlenmeyi aklından bile geçirme, Shan."

Ama üstleniyordum.

Kendimi inanılmaz derecede suçlu hissediyordum.

Tüm bu acıya neden olan tek bir şey vardı.

Eğer bu evde olmasaydım, ailemin şimdiki sorunlarının yarısını bile yaşamayacağından emindim.

Annem benim yüzümden babamdan dayak yemişti.

Çünkü babam *benden* nefret ediyordu.

Sorun bendim.

Joey derin bir nefes verdi. "Buzdolabına bir baksana."

İstemeye istemeye söyleneni yaptım.

Buzdolabını çekerek açtım ve Joey'nin kendi gözleriyle görmesi için kapağını açık tuttum.

"Siktiğimin kancıkları," diye homurdandı bir kez daha. Buzdolabının içindeki neredeyse bomboş olan rafları görmüştü.

Benden onları da açmamı istemeden önce, "Dolaplar da aynı," diye ekledim. "Annem alışverişi genellikle cumartesi günleri yapıyor."

"Genellikle," dedi acı bir sesle.

"Böyle bırakıp gitmezdi, Joe," diye fısıldadım. "Bizi asla alışveriş yapmadan bırakmazdı."

"Ama bıraktı," dedi ters bir şekilde. "Bu cidden harika, Shan. Bir şekilde atlatacağız."

"Tamam," diye mırıldandım.

Elini saçlarının arasında gezdirdikten sonra dirseklerini masaya yasladı ve kendi kendine birkaç tutarsız küfür mırıldandı. "Sabah Mark'a bu konudan bahsederim. Önümüzdeki hafta şehirde bir konservatuar işi var. Bir işçiye ihtiyacı olup olmadığını sorarım."

"Olmaz, Joey. Okulu kıramazsın," diye uyardı Aoife. "Bitirme sertifikan söz konusu."

"Olmaz, bebeğim," diye bitkince cevap verdi ağabeyim. "Çocukların aç kalmasına izin veremem ve o kaltağın ne zaman geri geleceğini ancak Tanrı bilebilir."

"Sana yardım edebilirim..."

"Senden para *almayacağım*, Aoife," diye sözünü kesti Joey. "Bu yüzden lütfen teklif etme."

"Joey, sana *yardım* etmek istiyorum."

"Seni seviyorum ama kız arkadaşımdan sadaka almayacağım."

Aoife dikkatini bana yönelterek, "Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Belli ki çaresizce ağabeyimi rahatlatmak istiyor ve nasıl yapacağını bilmiyordu.

Ona bunu yapamayacağını, çok zarar gördüğümüzü söylemek istedim ama dilimi tutup onun yerine sorusuna cevap verdim. "Sanırım babamı bulmaya gitti."

İç karartıcı bir düşünceydi ama büyük olasılıkla doğruydu.

"Çocuklar," dedi gergin bir ses tonuyla. "Bunu söylediğim için kafamı koparmayın ama yetkilileri aramayı düşünüyor musunuz?"

Joey ona sanki üç kafası varmış gibi baktı.

Panik göğsümün içinde alevlendi.

Aoife tepkilerimizi fark edince kıpkırmızı oldu.

"Size bunu yapmaya devam edemez," diye açıkladı hemen. "Burada yalnız başınıza üç küçük çocuğa bakıyorsunuz. Bu hiçbiriniz için doğru ya da adil değil."

"Evet, bu bizim için doğru ya da adil değil," diye tersledi Joey. "Ama o yoldan daha önce geçtik. Oraya geri dönmemizin imkânı yok."

"Joey!" diye tısladım başımı sallayarak.

"Şu halimize bak, Shan," diye inledi ağabeyim. "Ne kadar berbat durumda olduğumuzu zaten anlayabiliyor."

Bunu biliyordum ama başımı iki yana sallamaya devam ettim.

Sessiz itirazlarımı görmezden geldi ve en büyük korkumuzu, hayatımızın çoğunda bizi sessiz tutan korkumuzu ortaya çıkararak bütün hikâyeyi anlatmaya başladı.

"Biz küçüktük. Çocuklar doğmadan önce, sadece Darren, Shannon ve ben varken altı ay boyunca çocuk esirgeme yurdunda kaldık."

Aoife'nın gözleri büyürken iniltimi bastırdım. "Bunu bana hiç anlatmamıştın."

"Bu hakkında sürekli konuştuğum bir şey değil, bebeğim," dedi ağabeyim huysuzca. "Ayrıca, o zamanlar daha altı yaşındaydım." Başını bana doğru eğdi. "Shan daha üç yaşındaydı. Annem o sırada bize bakamayacak kadar hasta olduğunu söyleyerek bizi gönüllü bakımevine verdi. Bizi bıraktı ve sonrasında da ortadan kayboldu. Shannon ve ben şanslıydık, iyi bir ailenin yanına yerleştirilmiştik." Derin bir nefes vererek ekledi, "Darren o sırada on bir yaşındaydı ve bizim kadar şanslı değildi."

Joey'nin şimdi ne söyleyeceğini bildiğim için gözlerim yaşlarla dolmuştu.

"Joe, lütfen yapma," diye yalvardım.

"Bir bakımevine gönderildi ve orada başına öyle *şeyler* geldi ki," derken nefesi kesiliyordu. "Çocukların *başına gelmemesi* gereken *şeyler* yaşadı."

Aoife eliyle ağzını kapattı. "Şey mi demek istiyorsun?"

Joey sertçe başını salladı.

Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ah, bebeğim."

"Yapma," diye fısıldadı başını sallayarak. "Bunları ben yaşamadım."

"Biliyorum," dedi Aoife, onun eline uzanırken. "Sadece, bu korkunç bir şey."

"Her neyse, annemin *sağlığı* düzelince mahkemeye gitti ve bizi geri almayı başardı," diye hızla devam etti. "O bakımevinde olanlarla ilgili her şey mahkemede ortaya çıktı ve 'sağlık sorunları' nedeniyle bizi gönüllü olarak bıraktığı için bir şekilde velayet yeniden ona verildi." Joey devam etmeden önce uzun bir süre kenetlediği ellerine baktı. "Darren bir daha asla eskisi gibi olmadı, babam da öyle."

Yorgun argın iç çekerek devam etti. "Aslında bundan önce o kadar da kötü bir adam değildi. Ama Darren'la ilgili her şey ortaya çıktığında aklını kaybetti. Bunu atlatamayıp içki içmeye başladı. Darren'ın başına gelenlerin onu bir şekilde değiştirdiği gibi saçma bir fikre kapıldı."

Başını iki yana sallarken sinirli bir nefes verdi. "Büyürken çocuklarına biraz ilgi göstermiş olsaydı, her şey daha iyi olabilirdi."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye fısıldadı Aoife. Bakışları benden ağabeyime doğru kaymıştı.

"Bu evde yaşananlar iyi değil ama dışarıdaki bazı evlerde yaşananlardan daha iyi," dedi Joey. "Kız ve erkek kardeşlerimin çocuk esirgeme kurumuna gitmesine izin vermemin imkânı yok, bebeğim. Bu mümkün değil. En azından, bu evdeyken hepimiz bir aradayız ve onları bir şekilde güvende tutabiliyorum."

Aoife gözleri endişeyle dolarken, "Arayabileceğiniz biri var mı?" diye sordu. "Bir akraba ya da aile dostu?"

"Büyükannem seksen bir yaşında," diye fısıldadım gözyaşlarımı silerken. "O çok yaşlı ve kırılgan..."

"Shannon'la birbirimize sahibiz," diye araya girdi Joey. Parmağını aramızda sallayarak bizi gösterdi. "Bu kadar."

"Artık değil," dedi Aoife. "Ben de varım." Masanın diğer ucuna uzanarak ağabeyimin eline dokunurken zayıfça gülümsedi. "Hep birlikteyiz."

Joey'nin omuzları gözle görülür bir şekilde rahatlarken, Aoife onun elini tutup dudaklarını parmak eklemlerine bastırdı.

Joey, "Tanrım, seni seviyorum," dedi alçak ve hırçın bir sesle.

Arkamı döndüm çünkü bunu izlemek çok zor geliyordu.

Aoife Molloy'u seviyordum.

Onu gerçekten bir kız kardeş gibi seviyordum.

Ama aynı zamanda bunu görmek benim için zordu.

Çünkü ağabeyim gibi biri için koşulsuz sevginin, şefkatin ve güvenliğin ne kadar çekici olduğunu çok iyi biliyordum.

Benim için de aynıydı.

Kalbimde ve ruhumda bunun nasıl sonuçlanacağını çok iyi biliyordum.

Joey hayatı boyunca mahrum kaldığı sevginin bir türünü bu kızda bulmuştu.

Eğer Aoife atlarsa, o da onunla birlikte atlardı.

Onu suçlayamazdım.

Şansım olsa, ben de onlarla birlikte atlardım.

Fakat ağabeyimin bu evdeki zamanının sona erdiğini bilmek nefes almamı zorlaştırıyordu.

O sorunun bir yük treni gibi raylardan yokuş aşağı indiğini hissedebiliyordum.

Babam geri dönecekti.

Her zaman geri dönerdi.

Dürüst olmak gerekirse, bir kez daha döndüğünde ağabeyimin burada olacağını düşünmüyordum.

On sekiz yıl boyunca dövülmeye ve kötü davranışlara katlanmıştı.

Daha fazla dayanabileceğinden emin değildim.

"Tamam!" Aoife ellerini birbirine vurarak ayağa kalktı. Burnunu çekerek yanaklarındaki yaşları sildi ve kendini ışıl ışıl gülümsemeye zorladı. "Açlıktan ölüyorum, sizin de acıktığınızdan eminim. Bu yüzden hemen markete gidip yemek alacağım ve hepsini ben ısmarlayacağım."

Joey başını iki yana salladı. "Aoife, sana söyledim..."

Aoife, "Ben *ısmarlıyorum*, bebeğim," derken ağabeyime sert bir bakış attı. "Şimdi, benimle geliyor musun?"

"Evet, geliyorum," diye mırıldandı ağabeyim ayağa kalkarken. "Gecenin bir yarısı şehirde tek başına dolaşamazsın."

"Tek başına iyi olacak mısın, Shan?" diye sordu Aoife. Yüzünde buruk bir gülümseme vardı.

Başımı salladım. "Ben iyiyim."

"Ne yemek istersin?"

"Hiçbir şey, teşekkürler," dedim kendimi esnemeye zorlayarak. "Ben yatmaya gidiyorum."

"Sakın bana ağabeyim kadar inatçı olduğunu ve lanet olası bir paket cips bile yemek istemediğini söyleme?" Aoife kaşlarını çattı. "Çok zayıfsın, kızım," derken gözleri yine endişeyle dolmuştu. "O kemiklerin üzerine biraz et koymalıyız."

Yüzündeki telaşlı ifadeye gülümsedim. "Gerçekten yemek yiyemeyecek kadar yorgunum."

"Emin misin?" İkna olmuş gibi görünmüyordu.

"Eminim."

"Uzun sürmez, Shan," diye seslendi Joey. Kız arkadaşını mutfaktan çıkarırken omzunun üzerinden bana doğru bakıyordu.

"Acele etmeyin," diye karşılık verdim. "Çocuklar iyi ve ben de yatakta olacağım."

Parmak uçlarıma basarak yatağa gitmeden önce anahtarın kilide girmesini bekledim.

Yatak odama girdiğimde ışığı bile yakmadım.

Yorgun olduğum konusunda yalan söylemiyordum.

Yatağıma doğru sürünerek yorganımın altına girdim ve ebeveynlerim gittiği için bu gece aylardır uyumadığım kadar iyi bir uyku çekeceğimi bilerek yatağıma kıvrıldım.

İşte hayatım bu kadar boktan bir durumdaydı.

31
SÜRTÜK KIZLAR VE BURGER KOKULU AĞIZLAR
JOHNNY

Biddies'e adımımı attığım anda korkunç bir hata yaptığımı biliyordum.

Geri alıyordum: Gibsie'nin babamın viski şişesini açmasına izin verdiğim anda korkunç bir hata yaptığımı biliyordum.

Duştan sonra onu dışarı çıkmak yerine evde benimle birkaç kadeh içmeye ikna etmeye çalışmıştım ama viski yumuşamama sebep olmuştu.

Beni uyumlu, lanet olası bir aptala dönüştürmüştü.

Gibsie de tam olarak bu şekilde beni kötü ruh halimden çıkarmış, kendi deyimiyle "iş pişirme" moduna sokarak arabasının yolcu koltuğuna oturtmayı başarmıştı.

Benimle içmediğinde amacını anlamam gerekirdi.

Şerefsiz herif.

Şu anda Biddies'in kapısında durmamın, çakırkeyiflik sınırını üç kadeh geçmiş olmamın ve bu kahrolası bardan başka bir yerde olmayı dilememin nedeni bana aralıklarla *Jameson* içirmesiydi.

İçerde altıncı sınıftaki kızların yarısının olmasını bir kenara bırakıyordum.

Bella da buradaydı.

Bizi fark ettiği anda, Cormac'in gergin görünen yüzünü yakalayıp dudaklarına yapışmıştı.

Bu gecenin eğlenceli geçmesi için içimde biriktirdiğim tüm heyecan onu gördüğüm anda uçup gitmişti.

Benim önümde takım arkadaşımla oynaştığı için değil, dün okulda yaptıkları yüzünden hâlâ sinirden kuduruyordum. Ancak ilk sorunun da duruma fayda sağladığı söylenemezdi.

Tek istediğim *defolup gitmesiydi.*

Sadece buradan gidip beni rahat bırakmasını istiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, bunun çok büyük bir istek olduğunu düşünmüyordum.

Gibsie kulağıma doğru mırıldandı. "Görmezden gel.".

"Yaşananlar düşünüldüğünde biraz zor," diye karşılık verdim. Eski neyim olduğunu bile bilmediğim kızın on metre ileride kanat oyuncumun yüzünü parçaladığı yeri işaret ettim.

Anında beynimin canlandığını ve ayılmaya başladığını hissettim çünkü bu kızın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordum ve lanet olsun ki kendimi savunmak için bilincimin açık olması gerekiyordu.

Gibs, "Mantıklı," dedi onaylayarak. "En azından gösterinin senin yararına olduğunu biliyorsun."

"Benim yararıma olmasını *istemiyorum.* Onun *siktirip gitmesini* istiyorum," diye homurdandım. Gördüğüm manzara karşısında yükselen tiksinti hissini bastırmak için çabaladım. "Lütfen onunla hiç böyle bir şey yapmadığımı söyle."

"Kapalı araba kapılarının ardında nasıl devam ettiğini bilmiyorum," diye cevap verdi Gibsie. "Ama insanların içinde kendini hiç bu kadar küçük düşürmedin."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandım.

"Hadi gel, Johnny." Arkadaşım bir elini omzuma atarak beni her zaman oturduğumuz masaya yönlendirdi. "Otur. Ben de bir tur bira söyleyeyim."

"Votka, Gibs," diye düzelttim. Bu geceyi atlatmak için biradan çok daha sert bir şeye ihtiyacım olacağını biliyordum. "Bir duble votka ve *Red Bull.* Ayrıca bir sürü *shot.*"

Ayılmayı siktir et.

Tamamen kendimi kaybedecektim.

Bir kez olsun, Gibsie beni bardan toplayabilirdi.

"İlgileniyorum, dostum," dedikten sonra kıkırdayarak kalabalığın içerisinde kayboldu.

Bella ve Cormac'in bulunduğu yere rahatça yerleşmiş olan okuldan kızların masasını görmezden gelerek Hughie ve kız arkadaşı Katie Wilmot'un oturduğu masaya yerleştim. Ardından arkadaşımı selamlayarak, "Hughie," diye mırıldandım.

Hughie'nin kız arkadaşının elinde tuttuğu, içinde bir pipet olan *7up* şişesini görünce dudaklarım seğirdi.

Hughie rahat bir gülümsemeyle, "Her şey yolunda mı, kaptan?" diye sordu. "Antrenman nasıldı?"

Homurdanarak cevap verdim, yalan söylemek için çaba sarf edemeyecek kadar ağrılı ve huzursuzdum.

Bok gibiydi.

Her şey boktandı.

Dünyam boka sarıyordu.

Bu geceki gösteri hepsinin üzerine dikilen tüy olmuştu.

"Feely bu gece geliyor mu?"

Hughie başını iki yana salladı. "Hayır, dostum. Bir işi çıktı."

Ukala bir tavırla, "Hiç şaşırmadım," diye cevap verdim.

Yorgun bir iç çekişle, "Bana mı anlatıyorsun?" diye cevap verdi.

Patrick sakin bir adamdı. Yedi yıldır arkadaş olmamıza rağmen içine kapanık, sessiz ve son dakikada planlarından vazgeçmeye meyilli biri olması dışında ona dair pek bir şey bilmiyordum.

Hughie'yle arayı kapattıktan sonra başımı onun yanına sokulmuş olan küçük, kızıl saçlı güzel kıza doğru eğdim. "Katie."

Katie utangaç bir gülümsemeyle, "Merhaba, Johnny," diyerek karşılık verdi. Hughie'nin kolunun altına iyice sokulmuştu.

Bu kadar sokulmasına şaşırmamak gerek, diye düşündüm kendi kendime.

Yan masadaki korkunç ağız düzüşmesine maruz kalan on altı yaşında utangaç bir kız olsaydım ben de aynı şeyi yapardım.

Katie barda olmak için çok gençti. Hepimiz öyleydik ama kızı içkiye boğmama nezaketini gösterdiği için arkadaşımı tebrik ediyordum.

Bir an için bile bunu yapacağını düşünmemiştim.

Bilinmeyen bir neden yüzünden, Hughie kolunun altındaki küçük kızıl saçlı kıza kafayı takmıştı.

Katie okulun kapısından yeni bir birinci sınıf öğrencisi olarak girdiği andan beri böyleydi.

Hughie ona açıldığında ikinci sınıftaydık.

O zamanlar ben de -diğer tüm dostlarımız ve takım arkadaşlarımızla birlikte- onun deli olduğunu düşünmüş ve düşüncelerimi düzenli olarak yüksek sesle dile getirmiştim.

Ancak şimdi yaş ve tecrübeye sahip olduğum için, arkadaşımın benimkinden çok daha cazip görünen bir durum içerisinde olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Bağlılık, kullanılmaktan daha iyi hissettiriyor olmalıydı.

"Bu gece hoş görünüyorsun, Katie," dedim. Bu bir gerçekti ama kızın özgüven konusunda sorunları vardı.

Muhtemelen ilişkileri hakkında onun rahatsız olacağı kadar çok şey biliyordum ama bu detayları mezara kadar saklayacaktım.

Katie utangaç bir şekilde gülümseyerek sevgilisinin yanına sokuldu. "Teşekkürler."

Hughie bana minnettar bir bakış attı.

Bana hiçbir şey için minnet duymasına gerek yoktu.

Kız arkadaşı *zaten* çok güzeldi.

Gibsie birkaç dakika sonra masaya geldiğinde, elindeki bardaklarla dolu tepsi yüzünden dikkatimi dağıtmıştı.

"Dik kafana, kaptan," dedi içkileri önüme bırakırken.

"Şerefe." Bu gece ne ikram edildiğini sorma zahmetine girmedim. İçinde bulunduğum ruh haliyle benzin bile içeceğimi biliyordum, bu yüzden tepsiden iki *shot* bardağı alıp kafama diktim.

Daha sonra, tedbir olması için dört *shot* daha içip votka ve *Red Bull* karışımına geçiş yaptım.

Buna ihtiyacım vardı çünkü yan masamızda gerçekleşen gösteriyi izlemek hiç de eğlenceli değildi.

Oturduğum yerden Bella'nın Cormac'in üstünde oturduğunu net bir şekilde görebiliyordum.

Cormac ellerini onun eteğinin altına sokmuş, Bella da bacaklarını çocuğun beline dolamıştı.

Çıplak bile olabilirlerdi, barda o kadar açık bir şekilde sevişiyorlardı.

Neyse ki, önümdeki tabureye oturan arkadaşım manzaramı kapatmıştı.

"Ben daha güzel görünüyorum," dedi göz kırparak. Bu sırada arka arkaya *shot* atmaya devam ediyordu.

Bu pislik herife her zaman sırtımı yaslayabilirdim.

Gibsie her yerde ve her koşulda arkamı kollardı.

Bu düşünce içimi rahatlatıyordu.

"Ryan soytarının teki." Hughie düşüncelerimi okuyup yüksek sesle dile getirmişti. "Kız seni kızdırmak için bilerek bu hareketi yapıyor ve Ryan da bunun için kendisini kullanmasına izin veriyor."

Katie anlayışlı bir gülümsemeyle bana baktı. "Ucuz yırttın, Johnny."

Omuz silkerek bir *shot* daha aldım.

"Ne isterse yapabilir." Bardağı dudaklarıma bastırarak içkiyi kafama diktim ve hızla yuttum. "İkisi de öyle."

Ciddiydim.

Onu istemiyordum.

Oraya bir daha *asla* dönmeyecektim.

Ama bu izlemenin kolay olduğu anlamına gelmiyordu.

Çünkü gerçekten de öyle değildi.

Bu kasıtlı yapılan bir saldırıydı ve canımı yakıyordu.

En büyük sebebi, Cormac'in buna izin veriyor olmasıydı.

Katie kaşlarını çatarak, "Evet ama bunu bu şekilde gözüne sokma-

ları iğrenç," diye cevap verdi. "Eğer aynı *şeyi* sen onun arkadaşlarından biriyle yapsaydın, Bella kendini kaybederdi."

Gibs ve Hughie aynı anda, "Doğru," diyerek buna katıldıklarını belli ettiler.

Sonraki birkaç saat boyunca Bella ve Cormac'i görmezden gelip dikkatimi arkadaşlarıma ve barın köşesinde çalan canlı müzik grubuna verdim.

Bir yandan içkimi yudumlarken bir yandan da sohbete katılarak rahatlamaya ve gevşemeye çalışıyordum ama bu hiç de kolay olmuyordu.

Aşırı stresliydim.

Bella ve Cormac'i görmezden gelmeye çalışmadığım zamanlarda, aklım üstünde durmamak için kendimi zor tuttuğum endişelerime gidiyordu.

Sağlığıma.

Damarlarımda dolaşan alkol korkularımı bastırmamı imkânsız hale getiriyordu.

Ya kendimi toparlayamazsam?

Bedenim hiç iyileşmezse?

Ne bok yiyecektim?

Şimdiye kadar sahip olduğum tüm fikirler "ragbi kariyeri" etiketli sepete yerleştirilmişti.

Şu anda o sepet yavaşça devriliyordu ve bunu durdurmaya yetecek güce sahip değildim.

Başka bir deyişle, tamamen aciz ve boku yemiş durumdaydım.

"Pekâlâ, millet. Sıradaki şarkı *Reckless Kelly*'den," diye anons etti solist. Mikrofondan gelen ses sarhoş düşüncelerimden uzaklaşmamı sağlamıştı. Gitarını çalmaya başladıktan sonra, "*Wicked Twisted Road*," diye ekledi.

Öne doğru eğilerek dirseklerimi masaya yerleştirdim ve kalabalığın gürültüsünün arasından şarkı sözlerini duymaya çalıştım.

Nakarattan sonra kendimi müziğe tamamen kaptırmıştım.

Ne kadar sarhoş olsam da bu şarkıyı hatırlamam gerektiğini biliyordum.

Bunu tekrar dinlemem *gerekiyordu.*

Sözler içime işliyormuş gibi hissediyordum.

Sözleri sert ve derinden hissediyor, her dizenin her satırıyla güçlü bir bağ kuruyordum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, şarkı sözleri halsiz beynime zorla girer-

ken aklımdan geçen tek şey Shannon'ın yüzüydü. Ne olursa olsun, bu durum tamamen berbattı.

Yalnız bakışlarıyla Shannon.

Bir ömür boyu en iyisi olmak için çabalamak.

Yeterince iyi olamama korkusu.

Mide çukurumdaki o daimi, ezici korku.

Telefonumu kot pantolonumun cebinden çıkarıp hızlıca bir mesaj yazdım ve uygulamadan çıkmadan önce şarkının adını doğru yazdığımı umarak metni taslaklarımda bıraktım.

Telefonum elimdeyken, eğer telefon numarası bende olsaydı ne yapacağımı düşündüm.

Numarasına sahip olmamam iyi olmuştu.

Hayatımda hiçbir zaman sarhoşken arama yapmayı seven biri olmamıştım ama şu anda onun olmayan numarasını çevirmek için yanıp tutuşuyordum.

Telefonu açar mıydı?

Açsa ne derdim?

Benimle konuşur muydu?

Siktir, hattın diğer ucundan onun sesini duymak istiyordum.

Bu kız farklı, diye bağırdı aptal beynim. *Bu kız kalıcı.*

Odama geri dönüp telefonumu kulağıma yerleştirmek, Shannon bana aklından geçen her şeyi anlatırken kelimeler arasında tökezleyişini dinlemek istiyordum.

Burada onunla birlikte olmak; kızarmasını, gülümsemesini, o uzun ve gür kirpiklerinin arasından bana bakmasını izlemek istiyordum.

O karanlık sinemada onunla birlikte oturmak, gösterilen filme biraz bile dikkat etmeden ona gizli bakışlar atarken gözlerini üstümde hissettiğimde ateşler içinde yanmak istiyordum.

Sadece *onu* istiyordum.

Bu kızı hayatının sonuna kadar sevebilirsin, diyen çılgınca bir düşünce beynimin içinde dönüp duruyordu. *Eğer kendini bırakırsan.*

Kaburgalarıma gelen sert bir dirsek darbesi başımı kaldırmama sebep oldu.

"Ne oluyor lan?" Bakışlarımı Hughie'ye çevirdim, mutlu olduğum yerden uzaklaştırılmak canımı sıkmıştı. "Bu ne içindi?"

"Misafirimiz var," diye mırıldandı başını eğerek.

Katie sessizce, "Ah, Tanrım. İşte başlıyoruz," diye mırıldandı.

Gözlerim kararırken yaptığı hareketi takip ettim. Bakışlarım Cor-

mac Ryan'a takılmıştı; yüzü kızarmış ve ağzına ruj bulaşmış halde masamıza doğru geliyordu.

Bella ukala görünümüyle onun hemen arkasındaydı.

"İyi misiniz, çocuklar?" diye sordu Cormac. Ellerini ceplerine yerleştirdi. "Nasıl gidiyor?"

Koltuğumda arkama yaslanarak ikisine de umursamaz bir bakış attım.

Hughie çocuğa sertçe başını sallasa da sohbet etmek için hiçbir hamlede bulunmadı.

Katie ona bakmamıştı bile.

Gibsie çocuğa dik dik *bakarken*, her zamanki orantısız sırıtışının yerini ölümcül bir yüz ifadesi almıştı.

"Johnny." Cormac'in dikkatli bakışları bana döndü. "Biraz konuşabilir miyiz, dostum?"

"Eğer benimle konuşmak istediğin şey buysa..." derken yüzündeki sırıtışla arkasında duran kızı işaret ettim. "O halde gerek yok. Bu geceki davranışların gayet açıktı."

"Dinle, Johnny... Burada sorun çıksın istemiyorum," diye cevap verdi Cormac. Elini sinirle siyah saçlarının arasında gezdirdi. "Tek yapmak istediğim havayı yumuşatmak ve aramızda kırgınlık olmadığından emin olmaktı." Omuz silkerek "Birlikte oynamak zorundayız ve küslük olmasını istemiyorum," diye ekledi.

"Bu konuyu benimle konuşabileceğin dönem aylar önceydi," dedim donuk bir ses tonuyla. "Bana kazık atmaya karar verdiğinde sahada birlikte oynadığımızı düşünürsek, az önce söylediklerine inanmakta zorlanıyorum."

Cormac telaşla, "Öyle bir şey değildi, dostum," diye karşı çıktı. "O sırada ayrı olduğunuzu sanıyordum."

"Gerçekten umurumda değil," diye cevap verdim. "Bana kalırsa, o artık senin sorunun."

"Johnny, hadi ama..."

"Şimdi gitsen iyi olur," diye sözünü keserek onu geçiştirdim. "Şununla iyi şanslar..." Bella'ya sert bir bakış attım. "Çünkü buna ihtiyacın olacak."

"*Şu* derken?" diye çıkıştı Bella. "Sen kimden bahsettiğini sanıyorsun, Johnny Kavanagh?"

"Senden bahsediyorum," dedim alaycı bir ifadeyle. "Ayrıca sikimi bu kadar zehirli bir şeyin içine sokmaya beni neyin ikna ettiğini merak ediyorum."

Yanımızdaki masadan bir koro halinde alaycı gülüşmeler yükseldi.

Gibsie yüksek sesle güldü.

Hughie ve Katie de öyle.

Bu yorum için kendimi kötü hissedebilirdim ama damarlarımda dolaşan alkol bir tür doğruluk iksiri gibiydi.

"Tamam, pekâlâ. Sen zaten tam bir pisliktin," diye bağırdı Bella. "Bir daha *asla* sana elimi sürmeyeceğim."

"İsa'ya şükürler olsun," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim. "Bu tüm yıl boyunca duyduğum en iyi haber."

"Hey... böyle davranma!" diye uyardı Cormac. Onun önüne geçerek koruyucu bir duruş sergilemekle meşguldü. "Bella artık benim kız arkadaşım ve onunla bu şekilde konuşmana izin vermeyeceğim."

Tek kaşımı kaldırdım. "Kız arkadaşın mı?"

Bella sırıtarak, "Evet, bu doğru," diye tısladı. "Kız arkadaşıyım."

"Ah, Tanrım." Elimi yüzüme götürerek inledim. "Neredeyse senin için üzüleceğim, Ryan. Kime bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Senin kim olduğunu çok iyi biliyorum, Kavanagh," diye hırladı Cormac. "Senin hakkında *her şeyi* biliyorum."

"Kendimden bahsetmiyorum, göt herif," dedim öfkeyle. "Ondan bahsediyorum!"

Cormac bana ters ters bakarken yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Bu da ne demek şimdi?"

"Takım arkadaşlarına göz kulak ol demek, dostum," diye karşılık verdim. "Çünkü o kız arkadaş olabilecek biri değil."

Gözlerini kıstı. "Dışarı çıkıp bunu yüzüme söyle."

"Tam burada söylüyorum," dedim ifadesiz bir şekilde. "Yüzüne karşı."

"Önünde bir masa ve yanında arkadaşların varken," diye alay etti. "Ne kadar büyük bir adamsın. Dışarı gel ve yüzüme karşı onun hakkında böyle konuşmayı bir dene."

Gibsie benim yerime, "Hayır," diyerek cevap verdi. Bu sırada başka bir *shot* bardağına uzanıyordu. "Bu olmayacak. O yüzden yürümeye devam edebilirsin, kaypak herif. Johnny kavgaya bulaşmayacak."

"Defol git, Gibs." Cormac ona ters ters baktı. "Seninle konuşmuyorum."

"Belki öyledir," diye cevap verdi Gibs. İçkisini kafasına dikti. "Ama ben seninle konuştuğumdan eminim." Taburesini geriye iterek ayağa kalktıktan sonra çocuğun karşısına dikildi. "Şimdi arkanı dön ve küçük kız arkadaşını sürünerek çıktığınız deliğe geri götür."

Cormac alnını onun alnına dayayarak, "Yoksa ne olur?" diye hırladı.

Bu, Ryan adına çok kötü bir hamleydi.

"Benim kafamın üzerinde onunki gibi bir sözleşme yok, göt herif," diye homurdandı Gibsie. Alnıyla onu geriye doğru itti. "Kav'ın yerine devreye girip senin o dönek kıçını tekmelemekte hiçbir sakınca görmüyorum."

1.80 boyunda olmalarına rağmen, arkadaşım otuz kilo daha ağırdı. Bu yüzden Cormac yetenekli bir koşucuyken, Gibs oldukça güçlü bir koçbaşıydı.

"Ah, Tanrı aşkına," diye inledi Hughie. Aklımdaki düşünceleri yüksek sesle dile getirmişti. "Şansını zorlamasa olmayacaktı."

Katie somurtarak, "Evet," diye devam etti. "Kesinlikle şansını zorladı."

Gibsie'nin uysal bir yapısı vardı ama ona birkaç içki ve kavga etmek için bir neden verildiğinde her şeyi yapabilirdi.

"Seninle bir sorunum yok, Gibsie," diye bağırdı Cormac. "Benim sorunum Kavanagh'yla."

"Eh, çok yazık. Çünkü benim seninle büyük bir sorunum var," diye hırladı Gibsie. "Kendini ne sanıyorsun da o kızla buraya gelip olay çıkarmaya çalışıyorsun?"

Cormac dişlerini sıkarken, "Havayı yumuşatmaya *çalışıyordum*," diye cevap verdi.

Gibsie hırlayarak, "Hayır, onu kızdırmaya *çalışıyordun*," diye düzeltti. "Onun sezonunu bok etmeye *çalışıyordun*." Cormac'i göğsünden itti ve çocuk geriye doğru sendelediğinde açılan boşluğu doldurdu. "Çünkü sen kıskanç, küçük bir puştsun ve akademi seni istemiyor."

Cormac onu iterken, "Beni bir daha itersen bacaklarını kırarım," diye hırladı.

Gibsie tehditten etkilenmemiş bir şekilde saldırmaya devam etti. "Sen ve o kaltak, *onu* istemediği için Johnny'yi alt etmeye *çalışıyordunuz* ve *sen* bunu yapılması gereken yerde yapamıyorsun." Alnını çocuğun alnına bastırarak, "*Sahada*," diye tısladı.

"Bu gece burada sorun istemiyoruz, çocuklar," diye seslendi barmen kalabalığa. "Herkes dağılsın!"

"Sorun mu?" Arkadaşım şakayla karışık güldükten sonra yumruğunu savurup Cormac'in çenesine geçirdi. Ardından, "Bu herifin kafasını koparacağım," diye kükreyerek üzerine atıldı.

Yakındaki bir masanın üzerine düşüp sandalyeleri fırlatarak bardakları yere düşürdükleri sırada etrafımızdaki kızlardan birkaç tiz çığlık yükseldi.

Oturduğum yerden kalkıp saniyeler içinde arkadaşıma doğru yaklaştım.

"Gibs!" diye kükreyerek arkadaşımı ona yumruk savuran çocuğun üzerinden aldım.

"Uzaklaş, dostum," diye emrettim alçak bir sesle. Elimi omzuna atıp onu kendime doğru çektim. "Bu senin kavgan değil."

"Bok değil," diye hırladı Gibsie. O kadar hırslı bir şekilde ileri atılmıştı ki onu kontrol etmek için iki kat çaba sarf etmek zorunda kaldım. "Sen benim en iyi arkadaşımsın ve bu pislik aylardır sana saygısızlık yapıyor."

"Bırak ne yaparsa yapsın," dedim sakince. Hughie'yle göz göze gelince kıçını kaldırıp hemen yanımıza gelmesini işaret ettim. "Umurumda değil, senin de *olmasın*."

"Ah, benim umurumda," diye hırladı Gibsie. Cormac'ten gözlerini ayırmıyordu.

Cormac ağzındaki kan izini silerken, "Bu akıl hastasını benden uzak tut yoksa onu öldürürüm," diye karşılık verdi. "Sen sikik bir delisin, Gerard Gibson."

"Hiçbir şey yapmayacaksın," diye hırladım. Koruyucu bir tavırla arkadaşımın önüne geçip ona ters ters baktım.

Bella bir yandan bağırıp çağırıyordu ve etrafımdan dolanıp Gibsie'nin suratına vurmak için o anın mükemmel bir zaman olduğuna karar vermişti.

Gibsie'nin suratına bir tokat geçirirken, "Seni puşt," diye bağırdı. "Sakın ona dokunayım deme."

"Çekil adamın önünden," dedim uyarırcasına. En iyi arkadaşımı arkama geçmesi için itekledim. "Hemen şimdi."

"Yoksa ne olur?" diye tıslarken benim suratıma da bir tokat attı. "Bekçi köpeğini benim üzerime de mi salarsın?"

"Tadını çıkardın mı?" diye homurdandım hiç irkilmeden. "Çünkü tenime bir daha asla başka türlü dokunamayacaksın."

Geriye çekilip bir tokat daha attı.

Suratına kahkahalarla güldüm. "Devam et, sakın durma. Bunu yapmaya devam et. Bütün gece vur bana. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Cormac, "Dur," diye emrederken onu arkasına çekti. "Ona vurma."

"Bunu hak ediyor," diye bağırdı kız.

"Seni istemediğim için mi?" dedim gülerek. "Ah, tabii ki! Çünkü gerçek hayat böyle işliyor."

Barın arkasındaki yaşlı kadın, "Bana *gardaí*'yi aratmayın!" diye bağırdı. "Küçük ahmaklar sürüsü."

"Buna gerek yok, Mags," dedi Hughie, Gibsie'nin savurduğu yumruğu engellemeye çalışıyordu.

Gibsie'yi bir kez daha geri çekerken, "Çıkar onu buradan," diye emrettim.

"Senin evine mi?" diye sordu Hughie.

"Herhangi bir yere." Öfkeyle bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Onu güvende tut yeter."

Hughie başını sallayarak dikkatini Gibsie'ye çevirdi.

"Hadi gidelim, *Rocky Balboa*," dedi neşeyle. "Sen hepimizi bu gece nezarete attırmadan buradan çıkalım."

"Bunu o istedi," dedi arkadaşım ağzında geveleyerek. "Bok herif."

"Biliyorum, dostum," diye yatıştırdı Hughie. "Gel hadi." Gibsie'nin vücudunu kavrayarak onu zorla bardan dışarı çıkardı.

"Geliyor musun, Johnny?" diye sordu Katie. Endişeli bakışları ben ve Cormac arasında gidip geliyordu.

"Ben iyiyim." Dikkatimi Cormac'e doğru çevirdim.

"Emin misin?" diye üsteledi Katie. "Bizimle gelmelis..."

"Sen git, Katie," diye emrederken onunla göz göze gelmek için arkamı döndüm. "Ben eve kendim giderim."

"Eğer buna eminsen?"

"Eminim."

Dikkatimi tekrar karşımdaki çocuğa çevirmeden önce Katie'nin Hughie ve Gibsie'yi takip edip bardan çıkmasını bekledim.

Elimle kapıyı işaret ederek, "Benimle konuşmak mı istiyorsun?" diye hırladım. "Hadi gidelim o zaman."

Bir yanıt beklemeden kalabalık barın içinden çıkışa doğru ilerledim. Düz bir çizgide yürümek için elimden geleni yapıyordum. Bu sırada birkaç kişi omzuma vurup, *"Harika maçtı, Johnny"* ve *"Haziranda seni yeşiller içinde görmek için sabırsızlanıyoruz!"* diye bağırdı.

Şüpheliyim, diye düşündüm kendi kendime. *Hem de çok şüpheliyim.*

Barın kapısına ulaşıp sokağa adım attım, çocuklar dışarıda beni beklemediği için rahatlamıştım.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve Cormac dışarı çıktı.

Bella'yı parmağımla işaret ederek, "O gelmesin," diye bağırdım. "O benden uzak duracak."

"Burası özgür bir ülke," diye karşı çıktı Bella. Gözlerini bana dikmişti. "Nereye istersem oraya gidebilirim."

Cormac'e doğru, "Ya o gider ya da ben," diye homurdandım. "Seçim sana ait."

Bella başka bir şey, hiç şüphesiz kin dolu bir şey söylemek için ağzını açtı ama Cormac ondan önce davranıp, "İçeri gir," diye seslendi. "Uzun sürmez."

"Ama ben..."

"Onunla konuşmam gerekiyor," diye ısrar etti Cormac. "İçeri gir."

Bella hiç istemese de içeri girip bizi sokakta yalnız bıraktı.

Cormac duruşunu dikleştirerek, "Pekâlâ," diye homurdandı. "Hadi yapalım şu işi, Kavanagh."

Takındığı kavga tavrıyla eğlenerek kaşlarımı kaldırdım.

Bella için kariyerimi bir kenara atacağımı düşünüyorsa, gerçekten çok kötü bir şekilde yanılıyordu.

Shannon için kesinlikle bunu yapardım ama Bella? Hiç şansı yoktu.

"Yumruklarını indir, seni kahrolası aptal," diye bağırdım. "Sana elimi sürmeyeceğim."

Birkaç dakika boyunca beni güvensizlikle dolu bakışlarla izledi, saldırmamı beklediği her halinden belliydi.

Komik bir durum sayılırdı.

Neredeyse.

"İnanmak sana kalmış, Johnny," diye söze girdi sonunda. "Ama gerçekten aramızdaki gerginliği dağıtmaya çalışıyordum."

"İkimiz de sarhoşken mi?"

"Haklısın," diye kabul etti. "Böyle olmasını istememiştim."

"Tam olarak nasıl olmasını istemedin?" diye sordum. Dengede durmak için omzumu barın duvarına yasladım. "Bana kazık atmak mı istemedin, yoksa en yakın *arkadaşıma* ve takım *arkadaşına* vurmak mı istemedin?"

Gece havası bana sikik bir yıkım topu gibi çarpmıştı ve duvardan destek almazsam Pisa Kulesi gibi sallanacağımı çok iyi biliyordum.

"Önce Gibs bana vurdu," diye tersledi Cormac. Ardından ellerini havaya kaldırdı. "Adam burnumun dibine kadar girdi."

"Çünkü sen de benimkinin dibindeydin," dedim sakince. "Çünkü

sana gitmen söylenmesine rağmen gitmedin. Çünkü ben onun kaptanıyım ve bu onun için bir şey ifade ediyor."

Cormac sözlerime karşılık yüzünü buruşturdu.

Güzel.

Şerefsiz herifin bunları tatması gerekiyordu.

"Sana kazık atmak istememiştim," diye ekledi yanakları kızarırken. "Ayrıldığınızı sanmıştım. O kızdan gerçekten hoşlanıyorum, Johnny. Hep hoşlandım."

"O zaman tek yapman gereken telefon açmaktı," diye karşı çıktım. Tüm çabalarıma rağmen kelimeler birbirine karışıyordu. "Bunu benim ağzımdan duymalıydın."

"Aramam gerekirdi," diye itiraf etti sonunda.

"Asıl boktan olan ne biliyor musun?" diyerek düşüncelerimi yüksek sesle dile getirdim. "Bana ondan hoşlandığını söyleseydin geri adım atardım." Kollarımı göğsümde kavuşturarak ona ters ters baktım. "Bu konuda erkek gibi davrandığın için sana saygı duyar ve çekip giderdim. Bella'yla aramızda hiçbir zaman ciddi bir şey olmadı. Onunla bir ilişkim olmadı. Ama seninle bir ilişkim vardı. Sen bana *ihanet* ettin."

"Kaptan..."

"Hayır. Çeneni kapat ve şunu söylememe izin ver." Derin bir nefes verdim. "Sorun onun benim arkamdan takım arkadaşımla iş çevirmesi değil. *Takım arkadaşımın* benim arkamdan iş çevirmesi."

Cormac yüksek sesle inledi. "Johnny, böyle olsun istemedim..."

Elimi kaldırıp saçmalıklarını geçiştirdim.

"Bana böyle olmasını istemediğini söyleme. Hayatım boyunca defalarca seks yaptım, Cormac. İkimiz de biliyoruz ki, bir kızın içine aletini soktuğunda bunu *her zaman* isteyerek yaparsın. Öyle aniden içine girmezsin."

Uzun bir aradan sonra, "Haklısın," diye itiraf etti. "Kahretsin, ahbap. Haklısın."

"Haklı olduğumu biliyorum," dedim sert bir tavırla.

"Peki, gerçekten bitti mi?" Beni temkinli bir ifadeyle izledi. "Onu geri istemiyor musun?"

Başımı iki yana sallayarak bıkkın bir nefes verdim. "Bunu kaç farklı şekilde söyleyebilirim bilmiyorum, Ryan. O kızla ilgili hiçbir bok istemiyorum. O yüzden git ve onunla ne yapmak istiyorsan yap. Sadece onu benden uzak tutman, halka açık sevişmelerinizi gözümün önünde yapmamanız yeterli."

"Bunu itibarını kurtarmak için mi söylüyorsun?" diye üsteledi.

"Şimdiye kadar açık sözlü biri olduğumu anladığını sanmıştım," diye homurdandım. "Sana işim bitti dediğimde bitmiştir."

"Yani, hepsi bu kadar mı"

"Evet." Başımı salladım. "Hepsi bu kadar."

"Neden bana kızgın değilsin?" diye sordu şüpheci bir bakışla.

"Çünkü senin için üzülüyorum." Şaşırtıcı bir şekilde doğruyu söylemiştim.

Onun için *cidden* üzülüyordum.

Aynı zamanda hayal kırıklığına uğramıştım.

Pek çok şey hissediyordum ama kızgınlık bunlardan biri değildi.

En azından, şu an için öyle değildi.

Bella'nın oyunlarından birinde bir piyondu ve sarhoş olmama rağmen bunu çok net görebiliyordum.

"Beni dinle," diye başladım. Ona zor öğrenilmiş bazı gerçekleri anlatmaya çalışırken kelimelerimi yuvarlamamaya çalışıyordum. "Çok uzun zamandır bu oyunun içindeyim ve neler döndüğünü biliyorum. Bella bana ulaşmak için seni kullanıyor ve sen de onun seni aptal yerine koymasına izin veriyorsun."

Beni sırtımdan bıçakladıktan sonra ona neden öğüt verdiğimi sadece Tanrı bilirdi ama yine de devam ettim.

"Artık bana sahip olamaz ve sen sıradaki en iyi seçeneksin," diye mırıldandım. "Mesele para, Ryan. Para ve statü." Başımı iki yana sallayarak, "Takım arkadaşınla kahrolası bir kız için kavga etmek sonun başlangıcıdır. Bu yola girersen senin için her şey daha başlamadan biter," diye ekledim.

Sarhoş halimle bile ikiyüzlü bir açıklama yaptığımı biliyordum.

Nedenlerimi Shannon'ın buna değeceğini düşünerek meşru kılıyordum.

Bella *değmezdi*.

Cormac öfkeyle bana baktı. "Benden daha iyi olduğunu sanıyorsun."

O ciddi miydi?

Ona yardım etme çabamdan anladığı *tek* şey bu muydu?

"*Zaten* senden daha iyiyim," diye çıkıştım. Beni dinlemediği için sinirlenmiştim. "Eğer benim seviyeme gelmek istiyorsan, o halde sahaya çık. Daha çok çalış. Daha çok antrenman yap. Daha iyi ol. O lanet olası gözlerini tehlikeye aç. Çünkü sözde kız arkadaşın senin kanını kurutacak, adamım."

"O benim *kız arkadaşım*," diye hırladı Cormac. "Onun hakkında böyle konuşamazsın."

Tanrım, bana güç ver...

"İyi." Ellerimi havaya kaldırdım. "Kız arkadaşını benimkinden uzak tutarsan her şey çok iyi olur."

"Senin kız arkadaşın yok," dedi yavaşça. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Benden," diye düzelttim. Ağzımdan kaçırdığım kelime yüzünden telaşlanmıştım. "Onu *benden* uzak tutarsan bir sorunumuz kalmaz."

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu yüzü acıyla buruşurken. "Bundan sonra birlikte oynarken sorun yaşayacak mıyız?"

"Hayır."

"Hayır..." Kaşları havaya kalktı. "Neden ama?"

"Çünkü *onun* gibi bir kızın aklımla oynamasına izin verecek kadar kalın kafalı değilim," diye çıkıştım. "Sen iyi bir kanat oyuncususun ve takımın sana ihtiyacı var. Kişisel sorunlarımın takımı etkilemesine izin verirsem bencil bir piç olurum."

"Peki ya Bella?" diye sordu uzun bir aradan sonra. "Onunla ilgili sorun çıkaracak mısın?"

"Onunla birlikte olduğun için mi? Hayır," diye cevap verdim. "Shannon'a bulaşırsa? Kesinlikle."

"Shannon mı?"

"Evet, *Shannon*," diye tersledim sertçe.

Cormac boş boş bakıyordu. "Shannon da kim?"

"*Shannon*, en sonunda çenenin kırılacak olmasının sebebi."

"Ne alaka lan?"

"Bella beni onun peşinden gitmekle tehdit ediyordu," diye hırladım. "Eğer böyle bir şey yaparsa, seni mahvederim."

Yüzü kızardı. "Neden ben?"

"Bir kıza vuramayacağıma göre, ona en yakın seçeneğe geçeceğim," diye açıkladım. "Sevgilin bir tehdit savurmaya, kötü bir dedikodu yaymaya ya da Shannon'ımla dalga geçmeye çalışırsa bu iyiliğin karşılığını kendi suratında bulacağını unutma. Hem de her seferinde."

Cormac gözle görülür bir şekilde sarardı. Bu görüntü biraz bulanık olsa da son derece tatmin ediciydi.

"Güzel," diye homurdandım. Ardından taksi çağırmak için telefonumu cebimden çıkardım. "Birbirimizi anladığımıza sevindim."

Başımı iki yana sallayarak telefon rehberimi açıp *Şişko Paddy* yazan

numarayı tuşlarken görüşümü netleştirmek için birkaç kez gözlerimi kırpıştım.

Sikeyim Gibsie'yi.

Duş almaya gittiğimde telefonumu onunla bırakmamam gerektiğini bilmem gerekirdi.

Telefonumu en son ele geçirdiğinde annemin adını *Şeker Memeler* ve Bella'nınkini de *Vajinalı İblis* olarak değiştirmişti.

Şeker Memeler gecenin bir yarısı bana mesaj atıp aşağı inmemi, ön kapının kilidini açmamı, evin dışında beklediğini ve içeri girmek istediğini belirtene kadar her şey normal ilerliyordu.

Bana kimin mesaj attığını bilmediğim için, kendi lanet olası annemi *gardaí*'yi aramakla tehdit etmeden önce düşünmek bile istemediğim kadar çok küfürle mesaja cevap vermiştim.

Yanlış anlaşılmanın son noktasıydı.

"El sıkışmak ister misin?" diye sordu Cormac. Elini bana doğru uzatarak sarhoş kıçımı eve götürme işimden uzaklaşmama sebep olmuştu.

"Şu lanet şeyi benden uzak tut." Telefonumu kulağıma götürürken kaşlarımı çatarak eline baktım. "Onun daha önce nereye girdiğini biliyorum."

Yüz ifadesi kararsa ama bu gece için şansını zorlamayacak kadar akıllı bir çocuktu.

Ardından sert bir baş hareketiyle arkasını dönüp bara girdi.

Şişko Paddy telefonu açmadığında, tamamen vazgeçmeden önce beş kez daha denedim.

Buralardaki taksiler cumartesi geceleri etraf kalabalık olduğunda telefonlarını kapatıyorlardı. Bu gece sokaklardaki insan yoğunluğuna bakılırsa, eve gitmek için çok uzun bir süre bekleyeceğimi biliyordum.

Hayal kırıklığıyla dikkatimi tekrar telefonuma çevirdim ve Hughie'nin adını bulmak için rehberimde gezindim.

Gibsie'nin bir kez daha listemdeki herkesin adını değiştirdiğini fark ettiğimde, "Seni küçük yavşak," diye küfrettim.

Şeker Memeler ve *Vajinalı İblis* bir kez daha rehberimde yer alırken; *Babacık G, Vajina Kanatları, Tutuklanırsan Ara, Tutuklanırsan Arama* ve favorim olan *Yahudamcık* gibi yeni isimler yanlarına eklenmişti.

Bahsi geçen kişiye tıkladığımda numaranın Cormac'e ait olduğunu fark ettim.

Bu şekilde kalabilirdi.

Vajinalı İblis de öyle.

Hughie'nin numarasını bulmak için saçma sapan bir zaman harcadım çünkü telefonumda hangi kahrolası şeyle boğuştuğumu anlayamıyordum.

Yanlışlıkla *Rasgele Seks*'i arayıp karşıdan Koç Mulcahy'nin sesini duyunca hemen kapattım.

Kral Klitoris'ten gelen yeni bir aramayı daha reddettim çünkü akli başında hangi insan böyle bir numaraya cevap verirdi ki? Ardından telefonumu kapatıp cebime geri koydum.

Canım sıkkın bir şekilde yolun karşısındaki kızartma tezgâhına gidip yarım düzine *cheeseburger* ve iki paket patates kızartması sipariş ettim.

Artık diyetime dikkat etmenin gereği yoktu.

Vücudum benden vazgeçmeye kararlıyken olamazdı.

Patatesçinin önündeki duvara çöktüm ve her şeyi mideye indirip bir şişe su içtim.

Yağın tadı bana yabancıydı. Yarın bunun bedelini ödeyeceğimi biliyordum ama şimdilik umurumda değildi.

"Johnny Kavanagh?" diye seslendi belli belirsiz tanıdık bir ses. "Sen misin?"

Bakışlarımı çevirdiğimde benim yaşlarımda uzun boylu bir çocuğun beklentiyle bana baktığını gördüm.

Kolunu çekici bir sarışının omzuna atmıştı.

Hayran mı, yoksa arkadaş mı?

Arkadaş mı, yoksa hayran mı?

Yüzünü seçmeye çalıştım ama çıkaramayınca hayran olduğuna karar verdim.

"Bu gece fotoğraf çekilmiyoruz, çocuklar," dedim, titreyen sesimle. "Johnny molada."

Çocuk güldü ama suratıma fotoğraf makinesi sokmak için bir hamle yapmadı. Şu anki durumum düşünüldüğünde, böyle olması çok daha iyiydi.

Bunun yerine, "Geçen hafta seninle telefonda konuşmuştuk," dedi beni şok ederek. "Kız kardeşim Shannon'la tanışıyorsunuz. Onu okuldan eve bırakmıştın."

Başımı kaldırdım ve kendimi önümdeki çocuğa daha fazla odaklanırken buldum.

"Sen atıcısın..." Duraksayıp beynimi onun adını bulmak için zorladım. "Joey!" diye haykırdım. O halimle bunu hatırlayabildiğim için kendimle gurur duymuştum. "*Atıcı* Joey ve *nehir gibi* Shannon."

"Nehir gibi mi?" diye kıkırdadı kız. "Tanrım, ne kadar içtin sen?"

"Görünüşe bakılırsa bir *nehir* dolusu içmiş," dedi Joey alaycı bir ifadeyle. Beni merakla süzerken, "Eve gitmen gerekiyor mu, dostum?" diye ekledi. "Oldukça sarhoş görünüyorsun."

"Mümkün olsa giderdim," diye itiraf ettim homurdanarak. "Taksi yok."

"Biz seni bırakabiliriz, değil mi, bebeğim?" dedi kız. Eliyle sokağın aşağısını işaret ediyordu. "Hemen yolun aşağısına park ettik."

İtiraz etmek için ağzımı açsam da onun yerine, "Harika olur, teşekkürler," diye cevap verdim.

"Evet, tabii. Sorun değil," diye kabul etti Joey. Biraz şaşırmış görünüyordu ama bir anlığına rahatsız bir şekilde kıpırdandıktan sonra başını eğdi. "Hadi gidelim."

Ayağa kalkmayı başardım ama dik durmak için çok uğraşmam gerekmişti.

Omzumu duvara yaslayarak peşlerinden giderken dengemi korumayı başardım.

Neyse ki, Joey'nin sevgilisi olduğunu tahmin ettiğim kız yolun aşağısına park ettiklerini söylerken şaka yapmıyordu.

Birkaç adım daha sendelememin ardından kırmızı *Opel Corsa*'ya ulaşmıştık.

En azından ben öyle düşünüyordum.

Emin olmak zordu çünkü başım dönüyordu ve araba pas içindeydi.

Siktir ettim. Şu anda seyahat yöntemlerini sorgulayacak durumda değildim.

Beni eve bıraktıkları için minnettardım.

"Bu arada ben Aoife Molloy," diye kendini tanıttı kız. Arabanın yolcu tarafına doğru ilerlemeden önce bana neşeyle gülümsedi. "*Atıcı Joey*'nin kız arkadaşıyım." Ön koltuğa oturmadan önce son kısma sessizce güldü.

"Memnun oldum," diye cevap verdim. Joey sürücü kapısını açıp koltuğu öne doğru yatırırken tüm ağırlığımı duvara yasladım.

"Üç kapılı," diye açıkladı. "Arkaya atlaman gerekecek."

"Sorun değil, dostum." Duvardan uzaklaşıp ağırlığımı arabaya verirken kendimi daracık alana sıkıştırmaya çalıştım.

Çabalarım kâğıttan bir kayığı yüzdürmek kadar etkili olmuştu. En sonunda, Joey beni içeri sokmak için sırtımdan itmek zorunda kaldı.

Koltuğun ortasına çöküp, sürücü koltuğunu geriye itebilmesi için vücudumu yana doğru büktüm ve bacaklarımı cama doğru çevirmek zorunda kaldım.

"İyi misin, Kavanagh?" diye sordu. Arabaya binip koltuğunu on iki santim daha geriye itmişti.

"Her şey yolunda," diye mırıldandım. Vücudum onun koltuğuyla arabanının arka koltuğu arasında sıkışmıştı. "Bıraktığın için tekrar teşekkür ederim."

"Ne demek," diye cevap verdi Joey. Eğilip emniyet kemerini bağlamadan önce kız arkadaşının dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Nereye gidiyoruz?"

Doğruca senin evine çünkü kız kardeşinle sevişmek istiyorum, diye düşündüm içimden. Bu muhteşem fikre sırıttıktan sonra başımı sallayarak bu deli saçması düşünceyi kafamdan attım.

Ayrıca muhtemelen ona âşığım, diye düşündüm kendi kendime. *Hem de deli gibi*, dedikten sonra bu manyakça düşünceyi de aklımdan attım.

Kendine gel, göt herif!

"Tommen Koleji'nin yaklaşık altı kilometre uzağına," diye mırıldandım.

Emniyet kemerimi bulmaya çalıştım ama beceriksiz elimle işbirliği yapamıyorduk.

"Şehre giden ana yola çık." Kemerimi bulmaktan vazgeçerek başımı koltuğa yaslayıp iç çektim. "Sapağa geldiğimizde haber veririm."

"Zahmet etme."

Motoru çalıştırdı, tam yola çıktığı anda arabanın aniden fren yaptığını hissettim.

İki elin kaputa çarpmasından birkaç saniye önce, "Ne oluyor lan?" diye bağırdı Joey. "Çekil arabamdan, göt herif!"

Gibsie pencereden, "Merkezimi çalıyorsun," diye kükredi. Arabanın kaputuna doğru eğilmişti. "Onu geri ver." Gözleri Joey'den bana kayınca bir anda yüzümü tanıdı. "Hey, kaptan." Sırıtarak başını yana eğdi. "Nasıl gidiyor? Her yerde seni arıyordum."

Joey sesi alaycı bir sesle, "Peki bu soytarı kim?" diye sordu. Dikkati arabasının ön camından benimle tek taraflı bir sohbet sürdüren arkadaşıma kilitlenmişti.

"O benim kanat oyuncum," diye homurdandıktan sonra dikkatimi tekrar kaputu kucaklayan çocuğa çevirdim. "Gibs! Ne bok yiyorsun, dostum!" diye ön camdan dışarı doğru bağırdım. "Hughie'yle eve gitmiş olman gerekiyordu?"

"*Gardaí* onu vergi ve sigorta için kenara çekti," diye seslendi ön camdan. Sanki bu sorumu yanıtlıyormuş gibi rahatlıkla konuşuyordu.

Yüzüne boş bakışlar attım. "Ee? Hughie'nin her şeyi yasal."

"Bana *baktı*, Johnny. O siktiğimin kocaman fenerini gözlerimin içine tuttu," diye karşılık verdi Gibsie. "Panikleyip arabadan atladım." Ardından omuz silkerek, "O zamandan beri kasabada koşuşturuyorum," diye ekledi. "Seni aramaya çalıştım ama reddedip durdun!"

Ona ters ters baktım. "*Kral Klitoris* sen misin?"

"Ah, evet," dedi kıs kıs gülerek. "Onu unutmuşum."

"Hughie'yi nasıl kaydettin?"

"*Kızıl Tüylü*," diye cevap verdi. Sanki bu çok bariz bir şeymiş gibi söylemişti.

Ama değildi.

"Çocuk sarışın," diye hırladım.

"Kız arkadaşı değil."

"Yüce İsa," diye inledim alnımı ovuştururken.

"Onunla ne yapmamı istersin?" diye sordu Joey.

Omuz silkerek o sinir bozucu serserinin üzerine arabayı sürmesini söylemeyi düşündüm ama sonrasında onsuz çok yalnız kalacağımı hatırladım.

Hakkını vermek gerekirse, bu gece benim şerefimi korumak için birkaç tokat yemişti.

"Muhtemelen onu evime götürmeliyim," diye itiraf ettim istemeyerek. "Ya da korunaklı bir hastaneye."

Joey sessizce anlamsız bir şeyler mırıldanarak dışarı çıktı.

"Siz iki serseri arabaya kusmasanız iyi edersiniz," dediğini duymuş gibiydim.

Söz veremezdim.

Arkadaşım bir kusmuk torbasıydı.

Joey koltuğu çekerek öne doğru sürükledi ve sarhoş arkadaşıma binmesini söyledi.

O da söyleneni yaptı.

Fakat piç kurusu içeri binmek ya da sürünmek yerine arka koltuğa resmen zıpladı.

"Siktir!" diye kükredim. Dirseği kasıklarıma çarptığında acı içinde iki büklüm olmuştum.

İşte son şansını da kaybettin.

"Kahretsin, dostum. Aletine mi geldi?" diye sordu Gibsie. Üzerime tırmanmaya çalışsa da başarısız oldu. "Eve gittiğimizde taşakların için buz getireceğim."

"Hemen. Üstümden. Kalk," dedim boğuk bir sesle. Acıdan morardığım konusunda oldukça emindim çünkü yanımdaki koltukta tepiniyor, dirsekleri ve dizleriyle beni deşiyor, bir yandan da diziyle vuruyordu.

Sonunda kıçını koltuğun diğer tarafına sürüklemeyi başardı.

"Tanrım," dedi yanıma yerleşirken. "Bu aylardır içine girdiğim en dar delik."

Joey tekrar arabaya bindi ve motoru çalıştırıp hızla caddeye doğru yola koyuldu.

"Umarım başka kimse yoktur," dedi biraz sonra. "Arabanın arka tarafı ağır geliyor."

"Özür dilerim," diye söze başladım ama Gibsie sözümü kesti.

"Bu onun hatası... şişko piç kurusu." Yüzünü bana doğru çevirerek, "Hey, aletin iyi mi adamım? Bunun için gerçekten üzgünüm. Umarım taşaklarını ezmemişimdir," diye ekledi.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Git kendini becer, *Gerard*."

"Samimi bir soruydu, *Jonathon*," diye karşılık verdi incinmiş gibi. "Bu yüzden, bu gece kendi lanet buzunu alabilirsin... Hey, bir dakika!"

Gömleğimin önünden tutarak beni kendisine doğru çekti ve ağzımı kokladı.

"Seni hain!" diye bağırdı. Gülünç derecede dehşete düşmüş görünüyordu. "Patatesçiye gitmişsin!"

"Evet gittim," diye yanıtladım ondan uzaklaşarak. "Aşırı lezzetliydi ve hiç pişman değilim."

"Ne yedin?"

"Birkaç *cheeseburger* ve köri soslu patates."

"Tadı nasıldı?"

"Seksten daha iyi."

"Diyet yapıyor olmamız gerekiyordu!" diye tısladı Gibsie. Sesi dehşete düşmüş gibi çıkıyordu. Hemen ardından, "Bana bir şey getirdin mi?" diye sordu.

"Evet, sana da bir hamburger aldım."

"Teşekkürler, Johnny."

"Sonra da acıkıp yedim."

"Sen bir *canavarsın*."

Aoife, "Siz ikiniz çok tuhafsınız," dedi gülerek. "Çok komik değiller mi, Joey?"

Shannon'ın ağabeyi, "Evet, gerçekten de öyle," diye cevap verdi.

"Hey." Gibsie aniden yabancılarla bir arada olduğunu fark etmişti. Koltuklarının ortasına doğru eğilip, "Siz de kimsiniz lan?" diye sordu.

"Johnny erkek arkadaşımın kız kardeşiyle arkadaş," diye açıkladı Aoife.

"Kız kardeşi mi?" Gibsie bu kelime kafasını karıştırmış gibi birkaç dakika boyunca boş boş bana baktı.

Kendini kontrol edebilmesi için dua ederken başımı sallayıp, "Shannon," diye açıkladım.

Gibsie arkasına yaslanırken kaşlarını çattı. "Shannon?"

"Evet, *Shannon*." Ona ters ters baktım.

O anda gözleri büyüdü ve aniden onu hatırladı.

"Ah, Shannon!" diye haykırdı. "Ah, evet. Üçüncü sınıflardan Küçük Shannon." Sırıtarak beni kaburgalarımdan dürttü. "Johnny'nin kız kardeşine karşı büyük bir zaafı var."

Joey sertçe, "Öyle mi?" diye sordu.

Hay sikeyim.

Gibsie göz kırparak, "Evet, okulda hep ona göz kulak oluyor," diye ekledi. "Başının belaya girmediğinden emin oluyor."

Bir iniltiyi yuttum ve ellerimi boynuna dolayıp arkadaşımı boğarak öldürme isteğime karşı koydum.

Dürüst olmak gerekirse, bundan daha kötüsü de olabilirdi.

Gibsie'nin çok daha kötü şeyler söyleme potansiyeli vardı.

"Bu çok hoş," diye araya girdi Aoife. Elini erkek arkadaşının dizine koyması dikkatimi çekmişti. "Ne kadar nazik. Öyle değil mi, Joe?"

"Neden?" diye sordu Joey. Sert ve şüpheci bir ses tonuyla konuşuyordu. "Senin bundan çıkarın ne?"

İç çekip inandırıcı bir şeyler bulmaya çalıştım.

"Çünkü siktim..."

Joey, "Ne yaptın?" diye kükrerken araba ani fren yaptı.

Arabanın aniden sarsılarak durmasıyla öne doğru savrulduk.

Joey arkasını dönerek bana ters ters baktı. "Şu anda şaka yapıyor olsan iyi edersin, Kavanagh. Çünkü yemin ederim ki..."

"Attım!" diye açıkladım aceleyle. Bedenimi arka koltuğa doğru geri çektim. "Okuldaki ilk gününü sikip attım. Onu bayılttığım zaman, sahada utanmasına sebep oldum."

Ama onu sikmek istiyorum...

Kız kardeşinin içinde olmayı o kadar istiyorum ki, nasıl olduğunu hayal bile edemezsin...

Onunla yapmak istediğim şeyleri duysan şok geçirirsin...

Devam etmeden önce gözlerindeki ölümcül ifadenin kaybolmasını bekledim.

"Ona borçlu olduğumu düşündüm. Bu yüzden de okulda ona göz kulak olup iyi bir şekilde uyum sağladığından emin oldum. Yeni bir okula başlamak kolay olmuyor." Ardından omuz silkerek, "Gereksiz bir pisliğe bulaşmasını istemedim," diye ekledim.

Ağabeyinin bir sonraki hamlesini beklerken adeta kolay hedef olmuştum.

Eğer bana vurursa karşılık vermezdim.

Misilleme yapmazdım.

Bu durumla ilgili korkutucu olan şey buydu.

Onun arabasında oturmak, son damlasına kadar sarhoş olmak, onu fena halde dövebileceğim halde bunu yapmayacağımı bilmek.

Shannon için.

Onun değer verdiği biri olduğu için.

Çünkü eğer ağabeyine vurursam, *onu* incitmiş olurdum.

Onun incinmesi çok *kötüydü.*

Onu incitmek, bir şeyleri daha çok kırıp dökme isteği duymama sebep oluyordu.

Bu düşünce sarhoş kıçımın anlayabileceğinden çok daha berbat ve karmaşıktı.

Joey söylediklerime cevap vermese de dikkatini tekrar yola çevirip arabayı sürmeye başlamıştı.

Rahat bir nefes aldım.

Gibsie'ye dönüp dudaklarımı oynatarak, *"Çeneni kapalı tut,"* dedim.

O da dramatik bir tavırla ağzına fermuar çekerek karşılık verdi.

Yarım saat sonra evime giden patikaya vardığımızda, birkaç kısa yol tarifi mırıldandım.

Joey başını sallayarak cevap verdi ve sağa dönerek ana yoldan ayrılıp arazinin girişine uzanan derme çatma yola saptı.

Artık kendimi daha ayık hissediyordum. Sanırım Shannon'ın ağabeyinin ellerinde tuttuğu ölümle karşı karşıya gelmek, beni biraz sarsmış ve aklımı başıma getirmişti.

Keşke aynı şey yanımda sızmış, bir boz ayı gibi horlayan arkadaşım için de söyleyebilseydim.

Joey arabayı arazinin kapısının önüne çektiğinde söze girdim. "Burada inebiliriz, dostum."

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sordu Joey. Neredeyse felaketle sonuçlanan yanlış anlaşmamızdan beri ilk kez konuşmuştu.

Dikkati, her iki sütununda da çirkin kartallar olan devasa dökme demir kapılara odaklanmıştı.

"Evine giden yol ne kadar uzun?" diye sordu.

"Yaklaşık dört yüz metre."

"Onu o kadar uzağa taşıyabilmen mümkün değil," diye mırıldandı. "Seni kapıya kadar bırakayım."

"310587." Doğum tarihim olan şifreyi söyledim. "Bunu şuradaki tuş takımına girersen kapı açılır."

Joey sayıları tuşladı ve kapıların içeriye doğru açılmasını bekledi.

"Bunun için tekrar teşekkür ederim," diye belirtme ihtiyacı hissettim. "Sana çok ters geldiğini biliyorum."

Dar yoldan eve doğru sürerken, "İyiliğinin karşılığını ödüyorum," diye cevap verdi.

Aoife bir iç çekerek, "Burası harika bir yer," dedi dalgınca. "Şu ağaçlara bak ve... Aman Tanrım! Şu evin büyüklüğüne bak," diye cıyakladı. Lanet bir Noel ağacı gibi parlayan ev görünmüştü.

Annem olası hırsızların evin boş olduğunu düşünmesi konusunda paranoyak olduğu için her yere otomatik sensörler ve zaman ayarlı ışıklar yerleştirmişti.

Bahçede.

Evin içinde.

Çimenlerin üstünde.

Çok saçmaydı ama sarhoş halimle bu aydınlatmaya şükrediyordum.

Joey motoru durdurup dışarı çıktı ve koltuğunu olabildiğince öne doğru eğdi.

Aşağıya indim, ayaklarımı arabaya binerken olduğundan çok daha sağlam basıyordum.

"Tekrar teşekkürler," dedim Joey'ye. Sonra arkaya uzanıp *Uyuyan Güzel*'i arabadan çıkardım. "Sana borçlandım."

Bir kolumu hâlâ yarı uykulu olan arkadaşımın beline dolayarak onu ön kapıya kadar sürükledim ve anahtarlarımı çıkarmak için mücadele ettim.

Kot pantolonumun cebinden çıkaramayınca onu kıçının üstüne bıraktım ve uzun bir süre kot pantolonumla boğuştuktan sonra nihayet anahtarlarımı çıkardım.

"Keser misin artık, ben hassas biriyim," diye inledi Gibsie. Ardından olduğu yerde kıvrılıp horlamaya devam etti.

"Ben hallederim," dedi Joey. Anahtarı deliği on santim kadar ıskalayıp ahşap çerçeveye saplamayı başarmıştım. "Kapıyı açmana yardım edeceğim."

Yardımına minnettar olarak anahtarlarımı uzattım ve dikkatimi arkadaşıma çevirdim.

Ayağımla onu dürterken, "Kalk," diye homurdandım. "Eve geldik."

Pislik herif kımıldamadı bile.

"Gibsie!" diye bağırdım.

Sadece horlamaya devam ediyordu.

Kahretsin.

Öfkeyle iç çekerek uzandım ve omuzlarından tutup onu yerden kaldırmaya çalıştım.

Joey kapıyı açtıktan sonra gelip onu kaldırmama yardım etti.

Yardımını geri çevirecek durumda değildim, bu yüzden ikimiz de bir tarafa geçerek arkadaşımın ağır kıçını içeriye taşıdık.

Oturma odasını işaret ederek, "Onu buraya bırakalım," diye talimat verdim.

Joey ışığı yakarken, "Emin misin?" diye sordu. "O kanepe beyaz, adamım."

"Deri o," diye mırıldandım. Annemin üç parçalı koltuk takımını dert edemeyecek kadar yorgun ve acı içindeydim. Kanepeye doğru sürünerek Gibsie'yi yere attıktan sonra, "Kusarsa sabah kendi başına hortumla yıkar," dedim.

"Oldukça uygun." Joey omuz silkip arkasını dönerek kapıya doğru ilerledi.

Ne diyeceğimi bilemeyerek peşinden gittim.

Bu gece birkaç saat içinde depresif, çileden çıkarıcı ve son olarak da düpedüz kafa karıştırıcı bir hal almıştı.

"Dinle," dedi Joey. Dışarıdaki çakıllı yola çıkmıştık. "Shannon hakkında konuşacağım."

İşte başlıyoruz, diye düşündüm içimden.

Hurda arabasına bindiğimden beri bu konuyu açmasını bekliyordum.

Terbiyeli ol. Kavi çeneni kapalı tut.

"Ne olmuş Shannon'a?" diye sordum kapı çerçevesine yaslanarak.

Doğrudan, "O kırılgan biri," dedi Joey. "Hassas."

"Evet." Sesim hırıltılıydı, bu yüzden boğazımı temizleyip tekrar denedim. "Ben... şey, bunu çoktan tahmin ettim."

Joey başını sallayarak ellerini ceplerine soktu.

Çenemi kapalı tutup devam etmesini bekledim.

"Söylemeye çalıştığım şey, kız kardeşime göz kulak olduğun için teşekkür etmek istemem," dedi en sonunda. "Zor birkaç yıl geçirdi ve Tommen onun için iyi bir seçenek gibi görünüyor. Okulda ona göz kulak olmaya devam etmeni umuyorum... Bilirsin, kimsenin ona zorluk çıkarmaması için."

Kaşlarım havalandı. "Ah, evet. Elbette, hiç sorun değil."

Tekrar başını salladığında kelimeler ağzından bu kez daha hızlı döküldü. "Tommen'a alışıyormuş gibi görünüyor ve bana çocukların ona karşı çok kibar davrandığını söylüyor ama BDO'da olduğum için onun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmemin imkânı yok. Ayrıca kız kardeşim kafasının içinde neler döndüğünü her şey için çok geç olana kadar kimseye söylemez."

Kaşlarımı çattım. "Her şey için çok geç olana kadar mı?"

"Sürtük kızlar falan işte," diye açıkladı. "Kız kardeşim bebek bezli dönemlerden beri sırtında hedef tahtasıyla geziyor."

"Bu cidden boktan bir durum," diye mırıldandım. Tüm bunları zaten bilsem de ağabeyine fark ettirmeyecek kadar ayıktım.

"Çocuklar acımasız," dedi hak verircesine.

"Kesinlikle öyleler," diye mırıldandım.

Çok uzun süre bana baka baktıktan sonra, "Bana anlatmayı düşünüyor musun?" diye sordu.

Ah, Yüce İsa.

Ne?

Ona ne anlatmamı bekliyordu?

Beynimi kurcaladığımda genel izleyici kitlesine uygun hiçbir cevap bulamadığım için çenemi kapalı tuttum.

"Ciara Maloney'nin erkek arkadaşı," diye tamamladı Joey. Bu sırada bana tuhaf bakışlar atıyordu. "Tommen'dan bir çocuk dün onu öldüresiye dövmüş."

"Ah?" Tek kaşımı kaldırıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Öyle mi?"

Joey sırıttı. "Evet, öyle."

"Eh, umarım onu perişan etmiştir," diye geveledim ağzımda. O sikik ahlaksız kızları hatırlayınca öfkeden kudurduğumu hissettim. "Kız arkadaşının sürtüğün teki olduğunu duydum."

"Duyduğuma göre kötü durumdaymış," diye yanıtladı Joey. "Kırık burun. Birkaç dikiş."

"Ne kadar da kötü," dedim yavaşça.

Bana tekrar uzun bir bakış attıktan sonra başını iki yana salladı. "Her neyse, kız kardeşimle ilgilenecek birinin olmasına sevindiğimi söylemek istedim. Benim ilgilenemediğim zamanlarda."

Gitmek üzereyken tekrar arkasına döndü.

"Arkadaş." Ağzından çıkan kelimede acı bir tat vardı. "Kız kardeşimin bir *arkadaşa* ihtiyacı var, Kavanagh," diye açıkladı. "Yaz geldiğinde gidecek bir çocuk için umutlanmaya değil."

Uyarısını açık ve net bir şekilde duymuştum.

Boktan durumdaki beynim bu uyarıya kulak asmamış olabilirdi ama kesinlikle duymuştum.

Joey tek kelime daha etmeden arkasını dönüp gitti ve beni kapı eşiğinde aklımda sadece iki şeyle onu izlerken bıraktı.

Birincisi, hayalarım için bir buz torbası bulmam gerekiyordu.

İkincisi, kız kardeşiyle yapmayı arzuladığım o son derece uygunsuz şeylerin hayalini kuruyordum.

32

İZİN GÜNLERİ VE ŞEYTANİ ERKEK KARDEŞLER SHANNON

"Bence o kıza bir yüzük alman gerekiyor, Joe." Pazar sabahıydı, Aoife'nın ağabeyimin komodinine bıraktığı notu tekrar tekrar okuyordum. "O çok koruyucu biri."

Joey çenesini kaşıyarak, "Aynen," diye mırıldandı. "Beni gerçekten seviyor olmalı."

"Şey... seviyor *olmalı* derken?" Gözlerimi devirdim. "Sana tapıyor."

"Ama bunu benim için yapma nedenini anlamıyorum."

"Ben de," diye takıldım. "Özellikle de sen *Shrek*'e bu kadar benzerken."

"Küstah pislik," diye cevap verdiğinde kıkırdayarak birbirimizi ittik. "Ver bana, nota tekrar bakacağım."

En az on iki kez okuduğu notu ona geri uzattıktan sonra çay fincanımla birlikte mutfak masasına yürüdüm.

Sandalyeme oturup notu okurken kafa karışıklığıyla kaşlarını çatan ağabeyimi izledim.

"Neden bunu yapsın ki, Shan?" Başını iki yana sallayarak bir dolaptan bir diğerine gidiyor, sürekli kapakları açıp kapatıyordu. "Bunu yapmak için sabahın köründe kalkmış olmalı." Buzdolabını açtığında içine yerleştirilmiş bir yığın yiyecek olduğunu fark etti. "Bu ona bir servete mal olmuştur."

Joey haklıydı.

Henüz saatin on bir olduğu düşünülürse, Aoife bunu yapmak için çok erken kalkmış olmalıydı.

Ayrıca ona bir servete mal olması konusunda da haklıydı.

Çöp kutusunda 143,67 *euro* tutan bir alışverişin fişini bulmuştum.

"Burada çocuklarla birlikte saat birde geri geleceğini söylüyor," diye ekledi. Uyandığından beri içine dert olan notu bir kez daha okuyordu. "Önce oyun parkına gidecekler, sonra da biraz şut atmak için sahaya."

"Şunu gördün mü?" diye sorarken haftanın günlerine göre etiketlenip düzgünce sıralanan yedi zarfı karıştırıyordum.

Küçük kahverengi zarflardan birini salladığımda içinde şıngırdayan bozuk paraların sesini duyup gülümsedim.

"Kız arkadaşın paranı günlük bütçelere göre paylaştırmış."

Joey'nin ağzı açık kaldı. "*Ne?*"

"Aynen öyle," dedim kıkırdayarak. Salı gününün zarfını tekrar sıradaki yerine yerleştirdim.

"Yok artık," diye mırıldandı Joey. Benim olduğum yere doğru yürüyüp küçük dikdörtgen zarfları avucunda topladı.

"Ayrıca hepsine senin için küçük kalpler koymuş," dedim sessizce gülerek. "Çok sevimli."

"Birine sadece seni sevdiği için sinirlenmek normal bir şey mi?" diye sordu ağabeyim. Elindeki zarflara kafası karışmış gibi bakarken yeşil gözlerini bana doğru çevirdi. "Bu normal mi?"

"Bana niye soruyorsun?" Huzursuzlanarak omuz silktim. "Daha önce hiç böyle şeyler yaşamadım."

"Ah, şuna bakar mısın?" dedi iç çekerek. Aoife'nın araba anahtarlarının altında duran yirmilik banknotu ve yanındaki yapışkan notu gösterdi. *Joey ve Shannon'ın kahvaltı fonu.*

Altında büyük harflerle şunlar yazıyordu: *Kardeşini besle, bebeğim. Aşırı zayıf.*

"Kız arkadaşım bana cep harçlığı bırakmış," dedi Joey sarkastik bir tonla. "Yüce Tanrım, Shan."

"Ona kızma," dedim. "Bize yardım etmeye çalışıyor."

"Biliyorum." Burun kemerini sıkıp yavaşça nefesini dışarı verdi. "Ayrıca ona kızgın değilim. Sadece bununla nasıl başa çıkacağımı *bilmiyorum.*"

"Belki sadece teşekkür edebilirsin?" diye öneride bulundum. "Onu sevdiğini söyleyebilirsin? Çiçeklere ne dersin? Onlar da güzel olabilir."

Joey sırıttı. "Bir sürü fikrin var, değil mi?"

Gülümsemesine karşılık verdikten sonra kendimi iç çekerek ortadaki açık gerçeği ya da eksikliği ele almak için zorladım. "Sence annem yakında döner mi?"

Ağabeyimin gözlerindeki parıltı söndü.

"Gerçekten ne yaptığı umurumda değil, Shan," diye yanıtladı sertçe. "O şerefsiz herif bu evden uzak durduğu sürece."

Geri gelecek, Joey.

Bunu biliyorsun.

Kendine yalan söylemeyi bırak.

"Aynen." Tırnağımı ısırarak biraz önceki cevabını düşündüm. "Eğer annem dönmezse ne yapacağız, Joe?"

Beni asıl endişelendiren şey buydu.

Annemdi.

Çünkü bizi daha önce bu seferki gibi bir gecede terk etmemişti.

"Atlatacağız, Shan," diye cevap verdi Joey. Yutkunurken âdemelması hareket etti. "Her zaman yaptığımız gibi."

"Peki ya okul?" diye fısıldadım.

"Büyükannem bu gece Beara'dan dönmüş olur," dedi kendinden emin bir tavırla. "Her zamanki gibi çocukların okul ve diğer işleriyle ilgilenecek." Eliyle yüzünü ovuşturdu. "Tek yapmamız gereken evle ilgilenmek, faturaları ödemek, sabahları onlara öğle yemeklerini hazırlamak ve akşamları büyükannem onları bıraktığında burada olmak."

"Paskalyadan sonra okul gezisine gidecektim ama evde olmadığına göre iptal ede..."

"Hayır," diye bağırdı ağabeyim. "Etmeyeceksin."

"Joey," dedim iç çekerek. "O zamana kadar annem gelmemiş olursa çocuklarla tek başına ilgilenemezsin."

"Tek başıma olmayacağım," diye karşı çıktı. "Sana zaten büyükannemin yardım edeceğini söyledim, Aoife da yanımda olur. O geziyi kaçırman gibi bir ihtimal yok. Şu bok çukurundan çıkmaya ihtiyacın var, Shan. Hepimizden daha çok."

"Emin misin?" dedim boğuk bir sesle.

Başıyla onayladı.

Sakinleştirici bir nefes alarak, "Bunu çok sık söylemediğimi biliyorum ama seni sevdiğimi ve benim ağabeyim olduğun için çok mutlu olduğumu bilmeni istiyorum."

Joey yüzünü buruşturdu. "Bana karşı yumuşak mı davranıyorsun, küçük kardeşim?"

"Hayır." Yüzüm kızarıyordu. "Sadece bizim için önemli olduğunu bilmeni istiyorum. Bizim için yaptığın her şey için minnettarız."

Bizi terk etme.

Lütfen beni asla terk etme.

"Pekâlâ, sen de öylesin ufaklık," derken biraz mahcup görünüyordu.

"Bir gün harika bir baba olacaksın," diye dalga geçip onu daha da rahatsız etmeye karar verdim.

Joey homurdandı. "Tabii, öyle bir şey asla olmayacak."

Göz kırptım. "Asla asla deme, Joe."

"İnan bana, başka bir adamın çocuklarına babalık yaptığım için bana hayat boyu yetecek kadar sorun gördüm," diye karşılık verdi.

"Şimdi yukarı çıkıp üzerine bir şeyler giy ve şarküteriye gidip tavuk fileto dürüm alalım."

"Buzdolabı ağzına kadar dolu zaten," diye bilgilendirdim onu.

"Evet," dedi sırıtarak. "Ama kız arkadaşım bana kesin bir emir verdi ve bunu görmezden gelecek kadar kalın kafalı biri değilim."

Dünden beri hiçbir şey yememiştim, karnım sabırsızlıkla guruldu-yordu.

"Patates mücver," diye mırıldandım ne yiyeceğimi düşünürken. "Biraz da reçel ve bir kutu kola."

Sandalyeden fırlayıp aklımda yemekle merdivenlere doğru koştum.

"Bekle, Shan. Neredeyse unutuyordum..." Cümlesini yarıda keserek mutfağa girdi ve birkaç dakika sonra elinde küçük hediye ambalajıyla sarılmış bir paketle geri döndü.

Hediyeyi bana uzattıktan sonra saçlarımı karıştırdı. "On altıncı yaş günün kutlu olsun, Shan."

"Teşekkürler, Joey." Pembe ambalaj kâğıdının altındaki, bir CD olduğunu bildiğim hediyeyi tutarken gülümsedim.

"Elimde olsa sana daha fazlasını alırdım," dedi mahcup bir tavırla omuz silkerek. "Ayrıca kart almayı unuttum..."

"Kes şunu," dedim merdivenin basamağına çöküp kâğıdı yırttıktan sonra heyecanla devam ettim. "McFly'ın albümü!" Heyecandan irileşmiş gözlerle elimdeki CD'ye bakıp gülümsedim. "Bunu gerçekten çok istiyordum."

"Biliyorum," diye homurdandı. "Tam da öyle bir kızsın." Elini kot pantolonunun cebine atıp kucağıma bir kutu daha fırlattı. "Bu Aoife'dan," diye açıkladı.

İki hediye alma ihtimalinin heyecanıyla puantiyeli ambalaj kâğıdını yırttım. Kutunun içindeki şeyi gördüğümde nefesim kesildi.

"Vay canına," dedim elimdeki tasarım parfüm şişesine ağzım açık bakarak. "Bu ona bir servete mal olmuş olmalı."

"Sana da âşık herhalde," diye alay etti Joey.

Gözlerimi devirdim. "Hı-hı."

"Acele et ve üstünü değiştir," diye emretti, ön kapıya doğru ilerlerken. "Ben arabada olacağım."

Hediyelerimi alıp hızla odama girdim, onları dikkatlice şifonyerimin üzerine yerleştirdikten sonra pijamalarımı çıkardım.

Üzerime bir hırka ve eşofman altı geçirip, yeni parfüm şişemin bu-

lunduğu kutuyu yırtarak açtım. Kokuyu her tarafıma sıktıktan sonra ağabeyimin peşinden koştum.

Koridordaki ayakkabılarımı ayağıma geçirip tırabzandan montumu aldım ve aceleyle dışarı çıkıp arabaya doğru hızla ilerledim.

Yolcu koltuğuna oturduğum anda alkol kokusu tüm duyularımı ele geçirdi.

Öksürerek camı indirirken, "Tanrım, Joey," dedim. "Burası bira fabrikası gibi kokuyor."

"Biliyorum," dedi motoru çalıştırıp kaldırım kenarından uzaklaşırken. "Bunun için Tommen'daki arkadaşlarını suçlayabilirsin."

"Arkadaşlarım mı?" Başımı sallayarak göz ucuyla profiline baktım. "Neyden bahsediyorsun?"

"Johnny Kavanagh," dedi ağabeyim. "Dün gece onu bardan eve bıraktık."

"Ah."

Bir dakika.

Ne?

"Johnny'yi eve mi bıraktınız?" Sesimin bu kadar yüksek ve tiz çıkmasından nefret etmiştim. "Ne zaman... Nasıl... *Neden?*"

"Dün gece paket siparişimizi almaya gittiğimizde," diye açıkladı Joey. Siteden çıkıp ana yola girdi. "Kasabadaki patatesçinin yanında bir duvara yaslanmıştı. Kötü durumdaydı."

"Öyle mi?"

Ah, Tanrım.

Göğsüm endişeyle sıkıştı.

"Nesi vardı?"

"Son noktaya gelecek kadar sarhoş olmuştu," diye homurdandı Joey. "Arkadaşı daha da kötüydü."

"Arkadaşı mı?" diye sorarken duygularımın ses tonuma yansımasına engel oldum. "Onun... kız arkadaşı mıydı?"

"Hayır, iriyarı sarışın bir çocuktu," diye düzeltti içimi rahatlatarak. "Sanırım ismi Gussie ya da Gillie gibi bir şeydi."

"Gibsie," diye onayladım sessizce. Bu sırada ikisinin okulda ne kadar yakın olduklarını düşünüyordum.

"Evet." Joey başını salladıktan sonra hafif bir kahkaha attı. "Kahrolası aptal kendini arabanın üstüne atıp merkezini geri vermemi istedi." Ardından gülerek, "Hem de oldukça ciddi görünüyordu. Sanki gerçekten Kavanagh'yi kaçırdığımı düşünüyor gibiydi," diye devam etti.

Kaşlarımı çattım. "Gibsie neden Johnny'ye *merkezim* dedi?"

"Johnny'nin ragbideki pozisyonu dış merkez," diye açıkladı. "On üç numara."

Ah, evet. Bunu biliyordum.

"Yani onları eve mi bıraktın?" diye sorarken vücudumu bir sıcaklığın ele geçirdiğini hissediyordum. "Johnny'nin evine?"

"Evet," diye onayladı ağabeyim. "Kavanagh'nın Gibsie denen çocuğu eve taşımasına yardım etmek zorunda kaldım. Bacakları tutmuyordu, Shan. Berbat bir haldeydi. Onu oturma odasında bıraktık."

"Johnny'nin *evine* mi girdin?"

Aklım karışmış bir şekilde ağabeyimin anlattıklarını sindirmeye çalışıyordum.

Dün gece Johnny'yle birlikteydi.

Onun evindeydi.

Onun evinin *içindeydi.*

Ona beni sorup sormadığını sormak istiyordum ama bu sorunun dudaklarımdan dökülmesini engellemeyi başarabilmiştim.

"Evet, Shan. Tanrı aşkına, sahip oldukları eve bakılırsa, ailesi çok zengin olmalı." Joey keskin bir nefes verdi. "Hayatımda o kadar süslü bir yer görmedim..."

Çalan telefonun sesi havayı doldururken dikkatimiz dağıldı.

İkimiz de ceplerimizi kontrol ettik.

"Benimki değil," dedi Joey.

"Benimki de değil," diye mırıldandım. Önce gösterge paneline sonra da ayaklarımın dibindeki zemine baktım.

Zil sesi kesildi ve birkaç saniye sonra yüksek sesle titreşim yayarak yeniden başladı.

"Arka koltuğu kontrol et," dedi Joey. Yolun kenarında durup dörtlüleri yaktı.

Kemerimi çözüp koltukların arasından arka koltuğa geçtim ve koltuğun altında sesin geldiği yeri aradım.

Arabayı tekrar trafiğe sokarken, "Bir şey çıktı mı?" diye sordu Joey.

"Hayır."

Koltukların arasından aşağı eğilerek sürücü koltuğunun altına baktım.

"Ah, bekle. İşte burada!" diye bağırdım. Gözlerim şık görünümlü telefonun ışığına ve yere çarpan titreşimine takıldı. "Onu gördüm."

Zil sesi tekrar kesildiğinde elimi uzatıp telefonu aldım.

Koltuğa geri dönerken gözlerimi telefonun üstünde gezdirerek emniyet kemerimi hızla bağladım.

"Bu Aoife'nın mı?" Pahalı görünen cihazı inceledim. "Noel için yeni bir telefon mu aldı?"

"Hayır," diye yanıtladı Joey. "Noel için ailesi ona saç düzleştirici almış."

Telefon tekrar çalmaya başladığında ekranda *Kral Klitoris* yazısı yanıp sönmeye başladı.

"Iyyy, Joe," diye inledim. "Bu çok iğrenç."

"Ne?"

"Her kim arıyorsa *Kral Klitoris* diye kaydedilmiş."

Ağabeyim kafasını geriye atıp kahkahalarla gülmeye başladı.

"Hiç komik değil," diye uyardım. Arama sona erdiğinde ekran tekrar kardı. "Bu oldukça rahatsız edici."

"Arayan senin arkadaşın, Gibsie denen çocuk. Johnny'nin dün gece rehberini değiştirdiği için ona bağırıp çağırdığını duydum," diye kıkırdadı Joey. "*Kral Klitoris* Gibsie."

Telefon tekrar aydınlandığında ellerimde titriyor ve yüksek sesle çalıyordu.

"Ee, cevap versene," dedi ağabeyim sabırsız bir ses tonuyla. "Muhtemelen bunu arıyordur."

"İstemiyorum." Elimi koltukların arasından geçirip telefonu ağabeyime doğru itmeye çalıştım. "Sen aç."

Elime vurarak kendinden uzaklaştırırken, "Ben ne bok diyeceğim ki?" diye tısladı. "Araba kullanıyorum, Shannon. Cevap ver gitsin."

"Hayır," diye reddettim başımı sallayarak. "Çaldığımızı düşünecekler."

"Hayır, çaldığımızı düşünmezler," diye karşılık verdi huysuzca. Zil sesi kesildiğinde homurdandı. "Tekrar çaldığında *cevap ver* şu sikik şeye!"

Telefon saat gibi işleyerek beş saniye sonra çaldı.

Titreyerek çağrı tuşuna bastım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Ah, merhaba?"

"Pekâlâ, kahretsin, birinin açmasını beklemiyordum," diye yanıtladı telefonun diğer ucundaki ses. "Arkadaşımın telefonu sizde."

"Evet, biliyorum." Gözlerimi kapatarak avuç içimi alnıma bastırdım ve derin bir nefes verdim. "Dün gece ağabeyimin arabasında bırakmış."

"Dün gece biraz bulanık," diye devam etti Gibsie. "O yüzden ağabeyinin kim olduğunu söyleyerek hafızamı tazelemen gerekebilir."

"Joey Lynch?" Ağabeyimin önünde hiperventilasyon* geçirmemek için kendimi zor tutuyordum. "O ve kız arkadaşı Aoife, dün gece sizi kasabadan alıp eve bırakmışlar. Telefon koltuğun altına düşmüştü." Rahatsız bir şekilde kıvranarak, "İki dakika önce buldum," diye hızlı bir açıklama yaptım.

Gibsie uzun bir aradan sonra, "Hayır," diye cevap verdi. "Böyle bir şey olduğunu hiç hatırlamıyorum."

"Belli ki olmuş," diye karşılık verdim telaşlanarak. "*Arkadaşının* telefonunun *ağabeyimin* arabasında olduğunu düşünürsek."

"Küçük Shannon?" Gibsie'nin sesi keyifli çıkıyordu. "Sen misin?"

"Şey, evet." Kıpkırmızı oldum. "Benim."

"Ağabeyin yanında mı?" diye sordu.

"Evet ama arabaya sürüyor, o yüzden telefonla konuşamaz."

"Dün gece bizi nereye bıraktığını hatırlıyor mu?"

"Bir dakika, sorayım..." Durup elimle ahizeyi kapattıktan sonra ağabeyime baktım. "Evin nerede olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını soruyorlar."

Joey başıyla onayladığında konuşmaya geri döndüm.

"Evet, hatırlıyormuş."

"Telefonu hoparlöre alır mısın?"

"Denerim." Birkaç tuşa basıp telefonu ağabeyimin kulağına götürdüm. "Tamam, hoparlördesin."

"Selam, dostum. Nasıl gidiyor?" Gibsie'nin sesi şimdi çok daha yüksek çıkıyordu ama fark edilir derecede boğuktu.

"Sesinden anladığım kadarıyla, senden çok daha iyiyim," diye takıldı Joey. "Neye ihtiyacınız var?"

"Kav'ın telefonunu eve bırakabilir misin?" diye sordu. "Seni dışarı çıkardığım için üzgünüm, dostum. Ama burada kafayı sıyırmak üzere, konu kişisel bilgileri olduğunda çok garip davranıyor."

Joey, "Bundan benim çıkarım ne olacak?" dedi hiç vakit kaybetmeden.

"Joey," diye kızdım fısıldayarak.

Bana arsız bir sırıtışla karşılık verdi.

"Kahretsin, dostum. Bilmiyorum," diye mırıldandı Gibsie. "Bir sandviç ve bir demlik çaya ne dersin? Takas yapabileceğim pek bir şey yok."

* Hiperventilasyon, gerekenden hızlı ya da daha derin nefesler alma durumudur. Panik atak rahatsızlığıyla ortaya çıkarak kişinin nefessiz kalmasına ya da farklı semptomlar yaşamasına sebep olabilir. (ç.n.)

Korkuyla başımı iki yana sallayıp, "*Hayır,*" dedim dudaklarımı oynatarak. Buna rağmen, "Evet, harika. Otuz dakika içinde orada oluruz," dedi Joey.

"Joey!" diye bağırdım.

Rahatlamış bir tavırla, "Çok teşekkürler," diye cevap verdi Gibsie. "Mükemmelsin."

"Önemli değil," dedi ağabeyim telefonu elimden alarak. "Ayrıca domuz pastırmalarımı çıtır severim," diye ekledikten sonra aramayı sonlandırıp telefonu yanındaki koltuğa bıraktı. "Güzergâhımızı değiştiriyoruz."

"Ne yapıyorsun?" Gözlerim şaşkınlıkla kocaman açılmıştı. "Oraya *gitmeyeceğiz!*"

"Sorun ne?" diye sordu. "Arkadaş olduğunuzu sanıyordum?"

"Onu okuldan tanıyorum, Joey," dedim boğuk bir sesle. "Bu onun *arkadaşı* olduğum anlamına gelmez!"

"Sakin ol, sadece adamın telefonunu bırakıyoruz."

"Ayrıca orada kahvaltı yapacaksın!"

"Eh, o kadar yolu boşuna gitmiyorum." Joey kahkaha attı. "Ayrıca acıktım."

"Evet, tavuk fileto dürüm yiyecektin," diye hatırlattım.

"Fikrimi değiştirdim."

"Peki ya Aoife?" dedim. "Çocuklar ne olacak?"

"Aoife ve çocuklar saat bire kadar dönmeyecek," diye cevap verdi. "Kendisi söyledi."

"Joey, oraya gidemeyiz," diye yalvardım. "*Lütfen.*"

"Shannon Lynch," dedi alaycı bir ses tonuyla. "Yüzün mü kızarıyor senin?"

"Hayır," diye homurdandım.

"Ondan hoşlanman benim için sorun değil, biliyorsun değil mi?" dedi kıkırdayarak. "Ben öyle bir ağabey değilim. Senden tek istediğim dikkatli olman, sana onun nasıl biri olduğunu anlattım. Yazın gidecek, bu yüzden geçici bir şeye takılıp takılmamak sana kalmış."

"Ondan hoşlanmıyorum," diye yalan söyledim utanarak. "O yüzden *boş ver* gitsin."

"Öyle olsun," diye söylendi Joey. "O zaman bir şeyler yemek için uğramamızda bir sakınca yoktur."

"*Sen* ne istersen yapabilirsin." Suratımı asarak kollarımı göğsümde kavuştururken ofladım. "*Ben* bu arabadan inmeyeceğim."

Yarım saat süren gergin bir sessizlikten sonra, siyah boyalı devasa demir kapının önünde durduk. Joey camını indirip kolunu uzatarak tuş takımına bir şeyler tuşladı.

Birkaç dakika sonra kapılar içeri doğru açıldı.

Ağzım açık kalmıştı. "Kapısının *şifresini* mi biliyorsun?"

Ağabeyim cevap olarak kahkaha attı.

Birkaç dakika sonra devasa kapılar içeri doğru açıldı ve iki tarafı kocaman ağaçlarla kaplı uzun, dolambaçlı bir yoldan ilerlemeye devam ettik.

Birkaç dakika sonra bir ev göründüğünde keskin bir nefes aldım.

Ah, Tanrım.

Burası onun yaşadığı yer miydi?

Tabii ki burasıydı.

"Vay be," diye fısıldadım kendi kendime. Milyonlarca penceresi ve o güne kadar gördüğüm en büyük ön kapısı olan Viktorya tarzı devasa malikâneye bakıyordum.

Ağabeyim etkilenmiş gibi bir iç çekerek, "Biliyorum," diye onayladı.

Yanağımı pencereye yaslayıp geniş çimlere ve bahçelere bakarken tekerleklerin altında çıtırdayan çakılların sesi kulaklarımı doldurmuyordu.

Evin rengi taş grisiydi ama o kadar çok sarmaşıkla kaplanmıştı ki muhteşem görünüyordu.

"Bizim evden altı tane yan yana dizilmiş gibi görünüyor," diye fısıldadım araziye bakarken. "Sadece üst katta on iki tane pencere var."

Joey arabayı ön kapının önüne çektikten sonra motoru kapatıp indi.

"Bir de içeriden görmen gerekiyor," dedi uzanıp telefonu alırken. "Manyak bir şey."

Joey ön kapıya doğru ilerleyip kapıyı bir kez çaldıktan sonra içeri girerken bakışlarımla onu takip ettim.

Yok artık!

Ağabeyim az önce Johnny Kavanagh'nın evine *girmişti*.

33
KRAL KLİTORİS BİR SORUMLULUK JOHNNY

Gibsie kendi kendine ıslık çalarak odama girdiğinde yatağımı ters çevirme aşamasındaydım.

"Telefonunun yerini buldum, Kav," dedi gururla.

"Tanrıya şükür." Rahatlayarak öne doğru eğildim ve yatağımı tekrar bazanın üzerine bıraktım. "Neredeymiş?"

"Joey'nin arabasında."

Kaşlarım havaya kalktı. "*Atıcı* Joey mi?"

Gibsie başıyla onayladı. "Sanırım o."

"Seni ahmak," diye homurdandım. "Bunların hepsi senin suçun."

"Biliyorum," dedi sevinçle. "Ama senin için gelip bırakacak."

"Öyle mi?" Rahatlayarak iç geçirdim. "Aferin sana."

Yorganı yerden alıp tekrar yatağın üzerine attıktan sonra Sookie'yi dikkatlice kaldırdım.

"Aferin kızıma," diye yatıştırdım. Onu en başta rahatsız ettiğim için kendimi çok kötü hissetmiştim.

Gibsie, "Bu hiç hijyenik değil, Johnny," dedi kaşlarını çatarak. "Yatağında böyle uyumasına izin mi veriyorsun?" Titredi. "Bok gibi kokuyor, dostum."

"Hijyenik olmamaktan bahseden kişi sensin," diye homurdanarak ona doğru döndüm. "O senden daha temiz." Yüzüne pis bir bakış attıktan sonra, "En azından Sook uykusunda kendi üzerine kusup annemin kanepesine yuvarlanmıyor," diye ekledim.

Boğuk bir sesle, "Bu konuyu bir daha açmayacağına *söz vermiştin*," derken incinmiş gibiydi. "Sözünü tutmadın."

"Gibs," diye çıkıştım sabırlı olmaya çalışarak. "Yorgunum. Bütün gece senin sarhoş kıçınla uğraştım. Kendini boğmaman için gecenin yarısını seni yan çevirip lanet olası bir bebek gibi örtüye sarmakla, diğer yarısını da kusmuğunu temizlemekle geçirdim. Oturma odasını mahvettin. Alt kattaki banyoyu pislik içinde bıraktın. Seni buraya getirdiğimde *Guinness Rekorlar Kitabı*'na girebilecek gazınla beni neredeyse boğuyordun. Bu konuyu açmamamı istemeden önce bunu atlatmam için bana birkaç saat ver."

"Eh, en azından tüm kalıntıları hortumla temizledim," dedi mahcup bir ifadeyle. "Oturma odası, salon ve banyo eski ihtişamına kavuştu."

"Güzel," diye bağırdım. "Yapman gerektiği gibi. O senin sikik kusmuğundu."

"Beni yerde yatırdın, Johnny!" diye homurdandı Gibsie. "Bu çok kabaydı."

"Çünkü güzel eşyalar konusunda sana güvenemezdim."

"Bir yatak için bile mi?"

"Evet, Gerard. Bir yatak için bile."

"Evet ama ben senin en iyi arkadaşınım ve sen beni *yerde* yatırdın," diye oflayarak karşılık verdi. "Köpek senin yatağının ucunda yatıyor, ben de siktiğimin parkesinde yatıyorum."

Tek kaşımı kaldırdım. "Yatağımın ucunda uyumak *istediğini* mi söylüyorsun?"

Gibsie sessizce gülmeye başlamadan önce birkaç saniye bana öylece baktı. "Evet, pekâlâ. Bununla nereye varmak istediğim hakkında hiçbir fikrim yok."

"Benim de öyle, dostum," diye mırıldandım başımı iki yana sallayarak. "Benim de öyle."

"Bu arada," dedi muzip bir sırıtışla. "Adamın Joey'ye zahmet verdiğimiz için ona kızartma yapacağımı söyledim."

"İyi. Sadece ortalığı topla. Annem sabah geri dönecek," diye cevap verdim. Joey Lynch'in, kız kardeşine karşı niyetlerim konusunda şüpheci olduğu bir zamanda evime gelmesinin ne kadar kötü bir fikir olduğunu düşünemeyecek kadar yorgun hissediyordum.

Üstelik şüpheli olmakta haklıyken...

Gibsie beklentiyle bana bakıyordu.

"Bana öyle bakma," dedim. "Mutfağın nerede olduğunu biliyorsun. Senin için yemek yapmayacağım."

"Gazlı ocağa alışık değilim." Gibsie çaresizce omuz silkti. "Bizim evde elektrikli var."

"Annen pastacı," diye tersledim onu. "Lanet olası bir ocağı çalıştırmayı nasıl bilmezsin?"

"Seninki de gösterişli bir moda tasarımcısı," diye karşılık verdi. "Ama seni kürk mantolar ve *Prada* çantalarla etrafta zıplarken görmüyorum."

"Sen bir bebeksin, bunu biliyor muydun?" diye homurdandım.

"Bakımıyla ilgilenmem için velayeti bana verilen büyük boy bir bebek gibisin."

Yanından geçip mutfağa doğru yürüdüm.

"Tavayı ve her ne pişirmeyi planlıyorsan onu çıkar," diye emrettim. "Bunu senin yerine ben pişirmeyeceğim," diye homurdandım ocağın başına geçip gazı açarken. "Bunu kendi başına yapabilecek kapasiteye fazlasıyla sahipsin."

"Öyle olmasını umalım," dedi kıkırdayarak. Kollarında domuz eti ürünleri ve bir tepsi yumurtayla bana doğru ilerledi.

Ocaktan uzaklaşırken, "Evi yakmadan halledebilecek misin sence?" diye espri yaptım.

"Oldukça eminim," diye yanıtladı Gibsie. Çıplak aleve tehlikeli bir şekilde yaklaşarak çalışmaya başladı.

Ona temkinli bir şekilde bakarken ikna olmamıştım. "Kendini yakma."

"Tamam, baba," diyerek dalga geçti. Ardından, "Çöreklerden var mı?" diye sordu. "Çayımın yanında annenin çöreklerinden olsa çok güzel olurdu," dedi bana doğru dönerek.

Başımı iki yana salladım ve dilimi tutarak bu saçmalığın kafamdan uçup gitmesine izin vermeye karar verdim. "Buzlukta biraz kalmış olabilir, önce fırında ısıtman gerekecek."

"Bunu *biliyorum*," dedi kaşlarını çatarak.

"Öyle mi?" diye mırıldandım alçak sesle.

Gibsie bir sorumluluktu.

Büyük, aptal, sadık bir sorumluluk.

"Senin kızın beni Brian'dan kurtardığı zamandan bahsetmiş miydim?" diye sordu tavada yumurta kırarken. Bu sözlerle beni düşüncelerimden uzaklaştırmıştı.

"Brian mı?" Bayan Gibson'ın uğursuz piç kurusu kedisini düşündüm. "Shannon seni Brian'dan mı kurtardı?"

"Aynen öyle," dedi düşünceli bir şekilde. Raftan bir spatula alıp elinde döndürürken konuşmaya devam etti. "Artık onun seninki olduğunu inkâr etmemene bayılıyorum, dostum."

"Siktir git," diye homurdandım. Merakıma yenik düşerek adadaki tabureye yaslanıp onu izledim. "Anlat hadi."

Gibsie cevabım karşısında kıkırdadı.

"Geçen ay doğum günümdeydi," diye açıkladı. Yarım düzine sosisi cızırdayan yağın içine atmakla meşguldü. "Brian'ı Hughie'nin evine

doğru yürüyüşe çıkarmıştım, çok uzun süre yalnız kaldığında nasıl olduğunu bilirsin."

"Evet." Bu bilgi karşısında gözümü bile kırpmadan başımı salladım.

Son on sekiz ay içinde, *Müfettiş Gadget*'taki kediye benzeyen evcil hayvanıyla birlikte en az dokuz kez evime gelmişti.

"Kendini kaybetti, dostum," dedi Gibsie. "Delirmiş gibiydi. Tasmasını kopardı ve banyoya kaçtı. Küvetin her tarafına sıçtı."

"Sahibine çekmiş," diye takıldım.

"*Annem* hiç kimsenin küvetine sıçmadı," diye hırladı Gibsie.

"Annen değil," diye karşılık verdim. "Sen."

Gibsie kaşlarını çatarak başını yana eğdi, belli ki hatırlamak için beynini zorluyordu.

Ona yardım etmeye karar verdim. "Üçüncü sınıftayken Tipperary'deki okula karşı deplasmanda oynadığımız maç?"

Yüz hatları hatırladığını belli ediyordu.

"Ah, evet," dedi kıs kıs gülerek. "O bir banyo değildi. Okulun soyunma odalarındaki duş kabiniydi ve o piçler bunu hak etmişti. Ayrıca kendimi savunmam gerekirse, sadece on dört yaşındaydım."

"Brian'ı savunmak gerekirse, o sadece bir kedi," diye karşılık verdim.

"O pislik ne yaptığını çok iyi biliyor," diye homurdandı. "Her neyse, evi mahvetmişti, Johnny. Onu yakalamaya çalıştığımızda bize saldırıyordu. Shannon hemen içeri girip o tüylü küçük pisliği kucağına aldı ve eve götürdü. Brian ona ne yaptı biliyor musun? Kıza *mırladı*. Lanet olası keyfi yerindeydi, dostum. Ona sarılmış olmaktan çok memnundu."

Şanslı Brian.

"Bunu neden şimdi duyuyorum?" diye sordum ses tonumu sakin tutmaya çalışarak.

"Özür dilerim," dedi alayla gülerken. "Kızla her konuştuğumda sana haber vermem gerektiğini bilmiyordum."

"Gerekmiyor," diye mırıldandım. "Ben sadece..."

Dış kapının kapanma sesi havayı doldurmadan birkaç saniye önce ön kapıya vurulduğunu duydum.

"Kavanagh?" diye seslendi tok bir ses.

Gibsie benim yerime cevap vererek, "Yukarı gel!" diye seslendi. Sonra bana dönüp göz kırptı. "Uslu dur, dostum. Ağabeyin geldi."

Harika.

Lanet olsun, bu cidden mükemmeldi.

"Tanrım," dedi Joey Lynch. Birkaç dakika sonra, elinde tuttuğu telefonumla mutfağa geçmiştik. Sağ gözünün altında dün gece sarhoş halimle fark edemediğim güzel bir morluk vardı.

Gün ışığında, kendimi onu incelerken bulmuştum.

Boyu uzundu ama bizim yaşımızdaki çoğu gençle olduğu gibi, onunla aramda da sekiz santim fark vardı.

Onun da formda olduğu belliydi. Ancak ciddi bir kas yığınından ziyade çeviklik ve hız için geliştirilmiş, yağsız keskin kaslarla tipik bir atıcı fiziğine sahipti.

"Ön kapıda bir tur rehberiniz olmalı," diye devam etti. Bakışları mutfağımda gezindikten sonra bana çevrildi. "Bu ev müze gibi."

Gibsie, "Öyle," dedi sessizce gülerek. "Burası bir malikâne."

Tabureden kalkıp aramızdaki mesafeyi kapattıktan sonra çocukla selamlaştım.

"Bunun için teşekkürler," dedim telefonumu elinden alırken. "O kadar yolu bunun için geldin, çok teşekkür ederim."

"Eh, *Kral Klitoris* çok ikna ediciydi," diye karşılık verdi sırıtarak. Bakışlarını Gibsie'ye doğru çevirdiğinde tek kaşını beklenti dolu bir şekilde kaldırdı. "Yemeğim nasıl gidiyor, şef?"

"Genelevdeki bir fahişeden daha hızlı, beyefendi," diye seslendi arkadaşım omzunun üzerinden. "Yumurta?"

"Ahbap," dedi Joey. Gibsie'nin eğilip sıçrayan yağdan kaçtığı yere doğru ilerledi. "Ocağı annen olmadan kullanabilecek kadar büyüdün mü sen?"

Tanrım, bu adam evime öylece girip yemek bekleyen taşaklı biriydi.

Bu tuhaf bir şekilde hoşuma gitmişti.

Joey Lynch açık sözlü birine benziyordu.

Böyle bir insana saygı duyardım.

Gibsie gülerek, "Hiç sanmıyorum," diye cevap verdi. "Bu benim ilk seferim."

Ocağın düğmeleriyle oynadığı sırada kocaman bir alev harlanıp kaşını yaktı.

"Aman Tanrım!" diye kükredi Gibsie. Bir yandan da yüzünü tokatlıyordu. "Yanıyorum."

"Kendine zarar vermeden önce şu şeyi bana ver," diye emretti Joey. Spatulayı onun elinden aldıktan sonra kızartmaları ve yumurtaları ters çevirmek için devreye girdi.

Ocağı orta ateşe getirerek en yakın arkadaşımın omzundaki kurulama bezini kaptı ve etrafa sıçrayan yağları temizlemeye başladı.

"Siktiğimin özel okul çocukları," diye mırıldandı sessizce. "Her şeyin sizin yerinize yapılmasına alışmışsınız."

Gibsie sessizce gülüyordu. "Kahretsin, Kav," derken ocaktan bir adım geri çekildi. "Yanılmışım. Tam bir baba olan kişi buradaki herifmiş."

Joey omzunun üzerinden, "Bana bir iyilik yap, Kav," diye seslendi. "Yanına gidip kız kardeşimi kontrol et, olur mu?"

Kalbim göğsümdeki yerinden fırlamıştı. "Shannon mı?"

Joey başıyla onaylayıp tezgâhtan bir tabak aldı. Tabağa birkaç parça domuz pastırması koyduktan sonra, "Dışarıda, arabanın içinde bekliyor," diye ekledi.

"Onu neden arabada *bıraktın* ki?" diye sordum gergin bir ses tonuyla. "Dışarısı buz gibi."

"Çünkü beni dinleyip içeri gelmedi," diye karşılık verdi Joey. Kulağa alaycı bir '*hah*' gibi gelen bir ses tonu kullanmıştı. "İstersen onu kendin içeri sokmaya çalışabilirsin ama yerinden kıpırdamıyor."

Bana iki kez sormasına gerek kalmamıştı.

Ya da bunu yapmam için izin vermesine.

Çoktan ayağa kalkmış ve ön kapıya doğru ilerlemeye başlamıştım.

34

KÖPEKLER VE HİSLERİN SALDIRISINA UĞRAMAK SHANNON

Şaşırmış bir şekilde Aoife'nın arabasının arka koltuğunda oturuyor ve Kavanagh'ların evine bakarak seçeneklerimi tartıyordum.

İçeri mi girmeliydim?

Burada mı beklemeliydim?

Top gibi kıvrılıp burada yokmuş gibi mi davranmalıydım?

Annesi içeride miydi?

Babası orada mıydı?

Cuma günü olanlar yüzünden hâlâ utanıyordum. Barda ve sinemada birlikteyken rahat olsam da, son iki geceyi Johnny'nin önünde kustuğum için yatağımda gözümü kırpmadan aşağılanma duygusu içinde boğularak geçirmiştim.

Bu çocuk dengemi bozmuştu. Onun kişisel alanında olmak, nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir konuydu.

Ona karşı olan hislerimle başa çıkabileceğimden emin değildim.

Düşüncelerim, iki çift kocaman sarı patinin cama çarpmasıyla kesintiye uğradı.

İrkilerek bakışlarımı çevirdiğimde parlak pembe tasmalara sahip, birbirinin aynısı iki köpeğin ağızları açık ve dilleri bir tarafa sarkmış bir şekilde havlayarak bana baktıklarını gördüm.

Hiç düşünmeden sürücü koltuğunu öne kaydırıp arabadan indim.

Ayaklarım çakıllara değdiği anda, her iki köpek de üstüme tırmanmaya çalıştığı için öpücükler ve havlamaların saldırısına uğradım.

"Merhaba, çocuklar!" dedim uzanıp ikisini de okşarken.

Gösterdiğim ilgi onları kızdırmış olmalıydı, sadece bir an sonra köpeklerden biri üzerime atlayarak patilerini sertçe göğsüme geçirdi.

"Off."

Dengemi kaybederek gürültülü bir oflamayla yere düştüm.

Düştüğüm anda yüzüme ve boynuma salyalarını akıtarak üzerime çıktılar.

Gülerek yüzümü eğmeye çalıştım ama işe yaramadı çünkü ısrarla sevgilerini göstermek istiyorlardı.

Arabada fark edemediğim şey, her iki köpeğin de yakın zamanda

inek gübresi içinde yuvarlanmış olmalarıydı. Hem tüyleri çamurla keçeleşmiş haldeydi, hem de *çok* kötü kokmaya başlamışlardı.

Ayağa kalkmak için çabaladığım başarısız bir denemenin ardından, köpekler beni koklayıp patileriyle dürterken ve açıkta kalan her noktamı yalarken kendimi yağmurdan ıslanmış çakılların üzerinde sırtüstü yatarken buldum.

"Ne kadar cana yakın bir çiftsiniz," dedim sessizce gülerek. Kaçmaya çalışmaktan vazgeçmiştim. Kıyafetlerime sızan ıslaklığı hissedebiliyordum ama kalkmak için hiçbir hamle yapmadım.

İstesem de bunu yapamazdım.

"Merhaba," dedim gülerek. Karnımın, poposu için mükemmel bir yuva olduğuna karar vermiş köpeğe sırıtarak baktım.

Yüzümü yalarken patilerini omuzlarıma sertçe bastırmıştı.

"Çok tatlı bir kızsın, değil mi?" diye mırıldanırken eğilip ağzıma doğru uzattığı dilinden kaçmaya çalıştım.

Diğerinin tepemde dikilip dikkat çekmek için çırpındığını düşünürsek bu oldukça anlamsızdı.

"Yavaş ol," diye uyardım yanımda duran köpeği. "Hassas bir yüzüm var."

"Bonnie! Cupcake! Bırakın onu," diye emretti tanıdık bir ses yakınlardan ama ikisi de onu dinlemedi.

Bunun yerine, bana sevgi göstererek köpek komasına sokma çabalarını arttırmış gibi görünüyorlardı.

Birkaç dakika sonra, bir çift el koltuk altlarımdan beni tuttu.

Ani temasla irkilen bedenim istemsizce kenetlenirken yerden kaldırıldım.

Johnny beni ayağa kaldırdıktan sonra bize doğru hamle yapan köpeklere karşı beni hızla arkasına itti.

"Hayır!" diye bağırdı. Bir kolunu etrafımda tutarken, diğerini de uyarmak için havaya kaldırmıştı. "Bonnie," diye seslendi. "Sen kötü bir kızsın." Gözleri bize yaklaşan diğer köpeğe döndü. "Cupcake, bunu aklından bile geçirme."

Cebine uzanarak bir tenis topu çıkardı ve köpeklerin önünde sallayarak anında dikkatlerini dağıttı.

"Evet. Bunu gördünüz, değil mi?" diyerek onları ikna ettikten sonra topu avluya doğru fırlattı.

Top gözden uzak bir yere düştüğünde iki köpek de peşinden fırladı.

Onun bir anlık dikkat dağınıklığını fırsat bilerek tokamı çıkarıp

saçlarımı sol omzumun üzerine atarak yüzümü yanımdaki çocuktan gizledim.

Onlar gözden kaybolduğunda, "Köpekler için üzgünüm," dedi Johnny. Bana dönerek hızlıca bir kez daha göz gezdirdiğinde yüzünü buruşturdu. "Tanrım, seni mahvetmişler."

Onu gördüğümde o kadar afallamıştım ki, ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Kendimi toparlamam ve onun *benimle* konuştuğunu fark etmem birkaç dakikamı almıştı. "Ha?"

"Kıyafetlerin," diye açıkladı eliyle beni tepeden tırnağa işaret ederek.

Kendime baktığımda dudaklarımın ucuna gelen bir iniltiyi bastırdım.

Evet, haklıydı.

Çamur, yağmur, tutam tutam tüy ve köpek salyası içinde kalmıştım.

"Ah, şey, evet," dedim mahcup bir şekilde ellerimi lacivert eşofmanıma silmeye çalışırken. Salyalar parmaklarıma yapışmıştı. "Evet, öyleyim," derken tek yapmak istediğim Aoife'nın arabasının arkasına atlayıp ortadan kaybolmaktı. Ama bunun yerine, küçük bir kahkaha atmak için kendimi zorladım.

"Onlar için üzgünüm," diye özür diledi Johnny. Biraz utanmış gibi görünüyordu. "O ikisi tam bir vahşi."

Başımı sallayarak derin bir iç geçirdim. "Hayır, sorun değil. Ben dert etmem. Bonnie ve Cupcake, gerçekten çok tatlılar."

"Bonnie ve Cupcake, gerçekten çok *eğitimsizler*," diye düzeltti yüzünü buruşturarak. Ellerini giydiği gri eşofman altının ceplerine yerleştirdikten sonra, "Annemin köpekleri. Onlara insanmış gibi davrandığı için bizden biri olduklarına inanıyorlar," diye ekledi.

"Ailen evde mi?" diye sordum. Ağabeyimin onun ebeveynlerinden biriyle aynı ortamda bulunacağı düşüncesi inanılmaz derecede gerilmeme sebep olmuştu.

Joey çok açık sözlü biriydi, aklına gelen her şeyi söylemeyi severdi.

Beyin sarsıntısı olayından bahsetme ihtimali çok fazlaydı.

"Hayır, Dublin'de kalıyorlar," dedi Joey. "Babam şu anda orada çalışıyor."

Gözlerim büyüdü. "Evde yalnız mısın?"

Johnny sırıttı. "Dört yaşında değilim."

"Bunu biliyorum," dedim kızararak.

Bana merhamet ederek, "Ailem genelde iş için seyahat eder," diye açıkladı. "Çoğunlukla evde yalnız olurum."

Sebebini bilemesem de bu kelimeler beni rahatsız etmişti.

Çoğunlukla evde yalnız olurum.

Bu üzücü bir ifadeydi.

Johnny kaşlarını çatarak uzanıp çenemi avucunun içine aldı. Evet, kelimenin tam anlamıyla çenemi avucunun içine almıştı.

"Bu da ne böyle?" diye sordu. Sesi ölüm gibi sağuktu ama mavi gözleri alevler içerisinde parlıyordu.

"Ne?" dedim paniğe kapılarak.

Çenemi yukarı kaldırarak saçlarımı omzumdan çekerken alçak bir hırıltı çıkardı.

"*Bu*," diye hırladı. Başparmağını elmacıkkemiğimin üzerinde gezdiriyordu. "Ayrıca *bu*," diye eklerken gözümün kenarına dokundu.

Dokunuşu o kadar nazikti ki, acıdan çok histeriyle yerimden sıçramama neden olmuştu.

Elini yüzümden çekti ama geri çekilmedi. Bana o kadar yakındı ki, çenesini sıkıp gevşetirken boynundaki damarın attığını görebiliyordum.

"Shannon, *yüzüne* ne oldu?"

"Ah, bunlar mı?" Gergin bir kahkaha atarak saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Parmaklarımın ucunda saçlarımın arasındaki sümüksü salyayı hissettiğimde yaptığımdan hemen pişman oldum.

Evsiz gibi görünmem yeterince kötü değilmiş gibi, bir de bu görüntüye salyaya bulanmış saçlarım eklenmişti.

"Evet, *bunlar*," diye tersledi yanağıma bakarak. "Bunu sana kim yaptı?"

"Hiç kimse. Dün gece kardeşimin *Lego* kulesine takılıp mutfak masasının kenarına çarptım." Yarınki okul için mükemmel bir şekilde prova ettiğim cümle, inandırıcı görünmek için gereken uzman hassasiyetiyle ağzımdan dökülmüştü.

Vücudumdaki kesik ve morlukların neden olduğu konusunda o kadar uzun zamandır yalan söylüyordum ki, bu sözcükler dudaklarımdan zahmetsizce dökülmüştü.

Johnny, "Buna inanmamı mı bekliyorsun?" dedi beni şaşırtarak.

Kaşlarımı çatarak ona baktım.

Bu *iyi* bir yalandı.

İnandırıcı bir yalandı.

Neden yalanımı yutmamıştı?

"Evet," dedim boğuk bir sesle. Açık sözlülüğü karşısında telaşlanmıştım. "Çünkü böyle oldu."

Kaşlarını kaldırdı. "Bana gerçekten gözünü *kendin* morarttığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Olur böyle şeyler," dedim isteksizce omuz silkerek.

"Genelde olmaz," dedi Johnny. "Kendini bu şekilde hırpaladığına göre son sürat koşuyor olmalısın." Gözleri şüpheyle benimkilere kilitlenmişti. "Kaçıyor muydun?" diye sordu. "Bir şeyden?" Bana biraz daha yaklaştı. "Ya da birinden?"

Kendimi koruma iç güdüm ortaya çıktı. Üç küçük kardeşimin yüzleri bir sonraki sözlerimin arkasındaki güç olmuştu. "Tam olarak ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Bir şey söylemeye çalışmıyorum, Shannon," diye karşı çıktı öfkeyle. "Senden gerçeği söylemeni istiyorum."

"Sana gerçeği *söylüyorum*," diye tersledim alçak bir sesle. "Beni zorlamayı bırak." Gözlerim dolsa da yaşları hızla uzaklaştırdım. "Tanrım!"

Ona yalan söylediğim için kendimi çok kötü hissediyordum ama arkamı dönüp, *"Evet, babam içkiyi fazla kaçırdığında beni dövmeyi ve bir paçavra gibi sağa sola fırlatmayı sever,"* diyemezdim.

İşte tam o anda üstümüzdeki gökyüzü açılmaya karar verdi ve mart yağmurunu sağanak halinde yağdırarak sırılsıklam olmamıza sebep oldu.

Sağanak için minnettar olmuş bir şekilde arkamı dönüp aceleyle arabaya yürüdüm.

Johnny arkamdan, "Yapma bunu," diye seslendi. "Lanet olası arabaya binme."

Başımı iki yana sallarken kapıyı çekerek açtım.

"Özür dilerim, tamam mı?" Bana doğru uzanıp arabanın kapısını tekrar kapattı. "Seni zorlamayacağım." Beni döndürüp yüzüme baktı. "Bu konuda tek bir kelime daha etmeyeceğim."

Yüzüme dokunmak için uzandı ama hemen sonrasında geri çekilip elini ensesine götürdü.

"Anlaştık mı?"

Başımı sallayarak kesik kesik bir nefes verdim. "Anlaştık."

Johnny rahatlamış bir ifadeyle derin bir nefes verdi. "Şimdi, benimle içeri gelir misin?"

"Sanırım arabada beklesem daha iyi olur," diye mırıldandım gözlerinin içine zorlukla bakarken. "Davetsiz misafir olmak istemiyorum...

Yabancıların evine girip yemeklerini yemekten çekinmeyen aptal ağabeyimin aksine."

"Birincisi, ben senin için yabancı değilim ve sen de benim evime izinsiz girmiyorsun," diye düzeltti hışımla. Yağmur yüzünden ıslanıyorduk. "İkincisi, seni evime *davet ediyorum*." Elini su içinde kalmış saçlarında gezdirdi. "Sırılsıklam oldun." Başını eve doğru eğmeden önce bakışları bir kez daha üzerimde gezindi. "İçeri gelmeni *istiyorum*."

"Emin misin?" diye mırıldandım.

Usulca başını salladı. "Kesinlikle."

"Tamam," diye fısıldadım kararsızca. "Eğer emin olduğundan eminsen?"

"Emin olduğumdan eminim," diye takıldı Johnny. "Hadi."

Arkasını dönüp aceleyle ön kapıya doğru koştu ama sonra ayaklarımın yere yapışıp kaldığı yere geri döndü.

Ellerini omuzlarıma koyup beni eve doğru yürütmeye başlamıştı.

Kocaman kapı arkamızdan kapanırken evin içine girdik. "Gördün mü?" diye mırıldandı. "O kadar da kötü değildi, değil mi?"

Başımı onaylarcasına salladım.

Johnny de bir köpek gibi silkelenerek yağmur damlalarının etrafa sıçrattı.

"Bana mı gülüyorsun, *nehir gibi* Shannon?" diye alay etti. Gülümsediğimi fark etmişti.

Tekrar başımı salladım.

Kalbimin yerinden fırlamasına neden olan o büyük, çift gamzeli gülümsemelerinden biriyle karşılık verdi. Ardından onu takip etmemi işaret ederek uzun giriş holünden aşağıya, her iki yanında nereye açıldığı bilinmez iki tane büyük kemer bulunan geniş bir antreye doğru ilerledi.

Dudaklarımı birbirine sıkıca bastırarak ağzımın kafasına göre açılmasına engel oldum ve tepesinde küçük aslan başları oyulmuş karmaşık ahşap korkuluklarıyla ön plana çıkan muazzam merdivene baktım.

Bakışlarım merdiven aralığının her iki tarafındaki ahşap tırabzanların arasından açıkça görülebilen ve sonunda duvarla birleşen merdivenin en üst kısmına çevrildi.

"Burası eski bir ev," diye açıkladı Johnny. "Yüz elli yıllık falan," derken rahatsız görünüyordu. "Satın aldığımızda annem özgün tasarımı çok fazla değiştirmek istemedi. Odaların çoğunu yeniledik ve yeni bir mutfak ekledik ama annem orijinal parçaların bazılarını korumak istedi." Omuz silkerek ekledi. "Evin bir karakteri olduğunu söylüyor."

"Haklı," dedim nefesimi tutarak. Aşırı yüksek tavanları ve kristal avizeleri görebilmek için etrafımda döndüm. "Sanırım bütün evimi bu antreye sığdırabilirsin."

Gibsie'nin soldaki kemerli kapıdan, "Johnny!" diye seslendiğini duyduk.

Johnny, "Aç mısın?" diye sorarken uzun koridorun sonundaki kapıya doğru ilerlemem için beni yönlendirdi. "Gibsie'yi biraz tanıyorsam, buzdolabının içindeki her şeyi kızartmanın peşindedir."

Başımı iki yana salladım, peşinden giderken kollarım korumacı bir tavırla vücudumu sarmalamıştı. "Böyle iyiyim."

Johnny mutfağın kapısını itip açtığı anda, içerideki gün ışığı ve pişen kızartmaların nefis kokusuyla karşılaştık.

Gibsie, "Hey... Küçük Shannon," dedi neşeyle. Kocaman ocağın yanından dönüp gülümsedi ve bana spatulasını salladı.

"Seni içeri getirmeyi başaran Johnny miydi, yoksa benim muhteşem yemeklerimin kokusu muydu?"

"Yağmur yağıyor," diye mırıldandım. Giysilerimdeki nem tenime sızmaya başlarken ürpermiştim.

"Benim gözetimim altında yumurta pişirdin. Gibs," dedi adanın yanındaki taburede oturan ağabeyim. "Sen Darina Allen değilsin."

"Bunun için teşekkürler, Lynchy," dedi Gibsie. Elindeki kızartma tavasıyla ağabeyimin oturduğu yere doğru yürüyüp tabağına bir yumurta bıraktı. "Erkeklik organlarımı seviyorum."

Tezgâhın öbür ucuna uzanan Joey, çaydanlığı alıp iki fincan çay doldurduktan sonra demliği bize doğru salladı. "Shan ve Kavs, çay ister misiniz?"

Gibs?

Lynchy?

Kavs?

Tipik Joey... Parmaklarını şıklattığı anda bir arkadaşlığın kıvılcımını ateşlemişti.

İçimde ani bir kıskançlık kabarırken, ağabeyimin hayatının bu kadar kolay olmasının adaletsizliği kendimi kötü hissetmeme sebep olmuştu.

Bu kıskançlık duygusu, beni saran büyük suçluluk tsunamisi tarafından hızla ortadan kaldırıldı.

Joey için hiçbir şey kolay değildi.

Her durumu en iyi şekilde değerlendirmesi gerekiyordu.

Hepimiz gibi hayatta kalmaya çalışıyordu.

Johnny alçak bir sesle, "Sana havlu falan getirmemi ister misin?" diye öneride bulundu. Bakışları üzerimde gezindikten sonra kaşlarını çatarak ekledi. "Sırılsıklam olmuşsun."

"Yuh," diye bağırdı Joey. Tepkisi beni korkutmuştu. "Tanrı aşkına, sana ne oldu böyle?"

Çaydanlığı bıraktı ve ayağa kalkıp bana doğru yürüdü.

Ama yanıma geldiğinde beni koklayıp hızla geri çekildi.

"Tanrım, Shannon," dedi öğürerek. "Neyin içine yuvarlandın, köpek boku mu?"

Vay canına, çok naziksin, ağabey. Çok teşekkürler...

"Hayır!" diye ters bir sesle cevap verdikten sonra gizlice kendimi koklamaya çalıştım. "Kokmuyorum."

"*Kokmuyorsun* musun?" diye cevap verdi ağabeyim alaycı bir şekilde. "O kadar kötü kokuyorsun ki gözlerim doldu."

Tanrım, Joey!

Johnny bir elini saçlarında gezdirerek, "Köpeklerimin saldırısına uğradı," diye araya girdi. O konuşurken geniş omuzlarından yerdeki fayanslara su damlamaya devam ediyordu. "Onu dışarıda yere düşürüp her tarafına sürtünmüşler."

"Ah," dedi kardeşim. "Sen onun yanındayken kız kardeşimin sürekli saldırıya uğraması ve yere serilmesi çok komik, Kavanagh."

Johnny'nin çenesi kasıldı ama ona cevap vermedi.

Ağabeyim dikkatini bana çevirdi. "Zatürre olmadan önce şu ıslak kıyafetlerden kurtulmalısın, Shan."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama bana fırsat vermeden devam etti.

"Üzerine giyebileceği bir şey var mı?" diye sordu Johnny'ye bakarak. "Ya da o iğrenç kokuyu gidermesi için biraz çamaşır suyu?"

Johnny yavaşça başını salladı. "Evet, bir şeyler bulabilirim..."

"Sadece buradan gitmeye ne dersin?" dedim ağabeyime ters ters bakarak. Verdiğim işareti anlaması için dua ediyordum. "*Eve* gitmeliyiz, Joey."

"Kız arkadaşımın arabasına böyle kokuşmuş bir halde binemezsin," diye karşılık verdi.

"Pislik yapma," diye hırladım. "Beni eve götür."

"Bu kadar çabuk gidemezsiniz. Daha çay içerken sohbet etmedik," dedi Gibsie. "Ayrıca fırında çörek pişiriyorum."

"Sen mi *çörek* pişiriyorsun?" dedim bir an için şaşırarak. "*Sen?*"

"Evet, *ben* yapıyorum," diye karşılık verdi Gibsie. Biraz alınmış gibi görünüyordu. "Harika bir pastacı olduğumu bilmeni isterim."

"Özür dilerim," diye cevap verdim hemen Onu kırmak istemiyordum. "Bana pek *pastacı* gibi gelmedin."

"Sakin ol, dalga geçiyorum," diye güldü Gibsie. "Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok," dedi ocağı işaret edere. "Tek bildiğim, o çöreklerin katil olabileceği."

"Katil çörekler mi?" dedim burnumu kıvırarak. "O halde, umarım yemeyip pas geçmeme aldırmazsın."

Gibsie kıkırdadı. "Seni sevdim." Dikkatini tekrar bana çevirmeden önce arkama bakıp, "Onu sevdim," dedi Johnny'ye. "Ama kokusunu sevmedim," dedi parmaklarıyla burnunu kapatarak. "Ağabeyin haklı... Üstündekileri değiştirmen gerekiyor."

"Sorun değil, ben eve gidiyorum..." dediğim sırada tekrar sözüm kesildi. Bu sefer suçlu Gibsie'ydi.

"Johnny, o burada duş alabilir, değil mi?"

Gözlerim büyüdü. "*Ne?*"

Johnny yavaşça, "Evet, sanırım," diye cevap verirken arkamda durmaya devam ediyordu. "Eğer isterse?"

Adadaki taburesine geri dönmüş olan ağabeyim başını salladı.

"İyi fikir, Gibs," diyerek yumurta ve sosis tabaklarının arasından bu fikri onayladı. "Eve arabayla dönebilmen için o ıslak köpek kokusunu üzerinden atman gerekiyor."

"Ben kokmuyorum," diye mırıldandım.

"Leş gibi kokuyorsun," dediler aynı anda.

"İkiniz de çıkıp gidin ve onu rahat bırakın," diye seslendi Johnny. Sesi oldukça sinirli çıkıyordu. "Hiç de kötü kokmuyor."

"Kokusunu almıyorsun çünkü bağışıklığın var," diye karşılık verdi Gibsie. "O itin her gece yatağında uyumasına izin veriyor," dedi ağabeyime doğru dönerek.

"Köpeğime bir daha it dersen o tavayı sana yediririm," diye uyardı Johnny.

"Tüm samimiyetimle özür dilerim, dostum," dedi Gibsie. Geri çekilmek için ellerini havaya kaldırdı. "Kıymetli köpeğine hakaret etmek istememiştim."

"Bunun için çok üzgünüm," derken sessiz gülüşmeleri ve şakalaşmaları duymazdan gelerek arkamı dönüp Johnny'ye baktım.

Dikkati çocuklardan bana doğru kaydı. "Sorun değil, Shannon," derken sesi sakindi ama gözleri çözmeye korktuğum bir ifadeyle yanıyordu. O anda gözlerimin onunkileri yansıttığını hissedebiliyordum. "Benim banyomda duş alabilirsin."

"Hayır, gerçekten sorun değil," dedim yüzüm utançtan yanarken. "Senin evinde duş almama gerek yok."

"Ah, evet. Buna gerek var," diye seslendi Joey. "Aoife'nın arabasına bu şekilde binmeyeceğini söylerken ciddiydim. Bu halinle ancak seni arabanın arkasında çekerek götürebilirim."

"Tanrı aşkına," diye tersledi Johnny.

Mutfak kapısını açıp elimi tutarak beni koridorda peşinden sürüklemeye başlamıştı.

"Hadi," diye emretti. "Ben seninle ilgilenirim."

"Ah, tamam," dedim boğuk bir sesle. Zaten devasa bir ragbi oyuncusu beni evin içinde sürüklerken nasıl hayır diyebilirdim ki?

"Bilgin olsun," diye seslendi omzunun üzerinden. Beni merdivenlerden yukarı sürükleyerek üst katın sahanlığına ulaştığımızda sağa döndü. "O kadar da kötü koktuğunu düşünmüyorum."

"Şey, teşekkür ederim." Bir çocuğun *o kadar da* kötü kokmadığını söylemesine nasıl karşılık vereceğimi bilmediğim ve nefes nefese kaldığım için daha iyi bir şey söyleyememiştim.

Hızlı hareket ediyordu, elim hâlâ onunkine sarılıydı ve uzun adımlarına ayak uydurmak için koşmam gerekiyordu.

Aralığın sonuna gelip kapalı bir kapının önünde durana kadar yürümeyi bırakmadı.

Koridorun bu bölümünde en az yarım düzine kapının önünden geçtiğimizi fark ettim ama ona ayak uydurmaya çalışmaktan başım dönüyordu ve etrafımda neler olduğuna çok fazla dikkat edemiyordum.

Johnny elimi bırakıp kapıyı açtıktan sonra içeri girerek onu takip etmemi işaret etti.

İçeri girdiğimde önemli bir sporcunun hatıra koleksiyonu gibi düzelenmiş bir yatak odasına adım atmış gibi hissettim.

Oda çok büyüktü, duvarlar maviydi ve ortada sayvanlı büyük bir yatak vardı.

Yatağın karşısında minyatür bir sinemayı andıran bir eğlence merkezi bulunuyordu ama aklımda kalan şey bu ayrıntılar değildi.

Asıl dikkatimi çeken, duvarları süsleyerek sıralanmış kupalar ve madalyalar olmuştu.

Çerçeveli formalar, birkaç tuhaf görünümlü şapka ve İrlanda ragbi takımının posterleri duvarları dolduruyordu.

İki pencere arasındaki uzak duvara yaslanmış meşeden yapılma büyük bir masa vardı.

Bunun üzerinde pahalı görünümlü bir dizüstü bilgisayar, yığınla okul kitabı ve sınav kâğıdı duruyordu.

Üstünde ise duvara monte edilmiş kocaman bir mantar pano asılıydı.

Birçok ünlü sporcunun fotoğrafı panoya yapıştırılmıştı.

Hepsi fotoğraflarda Johnny'nin yanında duruyordu.

"Eh," dedi omuz silkerek. "Burası da benim odam."

Yatağına doğru yürüyüp yerdeki birkaç giysiyi mobilyanın altına tekmeledi.

"Güzel bir oda," derken dudağımı ısırarak etrafı inceliyordum.

Normalde tipik bir genç erkek odası, duvarları süsleyen dev memeli yarı çıplak kızların posterleri eksik olmayan darmadağınık bir yer olurdu.

Onun odasında kıyafetler her yere saçılmıştı ve *PlayStation* kumandalarıyla oyunlar televizyonun yanında, birkaç deri armut koltuğun yanındaki yere saçılmış halde duruyordu.

"Burada duş alabilirsin." Başıyla işaret ederek odanın sol köşesine, yatağının yanında yer alan kapıya doğru ilerledi.

"Eğer bu konuda eminsen?" diyerek cevap verdim. Onun kişisel alanına girmekten ve tüm kıyafetlerimi çıkaracak olmaktan inanılmaz derecede korkuyordum.

Birbirimize yabancıydık.

Onun alanında olmak yanlış görünüyordu.

Yanlış görünüyordu ama çok doğru hissettiriyordu...

"Evet, sorun değil," derken benim için hızlıca kapıyı açtı.

Tekrar dışarı çıkmadan önce kısa bir an için kafasını içeri soktu. "Rafta temiz havlular var. İstediğini kullanabilirsin."

Vay canına.

Bu delilikti.

Gerçeklikten o kadar uzaktı ki.

Bu sabah biraz patates mücveri ve bir kutu kola almak için evden çıkmıştım. Şimdiyse Johnny Kavanagh'nın yatak odasında, onun banyosunda duş almak üzereydim.

Böyle bir şeyin olabilmesi nasıl mümkün olabilirdi ki?

"Sen duştayken kıyafetlerini kurutucuya atmamı ister misin?" diye sorduğunda bulunduğumuz ana geri dönmemi sağladı.

"Kıyafetlerimi mi?" Ellerim karnıma giderken hızla başımı salladım. "Hayır, sorun değil."

Sertçe başını salladı, yatağının altına birkaç parça daha kıyafet tekmelemesini izledim. "Sana annemden bir şeyler verirdim ama genelde seyahate çıktığında giysi odasını kilitler."

"Giysi odası mı?"

"Evet, o şey... annemin işi kıyafetler," derken rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bana sorarsan daha çok devasa bir gardırop gibi bir oda ama annem ofisi olduğunu söylüyor." Ardından sırıttı, belli ki komik bir şey düşünüyordu. "Gibs bir keresinde oraya girdi ve üzerinde çalıştığı yeni bir seri için önemli bir parçayı mahvetti, bu yüzden artık Londra'dayken odayı kilitli tutuyor."

"Annen kıyafet mi tasarlıyor?"

"Evet."

Gözlerim büyüdü. "Moda tasarımcısı gibi?"

Johnny başını salladı.

"Londra'da?"

Bir kez daha başını salladı.

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Yok artık...

"Baban ne iş yapıyor?" diye mırıldandım. "Doktor mu?"

"Hayır, o bir avukat," diye cevap verdi gözünü bile kırpmadan.

Tanrım.

Annesi bir moda tasarımcısıydı ve babası da üst sınıf bir avukattı.

En azından, bu içinde olduğum malikâneyi açıklıyor.

Johnny'nin bakışları yatağının başucundaki dolaba kaydı ve aceleyle üst çekmeceyi çekip açtıktan sonra kıyafetlerini çekmecenin içine tıkıştırdı.

"Sana kıyafetlerimden giyebileceğin bir şeyler bulmaya gidiyorum," diye mırıldandı yanakları hafifçe pembeleşirken. Çekmeceyi kapattıktan sonra dolabından yatağın altına doğru birkaç parça kâğıt tekmeledi. "Yatağın üzerine birkaç kıyafet bırakacağım, belki istersin diye... Hangisini istersen onu seç."

Tereddüt ettim. Derin bir nefes alıp banyo kapısına doğru yürümeden önce bir adım ileri, üç adım geri attım.

Johnny geçmem için kenara çekildi ama o kadar iriydi ki ona dokunmadan geçmeyi başaramamıştım.

"Teşekkür ederim, Johnny," diye fısıldadım. Hormonlarım ve kalbim devreye girerken aceleyle banyosuna girdim.

"Önemli değil, Shannon," dediğini duydum kapıyı kapatmadan hemen önce.

Ah, Tanrım.

Burada neler oluyordu?

35
CEVAPLAR
JOHNNY

"Bir sorum var, *Atıcı Joey*," diye hırladım. Çıplak kız kardeşini banyoma bıraktıktan sonra mutfağa geri dönmüştüm.

"Sor bakalım, *Bay Ragbi*," diye karşılık verdi Joey. Olduğu yerden hiç kıpırdamamıştı.

Bakışlarımı arkadaşıma çevirip kapıyı işaret ettim. "Bir dakika verir misin, Gibs?"

En iyi arkadaşım gözlerimdeki öfkeyi görmüş olmalıydı. Hayatında ilk kez ukala bir yorum yapmamış ya da espri patlatmamıştı.

Sadece ayağa kalkıp kapıyı arkasından kapatarak mutfaktan çıkmıştı.

"Şimdi," dedim yalnız kaldığımızda. Gözlerim Joey'ye kilitlenmişti. "Kim kız kardeşine el kaldırıyor?"

Joey'nin kaşları havaya kalktı.

"Evet, beni duydun," diye homurdandım. "Cuma günü onu okulda yere çökmüş kusarken buldum," dedim bir elimi saçlarıma daldırırken. Öfkeliydim ve tedirgin olmanın da ötesindeydim. "Ona bir şeyler oluyor ve bunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü sorunu düzeltmek istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü kimse ona zarar veremez," diye bağırdım.

"Sana ne söyledi?" diye sordu sakince.

"Oyuncakların üzerine düştüğünü," dedim bağırarak.

Kıçımın oyuncaklarının üzerine düşmüş!

Yumruğun üstüne düştü demek daha doğru olurdu.

Joey başını sallamadan önce uzun bir süre keskin yeşil gözleriyle beni inceledi. "Shannon öyle olduğunu söylüyorsa, öyledir."

"Hayır, hayır! Bana bu saçmalıkları anlatma," diye tısladım sinirlenerek. "Bu izleri ilk görüşüm değil." Birkaç hafta önce yüzünde gördüğüm kızarıklığı ve cuma günü ensesindeki morluğu gayet net hatırlıyordum. "Ona ne oluyor?"

Joey taburesinde arkasına yaslanmıştı, o *nefret ettiğim* kibirli bir ifadeyle bana bakıyordu.

Benim bilmediğim bir şeyi biliyor olması beni çıldırtıyordu.

Evet, artık Atıcı Joey'den o kadar da hoşlandığım konusunda emin değilim.

"Kız kardeşinin canını kim yakıyor?" diye tekrar ettim.

Ben doğrudan bir sonuca varıp onun kıçını tekmelemeden önce bana bir şey söylemesi gerekiyordu.

"Okulundaki şerefsizler mi?"

Cuma günü barda yaptığım şey yüzünden ondan intikam mı almışlardı?

"Onlar mı?" diye üsteledim. "O kızlar mı?"

Joey sessiz kaldı.

"Kendine zarar mı veriyor?" diye sordum.

Bana bakmaya devam etti.

"Ona *sen* mi zarar veriyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı.

"Dostum, konuşmaya başlasan iyi edersin çünkü ağabeyi olman umurumda değil, birazdan o kıçını tekmeleyeceğim."

"Shannon'la bunu konuşman gerekecek," dedi en sonunda. "Sana istediğin cevapları veremem."

"Evet, verebilirsin," diye tersledim. "Sadece ağzını açıp konuşman gerekiyor."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Yapamam ve yapmayacağım. Eğer sana yeterince güveniyorsa, sana söyleyecektir. Söylemek istemiyorsa söylemez. Her iki durumda da, bu kararı vermek bana düşmüyor."

"Bu ne demek şimdi?" diye sordum öfkeyle. "Sana düşmez de ne demek?"

"Tam olarak nasıl duyduysan öyle," diye çıkıştı Joey. "*Bu kararı vermek bana düşmez.* Ama seni temin ederim ki, kız kardeşime asla elimi sürmem," dedi bana sert bir bakış atarak. "Ya da başka bir kadına."

"Burada neler döndüğünü anlamak istiyorum, Lynch," diye çıkıştım. İçimdeki tüm iradeyi kullanıyordum. "Eğer zorbalık ya da bunun gibi bir şeyle karşı karşıya kalıyorsa, ona yardım edebilirim. Bana söylersen bunu düzeltebilirim."

Kaşları kalktı. "Bunu *sen* mi düzelteceksin?"

"Onun için mi?" Sonra kararlılıkla başımı salladım. "Kesinlikle."

"Ondan hoşlanıyorsun," dedi bana bir kaşını kaldırıp başını yana eğerek bakarken. "Belki de hoşlanmaktan daha fazlası."

İnkâr etme zahmetine girmedim.

Ona karşı edemezdim.

Gibsie ya da okulda beni kızdırmaya çalışan çocuklardan biri değildi.

Onun *ağabeyiydi.*

Şu anda saçmalamamam gerektiğini biliyordum.

"Neler olduğunu bilmek istiyorum," diye cevap verdim. "Bilmek *zorundayım.*"

"Bak, sana anlatmayı çok isterdim," dedi sonunda derin bir iç çekerek. "Sana karşı her şeyi ortaya dökmekte hiçbir sakınca görmüyorum. Saklayacak hiçbir şeyim yok. Ama *o*..." Arkamdaki kapıyı işaret etti. "Bunu yapmamı istemez. Birinin bu durumu öğrendiğini düşünürse ölür. BDO'da başına gelen onca şeyden sonra, Tommen'da temiz bir sayfa açmak istiyor. Ben de onun için bunu istiyorum."

"Yani birisi ona zorbalık mı *yapıyor?*" dedim endişeyle. "Tommen'dan biri mi?" Eğer bunu benim okulumdan biri yaptıysa, o okulu yakıp yıkacaktım. "Ya da eski okulundan?"

Bardaki o pisliklerin ona bir oyun daha oynayacak kadar aptal olduklarına inanmakta güçlük çekiyordum.

Buna kibir denilebilirdi ama cuma günü onların ödünü koparmıştım.

Joey uzun bir süre gözlerini bana diktikten sonra başını iki yana salladı.

"Dinle, Kavanagh," dedi sonunda. "Eğer onun kafasının içinde neler döndüğünü öğrenmek istiyorsan, buna uygun olarak hareket et."

"Buna uygun olarak *hareket et* mi?" dedim sözleri karşısında kaşlarımı çatarak. "*Neye* göre hareket edeyim?"

"Sen akıllı bir çocuksun," diye karşılık verdi Joey. "Bunu anlayacaksın."

Başımı salladım. "Ben..."

Sözlerim telefonunun yüksek sesle çalmasıyla kesildi.

Bir rüzgâr kadar sakin bir şekilde parmağını kaldırarak telefonunu cebinden çıkardı. Ekrana bakıp telefonu kulağına götürmeden önce birkaç küfür mırıldandı.

"Ne bok istiyorsun?" dedi ters bir şekilde.

Tabureden kalkıp ocağa doğru yürüdü ve bana sırtını dönerek alçak bir sesle konuştu. "Hayır, sana söylendi... dönüşü yok... ne kadar üzgün olduğun sikimde değil... hayır... o *nerede?*"

Joey'nin tüm vücudunun kaskatı kesilmesini izledim.

Hattın diğer ucundaki kişiyi duymaya çalıştım ama bu imkânsızdı.

"Bu ne zaman oldu... peki ya bebek... tamam... hayır... ne dememi istiyorsun... neden üzüleyim ki... içim rahatladı... iyi... evet geleceğim... az önce sana geleceğimi söyledim, değil mi?"

Arkasına döndüğünde beni ona bakarken yakaladı.

Gizlice dinlediğimi anlamasını umursamadan kaşlarımı kaldırdım.

Yaptığım şey *buydu.*

Bunu inkâr edecek değildim.

"Orada olacağım," dedi alçak bir sesle. "Yola çıkıyorum."

Bununla birlikte aramayı sonlandırıp telefonunu cebine attı.

"Gitmem gerekiyor," dedi o sakin, soğukkanlı ve aklı başında ses tonuyla.

"Gitmek mi?" dedim ona bakarak. "*Nereye?*"

"Bir yere gitmem gerek," dedi kapıya doğru ilerlerken.

"Beklesene," diye bağırdım önüne geçerek. "Kız kardeşin banyoda."

"Evet," dedi çenesini ovuşturarak. "Ona göz kulak olman gerekiyor."

"Ona göz kulak olmak mı?" Neler olduğunu anlamaya çalışarak başımı salladım. "Sadece kız kardeşine *göz kulak olmamı* mı istiyorsun?"

"Aynen böyle söyledim, değil mi?" diye sertçe karşılık verdi Joey.

"Hiçbir şey *söylemiyorsun,*" diye hırladım. "Sorun da bu zaten. Bana bir bok söylemiyorsun!"

"Sana söyledim," diye tersledi. "Bunu *Shannon'a* sormanı söyledim."

"Ne yani, onu burada öylece bırakacak mısın?" diye sordum. "Ne kadar süreliğine?"

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi.

"Bilmiyor musun?"

"Evet, lanet olsun ki bilmiyorum," diye bağırdı. "Sorun olur mu?"

"Onun burada olması sorun değil," diye homurdandım. "Sorun onu burada bırakıyor olman ve benim ona ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrimin olmaması."

"Peki," diye mırıldandı Joey. Alev alev yanan yeşil gözleriyle bana bakıyordu. "Kız kardeşime az önce *babamızın* aradığını söyle. *Annemiz* cuma gecesi düşük yapmış ve şu anda onunla birlikte hastaneden eve dönüyormuş."

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Tahmin bile edemezsin," dedi yanımdan geçip koridorda öfkeyle ilerlerken.

"Onu eve getirmemi ister misin?" diye sordum. Bununla nasıl başa çıkacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ne yapacağımı şaşırmış bir halde peşinden gittim. "Ya da onu hastaneye götür..."

"Lanet olsun, ona göz kulak ol yeter," diye kükredi Joey. Ön kapıda durup arkasını dönerek bana ters ters baktı. "Bunu yapabilir misin, Johnny Kavanagh? Benim için kız kardeşime göz kulak olabilir misin?"

"*Evet*," diye mırıldandım. Ses tonundan hoşlanmamıştım ama şu anda üzgün olduğunu tahmin edebiliyordum. "Olurum."

"Güzel," diye tersledi. "Müsait olduğumda onu gelip almak için seni ararım. Ben arayana kadar burada kalsın, tamam mı?"

Onu almak mı?

Kız kardeşinin ne olduğunu sanıyordu?

Kahrolası bir kargo paketi mi?

Onun şu anda çok büyük bir sıkıntı içinde olduğunu biliyordum. Bu yüzden sadece başımı salladım ve bana uzattığı telefona numaramı yazıp ona geri verdim.

"Gussie!" diye bağırdı telefonunu tekrar cebine sokarken. "Araban için şehre gitmek istiyorsan şimdi çıkıyorum."

Gibsie oturma odasının kapısından başını uzattı.

Şaşkınlıkla bize bakarken, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Hadi git," diyerek, garaj yolundan arabasına doğru yürüyen Joey'yi takip etmesini işaret ettim.

"Emin misin?"

Sertçe başımı salladım.

Neyse ki Gibsie daha fazla soru sormayacak kadar anlayışlıydı.

Bunun yerine bana hızlı bir selam verdi ve Shannon'ın ağabeyinin peşinden koştu.

Nefes nefese kapıya doğru yürüdüm ve sessizce kapattım.

Şimdi ne bok yiyecektim ben?

36
KÖTÜ HABERLER
SHANNON

Johnny'nin duşunun sıcaklığını ayarlamak aşırı vaktimi almıştı. Anlaşılan duş alırken cildini haşlamayı seviyordu.

Sonunda sıcaklığı katlanılabilir bir dereceye düşürüp tazyikli suyun vücudumu yıkadığını hissedebildiğimde duştan çıkmak zor gelmeye başlamıştı.

Gerçekten *inanılmaz* bir banyosu vardı.

Tepesinde duş başlığı olan küvet tam bir duştu. Oval bir küvette perde çekili bir şekilde ayakta dikilmek zorunda kalmıştım ama hayatımın en lüks duşu olduğuna yemin edebilirdim.

Onun şampuanını ve sabununu kullanmak garip bir şekilde uygunsuz, sanki yapmamam gereken bir şeymiş gibi gelmişti. Ancak kirliydim ve kesinlikle kokuyordum, bu yüzden vücudumu raftaki her türlü süslü görünümlü şişeyle köpürtmeyi ihmal etmedim.

Sonunda temizlenmeyi bitirdiğimde, ıslak köpek kokusunu vücudumdan atarak bir erkek gibi kokmaya başlamıştım. Sonra dışarı çıktım, yeni bir havluya sarındım ve kirli kıyafetlerimi top haline getirdim.

Kıyafetlerimden yayılan koku o kadar iğrençti ki, hemen topu yere atıp öğürmemek için birkaç saniye ağzımdan derin nefesler almak zorunda kaldım.

Joey ve Gibsie haklıydı.

Gerçekten çok kötü kokuyordum.

Bu kıyafetleri kusmadan tekrar giyebilmemin imkânı yoktu.

Kulağımı kapıya yaslayıp yatak odasının boş olduğundan emin olmak için dikkatle dinledikten sonra kilidi açıp dışarı çıktım.

Odanın boş olduğunu görünce rahat bir nefes aldım ve yatağının kenarına bırakılmış giysi yığınına doğru parmak uçlarımda ilerledim.

Nemli saçlarımı omzumun üzerine atarak benim için hazırladığı giysileri karıştırmaya başladım.

Yarım düzine tişörtü eleyerek aralarındaki en küçük parçayı, *XL* beden olanı seçtim.

Mavi renkliydi, yumuşacık bir yapısı vardı ve onun gibi kokuyordu.

Hemen üstüme geçirdim.

Tişört diz kapağıma kadar iniyor, kısa kolları dirseklerime kadar

uzanıyor ve onunla kıyaslandığında neredeyse bir *hobbit** olduğumu ortaya seriyordu.

Soğuktan titreyerek eşofman altlarını karıştırmaya devam ettim. Elime aldığım her devasa eşofman altıyla birlikte hissettiğim kaygı artıyordu.

Bir tanesini vücuduma yasladığımda göğsüme kadar geldiğini görüp hüsranla homurdandım.

Gözlerim yığının ortasına saçılmış beyaz renkli şort iç çamaşırına takıldığında derin bir nefes verdim.

Onları orada bilerek mi bırakmıştı?

Onlar benim için miydi?

Bu *garip* miydi?

Lanet olsun, *Calvin Klein* mıydı bunlar?

Daha yakından incelediğimde, bunların gerçekten de tasarım iç çamaşırları olduğunu gördüm.

Benimkiler yedili paket halinde beş dolara satılıyordu.

O anda aramızdaki sınıf farkı şiddetle yüzüme çarptı.

Tanrı aşkına, annesi bir moda tasarımcısıydı.

Benimki ise bir temizlikçiydi.

Babası bir avukattı.

Benimki de mahkemede çok zaman geçirmişti ancak hukukun diğer tarafında yer alıyordu.

Onun evi para ve lüks kokuyordu.

Benim evim viski ve acı kokuyordu.

Elimdeki eşofman altına baktıktan sonra tekrar yataktaki lastikli iç çamaşırına döndüm.

Eğer ona ait olan bir şey bana azıcık bile uyacaksa, bu o parça olurdu.

Bunu çok fazla düşünmemeye çalışarak uzandım ve hızla üstüme geçirip yukarı çektim.

Bunun tam oturan modellerden olduğunu düşünmüştüm ama *benim* üzerime bol olmuştu ve şort gibi görünüyordu. Yine de en azından kalçalarımı *tutuyordu.*

Ne yapıyorsun sen?

Ne halt ediyorsun sen?

Johnny'nin aleti bu şeylere dokundu.

Şimdi orada vajinan var.

* Hobbit, J.R.R. Tolkien'in kurgusal Orta Dünya evreninde bulunan bir ırktır. (ç.n.)

Onunla resmen seks yapıyorsun!

Kararsızlık beni ele geçirirken iç çamaşırını hızla çıkardım ve eşofmanı giydim.

Tahmin ettiğim gibi, eşofmanları üzerimde devasa duruyordu. Göğsüme kadar geliyorlardı ve bıraktığım anda ayak bileklerime düştüler.

Eşofmanı tekrar yukarı çekerek belini kavradım, bu sırada paçalarına takılmamaya çalışarak beceriksizce banyoya doğru yürüdüm.

Tokamı duş başlığında bıraktığım yerden alarak eşofmanın yan tarafına gevşek bir düğüm atıp sabitledim.

Yaklaşık iki saniyeliğine işe yaradığını sanmıştım ama sonrasında tekrar yere düştü.

Suratım asık bir halde *boxer* şortu geri giydim, kafamın içinde bunun yanlış olduğunu söyleyen sesi duymazdan gelerek hain eşofman altından tokamı aldım ve şorta sağlam bir düğüm attım.

Ardından ne yapacağımı bilemeden odasında dönüp durdum ve yere saçılmış kıyafetleri katlamaya başladım.

Bunu neden yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu ama o yapmayacakmış gibi hissediyordum. Benim için hepsini gardırobundan çıkarmıştı, bu yüzden kırışık kıyafetlerle kalmasını istemiyordum.

Son tişörtü katlarken yatağının altından bir şeyin çıktığını fark ettim.

Tıpkı bana benzeyen bir *şeydi*.

Eğilip titreyen ellerimle gazeteyi aldım ve resmimize baktım.

Bunu saklıyordu.

Odasında.

Yatağının altında.

Kalbim göğsümden çıkacak gibi oldu.

Bu hiçbir anlama gelmiyor.

Güzel bir resim.

Hepsi bu kadar.

Bundan bir anlam çıkarma.

Düşüncelerime tamamen daldığım sırada, yakınlardaki bir yerden gelen alçak bir inilti duyuldu.

Gazeteyi yere bırakıp tamamen hareketsiz bekleyerek dikkatle dinledim.

Birkaç saniye sonra inilti tekrar duyuldu.

Hem de *yataktan!*

Çılgına dönmüş bir halde elime rasgele katlanmış bir tişört aldım ve yüzümü yorganının yatağın ucunda toplandığı yere doğru yaklaştırdım.

İniltinin oradan geldiğine emindim.

Gözlerimi yorgana dikerek, "Merhaba?" diye fısıldadım.

Sözlerime yanıt olarak *kımıldadığında* yorgan hızla hareket etti.

"Aman Tanrım," diye çığlık atarken geriye doğru sendeledim.

Johnny'nin tişörtünü yere bırakarak bir elimi göğsüme bastırdım ve yatağı bir *Poltergeist** sahnesiymiş gibi izledim.

"Orada biri mi var?" diye sordum sesimi tekrar bulduğumda.

Bunu hayal ediyor olmalıydım.

Gerçekten hareket etmemişti.

Sadece aşırı tetiklenmiştim.

Lanet olası aklımı kaçırıyordum.

"Merhaba?"

Yorgan tekrar hareket etti.

"Aman Tanrım!"

Yorgan yükselmeye başladı.

Ah, sıçayım!

Bu kez avazım çıktığı kadar bağırarak yataktan fırladım.

Arkamdaki çekmeceli sandığa çarptığımda dengemi kaybedip yüzüstü yere yuvarlandım. Bu sırada çenem parke zemine çarpmıştı.

Yüzüstü düşmemin beni engellemesine izin vermeden ayağa kalkmaya çalıştım ama ayaklarım yerden almayı unuttuğum dev eşofmana takılınca bir top gibi yere yuvarlandım.

Ayağımı silkeleyerek giysiden kurtardım ve tüm gücümle bağırmaya devam ederken bedenimi yerden sürükleyerek kaldırıp yatak odasının kapısına doğru koştum.

Kapının kolunu çektiğim anda kapı açıldı ve Johnny beni şaşkın bakışlarla karşıladı.

"Sorun ne?" diye sorarken gözleri endişeyle parlıyordu. "Shannon, ne oldu?"

"Odanda bir şey var!" diye haykırdım üzerine atlarken.

"Aman Tanrım," dedim hıçkırık ve çığlık arasında kalmış bir sesle. Onun kocaman gövdesine tırmanıp kollarımı ve bacaklarımı etrafına sardım. "Beni kurtarman gerek!"

"*Odanda bir şey var* ne demek oluyor?" dedi kollarını belime dolarken. "Shannon?"

Beni kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı ama ben ona biraz daha sıkı tutundum, kalçalarımı ve kollarımı olabildiğince sıktım.

* Amerikan korku filmi serisi. (ç.n.)

Yavaşça nefes vererek eliyle sırtımı sıvazladı ve çok daha yumuşak bir tonda, "Ne oldu?" diye sordu.

"*Yatağında* bir şey var."

Gözlerimi kapatıp tüm gücümle bedenine sarılmaya devam ettim.

İçimden büyük bir ürperti geçerken, "Yorganın altında," diye boğuk bir ses çıkardım. "Dalga geçmiyorum. Hareket ettiğini gördüm hem de *iki kez!*" Yüzümü boynuna gömdüm. "Sanırım *yatağında* bir hayalet var!"

"Shannon, yatağımda hayalet falan yok," diye cevap verdi Johnny. Sesi artık eğleniyormuş gibi çıkıyordu.

Tekrar ürperirken, "*Evet*, var," diye tersledim. "Onu gördüm ve bana gülmeni istemiyorum."

"Sana gülmüyorum," dedi ama gülmeye devam ediyordu. "Hadi gel. Sana burada hayalet olmadığını kanıtlayacağım."

Odaya girmek için hamle yaptığında ellerim onu durdurmak için kapı çerçevesine yapıştı.

"Beni eve götür," diye yalvardım. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ve dehşete düşmüştüm. "Lütfen. Beni oraya götürme. Çok *korkuyorum*, Johnny!"

Buna rağmen beni içeri götürdü, yavru bir maymunmuşum gibi kollarını etrafıma sararak odaya doğru yürüyordu.

"Hayalet dediğin şeye bak, Shannon," diye kıkırdadı yatağa ulaştığımızda.

"Bakamam," derken gözlerimi kapatıp başımı salladım. Yüzümü tekrar boynunun kıvrımına saklamıştım. "Görmek istemiyorum." O kadar güzel kokuyordu ki. Parfümü burnuma doluyordu, en azından harika bir şey koklarken ölecektim.

O sırada kulaklarıma bir havlama sesi doldu ve beni geçirdiğim krizin tam ortasında durdurdu.

"Merhaba, bebeğim," diye mırıldandı Johnny. "Arkadaşımın ödünü kopardın."

Bebeğim mi?

Yavaşça başımı kaldırdım ve yatağa doğru döndüm.

Yorganının altından siyah bir köpek çıkmıştı.

İçimden bir rahatlama dalgası geçtikten hemen sonra büyük bir parça gerçeklik yüzüme çarptı.

Labrador cinsi köpek yorganın altından çıktığında kuyruğunu öyle şiddetli sallıyordu ki yatağa çarpıyordu.

"Shannon, bu Sookie," diye kıkırdadı Johnny. "Senin hayaletin."

"Ah," dedim kollarımı ve bacaklarımı çözüp vücudundan aşağı kayarken. Tenimin her santimi utançtan alev alev yanıyordu. "Ah... bu çok daha mantıklı."

Başımın döndüğünü hissederek yatağının kenarına çöktüm, elimi göğsüme bastırdım ve titrek bir nefes verdim.

Soluk soluğa kalmış bir şekilde, "Köpeğin," dedim. Zorlukla nefes alıyordum. "Senin yatağında uyuyor."

Bu bir soru değildi.

Sadece parçaları bir araya getirmeye çalışıyordum.

"Merhaba diye seslendim ve kuyruğunu salladı. Onu bir..."

"Hayalet mi sandın?" dedi sırıtarak.

Başımı salladım.

"Benimle dalga geçme," diye fısıldadım. İçimdeki adrenalin yavaşça dağılırken hâlâ titriyordum. "Henüz değil."

Sookie ıslak burnunu çıplak kalçama dokundurup sürtünerek dikkatimi dağıttı.

"Şu haline bak," diye fısıldadım ona dikkatimi vererek.

Yüzündeki beyaz tüylerden yaşlı bir köpek olduğu anlaşılıyordu.

"Çok tatlısın." Uzanıp elimi başına koyduktan sonra hafifçe okşadım.

"İşte, çok *tatlı* olan bu," dedi Johnny. "O benim, diğer ikisinden çok daha uslu olan köpeğim."

"Pekâlâ, Sookie. Etkileyici saklanma becerilerinle neredeyse kalp krizi geçirmeme sebep oluyordun." Kalbimin yavaş yavaş doğal ritmine döndüğünü hissedebiliyordum. "Ama yine de çok tatlısın."

"İyi misin?" diye sordu Johnny. Sesi artık ciddi çıkıyordu.

Yanımdaki yatağın kıpırdadığını hissettim ama başımı köpekten kaldırmadım.

"Onun burada olduğu konusunda seni uyarmalıydım," diye ekledi. "Ona o kadar alışmışım ki, bunu tamamen unutmuşum. Burada kendinden geçip saatlerce uyuyabilir."

Dikkatimi köpekten ayırmadan, "Sorun değil," diye fısıldadım.

"*Sorun değil* mi, yoksa *iyiyim* mi demek istiyorsun?"

Dudağımı ısırıp bir süre düşündükten düşündüm. "Sorun yok ve iyi olacağım."

Başımı ellerimin arasına alarak kısık bir inilti çıkardım. "Tanrım, çok utandım. Mutfakta çığlık atışımı duydunuz mu?"

"Aslında, sadece ben duydum," diye cevap verdi. "Çığlık attığını duyduğumda seninle konuşmak için yukarı çıkıyordum."

Kalp atışlarım hızlandı.

"Benimle konuşmak için mi?"

"Evet, sen duştayken ağabeyin çıkmak zorunda kaldı."

"Joey *gitti* mi?" diye mırıldanırken içimde ani bir panik dalgasının yükseldiğini hissettim. "Bir sorun mu var?"

Johnny başıyla onaylarken ellerini birbirine kenetledi, dirseklerini kocaman bacaklarına yaslamıştı.

"Ne oldu?" diye üsteledim. "Söyle bana, Johnny!"

"Şey... Bu annenle ilgili, Shannon," dedi sonunda sert bir sesle.

"Ne olmuş anneme?" diye fısıldadım. "Aman Tanrım, yoksa öldü mü?"

"Hayır, hayır lanet olsun," dedi telaşla. Yüzünü bana dönerek acı dolu bir nefes verirken titreyen elimi büyük, sıcak elinin içine aldı. "Düşük yapmış.".

Düşük yapmış.

Annen bebeğini kaybetti, Shannon.

Bir şeyler hisset!

Bir şeyler hisset, lanet olsun!

İçim ölü gibiydi.

Ölmüş olmalıydım.

Belki de sadece kötü bir insandım.

Bunun başka bir açıklaması olamazdı.

Bir hamileliğin kaybından dolayı rahatlama hissetmek; bu gezegendeki en iğrenç, en korkunç, en affedilmez suçtu.

Bu sözler Johnny'nin ağzından çıktığında hissettiğim ilk şey buydu.

Beynim, bu cehenneme başka bir çocuğun daha doğmayacağı bilgisiyle kalbimi kaplayan minnettarlığı algılamaya çalışıyordu. Kısa bir süre için vücudumu ezici bir rahatlama dalgası kaplamıştı.

Bu hayatın içine doğmuş olmamız bile yeterince kötüydü.

Johnny, "Çok üzgünüm, Shannon," dedi elimi sıkarak. "Sana bunu söylemek zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

"O iyi mi?" diye mırıldandım kelimeleri tekrar bulduğumda.

Johnny başını salladı. "Ağabeyin onun iyi olduğunu ve cuma günü düşük yaptığını söyledi... Sen muhtemelen onun hastanede olduğunu biliyordun..."

Durumu örtbas etmek için, "Evet," diye yalan söyledim hemen. İğrenme ve kendime duyduğum nefretle gözlerimden yaşlar süzüldüğünü hissedebiliyordum. "Bir sorun olduğunu biliyorduk."

Öyle mi olmuştu?

Oraya mı gitmişti?

Bütün hafta sonu o hastanede tek başınayken hiçbirimizin haberi yok muydu?

Biz onun kötü bir anne olmasından yakınırken o hastane yatağında yatıyor ve bebeğini kaybediyordu.

Aman Tanrım.

"Tabii ki," dedi Johnny. Başını sallayarak tekrar derin bir iç çekti. "Joey, babanın onu hastaneden alacağını ve yakında eve döneceklerini sana söylememi istedi."

Vücudum donup kaldı.

Büyük bir acı ve korkulu bekleyiş, eski bir dostun eli gibi omuzlarıma yerleşmişti.

Korku duygusuna işte bu kadar alışkındım.

Kalbime bir ağırlık bağlayıp okyanusa bıraksam daha fazla batamazdı.

Geri dönmüştü.

Neden geri dönmüştü?

Neden sonsuza dek gidemiyordu?

"Ağabeyin bir süre burada kalmanı istedi. Seni almaya gelebileceği zaman beni arayacağını söyledi..." dedi Johnny. Bir süre durakladıktan sonra, "Ama ne zaman istersen seni eve götürebilirim, tamam mı?" diye devam etti.

Duygularımı dizginlemeye çalışarak, "Joey seni bu duruma sokmamalıydı," diye mırıldandım. "Bunun için çok üzgünüm." Gitmek için ayağa kalktım. "Hemen gideceğim."

"Shannon." Johnny'nin eli bir yılan gibi uzanıp bileğime sarıldı. Beni tekrar yanına çekerken, "Gitmeni istemiyorum," dedi huysuzca. "Burada olmanı istiyorum." Bir elini yatağa, tam arkamdaki noktaya yaslayıp bana doğru eğildi. "Benimle kalmanı istiyorum."

Başımı salladım, tek bir kelime bile edemiyordum.

Ağzımda korkunç bir tat vardı.

Mide çukurumdakiyle aynıydı.

Yaklaşan kıyamet, diye hatırlattım kendime.

Şu anda tattığım ve hissettiğim şey buydu.

Babam geri dönmüştü.

Bu evden ayrılıp kendi evime döndüğümde, içinde olduğum o kısır ve sonu gelmeyen döngü devam edecekti.

Aniden bu odadan asla ayrılmamak için bir istek duydum.

Ağlama, Shannon Lynch, diye uyardım kendimi. *Bir damla gözyaşı daha dökme!*

Başımı eğip çıldırmış gibi gözlerimi kırpıştırdım. Umutsuzca yanaklarımdan büyük damlalar halinde dökülme tehdidi taşıyan gözyaşlarımla savaşmaya çalışıyordum.

İşe yaramadı.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü, ardından hızla diğeri ve bir başkası geldi.

Johnny, "Sana sarılacağım," diye fısıldadı kulağıma. "Bunun iyi gelip gelmediğini söyle bana, tamam mı?"

Burnumu çekerek içime kapandım ve yüzümü boynuna gömerken sorusuna hareketlerimle cevap verdim.

Johnny'nin kolları bana dolandı, beni kendine doğru çekti ve hıçkırıklar vücudumu sararken gömleğini elime alıp kumaşı sıkıca kavradım.

"Yanındayım," dedi sert ve tok bir sesle. Eli sırtımda yavaş daireler çiziyordu. "Konuşacak birine ihtiyacın olursa..." Vücudumu kendine biraz daha yaklaştırdı. "Ben buradayım."

Ağlamamı durduramıyordum. Bunun babamla yüzleşme korkusundan mı, annemin düşük yapmasından mı, yoksa şu anda kollarının arasında olduğum bu çocuk yüzünden içimde biriken duygulardan mı kaynaklandığı konusunda emin değildim.

Kendime hâkim olamıyordum, ondan dalga dalga yayılan rahatlık ve güven duygusunu umutsuzca içime çekmeye çalışırken çok düşüncesizce bir şey yaptım.

Kucağına çıktım.

Johnny'nin tüm vücudu gerildi ve elleri vücudumdan uzaklaştı ama ben durmadım.

Duramazdım.

Dizlerimi kalçalarının iki yanına koyarak kollarımı ona doladım ve yüzümü boynuna gömdüm.

"Ne yapmamı istiyorsun, Shannon?" dedi boğuk bir sesle. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

"Sarıl bana," dedim hıçkırarak. Yüzümü tekrar boynuna gömdüm. "Beni sakın bırakma."

"Tamam." Büyük eliyle başımın arkasını kavradı ve diğerini sırtıma koyarak beni göğsüne bastırırken bedenimi yavaşça salladı. "Bırakmayacağım," diye fısıldarken kollarını tekrar etrafıma sarmıştı.

Titreyerek bedenine sarıldım ve o anda bana güç vermesi için dua ettim. Artık *bunu yapmaya* devam edemiyordum.

Bu şekilde yaşayamazdım.

Çok yalnızdım.

Tüm hayatım boyunca.

Çok korkuyordum.

37
BUGÜN SENİN DOĞUM GÜNÜN SHANNON

Çaresizce duygularımla başa çıkmaya çalışırken ona sarılarak tam yirmi dakika geçirmiştim.

Sonunda vücudumda dökecek başka gözyaşı kalmadığını hissettiğimde geri çekilip yüzüne baktım.

Beni dikkatle izleyen mavi gözleri anlayışla parlıyordu.

"Merhaba," dedim burnumu çekerek. Utanmaya başladığımı hissedebiliyordum.

"Merhaba," dedi alçak bir sesle. Nemli saçlarımı yüzümden çekip omzumun üzerinden attı.

Yanağımı eline bastırma dürtüme direnerek, "Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Ne için?" diye sordu tok bir sesle. Gevşek saç tellerimi kulaklarımın arkasına sıkıştırmakla meşguldü.

"Bana sarılıp bırakmadığın için," dedim zayıf bir sesle.

Johnny burukça gülümsedi. "Her zaman."

"Artık gitmemi ister misin?" diye sordum kararsızlıkla. "Gömleğini ve boynunu sırılsıklam ettiğim için?"

Johnny başını salladı ve daha önceki sözlerini tekrarladı. "Benimle kalmanı istiyorum."

"İstiyor musun?" dedim burnumu çekip boynuna daha sıkı sarılırken.

Yavaşça başını salladı. "Evet, istiyorum."

"Tamam," diye fısıldadım. Kalbim çok hızlı atıyordu.

"Olanlar hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu mavi gözleri benimkileri delip geçerken.

Başımı hızla iki yana salladım, her şeyi bir kenara bırakıp hayatımdaki tek iyi şeye odaklanmak istiyordum.

Ona.

Johnny dikkatle bana baktı. "Emin misin?"

"Bunu unutmak istiyorum," diye itiraf ettim. "Bunu düşünmek bile istemiyorum. En azından, eve gidip bununla yüzleşmek zorunda kalana kadar."

"Eğer istediğin buysa, biz de öyle yaparız," dedi boğuk bir sesle.

Rahatlayarak kendimi sıkmayı bıraktım.

Bu çocuk.

Tanrım.

"Aç mısın?" diye sorduktan sonra kalçalarımı serbest bıraktı. Ellerinin tenimdeki rahatlatıcı hissi ortadan kalkmıştı.

Gönülsüzce kucağından inerken midem teklifi karşısında guruldadı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi küçük bir kıkırdamayla.

Ardından başını sallayarak ayağa kalktı ve Sookie'nin yataktan kalkmasına yardım edip bana gülümsedi. "Hadi gel, *nehir gibi* Shannon," dedi başını kapıya doğru eğerek. "Bir şeyler yiyelim."

Titrek bacaklarımla onların peşinden ilerleyip uzun koridordan devasa merdivenlere doğru yürüdüm.

Johnny basamakların başında durup Sookie'yi, otuz altı kiloluk dev Labrador'u kucağına alıp bir bebekmiş gibi merdivenlerden aşağı taşıdığında yüzümde beliren gülümsemeyle savaşmak zorunda kaldım.

Gülümseyerek peşlerinden gittim.

"Artrit*," diye açıkladı beni onlara bakarken yakalayınca mahcup bir tavırla. "Yaşlılık yüzünden." Zemin kata ulaştığında onu dikkatle yere bıraktı ve köpeğin koridorda paytak paytak yürümesini izledikten sonra, "Ama hâlâ kalbi genç," diye ekledi.

Çıplak ayaklarım soğuk fayanslara değdiği anda irkildim ve halıyla kaplı basamağa geri sıçradım.

"Tanrım," diye cıyakladım titreyerek. "Yer çok soğuk."

"Bekle." Johnny merdivenlerden yukarı koşup birkaç dakika sonra elinde bir çift çorapla geri döndü.

Çorapları bana uzattığında giymek için basamağa oturdum.

"Teşekkürler," diye fısıldarken kocaman siyah çorapları ayağıma geçirdim.

Çoraplarının *Nike* marka olduğunu görmüştüm.

Sahte olanlardan değildi.

"Ne demek," dedi hareketlerimi izlerken. Çenesini kaşıyarak, "Neden çorap vermek aklıma gelmedi bilmiyorum," diye ekledi.

"Sorun değil." Ayağa kalkmadan önce çorapları dizlerimin altına kadar çektim. "Ben, şey..." dedim çaresizce omuz silkip *boxer* şortun sadece kalçalarımı örttüğü çıplak bacaklarımı işaret ettim. "Eşofman belimden düşüp duruyordu."

Dudakları eğlenerek seğirdi. "Bol mu oldu?"

* Eklemlerde hasara neden olan hastalık. (ç.n.)

Başımı sallarken yanaklarım yanıyordu. "Çok küçüğüm."

"Sorun değil," dedi alçak birsesle. "Hoşuma gitti."

"Hoşuna mı gitti?"

"Yani..." dedi iç çekerek başını sallarken. "Benim için sakıncası yok."

"Ailen için bir sakıncası olur mu?" dedim saçımı gergin bir şekilde kulağımın arkasına sıkıştırırken. "Yani, bunu sorun etmezler mi?"

"Hayır," diye cevap verdi Johnny. Ama dikkati dağılmış gibi görünüyordu.

"Emin misin?"

Bakışları üzerimde gezinirken tenimi ateşe veriyordu. "Hayır, güzel görünüyor."

Kaşlarım havaya kalktı. "Güzel mi?"

Yüzü kızardı, bu da çok daha koyu bir tonda kıpkırmızı kesilmeme neden oldu.

Tanrım...

"Sadece biz varız," diye ekledi öksürerek. "Annem sabaha kadar dönmeyecek."

"Ah, tamam."

"Peki, canın ne yemek istiyor?" diye sordu Johnny. Neyse ki konuyu tekrar yemeğe çevirmişti.

"Zor beğenen biri değilim," diye mırıldandım. Ardından onu uzun bir koridordan en sondaki kapıya kadar takip ettim.

Kapı aralığında dururken önümdeki güzel, modern tasarımlı mutfağa hayranlıkla baktım.

Geleneksel ve görkemli evin geri kalanına hiç benzemiyordu.

"Tanrıya şükür," dedi Johnny. Dikkatimi kocaman, siyah renkli, mermer ada tezgâhta durup telefonuna baktığı yere doğru çekmişti. "Çünkü mutfakta oldukça acemiyim ve Gibsie biraz önce bütün buzdolabını yedi."

"Ben yemek yapabilirim?" diye teklif ettim utangaç bir şekilde.

"Ne... Hayır, olmaz," diye reddetti hemen. Yüzünde buruk bir gülümseme vardı. "Sen benim misafirimsin. Benim için yemek yapamazsın."

"Benim için sakıncası yok," diye cevap verdim.

"Benim için var." Telefonunu tezgâha fırlatıp tüm dikkatini bana odakladı. "Tost sana uygun mu?"

Neşeyle gülümsedim. "Kulağa harika geliyor."

"İyi bir seçim," diye kıkırdadı. "Çünkü ya tost ya da mısır gevreği hakkın vardı."

"Sadece mısır gevreği de yiyebiliriz," diye teklif ettim. "Benim için fark etmez."

Johnny göz kırptı. "Biraz çılgınlık yapıp ikisini de yiyelim."

İtiraz etmedim.

Bana verilen her şeyi seve seve mideye indirebilirdim.

"Çay içer misin?"

"Hem de bir kova dolusu," diye cevap verdim gülümseyerek. "*Barry's Teabags*, iki şeker ve küçük bir damla süt."

Johnny kıkırdadı. "Demek kahve değil, çay seviyorsun."

Öğürdüm. "Kahveden nefret ederim."

Sırıtarak mutfağın ortasındaki büyük mermer adayı işaret etti. "Otur." Dolaplara doğru ilerleyip etrafı karıştırmaya başlamıştı. "Ekmekleri, ekmek kızartma makinesine atacağım. Bunu beklerken mısır gevreği yiyebiliriz."

"Teşekkürler," dedim sessizce.

"Ne için?" Çok hızlı bir şekilde hazırlamaya girişti.

"Bana yemek yaptığın için," diye cevap verdim. Johnny yemek yaparken ben de sırtını izliyordum.

Gri bir tişört giymişti ve tişörtünün kumaşı geniş sırtının üzerine görkemli bir şekilde yayılıyordu.

"Jambonlu ve peynirli bir tostun yemek sayılabileceğini pek sanmıyorum," diye karşılık verdi sırıtarak.

"Kimse benim için yemek yapmıyor, o yüzden minnettarım." Onunla konuşurken mutfağın kapısında gezinmeye devam ediyordum. "Evde çoğu zaman yemekleri ben yapıyorum."

"Öyle mi?" dedi şaşırmış gibi. "Neden ki?"

"Çünkü ben tek kızım," diye mırıldandım. "Ev işlerinin çoğu benim üstüme kalıyor."

"Yani?" diye karşılık verirken hâlâ sırtı bana dönük bir şekilde yemekle uğraşıyordu. "Bir vajinaya sahip olmak seni otomatik olarak bir ocağa ya da lanet bir süpürgeye dönüştürmez," dedi başını iki yana sallayarak. "Tanrım, anneme bu saçma cinsiyetçiliği yapmayı aklımdan bile geçirsem hayalarımı keserdi."

"Bu hayata karşı düzgün bir bakış açısı," dedim sözleriyle heyecanlanırken.

"Hayata karşı olması gereken *tek* bakış açısı bu," diye düzeltti Jo-

hnny. Ardından, "Yirmi birinci yüzyıldayız," diye ekledi. "Bin sekiz yüzlerde değil."

Ekmekleri kızartma makinesine yerleştirip bana doğru döndü.

"Oturabilirsin, Shannon," dedi nazikçe. "Ben hallederim."

"Halleder misin?" Ada tezgâha doğru ilerleyip taburelerden birine yöneldim ama kendimi yukarı kaldıramayınca utançtan kıpkırmızı oldum.

Tekrar denedim ve acınası bir şekilde başarısız oldum.

"Bunu indirmek için bir kol var mı?"

Küçük olduğumu biliyordum ama bu kadarı gerçekten çok saçmaydı.

Taburenin deri oturağı göğüs kafesime geliyordu.

"Ha?" diye seslendi Johnny. Kolunun altına sıkıştırdığı bir kutu mısır gevreğiyle buzdolabını karıştırıyordu.

"Tabure," diye cevap verirken yüzüm kızarmıştı. "Çıkamıyorum."

Omzunun üzerinden hızlı bir bakış attı ve içinde bulunduğum durumu fark edince sırıttı.

"Eskiden vardı," diye açıkladı bana doğru yürürken. Tezgâhın üzerine bir kutu *Cheerios* ve bir bardak süt koydu. "Ama Gibsie'nin dokunduğu her şeyi kırmak gibi bir huyu var."

Sonra hiçbir uyarıda bulunmadan kalçalarımdan tuttu ve taburenin üzerine oturmam için beni havaya kaldırdı.

"Uçuşa geçen bir roketmiş gibi davranmayı seviyor," derken dokunuşunun beni ne kadar etkilediğimden habersizdi.

Başka bir dolaba doğru ilerleyerek iki kâse çıkardıktan sonra çekmecelerden birini açıp iki tane kaşık aldı.

"Şerefsiz herif, annem onları aldıktan sonraki hafta altı tabureyi de kırdı." Sırıtarak kaşıkları ve kâseleri adanın üstüne bıraktı. "Hepsi en yüksek ayarında takılı kaldı."

Kaşlarımı kaldırdım. "Dalga mı geçiyorsun?"

Johnny sırıttı. "Asla." Bir kâse ve kaşığı bana doğru iterek ekledi. "*Cheerios* başlangıç için uygun mu? İstersen *Rice Krispies* de var."

"*Cheerios* yeterli."

Johnny yanımdaki tabureye yerleşti ve mısır gevreği kutusuna uzandı.

İkimizin de kâsesine mısır gevreği koyarken kolu benimkine değdiğinde tekrar ürperdim.

"Üşüdün mü?" diye sordu dönüp bana bakarak.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, iyiyim."

"Emin misin?" Kâselerimize süt ekledi.

Başımı onaylarcasına salladım. "Ailenin burada olmamı sorun etmeyeceğinden emin misin?"

Johnny kaşlarını çattı. "Neden sorun etsinler ki?"

"Bilmem," dedim hızlıca.

"Sorun değil," diyerek beni rahatlattı. "Bunu sorun etmezler."

"Peki, tamam." Bakışlarının sıcaklığına dayanamayarak bakışlarımı kâseme çevirdim. "Sanırım senin eve kız getirmene alışkınlar."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu. Sesi biraz sert çıkmıştı.

"Hiçbir şey." Yüzüm kızararak kaşığımı kaptım ve ağzıma bir kaşık dolusu mısır gevreği attım.

"Shannon?" diye sordu Johnny. Gözleri hâlâ yüzümdeydi.

Çaresizce omuz silktim.

"Eve kız getirmem."

"Getirmez misin?"

"Hayır," dedi Johnny. "Getirmem."

"Peki ya Bella?" Sözlerimi geri almaya fırsat bulamadan ağzımdan çıkmıştı.

"Bella'ya *ne olmuş* ki?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Onunla aranda bir şey yok mu?"

Johnny'nin kaşları daha da çatıldı. "O geçmişte kaldı."

"Özür dilerim." Bir kaşık daha mısır gevreği alıp çiğnedim ve yuttuktan sonra, "Uzun zamandır çıkıyormuşsunuz, ben de onun sizin eve gelmiş olabileceğini düşündüm," diye ekledim.

Johnny dönüp boş gözlerle bana baktı. "Öyle miymiş?"

Kaşlarımı çattım. "Sevgili değil miydiniz?"

Omuz silkip dikkatini tekrar kâsesine çevirdi. "Hayır."

"Ah, peki," diye mırıldandım. Kafam iyice karışmıştı.

Ağzına kocaman bir kaşık mısır gevreği tıkıştırmadan önce, "O anlamda birlikte değildik, Shannon," diye açıkladı.

"O zaman nasıldı?" diye sordum. "Sen ve o?"

Daha fazla soru sormayı bırakmam gerektiğini biliyordum ama elimde değildi.

Bilmek *zorundaydım.*

Johnny bir kaşık mısır gevreğini daha ağzına attı, bir süre çiğnedikten sonra yutkunarak dönüp bana baktı. "Dürüstçe söylememi ister misin?"

Başımı salladım.

"Fizikseldi," diye itiraf ederken rahatsız görünüyordu. "Sadece seksten ibaretti, Shannon."

"Sadece seks," diye tekrarladım. Kelimelerim bir fısıltı gibi çıkıyordu.

"Evet," diye cevap verdi. "Ayrıca sen bir şey söylemeden önce, bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Ama gerçek bu ve onun için de ilişkimiz aynıydı. Bu yüzden benim kötü adam olduğumu ve onun da benden daha fazlasını istediğini düşünme. Çünkü kesinlikle öyle olmasını istemedi."

"Bundan emin misin?"

"Evet, eminim," dedi biraz savunmacı bir tavırla. "Benimle bir insan olarak ilgilenmiyordu. Sahada ve eteğinin altında yapabildiklerimden memnundu. Tamamen fizikseldi. Ona istediğini veremediğimde, takım arkadaşımla takılmaya başladı."

"Bu çok korkunç," diye fısıldadım. Yanaklarım kızarmaya başlamıştı.

"Evet, bazen her şey tozpembe değildir," diye homurdandı. "Bazen sevişmek sadece sevişmektir."

Kâsemi iterek, "Artık bu konuda konuşmayı bırakabilirsin," diye fısıldadım.

"Haklısın," diye homurdanarak kaşığını tekrar kâsesine bıraktı. "Bunları duymana gerek yok. Tanrı aşkına, daha on beş yaşındasın," dedi başını iki yana sallayarak. "Seninle bu tür saçmalıklar hakkında konuşurken aklımdan neler geçiyordu ki?"

"On altı yaşındayım," diye düzelttim. "Ayrıca ben çocuk değilim."

Bana doğru döndüğünde yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Sen on beş yaşındasın."

"Hayır, değilim," diye düzelttim. "On altı yaşındayım."

Johnny kaşlarını çattı. "Ne zamandan beri?"

"Bugünden beri," diye cevap verdim.

Johnny şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Bugün *doğum günün* mü?"

Omuz silktim.

"Neden bir şey söylemedin?"

"Bilmiyorum," dedim tekrar omuz silkerek. "Aklımdan çıkmış?"

"Hadi ama, Shannon."

"Çünkü önemli bir şey değil," diye geçiştirmeye çalıştım. "Sadece öylesine bir gün."

Kötü bir gündü.

Korkunç bir gündü.

Sadece seninle aydınlanan bir gün...

"Hayır, Shannon," diye karşı çıktı. Ne yapacağını bilemiyormuş gibi görünüyordu. "Bu büyük bir olay."

"Johnny, bugün benim doğum günüm," diye mırıldandım utanarak. "İşte söyledim."

"Keşke daha önce haberim olsaydı," diye homurdandı. "Sana bir hediye alırdım."

"Hediyeye ihtiyacım yok," dedim boğuk bir sesle. Kalbim çok hızlı çarpıyordu. "Saçmalama."

Johnny başını sallayıp mırıldandı, "Eğer bana söyleseydin, sana bir kâse kahrolası *Cheerios*'tan daha iyi bir şey alabilirdim."

"Ayrıca bir tost," dedim sessizce.

Johnny derin bir iç çekti. "Ayrıca bir tost."

"Şimdiye kadar hazır olmaları gerekmez miydi?" diye sordum.

"Kahretsin!"

Taburesini geriye ittikten sonra aceleyle tost makinesinin yanına koşup ekmekleri çıkardı.

"Tam yanmamışlar," diye açıkladı kaşlarını çatarak. "Yenebilir durumda."

"Sorun değil," dedim tabureden aşağı atlarken. "Ben çıtır severim."

Her iki kâseyi de kaldırıp temizlemek için lavaboya doğru ilerledim.

Johnny tostlarımızı tabağa koyarken, "Bunu aklından bile geçirme," diye uyardı.

"Neyi geçirmeyeyim?" diye sordum kafam karışmış bir şekilde.

"Doğum gününde hiçbir şeyi temizlemeyeceksin," dedi ellerindeki tabaklarla.

"Benim için sakıncası yok..."

"*Yüzün*." Başını iki yana salladı. "Üstüne annen. Tanrım, bugün senin doğum günün..."

"Unutabileceğimizi söylemiştin," dedim boğuk bir sesle. İçimdeki panik giderek artarken sesimin titrediğini hissettim.

Bunu düşünmek istemiyordum.

Bu evden ayrıldığımda başıma gelecekleri biliyordum.

Unutmak istiyordum.

Birkaç saat daha, ön kapının diğer tarafında beni cehennem beklemiyormuş gibi davranmak istiyordum.

Johnny benimle kavga etmek istiyormuş gibi görünüyordu ama başını sallayıp alçak bir sesle homurdanmakla yetindi. "Haklısın, özür

dilerim," dedi sonunda. "Kâseleri lavaboya bırak ve benimle gel. Onları sonra hallederim."

Arkamda bir dağınıklık bırakmak doğama aykırı olsa da Johnny'nin talimatlarına uydum ve onu koridordan aşağıya, şöminesinde harlı bir ateş yanan geniş oturma odasına kadar takip ettim.

Hiç düşünmeden doğruca şömineye yöneldim, sıcaklık çıplak bacaklarım ve ellerime değdiğinde rahatlayarak inledim.

Johnny tabakları şöminenin önündeki cam masaya bırakıp, duvara yaslanmış kanepeyi çekerek şöminenin tam önüne yerleştirdi.

"Benim için bunu yapmana gerek yok," dedim hızlıca.

"Dışarısı buz gibi," diye açıkladı. "Ayrıca ev o kadar büyük ki ısınması sonsuza dek sürer." Elini kanepenin önünde salladı. "Rahatına bak. Bir saniye içinde geri döneceğim."

Johnny başka bir şey söylemeden kapıdan çıktı ve beni devasa oturma odasında yalnız bıraktı.

Bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş bir halde ateşin başında kaldım. Sırtım ısınırken duygularımı kontrol altına almaya çalıştım.

Johnny birkaç dakika sonra döndüğünde elinde iki fincan çay vardı.

"İki şeker ve küçük bir damla süt," dedi göz kırparak. Ardından fincanları tabaklarımızın yanına koydu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldarken nezaketinden fazlasıyla etkilenmiştim.

Johnny kanepeye oturup kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Birkaç dakikalık iç tartışmadan sonra, yavaşça onu takip ederek kanepenin diğer tarafına geçtim ve aramızda biraz boşluk bıraktım.

Uzaktan kumandayı alıp şöminenin üstündeki duvara monte edilmiş televizyonu açtı.

Kocaman bir şeydi.

En az seksen inç boyutunda olmalıydı.

"İzlemek istediğin herhangi bir şey var mı?" diye sordu ekrandaki kanal menüsünde gezinirken.

Başımı iki yana salladım. "Sen ne istersen."

"Doğum günü kızı seçmeli."

Yüzüm kızardı. "Şaşırt beni."

Johnny televizyona baktıktan sonra mahcup bir şekilde sırıttı. "İrlanda birazdan Altı Ulus Şampiyonası'nda oynayacak." Omuz silkerek, "Ben de maçı izlemeyi planlıyordum," diye ekledi.

"Öyleyse maçı izleyelim," diyerek açması için onu teşvik ettim.

Kaşları havaya kalktı. "Senin için sakıncası yok mu?"

"Bu senin televizyonun," diye cevap verdim. "Neden sakıncası olsun ki?"

"Eğer sıkılırsan bana söyle," diye mırıldandı maçı açarken. Dikkatini hemen ekrana vermişti. "Başka bir şey açabilirim."

İrlanda A takımı milli marş için sahaya çıktığında tüm yüzü aydınlandı.

Elini kanepeye vururken gözleri heyecanla dans ediyordu.

Çok genç görünüyordu.

Ayrıca sevimliydi.

Tostunu eline almasını bekledikten sonra kendiminkine uzanıp küçük bir ısırık aldım.

Jambon ve erimiş peynirin tadı ağzımı sulandırdığında inleyerek hepsini yedim.

Johnny, "Bir gün ben de orada olacağım," dedi başını televizyona doğru eğerek. "Günün birinde onlardan biri olacağım, Shannon."

"Biliyorum," diye cevap verirken bunun her kelimesine inanıyordum. Dudağımı ısırarak ona döndüm. "Zengin ve ünlü bir ragbi oyuncusu olduğunda beni unutma."

"Belli olmaz," dedi sırıtarak. "Tribünlerde bana tezahürat yapabilmen için seni de yanımda götürebilirim."

Lütfen yap.

Lütfen beni de yanında götür.

Ancak içimden geçen cümleler yerine, "Kendinden çok eminsin," dedim.

"Benim formamı giyip tribünlerden, *'Johnny, Johnny!'* diye bağırabilirsin," diye kıkırdayarak cevap verdikten sonra maçı izlemek için sırtını koltuğa yasladı.

Aklıma girme...

Ailesinin oturma odasındaki kanepede otururken, şöminedeki ateş çıtırdıyor ve büyük kemerli pencerenin dışında yağmur yağıyordu. Maçı takip etmeye çalışırken vücudumun yavaşça gevşediğini hissettim.

Rahatsız edici sessizliği bozmak için kendimi konu açmaya zorlamıyordum çünkü ortada böyle bir şey yoktu.

Şu anda, burada onunla birlikte olmak nefes almak kadar kolaydı.

Johnny'ye bu kadar yakın olmama rağmen bu tepkim garipti ama işte oradaydı.

Onunla birlikte olmaktan *keyif alıyordum.*

Konuşmam için beni zorlamıyordu ve bu hoşuma gitmişti.

Sadece yanımda oturuyor, aramızda kocaman bir yastık ve ayaklarımızın ucunda Sookie varken televizyona emirler yağdırıyordu.

Johnny bacaklarını sehpanın üstüne uzattığında, on dakika sonra aynısını yapmaya çalıştım ancak ayak parmaklarım köşeye zar zor dokunduktan sonra yere çarptığında olağanüstü bir şekilde başarısız oldum.

Usulca kıkırdayarak öne uzanıp masayı kanepeye yaklaştırdı.

Utanarak ayaklarımı yere sağlamca basmaya devam ettim.

Bir dakika geçmeden uzandı ve bacaklarımı kaldırıp masanın üzerine koydu.

Ona bakmak için döndüm ama dikkati çoktan ekrana geri dönmüştü.

Arada sırada kibriti durdurup ateşe biraz kömür ya da odun atıyor, ardından tekrar kanepeye yerleşiyordu.

Bunu üçüncü kez yaptıktan sonra, o tekrar yerine geçerken yastığı önünden çekip göğsüme koydum.

Maçın sonunda omuzlarımız birbirine değiyordu.

Ondan uzaklaşmadım.

İri, sağlam ve sıcaktı. Onu yanımda hissetmek hoşuma gidiyordu.

Bir süre sonra gözlerim kapanmaya başladığında kolunu kaldırdı, omzuma doğru uzattığında irkilmedim bile.

Bunun yerine, yanağımı onun göğsüne yasladım ve gözlerimi kapattım. Kalbimde biraz bile korku olmadan uykuya dalmak için kendime izin vermiştim çünkü bu çocuğun kolu etrafıma sarılıyken içimde korku olamazdı.

38
JOHNNY

Onun doğum günüydü.

Bugün Shannon'ın on altıncı doğum günüydü.

Doğum gününü benimle geçirmişti.

Bu beni *mutlu ediyordu.*

Çılgıncaydı, değil mi?

Noel'den önce bana tamamen yabancı olan bu kızı, tanışmamızın ardından düşünmeden geçirdiğim bir gün bile olmamıştı.

Onu kendimden uzaklaştırmak istemiyordum.

İçimden bir ses, eğer uzaklaştırırsam başka bir yarayla geri döneceğini söylüyordu.

En azından, onu yanımda tutarsam güvende olurdu.

Hayatında çok boktan şeyler oluyordu.

Onu kaçırıp yanımda götürmek istememe neden olan bir şeydi, gideceğimiz yerin neresi olduğu fark etmezdi.

Aptal değildim.

Yüzüne o izleri birinin bıraktığını biliyordum.

Bacaklarına.

Kollarına.

Eğer kıyafetlerini tamamen çıkarırsam, çok daha fazlasını bulacağımdan oldukça emindim.

Neler olduğunu ya da ona kimin zorbalık yaptığını bilmiyordum ama bunu çözecektim.

Yine de ona doğrudan sormam söz konusu bile değildi.

O kadar içine kapalıydı ki, etrafına ördüğü duvarları aşmak neredeyse imkânsızdı.

İyi bir şey yapıyor olabileceğimi düşünmüştüm ama çok hızlı ve sert bir şekilde üstüne gidersem kabuğuna geri çekilecekti.

O lanet olası kabuğu ve onun oraya saklanmasına neden olan piç kurularını parçalamak istiyordum.

Çok güzeldi.

Lanet olsun çok güzeldi.

Işıltısını hiçbir kısmını o kahrolası duvarların ardına saklamasına gerek yoktu.

Shannon'ın titremesi düşüncelerimi dağıttı.

Saat gece onu geçiyordu ve öğleden sonra uykuya daldığından beri gözlerini bir kez bile açmamıştı.

Uykusunda inlediğinde, "Şşşt," diye fısıldadım.

Saçlarını okşama dürtümü bastırmaya bile çalışmadım.

Söz konusu o olduğunda elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Kendimi durduramıyordum.

İçimdeki her şey değişiyor, bu küçük kıza odaklanıyordu.

Yanağını bacağıma yaslayıp daha da yakınıma sokuldu ve onun yaşında bir insanın vücudunu büzüştürdüğünde oluştuğunu gördüğüm en küçük top halinde kıvrıldı.

Saplantılı bir ucube gibi, bakışlarımın bu gece milyonuncu kez onun morarmış elmacıkkemiğine takılmasına izin verdim.

Ona bakmamam gerektiğini biliyordum.

Vücudum öfkeyle titriyordu.

Ama yine de kendimi durduramıyordum.

Bütün bir köyü yerle bir edecek kadar öfkeyle dolana kadar yüzündeki ize baktım ve sonra dikkatimi bacaklarındaki morluklara çevirdim.

O sırada cebimdeki telefonum titredi, bu his beni ölümcül düşüncelerimden uzaklaştırmıştı.

Telefonumu çıkarıp ekrana baktığımda gördüğüm numarayı tanıyamadım.

Shannon'ı uyandırmamaya dikkat ederek altından çekildim ve tekrar yatmak için yerleşmesini bekledim.

Kapüşonlumu çıkarıp çıplak bacaklarının üzerine örttükten sonra aramayı cevaplamak için odadan çıktım.

"Alo?" dedim koridorda durduğumda.

"O nasıl?" Hattan Joey Lynch'in sesi geldi.

"Uyuyor," diye cevap verdim. Ses tonumu alçak tutuyordum çünkü uyanıp eve gitmek isterse ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum. Onu reddedemezdim ama kesinlikle gitmesini kabul etmek de istemiyordum. "Bütün gün uyudu."

Joey iç çekerek, "Güzel," diye cevap verdi. "Buna ihtiyacı vardı."

"Neler oluyor, Lynch?" Ön kapıya doğru ilerledim, kapıyı çekip açtım ve soğuk gece havasına adım attım. "Kız kardeşine neler oluyor?"

"Sana bunu zaten söyledim," diye tersledi. "Ona sor."

"Ben *sana* soruyorum," diye hırladım.

"Beş dakika içinde evinde olurum." Telefonu kapatıp beni her zamanki gibi cevapsız bıraktı.

Öfkeli ve ne yapacağımı bilmez bir şekilde koridorda volta atmaya başladım. Kendime hâkim olmam gerektiğini biliyordum ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyordum.

Tam beş dakika sonra, ön kapımın diğer tarafından küçük bir ses geldi.

Öfkeden kudurmuş bir deli gibi orada dikilmiş onu bekliyordum.

Kapıyı çekerek açtım, Joey Lynch'e ağzıma geleni söylemeye hazırlanırken arkamdan onun sesi geldi.

"Joe?" dedi uykulu bir sesle. Shannon oturma odasının kapısında duruyordu.

Odama gidip orada kalmasını söylemek için yanına gitmek üzere hareketlendim ama ağabeyi hızlı davranarak araya girdi.

"Gitme vakti geldi, Shan."

"Öyle mi?" Shannon'ın gözleri kısa bir an için panikle irileşti, sonra yerini teslimiyete bıraktı. "Tamam."

"Evet." Joey ağır bir nefes verdi. "Annemin çocuklar için senin yardımına ihtiyacı var."

"Kalabilir," dedim hızlıca. Shannon'a bakarak, "*Kalabilirsin*," diye ekledim.

Joey korumacı bir tavırla kolunu kardeşinin omzuna attı, "Hayır, gitmemiz gerek," dedi onu evimden çıkarırken. "Yardımın için teşekkürler, Kavanagh."

Tedirgin bir şekilde peşlerinden gittim.

"Teşekkürler, Johnny," diye fısıldadı Shannon. Ağabeyi onu dışarı çıkarırken üzgün gözlerle bana bakıyordu. "Her şey için."

"Shannon, bunu yapmak zorunda değilsin..."

"Hadi, Shan," diyerek sözümü kesti Joey. "Eve gitmemiz gerekiyor."

"Annem iyi mi?" diye sorduğu sırada ağabeyi onu yolcu tarafına götürüp kapıyı açıyordu.

"O iyi olacak," dedi Joey. "Ama eve gitmemiz gerek."

Bacaklarımın beni neden arabanın yolcu tarafına doğru götürdüğüne dair hiçbir fikrim yoktu ama bunu yapmıştım.

Kendimi çaresiz hissederek, ağabeyinin onu yolcu koltuğuna yerleştirip arabanın diğer tarafına geçmesini izledim.

Ağabeyi arabayı çalıştırırken, "Hoşça kal, Johnny," diye fısıldadı Shannon.

Arabanın kapısını kapatmak için bir hamle yaptı ama elimi uzatarak kapıyı kapatmasını engelledim.

O büyük, mavi gözleriyle bana baktı.

Kal.

Benimle kal, Shannon.

Seni güvende tutabilirim...

"Hoşça kal, Shannon," derken gönülsüzce kapıyı kapattım.

Arabanın lastikleri, garaj yolumdan çıkarken uyguladığı güçle patinaj yaptı.

Sağanak yağan yağmurun altında durup onu benden uzaklaştırmasını izledim.

39
KÖTÜ VE DAHA KÖTÜ HABERLER
SHANNON

"Sen de hissediyor musun?" Johnny Kavanagh'nın evinden uzaklaşırken ağabeyim direksiyonu öyle bir kuvvetle tutuyordu ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

"Ne hissediyor muyum?" dedim boğuk bir sesle.

Joey gözlerimin içine baktı. "Rahatlamış gibi?" dediğinde hissettiğim utanca eşlik etti.

Başımla onayladım, bunu düşündüğüm için bile kendimden nefret ediyordum ama öyle hissediyordum.

O da hissediyordu.

"Annem iyi mi?" diye mırıldandım kelimeleri tekrar bulduğumda.

Joey sertçe başını salladı. "Öyle olması gerek."

"Böyle mi olmuş?" diye fısıldadım. İğrenme ve kendimden nefret etme duygusu beni ele geçirirken gözlerimden yaşlar süzüldüğünü hissettim. "Bütün hafta sonu hastanede yatmış ve bizim haberimiz olmamış mı?"

Ağabeyim yine sertçe başını salladı.

"Ah, Joey," diye hıçkırdım. "Yalnızdı."

"Yanında *o* varmış," dedi çenesini sıkarak. "Onunlaymış ve şimdi *babam* evde."

"Ne yapacağız?" diye sordum benim bilmediğim cevapları bilmesini isteyerek. "Joe?"

"Bilmiyorum," dedi boğazı düğümlenirken. "Artık ne yapacağımızı bilmiyorum, Shannon."

"Sorun değil," demeye zorladım kendimi. "Bilmek zorunda değilsin. Daha on sekiz yaşındasın."

"Başa dönemem, Shan," dedi en sonunda. Yüzü suçluluk duygusuyla çalkalanıyordu. "Artık bu şekilde yaşamaya devam edemem."

"Biliyorum," diye fısıldadım. Ağzından çıkan sözleri duyunca bayılmak üzereymişim gibi hissetmiştim.

Bu sözleri daha önce de duymuştum.

Darren'dan.

"Bence Aoife'nın söylediklerini düşünmeliyiz," dedi duygu yüklü bir sesle.

"Aoife'nın hangi söylediklerini?" diye sordum korkuyla.

"Yaşadıklarımızı ihbar etmeyi."

"Şaka yapıyor olmalısın," dedim ifadesiz bir şekilde.

Joey suçlu gözlerle bana baksa da cevap vermedi.

"Çocuk esirgeme yurduna *gitmiyorum*," diye bağırdım. İhanete uğramış gibi hissediyordum. "Sen bu konuda rahatsın. Kendi hayatını yaşayacak ve yanımızdan çıkıp gideceksin. Ben ise başka bir eve yerleştirileceğim!"

"Shannon, dün gece geleceğim hakkında konuşuyorduk ve çok mantıklı şeyler söyledi..."

"Senin geleceğin," diye kestirip attım.

Joey yüksek sesle inledi. "Sadece benim değil, Shannon. Hepimizin..."

"Darren'a olanlardan sonra, bunu yapmayı *düşündüğüne* bile inanamıyorum!" diye bağırdım duygularıma hâkim olamayarak. "Bunu bize yapmayı nasıl düşünebilirsin, Joey?"

Babam hayatımı cehenneme çevirmişti.

Beni hırpalamıştı.

Sürekli korku içinde yaşamıştım.

Ama bana *hiç* öyle dokunmamıştı.

Bana asla *tecavüz etmemişti.*

Darren'ın başına gelen *tam olarak* buydu. Aylarca, neredeyse onu öldürene kadar tekrar tekrar bunu yaşamıştı.

Olaydan yıllar sonra raporları okumuştum.

O piçlerin ona verdiği zararı onarmak için geçirdiği ameliyatları biliyordum.

Joey şimdi bu riski almayı mı düşünüyordu?

Geri dön.

Arabayı geri çevir ve ona geri dön.

Johnny'ye geri dön.

Söyle ona.

Ona söyle ve sana yardım etmesine izin ver.

Sana yardım edeceğini söylemişti.

Hayır, seni aptal. O sana yardım edemez.

Kimse edemez.

Öz kardeşin bile senden vazgeçiyor!

"Gitmek istiyorsan git!" diye çığlık attım sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken. "Git ve bizi bırak. Aoife'yla birlikte ol ve birlikte harika bir hayat yaşayın. Çocukları ben korurum."

"Sen kendini bile koruyamıyorsun!" diye kükredi Joey. "Bunu ben yapıyorum, Shannon. *Ben.* Siktiğimin darbelerini yumuşatmaya çalışan benim ve onlar sürekli gelmeye devam ediyor."

"O zaman belki de babamın ve senin şansın yolunda gider, böylece bir dahaki sefere işimi bitirir," diye tısladım. İçimden kocaman bir hıçkırık yükseldi. "Seni endişeden, onu da sarf edeceği enerjiden kurtarmış olurum."

"Sakın böyle söyleyeyim deme, Shannon!" diye bağırdı elini direksiyona vurarak.

"Neden?" diye bağırdım soluk soluğa. "Gerçek bu işte."

"Shannon, nefes al," dedi daha yumuşak bir ses tonuyla. Ardından uzanıp sırtımı okşadı. "Nefes al."

Nefes alamadım.

Nefes alamıyordum.

Öne doğru eğilip umutsuzca havayı ciğerlerime çekmeye çalıştım.

"Güzel," dedi Joey. Bir eliyle direksiyonu tutup diğer eliyle sırtımı sıvazlamaya devam etti. "Sakin ve yavaş."

Eve döndüğümüzde, kendimi ciğerlerime hava çekebilecek kadar sakinleştirmeyi başarmıştım.

Birkaç dakika boyunca evin önünde oturup babamızın garaj yoluna park edilmiş arabasına baktık.

O eve girmek istemiyordum.

Joey de istemiyordu.

Tamamen mahvolmuştuk.

Hayır, sen mahvoldun. Ona bir şey olmayacak.

"Shannon?" Joey'nin sesi düşüncelerimi böldü.

Ona bakmadım.

Hiç cevap vermedim.

"Beni duyuyor musun?" diye sordu.

Gözlerimi arabadan ayırmadan zayıfça başımı salladım.

"Bir dahaki sefere sana elini sürdüğünde, karşılık vermeni istiyorum."

Kaskatı kesildim.

"Beni dinliyor musun?"

Başımı salladım.

"Eğer sana bir daha dokunursa, bulabileceğin en keskin bıçağı almanı ve onun kalbine saplamanı istiyorum."

Burnumu çekerek dönüp ona baktım. "Geri dönmeyeceksin, değil mi?"

Joey bana öylece baktı, gözleri yaşlarla doluydu. "Dönemem," diye fısıldadı bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanırken. "Eğer o eve geri dönersem, ikisini de öldürürüm."

Yüzüne baktım, bana söylediği gerçeği algılamaya çalıştım ve emniyet kemerimi çözüp kapıyı açtım.

"Hoşça kal, Joey," diye fısıldayarak arabadan çıkıp eve girdim.

40
SINIRLAR VE BULDOZERLER
JOHNNY

Pazartesi sabahı korkunç bir ruh halindeydim. Bu kısmen içinde bulunduğum korkunç ağrıdan kaynaklanıyordu ama çoğunlukla dün gece gözümü bile kırpmamış olduğum içindi.

Bütün gece onu düşünüp durmuştum.

Lanet gece boyunca, bana eşlik eden tek şey pişmanlıklarım ve gazetedeki o kahrolası fotoğraf olmuştu.

Onu durdurmam gerekirdi.

Onu götürmesine izin vermemeliydim.

Neden olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama kafamın içindeki bir ses onu korumam için bana yalvarıyordu.

Onu korumak *istiyordum.*

Sadece onu neyden korumam gerektiğini bilmiyordum.

Ya da kimden.

Kimsenin bana bahsetmediği bir düşmana karşı, tanımadığım bir kız için silahlanmış ve savaşa gitmeye hazır bir halde hiçbir şey bilmiyordum.

Yüce İsa. Kafayı yemeye başlamıştım.

Her şey kontrolden çıkıyordu.

Kusursuz hayat tarzım bozuluyordu ve ben bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Shannon kafamı allak bullak ediyor, beni zayıf ve hassas birine dönüştürüyordu.

Bu doğru değildi, ayrıca bir dönüm noktasında olan hayatıma girmeye hiç hakkı yoktu.

Yaklaştığını hiç fark etmediğim bir fırtına gibiydi.

Planlarımı yaparken öngöremediğim tek sorundu.

Tüm sıkı çalışmamı kırabilecek tek kişi oydu.

Ve en sinir bozucu şey, tüm bunların *hoşuma gitmesiydi.*

Hayatımı kendi ekseninde döndürmesi, içimde daha önce hiç yaşamadığım kavramları ve duyguları uyandırması *hoşuma gidiyordu.* Bunun sonrasında *hoşuma gitmesinden* nefret ediyordum.

Bu kızla ilgili her şeye delicesine bağımlıydım ve bunun fiziksel özelliklerle hiçbir ilgisi yoktu. Ayrıca onlar da son derece mükemmeldi.

En önemlisi, bana bir yemek fişiymişim gibi bakmıyordu.

Tüm bu saçmalığın arasında doğrudan bana bakıyordu.

Beni görüyordu.

Sadece beni görüyordu.

Bu da bazı şeyleri yerinden oynatıp onu dünyamın merkezine yerleştirmek istememe sebep oluyordu.

Lanet kontrolü elime almam gerektiğini biliyordum.

Ama alamıyordum.

Çünkü bu kız bağımlılık yapıyordu.

Ona takıntılıydım.

Sayısız sezon boyunca birlikte ragbi oynadığım ve bir kız yüzünden takımdan ayrılan ya da formunu kaybeden çocukların sayısını unutmuştum.

Aynı şeyin bana da olmasını kaldıramazdım.

Riske attığım çok fazla şey vardı.

Her şeyi riske atıyordum.

Shannon'dan önce, bir şeylere odaklanmakta hiç sorun yaşamamıştım.

Ondan önce, hiçbir konuda kararsızlık yaşamazdım.

Gerçekte kim olduğumu, nereden gelip nereye gittiğimi bilirdim.

Peki ya şimdi?

Darmadağın olmuş bir haldeydim.

Böyle bir şeye ihtiyacım yoktu.

Böyle lanet bir strese ihtiyacım yoktu.

Üç haftadan kısa bir süre içinde odaklanmam gereken *fitness* sınavlarım vardı.

Bunlar, geçemezsem tüm geleceğimi tehlikeye atacak olan sınavlardı.

Odaklanmam gereken şey buydu.

Kariyerim.

Bir kız değil.

Okula geldiğimde dikkatim dağılmış, dengem bozulmuş ve çılgına dönmüş durumdaydım.

İçimde çok yanlış giden bir şeyler vardı ve acilen duruma müdahale edilmesi gerekiyordu.

Gibsie'yi ilk dersten önce ahşap işleri sınıfının önünde bulduğumda, "Bir iyilik isteyeceğim," diyerek söze girdim. "Ciddiyim!" Keskin bir nefes vererek onu koridordan beşinci sınıfların ortak alanına doğru ittim. "Bana yardım etmen gerekiyor."

"Tamam ama iki dakika sonra dersim var," diye yakındı Gibsie. Önümde ayaklarını sürüyerek ilerliyordu.

"Benim de var, Gibs," diye tersledim. Neyse ki onu yönlendirdiğim ortak salon boştu. "*Moggy Dan* ve iki saatlik Muhasebe. Ama bu hesap çizelgelerini dengelememden ve senin de annen için sikik bir sehpa tasarlamandan çok daha acil bir durum."

"Tamam, dostum. Sakin ol," dedi durumu yatıştırmaya çalışarak. Tutunduğu yerden ayrılıp masalardan birine doğru yürüyerek bir sandalye çekti. Çantasını yere bırakıp oturduktan sonra bana doğru döndü. "Tamamen sendeyim."

Kapıyı arkamızdan çarparak kapattıktan sonra deri koltuğu kaptım ve kapıya yaslayıp sandalyeye oturdum.

"Haklıydın, Gibs," diye inledim. "*Boku yedim.*"

"Haklı mıyım?" Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Hangi konuda?" Bana cevap verme fırsatı bırakmadan gözleri komik bir aydınlanmayla genişledi. "Kendini becermen konusunda mı?" En azından bu kadar iç karartıcı olmasaydı komik olabilirdi. "Lanet olsun, Johnny. Hiç yapmadın mı, yoksa yapamıyor musun?"

"Denedim ve başarısız oldum, o zamandan beri denemedim. Bu yüzden artık yapamayacağıma oldukça eminim," diye kestirip attım.

Kaçamak cevaplar vermeye çalışmanın hiçbir anlamı yoktu.

Bu işin peşini bırakmayacaktı ve şu anda hırçın testosteronumdan daha büyük sorunlarım vardı.

"Ne kadar zamandır?"

"Noel öncesinden beri," diye hızlıca cevap verdim. "Ama sorun bu değil," diye devam ettim.

"Tanrım, bana kalırsa bu çok büyük bir sorun, ahbap." Gibsie alçak sesle ıslık çaldı. "Kayganlaştırıcıyı denedin mi?"

"Ne... hayır! Aletimden bahsetmeyi bırak," diye bağırırken elimi sinirle saçlarımın arasından geçirdim. "Konu *o*, adamım. Haklıydın. Kafam darmaduman oldu ve o kız konusunda saçma sapan bir şey yapmadan önce beni durdurman gerekiyor."

"Hangi kız?"

"Sence hangi kız, göt herif?" diye hırladım. "*Shannon.*"

"Ah, *o* kız." Gibsie kıkırdadı. "Diriltör."

"Gülmeyi kes. Bu hiç komik değil. Yardımına ihtiyacım var," diye tersledim telaşla. "Ayrıca *diriltör* diye bir kelime yok."

"Evet var," diye meydan okudu Gibsie. "İsa bir *diriltör.* Bunu Tanrı,

yani *diriltör* yapmıştı. Shannon da aynı şekilde, o gün spor salonunun önünde senin hayalarını bir *diriltör* olarak canlandırdı." Kıs kıs gülerek, "O görünecek ve yükselecek," dedi tok bir sesle.

"Bu Tanrıyı dirilten ya da diriltici yapar," diye homurdandım. "Dilimizde kahrolası *diriltör* diye bir kelime yok."

"Ben İncil'den bahsediyorum, sözlükten değil."

"Tamamen uyduruyorsun."

"*Terminatör*'e *terminatör* denir, göt herif," diye karşılık verdi. "Lanet olası *terminacı* değil."

"Terminacı," dedim. "Yine kelime *olmayan* bir kelime."

"Eh, diriltör diye bir kelime *var*."

"Hayır, yok öyle bir şey." Sinirle başımı iki yana salladım. "Fonetik ya da dilbilgisi açısından doğru değil."

"Dilbilgisi açısından doğru değil mi?" Gibsie ağzı açık bana bakıyordu. "Şu haline bak, Bay Yüksek Seviye İngilizce. *Muhteşem Gatsby* ve *Shakespeare* sayesinde her şeyi bildiğini sanıyorsun. Ama bu sefer olmaz." Şakağına vurdu. "Bu sefer zeki olan benim."

"Buna temel anlama becerisi deniyor, Bay Temel Seviye İngilizce. Sana şimdiden söylüyorum, yanılıyorsun."

Arkadaşım kafasını kaşıdı.

"Odaklan, Gibs," diye emrettim. "Yardımına ihtiyacım var, adamım."

"Yapamıyorum," diye homurdandı kaşlarını çatarak. "Haklı olduğumu biliyorum, Johnny... Her pazar ayine gittiğimi biliyorsun."

"Aferin sana," diye alay ettim. "Belki de sana biraz akıl vermesi için İsa'ya dua etmelisin..." Bana doğru yaklaşıp koltuğumu önümden çekince sözlerim yarım kaldı. "Kahretsin, Gibs!" diye bağırdım. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Kütüphaneye," derken kapıyı açtı. "Yanılıyorsun. Google'da araştıracağım. Sonra da çıktısını alıp okulun her yerine asacağım," diye ekledi sınıftan çıkarak. "Gerçeği *diriltişimi* izle."

"İyi," diye mırıldandım bitkince. "Hadi bakalım."

On dakika geçmeden yüzünde mahcup bir ifadeyle geri döndü.

"Öyle bir kelime yok," diye açıkladı kapıdan girerken.

"Biliyorum," dedim ifadesiz bir şekilde. "Artık bunu kafandan attığına göre, bana yardım edebilir misin?"

"Anlamıyorum," diye homurdandı Gibsie. Karşımdaki koltuğa tekrar yerleşmişti. "Bu nasıl bir kelime olmaz?"

"Gibsie, lütfen!"

"Sadece o kelimeyi istiyorum, Johnny."

"Tamam, bu senin kelimen," diye kabul ettim bıkkın bir tavırla. "Senin olsun. Oxford Sözlüğü'nü ara ve lanet olası kelimeyi tescil ettir, umurumda değil. Sadece bana *yardım et.*"

"Evet, şey bunu yapabilirim," dedi oflayarak. Ellerini sarı saçlarının arasından geçirdi. "Doğru, bana sorununu anlat."

Derin bir nefes verdim. "Ondan hoşlanıyorum."

"Pekiiii," dedi uzatarak. "Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Sorunum bu işte," diye tersledim. "Ondan hoşlanıyorum, Gibs. Sanırım ondan cidden hoşlanıyorum, adamım. Cidden derken *aşırı* hoşlanmaktan bahsediyorum. Sikik bir hoşlantıdan çok daha fazlası. Tanrım!"

Omuz silkti. "Hâlâ derdinin ne olduğunu anlamıyorum, adamım."

"Ondan. Hoşlanmak. İstemiyorum," dedim onun için tane tane açıklayarak. Sabrım tükenmek üzereydi.

"Shannon on beş, sen on yedi yaşında olduğun için mi?"

"On altı yaşında," diye itiraf ettim inleyerek. "Doğum günü dündü."

"O zaman yaş konusunun saçmalık olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye karşı çıktı Gibsie. "Boşa çabalıyorsun, dostum. Yaş konusu koca bir bahane çünkü biricik Shannon'ın seni sarsıyor ve hayatında bir gün bile sarsılmadığın için panikliyorsun."

"*Cidden* sarsıldım," diye itiraf ettim tereddüt etmeden. "Lanet olsun ki tamamen sarsıldım."

"Bu harika." Gibsie neşeyle kıkırdadı, nadir görülen çöküşümün tadını çıkarıyordu.

"Bu gülünecek bir şey değil," diye tersledim.

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi burnundan gülerek. "Bu yıllardır duyduğum en komik şey."

Yüzümdeki ölümcül ifadeyi fark edince gülmeyi kesip konuşmaya devam etmemi işaret etti.

Kasıklarımdaki acıyı görmezden gelerek öne doğru eğilip dirseklerimi bacaklarıma yasladım. "Geçen hafta onu eve bıraktım, ahbap. McGarry'nin tuvalette yaptığı hareket yüzünden otobüsü kaçırdı ve onu orada bırakamazdım..."

"Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" dedi suçlayıcı bir şekilde.

Çaresizce omuz silktim. "Çıkıp gitmem gerektiğini biliyorum ama bunu yapmadım. Onu arabama bindirdim ve *saatlerce* konuştuk. Sadece ragbi hakkında da değil, Gibs. Beni sıkıntıdan öldürecek tüm o sıradan, anlamsız saçmalıklar hakkında. Ama *sıkılmadım*. Tıpkı onu bayıltıp Twomey'nin ofisinin önünde bir saat boyunca konuştuğumuz gün gibiydi. Tabii ki bu sefer kafası yerinde olduğu için *çok daha iyiydi*. Onunla konuşmak o kadar kolay ki, Gibs. İnanamazsın." Yavaşça bir iç çektim. "Onu hiç bırakmak istemedim."

Gibsie çenesini sıvazladı. "Kahretsin."

"Aynen öyle." Öne doğru eğilip ellerimi gevşekçe birbirine kenetleyerek en yakın arkadaşıma baktım. "Beni tanıdığın bunca yıldır *hiç* başıma böyle bir şey geldi mi?"

"Bu kesinlikle senin için bir ilk," diye hak verdi düşünceli bir ifadeyle.

"Daha kötüsü de var," diye homurdandım.

"Daha kötüsü mü?" Kaşlarını çattı. "Nasıl?"

"Ona ameliyatımı anlattım."

Gibsie'nin kaşları havaya kalktı. "Sen ciddi misin?"

"Hem de çok." Öfkeyle soluk verdim. "*Her şeyi* anlattım ve kendimi ona feci kaptırdım."

"Neden?"

"*Panikledim*, Gibs," diye savunmaya geçtim. "Ağzımdan kaçtı ve tamamen paniğe kapıldım. U20 koçları tam olarak formda olmadığımı öğrenirse neler olacağını biliyorsun."

Artık bir önemi yoktu tabii, diye düşündüm acıyla. *Eğer kafamı toplayamazsam hayallerim suya düşecekti.*

"Söyleyeceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Dürüst olmam gerekirse hayır, dostum. Kimse hakkında konuşan bir kız olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdim. "Ama ben *hep* dikkatli olmuşumdur, sersemledim ve kafayı yedim. Kendime o kadar sinirlendim ki ona çok aşırı bir tepki verdim." Utançla başımı eğdim. "Onu ağlattığıma oldukça eminim."

"Yani boka battın?"

"Öyle de denebilir," diye mırıldandım. "Ama ertesi sabah okulda yanıma gelip *benden* özür diledi."

"Neden?"

"Hiçbir fikrim yok, dostum."

"Ona açıklama yaptın mı?"

"Yapamadım, ben açıklama fırsatı bulamadan çekip gitti," diye mırıldandım. "Sonra cuma günü yine aynı şeyi yaptım."

"Ne yaptın?"

"Onu arabama bindirdim," diye itiraf ettim.

"Eh, kahretsin."

"Sonra bir adım daha ileri gittim."

"Nasıl?" Gibsie temkinli bir şekilde bana bakıyordu. "Ne yaptın, Johnny?"

"Onu eve bıraktım." Öfkeyle tekrar soluduktan sonra sandalyede arkama yaslanırken inledim. "Sonra da onu kaçırıp götürdüm."

"Ne alaka lan?"

"Farkındayım," diye bağırdım. "*Farkındayım.*"

"Bir kızı nasıl kaçırabilirsin ki, Johnny?"

Umutsuzca omuz silktim. "Ne bileyim, yaptım işte."

"Neden?"

"Çünkü onu bırakamadım," diye dürüstçe itiraf ettim. Shannon'ın hasta olduğu kısmı dışarıda bırakmıştım. "Beni bırakmasına izin veremedim, dostum."

"Onu becerdin mi?"

"Az önce sana aletim hakkında ne dedim?"

"Pekâlâ, *deneyip* onu becerdin mi?"

"Ne... hayır!" diye bağırdım. "Onu Biddies'e götürdüm, göt herif."

"Bunun benim için bir anlam ifade etmesi mi gerekiyor?" diye karşılık verdi Gibsie. "Konuştuğun kişi benim, dostum. Orada neler döndüğün gayet iyi farkındayım." Sessizce güldü. "Genelde tam ortasında oluyorum."

"Hayır, onu becermedim. Ayrıca o kelimeyi kullanma."

"Neden?"

"Onun hakkında öyle konuşma işte." Arkama yaslanıp burun kemerimi sıkarak iç geçirdim. "Sadece... onun hakkında olmaz, tamam mı?"

"Pekâlâ, onunla tatlı tatlı *seviştin* mi?" diye alay etti. "Otoparkta mı? Tuvalette? Locanın arka tarafındaki o tatlı yerde?"

"Sen bir şerefsizsin," diye homurdandım. "Adi şerefsizin tekisin."

"Ah, Aman Tanrım!" Gibsie irkilerek elini ağzına götürdü. "Ah, olamaz," diye inledi. "Çalışmıyor, değil mi?"

"Sikim çalışıyor, Gibs!" diye çıkıştım. "Sertleşebiliyorum, göt herif. Şey olduğumda canım acıyor..."

"Ne olduğunda?" diye sordu gözleri genişlerken.

"Bitiremiyorum," diye mırıldandım.

"Boşalamıyor musun?" dedi boğuk bir sesle. "Hiç mi?"

"Yani denersem yapabilirim sanırım." Keyifsiz bir şekilde iç geçirdim. "Ama son denediğimde o kadar canım yandı ki içim dışıma çıkana kadar kustum ve az kalsın bayılıyordum."

"Yüce İsa. En son ne zaman denedin?"

"Aziz Stephen gecesinde."

"Hadi be," dedi nefesini tutarak. "Johnny, bu aylar önceymiş. Boşalman gerek, dostum."

"Sence bunu bilmiyor muyum?" diye tersledim. "Bu durumdan zevk almadığım ortada, Gibs."

"Bu normal değil."

"Evet, Gibs. Benim aletim olduğunu biliyorsun. Bu durumun normal olmadığının gayet farkındayım."

"Topallamana şaşırmamak gerekiyor," diye mırıldandı. "Hayaların o kadar meniyle dolmuş ki onları taşıyamıyorsun."

"Siktir. Bu hiç komik değil, Gibs."

"Ah, Tanrım. Ya seni yanlış diktilerse?" diye fısıldadı gözleri yerinden fırlarken. "Siktir, dostum ya testis kesenle uğraşırken bir sperm kordonu kopardılarsa?"

"Bir *sperm kordonu* mu?" Ağzım açık ona bakıyordum. "Ne tür bir uyuşturucu kullanıyorsun sen?"

"Bu prosedürü araştırdığımı biliyorsun," dedi dehşete düşmüş gibi görünürken. "Çok fazla şey ters gidebiliyor..."

"Hayır." Başımı iki yana sallayarak korkumu içime gömdüm. "Yapamazlar."

"Evet, dostum," dedi boğuk bir sesle. "Bunun yapabilirler. Şeye çok yakın kestiler..."

"Kes şunu!" diye bağırdım titremeye başlarken. "Yüce Tanrım, bunları dinleyemem."

"Üzgünüm." Yüzünü buruşturarak elini bana doğru salladı. "Shannon'la olanları anlatmaya devam et."

"Ona dokunmadım." Huzursuzca kıpırdanarak, "Ama bunu yapmak istedim," diye mırıldandım. Ardından başımı ellerimin arasına gömüp inledim. "Biddies'den sonra onu eve bırakmam gerektiğini biliyordum ama yapamadım, Gibs. Lanet olsun, sadece bunu *yapamadım*. Bunun yerine onu kahrolası sinemaya götürdüm. Ben sadece... onunla

daha fazla zamana ihtiyacım vardı, tamam mı? Sanki yaptıklarımız yeterli gelmemiş gibi hissettim. Daha fazlasına ihtiyacım var..."

"Daha fazlası mı?" Gibsie tek kaşını kaldırdı. "Neyin daha fazlası, Johnny?"

"Daha fazla ona," diye cevap verdim somurtarak. "Konu o olduğunda her şeyin daha fazlasını istiyorum." Başımı iki yana sallayarak ağır ağır iç geçirdim. "Tanrım, onu o kadar çok istiyorum ki düzgün düşünemiyorum, Gibs."

"Hassiktir," dedi Gibsie.

"Ayrıca barda eski okulundan bir puştu öldüresiye dövdüm," diye itiraf ettim.

"Siktiğimin aptalı," diye çıkıştı Gibsie. "Kimse gördü mü?"

"Liam," diye mırıldandım saçlarımı çekiştirerek. "Kontrolümü kaybettim, dostum. Onun hakkında bir şey söylediler ve tüm algılarımı yitirdim."

"Bu olay, Koç Dennehy'ye taşınmadığı için şanslısın."

"Evet, Gibs," diye homurdandım. "Her şeyi batırmaya ne kadar yaklaştığımın gayet iyi farkındayım."

Kimsenin bunu bana söylemesine gerek yok...

"Peki dün neler oldu?" diye sordu. " Sizin evde? Neydi o?"

Başımı iki yana sallayarak sandalyemde arkama yaslandım. "Annesi düşük yaptı."

"Kahretsin."

"Aynen."

"İyi mi?"

"Bilmiyorum." Çaresizce omuz silktim. "Onu benden alıp götürdü."

"Kim aldı?"

"*Atıcı Joey.*"

"Kızın ağabeyi sonuçta, dostum," dedi Gibsie. "Elbette gelip alacaktı."

"Umurumda değil," diye çıkıştım. Shannon'ın yaralı yüzünü düşünüyordum. "Gitmesini istemiyordum, Gibs ve ağabeyi onu benden aldı. Ben de ona *izin verdim!*"

"İnsanları evcil hayvanlar gibi *yanında tutamayacağını* biliyorsun, değil mi?" diye sordu alaycı bir ses tonuyla. "Sadece köpekleri ve kedileri tutabilirsin."

"Siktir. Git," diye hırladım.

"Sakin ol," diye mırıldandı. "Dalga geçiyordum."

"Eh, bu sikik konunun komik bir tarafı yok, Gibs," diye çıkıştım. "Bunların hiçbiri *komik değil.* Dün gece ağabeyiyle gitmesine izin vermek için her şeyimi verdim. *Sikik her şeyimi.*"

Derin bir nefes verirken, "Pekâlâ, dostum," dedi en sonunda. "İyi tarafından bakarsak, en azından artık ondan hoşlandığını itiraf edebiliyorsun."

"Ama lanet olsun ki ondan hoşlanmak *istemiyorum,*" diye tersledim. "Bütün mesele bu. Ondan hoşlanacak *vaktim* yok. Aklımı meşgul etmesine izin veremem. Neleri riske attığımı biliyorsun. Her şeyin planlandığı gibi gitmesi gerekiyor ve bu kız aklımı yoldan çıkarıp saçma sapan yerlere götürüyor."

Zaten başım belada.

Tuhaf bir şekilde, "Şey, belli ki bu konuda hiçbir kontrolün yok," dedi ciddi bir tavırla. "Kimden hoşlandığın konusunda benim yardımım dokunmaz, Johnny. Hayat böyledir."

"Benim hayatım böyle değil," diye karşı çıktım güçsüzce. "Bu ben değilim."

"Hepimiz böyleyiz," diye düzeltti.

"Shannon öyle sıradan bir kız değil, Gibs," dedim boğuk bir sesle. "O çok farklı. Takılmalık, tek seferlik ya da sosyal sınıf için sülük gibi üstüme yapışan kızlardan değil. Onu kahrolası sistemimden söküp atamıyorum. Kim olduğumu bile bilmiyor, dostum. Lanet olası hiçbir fikri yoktu. Ayrıca bu konuda samimiydi. Rol yapmıyordu. Hayatım boyunca, onun gerçekten bilmediğini anlayacak kadar çok sülük insanla tanıştım." Başımı iki yana sallayarak deri koltuğun içine doğru gömüldüm. "Tüm bunların yanında, o çok *kırılgan.*"

"Kırılgan mı?"

"Kırılgan," diye onayladım. Daha fazla detay vermek istemiyordum.

"Bu dosyada okuduklarınla mı ilgili?"

Gözlerimi ona çevirirken gerilmiştim.

Ellerini havaya kaldırarak, "Sakin ol," diye yatıştırmaya çalıştı. "Onu okumadım. Dee'ye olduğu gibi geri verdim."

Derin bir nefes verirken başımla onayladım. "İnan bana, o kız geçemeyeceğim bir sınır."

Uzun bir süre bekledikten sonra, "O zaman geçme," diye cevap verdi Gibsie. "Eğer onu bu kadar az tanıyorken seni bu hale getiriyorsa, ondan şimdi uzaklaşsan iyi olur, dostum."

"Asıl sorun da bu ... Yapabilir miyim bilmiyorum," diye itiraf ettim

boğuk bir sesle. "Kafama bir şeyi koyduğumda nasıl olduğumu biliyorsun. Kontrolümü kaybedip kendimi tamamen kaptırıyorum."

"Elbette biliyorum," dedi arkadaşım kıkırdayarak. "Buldozer gibi ezip geçiyorsun. Yoluna çıkan her şeyi ve herkesi."

"Eh, bana engel ol!"

"Sen kendine engel ol," dedi burnundan gülerek. "O meşhur irade-ni esnet." Ardından yüzündeki sırıtışla, "Son zamanlarda oldukça fazla iradeye sahipmiş gibi görünüyorsun," diye ekledi.

"Anlamıyorsun, Gibs. Dün gece beni resmen *öldürüyordu*. Yemin ederim ki, tüm geceyi gözümü kırpmadan anahtarlarıma bakarak, yatakta kalmaya ve yanına gidip onu evime geri getirmemeye çalışarak geçirdim," diye itiraf ederken somurtuyordum. "Konu o olduğunda irademin bir parçası bile ortada olmuyor, zaten *bu yüzden* senin yardımına ihtiyacım var."

"Yani benden ne yapmamı istiyorsun, Johnny?" diye sordu sırıtarak. "Aletine engel olmamı mı istiyorsun?"

"*Söylemek istediğim şey* herhangi bir sınırı buldozer gibi geçtiğimi gördüğün anda beni geri çek," diye tersledim. "Onun yanında kendime güvenmiyorum."

"Aranızdaki engelin sadece senin kafanda çizdiğin sınırlardan ibaret olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Onunla bu toplara giremem, Gibs. *Girmeyeceğim.*"

"Sen ciddi misin?"

Başımla onayladım. "O benim için aşırı tehlikeli."

"Çünkü?"

"Anlattım ya!" diye çıkıştım.

"Hayır." Başını yavaşça sağa sola salladı. "Aslında burada sadece yerinde sayıyorsun, dostum." Sonra omzunu silkti. "Onun hakkında henüz doğru düzgün bir argüman duymadım."

Üç sebepten dolayı ona cevap vermedim.

Birincisi, beni anlamayacaktı.

İkincisi, bana inanmayacaktı.

Üçüncüsü, *kendime* inanıp inanmadığıma emin değildim.

"Yani geri çekilip McGarry veya başka bir soytarının ona adım atmasını izlemek seni memnun mu edecek?" diye sordu bir süre sonra. "Senin için hiç sorun değil yani?"

Vücudumun otomatik olarak gerginlikle kasılması yeterli bir cevaptı.

"Göz kamaştırıcı bir kız, Johnny. Ayrıca çok fazla kişinin ilgisini çekiyor," dedi sakince. "İkisini birden yapamazsın, dostum." Tekrar omuz silkti. "Onu istersin ya da istemezsin. Ya peşinden gidersin ya da geri adım atarsın."

"Olmaz," diye hırladım gerilerek.

Tek söyleyebildiğim şey buydu.

Sadece basit bir *reddediştı*.

"Peki tüm bu kız arkadaş olayını onunla denemek istemediğinden emin misin?" diye sordu.

"Yürümez," diye inledim. "Onun için çok büyük olmam bir yana, muhtemelen o aynı şeyleri hissetmiyor. Ayrıca çok meşgulüm ve bir ilişkiye uzaktan yakından benzeyen herhangi bir şey için bile müsait değilim."

"Bunu kim söylüyor?"

"Nasıl bir hayatım olduğunu biliyorsun, Gibs." Tekrar derin bir şekilde iç geçirdim. "Neden ilişkim olmadığını biliyorsun. Bu çok büyük bir baskı ve ben konsantrasyonumu kaybetmeyi göze alamam. Gün içinde boş vaktim yok ve yaz geldiğinde burada olmayacağım." Çaresizce omuz silktim. "Bu hangi kız için adil olur ki?"

"Doğru," dedi düşünceli bir tavırla. "Ama onun herhangi bir kıza benzemediği oldukça açık."

"*Kesinlikle*," dedim dişlerimi sıkarak. "O çok... fazla... aşırı... iyi... önemli..." Cümlemi yarıda kesip elimle yüzümü ovaladım. "Asla yürümez," dedim yorgun bir sesle. "Eninde sonunda giderim, ben gittiğimde her zaman yaptıkları gibi gazetelerde ve internette bir sürü şey yazarlar. Bunun sonucunda o paranoyaklaşır, ben sinirlenirim, sonunda o incinir ve ikimiz de tamamen perişan oluruz."

"Vay be," dedi arkadaşım nefes nefese. "Bunun hakkında çok düşündün, değil mi?"

Onu ilk gördüğüm andan beri günün her dakikasında.

Somurtarak başımı aşağı yukarı salladım.

"O halde onun arkadaşı ol," diye öneride bulundu Gibsie.

Aniden başımı kaldırdım. "*Arkadaşı* mı?"

"Evet, göt herif. *Arkadaşı*," dedi sarkastik bir tavırla. "Arkadaşlık kavramından haberin var mı? İnanıp inanmamak sana kalmış olsa da, aslında bu konuda oldukça iyisin. Eğer daha fazlası mümkün değilse ve ondan uzak duramıyorsan, arkadaşlık kartı sahip olduğun en iyi seçenek."

"Ama o bir kız, Gibs."

Gözlerini devirdi. "Evet, Johnny. Bunu biliyorum."

"Benim arkadaşlarımın hiçbiri kız değil."

"O halde senin ilkin olabilir."

Bu fikri biraz düşündüm.

Shannon'ın arkadaşı olabilir miydim?

Onun *sadece* arkadaşı olabilir miydim?

"Arkadaşlık," diye tekrarladım bakışlarımı ona çevirirken. "Sanırım bir şans verebilirim?"

Gibsie memnuniyetle gülümserken, "İşte şimdi konuşmaya başladın," diye cesaretlendirdi beni.

Onun arkadaşı olabilirdim.

Onun için iyi bir arkadaş olabilirdim.

Onun hayatını kolaylaştırabilirim.

Bunu onun için yapmak *istiyordum*.

"Peki o arkadaşım olmak istemezse?" diye sordum. Shannon'la ilgili her düşünceme eşlik eden o alışılmadık belirsizliği hissetmeye başlamıştım.

"Bu acınası, boktan konuşmaya devam edersen artık senin arkadaşın olmak istemeyeceğim, seni koca vajina," dedi burnundan gülerek. "*Peki o arkadaşım olmak istemezse*," diye alay etti. "Eve git ve hayalarını bul, kim olduğunu hatırla ve bunu yaparken aletine asılmayı da unutma. Acıdan bayılsan bile orgazm olmak buna değer."

"Yani bana yardım edecek misin?" diye sordum. Yaptığı son iğnelemeyi umursamamaya karar vermiştim.

"Orgazm olman için mi?" dedi kafasını iki yana sallayarak. "Seni seviyorum, dostum. Ama boşalmana yardımcı olacak kadar çok değil."

"Siktir git," diye homurdandım.

"Sakin ol," dedi gülerek. "Dalga geçiyorum."

"Evet, hayatım senin için sikik bir şakadan ibaret, değil mi?" diye çıkıştım.

"Bu kadar *alıngan* olma," derken sessizce gülüyordu.

"Gibs," diye uyardım. "Burada dalga geçmiyorum. Bu konuda bana yardım etmen gerekiyor."

Ağır ağır iç geçirdi. "Eğer gerçekten istediğin buysa?"

Değil.

"Öyle olmak zorunda," dedim boğuk bir sesle.

"İyi, sana yardım edeceğim, dostum," diye cevap verdi Gibsie. "Her

şeyi bir buldozer gibi ezip geçeceğin için asla işe yaramayacak olsa da, başarısız olmaya mahkûm olsan da ve büyük olasılıkla gülünç derecede genç bir yaşta düğününde sağdıç konuşmasını yapacak olsam da... Şimdilik kafanı kuma gömmene yardım edeceğim."

"Bu hiç komik değil, Gibs," diye çıkıştım sinirlenerek.

"Biliyorum," dedi çılgınlar gibi gülmeye devam ederken. "Aşırı komik."

"Hiç de bile," diye inledim.

41
ENGELLE ONU
SHANNON

Ertesi haftayı okula gitmeden, evde kardeşlerime ve tahmin ettiğim gibi benimle konuşmayan anneme bakarak geçirmiştim.

Hiçbirimizle konuşmuyordu.

Onun dışında.

O geri dönmüştü.

Döneceğini biliyordum.

Düşük, babamın annemin kırılgan duygularına sinsice geri dönmesi için mükemmel bir fırsat olmuştu.

O gece geri döndüğünde, Joey evden ayrılmıştı.

Arabayla uzaklaşıp üç gün boyunca eve gelmemişti.

O üç günü, eve bir daha hiç gelmeyeceği korkusuyla dehşet içinde geçmiştim.

Sonunda geri döndü.

Ama bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum.

Günün birinde o da tıpkı ağabeyimiz gibi kapıdan çıkıp gidecek ve bir daha geri dönmeyecekti.

Annem ertesi cumartesi işe döndü.

Bir robot gibi temizlik önlüklerini giydi, aşağıya indi, kendine bir fincan kahve yaptı, yedi tane sigara içti ve işe gitti.

Annemin bu durumda çalışmaması gerektiğini biliyordum. Belli ki aklı başında değildi ama ona söylemeye çalıştığımda tek yaptığı şey bana solgun bir ifadeyle gülümsemek, yanağımı öpmek ve kapıdan çıkıp gitmek oldu.

Bütün günümü onun için endişelenerek ve babamın, annemin bebeği kaybetmesinin benim suçum olduğunu anlatmasını dinleyerek geçirdim.

Fahişe olan *bendim.*

Onu sinirlendiren *bendim.*

Beni dövmesinin sorumlusu *bendim.*

O gece annemi benden uzaklaştırmaya çalıştığında onu itmesinin sebebi *bendim.*

Onu *tokatlamasının* sebebi bendim.

Hepsi benim yüzümdendi.

Çünkü ben tam bir sürtüktüm.

Bu doğruydu, daha önce hiçbir erkekle öpüşmemiş olan on altı yaşındaki bir kızdım ama babama göre bir fahişeydim.

Dün gece anneme verdiği sarhoş olacak kadar içmeme sözünü tutmadığında şaşırmamıştım bile.

Boynumu bir oyuncak gibi sıktığında irkilmemiştim.

Sadece çok yorgundum.

Bir parçam bu işi bitirmesi için dua ediyordu.

Joey kükreyerek merdivenlerden inmiş ve babamı üzerimden çekip almış olsa da her şey çoktan olup bitmişti.

Eski morluklara yeni morluklar eklemişti, ben de gecenin büyük bir bölümünü olabilecek en kötü düşünceleri düşünerek geçirmiştim.

Bundan kurtuluş yoktu.

Hiçbir çıkış yolum yoktu.

Bu evde olamazdı.

Bakımevinde de öyle.

Kapana kısılmıştım.

Bu sabah otobüsten inip okulun kapısından içeri girdiğimde, bedenime dolan rahatlama hissi o kadar güçlüydü ki bütün hücrelerimde hissedebiliyordum.

Cehennemde geçirdiğim bir haftanın ardından geri dönmek, hayatta kalmanın en büyük ödülü gibiydi.

Claire ve Lizzie'yi yeniden görmek, beni sevdiklerini bilmek, beni *sevdiklerini* söylediklerini duymak; vücudumda bir şeyleri yeniden bir araya getirmeme yardımcı oluyordu.

Öğle yemeğinde bana gecikmiş bir doğum günü pastası ve hediyeler getirdiklerinde neredeyse ağlayacaktım.

Onlara annemin başına gelenleri genel izleyici kitlesine uygun haliyle anlattığımda, beni bu konu hakkındaki konuşmaları uzatmayacak kadar iyi tanıyorlardı.

Bu konu hakkında konuşmak ya da düşünmek istemiyordum. Bana hatırlatılmasını istemiyordum.

Bir daha asla.

Claire ve Lizzie bunu bildikleri için isteklerime saygı duyuyorlardı.

Gönülsüzce tüm derslerime girdim ve sonraki yedi saat boyunca ailemi aklımdan sildim.

Bu his *harikaydı*.

42
AYAKKABILARI VE HİSLERİ YAKALAMAK
SHANNON

Pazartesi günün son dersi iki saat sürecek Beden Eğitimi'ydi ve dışarıda sağanak yağmur vardı. Bu yüzden, Bay Mulcahy bize acıyıp kapalı basketbol salonunda bir futbol maçı ayarlamıştı.

Okulun ragbi koçu olan Bay Mulcahy'nin saha kenarındaki açılır sandalyeye uzanmış, gözlerini elindeki panoya dikmiş halde vakit geçirmesinden dersimizle pek ilgilenmediği anlaşılıyordu.

Ayrıca oyundan çıkmaya çalışıp başaramadığımda söz konusu panoya gizlice göz atmayı başarmıştım. Karalamalar ve ragbiyle ilgili oyunlarla doluydu.

Şükürler olsun ki, en sonunda Claire ve diğer birkaç kızın olduğu takıma alınmıştım. Lizzie koçu ikna edip oyuna girmekten kendini kurtarmış ve bunun yerine kütüphaneye gitmişti.

Keşke onun kadar ikna edici olabilseydim.

Şimdi üstümdeki sarı önlükle etrafta koşturuyor ve çocuklar tarafından ezilmemeye çalışıyordum.

Lizzie kütüphanede keyifle vakit geçirdiği için, 3A'daki on sekiz erkekle oynayacak sadece dört kız kalmıştık.

Büyük farkla, aralarında en kötü oynayan bendim.

Sınıfımdaki diğer iki kız olan Shelly ve Helen da pek iyi değildi ama bunun yetenek eksikliği yerine oyuna olan genel ilgisizlikleriyle ilgili olduğunu düşünüyordum.

Claire harika bir sporcuydu, sahadaki en iyi kızdı ve çocuklar ona hak ettiği saygıyı göstererek ne zaman boşa çıksa topu ona atıyorlardı.

Şimdiye kadar iki gol atmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, takım arkadaşlarım oyunun başlarında bunu benimle de yapmayı denemişlerdi. Ancak kendime çelme takıp takımımın kalesine bir gol atmamın ardından benden uzak durmaya başlamışlardı.

Sanırım en iyisi böyleydi.

"Eğleniyor musun?" diye sordu Claire. Takımımızdaki çocuklardan biri tekrar gol attığında bana doğru koştu.

Üstünde benimle aynı olan siyah forma, beyaz şort ve sarı önlük

vardı ama benden farklı olarak, antrenman kıyafetleri onun vücuduna tam oturuyordu.

Uzun ve kıvırcık buklelerle dolu sarı atkuyruğu o hareket ettikçe sallanıyordu.

Yanakları kızarmıştı, üstelik gözleri heyecanla parlıyordu.

İğrenç derecede büyüleyici görünüyordu.

"Günü sonlandırmanın en iyi yolu bu, öyle değil mi?"

"Şey... Evet, elbette!" Gülümsüyormuş gibi yaparak heyecanla iki başparmağımı havaya kaldırdım.

"Bundan nefret ediyorsun, değil mi?" Kahkaha atarak dirseğini omzuma yasladı. Bunu kolaylıkla yapabiliyor olması ne kadar küçük olduğum gerçeğini daha da ortaya koyuyordu. "Merak etme. Bitmesine sadece on dakika kaldı."

"Futbol gerçekten bana..." Duraksayıp eğilerek yüzüme gelen toptan son anda kurtuldum. "Bu bana göre değil," diyeceğim sırada arkadaşım çoktan topun peşine düşmüştü. Takım arkadaşlarımıza 'boşta' olduğunu haykırıyordu.

Birkaç saniye sonra, sahada öylesine savrulan futbol topunun peşine düşmüş bir genç sürüsü bana doğru geliyordu.

Benim pozisyonumdaki aklı başında 1.52'lik her insanın yapacağını yaptım. Kenara doğru koşup sırtımı duvara yasladım.

Yine ezilmekten son anda kurtulduktan sonra, bir gün için yeterince Beden Eğitimi dersi aldığıma karar verdim. Bütün gün midemde korkunç bir ağrıyla kıvranmıştım ve oradan oraya koşturmanın da bu duruma bir faydası olmuyordu.

Vücudum paramparça olmuştu.

Canım o kadar çok yanıyordu ki güçlükle dayanabiliyordum.

Dürüst olmak gerekirse, içimden bir ses çektiğim karın ağrısının anksiyete ve babam yüzünden olduğunu söylüyordu.

Cuma günü iki haftalığına okula ara verecektik ve ne zaman onunla evde geçireceğim günleri düşünsem ağrım biraz daha artıyordu.

Çoğu insan tatil için uzaklara gitmeyi dört gözle bekliyordu.

Bu sırada ben de tüm bedenimle titriyordum.

Yorgun bir şekilde önlüğümü çıkardım ve salondan erken çıkıp soyunma odasında oturma izni almak için Bay Mulcahy'yi aradım.

Onu salonun girişinde durmuş Johnny Kavanagh'yla konuşurken gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Aman Tanrım.

Ne kadar zamandır orada duruyordu?

Ölümden kaçmak için yaptığım acınası girişimi görecek kadar uzun süre olduğu kesindi.

Bütün gün beni izlediğini tahmin ediyordum.

Nereye gidersem gideyim, gözlerini üzerimde hissettiğime yemin edebilirdim.

Benimle konuşmak istediğini bildiğim için bütün günü ondan kaçarak ve saklanarak geçirmiştim.

Geçen haftayla ilgili sorular soracaktı.

Bilmek isteyecekti.

Yalanlarıma inanmayacaktı.

Bu beni dehşete düşürüyordu.

Çünkü benim gibi bir kızın takılamayacağı kadar zekiydi.

Onunlayken yalan söylemeyi ve saklanmayı unutuyordum.

Her şeyi unutuyordum.

Bay Mulcahy elindeki panoya vururken onunla derin bir sohbete dalmıştı. Johnny'nin dikkatiyse panodaki şeyle *benim* aramda gidip geliyordu.

Tam karşısında duruyordum, aramızda bir saha vardı ama bakışlarının sıcaklığını ayak parmaklarıma kadar hissettiğime yemin edebilirdim.

Dikkatini panodan bana çevirdiği her anda, o kadar sıcak ve yoğun bir bakışla karşılaşıyordum ki gördüğüm şeyi anlamlandıramıyordum.

Öfke miydi?

Hayal kırıklığı mıydı?

Başka bir şey miydi?

Ne olduğunu çözemiyordum.

Bunu çok fazla düşünmeme gerek kalmamıştı. Sadece birkaç saniye sonra koç düdüğünü çaldı ve sınıfımıza sahayı boşaltıp toplanmalarını söyledi.

Herkes yanlarından geçip soyunma odasına giderken onlar girişte kalmış, derin bir tartışmaya dalmışlardı.

En güvenli seçeneğin bu olduğunu düşünerek arkadaşıma doğru ilerledim ve kolumu onunkine sardım. Ardından ona az önce oynadığımız oyunla ilgili -yani onun oynadığı oyunla ilgili- bir sürü anlamsız soru sordum.

Gözlerimi yüzünden ayırmıyor, konuşan ikilinin yanından geçerken verdiği yanıtları dikkatle dinliyordum.

Kızların soyunma odasına sağ salim girdiğimde içimde tuttuğum titrek nefesi serbest bıraktım.

Soyunma odasının kapısı arkamızdan çarparak kapandığı anda, "Ahhh... Shannon, senin derdin ne?" diye sordu Claire.

"Ha?"

"Kolum?" dedi boğuk bir sesle. "Bilerek kan dolaşımımı kesmeye mi çalışıyorsun?"

Bakışlarım koluna, daha doğrusu parmaklarımın tenine saplandığı yere doğru kaydı. "Aman Tanrım!" Onu bırakıp bir elimle ağzımı kapattım. "Çok özür dilerim."

"Sorun ne?" Bir adım daha yaklaştığında yüz hatlarına endişe yayılmıştı. "Gerçekten korkmuş gibi görünüyorsun."

"Yok bir şey," diye yanıtladım hızlıca. "Ben iyiyim. Sadece..." Başımı iki yana sallayarak hırıltılı bir nefes verdim. "Onun orada olmasını beklemiyordum."

"Johnny'nin mi?"

Usulca başımı salladım.

Anında gözleri büyüdü. "Aman Tanrım!" Parmağını yüzüme doğrultarak fısıltıyla konuşmaya başladı. "Bana yalan söyledin! Geçen hafta bir şey oldu, değil mi?"

"Hayır." Başımı iki yana sallarken yanaklarım alev alev yanıyordu. "Hiçbir şey olmadı."

"Orada durmuş seni süzüyordu," diye tıslarken biraz kendinden geçmiş gibi görünüyordu. "Bir şey mi oldu? Lütfen bana bir şey olduğunu söyle..."

"Sana yemin ederim ki aramızda *hiçbir şey* olmadı," dedim boğuk bir sesle. Bundan bahsettiğime bile pişman olmuştum. "Ayrıca orada durup beni süzmüyordu."

"Ama öyle olmasını istedin?"

İnkâr etmek için ağzımı açtım ama hemen sözümü kesti.

"Hah! Boşuna yalan söyleme, içini görebiliyorum," dedi sessizce gülerek. "Kulakların bile kızarıyor."

"Lütfen, Claire. Bunu kimseye söyleyemezsin!" diye haykırdım utanırken.

"Söylemeyeceğime dair sana zaten söz vermiştim."

İçim rahatlarken vücudum gevşedi. "Teşekkür ederim."

"Ama sana baktığını bilmen gerekiyor, Shan. Gerçekten de sana *ba-*

kıyordu." Claire ellerini birbirine vurarak tiz ve yüksek sesle konuştu. "Ah, Tanrım. Bu beni çok mutlu ediyor."

"Hayır, bakmıyordu... Ben... yapamam... sadece..." Kelimeler boğazımda düğümlenirken sakinleştirici bir nefes alıp tekrar denedim, "O gece onun arabasında kavga ettik."

"Kavga mı?" Claire'in kaşları havaya kalktı. "Ne hakkında?"

"Önemi yok," diye mırıldandım yüzüm kızarırken. "Ayrıca beni..."

"Seni ne?"

"Doğum günümden önceki cuma günü beni yine eve bıraktı."

Claire'in tüm yüzü ışıldıyordu. "Aman Tanrım!"

"Sonra da onun önünde kustum," diye itiraf ettim suratımı asarak. "Muhtemelen üzerine."

Tehlikeli bölgeye çok yaklaşmıştı.

Saçlarımı tutarken.

Claire anlayışla yüzünü buruşturdu. "Arabasında mı?"

"Hayır," diye cevap verdim güçsüzce. "Okulda. Dolabımın önünde."

Buruk bir şekilde gülümsedi. "Ardından seni eve mi bıraktı?"

"Sonrasında ben..."

"Sen ne, Shan?"

"Onunla bara gittim."

"Bara mı?" diye bağırdı. "Ne barı?"

Adını hatırlamak için bir süre düşündüm. "Biddies olabilir sanırım?"

"Aman Tanrım," dedi nefesini tutarak. "Orası onun mekânı."

"Ne?" Gözlerim kocaman oldu. "Orayı ailesi mi işletiyor?"

Buna hiç şaşırmazdım.

"Hayır, hayır," dedi hemen. "Sahibi onlar değil ama o mekân onun barı gibi. Onun mekânı. Onun... onun... karargâhı."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Hepsi oraya gidiyor," dedi Claire. "Takımdaki tüm çocuklar. Biddies onların takıldığı yer."

"Ah," diye mırıldandım telaşla. "Pekâlâ."

"Ee," dedi hemen sonra. "Barda ne yaptınız?"

"Bana akşam yemeği ısmarladı," diye itiraf ettim.

"Bekle... hastaysan seni neden oraya götürdü?"

Omuz silktim. "Beni eve bıraktı ama sokağa geldiğimizde onunla gezmeye gitmemi istedi." Kaşlarımı çattım. "Ayrıca, Biddies'den sonra beni sinemaya götürdü," diye devam ettim.

"*Kapa çeneni!*" diye cıyakladı Claire.

"Joey'nin hatasıydı. Ama gittim... duş aldım... ardından benim için yemek pişirdi... ve ben de üzerinde uyuyakaldım... şey, onun..." Kapı hızla açılıp Shelly ve Helen odaya girdiğinde ağzımı hemen kapattım.

Claire bana kaşlarını kaldırarak baksa da başka bir şey söylemedi.

Ancak yüzüne bir kez bakınca bu konuşmanın onun için henüz bitmediğini anlayabiliyordum.

Bunu fırsat bilerek üniformamı bankın üzerinden aldım ve üzerimi değiştirmek için kabinlerden birine girdim.

Kendimi sakındığım falan yoktu ama bu kızlarla kıyaslandığımda ciddi anlamda yetersizdim.

Kendimi gereksiz yere aşağılanmaktan kurtarmak için, her zaman A beden sutyenimin etrafına perde çekilen o soyunma kabinlerinden birinde üstümü değiştirirdim.

Üniformamı tekrar giyip yıpranmış sinirlerimi kontrol altına aldım. Shelly ve Helen'ın son dramatik olayını dinlemek için tam zamanında kızların yanına dönmüştüm.

Shelly uzun boyluydu, esmerdi ve bir gün sahip olmayı ancak hayal edebileceğim kıvrımlara sahipti. Helen ise onun daha kısa, biraz daha az kıvrımlı ve kızıl saçlı hali sayılırdı.

Çok dedikoducu kızlardı, günlerini birbirlerinin yanında fısıldaşarak ve sessizce gülerek geçiriyorlardı ama onlardan çok daha kötüleriyle de karşılaşmıştım.

Aslında ikisinin de "sorunlarını anlatmazsan tamamen zararsızım" tarzını seviyordum.

Shelly, soyunma odasında sutyeni ve külotuyla ayakta duruyordu. Bedeniyle tamamen barışıktı ve en iyi arkadaşına el hareketlerini de kullanarak bir şeyler anlatıyordu.

"Yemin ederim, Hells. O çocuğa bir borunun üstüne biner gibi binerdim." Uzun atkuyruğunu omzunun üzerinden savurarak bayılmış gibi yaptı. "Üstelik bu konuda harikadır."

Helen kıs kıs gülerek, "Yalan söyleme, Shell," diye karşılık verdi. "Eğer sana çok uzun süre bakarsa şoktan bayılırsın."

"Olabilir," diye kabul etti kız gülerek. "Ama sonra beni diriltebilir." İnce biçimli kaşlarını oynatarak, "Diliyle," diye ekledi.

"Kimden bahsediyoruz, kızlar?" diye araya girdi Claire. Yüzünde dostça bir gülümsemeyle, bankta otururken okul gömleğinin düğmelerini ilikliyordu. "İlginç biri mi?"

Shelly kocaman bir gülümsemeyle, "Sence kim?" diye takıldı. "Bay Seksi Bacaklı'dan bahsediyoruz."

Helen heyecanla, "Bizi izlediğini gördün mü?" diye ekledi altdudağını ısırarak. "İzliyordu. Onu gördüm. Sahadayken resmen bizi izliyordu."

"Keşke." Shelly kendinden geçercesine iç çekti. "Tanrım, neden dönemimizdeki çocuklar onun gibi görünemiyor?"

"Aynen öyle," dedi arkadaşı hayallere dalarak. "Bu çocuk yüzde yüz yerli, Cork seksiliğine sahip."

"O yerli değil," diye araya girdiğimi fark ettim. "Dublin'den geldi."

"Hayır..." diye meydan okudu Helen. Yüzüne bir şaşkınlık ifadesi kazınmıştı. "O Ballylagginli."

"Eğer bahsettiğiniz kişi Johnny Kavanagh'ysa, Shannon haklı," diye araya girdi Claire. "Dürüst olmak gerekirse, gidip çocukla konuşsaydınız onun bir Dub olduğunu hemen anlardınız."

"O bir Dub *değil*," diye atıldı Shelly. Hafifçe dehşete düşmüş gibi görünüyordu. "O Corklu."

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama Johnny koca, mavili bir Dub," diye sırıtarak karşı çıktı Claire. "Tanrım, ağzını açtığı anda her şey o kadar belli oluyor ki, kızlar."

"Şey, babası Corklu yani yarı Corklu sayılır," diye homurdandı Shelly. "Ayrıca Cork'ta *yaşıyor*."

"Dublin'de doğup büyüdü, bu da onu *Dub* yapıyor," dedi arkadaşım alayla gülerek. "Tüm İrlanda Büyükler Futbol Şampiyonası* gününde hangi renkleri giyeceğini sorun," diye ekledi. "Kırmızı olmayacağı konusunda size garanti verebilirim."

Shelly, Cork ve Dublin arasındaki spor rekabetini gerçekten ciddiye alıyor olmalıydı. Bu haber karşısında çok üzülmüş gibi görünüyordu.

"Bunu bilemezsin," diye meydan okudu. "Buraya küçükken taşınmış. Muhtemelen şimdi Cork ve Munster'ı destekliyordur."

Claire, "Aslında bunu *biliyorum*," dedi sırıtarak. "Eylül ayında, Hughie takımdaki tüm çocukları *hurling* finalini izlemeye çağırdı ve tahmin edin kırmızı formalar denizinde mavi giyen tek kişi kimdi?"

Helen, "Şey... bu hiç umurumda değil," dedi bir iç geçirerek. "Aksan onu daha da seksi yapıyor."

"Kesinlikle," dedi arkadaşı burnunu çekerek. "Hâlâ ona bir boruya biner gibi binebilirim."

* Gal futbolunda önde gelen eyaletler arası yarışma. (ç.n.)

"O zaman şu binme işinde acele etsen iyi olur, Shell." Claire gülerek kızın isyankâr yarasına tuz basmaya devam etti. "Çünkü okulu bittiğinde buradan gidecek. Akademiyle işi biter bitmez İrlanda Milli Takımı ona bir sözleşme teklif ettiğinde Cork'ta kalmayacaktır. Hemen Dublin'e geri dönecek ve onu kollarını açarak karşılayacaklar. Çünkü çocuk onların 'yerlisi', bizim değil."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Helen. Ona iki kafası çıkmış gibi bakıyordu.

"Çünkü zamanımı onunla ragbi oynayan çocuklarla çevrili olarak geçiriyorum," diye yanıtladı Claire. "Hughie ve Gerard'ın, onun İrlanda'da sadece birkaç yıl kalacağı hakkında konuştuklarını duydum. Takımlarının şu anki merkez oyuncusu oyundan çıkarken ve Johnny üst düzey maç deneyimi kazanırken çocuğun büyük olasılıkla birkaç yıl yurtdışında oynayacağını düşünüyorlar. Ağabeyimin iddiası Fransa, oradaki kulüplerde ciddi paralar dönüyor. Sonra da onu dünya çapında bir oyuncu olarak ülkesine geri getirecekler. Hem tecrübeli hem de genç bir oyuncu haline gelmiş olacak."

"Tanrım," diye mırıldandım. Bu sohbet biraz midemi bulandırmıştı. "Ondan bir et parçası gibi bahsediyorsun."

Claire dikkatini bana çevirerek, "Çünkü onların dünyasında o öyle biri, Shan," diye cevap verdi. "Büyük, yağlı ve sulu birinci sınıf bir biftek parçası."

"Bu kadar baskı altında olmanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum," diye fısıldadım. Düşüncelerim anında arabasındaki o geceye geri dönmüştü.

Bu kadar kötü tepki vermesine şaşırmamam gerekirdi.

Biz dışarıdayken insanların ona gösterdiği ilgiyi görmüştüm.

Johnny'nin hayatı bütün ülkenin önünde yaşanıyordu.

Herkes onun hakkında konuşuyordu.

Sürekli.

Sanırım onun yerinde olsam yatağımın altına girip saklanırdım.

Göğsüm büyük bir anlayış dalgasıyla doldu, içimdeki tüm anlayış artık ona yönelikti.

"Zavallı çocuk," diye mırıldandım. Yarasını saklamak zorunda kaldığı için ne kadar çaresiz hissediyor olabileceğini düşünüyordum.

"*Zavallı* çocuk mu?" diye alay etti Helen. Hemen ardından sözlerine bir *hıh* sesi eşlik etmişti. "Johnny Kavanagh'nın *zavallı* bir yanı yok, Shannon. Bu dünya yakışıklısı çocuk profesyonelliğe doğru gidiyor.

Şimdiden popüler ragbi bloglarında ve dergilerinde yer alıyor. Bu sana zavallı biri gibi mi geliyor?"

Helen hayallere dalmış gibi, "Onun yerel maçlarındaki kalabalığı ve medyayı görmen lazım," diye ekledi iç çekerek. "İnanılmaz."

Biliyordum.

Bunu görmüştüm.

Belki profesyonelliğe doğru ilerliyordu, belki de ilerlemiyordu.

Bence onun hakkında bu şekilde konuşmak bize düşmezdi.

Bu açıkça tartışılan şey onun hayatıydı ve bu durum beni rahatsız ediyordu.

Shelly beni ilgiyle süzerken, "Aşırı derecede sessizsin, Shannon," diye söze girdi. "Hayatında gördüğün en yakışıklı çocuk o değilmiş gibi davranma sakın."

Johnny, çok büyük bir farkla hayatımda gördüğüm en yakışıklı çocuktu.

Ancak onunla birlikte gelen şöhret ve paranın cazibesi olmasaydı, kızların ona bu kadar takıntılı olmayacağı hissine kapılmıştım.

Belki de olurlardı.

Bu arada, benim için sahada tekmelediği topun nasıl bir şekle sahip olduğu hiç önemli değildi.

Ragbi bir spordu.

Sadece bir oyundu.

Johnny bundan *ibaret* değildi.

Bu onun sadece bir parçasıydı.

Anlaşılan bu kızlar için önemli olan tek parçasıydı.

Bu iğrençti ve bana kızların ağabeyim hakkında yaptıkları konuşmaları hatırlatan bu sohbete katılmayı reddediyordum.

"Sanırım öyle." İlgisiz bir şekilde omuz silktim. "O çok iyi bir sporcu."

İki kız da kahkaha attı.

"Resmen yüzü kızarıyor," diye alay etti Shelly. "Hiç yorma kendini, Shan."

Kaşlarımı çattım. "Neyle kendimi yormayayım?"

"Ondan hoşlanmakla," diye cevap verdi. "Johnny üçüncü sınıftaki kızlar bir yana, kendi dönemindeki kızlara bile o gözle bakmıyor."

"Aslında bu doğru değil," diye küstahça karşılık verdi Claire. "Onu okuldan eve bıraktı." Bana muzip bir sırıtış attı. "İki kez."

Yüzüm kızarırken arkadaşıma bir daha hiçbir şey söylememeyi aklıma not ettim.

İki kız da bakışlarını bana doğru çevirmişti.

Gözleri kocaman gibi açılırken, "Seni şanslı sürtük," dedi Shelly.

"Onun *arabasına* mı bindin?" diye sordu Helen.

Omuz silktim, şu anda kendimi çok savunmasız hissediyordum. Sorularına hiçbir cevap vermedim.

"Ayrıca onunla birlikte gazeteye çıktı," diye ekledi Claire. "Bana da ağabeyim gösterdi. Bütün çocuklar bundan bahsediyordu, Johnny asla kızlarla fotoğraf çektirmezmiş."

"O *asla* kızlarla gazetelere çıkmaz," diye karşı çıktı Helen. "Bu ne zaman oldu?"

Claire kocaman bir sırıtışla, "Onunla Biddies'de yemeğe çıkmasından önce," diye açıkladı. "Ayrıca sinemaya gitmeden önce. Bir de doğum gününü *onun evinde* geçirdikten sonra."

"Yok artık!" İki kız da aynı anda nefesini tuttu.

"Onunla yattın mı?" diye sordu Helen. Bu bir soru olmasına rağmen, sesi ona cevap vermemi talep ediyormuş gibi çıkıyordu. "Aman Tanrım, *Johnny'yi* becerdin mi?"

Claire beklenti dolu bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Hayır! Tanrım, tabii ki yapmadım," dedim boğuk bir sesle. Kelimelerim boğazımda düğümlenmişti. "Bunu neden soruyorsun ki?"

"Ah, çünkü o *Johnny Kavanagh*." Shelly alaycı bir tavırla gözlerini devirdi. "Sen de onun evine gitmişsin. Aklı başında olan her kız onu becermek isterdi."

"Lizzie istemez," dedi arkadaşım elini havada sallayarak. "O ragbi oyuncularından nefret eder."

"Çünkü Pierce'la kavga etti. Gelecek hafta erkek arkadaşı onu tekrar yumuşattığında ragbi oyuncularını sevecek," diye karşılık verdi Shelly. Ardından dikkatini tekrar bana çevirdi. "Aman Tanrım!" Ellerini kalçalarına koyarak, "Yatak odasını gördün mü? Nasıl bir yer? Kocaman bir yatağı var mı? Eminim çok büyüktür. Seni okuldan eve yine o mu bırakacak? O yüzden mi *buraya* geldi? Aman Tanrım, siz *çift* misiniz?" diyerek aklındaki soruları sıraladı.

"Ah, Tanrım. Bella çok kızacaaak," diye araya girdi Helen. "Sevgilisinin peşinde olduğunu öğrenince deliye dönecek."

"Johnny onun *sevgilisi* değil," dedi arkadaşım gülerek. "Ama Bella herkesin sevgilisi."

Shelly parmağını kaldırarak, "Aslında," diye araya girdi. "Geçen gün tuvalette altıncı sınıftan bazı kızların onun şu anda Cormac Ryan'la

birlikte olduğundan bahsettiklerini duydum." Kaşlarını çatarak, "Anlaşılan uzun zamandır o çocukla yatıyormuş," diye ekledi.

"Johnny'yle birlikteyken mi?" Helen nefesini tutmuştu.

"Evet," dedi Shelly. "Aptal kız, değil mi?"

Helen kaşlarını çatarak, "Cormac yakışıklı bir çocuk," diye cevap verdi. "Ama bir Johnny Kavanagh değil."

"Evet, öyle değil mi?" diye onayladı Shelly.

Claire abartılı bir reverans yapıyormuş gibi davrandı. "İşte karşınızda," derken az önceki sözlerine dikkat çekiyordu. "Herkesin sevgilisi."

"Ama yine de..." Helen tırnağını ısırırken bakışları benimkilere doğru kaydı. "Bella bunu duyunca hiç mutlu olmayacak."

"O çocuğun sahibi değil," diye alay etti Claire. "Hiçbir zaman gerçek bir çift olmadılar ve olsalar bile hiçbir şey söyleyemez. Herkes o çocuğun arkasından aylardır okulun yarısını becerdiğini biliyor."

"Evet ama yarışın atı o," diye mantık yürüttü Helen. "On Üç'ü Bağlamak, öyle değil mi?"

"Ah, o kızlar aptal," diye homurdandı Claire. "O saçma yarışmanın geçen yıl bittiğini sanıyordum."

"Bitti," dedi Shelly küskün bir ses tonuyla. "Bella kazandı."

"Bağlama operasyonu da *ne oluyor?*" dedim boğuk bir sesle.

"On Üç'ü Bağlamak," diye tekrarladı Helen. Çok bilgisiz biriymişim gibi bana bakıyordu.

Bu konuda gerçekten de öyleydim.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Beşinci ve altıncı sınıf kızları geçen yıl kimin onunla birlikte olacağını görmek için aptalca bir yarışma düzenledi," diye homurdandı Claire. "Buna *On Üç'ü Bağlamak* adını verdiler çünkü son derece zavallı ve yaratıcılıktan yoksunlar." Yüzünü buruştururken, "Anlaşılan, Bella yarışmayı kazanmış," diye ekledi.

"Anlamıyorum," diye itiraf ettim utanarak.

"Johnny'nin forma numarası on üç," diye açıkladı Claire. Bu plandan giderek daha çok iğreniyormuş gibi görünüyordu. "Bağlanmak, ragbide hücuma kalkmak için oyuncuların birbirine bağlanması anlamına geliyor.* Ama o kızların Johnny'yle bambaşka bir pozisyonda hücuma kalkmayı kastettiklerinden eminim."

* Ragbide *scrum-binding* olarak geçen bağlanmak terimi, oyundaki kenetlenme aşaması için kullanılmaktadır. Tüm ön sıra oyuncuları bu aşama bitene kadar birbirine sıkıca kenetlenerek bekler. (ç.n.).

"Ne... neden ona bunu yapsınlar ki?"

"Çünkü o inanılmaz derecede seçici," diye inledi Shelly. "Buradaki kızlardan herhangi birine neredeyse hiç bakmıyor. Konu kiminle birlikte olduğuna gelince tam bir züppe sayılır."

"Sanırım turlarda etrafını saran kadınlarla birlikte oluyor," diye araya girdi Helen.

"Doğru," dedi arkadaşı suratını asarak. "Son turnesindeki kızları gördün mü?"

"Modeli mi?" diye sordu Helen. Ardından gönülsüzce başını salladı. "Yirmi yedi yaşındaydı."

"İnternetin her yerindeydi." Shelly bunu bir iç çekerek söylemişti.

Helen yüzünü buruşturarak, "Bella rekabetten hoşlanmayacaktır," diye devam etti. "Johnny'den uzak durmalısın. Aksi takdirde, o kız gözlerini oyar, Shan."

"Sürtüğün teki," diye onayladı Shelly. "Şu anda ara verip vermemelerinin bir önemi yok. Tüm gücüyle senin üzerine gelecek."

"Ara vermiş değiller çünkü hiçbir zaman bir ilişkileri olmadı," diye homurdandı Claire. "Onlar abartılmış seks partnerleriydi. Yüzyılın romantizmi sayılmazdı."

"Fark etmez," diye karşı çıktı Helen. "Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun, Claire. Bella'nın gözünde, ilişkilerine sadece bir ara verdiler ve eğer biri onun yoluna çıkarsa çılgına döner."

"Onunla birlikte değildim," dedim boğuk bir sesle. Gözlerimin bir altıncı sınıf öğrencisi tarafından oyulacağı korkusu midemin şiddetle bulanmasına sebep olmuştu. Bu ilk kez olmuyordu ve bunu kanıtlamak için sağ göz kapağımdaki belirsiz yara izini gösterebilirdim. "Yemin ederim."

Claire yanıma gelerek, "Shannon, sakin ol," diye araya girdi. "Kimse sana dokunmayacak."

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım," diye söze girdi Helen. Artık endişelenmiş gibi görünüyordu. "Bella istediği zaman tam bir sürtük olabiliyor."

"Ah, öyle mi?" Claire elini omzuma yerleştirdi. "Ben de öyle."

"N-ne?" diye fısıldadım. Korkudan kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyordum. "Ama ben... ben hiçbir şey yapmadım..."

Okul zilinin sesi kulaklarımı doldurup sözümü kesti. Bu berbat konuşmadan sıyrılmak için kendimi açıklamaya çalışmak yerine çantamı alıp kapıya doğru ilerledim.

Claire arkamdan, "Shannon... Dur!" diye seslendi. "Beni bekle!"

Beklemedim.

Bunun yerine, tüm gücümle spor salonundan dışarı koştum. Erkeklerin soyunma odasından çıkan çocukları iterek geçtikten sonra, olası bir çatışmadan mümkün olduğunca uzaklaşmak için merdivenlerden aşağı sendeleyerek indim.

Bunu kaldıramazdım.

Bugün olmazdı.

Başka bir tartışmayı kaldıramazdım.

Ailem, Bella Wilkinson ya da bir başkası olmasının hiç önemi yoktu.

Bunu yapamazdım.

Çok *fazlaydı*.

Ayakkabımın topuğu yolun ortasındaki bir çatlağa sıkışıp neredeyse ıslak asfalta yüzüstü düşmeme neden oluyordu. Ayaklarımı betona vurarak okulun dışına çıkan yola kadar gelebilmeyi başarmıştım.

Neyse ki tam zamanında dengemi toplayarak bir beyin sarsıntısı daha geçirmekten kurtuldum.

Ardından birkaç öğrencinin geçirdiğim küçük krizi izlediğinin farkına varıp tempolu bir yürüyüşe geçtim.

Yaya kaldırımına doğru topallayarak ilerledim, birkaç adım arkalarından yürümeye başlamadan önce büyük bir erkek kalabalığının geçmesini bekledim.

Yüce İsa.

Helen ve Shelly haklı mıydı?

Bella peşime mi düşecekti?

Johnny beni eve bıraktığı için mi?

Aman Tanrım. Benim zavallı, bitkin kalbim göğüs kafesimi dövüyordu.

Midem bulanıyordu.

Kusacakmışım gibi hissediyordum.

Hayır, düşüncelerimi, "*Kusacaktım*," diye düzeltmem gerekiyordu.

Yolu ağaçlık alandan ayıran alçak çitin üzerinden tırmanarak çalıların arasına koştum. Ardından çantamı ıslak çimlerin üzerine atarak en yakındaki ağacın arkasına saklanıp şiddetli bir şekilde kustum.

Midemde çok az şey vardı ama biraz önce yediğim elma tamamen çıkmıştı.

Tiksintiyle titrerken yere eğilmiş bir şekilde duraksadım. Kendimi yatıştırmaya çalışırken birkaç sakinleştirici nefes aldım.

Tüm vücudum çılgınlar gibi titriyordu. Bunun üzerime yağan yağmurdan mı, yoksa kalbimdeki dehşetten mi kaynaklandığından emin değildim.

Sanırım ikisi de olabilirdi.

Birkaç dakika sonra, tekrar hareket edebileceğimden emin olarak yavaşça ayağa kalkıp elimin tersiyle ağzımı sildim.

Ardından elimi karnıma bastırarak hırıltılı bir nefes verdim ve etrafıma bakındım.

Neyse ki, kendimi yolun görüş alanının dışında tutmayı başarmıştım.

Bu seferlik.

Su şişemi almak için okul çantama uzandım ama telaşla yanıma yanlış çantayı aldığımı fark ettim.

Okul çantam spor salonunda kalmıştı.

"Lanet olsun," diye mırıldandım.

Omuzlarım çökerken çantayı sırtıma geçirdim ve yola geri döndüm.

Bu sefer koşmakla uğraşmadım.

Tüm enerjim tükenmişti.

Her şeyim tükenmişti.

Bella bana zarar vermek istiyorsa, hiçbir koşu bunu değiştiremezdi.

Bir yolunu bulurdu.

Her zaman bulurlardı.

Endişe verici olan şey, onun nasıl göründüğünü bilmememdi.

Kime dikkat etmem gerektiğini bilmiyordum.

Herkese, diye diretti beynim. *Kimseye güvenme.*

Altında kaldığım yağmur kıyafetlerimden sızarken, başım eğik ve uçuş modum devre dışı bırakılmış bir şekilde yavaşça spor salonuna doğru yürüdüm.

Su yoldan aşağıya doğru hızla akıyordu. Yolun solundaki çimenli set sular altında kalmıştı, beden eğitimi binasına doğru ilerlerken bunlardan uzak durmaya dikkat ettim.

Az önce koştuğum ve havayı hiç umursamadığım anların aksine, artık çevremdekilerin ve İrlanda'nın boktan havasının oldukça farkındaydım.

Tanrım, yağmur yakın zamanda durmazsa kasabada sel uyarısı verilecekti.

Cork'ta kışın ve bazen de baharın başlarında sel görülmesi beklenmedik bir şey değildi.

Lanet olsun, burada yazın bile sel olabilirdi.

Dolabımda bıraktığım montun sağladığı koruma yanımda olmadığı için giysilerim sırılsıklam olmuştu.

Ayaklarım ıslaktı, çoraplarım ormanda kusacak bir yer bulmak için koşturduğum sırada sırılsıklam olmuştu. Islak üniformamın aynı derecede ıslak tenime yapışması hem iğrenç hem de *donuyormuş* gibi hissetmeme sebep oluyordu.

Nihayet salona döndüğümde herkes gitmişti, sınıf arkadaşlarımın az önceki gürültüsü ve telaşı belirgin bir şekilde kaybolmuştu.

Dışarıdaki muson yağmurundan geçici olarak kurtulduğuma şükrederek doğruca kızların soyunma odasına gittim ve okul çantamı bankın üzerinde bıraktığım yerde görünce rahat bir nefes aldım.

Bu okulda eşyalarıma hiç dokunulmamasına hâlâ alışmaya çalışıyordum.

Çantama doğru yürüyüp onu aldığımda, kopya kitabından yırtılmış bir sayfanın yere düştüğünü fark ettim.

Kâğıdı görmezden geldim.

Sırılsıklam bir halde acil durum çantamla banyoya girdim, dişlerimi hızla fırçalarken fırça boğazıma battığında tekrar öğürdüm.

Sonunda ağzımı temizlemeyi bitirdiğimde fırçamı durulayıp macunla birlikte küçük kilitli poşetin içine geri koydum ve çantamı almak için geri döndüm.

Saat 16:25'i gösteriyordu.

Şortum, formam ve her zaman yanımda taşıdığım temiz bir iç çamaşırı dışında okulda yedek kıyafetim olmadığı için eve gidene kadar idare etmek zorundaydım.

Otobüsümün gelmesine daha bir saat vardı. Ama okulun içinde Bella'yla karşılaşma riskini almak yerine, durakta otobüsün gelmesini beklemeyi tercih ederdim.

Bella'nın nasıl göründüğünü bilmesem de kendimi bu kadar endişeye sokmaya hazır değildim.

Dolabımda duran montum için bile olsa.

Yağmurda kalmak, rahat bir şekilde etrafta dolaşmamla eşdeğerdi.

Acil durum çantamı okul çantamın ön cebine atıp sırtıma geçirdim ve nota uzanmadan önce çantamın askılarını omuzlarıma yerleştirdim.

Shan,

Koca çenemi kapalı tutmalıydım. Gerçekten seni üzmek istememiştim. Şakalaştığımızı sanıyordum ve kendimi o şakalaşmaya

kaptırdım. Bazen o kızların sana yaptığı korkunç şeyleri unutuyorum. Bunları hatırlamak zor çünkü burada çok mutlu görünüyorsun... ve farklı? İyi anlamda farklı.

Shelly ve Helen'a aldırış etme. İkisi de tam bir drama sürtüğü. Bella sana elini bile süremez. Söz veriyorum.

Her neyse, gerçekten özür dilerim ve lütfen eve döndüğünde bana mesaj at.

Sevgiler Claire.

Notu üç kez daha okuduktan sonra eteğimin cebine tıkıştırdım. Sonra soyunma odasından çıkmadan önce spor çantamı bankın altına, arkadaşımın eşyalarının yanına bıraktım.

Claire'e sinirli değildim.

Aralarındaki şakalaşma gayet normaldi.

Kızdığım şey bu şakalara verdiğim tepkiydi.

Her şeye *sürekli* aşırı tepki gösteriyor olmamdı.

Kendimi düzeltmem gerekiyordu.

Her şeyden korkmayı *bırakmalıydım.*

Ama uyanık olduğum saatlerin çoğunu sürekli bir paranoya ve anksiyete kriziyle geçirdiğim için bu oldukça zordu.

Joey bana mücadele etmem gerektiğini söylemişti.

Dün gece bir panik atak geçirmiştim, nefes almaya çalıştığım sırada ağabeyim sırtımı sıvazlayarak bu sözleri tekrarlamıştı.

O adam bir daha bana elini sürerse, kendimi savunmak için bir silah tutuyor olmam gerektiğini söylemişti.

Fakat ben korkuyordum.

Dizginleyemeyeceğim bir şeyi serbest bırakmaktan korkuyordum.

Benim tepkisizliğim yüzünden ağabeyim dün gece babamız tarafından dövülmüştü.

Joey'nin kırılan burnu için beni suçlamadığını biliyordum. Buna rağmen daha önce ondan aldığım, bu gece Aoife'yla kalacağını bildiren mesaj, eve gitme olasılığını benim için daha da korkutucu hale getirmişti.

Kaçıyordu ve onu suçlayamazdım.

Eğer korunabileceğim güvenli bir yer olsaydı, kendimi oraya doğru bırakırdım.

Aoife da ağabeyim için öyleydi.

Joey'nin bir kız arkadaşı vardı ama benim hiç kimsem yoktu.

Derin düşüncelere dalmış halde beden eğitimi binasının önündeki merdivenlerin sonuna geldiğimde adımı seslenen bir ses havaya karıştı.

"Shannon."

Arkamı döndüğümde Johnny'nin binanın dik merdivenlerinden koşarak indiğini gördüm. Bir yandan da lacivert ceketinin kapüşonunu yukarı çekiyordu.

Aşırı tepki verme ve koşma, diye sessizce emrettim titreyen bacaklarıma. *Sadece ona selam ver.*

Zihinsel telkinlerime fiziksel olarak başımı salladığımı fark ettim. Ardından boğazımı temizleyip güçsüzce, "Merhaba, Johnny," dedim.

"Merhaba, Shannon," diye mırıldandı önümde dururken. "Nasıl gidiyor?"

Yüz hatlarımı soğukkanlı tutmaya çalışarak, "İyi," diye cevap verdim. Vücudumdaki her bir damla kan, şiddetle atan kalbimden cesaret alıp yüzüme hücum ederken bu imkânsız bir şeydi. "Sen, şey... spor salonunda mıydın?"

"Evet." Johnny başıyla onayladı. "Koçla halletmem gereken birkaç şey vardı." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Hiç spor yapmadığını söylerken dalga geçmiyordun demek?"

Utanç içinde yüzüm yanmaya başladı.

"Ah, hayır. Dalga geçmiyordum."

"Annen nasıl?" diye sordu. Mavi gözleri keskin ve meraklıydı.

"Ah, o şey..." Sırılsıklam olmuş saç tutamlarımı kulağımın arkasına sıkıştırmak için duraksadım. "Artık çok daha iyi."

"Buna sevindim," derken bunu içtenlikle söylediği belliydi. "Geçen hafta evde ona yardım mı ediyordun? Bu yüzden mi okula gelmedin?"

"Ah, evet... o olaydan sonra biraz yardıma ihtiyacı vardı." Başımı iki yana sallayarak, "Annem artık iyi. İşe çoktan geri döndü," diye ekledim.

Johnny'nin kaşları havaya kalktı. "Bu kadar çabuk mu?"

Konuşana da bak, Bay Addüktör Kası...

Omuz silktim. "Öyle istedi."

"Peki ya sen?" diye sordu Johnny.

Kaşlarımı çattım. "Ne olmuş bana?"

"*Sen* iyi misin?" diye sorarken mavi gözleri gözlerimi delip geçiyordu.

"İyiyim," dedim boğuk bir sesle. Ona tekrar bu kadar yakın olduğum için kendimi inanılmaz gergin hissediyordum.

"Biliyor musun," dedi Johnny. "Bu kelimeden gerçekten hoşlanmamaya başlıyorum."

"Şey, öyleyim ama," diye mırıldandım. "Yani... iyiyim."

"Güzel," dedi Johnny. "Peki ya ailen..."

"Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum," dedim alçak bir sesle. *Bir daha asla.* "Bu durumu arkamızda bırakıyoruz, o yüzden hatırlatılmamasını tercih ederim," diye ekledim. "Eğer senin için de uygunsa?"

"Kahretsin. Evet, bu doğru," diye mırıldandı. "Bu konuda tek kelime daha etmeyeceğim."

İçim rahatlarken vücudum gevşedi.

"Ayrıca gerçekten üzgünüm," diye mırıldandım. "O gün evde sana çok fazla zahmet verdiğimiz için."

"*Ne?*" Johnny kaşlarını çattı. "Bana zahmet falan vermediniz."

"Gerçekten verdim," diye itiraf ettim utanarak. "Joey de öyle."

"Shannon, ben bu şekilde olduğunu hissetmiyorum," dedi sertçe. "Ben böyle hissetmediğime göre, bunu aklından çıkar gitsin. Tamam mı?"

"Tamam." Başımla onayladım. "Şey... sanırım artık gitsem iyi olur." Güçsüz bir gülümsemeyle ona hafifçe el sallayıp, "Hoşça kal, Johhny," dedikten sonra topuklarımın üzerinde dönüp *yürüyerek* uzaklaştım.

İşte bu bir *ilerlemeydi!*

Koşmamıştım.

"Bekle," diye seslendi Johnny. Sesi yakınımdan geliyordu. "Eve kadar yürüyecek misin?"

Onun yakınlığından mantıksız bir şekilde etkilenerek çantamın omuz askılarını kavradım ve başımla onayladıktan sonra yürümeye devam ettim.

"Bu havada mı?" diye sordu yanıma yaklaşarak.

"Hayır, sadece otobüs durağına doğru yürüyorum," diye açıkladım sessizce. Gözlerimi önümdeki patikaya sabitlemiştim, giderlerden taşan yağmur suyundan kaçmaya dikkat ediyordum.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken bunu başarmak kolay değildi.

Üzerinde çalışmam gereken bir başka şey de buydu. Bu çocuğun yanında bedenimin tepkilerini kontrol etmem gerekiyordu.

Johnny yanımda yürüyordu ve attığı her adımda kolu benimkine değiyordu.

Yanlışlıkla olduğu belliydi, fark ettiğini bile sanmıyordum ve o kadar iriydi ki bunu elinde olmadan yaptığına emindim. Ancak bu gerçek, vücudumun ona tepki vermesini engellemiyordu.

En azından artık vücut sıcaklığım biraz yükselmeye başlamıştı.

Bu nemli havada işime yaradı.

"Otobüsün saat kaçtaydı?" diye sordu derin ve pürüzlü bir sesle.

Titreyerek dudağımdaki yağmur damlasını dilimle sildim. "Her gün beş buçuk otobüsüne biniyorum."

"Bir saatten fazla zaman var."

Cevap vermedim.

Sadece yürümeye devam ettim.

"Bir saat boyunca yağmurun altında dikilmeyi mi planlıyorsun?" Önüme geçip adımlarımın durmasına sebep oldu.

Yağmurdan sırılsıklam olmuş sıçanlara benziyorduk, ıslak saçlarının alnına yapışmasını hayranlıkla seyretmemek için gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

Olağanüstü saçları vardı.

Olağanüstü bir kokusu vardı.

Bana rahat olamayacağım kadar çok yaklaşmıştı, o güzel kokusunu içime çekmemek için kendimi zor tutuyordum.

Lynx deodorant, yeni kesilmiş çimen ve bedeninin erkek kokusu bir aradaydı.

Kimi kandırıyordum ki? Onun her şeyi olağanüstüydü.

Düşüncelerimi bulunduğumuz ana sürükleyip omuz silktiğimde sabırsız bir homurtu çıkardı. Keskin mavi gözleri beni delip geçiyordu.

"Hadi," dedi huysuzca. "Seni eve götüreceğim."

Ah, hayır.

Yüce İsa. Bu olamaz.

"Olmaz." Hemen başımı iki yana salladım. "Çok naziksin ama hayır."

Kaşlarını kaldırarak devasa gövdesiyle kişisel alanıma girdi. "Neden?"

"Çünkü beni eve daha önce bırakmıştın," dedim bir adım geri çekilerek.

Bana doğru bir adım daha atarken, "Yani?" diye karşılık verdi.

"Yani... bu kadarı yeterli." Çenemi göğsüme gömüp etrafından dolaşmaya çalıştım. "Yine de teşekkürler."

Johnny tekrar önümü kesti, kocaman gövdesiyle beni olduğum yere hapsetmişti.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, ona bakmak için boynumu yukarı kaldırmak zorunda kaldım.

"Benimle bir tur atmak yerine, bir saat boyunca yağmurun altında beklemeyi mi tercih ediyorsun?" diye sorarken gözleri vahşi ve hararetliydi. "Neden?"

Çünkü bir barışıp bir ayrıldığın kız arkadaşın bana ciddi fiziksel hasarlar vermek niyetinde olabilir.

Çünkü seninle ilk kez arabaya bindiğimde sonu kötü bitti.

Çünkü seninle ikinci kez arabaya bindiğimde neredeyse sana sırlarımı anlatıyordum.

En çok da bana hissettirdiklerinden korkuyorum.

Cevap vermedim çünkü gerçekten bunu yapamazdım. Johnny bir kez daha homurdandı ama bu sefer hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Bana kızgın mısın?"

"Sana kızgın olmak mı?" Başımı iki yana sallarken gözlerim kocaman olmuştu. "Hayır, hayır. Tabii ki sana kızgın değilim."

"O zaman neden böyle davranıyorsun?"

"Nasıl davranıyorum?"

"Benden kaçıyorsun," dedi sessizce.

"Kaçmıyorum," diye yalan söyledim. "Ben sadece... ben sadece..."

"Sen sadece ne, Shannon?"

Ne diyeceğimi bilemediğim için omuz silktim.

Başını iki yana sallayarak çantasını yere bıraktı ve bana doğru uzanıp okul çantamı omuzlarımdan aldı. Hiç çaba harcamadan omzumdan çantayı çıkarmıştı.

Şok olmuş bir halde, çantamı onunkiyle birlikte yere bırakmasını ve tasarım gibi görünen ceketinin fermuarını indirip üstünden çıkarmasını izledim.

"N-ne yapıyorsun?" dedim boğuk bir sesle. Soğuktan dişlerim birbirine çarpmaya başlamıştı.

"Sence ne yapıyorum?" Arkamdan uzanıp ceketinin kapüşonunu başıma geçirerek omuzlarıma sardı. "Burada sırılsıklam olacaksın."

"Ama senin ceketin olmayacak," dedim aniden.

"Ama senin olacak," diye karşılık verdi. "Şimdi kollarını ceketin içine sokacak mısın, yoksa bunu senin için yapmam mı gerekiyor?"

Yüzüne bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş olduğum için ona yardım edemedim. Johnny ellerim iki yanımda sabit

kalacak şekilde ceketin iki ucundan tutup fermuarı çeneme kadar çekti, ceketin boş kol kısımları iki yanımda öylece sallanıyordu.

Kapüşonu öne doğru çekerek saçlarımı yağmurdan koruduktan sonra uzanıp çantalarımızı aldı.

"Şimdi," derken başını sallayarak çantaları omuzlarına atmıştı, "Hadi buradan gidelim. Seni eve götüreceğim. Annem muhtemelen kapıda bekliyordur."

"Senin *annen* mi?" dedim güçlükle.

"Evet," diye cevap verdi. "Arabam tamirde."

"Ama anneni tanımıyorum," dedim aniden. Vurgulamak için kollarımı açmaya çalıştım ama fermuarlı ceket bunu yapmam için bana çok az alan bırakıyordu.

"*Beni* tanıyorsun," diye cevap verdi.

Bir şey, *herhangi bir şey* söylemek için ağzımı açtım ancak Johnny çoktan *benim* okul çantamla birlikte patikadan aşağı doğru yürümeye başlamıştı.

Bana bakmadan, "Bacaklarını oynat, Shannon," diye seslendi omzunun üzerinden. "İkimiz de zatürre olmadan önce."

Yaptıkları karşısında o kadar şaşırmıştım ki söylediği şeyi hemen yaptım.

Bacaklarımı oynattım.

Peşinden koşarken yağmur birikintilerinin ve kaldırımdaki çatlakların etrafından dolaşıyordum.

İki santimlik topuklu ayakkabılarımla ona ayak uydurmak yeterince zordu. Kollarım iki yanıma sıkışmış halde koşarken dengemi korumak ise neredeyse imkânsızdı.

Bir sıçramayı yanlış hesaplayıp buz gibi su birikintisine düştüğümde, "Lanet olsun," diye cıyakladım.

Bu sıradan bir su birikintisi değildi.

Yaklaşık beş santim derinliğinde çamurlu, yapışkan ve buz gibi yağmur suyundan oluşan bir İrlanda su birikintisiydi.

Su anında ayakkabılarıma dolmaya başlayarak yürümeyi katlanılmaz bir hale getirmişti.

Tek ayağımın üzerinde zıplayarak kolumu ceketimin altından geçirdim ve ayakkabımı çıkardım.

Ayakkabımı ters çevirdiğimde içinden dökülen suyu dehşet içinde izledim.

Zavallı çoraplarım sırılsıklamdı.

Bacaklarım yapraklardan ve kahverengi çamur yüzünden damla damla lekelenmişti.

Ayağımı tekrar ayakkabımın içine sokarken çaresizlik içinde inledim, sonra da diğer ayakkabıyı boşaltmaya koyuldum.

"Ne yapıyorsun?" diye seslendi Johnny.

"Ayakkabımın içine su girdi," diye cevap verdim. Bir yandan da İrlanda havasına yönelik bir dizi küfür savuruyordum. "Bu şekilde yürüyemem. Bana bir saniye ve... hayır..."

Ayakkabım elimden kaydığında ona doğru hamle yaptım.

Tek ayak üzerinde dengede durduğumu ve kollarımın sıkışmış olduğunu düşünürsek bu oldukça kötü bir fikirdi.

Kendimi bir *noodle* gibi hissederken ayakkabımı havada yakalamayı başarmıştım. Ancak dengemi sağlayamayınca tekrar elimden kaçırdım.

Ayakkabım fırlayıp giderken arkaya doğru sendeleyerek ayakta durmaya çalıştım ama bunu başaramadım.

Ümitsiz bir vaka olduğunu bildiğim için mücadele etmeyi bıraktım ve vücudumu hissedeceğim darbeye karşı hazırladım.

Arkaya doğru devrilirken kalçalarım kısa bir an için betonu sıyırdı ama hemen sonra tekrar ayağa kaldırıldım.

Johnny eliyle üzerimdeki ceketin ön kısmını yakalamıştı, sanki vücudum son derece küçük ve hafif bir şeymiş gibi beni havada tutuyordu.

Aslında öyle değildi.

Otuz dokuz kiloydum ama beni tek koluyla kaldırmasına bakarak bunu tahmin etmek mümkün değildi.

"İyi yakaladın," dedim sonunda. Tek eliyle tüm bedenimi havada tutarken yüzüne şaşkınlık ve hayranlık karışımı bir ifadeyle baktım.

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Teşekkürler."

"Yakalama konusunda kesinlikle atmaktan daha iyisin."

Johnny sırıtarak beni ayağa kaldırdı ve ceketimin fermuarını çekip ellerimi serbest bıraktı.

"Daha iyi mi?" diye sorarken elleri belimin hafif kıvrımlarına yerleştirmişti.

Tam olarak iyi değildim. Ellerinin sıcaklığını vücudumda hissedebiliyordum. Her ne kadar kıyafetlerim onun dokunuşuyla tenimin arasına bir engel koymuş olsa da bunu ayak parmaklarıma kadar hissediyordum.

Bu çok kötüydü.

Bu hiç ama hiç iyi değildi.

Yüzüm iyice kızarmış bir halde tek ayağımın üzerinde dengede durdum ve kollarına tutunurken o anda düşünebildiğim tek şeyi aniden söyledim. "Dayak yemek istemiyorum."

Gözlerini yüzümden ayırmasa da belimdeki elleri gerilmişti. "Bunu kim yapacak?"

"Kız arkadaşın."

"Benim bir kız arkadaşım yok," diye yavaşça cevap verdi. Yüzüne temkinli ve şaşkın bir ifade yerleşmişti. "Bunu biliyorsun."

"Bella."

"Sana bir şey mi söyledi?" Sesi oldukça sert çıkıyordu ve yüz ifadesinden kızgın olduğunu anlayabiliyordum.

Başımı iki yana salladım.

Tek kaşını kaldırdı. "Söylemedi mi?"

"Söylemedi," diye onayladım sessizce.

"Sana bir şey söylemediğinden emin misin?" diye sordu.

"Eminim," diye yanıtladım. "Ama ona bir sebep vermek istemiyorum."

Johnny bana sertçe bakarken biraz önce söylediklerini değiştirerek tekrarladı. "O hiçbir zaman benim kız arkadaşım olmadı, Shannon."

"Evet, sınıfımdaki birkaç kız senin hakkında..."

"Benim hakkımda mı konuşuyordun?" diye araya girdiğinde ses tonunda sert bir tını vardı. "Onlarla?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Onlar seni anlatıyorlardı. *Bana.*"

Johnny öfkeyle tek kaşını kaldırdı. "Arada bir fark var mı?"

"Evet." Başımı salladım. "Büyük bir fark var." İyice yutkunduktan sonra başımı salladım. "Dinle, Johnny. Benim... Daha fazla bunları..." Düzensiz nefeslerle kendimi ona bakmaya zorladım. "Sen benimle konuştuğun için canım yansın istemiyorum." Kelimelerim hızlı ve nefes nefese çıkmıştı. "Hayatımda böyle bir tehlikeye ihtiyacım yok. Ben mücadeleci biri değilim. Başımı öne eğmem ve okulu olaysız bir şekilde bitirmem gerekiyor."

Hiçbir şey söylemediğimiz uzun bir sessizlik oldu.

"Birinin senin canını yakmasına izin vereceğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu sonunda. Gözlerindeki karanlık ve yoğun ifadeyle sadece yüzüme odaklanmıştı. "Sana kötü bir şey olmasına izin vereceğimi mi düşünüyorsun, *nehir gibi* Shannon?"

Ne diyeceğimi bilemeden, hislerim konusunda kararsız bir şekilde ona bakmaya devam ettim.

Ben cevap vermeyince alçak sesle homurdanarak başını iki yana salladı ve yağmur damlalarının yüzüme sıçramasına neden oldu.

"Çünkü buna izin vermem," diye kendi sorusuna cevap verdi. "Sana kötü bir şey olmayacak." Mavi gözleri kararmış ve benimkilere kilitlenmişti. "Çünkü kimsenin sana zarar vermesine izin vermem, tamam mı?"

Tereddütle başımı salladım. "Tamam, yani... sanırım?"

Beni dikkatle izlerken kızgın gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Bana inanıyor musun?"

"İnanmak istiyorum," diye fısıldadım parmaklarım omuzlarının sert yüzeyine gömülürken. Bedenim onun sözlerine çaresizce tepki veriyordu.

Tanrım, öyle istiyordum ki...

Bir adım daha yaklaşarak, "Güzel," dedi hırçın bir sesle. Ellerini belimde birbirine kenetlemişti. "Ben de bunu istiyorum."

Sonu gelmeyen yağmur devam ederken üzerimize garip bir ağırlık çöktü.

Bastırılmış bir duygu gibiydi.

Sanki etrafımızdaki hava giderek inceliyordu.

Beni izlerken hem sinirli hem de heyecanlı görünüyordu.

Kafa karıştırıcı bir şekilde bakıyordu.

Buna nasıl bir anlam vermem gerektiğini bilmiyordum.

O sırada yanımıza kocaman siyah bir *Range Rover* yaklaştı. Böylece aramızdaki garip gerginlik kırılmıştı, tehlikeli bir şey söylemekten kurtulmuştum.

Siyah cam açıldığında bir kadın başını dışarı uzattı. "Johnny?" Sarışın ve güzel kadın bize bakarken biraz dehşete düşmüş gibi görünüyordu. "O zavallı kıza ne yapıyorsun?"

"Annem," diye mırıldandı Johnny. Kısa bir süre annesine baktıktan sonra dikkatini bana çevirdi. "Gel hadi."

"Bekle!" dedim boğuk bir sesle. O gitmeden önce kollarını kavradım çünkü hâlâ tek ayağımın üzerinde dengede duruyordum. "Ayakkabım ne olacak?"

Johnny ayaklarıma ve arkamdaki çamurlu zemine doğru baktı.

Derin bir iç çektikten sonra kolunu belime sararak beni yanına çekti ve havaya kaldırarak arabaya doğru taşıdı.

Bir eliyle arka kapıyı açıp diğer eliyle beni arka koltuğa yerleştirdi. Ardından koşarak yere düşen çantalarımızı almak için patikaya geri döndü.

"Sırılsıklam oldum," diye seslenerek onu uyardım. Arabanın pahalı koltuk döşemelerini mahvetme düşüncesiyle utanmıştım.

Çantalarımızla birlikte kapıya geldiğinde, "Gerçekten," diye ekledim titreyerek. "Giysilerim sırılsıklam oldu."

Dudakları kısa bir an için seğirdikten sonra aklına gelen davetsiz bir düşünceyi savuştururcasına başını salladı.

"Anne, bu benim... ah... Bu Shannon," derken açıkça rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Bana gergin bir bakış attıktan sonra annesine dönüp boğazını iki kez temizledikten sonra devam etti. "O benim, şey... o yeni." Beni annesinin cipinin arka koltuğuna doğru ittikten sonra iki çantayı da yanıma attı. "Onu eve bırakacağımızı söyledim."

"Merhaba, Shannon," dedi annesi. Koltuğunda dönüp bana kocaman bir gülümseme gönderdi.

Johnny, "Shannon, bu annem," diye açıkladı huysuzca. "Ben, şey... senin ayakkabını bulsam iyi olur."

Sonra kapısını kapatıp beni annesiyle birlikte arabaya hapsetti ve koşarak uzaklaştı.

Mahcup bir ifadeyle annesinin *Range Rover*'ının arka koltuğuna çöktüm.

Pekâlâ, bu garip değildi.

Hiç de garip değildi.

Rahatsızlıktan dolayı nefes nefese kalmamaya çalışmak, tam anlamıyla hipotermi geçirdiğimden emin olduğum düşünüldüğünde şaşırtıcı derecede zordu.

"Si-sizinle tan-tanıştığıma memnun oldum, Bayan Kavanagh," diye mırıldandım. Ellerimi kollarımda aşağı yukarı gezdirirken dizlerim huzursuzca titriyordu.

Konfor alanımın o kadar dışındaydım ki ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Bu kibar hanımefendinin deri iç döşemesinin her yerini su içinde bıraktığımı bilmek de duruma pek yardımcı olmuyordu. "B-beni bıraktığınız için te-teşekkür ederi-rim."

"Bana Edel diyebilirsin, canım," diye cevap verdi kadın. Pencereden dışarıyı izlerken dikkati dağılmış gibiydi. "Tanrı aşkına, bu çocuk şimdi ne yapıyor?"

Kendi kendine birkaç küfür mırıldanarak kapıdaki bir düğmeye bastığında penceresi açıldı.

"Johnny!" diye seslendi. "Yağmurun altında ne yapıyorsun, şapşal çocuk? Bin arabaya!"

"Ayakkabı arıyor," diye belirttim yanaklarım alev alev yanarken. "Benim ayakkabımı... düşürdüm de." *Daha çok fırlatmıştım.* "Benim için onu bulmaya çalışıyor."

Bayan Kavanagh sırıtarak bana döndü ama beni gördüğü anda gülümsemesi solarken endişeyle kaşlarını çattı.

"Ah, Tanrım," dedi soluk soluğa. "Şu haline bak, titriyorsun. Perişan olmuş olmalısın."

Gerçekten perişan olmuştum.

Perişan olmanın da ötesindeydim.

Nemli giysilerim tenime hücum ederken vücudum zangır zangır titriyordu.

Johnny'nin annesi ısıtıcıyı sonuna kadar açtığında yüzüme vuran sıcaklık dalgasıyla rahatlayarak inledim.

Bayan Kavanagh üzerindeki kalın örgü hırkayı çıkarıp bacaklarımın üzerine örttü.

"Şimdi, tatlım," dedi yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Seni hemen ısıtacağız."

"Ç-çok teşek-kür ederim," diye cevap verdim yavaşça olduğum yere sinerken. Onun bu küçük inceliği beni çok etkilemişti. "Hırkanızı ki-kirletmek istemi-yorum."

Gülümsemesi geri gelirken, "Çamaşır makineleri bunun için var," diye cevap verdi.

Vay canına, Johnny'nin annesi çok güzeldi.

Ayrıca son derece iyi giyiniyordu.

Gerçekten, kıyafetleri bir *vay canına* tepkisi oluşturacak cinstendi.

Küpelerinden kemerine kadar her şeyi birbiriyle uyumluydu.

Hatırlasana, o bir moda tasarımcısı, diye tısladı beynim. *Elbette iyi görünecek.*

Sarı saçları ve kahverengi gözleriyle oğluna pek benzemiyordu ama kemik yapısını ve dolgun dudaklarını oğluna miras bıraktığı kesindi.

Johnny onun aksanı konusunda haklıydı, yoğundu ve oğlununkinden daha belirgindi.

"Görünüşe göre bir hayranın var," diye ekledi Bayan Kavanagh. Johnny'nin patikada bir aşağı bir yukarı koşarak kayıp ayakkabım için toprağı ve su giderlerini aradığı yeri işaret ediyordu.

Kahretsin, umarım kanalizasyon suyuna kapılıp gitmemiştir.

Eve yine bir masrafla dönersem babam çılgına dönerdi.

"Seni saklama konusunda berbat bir iş çıkarmış," diye ekledi Bayan Kavanagh gülümseyerek. "Geçen hafta onunla fotoğrafınızı gazetelerde gördüm. Çok güzel bir fotoğraftı, canım. Birlikte kesinlikle büyüleyici görünüyorsunuz."

Yoksa o...

"Ne? Ah hayır... Hayır!" Yüzüm pancar gibi kızardı. "*Öyle* bir şey değil."

"Öyle mi?" dedi sırıtarak. "Ben yokken oğlumun kendine küçük bir kız arkadaş bulmuş olabileceğini düşündüm."

"Şey, hayır." Huzursuzluk içinde kıvrandım. "Biz sadece..."

"Arkadaş mı?" diye takıldı Bayan Kavanagh. Dudaklarının kenarına küçük bir gülümseme yerleşmişti. "Ben de öyle olduğunuzu duymuştum."

Biz arkadaş mıydık?

Emin olamıyordum.

Belki de hâlâ hatasını telafi etmeye çalışıyordu.

Başımı salladım. "Evet, sadece arkadaşız."

"Ah, çok yazık," dedi uzun bir aradan sonra. "Bir an için imkânsızı başardığını düşünmüştüm."

"İmkânsızı mı?"

"Onu ragbiden uzaklaştırmak."

"Ah." Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden ellerimi birbirine kenetlemekle yetindim. "Onu spordan uzaklaştırmadım." Ardından "Biz sadece arkadaşız," diye ekledim.

Bayan Kavanagh tekrar konuşmaya başladığında kaşları endişeyle çatılmıştı. "Oğlumu tüm kalbimle seviyorum ama bazen on yedi yaşında olduğunu hatırlamasını ve kendini biraz serbest bırakmasını diliyorum. Eğlenmesini. Âşık olmasını. Kuralları çiğnemesini. Şey olmasındansa ergen olmasını..."

"Bir makine mi?" dedim sessizce.

"Evet," diye onayladı hevesle başını sallarken. "Besin tüketimi, antrenmanları, seyahatleri, sponsorları, tüm bunlar... çok korkutucu." Tekrar iç çektiğinde kaşları çatılmıştı. "Sadece arada bir kendini özgür bırakmasını istiyorum. Bunu bir anneden duymanın kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama o aşırı *kontrollü*. Hayatının her anı tamamen planlı ve programlı. Annesi olarak bunu izlemek benim için çok zor. On yedi yaşında olmanın ve her gün bu şekilde yaşamanın nasıl bir

hiç olduğunu hayal bile edemiyorum. Johnny için her şey ragbi, ragbi ve daha fazla ragbi. Bu lanet sporla besleniyor, uyuyor ve nefes alıyor."

Bir şey, herhangi bir şey söylemek için ağzımı açtım ama sözlerine devam etti.

"Uyanıyor ve antrenman yapıyor. Okula gidiyor ve antrenman yapıyor. Eve geliyor ve antrenman yapıyor. Sonra yatıyor ve ertesi gün bu döngüyü baştan sona tekrarlıyor."

"Kulağa yorucu geliyor," diye onayladım. Onun hayatına dair edindiğim bu ani ve ayrıntılı bilgilerden biraz tedirgin olmuştum.

"Onu izlemenin yorucu olduğu kesin." Küçük bir iç çekişle alnına dokundu. "İçinde biriken hayal kırıklığı, öfke ya da her neyse onun için bir çıkış yolu bulmasını umuyorum. Bir gün patlayacağından korkuyorum."

Buna nasıl cevap vereceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Beynim Johnny hakkındaki tüm bu yeni bilgileri algılamakta zorlanıyordu.

Bayan Kavanagh, "Yine saçma sapan konuşuyorum," dedi hafifçe kıkırdayarak. "Özür dilerim. Kocam bu konuda beni sürekli uyarıyor."

"Sorun değil," dedim vücudumdan küçük bir ürperti geçerken. "Ben rahatsız olmam."

Gerçekten de olmamıştım.

Onun konuşmasını dinlerken garip bir şekilde rahatlamıştım.

Johnny'nin annesi kibar ve cana yakındı, eve döndüğümde karşılaşacağım ebeveyn tipinin tam tersiydi.

"Peki, Johnny'yle nasıl tanıştınız?" diye sordu. "Aynı sınıfta mısınız? Nasıl arkadaş oldunuz?"

"Ah, hayır. Ben üçüncü sınıftayım," dedim yerimde kıpırdanarak.

"Gerçekten mi?" Bayan Kavanagh'nın gözleri büyüdü. "Çok daha büyük olduğunu sanıyordum."

İltifatına karşılık gülümsedim, en azından ben bu sözleri bir iltifat olarak kabul etmiştim.

Birinin beni olduğumdan daha büyük sanması sık rastlanan bir durum değildi.

"On altı yaşındayım. Dördüncü sınıfta olmam gerekirdi," diye açıkladım. Daha büyük göründüğüm için kendimle gurur duymuştum. "Ama ilkokulda sınıf tekrarı yaptım."

Bayan Kavanagh, "Johnny de öyle," dedi sıcak bir gülümsemeyle.

"İlkokul altıncı sınıfta," derken başımı salladım. "Halinden pek memnun değilmiş."

"Evet," diye cevap verdi gülerek. "Kesinlikle memnun değildi." Gülümseyip konuşmaya devam etti. "Sana 'ailem beni taşraya götürerek hayatımı mahvetti' hikâyesini anlattığına göre, birbirinizi iyi tanıyor olmalısınız."

Kendimi, "O kadar da iyi değil," diye açıklarken buldum. "Dürüst olmak gerekirse, beni eve bırakmayı teklif etmesi muhtemelen sahada beni yere düşürmesini telafi etmek için kullandığı yöntemlerden biri."

"Anlamadım?" Bayan Kavanagh gözleri kocaman açılmıştı.

"Bu bir kazaydı," diye araya girdim hemen. "Bilerek yapmadı. Eğer hatalı biri varsa, o da benim. Sahaya girmemem gerekirdi. Onun dikkatini dağıttım. Ama sonrasında bana çok iyi baktı." Derin bir nefes verdikten sonra, "Çok nazikti," diye ekledim.

"Peki bu *kaza* ne zaman oldu?"

"Ocak ayında," diye açıkladım. Elim istemsizce başımın arkasına gitmişti. "Hastanedeki doktorlar her şeyin yolunda olduğunu söylüyor ve şişliğim çoktan geçti ama Johnny kazadan beri bunu telafi etmeye çalışıyor."

"Öyle mi?"

"Sanırım hâlâ bu konuda kendini sorumlu hissediyor," dedim omuz silkerek. "İkimiz de bunun olmasını istemediğini biliyoruz. İkimiz de böyle olmasını istemedik. Tamamen bir kazaydı. Ama artık her şey çözüldü."

"Tabii ki bu konuda kendini sorumlu hissedecek!" Bayan Kavanagh'nın yüzü bembeyaz kesilmişti. "O küçük pisliği hadım edeceğim..." diye tısladı.

"Aman Tanrım. Hayır!" diye bağırdım.

Sözlerimi tekrar düşününce bunun Bayan Kavanagh'nın kulağına ne kadar kötü gelmiş olabileceğini fark ettim ve yüzündeki dehşet ifadesini silmek için çaresizce, "Yere sermek derken... beni yere düşürdü demek istedim. Oğlunuz üstüme çıkmadı."

Aman Tanrım, izin ver burada öleyim.

"Düştüm," dedim onuncu kez altını çizerek. "Yumru *kafamdaydı*."

"Canını nasıl yaktı?" diye sordu annesi. Aynı anda hem sıkıntılı hem de rahatlamış görünüyordu.

Derin bir iç çektim. "Toplarıyla."

Dehşete düşmüş gibi, "Toplarıyla mı?" diye tekrarladı. "Johnny seni *toplarıyla* mı yere serdi?"

Koltuğumda kıpırdanırken, "Top," diye vurguladım. "Sadece bir top..." İşleri berbat ettiğimin farkına vararak konuşmayı bıraktım.

"Toplar? Şişlik? Seni yere sermesi?" Bayan Kavanagh derin bir nefes verdi. "Shannon, lütfen felç geçirmeden önce bana bunları açıkla, tatlım."

"Hamile falan değilim!" dedim aniden. Bir anda bunu açıkça belirtme ihtiyacı hissetmiştim. "Hiç hamile kalmadım," diye ekledim açıklığa kavuşturmak için. "Ne oğlunuzdan ne de başka birinden."

"Bunu bildiğim iyi oldu," diye cevap verdi. Artık sesi biraz daha yumuşaktı. "Şimdi bana neler olduğunu anlat."

"Ah, Tanrım..." Ellerimi yanan yanaklarıma bastırdım ve sakinleştirici bir nefes alıp tekrar yaşananları anlatmayı denedim. "Noel tatilinden sonra bu okula nakil oldum. İlk günümdü ve derse geç kalmıştım, bu yüzden ragbi antrenmanı yaptıkları sahanın içinden geçtim. Johnny topa vurunca kafamın arkasına çarptı. Sahanın kenarından aşağı yuvarlandım ve kafamın üstüne düştüm. Bu sırada bir taşa ya da başka bir şeye çarpmış olmalıyım, hemen sonrasında bilincimi kaybetmişim. Her şey hâlâ çok bulanık ama Johnny'nin ofise gitmeme yardım ettiğini ve annem okula gelene kadar benimle beklediğini biliyorum. Annem sonrasında beni kontrol için hastaneye götürdü." Titrek bir nefes vererek, "Hepsi bu kadar," diye ekledim.

Bayan Kavanagh uzun ve rahatsız edici bir an boyunca beni izledi, anlattıklarımı kendi içerisinde sorguladığı açıkça belli oluyordu.

Muhtemelen ona doğruyu söylediğimi anlamıştı. Çünkü bir an sonra, "Sen iyi misin peki?" diye sorduğunda sesi endişeli çıkıyordu.

"Evet." Başımı sallarken, aramızdaki kötü yanlış anlaşılmayı ortadan kaldırdığım için rahatlamıştım. "Sadece orta şiddette bir beyin sarsıntısıydı."

"Ah, Tanrım," dedi nefesini tutarak. "Shannon, çok üzgünüm, canım."

Konsolun diğer ucuna uzanarak yerden tasarım gibi görünen bir el çantası alıp içini açtı.

"Hastane faturaların," diye söze başladı. Çantasını karıştırırken dikkati dağılmıştı. "Ne kadar tuttuğunu biliyor musun... Kahretsin, cüzdanım mutfak tezgâhının üzerinde kalmış. Annenin telefon numarasına ihtiyacım olacak." Muhteşem çantasını karıştırmaya devam etti. "Okul neden benimle iletişime geçmedi?"

"Ne?" Şaşkın şaşkın ona bakarken başımı iki yana salladım. "Hayır. Hayır, Bayan Kavanagh. Sorun yok. Hiç hastane faturası çıkmadı. Sağlık kartım var."

Elini çantasından çıkarmadan önce uzun süre beni izledi.

Çıkardığına sevinmiştim çünkü kapının kolunu sıkıca kavramıştım. Ayakkabım olsun ya da olmasın arabadan dışarı fırlamama sadece iki saniye vardı.

"Başına gelenler için çok üzgünüm, Shannon," dedi sonunda. El çantasını yolcu tarafındaki yerine tekrar bıraktı. "Ama yine de özür dilemek için ailenle konuşmak istiyorum. Belki seni eve bıraktığımda bunu yapabilirim..."

"Gerek yok," dedim aniden. Damarlarımdaki kan buza dönerken göğsümün panikle daraldığını hissedebiliyordum. "Annem sürekli çalışıyor, o yüzden evde olmayacak ve babam da... olmayacak... lütfen aramayın... o..." Kelimelerim dilimde düğümlenirken hırıltılı bir nefes verdim. "Buna gerek yok," dedim güçlükle.

Bayan Kavanagh yüzümü incelerken tereddütle altdudağını ısırıyordu.

Kahverengi gözleri dile getirilmemiş bir endişeyle doluydu, yüz ifadesine uyum sağlıyordu. "Shannon, tatlım ben..."

Tam bu sırada ön yolcu kapısı açılarak ürkmemize ve Bayan Kavanagh'nın -şükürler olsun ki- konuşmayı kesmesine sebep oldu.

"Siktir, dışarısı buz gibi!" diye söylendi Johnny. İçeri atlayıp silkelenirken her yere su sıçratıyordu. "Bence tehlikelere karşı hazırlanıp lastik botları çıkarmanın zamanı geldi, kızlar. Hava giderek daha kötü oluyor."

"Bunu son yarım saattir fırtınanın ortasında koşuşturan dâhi söylüyor," diye takıldı annesi. "Sel için turuncu alarma geçtiğimizi biliyorsun. Bir ay içinde bu dördüncü kez yaşanıyor."

"Pes eden biri olmadığımı biliyorsun, anne," diye karşılık verdi Johnny. Ayakkabımı zaferle havaya kaldırmıştı.

Ardından koltuğunda dönerek bana baktı. "Bir dahaki sefer için sana tavsiye vermemi ister misin?" dedi kaşlarını kaldırarak. Ses tonu ciddiydi ama gözlerinde muzip bir parıltı vardı, yağmur yüzünden düzleşen saçlarından alnına su damlıyordu. "Ayakkabılarını ayağında tut."

Göz kırparak ayakkabıyı kucağıma doğru attı ve koltuğuna dönüp emniyet kemerine uzandı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. Yüzüm kıpkırmızı olmuştu.

"Sorun değil. Onlarla nasıl *yürüneceğini* öğrenerek bana teşekkür edebilirsin," diye alaycı bir tonda karşılık verdi.

Yüzüm artık pancar kırmızısına dönmüştü. "Şey... Tamam, peki."

"Lanet olsun, mart ayında bu yağmur da ne böyle?"

"Laflarına dikkat et," diye azarladı Bayan Kavanagh. Motoru çalıştırıp arabayı hareket ettirmekle meşguldü. "Shannon'ı bayıltmanla ilgili duyduklarım nedir?"

Johnny dönüp bana bakarken yüzünde, "*Gerçekten mi?*" diyen bir ifade vardı.

Koltuğuma iyice gömüldüm.

"Ece?"

"Siktir. Kes şunu, anne!"

"Sana lafların hakkında ne söyledim?" diye tersledi Bayan Kavanagh. "Kendine gel, Johnny."

"Tanrım." Johnny koltuk başlığına yaslanıp inledi. "Zaten Twomey, Lane, koç ve Shannon'ın annesinden azar yedim. Lütfen sen de aynı şeyi yapma."

"Yani?" diye sordu Bayan Kavanagh. Yola yeniden odaklanmadan önce oğluna kısa bir bakış attı. "Bana söylemen gerektiği aklına gelmedi mi?"

Ellerimi endişeyle birbirine kenetlerken, "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Annen beni senin... şey olduğumuzu... beni... hamile hayalarınla... ahhh..." Boğazımı temizleyerek, "Özür dilerim," diye fısıldadım.

Johnny sırıtarak bana doğru döndü. "Hamile hayalarım mı?"

"Hayır, *benim* hamileliğim ve *senin* hayaların," diye mırıldandıktan sonra söylediklerimden utandım. "Boş ver gisin."

Johnny benim saçma konuşmalarımı duymazdan gelerek annesine döndü. "Bir *kazaydı*. Antrenman sırasında sahaya girdi. Top kafasına çarpana kadar onu görmedim bile."

"Evet, bunu artık biliyorum. Shannon kazanın nasıl olduğunu açıkladı," diye yanıtladı Bayan Kavanagh. "Umarım ondan özür dilemişsindir, Johnny."

Johnny omuzları kaskatı kesilirken, "Tabii ki ondan özür diledim," diye homurdandı.

Arka koltuğun ortasındaki yerimden onu izledim. Elini uyluğunun -yaralı bacağının- üzerinde gezdiriyordu.

Johnny başını sallayarak sinirle nefesini verdi. "O zamandan beri özür diliyorum," diye mırıldandı.

"Yine de bu olay gerçekleştiği zaman bana söylemeni isterdim."

"Eh, artık biliyorsun," diye çıkıştı Johnny. "Bu bir kazaydı. Böyle olmasını istememiştim ve kızların kafasına şaka olsun diye vurmuyorum."

"Bu kadar savunmaya geçmek zorunda değilsin, Johnny," diye cevap verdi annesi. Ses tonu tekrar yumuşamıştı. "Kimse senin bunu bilerek yaptığını söylemiyor, canım."

"Evet, aynen öyle," diye mırıldandı Johnny. "Bırak gitsin, anne."

Sesi tedirgindi... Hayır, bundan daha fazlası vardı.

Sesi *acı* çekiyormuş gibi çıkıyordu.

Büyük ihtimalle gerçekten öyle hissediyordu.

Arabasındaki konuşmamıza dair anılarım muhteşem ayrıntılarıyla zihnimde uçuşuyordu.

Yeterince hızlı iyileşmiyor.

Berbat durumdayım.

Acı çekiyorum.

Kimseye söyleme.

İçimi bir endişe sararken annesinin onun ne kadar acı çektiğini bilip bilmediğini merak ettim.

Bildiği konusunda şüpheliydim.

Kadınla olan sınırlı iletişimime dayanarak, oğlunun hayatını tehlikeye atmasına bilerek izin verecek bir ebeveyn gibi görünmediğini söyleyebilirdim.

"Yanlış yöne gidiyorsun," dedi Johnny, Bayan Kavanagh otoyolda düz gitmek yerine kavşaktan sola dönmüştü. "Shannon, Ballylaggin kasabasında yaşıyor, biraz daha uzak tarafında."

Bayan Kavanagh, "Ah. Bunu biliyorum, canım," dedi neşeyle. "Shannon'ı çay içmeye davet etmenin iyi bir fikir olabileceğini düşündüm."

"Çay mı?" diye mırıldandım.

Johnny derin bir nefes aldı. "*Anne.*"

"Shannon, çay sever misin, tatlım?" diye sordu Bayan Kavanagh.

"Ah... evet?"

Johnny alçak sesle, "Anne!" diye tısladı. "*Ne yapıyorsun?*"

"Kızlar kasabadaki köpek bakıcısına gittiler ve saat yedide alınmaları gerekiyor," diye açıkladı Bayan Kavanagh. "Saat neredeyse beş oldu. Shannon'la birlikte Ballylaggin'e kadar gidip köpekler için tekrar geri dönmek mantıklı bir fikir değil."

Gergin bir tavırla, "O zaman onları *şimdi* al," dedi Johnny.

Bayan Kavanagh, "Alamam," diye yanıtladı rahatça. "Cüzdanımı evde unutmuşum."

Johnny yavaşça başını sallarken, "Anne, *bu olmaz*," dedi uyarıcı bir tonda. "O eve gitmek istiyor."

"Shannon onu eve bırakmadan önce bir saatliğine eve uğramamızı sorun etmez," diye cevap verdi annesi.

"Ona *sormadın* bile," diye çıkıştı Johnny.

Bayan Kavanagh, "Shannon?" diye seslendi. "Sakıncası var mı, canım?"

Hayır de, Shannon.

Ona sakıncası olduğunu söyle.

Eğer o öğrenirse, seni öldürür.

Bunun yanlış olduğunu biliyorsun.

Bu çocuk senin için tehlikeli...

"Bir sakıncası yok," dedim içimdeki korku ve bedenimdeki yakıcı merak arasında sıkışıp kalırken. "Bana uyar."

"Bak gördün mü?" diye takıldı annesi. Uzanıp oğlunun yanağını eliyle okşadı. "Shannon için sakıncası yokmuş, tatlım."

Johnny arkasını dönüp bana özür diliyormuş gibi baktı.

Ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemediğim için omuz silkip ona hafifçe gülümsedim.

Uzun bir süre bana baktıktan sonra keskin bir nefes vererek tekrar ön cama döndü.

Ah, Tanrım.

Ah, Yüce Tanrım.

Ah, sevgili merhametli İsa...

Nefes al, Shannon. Sadece nefes al...

Sessiz kalıp konuşmalarını dinledim ve sadece bana doğrudan bir soru sorulduğunda konuştum.

Garipti, rahatsız ediciydi ve tüm bu zaman boyunca onun varlığının acı verici bir şekilde farkında olduğum için bedenim üst düzey bir uyarı veriyordu.

Ne için olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Fakat onunla her yakınlaştığımda nefes almakta zorlanıyordum.

Dar bir yolda birkaç dakika ilerledikten sonra, tanıdık siyah demir kapıların önünde durduk.

Bayan Kavanagh camını indirip kolunu uzattı ve şifreyi tuşladı.

Tıpkı bir hafta kadar önce ağabeyimle buraya geldiğimde olduğu gibi, devasa kapılar içeri doğru açıldı.

Aldığım nefeslere dikkatimi verirken, evin ne kadar güzel olduğuna ve bir kez daha içeri girerken kendimi ne kadar aşağılık hissettiğime odaklanmamaya çalıştım.

"Şimdi," diye seslendi Bayan Kavanagh. Sekiz metre yüksekliğinde görünen kapının önüne park etmişti. "*Arkadaşını* içeri götür, canım. Ona giymesi için sıcak ve kuru bir şeyler getir."

Motoru durdurup emniyet kemerini çözdü.

"İşyerini hızlıca aramam gerekiyor. Sonra size yiyecek bir şeyler hazırlayacağım."

Johnny, "Anne..." diye söze başlamıştı ama Bayan Kavanagh arabadan inip aceleyle ön kapının kilidini açtı.

Afallamış bir halde kadının eve girip bizi arabada yalnız bırakmasını izlemekten başka bir şey yapamamıştım.

"Lanet olsun, bunun için çok üzgünüm," dedi Johnny. Sözleriyle içimdeki karmaşadan uzaklaşmamı sağlarken koltuğunda dönüp bana baktı. "Aklından ne geçtiğine dair en ufak bir fikrim yok."

"Sorun değil," diye yanıt verirken ellerimi sıkıca birbirine kenetledim. "Annen gerçekten çok iyi biri."

"Öyledir," diye mırıldandı. Omzunun üzerinden eve doğru bakıyordu. "Peki ya annen?"

Kaşlarım havaya fırladı. "Ne olmuş ona?"

"Eve gitmen gerekiyor mu?" diye sordu. Rahatsız olduğu her halinden belliydi. "Ona yardım falan etmek için?"

"İşe gitti," dedim sessizce.

"Kahretsin. Bu doğru, öncesinde zaten söylemiştin." Elini sırılsıklam saçlarında gezdirdi. "Sen iyi misin?"

Başımla onayladım.

"Bunu da söylemiştin," diye mırıldandı başını iki yana sallayarak. "Lanet olsun, bana bu konuda konuşmamamı söylemiştin."

"Biliyorum," diye fısıldadım.

"Bitti," diye söz verdi Johnny. "Bu konuyu bir daha açmayacağım."

Hafifçe gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Sanki kafasında bir şeyleri çözmeye çalışıyormuş gibi uzun bir süre bana baktı ve ardından derin bir şekilde iç geçirdi. "Pekâlâ. İçeri girsek iyi olacak."

"Girmek zorunda değilim," diye öneride bulundum hızlıca. Kendimi tuhaf ve tedirgin hissediyordum. "İstersen burada bekleyebilirim?"

"Ne... Hayır!" Dışarı çıkıp kapımı açtı. "Bunu istemiyorum."

"Emin misin?" diye fısıldadım. Kalbimin göğsümde düzensiz bir ritimde çarptığını hissedebiliyordum.

Johnny başını salladı ama o da en az benim kadar kararsız görünüyordu. "İçeri gelmeni istiyorum, Shannon."

"İstiyor musun?"

"İstiyorum."

Derin ve sakin bir nefes alarak arabadan çıktım. Yüzüne bakarken kendimi çok küçük ve kaybolmuş hissediyordum.

Burada onun yol göstermesine ihtiyacım vardı.

Benim için yabancı bir bölgeydi.

Nasıl yaklaşacağımı bilmiyordum.

"Hadi," dedi sonunda. Neyse ki içinde bulunduğumuz garip durumun kontrolünü ele almış, dirseğimden tutup adımlarımı yönlendirerek bizi yağmurdan kurtarmıştı.

Eve girdiğimizde dirseğimi bırakıp kapıyı arkamızdan kapattı.

Devasa antrede durmuş, duvarı kaplayan antika tabloya ya da kapının hemen önünde duran pahalı görünen portmantoya bakmamak için elimden geleni yapıyordum. Bir yandan da oldukça yüksek *tik tak* sesleri çıkaran kocaman büyükbaba saatini ya da tertemiz fildişi duvarları kaplayan sayısız tabloyu ağzım açık izlememeye çalışıyordum.

Johnny ayakkabılarını çıkardığında, mükemmel cilalanmış siyah beyaz fayansların üzerinde çamurlu ayakkabılarımla gezinmek istemediğim için istemsizce onun hareketlerini taklit ettim.

Bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce tam olarak bu koridorda duruyordum ama o sırada etrafımı göremeyecek kadar gergindim.

Hâlâ gergindim.

Belki çok daha fazla gergindim.

Ama bugün farklıydı.

Evde dikkatimi dağıtacak bir şey, Joey ya da Gibsie yoktu.

Sadece biz vardık.

Bir de annesi.

Aman Tanrım...

43
HER ŞEYE BURNUNU SOKAN ANNELER JOHNNY

Bende ters giden bir şeyler vardı.

Sağanak yağmurda bir *ayakkabı* için yirmi dakika boyunca koşuşturmuş olmam, bu kızın aklımı kaçırmama neden olduğunun iyi bir göstergesiydi.

Shannon'ı spor salonunda koşuştururken gördüğüm anda, onun kendini ezilmekten korumaya çalıştığını fark ettiğimde içimde korkunç bir koruma arzusu kabarmıştı. Böylece sorunumun sandığımdan daha büyük olduğunu anlamıştım.

Sahaya dalıp sınıf arkadaşlarına ondan uzak durmalarını söylemeyi deli gibi istiyordum.

Geçtiğimiz hafta boyunca dengesiz bir takipçi gibi davranmış, koridorlarda onu gözetlemiş ve gelmediğinde giderek daha tedirgin hale gelmiştim.

Benden habersiz yaşanabilecek herhangi bir saçmalığı engellemek umuduyla, onunla uğraşan herkesin benimle de uğraşmış olacağını etraftakilere açıkça belirtmiştim.

Tanrıya şükür, bugün okula geri dönmüştü çünkü gelmeseydi bu akşam evine gitmeyi planlıyordum.

Ağabeyinin onu benden aldığı günden beri, günümün her dakikası endişe içinde geçiyordu.

Neden böyle davrandığımı bilmiyordum.

Tek bildiğim, içimdeki bir şeyin onu korumamı *istediğiydi.*

Bu şeyin ne olduğu ya da neden hissettiğim hakkında kahrolası tek bir fikrim bile yoktu ama o kadar güçlüydü ki neredeyse tadını alabiliyordum.

Annesinin düşük yapma durumunu nasıl ele alacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Üzerine fazla gitmeden onu nasıl teselli edeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Görünüşe göre, bu kız söz konusu olduğunda böyle bir alışkanlığım vardı.

Kendimi geri çekmem gerektiğini biliyordum.

Ama *yapamıyordum.*

Ona karşı olan bu hislerim, yağmurun altında küçük ve kararsız adımlarla uzaklaştığını gördüğümde daha da şiddetlenmişti ve gidip bütün sınırları buldozer gibi ezip geçmiştim.

Onu eve bırakmamı istemediği her halinden belliydi ama bunun için ısrar etmiştim.

Israr etmekten de fazlasını yapmıştım. Duygularımın etkisiyle bir adım geri çekilip itirazlarını dinleyemeyecek kadar sinirlenmiş ve telaşlanmış halde onu kaldırıp annemin *Range Rover*'ının arkasına bindirmiştim.

Evet, bu aptalca bir hamleydi.

Ona elimi sürmemeliydim.

Yardımcı olmak için yapmam bir fark oluşturmazdı, bu kıza karşı izlenmesi gereken doğru yol bu değildi.

En kötü olan şey, annem gelmeseydi onu öpme ihtimalimin çok yüksek olduğunu bilmekti.

Öpmek *istemiştim.*

Hem de çok fazla.

Bu korkunç olmanın da ötesindeydi.

Daha da kötüsü, her şeye burnunu sokan annemin bana ihanet edip onu eve getirmiş olmasıydı.

Sözde, cüzdanını evde bırakmıştı!

O kadının arka cebinde her zaman bir kredi kartı olurdu.

Bunu bilerek yapmıştı.

Biliyordum.

Annem de biliyordu.

Bunu bilmeyen tek kişi, *Tanrıya şükürler olsun ki* Shannon'dı.

İşte şimdi buradaydı. Evimde durmuş, o büyük, ıssız gözleriyle bana bakarak bir şey yapmamı beklediği sırada sikik dengemi tamamen kaybediyordum.

"Odama çıkmak ister misin?" diye sordum çünkü gerçekten onunla başka ne yapabilirdim ki?

Onu mutfağa götürüp annemin elli tane soru sormasına izin mi verecektim?

Bu mümkün değildi.

Eğer buradaysa, o zaman benim yanımda olacaktı.

O benimdi ve paylaşmak istemiyordum.

"Şey, olur?" diye cevap verdi gergin bir tavırla ama sesi daha çok bir soru soruyormuş gibi çıkmıştı. "Eğer istersen?"

Yüce İsa. Bana ne yapmasını istediğimi sormayı bırakması gerekiyordu.

Böyle devam ederse ona gerçeği söyleyecek kadar aptal olabilirdim.

O zaman ikimiz de mahvolurduk.

Buna cevap vermemenin daha güvenli olacağına karar vererek merdiveni işaret ettim. Ancak yürümeye başlayıp üçüncü basamağa geldikten sonra beni takip etmediğini fark ettim.

Arkamı döndüğümde, onun tam olarak bıraktığım yerde durduğunu ve gergin bir ifadeyle beni izlediğini gördüm.

Kollarını korumacı bir şekilde kendine sarmıştı. Yağmurdan sırılsıklam olmuş uzun, kahverengi saçları ıslak tutamlar halinde yüzüne yapışmıştı ve hayatım boyunca hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Yüce İsa.

Bununla nasıl başa çıkacaktım?

Onunla nasıl başa çıkacaktım?

Annemin koridordan, "Johnny!" diye seslendiğini duydum. "Shannon'a üstünü değiştirmesi için bir şeyler getirdin mi? Zavallı kız yağmurda ıslanmış bir fare gibi olmuş."

Shannon, "Ben iyiyim, Johnny," dedi telaşla. "Gerçekten böyle iyi."

Gözlerimi tedirginlikle üzerinde gezdirdim.

Deli gibi titriyordu ve giysilerinden damlayan su yüzünden etrafında küçük bir gölet oluşmuştu.

Tanrım...

"Hadi ama, sorun değil," diyerek onu ikna etmeye çalıştım. Bu sırada geriye doğru adım atarak ilerliyordum.. "Ben seninle ilgilenirim."

Sonra elini avucumun içine aldım ve onu merdivenlerden yukarı çıkardım. Bunun berbat bir fikir olduğunu biliyordum ama yine de kararlıydım.

Resmen boku yemiştim.

44
İŞTE BURASI BENİM ODAM - YİNE SHANNON

Johnny Kavanagh elimi tutuyordu.

Elimi tutuyor ve beni yukarı çıkarıyordu.

Yine.

Yatak odasına.

Yine.

Yatağına.

Uyuduğu yere.

Muhtemelen üzerinde çok az kıyafetle uyuduğu yere.

Ah, Tanrım...

Johnny'yle bu yolculuğa son çıktığım zamandan farklı olarak, şu anda benim hızımda yürüyor ve evinin harika detaylarını görmem için bir şans veriyordu. Ne kadar çarpıcı olduğunu kelimelere dökmek zordu.

Geçen hafta beni götürdüğü devasa, modern mutfağın aksine, evin bu kanadı geleneksel ve neredeyse krallara layıktı.

Üst kattaki sahanlığın tamamı lekeli parke döşemelerden, ipek gibi temiz ve parlak görünen muhteşem desenli duvar kâğıtlarından oluşuyordu.

Kumaş ve desenler hakkında bildiğim tek şey buydu.

Bütün bu ev ve elimi tutan çocuk resmen para kokuyordu.

Çok ama çok fazla paradan bahsediyorduk.

Korkutucuydu.

Evin sağ kanadından aşağı doğru yürürken zemin ayaklarımızın altında hafifçe gıcırdadı. Onun odasının olduğunu bildiğim kapıya ulaşana kadar en az beş kapıdan daha geçtik.

Johnny kapıyı içeri doğru ittiğinde içeriye girdik. Elimi tutmaya devam ediyor, kalbimin şiddetle çarpmasına neden oluyordu.

İç karartıcı bir şekilde birkaç dakika sonra elimi bıraktı. Temas eksikliği garip bir şekilde yoksunluk hissetmeme neden olmuştu.

"İşte burası benim odam," dedi sırıtarak. Elini hâlâ karmakarışık odaya doğru salladı. "Yine."

"Hâlâ güzel bir oda," dedim utangaç bir gülümsemeyle.

Johhny de sırıttı. "Çok da titiz olduğum söylenemez."

Bunu görebiliyorum.

Odasının ortasında öylece durmaktan son derece rahatsız hissederek televizyonunun yanındaki DVD yığınına doğru yürüdüm. İsimlerinden birini biliyor olmayı umuyordum, böylece burada bir aptal gibi durmak yerine onunla biraz sohbet edebilirdim.

Yığının en üstündeki DVD kutusunun başlığını okuduğumda yüzüm kıpkırmızı olmuştu: *Vajinal Orgazm XXX.*

"Sıktır," diye mırıldandı nereye baktığımı fark edince. Aceleyle yanıma gelip pornoyu televizyonun arkasına fırlattı. "Bu, ah..." Sözünü keserek derin bir iç çekti ve eliyle yüzünü ovaladı. "Bunun için üzgünüm. Buraya kız getirmem." Ardından kaşlarını çatarak, "Sen hariç," diye ekledi.

Rahatsız bir şekilde kıvranarak, "Endişelenme," diye cevap verdim.

"Şey..." dedi.

"Şey..." diye fısıldadım.

"Bu aşırı garipti," diye mırıldandı Johnny.

"Evet," diye onayladım yüzümde küçük bir gülümseme belirirken.

Gülümsememi fark ettiğinde bana sırıtarak karşılık verdi. "Bahse girerim geceni burada tıkılıp kalarak geçirmeyi planlamamışsındır, ha?"

"Gerçekten benim için sorun değil." Bunu söylerken şaşırtıcı bir şekilde ciddiydim.

Burada olmak, eve gidip dramatik bir gece daha geçirmemi erteliyordu.

Burada Johnny'yle olmak iyi anlamda korkutucuydu.

Burada onunla olmak *istiyordum.*

Onu *istiyordum*, nokta.

Johnny, "Şey..." dedi tekrar. Elini uyluğunda gezdirirken huzursuzca kıpırdanıyordu. "Ne yapmak istersin?"

"Benim için fark etmez," diye cevap verdim. "Sen ne yapmak istersen?"

"Sikeyim," diye inledi gözlerini kapatarak.

"Tanrım, iyi misin?" Acı çektiğinin farkındaydım.

"Her şey yolunda," dedi gergin bir ses tonuyla.

"Emin misin?" diye sorarken kararsızdım.

"Biraz konfor alanımın dışında sayılırım, Shannon," dediğinde mavi gözleri vahşi ve kararsızlıkla doluydu.

"Gitmemi mi istiyorsun?"

Başını iki yana salladı.

"Emin misin?"

Yavaşça başını salladı. "Kalmanı istiyorum."

"Tamam," diye fısıldadım.

Sakinleştirici bir nefes alarak kollarımı karnıma sardım ve dağ gibi yığılan okul kitaplarının açık bir şekilde durduğu devasa masasına doğru yürüdüm.

"İyi bir öğrenci misin?" Omzumun üzerinden ona doğru bir bakış attım.

"İdare eder," diye yanıtladı peşimden gelerek.

"*Chicken Licken*'ın* kopyası yok mu?"

Johnny yüksek sesle güldü. "Yok." Arkamda dururken kıkırdadı. "Kesinlikle *Chicken Licken* yok."

Yüzüm alev alev yanarken dikkatimi onun masasına çevirdim, parmağımı sınav kâğıtlarının ve kitapların üzerinde gezdirirken bakışlarım masanın üzerindeki mantar panoya kaydı.

"Vay be, *bir sürü* ünlü insanla tanışmışsın," diye fısıldadım. Bakışlarım Johnny'nin farklı ünlüler ve sporcularla çekilmiş fotoğrafları arasına dolaşıyordu. "Bu adamlardan hangisi senin kahramanın?"

Bunlardan biri olduğunu tahmin etmiştim.

O genç bir çocuktu.

Hepsinin kahramanları olurdu.

Johnny bana doğru uzanıp fotoğraflardan birini panodan çekti.

Onu tutan raptiye masasının üzerine düştü.

"Bunu görüyor musun?" diye sordu görebilmem için tam arkamda kolunu belime sararken.

Nefes al, Shannon. Sadece nefes al...

Vücudumun onun yakınlığına verdiği tepkiye değil, sorduğu soruya odaklanmaya çalışarak elindeki resme baktım.

"Görüyorum," diye fısıldadım. İçinde ünlü biri varmış gibi görünmeyen tek fotoğrafa bakıyordum.

Çimlerin üzerindeki piknik battaniyesinde yatan çarpıcı sarışının Bayan Kavanagh'nın daha genç bir versiyonu olduğunu anında fark etmiştim.

Gözlerini kapatan kocaman bir güneş gözlüğü ve başına geçirdiği büyük, beyaz renkli sarkık şapkasıyla bir adama gülümsüyordu.

* Klasik versiyonunda, kafasına bir meşe palamudu çarptıktan sonra gökyüzünün düştüğüne inanan, krala haber vermek için yola çıkan ve sonunda *Foxy Loxy* tarafından yenen bir tavuğun hikâyesini anlatan çocuk masalıdır. (ç.n.)

Söz konusu olan, Johnny'nin daha yaşlı bir versiyonuna benzeyen güzel adam, onun hemen arkasında ayakta duruyordu. Omuzlarında en fazla beş ya da altı yaşında siyah saçlı küçük bir çocuk oturuyordu.

Küçük çocuk açık mavi ve beyaz çizgili bir formayla beyaz bir şort giymişti.

Saçları kırk farklı yöne savruluyor, başının üzerinde gururla bir ragbi topu tutuyor ve kocaman, çift gamzeli, dişsiz bir gülümsemeyle kameraya sırıtıyordu.

"Bu en sevdiğim fotoğraf," dedi Johnny. Beni düşüncelerimden uzaklaştırarak fotoğrafa dokundu. "O benim kahramanım."

"Baban mı?" diye fısıldadım gözlerim fotoğrafa yapışmış halde. "Bunlar annen ve baban mı?"

"Evet," diye yanıtladı Johnny. "Tüm ihtişamımızla parlıyoruz."

"Bu aralarında en sevdiğin çünkü sen, annen ve babanın olduğu bir fotoğraf?"

Johnny omuz silkti ve bu hareket sert göğsünün sırtıma değmesine neden oldu. "Bütün sebebi bu olmasa da... Evet, bu yüzden en sevdiğim fotoğraf."

İstemsizce ürperdim.

"Diğer sebebi ne?" diye fısıldadım.

"Çünkü gerçek."

"Gerçek mi?"

"Masum. İyi. Saf. İlgi odağı olmadan önce," diye açıkladı. "Benim için önemli olan tek şey bir top ve ailemken."

"Ah," diye fısıldadım. Dünyanın en mutlu küçük çocuğu gibi görünen haline bakıyordum. "Muhteşem bir çocukmuşsun."

"Öyle miymişim?" diye takıldı Johnny. "Artık olmadığımı mı söylüyorsun?"

"Ah, hayır... yani evet, tabii ki... öyle söylemedim, şey... şimdi tüm dişlerin yerinde," diye kekeledim. Düşüncelerimi yüksek sesle dile getirdiğim için kendimi telaşlı ve aptal hissediyordum.

Johnny cevabım karşısında kıkırdadı. "Sadece seninle dalga geçiyorum, Shannon."

Utanarak resmi masanın üzerine bıraktım ve aramıza biraz mesafe koymak için etrafından dolaştım.

Ona bu kadar yakınken sağlıklı düşünemiyordum.

"GTA mı oynuyorsun?" Yerdeki *PlayStation* kutusuna heyecanla baktım.

"Evet," dedi merakla bana bakarken. "*Sen* oynuyor musun?"

Başımı salladım. "Harikayımdır."

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Hı-hı." Hayattaki çoğu şeyde berbattım ama *GTA*'da harikaydım. "Joey'de *Vice City* ve *San Andreas* var, iki oyunu da bitirdim."

Kaşları havaya kalktı.

"Bir hafta içinde."

Ağzı açık kaldı. "Hayır, bunu yapmış olamazsın."

"Ah, *evet*." Başımı gururla sallayarak gülümsedim. "En iyisiyim."

Johnny başını yana eğerek bana merakla sırıttı. "Bir oyun oynamak ister misin?"

Güldüm. "Eğer istersen?"

Sırıtarak karşılık verdi. "O kadar iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olduğumu biliyorum," diye cevap verdim. Hayatımda ilk kez bunu söyleyecek özgüvene sahiptim.

Hayatta başarılı olduğum tek şeyin *GTA*'yı çok iyi oynamam olması pek iyi bir durum değildi ama hiçbir şey olmamasından daha iyiydi.

Johnny sırıtarak, "Küçük kız, söylediklerini uygulasan iyi edersin," diye karşılık verdi. "Çünkü *ben* en iyisiyim."

Homurdandım. "Mücadele başlasın, küçük çocuk."

Johnny başını salladı, belli ki azarlayarak konuşmam onu eğlendirmişti. Ardından hızla oyunu kurmaya başladı.

"Oyunu kaydetmek yok," diye seslendi omzunun üzerinden. "Sıfırdan başlayıp ölmeden önce en çok görevi tamamlayan kişi kazanır, ayrıca hanımlar önden."

"Bu ben oluyorum," diye cevap verirken bana uzattığı kumandayı kabul ettim.

"Kız olduğun için mi?"

"En iyisi olduğum için."

"Sen, şey..." dedi Johnny başını kaşıdı. "Burada oynamak ister misin?"

"Senin yatağında mı?" dedim tiz bir sesle.

Omuz silkerken benim kadar kararsız görünüyordu. "Ya da istersen armut koltuklarda?"

"Ah, olur. Tamam," diye cevap verdim. Yan yana dizilmiş armut koltuklara doğru yürüdüm ama tereddüt ederek ona bakmak için geri döndüm. "Eğer istersen..."

Keyifli bir ses tonuyla, "Otur yerine küçük, Lynch. Böylece seni yenebilirim," diye sözümü kesti.

Armut koltuklardan birinin üzerine yerleştim ve ona, "*Seni alt edeceğim!*" der gibi baktım.

Yanımdaki koltuğa yayıldığında, "Rahatına baksan iyi olur," diye söze girdim. "Uzun bir süre izleyeceksin." Oyuna girip kumandamı oynatırken dikkatimi devasa televizyon ekranına odaklanarak mırıldandım. "Çok uzun bir süre."



Bir saat sonra, "Hile yapmak yok!" diye bağırdı Johnny. "Buna lanet olası hile denir."

"Hayır, denmez," dedim gülerek. Adamımın canını doldurmak için başka bir hile kodu daha girdim. "Hile kodları hakkında hiçbir şey söylememiştin."

"Evet, söyledim," diye homurdandı yanımdan.

"Oyunu kaydetmek yok. *Sıfırdan başlayıp ölmeden önce en çok görevi tamamlayan kişi kazanır*," diye taklit ettim sesini. "Hile kodları hakkında hiçbir şey söylemedin."

"Tehlikelisin," diye homurdandı Johnny. "Ayrıca sinsi birisin."

"Ben en iyisiyim," diye kıkırdadım başka bir görevi bitirirken. "Seni uyarmaya çalıştım."

"Evet ama senin *Grand Theft Auto*'nun *Bill Gates*'i olmanı beklemiyordum, değil mi?"

Yüksek sesle gülerken yanında tamamen rahat hissediyordum.

"Kız olduğum için mi?"

"Çünkü senin tatlı olduğunu düşünmüştüm," diye karşılık verdi Johnny. Somurttuğunu anlamak için dönüp yüzüne bakmama gerek yoktu.

Neredeyse bir saattir surat asıyordu.

Kendi kendime sessizce güldüm.

"Artık daha iyi anlıyorum," diye homurdandı Johnny. "Sen küçük bir şeytansın."

Onun öfke nöbetine gülmemek için dudağımı ısırırken peşimdeki polislerden kaçmaya odaklandım.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Johnny artık açıkça öfkelenmeye başlamıştı, öne fırlayarak elini ekrana doğru salladı. "Beş lanet yıldızla aranıyorsun. *Beş*. Ayrıca hâlâ ölmedin."

Oyunu durdurup döndüm ve tüm dikkatimi ona verdim.

"Kaybetmeyi hazmedemiyor musun, Bay Ben Büyük Bir Ragbi Yıldızıyım?"

Johnny'nin yüzü kırmızının komik bir tonuna büründü.

"Bir *kızın* seni yenmesi hoşuna gitmiyor mu?" diye sataşmaya devam ettim. Birlikte oynadığımız zamanlarda Joey'yi çılgına çeviren aynı alaycı sözleri kullanmıştım. "Kıçının tekmelenmesini bir *erkek* gibi hazmedemiyor musun?"

"Şu anda bir kız olduğun için çok şanslısın," dedi dudakları seğirirken.

"Neden?" diye alayla güldüm. "*Erkeklere* yenilmeyi mi tercih ediyorsun?"

"Ver şu lanet kumandayı bana," diye hırladı üzerime atlayarak. "Güç seni kontrolden çıkarıyor."

"Hayır!" Kumandayı korumak için yana dönerken çığlıkla karışık kahkaha attım. "Daha işim bitmedi... Ahhhh!"

"Ver onu bana!" Johnny gülerek elini kolumun altına geçirmeye çalıştı.

"Asla," dedim kahkaha krizimin arasında. "O benim... Dur, lütfen... Ahhhh, gıdıklanı-"

"Shannon, bunun için çok özür dilerim canım. İş görüşmem beklediğimden uzun sürdü." Bayan Kavanagh kapıyı çalmadan yatak odasına dalarak armut koltuğun üzerinden fırlamama ve Johnny'nin de çaresizlik içinde inlemesine neden oldu.

"Banyoya gidip ıslak giysilerini değiştirebilirsin," dedi annesi yatağın ayak ucuna katlanmış bir yığın giysi koyarken. "Üniformanı kurutucuya atacağım ve sen gitmeden önce hazır olacak."

"Hayır, hayır," dedim hızlıca. Önümdeki *PlayStation* kumandasını sanki bir şekilde onun nezaketini savuşturabilecekmiş gibi tutuyordum. "Ben böyle iyiyim... teşekkür ederim."

Bayan Kavanagh, "Saçmalama, canım," dedi elini sallayarak. "Islak kıyafetlerle oturamazsın. Çok fena hasta olursun."

Johnny acı dolu bir iç çekişle, "Anne," derken ayağa kalkıp sinirli bir nefes verdi. "Onu rahat bırak, olur mu?"

"Bu kadar kaba olma, Johnny," diye uyardı Bayan Kavanagh. "Zavallı kıza banyoyu göster ve kurutucuya atmam için giysilerini bana getir."

"Ben gerçekten iyiyim." Johnny'ye yalvarırcasına baktım. "Kıyafetlerim kuruyor zaten."

Kurumuyordu.

Nemliydi ve üşümüştüm ama o kadar eğleniyordum ki sırılsıklam üniformamı tamamen unutmuştum.

Son bir saattir, kelimenin tam anlamıyla sorunlarımı unutmuştum. Islak giysilerimi, ailemi, *her şeyi.*

Beynim kemiklerime sızan nemi idrak ettiği anda içten içe titredim.

Lanet olsun.

"Sana biraz önce iyi olduğunu söyledi, anne," diye inledi Johnny annesine dehşet içinde bakarak. "Onu rahat bırak. *Lütfen.*"

Oğlunun itirazlarını duymazdan gelerek bana dönüp gülümsedi. "Güzel, sıcak bir duş seni ısıtır, tatlım."

"Ne?" diye mırıldandım. "Sizin evinizde duş alamam." *Yine.*

Neden insanlar bana sürekli bu çocuğun evinde duş almamı söylüyordu?

Tanrım!

"Tabii ki alabilirsin," diye cevap verdi hayatımda gördüğüm en içten gülümsemeyle.

"Anne, gidebilir misin?" dedi Johnny. "*Hemen?* Burada tam olarak bir şeyin ortasındaydık."

Annesi ona sert bir bakış attı. "*Neyin* ortasındaydınız?"

Oyun kumandasını ona doğru salladım. "Onu *PlayStation*'da yendim."

"Hayır," diye düzeltti Johnny. "O beni hiçbir şeyde yenmedi..." derken durup bana baktı. "Henüz kazanmadın..." Sonra annesine dönerek ekledi. "Az önce limitleri yukarıya çekti."

"Uzaya," diye mırıldandım nefesimin altında.

Sırıtarak, "Bunu duydum," diye karşılık verdi.

Bayan Kavanagh bize bakıp gülümsedi. "Korkunç bir mızıkçı, değil mi?"

"Değilim, lanet olsun!"

"Tabii tabii," diye kıkırdadım.

"Babası da öyle," diye ekledi Bayan Kavanagh. "Mahkemede kaybettiğinde onu görmelisin. Saatlerce konuşmaz."

"Anne," diye tersledi Johnny. "Bizi rahat bırakır mısın? *Lütfen?*"

"Bırakacağım," diye cevap verdi. "Zavallı kız sıcak bir duş aldıktan ve üzerine kuru giysiler giydikten sonra."

"O bir şey istemiyor..."

"Shannon biliyor musun, tatlım?" Bir kez daha oğlunu görmezden gelmişti. "Ofisimde sana uyacak bir şey olabilir." Beni tepeden tırnağa süzerek dudağına vurdu. "34 beden mi giyiyorsun?"

Bayan Kavanagh odaklanmış bir şekilde kaşlarını çatarak etrafımda dolanırken ürkekçe bekledim.

"Anne!" diye bağırdı Johnny. "Üsteleme."

Bayan Kavanagh, "Hayır, hayır," dedi oğlunu görmezden gelerek.

Kaşlarını çatarak yaklaştı ve eteğimin kenarını çekiştirerek dudaklarını büzdü.

"Sen otuz iki bedensin," dedi gözleri üzerimde gezinirken. "İnanılmaz bir kemik yapısına sahipsin. Shannon, daha uzun boylu olmaman çok kötü tatlım. Senden gerçekten güzel bir mod..."

"Tanrı aşkına, anne," diye bağırdı Johnny. Öfkeyle elini saçlarında gezdirdi. "O lanet olası bir oyuncak bebek değil."

"Gelip sana giyecek bir şey bulabilir miyiz diye bakmak ister misin..." derken annesinin gözleri heyecanla kocaman açılmıştı.

"Hayır, öyle bir şey istemez," diye araya girdi Johnny. Annesinin sözünü kesip onu kapıya doğru yürüttü. "O bir proje ya da bir elbise askısı değil, anne."

"İyi," diye homurdandı Bayan Kavanagh.

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdi Johnny.

Oğluna dönerek, "Kapı açık kalacak, Johnathon," diye fısıldadı. Kendi kendine hafifçe mırıldanarak odadan çıkmadan önce ona sert bir bakış attı.

Johnny onun koridorda yürüyüp gözden kaybolmasını izledikten sonra kapıyı kapatıp kilidi çevirdi.

Bana bakmak için dönerken nefes nefeseydi.

"Tekrar söylüyorum, onun adına çok üzgünüm," dedi Johnny çaresizce omuz silkerek. "Bugün bu kadının nesi olduğunu gerçekten bilmiyorum."

"Sorun değil," diye onu yatıştırdım. "O, şey... çok cana yakın."

"Evet," diye mırıldandı. "Sadece seni o kıyafet odasına sürüklemediğine şükret," dedi ürpererek. "Oradan asla çıkamazdın."

"Gerçekten mi?"

"Ah, *evet*," diye mırıldandı.

"Ah."

"Seni ölçüp biçtiği için tekrar özür dilerim," dedi mahcup bir ifadeyle. "Bir kızı olsun istemiş... hatta onlara kızları olacağı söylenmiş." Sonra mahcup bir şekilde sırıtarak, "Onun yerine ben doğmuşum," diye ekledi.

"1.93 boyunda ragbi oynayan bir erkek çocuk," diye düşündüm ona gülümseyerek. "Onu nasıl şaşırtmış olabileceğini görebiliyorum."

"Evet," diye kıkırdadı. Ardından utanarak burnunu sıktı. "O ve babam bir sürü çocuk istiyorlarmış ama umdukları gibi olmamış." Sonra yüzünü buruşturdu, belli ki kişisel bir şey düşünüyordu. "Bir sürü tüp bebek denemesi ya da onun gibi şeyler yaptılar," dedi kendini işaret edip omuz silkerek. "Paralarının onlara kazandırdığı şey bu oldu."

"Sen," dedim gülümseyerek.

Pis pis sırıttı. "Şanslılar, değil mi?"

Evet.

Şanslılar.

"Annem çoğu zaman iş için uzakta olur," diye devam etti. "Aslında sabah birkaç haftalığına Londra'ya uçacak. Ama evde olduğu zamanlarda hayatıma *dahil olmayı* seviyor."

"Bu çok hoş," dedim. "Onun gibi bir anneye sahip olduğun için şanslısın."

"Evet," dedi alaycı bir şekilde. "Eminim öyledir."

Öyleydi.

Johnny farkında değildi ama annesi sadece birkaç saat içinde, bana kendi annemin aylarca ilgilendiğinden daha fazla ilgi göstermişti.

Hatta belki de yıllarca.

Johnny, "Bir duş alsan ve giysilerini bana versen iyi olur," dedi iç çekerek. "Yoksa geri gelecek ve zatürre hakkında söylenip duracak."

Ciddi miydi?

Gerçekten onun evinde tekrar duş almam mı gerekiyordu?

"Ciddiyim," diye mırıldandı düşüncelerimi okuyarak. "Bunun için özür dilerim."

"Ah." Kızararak ellerimi önümde birleştirdim ve kararsızca omuz silktim. "Şey, peki?"

Başını sallamadan önce uzun bir süre bana baktı. "Buraya gel."

"Nereye gelmemi istiyorsun?"

"Buraya," diye talimat verdikten sonra onu takip etmem için eliyle banyosunu işaret etti.

Yavru bir tay gibi, bacaklarım titrerken beceriksizce peşinden koştum.

Lüks banyonun kapısında durarak onun küvete uzanıp duşu açmasını izledim.

"Geçen sefer... şey, sanırım bir sorun yaşadığını söylemiştin," diye mırıldandı omuz silkerek.

"Öyle mi söyledim?"

"Evet," diye cevap verdi. Rahatsız bir şekilde yerinde kıpırdandı. "Uykunda duşta haşlandığını mırıldanıyordun."

Bir pancar gibi kızarmıştım.

"Tanrım, özür dilerim," dedim yeniden gerilirken.

"Dileme," dedi gülümseyerek. "Çok tatlıydı."

"Tatlı mı?" diye sordum. Hiperventilasyon geçirmek üzereydim.

"Evet, senin için yine kıyafet ayarlayacağım." Johnny yanımdan geçip aceleyle odasına dönerken yanakları pembe bir renge büründü, "Geçen seferki gibi."

"Kıyafetlerimi nereye koyacağım?"

"Çıplak olduğunda... şey, yani hazır olduğunda onları bana fırlat," diye mırıldandı. Kapıyı kapatıp beni banyoda yalnız bırakmadan önce, "Ben onları kurutucuya atarım," diye ekledi.

Titreyerek kapalı klozet kapağının üzerine çöktüm ve hırıltılı bir nefes verdim.

Ah, Tanrım.

45
BEN BAKİRİM JOHNNY

Başım çok büyük beladaydı.

İlk kez sorunlarımın addüktör kasımla hiçbir ilgisi yoktu. Her şey banyomdaki çıplak kızla ilgiliydi.

Annemi mutfakta bulduğumda, "Bu da neydi böyle?" diye tısladım.

"Merhaba, canım," diye cevap verdi annem. Havuç doğramaya devam ederken öfkemden habersiz olduğu belli oluyordu.

"*Merhaba mı?*" diye bağırdım. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Bıçağını doğrama tahtasının üzerine bırakıp bana döndü.

"Çok narin bir kız, Johnny," derken dudağını ısırıyordu. Kaşları endişeyle çatılmıştı. "O kızda öyle bir şey var ki, kollarımı ona dolamak ve gözlerindeki hüznü kucaklamak istiyorum."

Evet, o duyguyu biliyordum.

Bu duyguyu çok iyi biliyordum.

"Onu buraya gelmesi için *zorladın* mı?" diye tısladım. "Bunun nasıl iyi bir fikir olduğunu söyler misin bana?"

"Ah, Tanrım," diye bağırdı annem. "Onu üzmedim, değil mi?"

"Hayır, o iyi," dedim. "Ama *ben* değilim."

İyi olmaktan o kadar uzaktım ki.

"Sorun ne, bebeğim?"

"*Sorun* ne mi?" derken kelimeleri resmen tükürüyordum. "Anne, arkamdan iş çevirdin! Onu buraya getirirken aklından ne geçiyordu?"

"Yukarıda eğleniyordunuz ama," dedi gülümseyerek. "*PlayStation*'da seni yeniyordu, değil mi?"

Evet, yeniyordu.

Shannon *GTA*'da kıçımı tekmeliyor ve anatomimin diğer kısımlarını mahvediyordu.

O ufacık kız tarafından nasıl kıçıma tekmeyi yediğim konusunda hiçbir fikrim yoktu ama olan olmuştu.

Onun *PlayStation*'ıma her noktasıyla hükmetmesini izlemek çok ateşliydi.

Cidden, oyun kolunu kullanma becerisi ve kıçımı tekmeleme yeteneği onu daha da seksi yapıyordu.

O mükemmeldi.

Kendimi ona o kadar kaptırmıştım ki bütün gece orada durup sadece *onunla* birlikte oturabilirdim.

Sonra annem gelip her şeyi mahvetmiş, her şeyi yeniden garip ve gergin hale getirmişti.

Tanrım, kız odamda çıplaktı.

Çırılçıplaktı.

Bununla başa çıkamazdım.

Tek istediğim onunla birlikte çıplak olmakken bunu yapamazdım.

Daha on yedi yaşındaydım.

Benim iki katım yaşındaki bir adamın bile karşı koyabileceğinden şüphe duyduğum bir baştan çıkarılmayla karşılaşmıştım.

Başımı sallayıp sinirli bir nefes verdim. "*Neden*, anne... Tanrı aşkına bunu bana neden yapıyorsun? Ayrıca bu..." Shannon'ın kazağını tutup salladım. "Neden ona burada *duş almasını* söyledin?"

"Duş aldı mı?"

"Şu anda *benim odamda* duş alıyor."

"Ah, bu iyi."

İyi mi? "Bana ne yapmaya çalışıyorsun, anne?" diye sordum. "Bunu neden yapıyorsun?"

Kendini savunarak, "Sırılsıklam olmuştu!" diye cevap verdi. "Sen de öyle," derken gözlerinde endişeli bir bakış vardı. "Zatürreye yakalanmadan önce git ve üstünü değiştir."

"Değiştireceğim," diye homurdandım. "Bana neden arkamdan iş çevirdiğini söylediğinde?"

"Arkandan iş çevirmedim, Johnny," diye cevap verdi. "Fazla abartıyorsun."

"Bu akşam kişisel antrenörümle gitmem gereken bir antrenmanım olduğunu biliyordun."

Sahadan uzaklaştırıldığımdan beri, kişisel antrenörüm Jason her akşam havuza girmemi istiyordu.

Peki ya şimdi?

İlgimi çeken tek bir sonuca sahip olan bu durumdan kendimi nasıl kurtaracağımı bulmaya çalışıyordum.

Shannon yatağımda çıplaktı.

Ben de onun üstünde çırılçıplak duruyordum.

Tercihen *içindeydim*.

Eğer aletim buna dayanabilirse.

Kes şunu, aşağılık herif.

Kes şu düşünceleri!

"Lanet arabam burada olmadığı için beni götürmen gerektiğini biliyordun," diye bağırdım sinirlenerek. "Peki ya şimdi? Şimdi odamda çıplak bir kız var, anne. *Çıplak* bir kız ve ben onun kahrolası kıyafetlerini tutuyorum."

Anneme doğru yaklaşarak Shannon'ın ıslak üniformasını tezgâhın üzerine atıp ona ters bakışlar attım.

"Nasıl bir anne oğluna bunu *yapar* ki?"

"Burada, aşağıda benimle birliktesin," dedi annem sakince. Uzanıp eliyle yanağımı okşadı. "Demek ki seni iyi yetiştirmişim."

"Anne," diye hırladım.

"Biraz dinlenmek sana iyi gelir diye düşünmüştüm," diye homurdandı. "Çok yorgun görünüyorsun, tatlım."

Bana sabır ver...

"Ayrıca çok eğleniyordun," diye ekledi buruk bir gülümsemeyle. "Yıllardır seni böyle rahatlamış görmemiştim."

Haklıydı.

Ama konumuz bu değildi.

"Peki ya arabam?" diye sordum. "Arabam olmadan ne yapacağım ben?"

"Baban bu akşam eve dönerken onu alacak," diye cevap verdi. Her şey için bir cevabı vardı. "Davayla ilgili bir sorun çıktı. O yüzden bu gece evde olacak ve sabah beni havaalanına götürecek." Saatini kontrol edip mutlulukla iç geçirdi. "Her an evde olabilir... Dublin'den ayrılalı üç saatten fazla oldu."

Normalde annem damarıma bastığında babam işleri yoluna koyardı ama bu sefer öyle olmamıştı.

Babamın bu gece evde olacağını duyduğuma ne kadar sevinmiş olsam da annem bu sefer çok ileri gitmişti.

Kimsenin karışmasını istemediğim bir şeye karışmıştı.

Shannon'a karışmıştı.

"Bunu neden yaptın?" diye tekrar ettim.

"Çünkü bir şeyler çevirdiğinizi düşünüyorum," dedi annem sırıtarak. "Birlikte çok tatlı görünüyorsunuz."

"Bir şeyler mi çeviriyoruz?" dedim ona şaşkınlıkla bakarken. "Sen neyden bahsediyorsun? Uyuşturucu kullanmadığımı biliyorsun! Sürekli test yaptırıyorum."

"Hayır, canım," dedi annem kıkırdayarak. "Gizlice görüşüyorsunuz

demek istedim." Ardından devam etti. "Bir kız arkadaşın olmasını sorun etmediğimi bilmen ve Shannon'a hoş karşılandığını hissettirmek için uğraşıyordum."

Tanrım.

Bu kadın...

"Seni temin ederim ki, kokain ya da kızlarla ilgili hiçbir işim yok," dedim ters bir şekilde. "Biz sadece *arkadaşız.*"

"Çok hoş bir kız, Johnny," diye cevap verdi annem. "Seninle oldukça ilgileniyormuş görünüyor." Bakışlarını bana doğru çevirdi. "Onun gibi hoş bir kızdan daha iyisini bulamazsın."

"Evet ama onu o şekilde görmüyorum."

Yalan.

Yalan.

Düpedüz yalan.

"O sadece arkadaşım."

Daha fazla yalan.

"Hepsi bu kadar, anne."

Dudakları bir gülümsemeyle titrerken, "Gerçekten beni bu yalana inandırabileceğini mi sanıyorsun, Johnny Kavanagh?" diye karşılık verdi annem. "Ben senin annenim. Seni bu dünyaya ben getirdim ve bana her yalan söylediğinde bunu anlayabiliyorum."

"Yalan *söylemiyorum,*" diye yalan söyledim.

"Şu anda da bana yalan söylüyorsun."

"Lanet olsun, söylemiyorum."

"Söylemende bir sakınca yok, canım," dedi annem sakin bir ses tonuyla.

"Biz arkadaşız," diye tısladım. "Hepsi bu kadar."

Uzun bir sessizlikten sonra, "Ama ondan hoşlanıyorsun?" diye sordu.

Dönüp ona baktım. "*Ne?*"

"*Shannon,*" dedi yumuşak ve ikna edici bir ses tonuyla. "Ondan hoşlanıyorsun."

Başımı sallayıp derin bir nefes verdim, cevap vermek için hiçbir hamlede bulunmamıştım.

Bu konuşma rahatsız edici olmanın sınırlarını çoktan aşmıştı.

"Sadece dikkatli davran ve sabırlı ol. Senden daha küçük. Eminim sen de bunun farkındasındır, onun hızına göre hareket etmelisin."

"Anne, lütfen..." Başımı arkamdaki duvara yaslayarak iç çektim. "Lütfen artık peşini bırak."

"Tek söylemeye çalıştığım dikkatli olman," diye cevap verdi annem. "Onu üzme, Johnny," dedi buruk bir gülümsemeyle yanağımı okşayarak. "Zaten kırılmış gibi görünüyor, çok dikkatli davranmalısın."

"Merak etme," diye mırıldandım. "Onunla bu tür durumlar içerisine girmeye hiç niyetim yok."

"Onunla bu tür durumlar mı?" diye sordu annem. "Bu tür durumlar da ne demek oluyor?"

"Bir ilişki," diye mırıldandım. "Duygular ve boktan şeyler."

"Ah, *ilişkilerden* bahsediyorsun," dedi annem uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra. "Zaten bir ilişki içinde olmadığınızdan emin misin, hayatım?"

Tanrım, umarım değilizdir.

İkimizin de iyiliği için böyle olması gerekiyordu.

"O daha on beş yaşında," diye kestirip attım. Annemin her şeye burnunu sokmasından duyduğum rahatsızlığı bir kenara bırakmak istemiyordum. "Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Annemin gözleri büyüdü. "On altı yaşında olduğunu sanıyordum?"

"Hayır, anne. Shannon on beş yaşında," diye tısladım.

"Hayır, Johnny," dedi kaşlarını çatarak. "On altı yaşında olduğuna eminim."

Ağzım açık kaldı.

Kahretsin.

Annem haklıydı.

Lanet olsun.

"Yine de *kötü* bir durum bu?" diye bağırdım. Daha çok telaşlanmıştım. "Şu anda *on yedi yaşındaki* oğlunun yatak odasında *on altı yaşında* çıplak bir kız var... Oraya onu senin koyduğunu da eklemeliyim!"

"Tatlım, sakin olman gerekiyor..."

"Peki bunu nasıl yapmamı öneriyorsun?" diye sordum. "Yatak odama *çıplak* bir genç kız koyarak mı?"

"Ah, aşkım," diye mırıldandı dudağını ısırırken. "Sanırım konuşmamızın zamanı geldi."

"Konuşmamızın mı?" diye sordum ona boş bakışlar atarak. "Konuşuyoruz. Bu çok önemli bir *konuşma*, anne. Bu ailedeki *sınır eksikliği* hakkında. *Sınırlarıma* saygı duyman gerektiği hakkında!"

"Sen ve Shannon hakkında."

"Ne olmuş bize?"

"Senin duyguların hakkında."

Ona bakakaldım. "Duygularım mı?"

"Ayrıca senin niyetlerin, canım," diye yanıtladı annem.

"*Niyetlerim* mi?"

Bunların konuyla ne alakası vardı?

"Henüz erken olduğunu ve seninle konuşmak üzere olduğum şeyin ikiniz için de uzun bir yol olduğunu biliyorum ama bunu bilmen önemli."

Ona dikkatle baktım. "Ne hakkında?"

"Seks ve aşk hakkında."

Ağzım açık kaldı. "Neden beni dinlemiyorsun? Neden artık kimse beni doğru düzgün *dinlemiyor?*"

"Babanın birkaç yıl önce seninle kadın ve erkek ilişkileri hakkında konuştuğunu biliyorum." Elini omzuma koyarak beni adaya doğru yönlendirdi, belli ki yine söylediklerimi *dinlemiyordu*. "Ama bu son gelişmeyi göz önünde bulundurduğumuzda, bu konuda konuşmamızın iyi bir fikir olabileceğini düşünüyorum. Böylece işleri ağırdan almanın ne kadar önemli olduğunu hepimiz anlamış oluruz."

"Son gelişme mi?" diye sordum bir tabureye yerleşirken. "Lanet olası bir gelişme falan yok. Hiçbir şey hakkında konuşmamıza gerek yok."

"Yine de..." Annem omuz silkerek yanımdaki tabureye oturdu ve sırtımı okşadı. "Hafızanı tazelemekten zarar gelmez."

"Umarım şaka yapıyorsundur, anne," diye boğuk bir ses çıkardım.

"Belki de Shannon'ı mutfağa çağırmalıyız, böylece ikinizle de bu konu hakkında konuşabilirim..."

"Sakın bunu yapayım deme," diye sert bir sesle bağırdım. "Onu rahat bırak."

Ona yeterince travma yaşattın!

"Tamam o zaman," diye cevap verdi. "Bu konuyu seninle konuşacağım."

"Lütfen, yapma..."

"Seks güzel bir şeydir, hayatım," dedi annem. Şu anda kulaklarıma kalem saplamak istememe neden olan o anne ses tonuyla konuşuyordu. "Eğer birbirini seven ve bağlanmış iki insan arasındaysa."

Bir elimi kaldırdım. "Biz sadece *arkadaşız*."

"Hı-hı," dedi inanmıyormuş gibi gülümserken. "Herkes böyle söyler."

"Gerçek bu," diye tersledim. "Biz arkadaşız."

Tanrım, annen bile senin içini görebiliyor...

"Bir partnerle hazzı yaşamak istemek tamamen doğaldır," diye devam etti yakarışlarımı duymazdan gelerek. "İkiniz de aşk eylemini tam olarak anlayacak *yaşa* geldiğinizde."

"Tanrım," diye inledim. "Lütfen, dur artık."

"Ama bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Beklemek ne kadar *önemli* olursa olsun, herkes bunu yapmaz..." Duraksayıp bilmiş bakışlarla bana baktı, "Bu gerçekleştiğinde, umarım bundan çok çok *uzun* bir zaman sonra olur, prezervatif kullanmak gerekir," diye üsteledi. "Düzgün bir şekilde nasıl takılacağını biliyor musun, hayatım? Baban nasıl kullanıldığını anlattı mı? Özel bölgenin etrafına..."

"Bunu dinleyemeyeceğim," diye inledim çaresizlik içinde. "Ciddiyim, anne."

"Gerçek hayattaki seks, Gerard'ın sana verdiği o porno filmlerindeki gibi değil," diye devam etti. "Bir kadının ihtiyaçları olduğunu bilmek önemlidir. Gerçek hayatta kızların hepsi porno yıldızları gibi bağırıp çağırmaz. Bir kızın bedenine her zaman saygı duyman gerekir..."

"Lütfen," dedim. Yumruklarımı göz çukurlarıma öyle sert bastırıyordum ki artık yıldızlar görmeye başlamıştım. "Sadece dur artık."

"Sana yardım etmeye çalışıyorum, hayatım. Böylece ne ile karşılaşacağını bilebilirsin."

"Neyle karşılaşacağımı biliyorum, anne," diye inledim. Çamaşır suyuyla yıkanmayı düşünüyordum. "Ben küçük bir çocuk değilim."

Bana doğru döndüğünde gözleri kocaman açılmıştı. "Yani sen..."

"Hayır, anne," derken başımı ellerimin arasına aldım ve ağlama isteğime karşı koydum. "Ben bakir değilim."

"Ah, canım... tamam. Sorun değil, hayatım. Hiç sorun değil," diye saçmaladı konuşmakta güçlük çekerken. "Şimdiye kadar eve hiç kız getirmediğin ya da kız arkadaşlarından bahsetmediğin için ilişki peşinde koşmadığını düşünmüştüm..."

"Konuşmaya devam edersen pencereden atlarım," diye uyardım. "Dalga geçmiyorum. Yukarı çıkıp kendimi çatıdan aşağı atarım."

"Rahatsız edici olduğunu biliyorum ama bu tür şeyleri benimle konuşabilirsin, oğlum," diye devam etti. "Ben de bir zamanlar gençtim, biliyorsun," derken omzumu okşamak için uzandı. "Vücudunun içinden geçen tüm dürtüleri anlıyorum ve bir kadının bakış açısı yardımcı olabilir."

"Bunların ne *faydası* olacak ki?" diye sordum dehşete kapılmış bir halde. "Beni *sevdiğini* sanıyordum."

Annem usulca güldü. "Elbette seni seviyorum."

"O zaman bunu bana neden yapıyorsun?" diye bağırdım. "*Neden* hayatıma karışıyorsun?"

"Çünkü ben kör değilim, Johnathon," diye cevap verdi annem. Bu konuda ne kadar ciddi olduğunu anlamam için bana tam ismimle hitap etmişti. "Shannon'a nasıl baktığını ve onun da sana nasıl baktığını görüyorum."

"Biz sadece arkadaşız," diye kestirip attım.

"Birbirinize âşıksınız."

Ağzım açık kaldı. "Değiliz."

Bana hiç inanmıyormuş gibi bakıyordu. "Her şeyi onun hızına mı bırakıyorsun?"

"Ben ciddiyim, anne," diye tersledim. "Biz sadece arkadaşız. Ona dokunmadım."

Annem gözle görülür bir şekilde rahatladı.

"Yani sen Shannon'la... Hadi buna *gizli şeyler* diyelim, hiçbir şey yapmadınız..."

"Tanrım. Hayır, anne!" diye bağırdım. Beynimde kalıcı bir travmaya neden olmadan önce sözünü kesmek zorunda kalmıştım.

"Ah, bu iyi," diye fısıldadı annem. "Sen iyi bir çocuksun."

İyi bir çocuk mu?

Ben lanet olası bir köpek miydim?

Shannon Lynch'e yapmak istediğim şeylerin *hiçbir* iyi yanı yoktu.

"Doğrudan piçin teki olduğumu varsaydığın için teşekkürler, anne," diye tersledim. "Annemin ahlaki pusulama olan inanç eksikliğini gerçekten takdir ediyorum."

"Kız arkadaşını eve getirdiğin gün bakir olmadığın bombasını ortaya attın," diye homurdandı annem. "Shannon'ı seni birlikte gördüğüm ilk kız olduğunu da eklemeliyim. Ne düşünmem gerekiyor? Seni geleceğe hazırlamaya çalışıyordum."

Ters bir şekilde, "Son kez söylüyorum. Birincisi, Shannon benim kız arkadaşım değil," dedim telaşlanarak. "İkincisi, ortaokul birinci sınıftan beri bakir değilim. Üçüncüsü, bir elim arkamda bağlıyken karanlıkta prezervatif takabilirim. Bu yüzden seks konuşmalarına, ipuçlarına ya da o saçmalıkların hiçbirine ihtiyacım yok."

Annem dehşet içinde nefesini tuttuğunda kafamın içinde kendimi tekmeledim.

"Yalan söylüyorum," diye ikna etmeye çalıştım. "Ben bakirim."

"Birinci sınıf," diye cıyakladı. "*Birinci sınıf!*"

"Hayır, hayır, hayır," diye aceleyle onu ikna etmeye çalıştım. "Ben bakirim anne. Bakirim."

"Hayır," diye ağladı başını sallayarak. "Bakir değilsin."

Şimdi ne yapmam gerekiyordu?

Tanrım, ona ihtiyacım olduğunda babam neredeydi?

"Birinci sınıfta sadece on dört yaşındaydın," diye feryat etti.

"On üç," diye mırıldandım nefesimin altından. Onu göğsüme doğru bastırıp sırtını sıvazladım.

Beni net bir şekilde duyduğunda, "Kutsal Meryem Ana," diye sertçe haykırdı.

Kahretsin.

Lanet olsun.

"Ben bakirim," demeye devam ettim. Annem okul kazağıma sarılıp ağlıyordu. "Kendimi evliliğe saklıyorum, anne."

"Sorun ragbi," diye hıçkırdı kazağını yumruklayarak. "Bunun suçlusu o lanet ragbi."

"Neyin?"

"Masumiyetini kaybetmenin!" dedi annem. Bana baktıktan sonra bir kez daha gözyaşlarına boğuldu. "Birlikte oynadığın o çocuklar senin için çok büyükler ve belli ki seni yoldan çıkardılar."

Hayır, anne. Ergenliğe girdiğimde aletim beni yoldan çıkardı.

"Ayrıca o senin yatak odanda," diye feryat etti annem. Başını tekrar göğsüme yaslamıştı. "Aman Tanrım."

"Çünkü onu buraya *sen* getirdin, anne. Bunu ben yapmadım," derken elimi sırtında gezdirmeye devam ediyordum. "Shannon'la birlikte olduğumu varsayalım... *ama değilim*," diyerek sözlerimi hızlıca açıklığa kavuşturdum. "Eğer öyleysem ve benim iyi bir şey yapmadığımdan endişeleniyorsan, o zaman neden onu buraya getirdin?"

"Onu buraya getirdiğimde hâlâ bakir olduğunu düşünüyordum, değil mi?" diye ofladı annem göğsüme vurarak. "İlk aşkını yaşadığını *sanıyordum*. Seni zamanında yakaladığımı *düşünüyordum*."

Haklıydı.

"Anne, neredeyse on sekiz yaşındayım," diye onu rahatlatmaya çalıştım. "Sen on sekiz yaşına geldiğinde babamla evlenmiştin."

"Bu farklı," dedi hıçkırarak.

"Nasıl farklı?"

"Çünkü sen benim bebeğimsin," dedi burnunu çekerek. "Ah, Tanrım. Bebeğimin bir cinsel hayatı var."

"Hayır, öyle bir hayatım yok," dedim ona sarılırken. "Söz veriyorum, seks yapmayacağım." *Yani şu anda.* "Yapmayacağım, anne."

"En azından korunuyor musun?" diye sordu boğuk bir sesle. Yaşlarla dolu kocaman kahverengi gözleriyle bana bakıyordu.

"Kızla kahrolası *PlayStation* oynuyorum," diye boğuk bir ses çıkardım. "Bunun sana ne kadar korunduğumu göstermesi gerekmez mi?"

"Doğru," dedi burnunu çekip başını sallayarak.

Derin bir iç çektim. "*Teşekkür ederim.*"

"Yani endişelenmeme gerek yok, değil mi?" diye ekledi. "Korunman konusunda?" Ardından tekrar burnunu çekti. "Şey kullanmak... Ah tanrım, *prezervatif*..."

"Hayır, anne. Endişelenmene gerek yok çünkü seks yapmıyorum," dedim uydurduğum hikâyeye bağlı kalıp onu göğsüme çekerken. "Bu yüzden şimdi rahatlayabilirsin."

Kendimi bu duruma nasıl sokmuştum?

Hayatım ne hale gelmişti?

Bir gün içinde en az üç kadını üzmüştüm.

Beni doğuran kadına, artık masum olmadığımı söylemiştim.

Beni kullanan kadını, mesaj yoluyla siktirip gitmesini söyleyerek terk etmiştim.

Bir diğeri de aklımı başımdan alan kadındı.

Tanrım, aletimin cevaplaması gereken çok şey vardı.

Dürüst olmak gerekirse, Shannon'ı bugün gerçekten üzdüğümü sanmıyordum ama yine de saat henüz erkendi ve cidden boktan bir şansım olduğu için bu gösterişli *oyun randevusundan* her şeyi berbat etmeden çıkma şansım zayıftı.

"Anne." Yaklaşık on dakikadır göğsümde burnunu çekiyordu. "Şimdi Shannon'ın yanına geri dönmem gerekiyor."

"Tamam, hayatım," dedi burnunu çekerek. "Hiçbir şey yapmayacaksın..."

"Hayır, anne," diyerek onu telkin ettim. Ardından kendimi elinden kurtarıp ayağa kalktım. "Ona parmağımı bile sürmeyeceğim çünkü biz sadece *arkadaşız* ve ben bakirim."

"Öyle olmadığını biliyorum," diye mırıldandı. "Ama doğru şeyi yapacağın konusunda sana güveniyorum."

"Bana güvenebilirsin çünkü aramızda *hiçbir* şey olduğu yok," diye

milyonuncu kez tekrarladım. "Ama duş almam gerekiyor çünkü sırıl-sıklam oldum. Bu yüzden *senin* banyonu kullanacağım, tamam mı?" Kapıya doğru ilerledikten sonra arkama dönerek, "O kaçık köpeklerini alma vakti geldiğinde beni ara," diye ekledim.

"O konuda..." dedi burnunu çekerek.

"Yalan söyledin, değil mi?" derken ona suçlayıcı bir bakış attım. "Bonnie ve Cupcake'i bu gece almak zorunda değilsin, değil mi?"

Elbette yalan söylemişti.

Yüzündeki mahcup ifadeye bakınca bunu açıkça görebiliyordum.

"Seni *fırsatçı*," diye suçladım.

"Seni *seks düşkünü*," dedi aynı derecede suçlayıcı bir tonla.

Tanrı aşkına.

Bu tartışmayı kazanamayacaktım.

Ellerimi yenilgiyle havaya kaldırdım ve annem beni tekrar gözyaşlarıyla boğmaya başlamadan önce hızla mutfaktan kaçtım.

46

YATAK ODALARINDA ERKEKLERİ ÖPMENİN SONUÇLARI

SHANNON

Johnny'nin göz kamaştıran banyosunda geçen sefer duş aldığımda olduğu gibi, yine çok fazla zaman harcamıştım.

Kendime engel olamıyordum.

Suç duş başlığındaydı.

Vücut losyonunda.

Ayrıca kokusunda.

Tanrım, aklımı kaybediyordum.

Sonunda küvetten çıktığımda rafında asılı duran kocaman, kabarık, beyaz havlulardan birine sarındım ve lüks kumaş tenimi sıyırdığında iç geçirdim.

Johnny böyle bir evde, sahip olduğu aileyle ve bu kadar yumuşak havlularla büyüdüğü için ne kadar şanslı olduğunu asla anlayamayacaktı.

Uzun bir süre banyonun ortasında öylece durup sessizliği dinledim.

Çığlık atan yoktu.

Tepinen ayak sesleri yoktu.

Takırdayan kapı kolları yoktu.

Yaklaşan kıyamet hissi yoktu.

Sadece *huzur* vardı.

Soğuk nihayet etkisini gösterdiğinde kurulanıp sutyenimi tekrar üstüme geçirdim.

Gizleyecek fazla bir şeyim olmadığı, sahip olduğum şeyin de dik olduğu ve kendiliğinden yukarıda durduğu düşünüldüğünde... Sutyen takmam gerçekten gereksizdi.

Yatak odasının duvarında gururla sergilediği modellerin göğüslerine kesinlikle benzemiyorlar...

Ancak giydikten on saniye sonra titreyerek sutyenimi geri çıkardım.

Bu da külotumla birlikte *sırılsıklam* olmuştu.

İç çamaşırımı katlayarak küçücük bir top haline getirdikten sonra sutyeni etrafına sarmak için biraz zaman harcadım.

Kirli çamaşırlarımı içine sokacak bir okul çantam yoktu, banyonun ortasında bir aptal gibi utançla dikilirken paniğe kapılmaya başlamıştım.

Mantığım bana aptallık ettiğimi söylüyordu ama Johnny'nin iç çamaşırlarımı göreceği düşüncesi kendimden geçmeme sebep oluyordu.

Pes ederek, onları top haline getirdiğim okul çorabımın içine sokmaya karar verdim ve havluya sarınarak odasına geri döndüm.

Bu kez banyo sonrası Sookie için hazırlıklıydım ve onu yatakta uyuklarken bulmuştum.

Johnny'nin çıplak kıçını görmeye hiç hazır değildim.

Şifonyerinin önünde duruyordu, sırtı bana dönüktü, ayaklarının dibinde yerde bir havlu vardı ve bir *boxer* şortu kalçalarından yukarı çekiyordu.

Tanrım, kıçında bile kaslar vardı.

Bu nasıl *mümkün* olabilirdi ki?

Sonra omzunun üzerinden bakıp beni suçüstü yakaladı.

"Gördüğün şey hoşuna gitti mi?" diye takıldı tek kaşını kaldırarak.

"Aman Tanrım," diye cıyakladım. Sonra bakışlarımı onun yuvarlak, sıkı kalçalarından uzaklaştırdım. "Çok özür dilerim." Arkamı dönüp dudağımı ısırdım ve iniltimi bastırmaya çalıştım. "Burada birinin olmasını beklemiyordum."

"Sorun değil, Shannon," dedi gülerek. "Bunu dert etme."

Lütfen ölmeme izin ver.

Tanrım, yer yarılsın da içine düşeyim.

"Ben, şey..." Başımı iki yana sallayarak havlumu daha sıkı kavradım. "Bu... ah..."

"Ebeveyn banyosunda duş aldım," diye açıkladı Johnny. "Ben de tam kıyafet almaya gelmiştim."

"Ah." Kesik kesik nefes alıp verirken olduğum yerde sallandım. "Tamam... Evet, bu oldukça mantıklı."

"Sorun değil, Shannon," dedi nazik bir ses tonuyla. "Her şey yolunda."

Panikle, "Bunu biliyorum," dedim aniden.

Hafifçe kıkırdadı. "O zaman neden hâlâ duvara bakıyorsun?"

Lanet olsun.

Sakinleştirici bir nefes alıp arkamı döndüm ve ona baktım.

Bakışlarım istemsizce üzerinde gezinirken kalp atışlarım hızlandı.

İlk kez, hızlanan nabzımın nedeni onun yüzü değildi.

Hayır, sebebi vücudunun geri kalan kısmıydı.

Neredeyse çıplak olan kısmı.

Üzerinde dar, beyaz bir *boxer* vardı ve hepsi bu kadardı.

Tişört yoktu.

Pantolon yoktu.

Kazak yoktu.

Çorap yoktu.

Sadece V şeklindeki girintili kalçasına oturan bir *Calvin Klein* iç çamaşırı giyiyordu, geçen hafta kullandığımın aynısıydı.

Gecelerdir içinde uyuduğum *boxer* şortla aynıydı.

Tanrım, acınacak haldeydim.

Onu gördüğüm andan itibaren hayal ettiğim her şey tam önümde duruyordu.

Önünde hiçbir engel bulunmayan bu görüntüyle birlikte hem hayal gücümün hem de görsel hafızamın berbat olduğunu fark etmiştim.

Güzel bir vücudu olduğunu zaten biliyordum.

Göğsünü ilk günden hatırlıyordum.

Ya da en azından hatırladığımı *sanıyordum*.

Anlaşılan nasıl olduğunu tam olarak hatırlamıyordum. *Kutsal Meryem Ana*, yakından bakıldığında bambaşka görünüyordu.

Göğsü çıplaktı ve kasları sıkıydı, karnındaki kaslarla birlikte oldukça biçimli bir vücuda sahipti.

Ciddi anlamda kaslıydı.

Ağabeyimin ya da Joey'nin maçlarından sonra formalarını değiştirirken gördüğüm çocukların karın kaslarına benzemiyordu.

Tüm vücudu sert, biçimli *kaslardan* oluşan sağlam bir kütleydi.

Gözlerimin üzerinde gezinmesine izin verirken nefesimi tuttum. Dalgalı karın kaslarına, altın gibi parlayan bronz tenine, göbek deliğinin altındaki koyu renkli tüylere bakarken o muhteşem kokusunu içime çektim.

Sabun, çimen ve *onun* gibi kokuyordu.

Bu kadar güzelliği tek bir kişide toplamak adil değildi.

Bu güzellikleri tüm okula paylaştırsalar bile, o mükemmel olmaya devam ederdi.

"Buraya ne oldu?" diye sordu Johnny. Ben onu süzerken dikkatimi dağıtarak yanıma yaklaştı ve başparmağıyla yanağımı okşadı.

Kafam karışmış ve sarsılmış bir halde titrek bir nefes verdikten sonra başımı kaldırıp ona baktım. "Ha?"

"Kırmızı bir iz var," diye mırıldandı Johnny. Kaşlarını çatarak yüzüme bakıyordu. "Daha önce fark etmemiştim."

Kaşlarım havaya kalktı. "Öyle mi?"

Başıyla onaylarken mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Evet, Shannon. Burada bir iz var."

Etrafından dolaşıp aynaya bakmak için banyoya girdim.

Tenimin her yeri süt gibi beyaz olmasına rağmen, sağ yanağımda kızarıklık ve lekeler vardı.

Bu babamın elinin tersi, diye düşündüm kendi kendime.

"Eee?" diye sordu Johnny. Kapı aralığından bana bakıyordu.

Öne doğru eğilip aynaya daha iyi bakabilmek için lavabonun üzerine uzandım.

Johnny bana doğru yaklaştı.

Sonra arkamda durdu, çıplak göğsü sırtıma sürtünüyordu. Aynadaki yansımama bakarken kaşlarını çatmıştı.

Yaptığı şeyin, vücudunu bana sürtünmesinin farkında olduğunu sanmıyordum.

Dikkati yanağımdan boynuma doğru kaymıştı.

İfadesi kararırken yüzü mosmor oldu.

"*Bu* da ne böyle?" diye tısladı.

Bakışlarını boynumu kaplayan soluk mor parmak izlerine doğru takip ettim.

O anda neler olduğunu fark ettim.

Babam.

Dün gece.

Aman Tanrım.

"Bilmiyorum," diye yanıtladım şaşırmış gibi yaparak. Orijinal hikâyeye sadık kalmanın daha güvenli olduğuna karar vermiştim.

Eğer şimdi geri adım atarsam, ortada bir şeyler döndüğünü anlayacaktı.

"Bilmiyor musun?" diye sordu sessizce. Gözlerini aynada benimkilere kilitlemişti.

Başımı iki yana sallayarak omuzlarımın düşmesine izin verdim. "Hiçbir fikrim yok."

"Biri senin canını mı yakıyor, Shannon?" diye sordu ölüm sessizliğinde.

"Kimse canımı yakmıyor, Johnny," diye fısıldarken gözlerimi aynadaki yansımasından ayırmadım.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki patlamasından korkuyordum.

Korku, belirsizlik ve arzunun korkunç karışımı midemin çukurunda bir duygu yumağına dönüşmüştü.

Johnny bir eliyle çenemi kavradı ve boştaki eliyle saçlarımı boynumdan nazikçe çekti.

Bana dokunmak için izin istememişti.

Öylece dokunmuştu.

Parmakları babamın bıraktığı izleri takip etti, tüy kadar hafif dokunuşu tüm bedenimi ürpertmişti.

"Biri sana dokunmuş," diye fısıldadı kulağıma. Parmaklarını izlerin üstünde gezdiriyordu. "Kim olduğunu bilmek istiyorum."

Ciğerlerimdeki hava duyulabilir bir hırıltıyla dudaklarımdan kaçıp gitti.

Kendime engel olamadan göğsüne yaslandım, gözlerim aynadaki yansımamıza takılmıştı. O da bana bakıyor, mavi gözleri ruhumda delikler açarken ona asla veremeyeceğim bir açıklama bekliyordu.

"Sana kimin el kaldırdığını söyle," diye yalvardı. Arkamda durup yüzümü ellerinin arasına alırken parmaklarıyla boynumu dokunuyordu. "Söyle ki bunu düzeltebileyim."

Düşün, Shannon. Düşün...

"Evet?"

Acele et, kahrolası...

"Shannon?"

"Beden Eğitimi dersinde ezildim.".

Johnny cevap vermedi.

Sadece karanlık bir ifadeyle boynuma bakmaya devam etti.

Panikledim ve yalanlarıma aceleyle devam etti. "Benim hatamdı. Futbol oynarken çocukların önüne çıktım ve dört tanesi bana çarptı."

Johnny'nin etrafından dolaşarak yatak odasına geri döndüm ve aramızda biraz mesafe bıraktım.

"Kendimi bir yığının altında buldum. Sen gelmeden hemen önce oldu." Başımı sallayarak küçük bir kahkaha attım. "Tam bir felaketti."

Johnny banyonun kapısında gergin bir yüz ifadesi, keskin ve anlamlı bakışlarla bekliyordu.

"Yani sınıftaki çocuklardan birinin eli tesadüfen boynuna mı geldi?" diye sordu. Ses tonundan inançsızlık akıyordu. "Parmakları tesadüfen boğazını mı sıktı?"

Bu çocuk aptal değil, diye düşündüm kendi kendime. *Daha iyi yalan söyle, Shannon.*

"O zaman öyle hissetmemiştim." Hafifçe omuz silktim ve yatağının kenarına oturdum. "Ama sanırım öyle oldu."

"Sanırım mı?" diye tekrarlarken kollarını göğsünde kavuşturdu.

Bu hareket devasa kol kaslarının gerilmesine sebep olmuştu.

Cidden *dev* gibiydi.

İnanılmaz korkutucuydu.

Ama bana zarar vermeyeceğini biliyordum.

Hayatımda tamamen emin olduğum nadir şeylerden biriydi.

Bu çocuk bana asla öfke yüzünden elini sürmezdi.

Sakin bir nefes alarak devam ettim. "Belki de ayağa kalkarken eli çarpmıştır."

Başıyla onaylayarak "Belki," diye cevap verdi.

Vücudum gevşedi.

"Belki de yine o oyuncaklar yüzündendir."

Kalbim sıkıştı.

"Öyle miydi?" diye sordu Johnny. "Boğazındaki parmak izlerini, doğum gününde yüzünü parçaladığın zaman olduğu gibi aynı oyuncakların üzerine düşerek mi yaptın?"

"Johnny..."

"Peki ya ondan önce ensende gördüğüm morluğa ne demeli? Öncesinde yüzündeki bulunan kızarıklık? Bacaklarındaki çürükler? Kollarındakiler? Diğer yerlerindeki yaralar?" Bana ters ters bakıyordu. "Bunlar da o baş belası oyuncaklar yüzünden miydi?"

"Sence üniformam hazır mıdır?" diye sordum konuyu değiştirerek. "Eve gitsem iyi olacak."

Evet, buradan gitmem gerekiyordu.

Hem de hemen.

"Hayır. Olmaz! Bunu *yapma*," diye bağırdı Johnny. "Beni geçiştirmeye çalışma," diye hırladı. "Sana ne olduğunu bilmek istiyorum, Shannon."

"Eve gitmek istiyorum." Burnumu çekerek elimin tersiyle hızlıca yüzümü sildim. "Hemen, lütfen."

Bir elini nemli saçlarında gezdirerek iç geçirdi. "Tanrım, Shannon. Ağlama!"

Kollarını çözüp bana doğru yaklaştı ama ben başımı sallayarak onu uzaklaştırmak için elimi kaldırdım.

Aniden durup elini saçlarının arasından geçirdi.

"Sana yardım edebilirim," diye yalvardı. "Sana *yardım* etmeme izin ver."

"O zaman giysilerimi getirerek bana yardım et," dedim burnumu çekerken. "Senden istediğim tek yardım bu."

Johnny acı dolu bir iniltiyle aramızdaki boşluğu kapattı ve tam karşımda yere çöktü.

"Sana yardım etmek istiyorum." Ellerini uyluklarımın üzerine koyup bana baktı, mavi gözleri kocaman olmuştu ve yüzüme içtenlikle bakıyordu. Bacaklarımı nazikçe sıktı. "Tek yapman gereken bana neler olduğunu anlatmak, tamam mı?" Uzanıp ıslak saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Seni kimin incittiğini söyle, ben de bu acıyı dindireyim."

Bana yardım edemezsin.

Hiç kimse edemez.

O dayağı seninle konuştuğum için yedim.

Seninle lanet olası bir fotoğraf çekildiğim için.

Sen, bana yardım edebilecek son kişisin.

"Ben iyiyim, Johnny," dedim boğuk bir sesle. Gözlerimin dolduğunu hissedebiliyordum. "Bana yardım etmene gerek yok."

"Bana yalan söylüyorsun," diye hırlarken öfkeli görünüyordu. "Bana boktan bir yalan söylüyorsun ve buna katlanamıyorum."

Ondan uzaklaşmaya çalışarak, "Lütfen beni *eve* götür," dedim boğuk bir sesle. "Sadece beni eve götür, böylece bana katlanmak zorunda kalmazsın."

Johnny yüksek sesle inledi. "Bunu yapma, Shannon. Sözlerimi çarpıtma. Bunu söylemek istemediğimi biliyorsun..."

"Eve gitmek istiyorum, Johnny," dedim boğuk bir sesle. "Eğer beni götürmek istemiyorsan, ağabeyimi arayıp beni almasını söylerim."

"Tamam," dedi iç çekerek. "Pekâlâ." Beni serbest bırakarak ayağa kalktı ve ellerini havaya kaldırdı. "Kıyafetlerini alıp seni eve götüreceğim."

Titrek bir nefes vererek başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Uzun bir süre beni izledikten sonra başını iki yana salladı. "Hemen döneceğim, tamam mı?"

Başımla onaylayarak odadan çıkmasını izledim ve gittikten sonra yatağına yığıldım.

"Tanrım," diye haykırdım. Hain gözyaşlarımı öfkeyle yüzümden sildim. "Kendine hâkim ol, Shannon."

Ona bir şey söylemeyi aklından bile geçirme.

Babası bir avukat.

O adamların nasıl olduğunu bilirsin.

Bu işe karışacaklar ve hepiniz ayrılıp çocuk esirgeme kurumuna verileceksiniz.

Darren gibi...

Johnny'nin köpeği bana yaklaşarak dikkatimi dağıttı ve başını bacağıma yasladı.

"Merhaba," dedim hıçkırarak. Elimi başının üstüne yerleştirdim.

Sookie burnuyla elime sokulup parmaklarımı yaladı.

Onun şefkati kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyordu.

Bunu hak etmiyordum.

Az önce onun sahibine yalan söylemiştim.

"Keşke bir köpeğim olsaydı," diye fısıldadım. Tüm dikkatimi ona odaklayarak çaresizce düşüncelerimi engellemeye çalışıyordum. "Tıpkı senin gibi bir köpek." Ayaklarımı yatağa uzatıp vücudumu ona doğru çevirdim. "Eğer bir köpek alırsam, tıpkı sana benzeyecek çünkü sen çok güzelsin. Evet, gerçekten öylesin."

İlgimin karşılığını kucağıma tırmanarak verdi... ya da en azından tırmanmaya çalıştı.

O yetişkin bir Labrador'du ve muhtemelen ondan daha hafiftim.

"Ne istiyorsun?" diye fısıldadım. Ellerimle boynunu kaşıdım. "Ha?" Kulaklarını okşayarak burnuna bir öpücük kondurdum. "Seni sevmemi mi istiyorsun?"

Kuyruğunu deli gibi sallarken yüzümün her tarafını ıslak köpek öpücüklerine boğdu.

Bu hoş bir dikkat dağıtıcıydı ve heyecanına kahkahalarla gülüyordum.

"Ne akıllı bir kızsın sen," diye mırıldandım. Şimdi onunla eğlenceli bir güreş oyununa başlamıştık. "Bu doğru. Sen harika bir kızsın. Öylesin."

Verdiğim yanıttan cesaret alıp üzerime tırmandı ve tüm ağırlığını göğsüme vererek yastıkların üzerine yığılmama neden oldu.

"Ne?" diye kıkırdadım gözyaşlarımın arasından. Bir yandan da kulaklarını seviyordum. "Sevdin mi beni?"

Boğazının derinliklerinden bir homurtu çıkardı. Üstüme uzanıp ıslak burnuyla yüzüme sokulurken onayladığı her halinden belliydi.

Patisini omzuma attığında, "Teşekkür ederim," diyerek karşılık verdim. "Bana patini verdiğin için çok terbiyeli bir kızsın."

"Üniforman hâlâ nemli ama yine de getirdim..."

Johnny'nin sesiyle irkilerek doğrulmaya çalıştım ama Sookie hâlâ tüm gücüyle oyun modunda olduğu için başarısız oldum.

Johnny sertçe, "Sookie, aşağıya in," diye emretti. Gözlerini benimkilerden ayırmıyordu.

Sookie itaatkâr bir tavırla hemen üzerimden kalktı, beceriksizce yataktan atlarken patileri ahşap zeminde kayıyordu.

Johnny kapıyı açık tutarken, "Dışarı," diye emretti. Bu sırada beni izlemeye devam ediyordu.

Sookie ağır adımlarla odadan çıktığında, Johnny yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifadeyle kapıyı hızla kapattı.

Tanrım...

"Özür dilerim," diye mırıldandım. Dirseklerimin üzerinde yatakta doğrulmaya çalıştım. "Sadece köpeğinle oynuyordum."

"Özür dileme," diye cevap verdi Johnny gergin bir sesle, yatağa doğru yürüyüp üniformamı bıraktı ve sonra kenarına oturdu.

Sırtı bana dönük bir şekilde otururken öne doğru eğildi. Altın sarısı teninin altındaki kasları gerildi, dirseklerini kalçalarına yasladı ve sakinleştirici birkaç nefes aldı.

Ardından yıllarca uykularımı kaçıracağını bildiğim bir şey yaptı. Yüzünü bana döndü ve uzanıp açılan havlumu iki yanından tutarak birleştirdi.

Bunu açıkta kalan vücudumu örtmek için yaptığını fark ettim.

Ona kendimi teşhir ediyordum.

Kabul etmek gerekiyordu, tam olarak bu kadar şanssızdım.

"Çok özür dilerim," dedim utanarak.

Pürüzlü bir ses tonuyla cevap verdi. "Sorun yok."

"Ben... sen benim... gördün mü?"

Başıyla onayladı.

Aman Tanrım!

"Çok özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak," dedi gergin bir sesle. "Özür dileyecek bir şey yok."

"*Bunu* görmek zorunda kaldığın için özür dilerim," dedim boğuk bir sesle.

Başını iki yana sallayarak tekrar bana sırtını döndü.

"Seni gördüğüm için benden özür dileme," diye inlerken başını ellerinin arasına aldı. "*Sikeyim!*"

Kalbim göğsümde o kadar hızlı çarpıyordu ki, kendimi daha hızlı nefes alırken ve kesik kesik soluklar verirken buldum.

Ne yapmam gerekiyordu?

Kaçmalı mıydım?

Gitmeli miydim?

Saklanmalı mıydım?

Kendimi onun üzerine mi atmalıydım?

Bilmiyordum.

Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Bildiğim tek şey vücudumun yatağına, gözlerimin de kaslı sırtına yapışmış olduğuydu.

Sonunda, "Şimdi seni eve götüreceğim," dedi sessizce. Başı hâlâ ellerinin arasındaydı.

Kalp atışlarımın sesi kulaklarımda çınlıyordu. "Evet, olur," diye fısıldadım.

"İşte yapacağım şey bu..." Benimle mi konuşuyordu, yoksa kendi kendine mırıldanıyor muydu emin olamıyordum. "Seni eve götüreceğim," diye tekrarlasa da ayağa kalkmak için hiçbir hamle yapmadı.

Tamamen hareketsiz durduğu birkaç saniye geçip gitti.

Odadaki gerginliğe dayanamayarak uzandım ve kürekkemiğine dokundum. "Johnny?"

Kocaman gövdesinde ufak bir titreme oldu.

Sonra bana bakmak için arkasını döndü.

"Seninle bu şekilde yalnız kalamam," diye fısıldarken gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Ben..." Kesik kesik soluk verdi. "Burada olmaz... *böyle* görünürken olmaz."

Hararetli ve belirsizlik dolu gözleri vücudumun üzerinde vahşice dolaşıyordu.

Göğsü hızla inip kalkıyor, benim hareketlerimi taklit ediyordu.

Gözlerinin içine bakarken kalbimin nefes almakta zorlanacak kadar sıkıştığını hissettim.

Gözlerimiz birbirine değdiği anda onunla çarpışmışım gibi hissettim.

Anlık ve sarsıcıydı.

Duygularım içimde patlayarak bu çocuğu ve sahip olduğu her şeyi suya muhtaç bir sünger gibi emdi.

Ona muhtaçtım.

Her şeyine.

Her parçası ve zerresine.

Çalkantılı duygularımdan cesaret alan azgın hormonlarım tam o anda sağduyumun önüne geçerek tamamen karakterime aykırı bir şey yapmama sebep oldu.

Titrek bir nefes serbest bırakarak uzandım ve boynunu kavrayıp yüzünü kendime doğru çektim.

Sonra onu öptüm.

Daha sonra ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu, ihtiyacım olduğu anda cesaretim beni terk etmişti. Yatağının üzerine diz çöküp yüzünü ellerimin arasına aldım.

Dudaklarımı onunkilere bastırdığımda gözleri kocaman açılıp benimkilere kilitlenmişti.

Ama o karşılık *vermiyordu*.

Aslında, nefes almadığından oldukça emindim.

Hareketlerim onun ellerimde bir taş gibi kaskatı kesilmesine sebep olmuştu.

Öpüşmeyi kesip dehşet içinde ona bakarken gözlerim kocaman açıldı, kafamın içinden fırlayıp gideceklermiş gibi hissediyordum.

"Çok özür dilerim," dedim utanç içinde.

"Sorun değil," dedi güçlükle nefes alırken.

"Hayır." Başımı öfkeyle salladım. "Hayır, bu bir sorun."

"Shannon, sorun değil..."

"Aman Tanrım! Ne yaptım ben?"

"Shannon," diyerek duygularımı yatıştırmaya çalıştı. Sesi artık daha kuvvetliydi. "Dur. Sorun yok..."

"Bu bir sorun," dedim boğuk bir sesle. Yataktan fırlayıp geri geri giderken şifonyerine çarptım. "Ben sadece... Aman Tanrım!"

Geriye doğru sendelerken başımı salladım ve bana doğru bir adım attığında onu engellemek için elimi uzattım. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Shannon, *sorun değil*," dedi ellerini havaya kaldırırken. "Sadece bir saniyeliğine hareket etmeyi bırak ve benimle konuş, olur mu?"

Hareket etmeyi bırakmadım.

Konuşmak için de durmadım.

Çünkü yapamazdım.

Tam anlamıyla panik modundaydım ve ilk kez kaçma içgüdüm devreye girmişti.

"Gitmem gerekiyor," dedim utanç içinde.

"Hayır, gerekmiyor," diye cevap verdi sakince. "Bunu konuşabiliriz."

"Hayır!" Başımı sallayarak etrafından dolaştım ve yataktan kıyafetlerimi kaptım. Banyoya girip kendimi içeri kilitlemeden önce, "Gitmem gerekiyor," diye tekrarladım.

"Hadi ama, Shannon," diye seslendi kapıya vurarak. "Kapıyı aç."

Donmuş bir halde sendeleyerek tuvalete doğru ilerledim ve kapağı indirip üstüne oturdum.

"Ah, Tanrım," dedim başımı ellerimin arasına alırken.

Az önce ne bok yemiştim ben?

Johnny Kavanagh'ya kendimi teşhir etmekle kalmamış, bir adım daha ileri giderek onu öpmüştüm.

İlk öpücüğümdü.

İlk kez dudaklarım bir erkeğe dokunmuştu.

Bana karşılık vermemişti.

Aman Tanrım...

Aklımdan ne geçiyordu ki?

Neden kalbim milyonlarca parçaya ayrılıyormuş gibi hissediyordum?

En önemlisi, bu banyodan nasıl çıkacaktım?

Çünkü şu an onun yüzüne bakmam imkânsızdı.

Bir daha asla yüzüne bakamayacağımdan oldukça emindim.

47
AĞLAYAN KIZLAR VE KÜL OLAN KALPLER
JOHNNY

Biri ona elini kaldırmıştı.

Bu tür izler dersteki bir futbol maçı bir yana, ragbideki lanet olası bir yığında bile olmazdı.

Bu çok saçmaydı ve bana bu yalanı söylediği için *o da* saçmalıyordu.

Beni ne sanıyordu ki? Kazara oluşan bir çürük ile şiddet arasındaki farkı anlayamayacak kadar kalın kafalı aptalın teki mi?

Ben ragbi oynuyordum.

Tüm hayatımı sakatlıklarla ve adamları yere sermekle geçirmiştim.

Kazayla oluşan hasarla, kasıtlı olarak verilen zarar arasındaki kahrolası farkı bilirdim.

Biri boğazını sıkmış ve bunu o kadar sert yapmıştı ki, üzerinde parmak izleri bırakmıştı.

Eğer okulda zorbalığa maruz kaldıysa, bunu öğrenecektim.

McGarry yaptıysa, kendimi hapiste bulacaktım.

Eğer BDO'daki o şerefsizler yaptıysa, o zaman beni deli gömleğiyle de bağlayabilirlerdi.

Durumu CSI'a bildirmeme yaklaşık on saniye kalmıştı. Ama o iri mavi gözleri yaşlarla doldu ve yine köşeye sıkıştım.

Kızların gözyaşlarına nasıl müdahale edeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bu kızın gözyaşları beni fena halde etkiliyordu.

Benim *hat-trick*'imdi*...

Onu rahatlatma dürtüsü muhakeme yeteneğimi bulandırdığı için vücudumdaki tüm içgüdülere karşı gelmiştim. Kıyafetlerini alıp onu eve götürmek için yalvarmasına boyun eğmiştim.

Ama sonra onu gördüm, lanet olası *her şeyini* gördüm. Yatağıma yayılmıştı, köpeğim onun üstündeyken havlusu açılmıştı ve beynim o anda devre dışı kalırken bedenim kontrolü ele geçirmişti.

Sonra o gidip dudaklarını benimkilerin üzerine koyarak özenle kurduğum dünyayı paramparça etmişti.

* Çeşitli spor dallarında oyuncunun art arda üç kez gol atması, madalya alması ya da başarı kazanmasını belirtmek için kullanılan bir ifadedir. (ç.n.)

Shannon beni öpmüştü ve ben öylece donup kalmıştım.

Bir insanın aklına gelebilecek tüm anormal, yabancı duyguların ve hislerin saldırısına uğrayarak tamamen tıkanmıştım.

Bunu beklemiyordum.

Ondan bunu beklemiyordum.

Tam o anda her şey üst üste gelmişti. Böylece kendimi hayatım boyunca hissetmediğim kadar savunmasız ve korunmasız hissederek içime kapanmıştım.

Bedenim onun dudaklarının dudaklarımda olmasının ne kadar iyi hissettirdiğini ve o yanımdayken kalbimin ne kadar hızlı çarptığını söylüyordu. Fakat aklım durumun oldukça farkındaydı.

Bu iyi değildi.

Lanet olsun ki hiç iyi değildi.

Kendimi tutmak için vücudumda sahip olduğum tüm iradeyi kullanmam gerekmişti.

Özellikle de içimde her şey tam tersini yapmamı isterken.

Ama biliyordum.

İçimdeki şiddetli ihtiyaca boyun eğip ona karşılık verirsem her şeyin biteceğini *biliyordum*.

Tamamen boku yemiş olurdum.

Shannon da öyle.

Çünkü benim buradaki varlığım geçiciydi ve o kız kalıcılık kokuyordu.

Sunabileceğim en iyi şey arkadaşlıktı, istediğim son şey bu olsa bile.

"Shannon?" Alnımı ahşap çerçeveye dayayarak kapıyı çalmaya devam ettim. "Lütfen dışarı çıkar mısın?" Otuz dakika önce kendini banyoma kilitlemişti ve o zamandan beri dışarı çıkmamıştı. "*Lütfen?*"

Sessizlik.

Derin bir nefes vererek kapıyı tekrar çaldım. "Sadece kapıyı aç ve bunu konuşalım."

Hiçbir şey olmadı.

"Lütfen, Shannon," diye homurdandım. Kafamı çerçeveye vurma isteğime karşı koymaya çalışıyordum. "Sadece dışarı çık. İstemiyorsan benimle konuşmak zorunda bile değilsin. Seni eve götüreceğim ve tek kelime bile etmeyeceğim..."

Kilit sesini duyduğumda cümlemin yarım kalmasına izin verdim.

Saniyeler sonra banyo kapım açıldı. Karşımda nemli üniformasını giymiş, şiş gözleri ve kızarmış yanaklarıyla ortaya çıkmıştı.

Siktir.

Onu ağlatmıştım.

Yine.

"Artık eve gitmek için hazırım," dedi alçak sesle. Gözlerime bakmıyordu. "Senin için de uygunsa?"

"Evet, tabii ki uygun," dedim tok bir sesle.

"Teşekkür ederim." Shannon başını eğerek etrafımdan dolaştı ve yatak odamın kapısına doğru yürüdü.

O kadar savunmasız ve kararsız görünüyordu ki, tek yapmak istediğim onu kollarımla sarmaktı.

Kalbim alevler içerisinde yanıyordu.

Kendini topla, Kavanagh.

Aptalca bir şey yapma.

Onu öpme.

Duramayacağını biliyorsun.

Tüm gücümü kullanarak ona yaklaşmadım ve dolabıma doğru yürüdüm. "Bana bir saniye ver, olur mu?"

Başını sallayıp bakışlarını birbirine kenetlediği ellerine indirdi.

İç geçirerek dolabı açıp hızlıca bir tişört, eşofman altı ve kapüşonlu *sweatshirt* giydim.

Çekmecemden bir çift çorap alarak yatağıma uzandım ve onları giydikten sonra bir çift koşu ayakkabısı çıkardım.

Shannon kapımın yanında sessizce duruyordu. Islak saçları önüne düşerek yüzünü gizlemişti.

O kadar yalnız görünüyordu ki, ona bakmak canımı acıtıyordu.

Çünkü o bakışın sorumlusu olduğumu biliyordum.

Kalbim bunu düzeltmemi istiyordu.

Bunu düzeltmek istiyordum.

Sadece ikimizi de incitmeden nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Al bakalım." Yatağımın kenarından bir ceket aldım. "Giy şunu."

Endişeli gözleri ona uzattığım cekete kaydı ve hemen başını iki yana sallamaya başladı. "Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandı. "Böyle i..."

"İyisin. Evet, biliyorum." Ayağa kalkıp aramızdaki boşluğu kapattım. "Ama dışarıda hâlâ yağmur yağıyor ve hasta olmanı istemiyorum. Giy şunu."

"Emin misin?" dedi tereddütle cekete uzanarak.

Tanrım, bu kız beni öldürüyordu...

"Kesinlikle." Ceketimi ona uzatıp kapıya doğru ilerlerken bedenine

sürtünmemeye dikkat ettim, zavallı aletimin bu kadar baskıya dayanamayacağını biliyordum.

Ceketini giymesini bekledikten sonra odamdan çıktım, arkamdan geliyor olsa da yanımda olduğunu biliyordum.

Bu kendimi bok gibi hissetmeme sebep oluyordu, yapılacak doğru şeyin tam tersini yapıyormuş gibi hissediyordum. Bu hiç mantıklı değildi çünkü şu anda aletimle değil beynimle düşünüyordum.

"Annemin anahtarlarını almam gerekiyor," dedim ona alt kattaki antrede durduğumuzda. "Bana bir saniye ver, tamam mı?"

"Şey... Olur, tamam," diye cevap verdi Shannon. Ellerini içinde kaybolduğu ceketimin cebine yerleştirdi. "Burada bekleyeyim mi?"

Bana mı soruyordu?

Bana soruyormuş gibi görünüyordu.

Emin olamıyordum çünkü bana bakmıyordu.

Nasıl hissettiğini anlayamıyordum çünkü duygularına açılan pencere ayaklarına sabitlediği gözleriydi.

Boktan bir durumdu ama şu anda onu rahat bırakmam gerektiğini biliyordum.

Sorun şuydu ki, ön kapıya yaklaştıkça kendimi daha da depresif hissediyordum.

Aletim harap durumdaydı.

Göğsüm yanıyordu.

Beynim allak bullak olmuştu.

Tamamen boku yemiştim.

48
İYİSİN
SHANNON

Vücudumda dolaşan duygu çalkantısını açıklayacak hiçbir kelime yoktu.

Kendimi kontrol etmeye çalışarak yavaş ve derin nefes almaya odaklandım.

Ne yapacağımı bilemiyordum.

Özür dilemek işe yarayacakmış gibi görünmüyordu.

Ayrıca, bunu zaten yapmıştım.

Orada geçici olarak duyularımın kontrolünü kaybettiğimi söylemeyi düşündüm ama sonrasında bunu zaten biliyor olabileceğini fark ettim.

Yaptıklarımdan dolayı iyice utanarak ön camdan kararan gökyüzüne baktım ve sürücü koltuğunda oturan çocuğu görmezden geldim.

Birkaç dakikalık gergin bir sessizlikten sonra, "Olanlar hakkında konuşacak mıyız?" diye sordu Johnny.

Başımı iki yana sallarken yanaklarım utançtan alev alev yanıyordu. Camdan dışarı boş bakışlar atmaya devam ettim.

"*Benimle* konuşacak mısın?" diye sordu. Bu sefer sesi alçak ve hırçındı.

Yine başımı salladım, ona bakamayacak kadar utanmıştım.

"Ne yani?" diye sordu. "Beni tamamen görmezden mi geleceksin?"

Çaresizce omuz silktim.

Konuşursak başımıza neler geleceğini biliyordum.

Bana uzun *konuşmasını* yapacaktı.

Şu anda, duygularım yıpranmış ve midem endişeden çalkalanırken, bu konuşmaya katlanabileceğimi sanmıyordum.

Onun beni reddetmesine dayanamazdım.

"Shannon," diye homurdandı. Sinirlendiği açıkça belli oluyordu.

Sinyal vererek yolun kenarına çekti ve arabayı durdurdu.

Ah, hayır.

Lütfen, Tanrım. Hayır.

"Shannon." Koltuğunda dönerek bizi ayıran kolçağı yukarı itti ve vücudunu bana bakacak şekilde çevirdi. "Orada olanlar hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Özür dilerim." Kalbim göğsümde şiddetle atarken koltuğumda dönüp onunla yüzleştim. "Çok özür dilerim."

"Özür dilemeni istemiyorum," diye cevap verdi. Mavi gözleri benimkileri yakıyordu. Başını sallayarak, "Odamda olanlar?" derken acı dolu bir hırıltı çıkardı. "Bunu beklemiyordum... *senin* bunu yapmanı beklemiyordum." Konuşurken yüzümü okşayan nefesi vücudumun istemsizce titremesine neden oldu. "Pişman değilim," diye devam etti. "Senin bunu yapmandan da pişman değilim..."

"Ama?" diye araya girdim. Gözlerimi kucağımda kavuşturduğum ellerime dikmiştim, sonrasında bir olumsuzluğun geleceğini çok iyi biliyordum.

"Ama birkaç ay içinde gidiyorum, Shannon," dedi en sonunda. "Yaz geldiğinde buradan gideceğim ve okul başlayana kadar geri dönmeyeceğim."

Ellerimi sıkıca birbirine kenetleyerek, "Biliyorum," diye fısıldadım.

Joey bana her şeyi anlatmıştı.

Büyük bir yıldız olmak için gidiyordu.

"Bu durumdayım," diye ekledi huysuzca. "Giderek daha da kötü olacak... Daha uzun süre uzak kalacağım. Daha çok seyahat yapacağım. Kalıcı olarak farklı yerlere taşınacağım. Benim için sırada bunlar var. *Çok yakın* bir zamanda. Bunu şimdi açıklamam adil olmaz." Yorgun bir şekilde içini çektikten sonra elini iyice dağılmış saçlarında gezdirdi. "Burada çok uzun süre kalmayacağımı bilmen gerekiyor."

"Biliyorum," diye fısıldadım. Göğsümde alevler içerisinde yanan bir ağrı vardı. "Seni öpmemem gerektiğini de biliyorum," diye mırıldandım sesim çatlarken. "Tamam mı? Bunu biliyorum. Yanlıştı. Anlıyorum. Ben sadece... ben sadece..."

"Sen sadece ne, Shannon?" diye yalvardı.

"Benden hoşlandığını sanmıştım," dedim boğuk bir sesle.

"Tanrım," diye inledi Johnny. Başını ellerinin arasına alırken derin bir nefes aldı. "*Tabii ki* senden hoşlanıyorum," derken saçlarını çekiştiriyordu. "Sanırım senin için deli olduğum gayet ortada." Acı dolu bir iniltiyle devam etti. "Ama mayısta on sekiz yaşında olacağım, Shannon."

"Ben de on altı yaşındayım," diye fısıldadım.

"Biliyorum, Shannon. Lanet olsun ki bunu biliyorum," diye inledi sesi çatlarken. "Ama burada doğru olanı yapmaya çalışıyorum."

Kalbim belirsizlikle çarpıyordu.

Ne düşüneceğimi ya da nasıl hissedeceğimi bilmiyordum.

Önce beni reddediyor, sonra da benden hoşlandığını söylüyordu ve kalbim bunu kaldıramıyordu.

"Kim için?" diye mırıldandım.

"İkimiz için de," dedi boğuk bir sesle. "Kariyerim yükselişte ve tamamen odaklanmam gerekiyor. Seni ilk sıraya koyabilecek birini hak ediyorsun," dedi elini tekrar saçlarında gezdirirken. Hem stresli hem de çok yorgun görünüyordu. "Ben bunu *yapamam.*" Gözlerimin içine baktı. "Bunu istiyorum... *gerçekten* çok istiyorum. Ama bunu senin için yapabilecek durumda değilim." Derin bir nefes alıp verdi. "Sana bir ilişki veremem ve senden devamını getiremeyeceğim bir şey istemem bencillik olur."

İşte oradaydı.

Korktuğum reddedilme gelmişti.

"Senden bir ilişki istemedim, Johnny," dedim boğuk bir sesle. İyice aşağılanmış hissediyordum. "Senden hiçbir şey istemedim. Bu yüzden benimle *kibarca yarı yolda bırakma* konuşması yapmaya çalışma. Buna hiç gerek yok."

Johnny sinirle hırıldadı. "Seni yarı yolda bırakmaya *çalışmıyorum*, Shannon. Bunu seninle birlikte çözmeye çalışıyorum..."

"Dinle, Johnny. Gerçekten çok yorgunum," diye fısıldadım tekrar pencereye dönerek. "Artık eve gitmek istiyorum."

"Hadi ama, Shannon," diye inlerken sesi kulağa tedirgin geliyordu. "Bundan kaçamazsın."

Hayatımın sonuna kadar ondan kaçmayı düşünüyordum.

Bu arabadan çıktığım anda kaçmaya başlamayı planlıyordum.

"Shannon, konuş benimle."

Sessiz kaldım.

"Shannon... lütfen," diye yalvardı Johnny. "Böyle yapma."

Bu şartlar altında başka türlü davranabileceğimi sanmıyordum.

Onu öpmüştüm.

Ama beni reddetmişti.

Onun için kendimi ortaya koymuştum.

Beni geri çevirmişti.

Bu benim hatamdı.

Yüzde yüz benim hatamdı.

Dikkatsizliğimin sorumluluğunu kabul ediyordum.

Ama bunu kabul etmek, eylemlerimin acı verici sözlü yansımalarını dinleyecek kadar güçlü olduğum anlamına gelmiyordu.

"Konuş benimle," diye ısrar etti Johnny. Bu işin peşini bırakmak istemiyordu.

"Söyleyecek ne var ki?" dedim mırıldanarak. Ona bakmak için geri döndüğümde acımasız bakışlarına boyun eğdim. "Beni *istemiyorsun*. Seni *duydum*. Mesajını *aldım*."

"Eğer söylediklerimden çıkardığın sonuç buysa, belli ki mesajımı almamışsın," diye karşılık verdi. Çok öfkeli görünüyordu.

Ben cevap vermeyince kelimenin tam anlamıyla *hırladı*.

"Pekâlâ. Eğer bunu konuşmak istemiyorsan, tek kelime daha etmeyeceğim," dedi ellerini havaya kaldırarak. "İstediğin bu mu, Shannon?"

"İstediğim bu, Johnny," diye fısıldadım.

"Sen bilirsin," dedi arabayı yeniden çalıştırarak. "Pes ediyorum."

Beni reddederken söyledikleri kulaklarımda çınlıyor, duygularım darmadağın oluyordu. Gözlerimi sıkıca kapatarak zamanın hızlanması için dua ettim.

Göğsümde sızlayan ağrıya eşlik eden midemde çok kötü bir ağrı vardı. Bu ağrı, saatin ilerlediği her dakikada çiçek açıp yanıyormuş gibi hissettiriyordu.

Johnny arabayı bizim sokağa doğru döndürdüğünde, beni eve bıraktığı her seferde olduğu gibi evimin sokağın diğer ucunda olduğu yalanını söyledim. Babamın bu arabadan indiğimi görürse beni öldüreceğini çok iyi biliyordum.

Ancak motoru tekrar durduracağını düşünmemiştim, Johnny tam olarak bunu yapmıştı.

Koltuğunda dönüp bana bakarak, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," diye mırıldandım.

Yavaşça başını salladı. "Shannon, dinle..."

"Başka bir şey söylemene gerek yok," diyerek onu durdurdum. "Bir daha olmayacak."

Kaşlarını çattı. "Hayır, demek istediğim bu değildi..."

"Özür dilerim." Kapının kolunu tutup iterek açtım. "Gerçekten çok üzgünüm." Kemerimi çözerek büyük araçtan indim ve bir şey söylemesine fırsat bırakmadan kapıyı çarparak kapattım.

Daha *fazlasını* kaldıramazdım.

Bu gece olmazdı.

Mahcup bir halde, Johnny'nin içeri girmemi bekledikten sonra gittiğinden emin olana kadar komşumun bahçe duvarının arkasında bekledim. Ardından yapabileceğim tek şeyi yaptım; başımı eğdim ve

ona dönüp bakmaya cesaret edemeden patikadan aşağıya, *gerçek* evime doğru koştum.

İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım ve hızlıca alt katı aramadan önce hırıltılı bir nefes verdim.

Ev boştu.

Ollie, Tadhg ve Sean hafta içi her gün büyükannemize gidiyorlardı. Büyükannemin onları okuldan sonra doğruca eve bıraktığı tek gün cumaydı. Hafta sonları torununu ziyaret etmek için Beara'ya gidiyordu ve saat sekize kadar evde olmazdı.

Joey ve annem pazartesi günleri çalışıyordu, babam da çoğu akşam bahis bayisindeki bir tabureyi sıcak tutmakla meşgul oluyordu.

Hiçbir şey değişmemişti.

Düşük olsun ya da olmasın, boktan ailem her zamanki gibiydi...

Anlamsız bir yüzleşmeden daha kurtulduğuma şükrederek ayakkabılarımı çıkardım ve nemli giysilerimi çıkarmak için aceleyle merdivenleri çıktım.

Çamaşır odasında ikinci el bir kurutma makinemiz vardı. Elektriği çok harcadığı için kullanmamam gerekiyordu ama bu akşam onu kullanacaktım.

Başka seçeneğim yoktu.

Acılarla dolan evimde ilerleyip yatak odamın kapısını kapattım ve pijamalarımı giymeden önce ıslak kıyafetlerimi hızla üstümden çıkardım.

Ön kapı çalındığında okul üniformamla merdivenin yarısına kadar inmiştim.

Adımlarımın ortasında duraksayarak gözlerimi kıstım ve buzlu camın dışındaki uzun gölgenin kim olabileceğini anlamaya çalıştım.

Kapı bu kez daha yüksek sesle çalındığında kalan basamakları hızla inip kapıyı açtım ve Johnny'nin dışarıdaki yağmurun altında sırılsıklam olmuş bir melek gibi beklediğini gördüm.

Bir anda kalbim göğsümden fırladı ve neredeyse acı verecek kadar sert çarpmaya başladı.

Cidden mi, tanrım?

Neden?

"Merhaba," diye fısıldadım. Kapıyı son gücümle kavramıştım. Evimizin basamağı en az otuz santim yüksekti ama yine de kendimi yukarıya doğru bakarken bulmuştum.

"Merhaba," diye cevap verdi Johnny. Mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Doksan beş numarada oturuyorsun."

Mahcup bir şekilde başımı salladım.

"Evinizin seksen bir numara olduğunu sanıyordum?" dedi kaşlarını çatarak. "Seni oraya bırakıyordum?"

Çaresizce omuz silktim, ne yapacağımı bilemediğimden.

"Çantanı arabada unutmuşsun," dedikten sonra sağ omzundan çıkarıp bana uzattı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. Yanaklarımın bir kez daha kızardığını hissedebiliyordum. "Ceketin yatak odamda kalmış, gidip getireyim." Merdivenlerden yukarı koşmak için döndüm ama eliyle bileğime dokunarak beni durdurdu.

"Endişelenme," dedi elini hızla geri çekerek. "Okulda ya da başka bir yerde senden alırım."

"Tamam."

Ellerini ceplerine yerleştirip topuklarının üzerinde geriye doğru gitti ve derin bir nefes vermeden önce kısa bir süre beni süzdü. "İyi misin?"

Kendimi hiç *iyi* hissetmesem de, "Evet," diye fısıldadım.

"Shannon, seni istemediğimi düşünmeni istemiyorum..."

"Lütfen, bir şey söyleme," diye yalvardım. Bu aşamada utancın sınırlarını da geçmiştim. "Lütfen."

"Şu anda işler benim için çok karışık..."

"Johnny, lütfen olanları unut."

Sertçe başını sallamadan önce acı verici bir şekilde uzun bir süre bana baktı. "Eğer istediğin buysa."

Hafifçe kendimi bıraktım. "Öyle."

Bakışları boynuma kaydı ve ifadesi anında karardı.

"Şimdi içeri girmem gerekiyor." Kaldığı yerden konuşmaya devam etmesinden korkmuştum.

"Doğru," dedi başını hafifçe sallayarak. "Elbette, gitsem iyi olacak."

"Tamam."

"Sanırım yarın görüşürüz," dedikten sonra arkasını dönüp benden uzaklaştı.

Dudaklarımı ısırarak onun uzaklaşmasını izlerken kendimi eksik hissediyordum. "Hoşça kal, Johnny."

"Hoşça kal, Shannon," diye karşılık verdi. Omzunun üzerinden hızlıca gülümsemişti.

Ah, Tanrım.

Kalbim göğsümde huzursuzca çarparken kapıyı kapattım ve merdivenlerden yukarı doğru yürüdüm.

Düşüncelerimi toparlayabilmek için biraz uzanmam gerekiyordu.

Küçük odama geri döndüğümde, yüzümü yatağa gömmek isteyerek doğruca tek kişilik yatağıma doğru yürüdüm. Ancak sonra gözlerim Johnny'nin yatağımın üzerine yayılmış ceketine takılınca olduğum yerde durdum.

Bir sürüngen gibi yatağımın kenarına geçtim, cekete uzandım ve onu göğsüme bastırdım.

Kokusu her yerdeydi.

Ceketinde.

Benim üzerimde.

Sırılsıklam olmuş kumaşı tutarak, deodorantının tanıdık kokusunu içime çektim ve böyle bir ucube olduğum için kendimi zihinsel olarak azarladım.

Ne yapıyordum ben?

Neden bu duyguları hissetmeme müsaade ediyordum?

Tehlikeliydiler.

Durmak zorundaydım.

O seni istemiyor.

Kimse istemiyor.

Pişmanlık ve endişeden midemin bulandığını hissederek yorganımı açtım, yatağıma tırmandım ve elimden geldiği kadar küçük bir top halinde kıvrıldım.

Her yerim acıyordu.

Vücudum.

Aklım.

Kalbim.

Yavaşça nefes alarak zihnimi beni rahatsız eden kötü düşüncelerden kurtarmaya çalıştım.

Ne kadar gülünç derecede aptalca davrandığım konusunda karşıma çıkan utanç verici ve ruhumu mahveden anıları uzaklaştırdım.

Çok uzun sürmedi.

Sessiz yasımın on beşinci dakikasında ön kapının çarpma sesi kulaklarımı doldurdu.

Yaklaşık üç dakika sonra yatak odamın kapısı içeri doğru savrularak açıldı.

"Akşam yemeği nerede?"

Kıpırdamadan durarak yorgana sarıldım, bedenim endişeyle sımsıkı sarılmıştı. "Unuttum."

Kapımın önünden, "O zaman çık şu lanet yataktan ve aşağıya gel," diye hırladı babam. "Bu evde yapman gereken işler var ve buna akşam yemeğini hazırlamak da dahil. Ekmeğini kazanmanın zamanı geldi."

"Biraz hasta hissediyorum," diye mırıldandım.

Yalan değildi.

Mideme kramplar giriyordu.

"O işe yaramaz kıçını yataktan çıkarmazsan kendini çok daha hasta hissedeceksin," diye uyardı. "Hastaymış. Annen hasta halde senin boktan okulunun masraflarını karşılamak için çalışıyor, seni nankör küçük kancık."

Bugün içki içmediğini biliyordum ama ayık hali beni korkutmaya devam ediyordu.

"Merdivenlerden inmek için beş dakikan var," diye ekledi. "Beni tekrar yanına getirme."

Yatak odamın kapısını çarparak kapattı. Merdivenlerden bir gürültüyle inmesini dinlerken seçeneklerimi düşündüm.

Olduğum yerde kalıp dayak mı yiyecektim, yoksa onun istediğini yapıp dayak riskini göze mi alacaktım?

Başka seçeneğim yoktu.

Hiçbir zaman olmamıştı.

En azından benim için böyleydi.

Yorganı ayaklarımla iterek yataktan çıktım ve cehenneme doğru yürüdüm.



"Hâlâ benimle konuşuyor musun?" Bunlar, o gece telefonuna cevap verdiğimde arkadaşımın ağzından çıkan ilk kelimelerdi.

Akşam yemeğini pişirmiş ve tüm bulaşıkları yıkamış, yatmadan önce mutfak zeminini silmeyi yeni bitirmiştim.

Telefonumu kulağımla omzum arasına sabitledikten sonra, paspas kovasındaki suyu mutfak lavabosuna döktüm ve hızlıca çamaşır odasına koydum.

"Az önce aramanı yanıtladığımı düşünürsek, seninle konuştuğum çok açık," dedim alçak bir sesle.

Saat gece on biri geçmişti ama babam hâlâ oturma odasında tele-

vizyonda maç izliyordu ve onu rahatsız etmemem gerektiğini çok iyi biliyordum.

"Çok özür dilerim," diye inledi Claire. "Bugün seni utandırmak istememiştim, yemin ederim. Sadece o kızların Johnny hakkındaki gevezeliklerini dinlemekten bıkmıştım, onlara karşı çıkmak istedim."

"Bunun için endişelenme." Kurutma makinesinden Johnny'nin ceketini alıp mutfağın ışığını kapattım ve dışarı çıktım. "Kızgın değilim," derken sesim bir fısıltıdan öteye geçmiyordu.

"Şu anda rahatça konuşabiliyor musun?" diye sordu Claire.

"Evet," diye fısıldadım. Merdivene doğru ayaklarımı sürükleyerek ilerledim. "Bana sadece iki saniye ver."

"Tamam," diye cevap verdi.

Telefonumu göğsümde tutup gıcırtılardan ustalıkla kaçınarak parmak uçlarımda basamakları çıktım.

"Tamam, geri geldim." Artık biraz daha duyulabilir bir ses tonuyla konuşuyordum, kapıyı kilitleyip yatak odama girmiştim.

"Bana kızgın olmadığından emin misin?"

Başımı sallayarak yatağıma uzandım. "Gerçekten değilim."

Claire yüksek sesle, "*Tanrıya şükür*," diye iç geçirdi. "Bütün akşam bunun için endişelenmekten mahvoldum. Yarın sınıfta olmayacağım ve aradığımda açmayacağından korkuyordum."

Kalbim sıkıştı. "Yarın okula gelmeyecek misin?"

"Okul takımında hokey maçım var," diye açıkladı. "Lizzie okulda olacak."

En azından o geliyordu.

"Şey, kızgın değilim."

"Emin misin?"

"Sana iyi haberlerim var," diyerek konuyu değiştirmeye karar verdim. Aksi takdirde bütün gece aynı şeyleri konuşup duracaktık. "Geçen hafta sana söylemeyi unuttum ama bu sanırım hoşuna gidecek."

"Dökül bakalım, Lynch."

"Annem formları imzaladı. Geçen hafta teslim ettim." Derin bir nefes alarak, "Paskalya'dan sonra seninle Donegal'a gitmek için izin aldım."

Claire heyecanını çığlık çığlığa dile getirirken telefonu birkaç dakika kulağımdan uzak tutmak zorunda kaldım.

"Bu *şu ana* kadar aldığım en iyi haber," diye haykırdı. "Beni ne kadar mutlu ettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Lizzie ve Pierce'la bir-

likte iki gün boyunca yabancı bir yerdeki kontluktta kısılacağımı sanıyordum," diye devam etti. "İlişkilerinin ne kadar berbat olduğunu biliyorsun."

"Yabancı bir kontluk mu?" dedim sessizce gületerek. Keskin bir ağrı yan tarafıma saplanınca homurdandım.

"İyi misin?"

"Evet, sadece karnım," diye cevap verdim karnımı ovuşturarak. "Bütün gün boyunca ağrıdı." Konuşurken dudağımı ısırdım. "Umarım hasta olmam."

"O zaman biraz *parasetamol* alıp iyileşsen çok iyi olur," dedi cıvıl cıvıl bir sesle. "Çünkü Donegal'a gidiyoruz bebeğim! Yaşasın!"

"Paskalya sonrası," diye hatırlattım.

"Yani?" diye karşılık verdi. "Bu hâlâ gelmiş geçmiş en iyi haber."

Onun coşkusuna güldüm çünkü dürüst olmak gerekirse, nasıl buna gülmeden durabilirdim ki?

Bulaşıcı bir şeydi.

"Peki, *Gerard'la* kırk sekiz saat boyunca nasıl baş edeceğini bulabildin mi?" diye sordum ses tonuma alaycı bir hava katarak. Kendi hayatımdan uzaklaştığım için minnettardım.

Claire yüksek sesle inledi. "Beni deli ediyor, Shan."

"Senden hoşlanıyor," diye cevap verdim. "Beni susturup onun herkesten hoşlandığını söylemeden önce, senden *gerçekten* hoşlandığını söylemek istiyorum, Claire. Birlikte olduğunuzda senden hoşlandığı çok açık bir şekilde belli oluyor."

Gerçekten de öyleydi.

Okulda *sürekli* birbirlerinin hareketlerini izliyorlardı.

Gibsie her zaman onun yanına geliyor, şakalar yapıyor ve anlamsız sohbetler açmaya çalışıyordu.

Birlikteyken eski evli bir çift gibi davranıyorlardı. Esprili şakaları ve hızlı cevaplarla neden bir çift olmadıklarını anlayamıyordum.

Bu kaçınılmaz görünüyordu.

"Bana karşı böyle davranması bir ayrıcalık değil," diye homurdandı Claire. Ardından oflayarak devam etti. "Yanından geçen her kız o çocuğun dikkatini çekiyor."

"Evet ama sen sadece başını döndürmedin, Claire," diye karşılık verdim. "Bence kalbini de altüst ettin."

"Olmayan bir şeyi altüst edemezsin, Shan," dedi üzgün bir ses tonuyla.

"Buna inanmıyorum," diye karşı çıktım.

"Çünkü onu benim tanıdığım kadar tanımıyorsun," diye cevap verdi.

"Bence birbirinize yakışıyorsunuz," diye üsteledim. "Lizzie ve Pierce'tan çok daha fazla."

"Bu pek de zor değil," diye kıkırdadı Claire. "Bay Mulcahy'yle bile, o ikisinden daha çok birbirimize yakışırız."

"Doğru," diye düşündüm.

"Öyleyse şöyle yapacağız," dedi biraz sonra. "Donegal'dayken beni Gerard'dan uzak tutup odaklanmamı sağlayabilirsin. Ben de aynısını senin için yapacağım."

Titrek bir nefes verdim. "Bu konuda..."

"Devam et," diye üsteledi.

Gözlerimi kapatarak, "Beni yine eve bıraktı," diye mırıldandım.

"*Ne?*" diye çığlık attı Claire.

Bir nefes verdim. "Biliyorum."

"Aman Tanrım, Shan. Bu da ne demek oluyor?"

"Gerçekten bilmiyorum," diye inleyerek elimle yüzümü ovaladım. "Kafam çok karışık."

"Kafan mı karışık?"

"Beni sadece eve bırakmadı, Claire. Yine onun evine gittim," diye fısıldadım. Ona her şeyi anlatmaya karar vermiştim.

"Yok artık!" dedi nefes nefese.

Başımı sallayarak elime doğru inledim. "Onu öptüm."

"*Yok artık!*" diye tekrarladı. Şimdi daha yüksek sesle ve çok daha heyecanlı bir tonda konuşuyordu. "Nerede oldu bu?"

"Onun yatak odasında," diye itiraf ettim. Sonra isteksizce, "Yatağında," diye ekledim.

"Aman Tanrım," diye cıyakladı. "Aman Tanrım, Shan!"

"Benim öpücüğüme karşılık vermedi," diye itiraf ettim yüzümü buruşturarak.

"O lanet olası bir aptal," diye hırladı Claire. Sesi bir anda değişmişti.

"Aptal olan benim, Claire," dedim aceleyle. Eve dönerken arabasında olduğum kadar utanmış hissediyordum. "Aklımdan ne geçiyordu ki?"

"Sana kötü mü davrandı?" diye sordu. "Eğer sana kötü davrandıysa onun ragbi delisi koca kıçını tekmelerim..."

"Bana kötü davranmadı, Claire," diye mırıldandım. "O... sevimliydi."

"Hayır, Shannon. Sevimli olan sensin. O bir *pislik*," diye düzeltti öfkeyle. "Çünkü ancak tam bir pislik *en iyi arkadaşını* evine götürür, yatak odasına çıkarır ve kız hayatında ilk kez adım attığında onu *reddeder*."

"Onu ben öptüm, Claire," diye fısıldadım. "Bunu yapan o değildi."

"Belli ki senin öpücüğünü hak etmemiş," diye tersledi Claire. "O koca ahmak için fazla iyisin."

"Johnny'yi sevdiğini sanıyordum?"

"Eskiden severdim," diye öfkeyle kabul etti. "Onun iyi bir adam olduğunu *sanıyordum*. Şöhretinden daha iyi olduğunu *sanıyordum*," diye homurdandı. "Artık onu sevmiyorum."

"Bu benim hatam, Claire."

"Hayır, Shan," diye bağırdı. "Seni kandırdı. Ragbi kafalı bir pisliğin seni kandırmasından çok daha iyisini hak ediyorsun."

"Gerçekten o bir şey yapmadı," diye itiraf ettim. "Hepsi benim suçumdu."

"Umurumda değil," diye tersledi arkadaşım. "O bir ahmak."

"Şimdi ne yapacağım?" diye sordum emin olmayarak.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ceketi bende," diye itiraf ettim. "Ona geri vermem gerekiyor."

"Ceketi neden sende?"

"Onu bana o verdi..." Başka bir şey eklemeden önce duraksadım. "Aslında bana ikinci kez bir eşyasını veriyor. Okuldan sonra montunu vermişti ama o yağmurdan sırılsıklam olmuştu. Bu yüzden bir kez daha verdi."

"Bak işte," diye tersledi Claire. "Seni kandırmış!"

"Yaptığı şeyin bu olduğunu sanmıyorum," diye zayıfça itiraz ettim. "Sadece nazik davranıyordu, Claire." Derin bir nefes vererek ekledim. "O gerçekten iyi bir çocuk."

"İyi," diye iç geçirdi. Öfkesi biraz yatışmıştı. "Yarın okulda ceketini ona geri ver ve o koca maymunla işini bitir."

"Tamam," diye cevap verdim. Söylediği şeyi düşünürken üzülmüştüm.

"O bir aptal, biliyorsun," diye ekledi Claire. "Sen çok güzelsin, kibarsın, tatlısın, sadıksın ve Bella Wilkinson gibi fahişelerde asla bulamayacağı milyonlarca harika özelliğe sahipsin."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim. Beni teselli etme çabasına

minnettardım. Elbette gerçekler böyle değildi ama sözleri bana iyi geliyordu. "Ama bu yüzden ondan nefret etmene izin yok."

"Gerçekten mi?" diye sızlandı. "*Gerçekten mi?*"

"O yanlış bir şey yapmadı Claire," diye ısrar ettim. "Ciddiyim. Bana çok iyi davrandı."

"O zaman neden seni öpmedi?" diye sordu.

"Çünkü beni istemiyor," diye cevap verdim. "Belli ki."

"O zaman delirmiş," diye homurdandı. "Eğer bir penisim olsaydı ya da kızlardan hoşlansaydım, seni isterdim."

"Teşekkürler," derken gülmekle hıçkırmak arasında kalmış bir ses çıkardım. "Penisim olsaydı ya da kızlardan hoşlansaydım, ben de seni isterdim."

"Yani ondan gerçekten nefret etmeyecek miyiz?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Gerçekten etmeyeceğiz."

"Off," diye inledi. "Peki."

"Sen harika bir arkadaşsın, Claire," dedim. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Olayın ayrıntılarını öğrenecek kadar iyi bir arkadaş mıyım?"

"Ne tür ayrıntılar?" diye sordum gergin bir şekilde. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Tüm detayları," diye yanıtladı.

Off.

"Bu çok utanç verici," diye fısıldadım. "Aslında, aşağılayıcı olduğu bile söylenebilir."

"Tamam, özür dilerim," dedi anında. "Bu konuda konuşmak zorunda değilsin."

"O çok güzel," diye fısıldadım bir süre duraksadıktan sonra.

"Evet, evet," diye homurdandı. "Bunu zaten herkes biliyor."

"Hayır, Claire," diye ısrar ettim. "Yani o *gerçekten* çok güzel." Gözlerimi kapatarak, "Kıyafetlerinin altında," diye fısıldadım.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı kulağıma. "Kıyafetlerinin altında ne olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü duş aldı ve ben dışarı çıktığımda tam olarak giyinmemişti..."

"Nereden çıktın?"

"Onun duşundan."

"Dur bir dakika!" diye cıyakladı. "Johnny Kavanagh'yla *birlikte* mi duş aldın?"

"Ne... Hayır!" dedim başımı sallayarak. "Onun *banyosunda* duş aldım."

"Tamam, bunu en baştan anlatmalısın çünkü burada pis hayal gücümün akışını kaybediyorum."

"Yağmurdan sırılsıklam olmuştuk," diye açıkladım yorgun bir iç çekişle. "Annesi giysilerimi kurutmak için aşağı indirdi. Ben onun banyosundaki duşu kullandım. O da *ayrı* bir yerde duş aldı. Sonra kendimizi onun odasında bulduk."

"Üzerinizde kıyafetler yokken mi?"

"Onun üzerinde atlet vardı," diye cevap verdim. Atletini giymeden önce gördüklerimi anlatmak için duyduğum isteğe karşı koyarak. "Hepsi bu kadar."

"Ya sen?" diye üsteledi.

"Sadece bir havlu," dedim dudağımı ısırarak. Yüzümün alev alev yandığını hissedebiliyordum. "Sanırım ona şeyimi gösterdim... nasıl olduğunu gerçekten bilmiyorum ama bir şekilde kendimizi onun yatağında bulduk," dedim aceleyle. Konuşurken sesimi alçak tutuyordum. "Tam oradaydı, sanki yüzü benimkine çok yakındı..." diye ekledim nefesim kesilirken. "Kendimi kaybettim ve onu öptüm."

"Tanrım." Claire nefesini tutmuştu. "Bu bir felaketi izlemek gibi ama izlemek yerine dinliyorum."

"Biliyorum," diye inledim. "Sonra panikledim ve kendimi onun banyosuna kilitledim," dedim olanları hatırladıkça ürpererek. "Bana karşı çok nazikti, Claire. Çıldırıp beni dışarı atabilirdi ama kapının diğer tarafından benimle konuşmaya devam etti. Beni dışarı çıkarmaya çalıştı..."

"Ah, bunu dinleyemem," diye inledi. "Bu kalbimi çok acıtıyor."

İtirazlarına rağmen, "Dışarı çıkarsam bu konu hakkında konuşmayacağına söz vermişti," diye konuşmaya devam ettim çünkü içimi dökmeye ihtiyacım vardı. "Tabii ki yalan söyledi. Arabasına döndüğümüzde benimle konuştu..."

"Hayır, o meşhur *konuşma* olmasın," dedi nefesini tutarak. "Lütfen bana seninle *konuşmadığını* söyle."

"Konuştu," diye boğuk bir ses çıkardım. "Sonra bana özür dilememe gerek olmadığını söyleyip durdu ve sanırım bunu içten söyledi ama tüm bunlardan çok utandım. Yemin ederim, bir daha asla kendimi kimseye bu şekilde açmayacağım."

"Kahretsin," dedi arkadaşım iç geçirerek. "Keşke yarın o aptal maç olmasaydı. Böyle hissederken okulda yalnız kalmanı istemiyorum."

"Keşke," diye onayladım asık suratla. "En azından, Lizzie orada olacak."

"Belki de bundan ona bahsetmemelisin," diye araya girdi Claire. "O çocuğun aletini hemen keser."

"Bunu kimse bilmemeli, Claire," diye fısıldadım. "*Hiç kimse.*"

"Anlaştık."

Karnıma saplan başka bir ağrıyla bir kez daha acı içinde homurdanırken karnımı tuttum.

"Hey... Belki de yarın izin almalısın," diye öneride bulundu Claire. Sesi endişeli geliyordu. "Sesin kulağa pek iyi gelmiyor."

"İyi olacağım," diye fısıldadım.

İyi olacaktım.

Öyle olmasını umuyordum.

49
SIÇIP BATIRDIM JOHNNY

Salı sabahı arabamın yolcu koltuğuna yerleşirken, "Günaydın," diye selam verdi Gibsie. "Dünkü antrenman nasıl geçti?"

"Sıçıp batırdım!" dedim aniden.

"Sıçıp batırdın mı?" Gibsie kemerini bağlarken kaşlarını kaldırdı. "Antrenmanda mı?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Antrenmana gitmedim."

"Neden gitmedin?"

"Çünkü *sıçıp* batırdım!"

"Nasıl?"

"Sikeyim." İnleyerek vitesi yükselttim ve evinden uzaklaştım. "Her şeyi mahvettim." Direksiyonu sıkı sıkı tutarak acı dolu bir hırıltı çıkardım. "*Siktir*. Çok ama çok kötü batırdım, Gibs."

"*Sikmek* kelimesinden başka bir şey çıkacak mı ağzından?" dedi okul çantasından boş bir CD çıkarıp konsola yerleştirirken. "Bu arada, dün gece bunu senin için doldurdum," diye ekledi sırıtarak. "Bence hoşuna gidecek."

"Teşekkürler," diye homurdandım. Öfkeli düşüncelerimden başka bir şeye odaklanamayacak kadar dikkatim dağılmıştı.

"Şimdi," dedi Gibsie. Bir paket sigara çıkardıktan sonra bir tanesini dudaklarının arasına yerleştirip yaktı. "Bana nasıl her şeyi batırdığını anlatacak mısın?"

"Camı indir," diye homurdandım. "O şeyin kokusuna dayanamadığımı biliyorsun."

"Sanırım bu çöküşün Küçük Shannon'la bir ilgisi var?" Camı indirirken dudaklarından çıkan duman bulutu havaya süzüldü.

Tekrar başımı sallarken paniğe kapıldığımı hissettim.

Bütün gece, bu pisliği göğsümden atmak için beklemiştim.

Vücudumdaki baskıdan nefes alamaz hale gelmiştim. Hem bu yüzden hem de pişmanlıklarım ve çarşafımdaki kokusu yüzündendi.

Babamla akşam yemeği yemenin keyfini bile çıkaramamıştım. Çakışan programlar yüzünden yılbaşından beri bunu hiç yapamamıştık.

Dün akşamki yemek boyunca kendi kafamın içinde kaybolmuştum.

Kendimi *ona* iyice kaptırmıştım.

"Benden boşlandığını sanmıştım."

Yapacağım işi sikeyim. Bu sözleri söylediğinde kalbim paramparça olmuştu.

Gibsie beni düşüncelerimden uzaklaştırarak, "Ne yaptın, Johnny?" diye sordu.

"Yine yaptım," diye itiraf ettim.

Yüzüme dikkatle baktı. "Onu yine eve mi bıraktın?"

Başımı sallayarak boğuk bir inilti çıkardım. "Ama bu sefer bir adım daha ileri gittim ve onu okuldan sonra evine *zorla* bıraktım."

"*Johnny...*"

"Onu resmen kucağıma aldım ve arabaya bindirdim, Gibs." Sinirle soluyarak koltuğumda arkama yaslanıp inledim. "*Annemle* birlikte."

Kahkaha attı. "Sen bir aptalsın."

"Biliyorum," diye inledim. "Sonra annem en iyi yaptığı şeyi yaptı."

"Burnunu soktu," diye tamamladı ukala bir tavırla.

"Onu eve götürdü."

Gibsie'nin kaşları havaya kalktı. "Sizin eve mi?"

"Ah, evet," diye tıslarken hâlâ canım yanıyordu. "Sonra da gidip benimle *o konuşmayı* yaptı."

Gibsie titredi. "Ah, Yüce İsa."

"Aynen öyle, dostum." Kendimi yola konsantre olmaya zorlayarak başımı salladım. "Çok acımasızdı."

"Bu *konuşma* yapılırken kız neredeydi?"

"En kötüsü de bu zaten," diye cevap verdim yüzümü buruşturarak. Okula giden yola doğru döndüm. "Annem Shannon'a lanet bir duş aldırmanın *harika* bir fikir olacağına karar verdi." Ona pis bir bakış attım. "*Bir duş daha.*"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi sessizce gülerek.

"Dalga geçmiyorum," diye çıkıştım. Tommen'a giden tanıdık yoldan döndüm. "Annem bunun üstüne onun kıyafetlerini alıp kurutucuya koymanın harika bir fikir olduğunu düşündü."

"Dur, yapamayacağım. Bu kadarı paha biçilmez." Başını arkaya atıp kahkahalarla güldü. "Anne Kavanagh benden daha iyi bir eşlikçi!"

"Odaklan, Gibs!" diye bağırdım arabayı otoparka çekerken. "Çok kötüydü. Lanet olsun ki çok kötüydü."

"Ne kadar kötü?" diye sordu.

Arabayı her zamanki park yerime çektim ve motoru durdurdum.

"Ne kadar kötü, Johnny?" diye sordu Gibsie.

Acı dolu bir hırıltı çıkararak koltuğumda dönüp ona baktım. "Beni öptü."

Gibsie'nin gözleri parladı. "Cidden mi?"

Başımı salladım. "Yatağımda. Havluyla. Lanet olası erotik bir rüya gibi görünüyordu. Kahrolası dudaklarını dudaklarımın üstüne koydu, Gibs."

"Havluyla mı?"

"Annem kıyafetlerini almıştı, unuttun mu?" dedim boğuk bir sesle. "Bir havluya sarınmıştı, üstünde başka hiçbir şey yoktu."

Gibsie sırıttı. "Başka hiçbir şey yok muydu?"

Özellikle kelimelerime vurgu yaparak, "Başka *hiçbir şey* yoktu," diye tekrarladım.

"Gördün mü..."

"Evet," diye çıkıştım ve sonra yüksek sesle inledim. "Sikeyim."

"Ve?"

"*Mükemmel.*"

"Siktir."

"Aynen."

"Kahretsin, dostum," dedi Gibsie. Çenesini kaşırken yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "İlk hamleyi onun yapacağını asla tahmin edemezdim." Ardından bana doğru dönerek, "Sen ne yaptın?" diye sordu.

"Donup kaldım," diye itiraf ettim acı dolu bir nefes verirken. "Resmen bir aptal gibi donup kaldım, dostum. Sonra panikleyerek kendini banyoya kilitledi. Tam bir felaketti. Onu dışarı çıkması için ikna etmek gerçekten çok zamanımı aldı. Çıktıktan sonra, evine döndüğümüz sırada benimle üç kelimeden fazla konuşmadı."

"Bu..." Gibsie başını iki yana salladı. "Tam bir felaket."

"En yüksek dereceden," diye onayladım suratımı asarak. "Onunla konuşmaya çalıştım ama kabul etmedi, dostum. Söyleyeceklerimin tek kelimesini bile duymak istemedi."

"Ona ne anlatmaya çalıştın?"

"Gerçeği?" dedim bıkkınlıkla. "Birkaç ay içinde gideceğimi ve ona bağlı kalamayacağımı."

"Bir dâhiye göre biraz aptalsın, değil mi?" diye söylendi Gibsie.

Ona ters ters baktım. "Anlamadım?"

"Onu defalarca evine bırakıyorsun, bara ve sinemaya götürüyorsun, iki kez kendi evine getiriyorsun, sonra seni öpüyor ve onu *reddediyor-*

sun," diye karşılık verdi. "Ne yapmasını bekliyordun? Orada oturup seni dinlemesini mi?"

"Onu reddetmedim," diye çıkıştım. "*Onu* asla reddetmem!"

"Ah, pekâlâ," dedi alayla gülerek. "*Elbette* reddetmedin."

"Hem bana onunla arkadaş olmamı söyleyen de sendin," diye onu suçladım.

"Eh, yanılmışım," diye karşılık verdi. "Bunu yapamazsın. Asla yürümez. Vazgeç artık."

"Evet, yürüyecek," diye tersledim. "Yürümek zorunda."

"Neden yürümek zorunda?" diye sordu.

"Çünkü ona ihtiyacım var..." Başımı iki yana salladım ve sinirli bir nefes daha verdim. "Çünkü onun hayatımda kalmasını istiyorum."

"Onu istiyorsun, nokta," diye karşı çıktı. "Çünkü o kıza sırılsıklam âşıksın."

"Kes şunu," diye uyardım.

"İyi." Ellerini havaya kaldırdı. "Bu konuda daha fazla konuşmayacağım."

O bir sigara daha içerken uzun bir süre sessizlik içinde oturduk. En sonunda, "*PlayStation*'da manyak iyi oynuyor, biliyor musun? Bildiğin kahrolası bir oyuncu gibi?" dedim sessizliği bozarak.

Gibsie hayretle bana baktı. "Hadi ya?"

Başımla onayladım. "Kıçımı tekmeledi, dostum. Görevleri onun kadar hızlı tamamlayan birini daha önce hiç görmemiştim."

İçine bir duman bulutu daha çekip sigarasını pencereden dışarı fırlattı. "Yanında kopya kâğıdı var mıydı?"

"İhtiyacı yoktu," diye mırıldandım bir düğmeye basıp camları açarken. "Bütün lanet kodları ezberlemişti."

"Tanrım," diye inledi Gibsie. "Lanet olsun, bu çok seksi."

Yolcu kapısını işaret ettim. "Defol arabamdan."

Kapıyı açıp dışarı çıkarken, "Onun hakkında öyle düşünmüyorum," diyerek güldü.

Sikik herif tabii ki düşünüyordu.

50
REGL KANAMALARI VE KAHRAMAN ÇOCUKLAR
SHANNON

Salı sabahı uyandığımda kendimi yataktan çıkarmam çok uzun sürmüştü.

O kadar çok acı çekiyordum ki, tek yapmak istediğim başımı yorganın altına gömmek ve orada kalmaktı.

Okula gitmeyip evde kalmanın bütün günü babamla aynı evde geçirmek anlamına geldiğini biliyordum. Bu gerçek, okula gitmem için yeterince büyük bir teşvikti.

Ancak Johnny'yle tekrar yüz yüze gelme düşüncesi, bunun çok zor bir karar olduğunu gösteriyordu.

Kendimi iyi hissetmiyordum.

Zihnim allak bullak olmuştu, bedenim acı içindeydi.

Tommen'da otobüsten inerken, vücudum midemden başlayarak kendini parçalamaya çalışıyormuş gibi hissediyordum.

Johnny'nin ceketini yıkamış, kurutmuş ve Claire'le konuştuğumuz gibi ona geri vermek üzere plastik bir poşete sarıp çantamın ön gözüne koymuştum.

Ceketi ona geri verip kaçmayı düşünüyordum.

Hatta daha iyisi, Gibsie'yi görürsem ceketi ona verip bu işi bitirebilirdim.

Bütün sabah koridorlarda onu aradım ama yollarımız hiç kesişmedi.

Milyonlarca saçma düşünce ve endişe zihnimi dolduruyordu.

Yaralanmış mıydı?

Yaralı olduğunu zaten biliyordum.

Ama durumu mu kötüleşmişti?

Sorun addüktör kası mıydı?

Hastanede miydi?

Hasta mıydı?

Tanrım, acınacak haldeydim.

Eğer karnımdaki o korkunç ağrı tüm dikkatimi üzerine çekmeseydi, onun yokluğuna kafayı daha çok takabilirdim.

Karnıma kramplar giriyor, karın kaslarımın her biri sanki beni içten dışa parçalayan bıçakların saldırısına maruz kalıyormuşum gibi acı verici bir şekilde kasılıyordu.

Bu anksiyete yüzünden değildi.

Hayır, bu kesinlikle başka bir şeydi.

Ağrı o kadar şiddetliydi ki, derslerime odaklanamıyordum ve dikkatimi dağıtacak arkadaşlarım da yoktu. Claire kız hokey takımıyla deplasman maçındaydı ve Lizzie bugün okula gelmemişti.

O kadar şanslıydım ki, Lizzie kusma hastalığına yakalanmıştı ve ben de aynı şekilde hasta oluyordum.

Tüm derslerime girip tek başıma oturdum, duvar kâğıtlarıyla bütünleşmeye çalıştım ve bayılmamak için dua ettim.

Büyük teneffüs geldiğinde, okuldan bir gün için yeterince sıkılmıştım. Birkaç *parasetamol* ve bir bardak su için ahlaki açıdan sorgulanabilir bazı şeyler yapmaya hazırdım.

Ancak altıncı sınıflardan bir kızın koridorda beni kenara çekip, dünya üzerindeki her genç kızın okulda duymaktan korktuğu sözleri söylemesiyle günüm daha da kötü bir hal aldı. "Affedersin, tatlım. Sanırım kıyafetlerine kan bulaşmış."

Konu *benim vücudum* olduğu için beynimin onun ne dediğini idrak etmesi birkaç saniye sürdü. Söylediklerini anlamlandırmam için birkaç saniye daha geçmesi gerekti.

Anladığımda yerin yarılmasını ve içine gömülmeyi istedim.

Sözlerimi geri alıyordum. Alevler içinde kalıp yok olmak istiyordum çünkü altıncı sınıftan bir kızın okul koridorunun ortasında *kan lekesi* gördüğünü söylemesi, genç bir kızın üzerinde böyle bir etki yaratıyordu.

Mahcup bir halde, üstümü kontrol etmek için kızlar tuvaletine koştum.

Neyse ki içeri girdiğimde tuvalet boştu.

Okul çantamı yere atarak sırtımı aynaya yasladım ve başımı çevirdim.

Bakışlarım gri okul eteğimin arkasındaki kan lekesine takılırken, "Aman Tanrım. Hayır!" diye haykırdım.

Küçük bir leke de değildi.

Tabii ki öyle olmazdı.

Burada söz konusu olan bendim; utanç ve mahcubiyeti asla yarı yolda bırakmazdım.

İşte bu kadardı.

Bugün doğa ananın beni ziyaret etmeye karar verdiği gündü.

On altıncı doğum günümden dokuz gün sonra olmuştu.

Geç olması, hiç olmamasından iyidir.

Bu şekilde, okulun tam ortasındaydım.

Ah, Yüce Isa.

En azından dayanılmaz mide kramplarım artık anlam kazanmıştı.

Kendimi savunacak olursam, bunun olacağını nereden bilebilirdim ki?

Hayatımda hiç bu kadar mide bulandırıcı bir bel ağrısıyla karşılaşmamıştım.

Çünkü bu benim ilk düzgün reglimdi.

Okul çantamı ve bir avuç kâğıt havluyu alarak hızla tuvaletlerden birine girip kapıyı arkamdan kilitledim.

Ardından eteğimi sıyırarak çorabımı ve iç çamaşırımı çıkardım. Bacaklarıma kan bulaştığında ağlamaya başlamıştım.

Aman Tanrım.

Panik yapma, Shannon.

Sakın çıldırma.

Sakinleştirici bir nefes aldıktan sonra, aklımda tek bir düşünceyle hızla kendimi temizlemeye koyuldum.

Kaçmak.

Uygun sayılabilecek kadar saygın bir görünüme kavuştuğum anda, doğruca eve gidip başımı battaniyemin altına gömecek ve huzur içinde utançtan ölecektim.

Telefonumu çıkarıp ağabeyime ücretsiz bir, "*Ara beni!*" mesajı gönderdim çünkü her zamanki gibi hiç dakikam yoktu ve yine her zamanki gibi onun gelip beni bu durumdan kurtarmasına ihtiyacım vardı.

Joey cevap vermedi.

Çantamı karıştırarak bulamayacağımı bildiğim tamponu aradım çünkü neden bulacaktım ki?

Doğa ana tam olarak şu anda bana üç yıllık regl sancısı ve utancını bahşetmeye karar vermiş gibiydi.

Tanrım.

Sert bir nefesle homurdanarak karnımı sıktım ve biraz rahatlamayı umarak kıpırdamadan durdum.

Rahatlamamıştım.

Tuvaletteki makineden hijyenik ped alabilmek için param olup olamadığına baktım.

İki euro.

Tek ihtiyacım olan iki *euro'luk* acınası bozuk paralardı ve ona bile sahip değildim.

Neyse ki çantamda yedek bir çift iç çamaşırı bulmuştum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken kâğıt havlulardan derme çatma bir hijyenik ped yaptım.

Bunun için ağlamam gerekmediğinin gayet farkındaydım.

Bu son derece normaldi.

Ama üzgündüm, utanmıştım ve hazırlıksızdım.

Hayatımda bir kez olsun keşke işler benim için yolunda gitseydi, diye düşündüm.

Hayatımın düzensizliğinden çok sıkılmıştım.

Bir molaya ihtiyacım vardı.

Eteğimi tekrar giymeden önce elimden geldiğince temizledim.

Sonra kazağımı çıkardım ve kan lekesini gizlemek için belime bağladım.

Bacaklarım ve kollarım çıplaktı, mart ayının havasına hiç uygun görünmüyordum.

Burnumu çekerek çantamı amaçsızca karıştırırken parmaklarım Johnny'nin ceketinin bulunduğu plastik torbanın üzerinde gezindi.

Ceketi plastik poşetten çıkardıktan sonra kirli çoraplarımı ve iç çamaşırlarımı hızlıca poşetin içine doldurup okul çantamın dibine gömdüm.

Ardından kabinden dışarı adım atarak lavaboya doğru ilerledim. Okul çantamı ve ceketimi yere bırakmıştım, yanaklarımdan süzülen aptal gözyaşlarına engel olamayarak ellerimi bol miktarda sabunla ovuşturdum.

Bir kız sesi, "İyi misin?" diye sordu beni ürküterek.

Burnumu çekerek arkama döndüğümde, tuvaletin sonundaki arızalı kabinden çıkan üniformalı bir kız gördüm.

Tavandaki monte edilmemiş duman alarmı tarafından fark edilmeyen yoğun bir duman bulutu etrafını sarıyordu.

Kendimi çöküşüme çok fazla kaptırdığım için içeride başka birinin olduğunu fark etmemiştim.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Burada başka birinin olduğunu bilmiyordum."

"Dışarıda hâlâ yağmur yağıyor," diye açıkladı önündeki sigara paketini sallayarak. "Sigara içmek için yağmur altında dışarıda durmak istemedim."

Önümde duran kızla tek ortak noktam üniformamdı.

Benden çok daha büyük ve çok daha güzeldi.

Siyah saçları şu sıralar tüm ünlülerin kullandığı şık *bob* tarzı saç kesimlerinden biriyle şekillendirilmişti ve yüzü kusursuzdu.

Uzun boyluydu, lacivert kazağının kumaşından taşan kocaman göğüsleriyle harika bir kum saati fiziğine sahipti.

Bana doğru yürüyüp yanımdaki lavaboya yaslandı.

"Neden ağlıyordun?"

"Ah, ben iyiyim," diye çabucak geçiştirdim. "Önemli bir şey değildi."

"Kulağa hiç de önemsizmiş gibi gelmiyordu" dedi açık mavi gözleri benimkilere kilitlenirken. "İçeride bir bebek gibi ağlıyordun."

Omuz silkerken yüzümün utançtan alev alev yandığını hissettim.

"Kötü bir gün müydü?"

Daha çok kötü bir hayat sayılır...

Derin bir nefes verdim. "Öyle de denebilir."

"Ben de birkaç kötü gün geçirdim," diye cevap verdi.

Hiç sanmıyordum.

Hayatında kötü bir gün görmeyecek kadar mükemmel görünüyordu.

Başını iki yana yatırarak yüzümü inceledi. "Sen yeni kızsın."

Başımı salladım.

"Devlet okulundan mı geldin?"

Kalbim sıkıştı.

Korku tenimi karıncalandırmaya başlamıştı.

Ama başımı sallayıp kayıtsız kalmayı başardım.

"Adın neydi senin?"

"Ah... Shannon," dedim cılız bir sesle. "Shannon Lynch."

"Shannon." Gözlerinde tanıdığını belirten bir parıltı belirdi, bundan pek hoşlandığım söylenemezdi.

Kendimi rahatsız hissederek yanından geçip ısıtıcıya doğru ilerledim ve eşyalarıma uzanmadan önce ellerimi üç saniyeliğine kuruladım.

"Benim ismim de Bella," diye kendini tanıttı lavabodan uzaklaşırken. "Ayrıca bu..." Ceketi ellerimden kaptı. "Sana ait değil."

Kalbim korkuyla atıyordu.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu. Sesi hâlâ sakindi ama yüz ifadesi gök gürültüsünü andırıyordu. "Johnny bunu sana mı verdi?"

"Ah, hayır. Üzgünüm," diye cevap verdim. Ardından okul çantamı omuzlarıma attım. "Yanlışlıkla askıdan almış olmalıyım."

"Yalan söyleme," diye uyardı Bella. "Onun ceketini nasıl aldın?"

Vücudumu hafif bir titreme sararken, "Bana o verdi," diye fısıldadım.

Cımbızla alınmış ince kaşını havaya kaldırdı. "Ceketi sana o mu *verdi?*"

Başımı sallayıp sesli bir şekilde yutkundum.

"Ne zaman?" diye sordu.

"Dün."

Gözlerini kıstı. "Neden?"

"Yağmur yağıyordu."

"Yani? Burası İrlanda." Bir elini kalçasına koyup bana ters ters baktı. "Her zaman yağmur yağar."

Huzursuzca kımıldadım. "Sadece nazik davranıyordu."

"Johnny *nazik* değildir, özellikle de tanımadığı insanlara karşı," diye çıkıştı.

Omuz silkerek yanından geçmek için hamle yaptım ama elini uzatarak yolumu kesti.

Kendi içime büzülüp ondan uzaklaştım.

"Bekle," diye emretti. Bakışları elindeki ceketten yüzüme doğru kaymıştı. "Seninle konuşmam bitmedi."

Eğer sana vurursa, sen de ona vur, Shannon, diye zihnimden tekrar ağabeyimin sözlerini geçirdim. *Sen kimsenin kum torbası değilsin. Kimsenin seni itip kakmasına izin verme.*

"Küçük bir kuş bana arabasında onunla birlikte takıldığını söyledi."

Kulağa soru gibi gelmediği için cevap vermedim.

Söylediğim her şeyin bana karşı kullanılabileceğini, hatta doğrudan *kullanılacağını* bilecek kadar onun gibi kızlarla tartışma yaşamıştım.

Sessiz kalmak daha güvenliydi.

En sonunda, "Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu.

Başımla onayladım.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Başımla onayladım.

"Peki... Sen kimsin biliyor musun?"

Omuz silktim.

"Hiç kimse," dedi yumuşak bir sesle. "Sen bir hiçsin, küçük kız. Onun için de. Benim için de." Bir adım daha yaklaştığında irkilmemek için kendimi zor tuttum. "Her ne oyun oynuyorsan, geri çekilmen gerekiyor çünkü..." Omzumdaki bir saç telini almak için duraksayıp bana tatlı tatlı gülümsedi. "O tuvalet kabininde yaşadığın küçük drama her neyse, onun peşinden gitmeyi aklından bile geçirirsen sana yaşatacağım cehennemin yanında sönük kalacak."

"Onu istemiyorum," dedim boğuk bir sesle. Bayılmak üzereymişim gibi hissediyordum.

O da beni istemiyor.

Bella başını geriye atıp güldü.

"Onu *herkes* ister," diye cevap verdi sonunda. Tatsız bir şekilde gülmeye devam ediyordu. "Ayrıca sana bir uyarım var... Sen özel biri *değilsin*. Johnny'nin sana iyi davranmasının tek nedeni, antrenmanlarından birine karışıp ona bir ton sorun çıkaran aptal, küçük bir sürtük olman."

Kalbim sıkıştı.

"O gün sahada yaptığın küçük gösteriyi bilmediğimi mi sanıyordun?" Kaşlarını kaldırdı. "Burada olan *her şeyi* bilirim."

Sözlerimin yaşlarla dolduğunu hissederek, "O bir kazaydı," diye fısıldadım.

"Sözde," diyerek alay etti. "Onun dikkatini çekmek istiyordun ve bunu başardın."

"Hayır," diye mırıldandım. "İstemiyordum."

"Ah, lütfen," diye tısladı. "Buraya geldiğinden beri ona sorundan başka bir şey yaratmadın. Ronan McGarry'yle kavga etmesi?" Kaşlarını kaldırdı. "Eminim buna bayılmışsındır, değil mi?"

Mahcup bir şekilde başımı iki yana salladım.

"Umarım başka seçeneği olmadığı için sana iyi davrandığını biliyorsundur," dedi ters bakışlarla. "Çünkü *anneciğin* onu uzaklaştırmaya çalıştı ve akademi için sicilini temiz tutması gerekiyor."

Ağzım açık kaldı.

"Bunu da mı bilmediğimi sanıyordun?" Hafifçe güldü. "Senin hakkında her şeyi biliyorum. Tüm gizli sırlarını. Dolabındaki tüm iskeletleri."

"Ben... Hayır... Bu..."

"Kendine sakla," diye tersledi Bella. "Küçük zavallı kurban rolün bende işe yaramaz. Geldiğin o boktan okuldaki kızların sana yaptıklarının, eğer *geri çekilmezsen* benim yaptıklarımın yanında çocuk oyuncağı gibi kalacağını bilmeni istiyorum." Bana sert bir bakış attıktan sonra devam etti. "Bu benim dostça tavrım, Shannon. Sana tekrar söylemek zorunda kalırsam bu kadar nazik olmayacağım."

"Zorunda kalmayacaksın," dedim boğuk bir sesle.

Cevap vermesine fırsat vermeden etrafından dolaşıp tuvaletten çıktım.

Buradan bir an önce çıkmam gerekiyordu.

Öğle yemeği vaktinde olduğumuz ve dışarıda yağmur yağdığı için koridorlar hava koşullarından korunmak isteyen diğer öğrencilerle doluydu.

Kalbim göğsümde hızla çarparken, başım eğik ve tamamen çıkışa odaklanmış bir şekilde kalabalığın arasından hızla ilerledim.

Sert bir kas kütlesine çarptığımda tuvalet kapısından sadece beş adım uzaklaşabilmiştim.

Çarpmanın etkisiyle geriye doğru sıçrayıp yere yuvarlandım.

"Hey, kahretsin," diye homurdandı tanıdık bir ses. "Çok üzgünüm."

İki büyük el kollarımı sarıp beni ayağa kaldırdı.

"Seni fark etmedim, Küçük Shannon," diye kıkırdadı Gibsie. "İyi misin?"

Gerard Gibson'ın olduğu her yerde, Johnny Kavanagh'nın yakınlarda olacağını ve bunun tam tersinin de geçerli olduğunu bilecek kadar çok gözlem yapmıştım.

Az önce bana karşı ilan edilen savaş düşünüldüğünde bu endişe verici bir durum sayılırdı.

Bir kez başımı sallayıp onu atlatmaya çalıştım.

Ancak Gibsie yolumu kesip bana engel oldu.

Sesi aniden ciddileşirken, "Hey," diyerek beni yatıştırmaya çalıştı. "İyi misin, canını falan mı yaktım?"

"İyiyim," dedim burnumu çekerek. Hıçkırıklarımı tutmak için umutsuzca çırpınıyordum.

Ama işe yaramamıştı.

Eğilip benimle göz teması kurduğu anda dev bir hıçkırık dudaklarımdan kayıp gitti.

"Kahretsin," diye mırıldandı Gibsie. Endişeyle etrafına bakınmaya başlamıştı. "Seni incittim."

Karşısında bir bebek gibi ağlayarak, "Ha-hayır, i-incitmedin. Sadece e-eve git-mem ge-gerekiyor," diye kekeledim. "Hemen ş-şimdi."

Tüm bunlar benim için çok fazlaydı.

Kan.

Tehditler.

Panik.

Her şey çok fazlaydı ve çıldırmak üzereydim.

"Sana sarılmamı ister misin?"

Başımı iki yana salladım.

"Seni eve götürmemi ister misin?"

Çaresizce omuz silktim.

"Şimdi mi gidelim?"

Yanıt olarak burnumu çektim.

"Evet, şey... Tamam," diye cevap verdi Gibsie. Sesi şaşkınlıkla doluydu. "Seni hemen eve götüreceğim."

"Shannon?"

Adımın seslenilmesinden birkaç saniye sonra Johnny'nin arkadaşının yanında belirmesi, ikilinin sürü halinde seyahat ettiği hakkındaki teorimi doğruluyordu.

Johnny bana endişeyle bakarak, "Sorun ne?" diye sordu. Ardından arkadaşına doğru döndü. "Ona ne yaptın?"

"Hiçbir şey, dostum," diye cevap verdi Gibsie. Ellerini havaya kaldırmıştı. "Yemin ederim."

Onun karşısına geçerek, "Kız ağlıyor, Gibs," diye hırladı Johnny. "Belli ki bir şey yapmışsın."

Panik içimde kükreyerek canlanırken, Bella'nın tuvalet kapısının önünde durup karanlık bir ifadeyle bizi izlediğini gördüm.

Bu bakışı iyi tanıyordum.

Acı vaadiyle birlikte geliyordu.

Bakışlarını tekrar bana çevirirken, "Shannon," diye homurdandı Johnny. "Ne oldu?"

Yanından geçip gitmeden önce, "Lütfen benimle konuşma," diye mırıldandım.

Johnny'nin refleksleri benimkilerden çok daha hızlıydı. Eli bana doğru uzanırken parmaklarıyla dirseğimi tuttu. "Shannon?"

Paniğe kapılıp kolumu çekerek, "Dokunma bana!" diye tısladım.

Johnny ona vurmuşum gibi geri çekildi. "Senin *sorunun* ne?"

"Johnny, dostum," diye araya girdi Gibsie. Konuşurken bizi takip ediyordu "Belki de onu dinlemelisin..."

Johnny, "Belki de siktir olup gitmeli ve bizi yalnız bırakmalısın," dedi öfkeyle. "Bu özel bir mesele."

Gibsie uzaklaşmadan önce, "Keyfin bilir, buldozer," diye mırıldandı.

"Shannon, sorun nedir?" diye tekrarladı Johnny. Tüm dikkatiyle yüzüme odaklanmıştı. "Dün gece olanlar yüzünden mi? Çünkü böyle yapmana gerek yok..."

"Hayır," dedim boğuk bir sesle. Tanrıya bana merhamet etmesi ve Johnny'nin okulun ortasında dün geceden bahsetmemesi için yalvardım. "Dün geceyle ilgili değil."

"O zaman sorun ne?" diye sordu. "Konuş benimle!"

Tekrar etrafından dolaşmak için hareket ederken, "Sadece beni yalnız bırakmanı istiyorum," diye mırıldandım.

"Bırakacağım..." Yanından kaçmaya çalıştığımda bir kez daha kolumdan tuttu ve sözlerini tamamlayamadan beni geri çekti. "Bana neler olduğunu anlatığın zaman."

Bella'nın bana hançer gibi keskin bakışlar attığı yere baktım.

Yüzündeki tehditkâr ifadeyi görünce irkildim. Johnny bunu anında fark etmişti.

Başını o tarafa doğru çevirdi ve tüm vücudu gözle görülür bir şekilde gerildi.

"Tanrım," diye homurdandı. Ardından açıkça belli olan kızgınlığıyla elini saçlarında gezdirdi. "Ne yaptı sana?"

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey."

"Shannon, sana ne dediğini söyle." Sert bakışlarını bana çevirdi. "Sana bir şey söylediğini *biliyorum*."

Cevap vermediğimde başını iki yana salladı.

Bana sırtını dönerek, "İyi," diye homurdandı. "Kendim öğrenirim."

"Bekle..." üniformasının üzerine giydiği lacivert kapüşonlunun arkasından tutarak onu kendime doğru çektim. "Lütfen bir şey söyleme."

"*Bir şey söyleme mi?*" Johnny durup öylece yüzüme baktı. "Eğer seninle uğraşıyorsa, ona *kesinlikle* bir şey söyleyeceğim." Bella'ya doğru dönüp ters ters baktı. "Bir sürü boktan şey."

"Uğraşmıyor!" diye yalan söyledim. Durumu yatıştırmak ve bunun büyümesini engellemek için çabalıyordum. "Yemin ederim."

"Bana bir daha yalan söylemeyi aklından bile geçirme," diye karşılık verdi Johnny. Artık öfkelenmiş gibi görünüyordu. "Sen ağlıyorsun ve bana kin besleyen kız bize ters ters bakıyor." Hemen sonra gözlerini kıstı. "Hesabını yapabiliyorum, Shannon. İki artı iki eşittir pis bir kaltak."

"Hayır, yanılıyorsun. Ben sadece..." Sözlerim yarım kaldı ve karnıma keskin bir acı saplanırken homurdandım.

"Kahretsin." Eli uzanıp dirseğimi kavrayarak dengemi sağladı. "*İyi misin?*"

"Evet," dedim boğuk bir sesle. Karnımı tutarken burnumdan nefes alıp verdim. "Ben iyiyim."

"Tanrım," diye haykırdı Johnny. Dehşete düşmüş bir ifadeyle bana bakıyordu. "Sana *vurdu* mu?"

"Ne... hayır!" dedim birden panikleyerek.

Bakışları karardı. "O muydu? Seninle mi uğraşıyor?" Uzanıp boynuma dokundu. "*Bunu* o mu yaptı?"

Başımı iki yana salladım.

"Bana yalan söyleme, Shannon," diye hırladı. "Yalancılardan nefret ederim."

"Sana yalan söylemiyorum!"

"O zaman, bana neler olduğunu anlat." Elini tekrar saçlarında gezdirdi. "Lütfen kendimi kaybedip delirmeden önce söyle," dedi sinirli bir hırıltıyla.

Aman Tanrım.

Mahcup bir şekilde yaklaşması için elimle işaret verdim. Yeterince yaklaştığında parmak uçlarıma doğru eğilip kulağına, "Regl oldum," diye fısıldadım.

Bunu söylerken gözlerimi kapatıp ona bunu söylediğim için kafamın içinde kendimi tekmeliyordum.

"Bu benim ilk reglim," diye hızlıca devam ettim. Onu en kötü kâbusumla baş başa bırakırken yan profilini dikkatle izliyordum. "Ciddi bir acı çekiyorum."

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanırken, titrek bir nefes verdim ve yüzüne baktım. Arkasını dönüp koşarak kaçmasını bekliyordum.

Johnny kesinlikle dehşete düşmüş gibiydi ve tüm vücudu donmuştu ama kaçmıyor ya da dirseğimde tuttuğu elini hareket ettirmiyordu.

Daha da *sıkı* kavramıştı.

Olduğum yere çakılıp kaldım, ben dehşet içinde ona bakarken o da ruh halimi aynı şekilde yansıtıyordu.

"Geliyor musun, Kav?" diye seslendi arkadaşlarından biri.

Johnny elini sallayarak meşgul olduğunu söyledi.

"Johnny?"

"Siktir git, Feely," diye hırladı. "Burada konuşuyoruz."

"Tamam, dostum. Ama öğle yemeği için şehre iniyoruz ve..."

"Burada konuşuyoruz dedim!" diye hırladı Johnny. "Defol git."

"Muhtemelen bunu sana söylememem gerekirdi," dedim hızlıca. Geri adım atıp aramıza biraz mesafe koydum, yanaklarım kızarıklığın hoş olmayan bir tonunda parlıyordu. "Arkadaşının yanına git. Ben iyiyim."

"Sorun bu mu?" diye sordu Johnny. Sözlerimi duymazdan gelmişti, mavi gözleriyle beni inceliyordu. "Bu yüzden mi ağlıyorsun?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Canın mı yanıyor?"

Dudağımı ısırdım ve küçük bir baş sallama hareketiyle cevap verdim.

Derin bir nefes verdi. "Çantamda addüktör kasım için biraz ağrı kesici var." Bana umut dolu bir ifadeyle baktı. "Bunlar yardımcı olur mu?"

"Tanrım, evet," diye iç geçirdim. Ağrı kesici düşüncesiyle içimi bir minnet dalgası kaplamıştı.

"Çantam spor salonundaki soyunma odasında," dedi girişe doğru diyle işaret ederek. "Benimle gel."

Bella'nın hâlâ beni izlediği yere kararsızca baktım ve Johnny'yle gitmeye karar vermeden önce sıradaki hamlemi düşündüm.

İlaca ihtiyacım vardı ve o da bana geçici bir kaçış sunarak bir can simidi fırlatıyordu.

Utanç mı, acı mı, Shannon? Utanç mı, acı mı?

Utanç, diye karar verdim. Ardından onunla birlikte yürümeye başladım.

"Sürtük!" diye bağırdı Bella. Herkesin dikkatini çekecek kadar yüksek bir ses kullanıyordu.

İçimden inledim.

"Aynen öyle," diye tısladı adımlarım duraksadığında. "Senden bahsediyorum, sürtük!"

Johnny'nin yanımda kaskatı kesildiğini hissettiğimde, "Yapma," diye yalvardım. "Johnny, lütfen bir şey yapma..."

Sözümü bitirmeme fırsat vermeden arkasını döndü ve Bella'nın durduğu yere doğru hışımla yürüdü. "Konuşan kahrolası kişiye bir bak!"

Buz kesmiş bir halde onların sinirli hareketlerini izliyordum, bunun kaçmak için mükemmel bir fırsat olduğunu biliyordum ama bacaklarımı çalıştıramıyordum.

Kaçmaktan yorulmuştum ve zihnimin derinliklerinde bir yerde, sırtımı yaslayacağım kişinin bu çocuk olup olmadığını merak ediyordum.

Bella'nın çığlıklarına karşılık küfürler savururken kesinlikle öyle olacakmış gibi görünüyordu.

Büyük bir kalabalık izlemek için etrafta toplanmıştı ve bu durum onu hiç de korkutmuşa benzemiyordu.

"Onu rahat bırak," diye bağırıyordu. "O seni ilgilendirmez."

"*Sen* beni ilgilendiriyorsun," diye bağırdı Bella.

Johnny ellerini havaya kaldırdı. "*Hayal görüyorsun.*"

"Aranızda hiçbir şey olmadığını söylediğinde bana yalan söylediğini mi anlıyorum?" diye hırladı kız.

"Nasıl istersen öyle anlayabilirsin, Bella. Ne düşündüğün umurumda bile değil," diye yüksek sesle karşılık verdi. "Sadece onu saçma entrikalarının dışında bırak."

Beni savunuyordu.

Ağabeyim değildi.

Claire değildi.

Lizzie değildi.

Bir öğretmen değildi.

Hayır. Kalbimin düzenli aralıklarla göğsümde çarpmasına ve sağduyumun yok olmasına neden olan bu çocuk, okul koridorunun ortasında durup onurumu koruyordu.

Dün gece beni reddetmişti ve bugün zorbalarıma karşı mücadele ediyordu.

Zihnim altüst olmuştu, gerçekten çok karmaşık hissediyordum.

"*O mu*, Johnny?" diye tısladı Bella. Bana kötü kötü bakarak konuşuyordu. "Ciddi misin?"

Tehditkâr bir ses tonuyla, "Ondan *uzak* dur," diye uyardı Johnny. "Bu konuda ileri gidersen sonuçları hoşuna gitmez."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye tısladı Bella. "Sence akademideki koçların bu konuda ne diyecek?"

"Neden onları arayıp öğrenmiyorsun?" diye cevap verdi Johnny. Ardından topuklarının üzerinde bana doğru yürüdü.

Yüz ifadesi o kadar korkunçtu ki kendimi küçülmüş hissettim.

Yanıma geldiğinde, "Hadi," diye emretti. Bir elini belime koyarak yürümem için beni yönlendirdi. "Gidiyoruz."

Kararsız bir şekilde, gözlerini dikmiş bakan kalabalıktan beni uzaklaştırmasına izin verdim.

"Nereye gidiyoruz?" diye fısıldadım. Onun hızına yetişmek için aceleyle yürüyordum.

"Buradan uzağa," dedi çenesini sıkarak.

"Neden?"

"Çünkü *ben* burada kalırsam ve sana bir şey söylerse, kendimi kaybederim. *Sen* burada kalırsan ve sana bir şey söylerse, yine kendimi kaybederim," diye açıkladı ciddi bir ses tonuyla. "Bu yüzden *benim* bu-

radan uzaklaşmam gerekiyor..." Cam kapıyı açıp beni dışarı çıkarmak için duraksadı. "*Senin* de benimle gelmen gerekiyor," dedikten sonra adımlarımızı yağmurlu havanın içine doğru yönlendirdi.

"Ben, şey... Evet, tamam," diye fısıldadım aceleyle ilerlerken.

Beni avluya doğru götürdüğü sırada duygularım içimde kıvranıyordu.

"Bana yalan söyledin, Shannon," dedi sessizce. Spor salonuna giderken hareketlerimizin kontrolü onun elindeydi. "Sana bir şey söylemiş."

"Sorun çıkarmak istemedim," diye itiraf ettim.

"Bu senin vereceğin bir karar değildi," diye cevap verdi. "Sana vurduğu konusunda da mı yalan söyledin? Neden acı çektiğin hakkında?"

"Hayır," diye mırıldandım. "O kısım doğruydu."

Ne yazık ki.

"Peki ya boynun?"

"O yapmadı," diye cevap verdim.

Johnny uzun bir süre sessiz kaldı.

"Bana bir daha asla yalan söyleme," dedi sonunda sakin bir ses tonuyla. Bu sırada gözünün kenarından keskin bakışlar atıyordu. "Bunu kaldıramam."

"Söylemeyeceğim." Dudaklarımdan dökülen yalandan anında nefret etmiştim.

Spor salonuna vardığımızda yağmurdan kurtulduğumuz için sevinerek hızla içeri girdik.

Arkasından ayağımı sürükleyerek ilerledim, okulun bu bölgesi benden çok onun uzmanlık alanı sayılırdı.

Gözlerimi sırtından ayırmadan adımlarını takip ediyordum.

Erkeklerin soyunma odasına girdiğinde tereddüt ettim. Ancak kapıyı benim için açık tuttu ve beklenti dolu bir bakışla içeri girmemi işaret etti.

Ürkek bir tay gibi aceleyle içeri girdim ve ağır kapı arkamızdan kapandığında şaşkınlıkla sıçradım.

Ergen erkeklerin baskın kokusu yüzüme çarpan ilk şey oldu.

Ter, deodorant ve vücut sıvılarının kokusu o kadar güçlüydü ki, öğürme isteğimi bastırmak zorunda kaldım.

Ağabeyim yüzünden, buna çok yabancı sayılmazdım ama bu özel koku göz yaşartıcıydı ve herhangi bir zamanda yaklaşık kırk erkeğin bu odayı kullanması sebebiyle giderek yoğunlaşıyordu.

Kendimi tamamen yersiz hissederek, burun deliklerim iyice tahrip

olmuş bir halde bekledim. Johnny'nin odanın sağ tarafındaki banka doğru ilerleyişini izliyordum.

Bankın üzerine oturdu, bacaklarının altından bir çanta çıkardı ve hızla fermuarını açtı.

"Buraya gel," diye emretti. Çantasının içini karıştırıp çoraplar, deodorant kutuları ve boş *Lucozade* sporcu şişeleri çıkardı. "Buraya gel, Shannon," diye tekrarladı sakince.

Ben de söylediğini yaptım.

Onun olduğu yere doğru yürüdüm.

Banktaki rasgele bir okul çantasını dirseğiyle itti ve açtığı boşluğa işaret etti. "Otur."

Banka temkinli bir şekilde baktım.

Johnny başını iki yana sallayarak uzandı ve elimi tuttu.

"Otur," dedi beni yanına çekerek.

Omuzlarımız birbirine değdiğinde, hemen iki santim uzağa sıçrayıp kollarımı karnıma sardım.

İri, güçlü ve korkutucu derecede güzeldi.

Onun yanında kendimi çok küçük hissediyordum.

Çok genç.

Çok kararsız.

Çok reddedilmiş.

Göz korkutuyordu ama korkutucu biri olduğu için değildi. Johnny korkutucu değildi ya da en azından ben onu korkutucu bulmuyordum. Karşısında oynadığı oğlanları korkuttuğuna emindim ama şu anda olan şey bu değildi.

Benim için öyle değildi.

Gözüm korkmuştu çünkü öyle kötü bakıyordu ki kendimi son derece aşağılık hissediyordum.

Kalbimde ne kadar umut kıvılcımı varsa söndü.

Bella gibi birine kolaylıkla ulaşabiliyorken bana asla bakmazdı.

Uyumluydular.

Yakışıyorlardı.

Bella üçüncü sayfa mankenlerine benziyordu.

Buna layık bir kadındı.

Ben sadece kötü derecede arzu problemi yaşayan ergen bir kızdım.

"Sonunda," diye mırıldandı Johnny. Çantasının yan cebinden dikdörtgen bir ağrı kesici kutusu çıkarmıştı.

Folyo kabından iki küçük tableti ayırdı ve bana uzattı.

Beceriksizce hapları parmaklarının arasından almaya çalıştım ama bir türlü yapamıyordum.

Kızararak tekrar tekrar denedim ve tabletleri elinden tamamen almayı başarana kadar uğraşmaya devam etti.

Eğilip hapları toplarken, "Sakin ol," diye telkin etti beni. Hapları kapüşonlusuna silmesini izledim, bir an sonra iki kelimeyle aklımı başımdan aldı. "Ağzını aç."

Öylece bakakaldım. "Kendim içebilirim."

"Belli ki içemiyorsun," dedi sırıtarak. "Aç ağzını."

Birkaç uzun saniye boyunca öylece durdum ve sonunda ağzımı açtım.

İki küçük hapı dilimin üzerine bırakıp göz kırptı.

Çantasına uzanarak bir şişe suyu ellerime tutuşturdu. "İç."

Ben de içtim.

İyi eğitilmiş bir köpek gibi ne söylerse onu yapıyordum.

Bu kadar itaatkâr olduğum için kendime kızdım. Öğle tatilinden bana yardım etmek için zaman ayırdığı belli olan çocuğa kızdığım için daha da sinirlendim ve hapları yutarak derin bir iç çektim.

Johnny'nin ayağa kalkıp arkadaşlarının yanına dönmesi gerektiğini söylemesini bekledim ama bunu yapmadı.

Ağrı kesici etkisini gösterirken yanımda öylece oturdu.

Dalga geçmedi ya da benden kaçmadı.

Çoğu erkeğin yapacağı gibi tepki vermiyordu.

Durumun kontrolünü tamamen eline almıştı.

İşte o anda, Johnny'nin son derece özel biri olduğunu ve bunun sportif yetenekleriyle hiçbir ilgisi olmadığını anladım.

İçinde olağanüstü bir insan vardı.

"Öğle yemeği için geri dönmen gerekiyor mu?" diye mırıldandım. "Birazdan iyi olacağım..."

"Burada kaldığım için mutluyum," diye sözümü kesti. Ardından eliyle ensesini ovuşturdu. "Huzur ve sessizliği seviyorum."

Biz de oturduk.

Oturduk ve *hiçbir şey* konuşmadık.

Tek bir kelime dahi etmedik.

Şu anda utançtan aşağılanmaya ve korkuya kadar birçok duygu hissediyor olsam da geçen her dakikayla yavaş yavaş sakinleşiyordum.

Johnny nihayet boğazını temizleyerek sessizliği bozduğunda sessizlik içerisinde birkaç uzun dakika geçirmiştik. "Şimdi ne durumdasın?"

"Eskisi kadar kötü değil," diye fısıldadım. İlaçların işe yarama hızından dolayı rahatlamıştım. "Artık binlerce kör bıçak tarafından bıçaklanıyormuş gibi hissetmiyorum."

Korkuyla kaşlarını çattı ve bir kez daha ona çok fazla bilgi verdiğim için kendime kızarak başımı iki yana salladım.

"Vücuduna neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diye ekledi yanakları kızarırken. "Ama umarım bir an önce ağrın defolup gider."

Sözleri kaba ve çocuksu olmasına rağmen, bir o kadar da içten ve sevecendi.Gerginliğimin arasından küçük bir kahkaha atmama neden olmuştu.

"Öyle işlediğini sanmıyorum." Kendimi onun gözlerine bakmaya zorladım. "Ama bana yardım ettiğin için teşekkürler."

"Bunun benim için bir ilk olduğunu söylemeliyim." Kaşlarını çatarak, "Tanrıya şükür," diye mırıldandı.

"Tanrım, özür dilerim." Gitmek için ayağa fırladım ama elimi tutup beni tekrar banka oturttu.

"Özür dilemeni istemiyorum," dedi sertçe. "Özür dileyecek bir şey yok. Sadece hiç kız kardeşim olmadığı için, bu durumun bana yabancı olduğunu söylemek istedim."

Utanç içinde, "Eminim öyledir," diye mırıldandım.

Beni kız kardeşi olarak mı görüyordu?

Kulağa kesinlikle öyle geliyordu.

Öpücüğüme tam olarak öyle tepki vermişti.

Kardeş alanına mı düşmüştüm?

"Fazla düşünmeyi bırak," dedi Johnny. İkna edici ses tonuyla dikkatimin iç savaşımdan uzaklaşmasını sağlamıştı. "Her şey yolunda."

Bedenimi ona doğru çevirdim. "Fazla düşündüğüm sonucuna nereden ulaştın?"

Omuz silkerek bana o inanılmaz çocuksu sırıtışıyla gülümsedi. "Yanılıyor muyum?"

Hayır, hayır.

Hayır, tabii ki yanılmıyordu.

Fazla düşünmek benim uzmanlık alanımdı.

Lanet olsun.

Yüzümün ısındığını hissederek, "Elimde değil," diye itiraf ettim. "Bu benim doğamda var. Doğuştan endişeliyim."

"Peki," diye iç geçirdi. "Bella, endişelenmene gerek olmayan tek şey."

Onun adını duyduğum anda istemsizce *endişelenmeye* başlıyordum.

Endişelenmeye ve fazla düşünmeye.

Bir sonrakinde bana ne söyleyecekti?

Ne yapacaktı?

Bir dahaki sefere beni tuvalette yakaladığında ondan saklanacak mıydım?

Şimdi kaçmalı mıydım?

Johnny paniğimi bastırarak, "Dur," diye emretti. "Onun için endişelenmene *gerek yok*." Duvara yaslanıp ellerini kucağında birleştirdi. "Sana bir daha saldırmayı aklından bile geçirirse, bundan anında haberim olur ve icabına bakarım."

"Ceketin onda," dedim aniden. "Onu yıkadım ve sana geri vermek için okula getirdim ama o... şey, ceketi benden aldı."

"Benim bir sürü ceketim var," diye cevap verdi. "Sadece benim yerime sana bulaştığı için üzgünüm. Bunu yaşamaman gerekirdi. Sana onun bir psikopat olduğunu söylerdim ama muhtemelen öyle olduğunu çoktan anlamışsındır."

"Sana âşık, Johnny," dedim alçak sesle.

Ben de öyle...

Derin bir iç çektikten sonra, "Yaşam tarzıma âşık," diye düzeltti. "Beni tanımıyor bile, Shannon."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben onun için bir ödülüm. Parlak bir kupayım," diye mırıldandı nefesinin altından. "Çoğu insan için ben buyum."

"Benim için değilsin."

Johnny dönüp bana baktı.

Yüzümü diğer tarafa çevirmemek için kendimi dizginledim.

"Öyle mi?" Mavi gözlerinde hayal kırıklığı ve umudun yanıp söndüğünü görebiliyordum.

"Evet," diyerek sessizce onayladım.

"Bunu bildiğim iyi oldu," diye cevap verdi sertçe. Mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Kendimi görmezden geldiğimiz konuyu açmaya zorlayarak, "Dün gece yaptığım şey için gerçekten üzgünüm," diye fısıldadım.

"Shannon." Johnny öne doğru eğildi, dirseklerini uyluklarına dayadı ve derin bir iç çekti. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok."

"Var," diye mırıldandım. "Bunu yapmamalıydım." Başımı iki yana sallayarak kaçma dürtüsüne direndim, bu durum karşısında yetişkin

gibi davranmayı tercih ediyordum. Yaşım ve bu çocukla ilgili duygularım göz önüne alındığında bunu yapmak zordu ama sonunda başarmıştım. "Bir daha olmayacak."

"Üzgün olmanı *istemiyorum*, Shannon," diye cevap verdi huysuzca.

Titrek bir şekilde nefes verdim. "İstemiyor musun?"

Başını yavaşça iki yana salladı. "Hayır."

Bir anda etrafımızdaki hava değişti.

Gerginliği hızlıca bozarak, "Sanırım gitsem iyi olacak," diye fısıldadım.

Onu öpmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce ayağa kalktım.

Bir dakika... bunu zaten yapmıştım.

Ahh...

"Saat ikide benim güzergâhımdan geçen bir otobüs var."

Eğer eve altıdan önce varırsam, babamla uğraşmak zorunda kalmam.

Johnny kaşlarını çattı. "Sınıfa dönmeyecek misin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, eve gidip kendimi toparlamam gerekiyor."

"Evet, şey... Bu doğru," diye mırıldandı. "Elbette" Saatine baktıktan sonra, "Saat ikiye çeyrek var," dedi. Bakışlarını tekrar bana çevirmişti. "Seni ben götürürüm."

Hayır demek için ağzımı açtım ama benden önce davrandı.

"Seni eve götürmek istiyorum," dedi hızlıca. "İyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Neden?"

"İstiyorum işte." Ardından ayağa kalkarak çantama uzandı ve omzuna atıp bana baktı. "Seni eve bırakmama izin ver, Shannon."

Yapma bunu, Shannon.

Kendini tekrar bu duruma sokma.

Sakın umutlanmaya kalkma.

Nefes alışverişlerim düzensizleşti. "Tamam, olur."

51
KONTROLÜMÜ KAYBEDİYORUM JOHNNY

Shannon yine arabamdaydı.

Buldozer gibi yıkıp geçmemek buraya kadarmış.

Bu kızın yanında her şeyi o kadar sık ezip geçiyordum ki, alnıma bir "iş makinesi" etiketi yapıştırıp dörtlülerimi yakabilirlerdi.

Çok gerilmiştim. O kadar gergindim ki, kahrolası aptal kalbim boks dalında olimpiyat altını için yarışan güçlü bir sporcuymuş gibi göğsümde şiddetle atıyordu.

Kahrolası Bella.

Lanet olası bir hayata sahip olmalı ve benimkine karışmayı bırakmalıydı.

Geri adım atıp beni rahat bırakmalıydı.

Shannon'la uğraşmasını kabul edemezdim.

Bugün mesajı açık ve net bir şekilde almış olmasını umuyordum çünkü dalga geçmiyordum.

Yanımda oturan kız söz konusu olduğunda bunu asla yapmazdım.

"Isındın mı?" Klimayı suratına püskürtmek muhtemelen sahip olduğum en akıllıca fikir değildi ama ne yapacağımı bilememiştim.

Kadın vücudunun boktan işleyişiyle ilgili hiç deneyimim yoktu.

Sadece eğlenceli kısımlarını biliyordum.

Çoktan kapüşonumu onun kafasından geçirmiş ve acınası yardım etme çabamla hapları boğazından aşağı itmiştim.

Onu iyileştirmek istiyordum.

Her şeyi düzeltmek istiyordum.

Ne şekilde olursa olsun, bunu yapmama ihtiyaç duyuyordu.

Sadece nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Benden ne isterse, fazlasıyla karşılamaya hazırdım.

Bu rahatsız edici bir düşünceydi.

Yüce İsa. Bu kız benim için bir tehlike.

Arabanın yolcu koltuğuna yerleşirken, "Ben iyiyim," diye cevap verdi.

Uzun kahverengi saçlarını kapüşonlumun yakasından çıkarıp omzuna atmıştı.

"Tekrar teşekkür ederim," dedi çekinerek. "Söz veriyorum, bunu sana geri vereceğim."

"Sorun değil." Çenemi sıkarak gözlerimi yola odaklamaya zorladım. Eteğinin kapüşonumun altında nasıl gizlendiğine ve otururken kumaşın çıplak kalçalarını nasıl *gösterdiğine* bakmamaya çalışıyordum. "Sende kalsın."

"Efendim?"

"Kapüşonlu." Boğazımı temizleyerek, düşüncesizce bir şey yapmama engel olmak için direksiyondaki elimi sıktım. "Sende kalsın."

"Neden?"

Mavi gözlerini üzerimde *hissedebiliyordum*. Bunun kulağa abartılı geldiğinin farkındaydım ama onu gerçekten hissediyordum. Bu his kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu.

Omuz silktim. "Çünkü sana yakışıyor."

Seni kahrolası ahmak!

Dikkatimi dağıtmak için, "Daha iyi misin?" diye sordum telaşla. "Ağrı kesici işe yaradı mı?"

Gözlerimi ona çevirirken içimden yükselen iniltiyi bastırdım.

O kadar güzeldi ki, ona bakmak acı veriyordu. O kocaman mavi gözleri masum ve belirsizlik dolu bir ifadeyle bana bakıyordu.

Ona bu kadar yakın olmanın getirdiği çekime ihtiyacım yoktu.

O her kaçtığında kendimi onun peşinden koşarken buluyordum. *Onun yanında olmak* için yanıp tutuşuyordum.

"Ben iyiyim, Johnny," dedi cılız bir sesle. "Bana yardım ettin." Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Yine."

Bakışlarımı tekrar yola çevirdim ve bedenimi kontrol altına almak için savaştım. "Önemli değil." Bu kızın bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama alevler içerisinde yanıyordum. "Her zaman."

Shannon tam o anda, "Müzik tarzını beğendim," dedi beni düşüncelerimden uzaklaştırarak. "Zevklisin."

Parmakları müzik setine doğru hareket edince, "Bakabilirsin," diyerek izin verdim. Elimi uzatıp müzik setine bağlı iPod'umu ön panelden aldım ve ona uzattım. "Sevdiğin bir şeyler bul."

Kısık ve kararsız bir sesle, "Emin misin?" diye sordu.

Gülümseyerek başımı sallayarak onu rahatlatmaya çalıştım.

Planım işe yaramış olmalıydı. Shannon şarkı listesinde gezinmeye başlarken, "Hepsi sevdiğim şarkılar," diye fısıldadı. "Muhteşem bir zevkin var."

"Teşekkürler." Karnımda garip bir karıncalanma hissederek rahatsız bir şekilde kıpırdandım. "İyi müziği severim."

Tek başıma çalışarak geçirdiğim sayısız saat bana müzik zevkimi genişletme fırsatı vermişti.

"Ben de öyle," diye onayladı. "Seninki gerçekten olağanüstü."

İltifat almaya alışkındım.

Ama bu iltifatlar genellikle ragbiyle alakalıydı.

Shannon'ın oynadığım rolden etkilenmediği ya da şaşkına dönmediği açıktı.

Bu hem içimi rahatlatıyor hem de beni endişelendiriyordu.

Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Kafamı çok karıştırıyordu.

"*Beatles* hayranı olduğunu tahmin etmezdim," dedi eski bir şarkıda durduğunda. "*Here Comes the Sun?*" diye sordu kaşlarını çatarak. "Bunu sever misin?"

"En sevdiğim şarkıları o." Bakışları altında avuçlarım terliyordu.

"Benim de," dedi usulca. "Büyük büyükannem Murphy, ben küçükken hep bunu söylerdi."

Ona doğru bir bakış attım. "Öyle mi?"

Shannon onaylarcasına başını salladı. "Ne zaman korksam ya da gerilsem beni kucağına oturtur ve kulağıma bu sözleri söylerdi." Neşeyle iç geçirdi. "Her zaman işe yarardı."

Bilinmeyen bir nedenle bu bilgiyi zihnime not ettim ve ileride kullanmak üzere sakladım.

O sırada sessiz kalan Shannon'ın kendini şarkıya kaptırdığı belliydi.

Direksiyonu sıkı sıkı tuttum. Tüm planlarımı altüst eden yanımdaki kız yerine önümdeki yola odaklanmaya çalışıyordum.

"iPod'un var mı?" diye sordum evinin önüne geldiğimde. Bu sefer gerçek evinin önüne gelmiştim.

Arabamdan inmesini istemediğim için oyalanıyordum.

Gideceğimiz yere ulaştığımızda hissettiğim hayal kırıklığı, onun her gidişinde beni tüketen acıyla aynıydı ve bu inanılmaz derecede rahatsız ediciydi.

"Şarkılarımdan bazılarını iPod'una atabilirim?" diye teklif ettim. "Eğer istersen?"

"Benim mi?" Shannon kıpkırmızı olurken başını salladı. "Hayır, bir iPod'a asla param yetmez." Emniyet kemerini çözdü. "Müzik dinlemek için ağabeyimin eski CD çalarını kullanıyorum."

İlgisiz bir şekilde başımı salladım. Bir yandan da bu kadar kalın kafalı olduğum için kafamın içinde kendimi tekmeliyordum.

Kapının koluna uzandığında panikleyerek, "Klasikleri mi seviyorsun?" dedim aniden.

"Evet," diye cevap verdi. Bana doğru döndüğünde gözleri heyecanla parlıyordu. "Sen seviyor musun?"

"Pek çok şeyi seviyorum."

En çok da seni.

"*Shake it off, baby?*"

Kaşlarım havaya kalktı. "Anlamadım?"

"*Shake it off, baby.*" Bana masum ve sevimli bir şekilde baktı. "Sever misin?"

Bana bebeğim demediğini ve bir şarkıdan bahsettiğini anlaması birkaç saniye sürdü.

"*Twist and Shout* demek istiyorsun," diye düzelttim sinirle. "Evet, bu iyi bir şarkı."

"*Reckless Kelly*'yi sever misin?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Sanırım hiç duymadım."

"*Wicked Twisted Road* adında yeni bir şarkıları var," diye açıkladı. "Duymadığından emin misin?"

Kalbim durdu.

Bardaki o şarkı.

Aklımı başımdan alan şarkıydı.

Tanrım...

"Dinlemen gerekiyor," diye devam etti Shannon. "Yani.. bence dinlemelisin." Yanakları pembeleşti. "Bana seni hatırlatıyor."

Sarsılmıştım.

Bu kız beni tamamen sarsmıştı.

Kısmen o şarkının sözleriyle bağ kurmam yüzündendi ama daha çok *o* şarkının sözlerini *benimle* bağdaştırdığı için böyle hissediyordum.

Kırmızı dudakları ve pembe yanakları o kadar güzeldi ki, tutarlı bir cümle kurup aptalca şeyler söylememek için biraz beklemek zorunda kaldım.

Sadece tek bir cevap söyleyebilmiştim. "Dinleyeceğim."

"Beni kurtardığın için teşekkürler," diye fısıldadı. Eğilip dudaklarını yanağıma bastırmadan önce bakışları birkaç kez gözlerimden dudaklarıma kaydı. "Tekrar."

Bu aldığım en küçük, en kısa, en seksi olmayan öpücüktü ama onun dudaklarından gelmişti ve bu gerçek her şeyi değiştiriyordu.

Tıpkı dün gecenin her şeyi değiştirdiği gibi.

Umutsuzca inkâr etmeye çalıştığım her şeyi derinleştirmişti.

Saklandığım işaretleri.

Binaların kenarlarındaki neon posterler gibi parlıyorlardı.

Bu kız dengemi bozmuştu.

Sersemlemiş bir halde ona baktım. "Rica ederim," diye mırıldanmaktan başka bir şey yapamamıştım.

Shannon kıpkırmızı yanaklarıyla arabanın kapısını iterek açtı ve dışarı çıkmak için hareketlendi.

"Bekle!" diye seslendim hüzünle. Elimi uzatıp bileğini yakaladım.

Shannon kocaman olmuş gözleriyle bana baktı.

Bırak onu, pislik.

Kızı bırak.

Onun için doğru olanı yapamazsın.

"Al..." Torpido gözüne uzandım, deri bir kılıf çıkardım ve içerideki CD sürüsünü karıştırdım. İstediğimi bulduğumda duraksayıp, "Dokuzuncu parçayı dinle," dedim. CD'yi neredeyse eline tutuşturarak omuz silktim. "Bana seni hatırlatıyor."

CD'yi dikkatle tutarken, "Tamam," diye cevap verdi. "Dinleyeceğim."

"Güzel."

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Kapıyı hızla kapatıp aceleyle uzaklaşmadan önce, "Hoşça kal, Johnny," diye fısıldadı.

"Hoşça kal, Shannon," diye karşılık verdim. Benden uzaklaşırken her hareketini izliyordum.

Tehlike.

Çok büyük bir tehlikeyle karşı karşıyaydım.

Beynim çalkalanırken, hormonlarım çıldırmışken ve hayat yoluma küçük, kahverengi saçlı bir olay örgüsü fırlatmışken tüm yolu otomatik pilot halinde eve doğru sürerek geçirdim.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, arka taraftaki her zamanki yerime park edene kadar okul çantasının arabamda kaldığını fark etmemiştim.

İnleyerek başımı direksiyona vurdum ve birinin duruma müdahale etmesi için dua ettim.

Buna ihtiyacım vardı.

Çünkü bu kız beni mahvedecekti.

Yarım saat sonra evinin kapısının önünde beklerken avuçlarım ter içinde kalmıştı ve kalbim hızla çarpıyordu.

Burada ne yapıyordum?

Bu delilikti.

Okul çantasını yere bırak ve siktir git, diye tembihledi mantıklı yanım.

Tabii ki dinlemedim.

Hayır, onu dinlememiştim çünkü bunun yerine kapıyı çalmak zorundaydım.

Kapının diğer tarafından merdivenlerden inen adımların sesi geldi. Bir anahtar kilidi çevirdi ve Shannon ortaya çıktı. Tam karşımda duruyordu, ondan uzaklaşmam konusundaki her türlü düşünceyi yok ediyordu.

"Merhaba, Johnny," dedi nefes nefese. Gözlerini kocaman açmıştı, sonumu getirecek bir şekilde bana bakıyordu. "Geri dönmüşsün."

Evet, geri dönmüştüm.

Peşinde dolaşan kötü bir koku gibiydim.

"Ah, evet... buraya geri döndüm." Başımı sallayarak çantasını omzumdan indirip ona uzattım. "Bunu yine arabamda unutmuşsun."

"Çok özür dilerim." Yanakları pembenin en sevimli tonuna bürünmüştü. "Kapıyı ne zamandır çalıyordun?" Çantasına uzanıp aldıktan sonra evin içine bıraktı. "Duştaydım."

Evet, bunu görebiliyordum.

Uzun saçları açıktı, nemli bukleler halinde vücudundan aşağı dökülüyordu. Üstünde beyaz bir yelek ve hayatımda gördüğüm en küçük şort vardı. Beynimin algılayabildiği tek şey çıplak teniydi, gerçekten çok fazla noktayı görebiliyordum.

"Özür dileme," dedim huysuzca. Düşüncelerime değil sözlerime odaklanmaya çalıştım. "Ayrıca hayır, buraya geleli çok olmadı."

Dikkatimi tekrar yüzüne çekerek, "Çantayı geri getirdiğin için teşekkürler," diye cevap verdi. "Fark etmemiştim bile. Sabah gerçekten çok paniğe kapılırdım."

"Tekrar söylüyorum, önemli değil," diye cevap verdim. Ardından ona aptal bir eşyaymış gibi bakmaya devam ettim.

Bu hiç de garip değildi.

Uzaklaş, Johnny.

Kızı rahat bırak.

"Bu akşam antrenmanın var mı?"

Evet.

"Hayır."

Gergin bir sesle, "İçeri gelmek ister misin?" diye sordu.

Kaşlarım havaya kalktı. "İçeri mi?"

Altdudağını ısırıp omuz silkti.

Emin görünmüyordu.

Sanki beni evine davet etmemesi gerekiyormuş gibi davranıyordu.

"İçeri *gelmemi* istiyor musun?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

Utangaç bir şekilde başını salladı ve kapıyı içeriye doğru açtı. "Eğer istiyorsan?"

Yapma, dostum, diye uyardı beynim. *Kendini günaha sokma.*

Tüm sağduyuma rağmen içeri adım attım.

Ellerimi ceplerime sokarak kapıyı hızla tekrar kilitlemesini izledim.

Dikkatimi harap olmuş ev yerine ona odaklamıştım.

Ev düzenliydi ama duvarların yeniden sıvanmaya ve boyanmaya ihtiyacı vardı.

"Akşama kadar kimse olmayacak." Beni kısa koridordan geçirip mutfağa doğru yönlendirdi.

Bu iyi bir bilgi değildi.

Hem de hiç iyi değildi.

"Bir kutu kola ister misin?" Buzdolabını açarak iki kutu kola alırken gülümsedi. "Joey tam bir kola bağımlısı, her zaman orijinalinden alır."

Bana bir kutu uzattı ama başımı iki yana salladım.

"Kola içemem." Gülümsemesi kaybolunca kendimi bir aptal gibi hissettim.

"Ah."

"Normalde isterim," dedim hızlıca. "Ama antrenman döneminde-yim."

"Ah, evet," diye mırıldandı. Kolalardan birini buzdolabına geri koydu. "Ragbi olayını unutmuşum."

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Evet, ragbi olayı."

Shannon bana baktı, benim hissettiğim kadar kararsız görünüyordu.

"Odama gelmek ister misin?"

Kaşlarım havaya kalktı ve... kalp atışlarımdaki ani hız artışıyla birleşti. "Senin odana mı?"

Kızararak saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Normalde aşağıda pek durmam... Yani duruyorum ama durmuyorum. Çünkü... ben..." dedi aceleyle. Sesi kesilirken derin bir iç çekti. "Boş ver, aptalca bir şeydi..."

"Tamam."

Gözleri büyüdü. "Tamam mı?"

Başımı salladım. "Yolu göster."

Avucumu alnıma vurmadan önce arkasını dönmesini bekledim.

Çok aptaldım.

Bu içeri girmekten daha kötüydü.

Bu yanlıştı.

Yanlış olduğunu biliyordum.

Buna rağmen, onu dar merdivenden yukarı kadar takip ettim. Yere dağılmış *Lego* parçalarından kaçtım ve çıkarken çocuk oyuncaklarının üzerine bastım.

Shannon'ın beni götürdüğü yer, evin ön tarafındaki küçük yatak odasıydı.

Yanımdan geçti, bu kadar küçük bir alanda hareket etmesi kolay değildi. Yatağına ulaşmak için gereken dört adımı atmadan önce kapısının kilidini çevirdi.

Bu sırada onun küçücük yatak odasında bir sopa yutmuş gibi duruyor, şimdi ne yapmam gerektiğini düşünüyordum.

Odanın uzak tarafına itilmiş tek kişilik yatak duvarın tüm genişliğini kaplıyordu. Yanında bir komodin bulunuyordu, bir de karşı duvara yaslanmış çekmeceli dolap vardı. Bunlar haricinde içeride çok fazla eşya yoktu.

Shannon sessizce, "Sekiz kişilik bir aile için küçük bir ev," diye onayladı. Etrafa baktığımı fark etmişti. Kolasını yatağının başucundaki şifoniyere bıraktı ve omuz silkti. "Tek kız benim, bu yüzden küçük odayı ben aldım."

Yatağına doğru yürüyüp otururken, "Güzel bir oda," diye cevap verdim.

Zaten tehlikeli bölgedeydim.

En azından rahat bir şekilde hareket edebilirdim.

Shannon buruk bir gülümsemeyle "Yalan söyleme," diye cevap verdi. "Burası bir çöplük."

"*Hayır*," diye düzelttim. "Güzel bir yer."

Küçük, mor boyalı yatak odasına bakarak bir televizyon seti aradım ama bulamadım.

Televizyonu yoktu.

Müzik sistemi de yoktu.

Ama kitapları vardı.

Bir sürü kitabı vardı.

"Okumayı sevdiğini söylediğinde dalga geçmiyormuşsun." Yatak odasının zeminine, pencere pervazının altındaki kısma düzgünce dizilmiş kitap yığınlarına baktım. Ardından ona doğru dönüp sırıttım. "Sen de küçük bir inek misin, Shannon Lynch?"

"İnan bana, ben de kendime inek diyebilmeyi dilerdim," dedi yüzünü buruşturarak. "Okumayı seviyorum ama akademik olarak zeki sayılmam."

İnanamayarak kaşlarımı çattım. "Saçmalık."

"Hayır, gerçekten değilim," derken başını salladı. "Derslerimi takip edebilmek için çok çalışmam gerekiyor ve çoğu sıradan dersler."

Konuşma ilerledikçe rahatlayarak, "Seni en çok zorlayan dersler hangileri?" diye sordum.

Bununla başa çıkabilirdim.

Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek bir canavarı besliyor ve diğer canavarın dikkatini dağıtıyordu.

"İşletme," diye cevap verdi Shannon. Bu düşünce karşısında burnunu kıvırmıştı. "Ayrıca Matematik... Sayılarla aram çok *kötüdür*."

"Bunlar en sevdiğim dersler," dedim çenemi kaşıyarak. "Gelecek yıl bitirme sertifikası için İşletme ve Muhasebe alıyorum."

"Başka hangi dersleri alıyorsun?" diye sordu. Sesi gerçekten bununla ilgileniyormuş gibi geliyordu.

"İrlandaca, İngilizce, Matematik, Muhasebe, İşletme..." diye devam etmeden önce sırtımı duvara yasladım. "Tarih ve Fransızca."

"Neden Fransızca?"

Çünkü okulu bitirdiğimde oraya taşınma ihtimalim çok yüksek.

"Üniversite için bir dile ihtiyacım var," dedim bunun yerine. "Fransızca benim için çok uygun."

Shannon etkilenmiş görünerek, "İleri seviye mi?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Gerçekten mi?" Gözleri büyüdü. "Hangileri?"

"Hepsi."

"Neden şaşırmadım acaba?" diye takıldı Shannon. Bacaklarını altına sıkıştırıp yüzü bana dönük olacak şekilde oturdu. "Bir de *bana* inek diyorsun."

Kaşlarımı çatarak, "Okul benim için hiçbir zaman bir sorun olmadı," diye itiraf ettim.

"Aferin sana," diye fısıldadı. "Ben başlangıç seviyesinden zar zor geçtim."

"Sana yardım edebilirim," diye teklif ettim düşünmeden.

"Ne yani... şimdi mi?" dedi tiz bir sesle.

"Sonrası da olabillir." Omuz silkerek bunun pek umursamıyormuş gibi davrandım. "Ne zaman istersen."

"Bu senin sık yaptığın bir şey mi?" O büyük, kararsız gözleriyle beni izliyordu. "Başka öğrencilere ders veriyor musun?"

Sana ders verirdim.

Bunu cevaplamak yerine, "Haziran ayında bitirme sınavın var, değil mi?" diye sordum.

Shannon başını salladı.

"Ben o sınavdan geçtim," diye açıkladım. Umutsuzca ses tonumu umursamaz ve yumuşak tutmaya çalışıyordum. "Dersleri seninle birlikte gözden geçirecek birine ihtiyacın olursa bana haber vermen yeterli."

"Bunu benim için yapar mısın?" diye sordu, yumuşak bir tonla.

Senin için neredeyse her şeyi yaparım.

"Evet," diye cevap verdim. Ses tonumdaki huysuzluğa engel olamıyordum. "Yaparım."

"Ama çok meşgulsün."

"Bu önemli değil."

"Neden sürekli bana yardım etmeye çalışıyorsun, Johnny?" diye fısıldadı. Mavi gözleri içimde delikler açıyordu.

İşte milyon dolarlık soru buydu.

Nasıl cevap vereceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Doğruyu söylemeye karar vererek, "Çünkü istiyorum," dedim sonunda. "Sana yardım etmek istiyorum, Shannon."

"Öyle mi?" diye fısıldadı.

"İstiyorum." Aptalca bir şey yapmadan önce bakışlarımı ondan ayırarak küçücük yatağında rahat etmek için yer değiştirdim. "Şimdi kitaplarını getir ve bana nerede zorlandığını göster."

Shannon yataktan fırlayıp kapıya doğru koşarken, "Evet, olur," diye cevap verdi. Fakat bir an sonra, "Emin misin?" diye sormak için kapının önünde durdu.

Hayır.

"Ben her zaman eminim, Shannon."

Gülümseyerek başını salladı ve çantasını almak için aceleyle merdivenlerden indi.

"Lanet olsun." Cebimden telefonumu çıkarıp Gibsie'ye hızlı bir acil yardım mesajı yazdım ama göndermeden önce hepsini sildim.

Sinirli bir nefes vererek Jason'a bir mesaj yazdım ve öğleden sonraki havuz seansına gelemeyeceğimi bildirdim. Ardından antrenörümün arayıp küfürler yağdırmasına fırsat vermeden telefonumu hızla kapattım.

Yanlış yaptığımı zaten biliyordum.

Geçen hafta dün yapılacak seansla birlikte birkaç havuz programını daha kaçırmıştım.

Shannon yüzündendi.

Çünkü o atladığında, ben de uçurumun kenarından peşinden gidiyordum.

Antrenörümün bana zaten bildiğim bir şeyi söylemesine gerek yoktu.

Kafamı tekrar oyuna vermem gerektiğini söyleyecekti.

Bana bağırarak geleceğime ve nefes almaktan bile daha önemli olan testi geçmeye odaklanmam gerektiğini söyleyecekti.

Ama odaklanamıyordum.

Aklım başımdan gitmişti.

Tamamen boka batmıştı.

Yatak odasında oturduğum kızın içinde kaybolmuştum.

Shannon çantasıyla döndüğünde telefonumu okul pantolonumun cebine geri koydum.

"Matematik kısmını halledebilseydim sanırım bu o kadar da zor olmazdı," dedi çantasını yatağa doğru çekerken. Biraz soluk soluğa kalmıştı.

Çantayı yere bıraktıktan sonra koşarak kapısına gitti ve kilidi hızla çevirdikten sonra yatakta bağdaş kurup bana doğru döndü.

"Eski okulumda odaklanmakta zorlanıyordum," dedi çantasını karıştırırken. "Dil derslerime uyum sağlamayı başardım ama matematiği aksattım."

Bunu biliyordum.

Dosyasında bununla ilgili her şeyi okumuştum.

"Bu anlaşılabilir bir durum," dedim başımı sallayarak.

Shannon bana temkinli bir ifadeyle baktı. "Neden anlaşılabilir olsun ki?"

Kahretsin.

Lanet olsun.

"Çünkü geçiş sertifikası için çılgınca sayıda ders almanız gerekiyor," diye blöf yaptım. "Hepsinde iyi olamazsın," dedim omuz silkerek.

"Eminim öyledir," diye cevap verdi. Dikkatini tekrar çantasına çevirdiği sırada felaket önlenmişti. Matematik kitabını çıkarıp yatağın üzerine bıraktı. "Dur tahmin edeyim... Geçiş sertifikan için tüm ileri seviye dersleri aldın, değil mi?"

Utanmış hissederek, "Ver şu kitabı bana," diye homurdandım.

"Hepsi A mıydı?" diye alay etti Shannon.

"Hayır." Ders kitabının sayfalarını karıştırdım. "Orta seviye fen dersinden C aldım. "Sonra içimi çekerek, "Diğerleri ileri seviye A'ydı," diye itiraf ettim.

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım, vücudumu bir sıcaklık ele geçirmişti ve rahatsız hissediyordum.

"Çok akıllısın demek?"

Omuz silktim.

"Tek A notunu fen dersinden aldım," diyerek sesli düşündü. "Bu benim tek ileri seviye dersim."

"Önünde şapka çıkarıyorum," diye mırıldandım. "Çünkü ben fen dersinden nefret ederim."

"Kes şunu," diye kıkırdadı. "Fen dersi o kadar da kötü değil."

Kaşlarımı kaldırdım. "Matematik gibi mi?"

Shannon yüzünü buruşturdu. "Tamam, haklısın."

"Hadi ama," dedim sırıtarak. Dikkatimi yeniden elimdeki kitaba vermiştim. "Not defterini çıkar, ben de sana biraz ders anlatayım."

"Demek bana ders anlatacaksın?" dedi kıkırdayarak. Tanrım, bu çok hoş bir sesti.

Shannon çok nadiren gülüyordu.

Bu sesi tekrarlaması için başka neler yapabileceğimi düşündüm.

Aklıma bir yığın fikir gelmişti... Korkunç, berbat fikirlerdi.

Konsantre ol, Kavanagh.

Ben de öyle yaptım.

Sonraki bir saat boyunca onunla birlikte ödevlerini gözden geçirdim ve problemleri çözmeye çalışırken onu dikkatle izledim.

Matematiği zor bulduğunu söylerken şaka yapmıyordu.

Bu derste ciddi sorunları vardı.

Onun çırpınışını görmek hemen ortaya atlayıp sorunu bir buldozer gibi ezip geçerek çözmek istememe sebep oluyordu. Uzun bacaklarım

yatağının kenarından sarkacak şekilde yan yatmıştım. Önümüze gelen her toplamayı, denklemi, kesri ve yüzdeyi çözerken yaptığım şey tam olarak buydu.

En büyük sorunlarından biri, hesap makinesini nasıl verimli kullanacağını bilmemesiydi.

Kısa bir süre sonra *Sin*, *Cos* ve *Tan* terimleri hakkında hiçbir fikri olmadığını keşfettim.

Blöf yapıyor ve açıkça bilmediği halde ne yaptığını biliyormuş gibi davranıyordu.

Sonunda pes edip hesap makinesini kucağıma atarak ne yaptığı konusunda en ufak bir fikrinin bile olmadığını itiraf etmişti. Bunun ardından ona temel işlemleri anlattığım bir kırk beş dakika daha geçirdik.

Sonunda elinde silgiyle defterinin üzerinde gezinmeden problemleri çözmeye başladığında, bu özel ders girişiminden başarılı çıkmışım gibi hissediyor ve onunla çok gurur duyuyordum.

Bir problemi çözdüğünde, o kocaman mavi gözleri parlıyordu ve bunun karşısında duyduğum gerçek tatmin duygusu çok yoğundu.

Tam da Gibsie'nin haklı olduğunu ve bu arkadaşlık işini yapabileceğimi düşünmeye başladığım sırada kendi sorunumla karşılaştım.

Aptalca bir hareketle gözlerimin hararetle bir şeyler karaladığı defterden ayrılıp vücudunda gezinmesine izin verdim.

Hâlâ bağdaş kurmuş oturuyordu ve yüzü bana dönüktü ama şimdi öne doğru eğilmişti. Bir toplama işlemi üzerinde sıkı bir şekilde çalışıyordu, duruşu yüzünden giydiği askılı bluzun sarkmasına neden oluyor ve bana sutyensiz göğüslerinin muhteşem bir görüntüsünü sunuyordu.

Yüce Tanrım.

Memelere bayılıyordum.

Bu kıza ait olanlar çok daha çekiciydi.

Küçük ve diri, pürüzlü pembe uçları olan göğüslere sahipti.

O kadar *güzeldi* ki.

Anında sertleşmiştim.

Shannon küçük elini koluma koyarak, "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Ha?" Bakışlarımı yüzüne çevirdim, tamamen mahvolmuştum.

"İyi misin?" diye tekrarladı. Mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti, ifadesi oldukça masumdu.

Bir insanın iyi olabileceği durumun en uzak noktasındaydım.

Ama onun iyiliği için zorla başımı salladım. "Evet, sadece biraz acıktım."

Sen ne bok yiyorsun, Johnny?

"Sana bir şey getirmemi ister misin?" diye sordu hemen. "Ne yemek istiyorsun?"

Seni.

Seni yemek istiyorum, Shannon.

"Şu soruları bitirsek iyi olacak," dedim huysuzca. "Saat geç oluyor."

Saatimi kontrol etmek için büyük bir çaba harcadım ama gerçekten *geç olduğunu* fark ettiğimde kaşlarımı çattım.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Saat altı buçuk olmuş."

Dört saattir onun odasında mıydık?

Zaman ne çabuk geçip gitmişti?

Normal zamanlarda hiçbir öğünümü atlamazdım.

Yorgun bile değildim.

En son ne zaman dört saat oturduğumu bile hatırlamıyordum.

Böyle bir şey hiç olmamıştı.

Tanrım, bu kız bana her şeyi unutturuyordu.

"Evet, tabii ki," diye mırıldandı Shannon. Telaşlandığında yaptığı o sevimli hareketle ağzından çıkan sözcükler için çırpındı.

Merak etme, bebeğim, diye düşündüm kendi kendime. *Ben de telaşlıyım.*

"Bana yardım ettiğin için gerçekten minnettarım." Kitaplarını kapatıp çantasına geri yerleştirdi. "Bana çok yardımcı oldun," diye eklemeden önce bir nefes verdi. "Yine."

"Bunu tekrar yapabiliriz," diye teklif ettim. "Eğer istersen?"

Yüzü aydınlanırken bana doğru yakınlaştı. "Gerçekten mi?"

Yavaşça başımı salladım ve uzanıp ona dokunma isteğime direndim.

"Senin için sorun olmaz mı?" Dizleri sol uyluğuma değene kadar yavaşça yaklaşırken gözleri kocaman açılmıştı.

"Hayır, Shannon." Dengesiz bir şekilde uzandım ve saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Benim için sakıncası yok."

Kes şunu, Johnny.

Hemen kes şunu!

Bunu yapmayı denedim.

Tanrı şahidim olsun ki, gerçekten bedenimi onun yatağından kaldırmaya çalışmıştım ama Shannon oradaydı. Tam karşımda duruyordu ve içimde biraz bile kararlılık bulamıyordum.

Orada öylece bekledim. Ne olacağını biliyordum, olmasına izin verebileceğim en kötü şeyin gerçekleşeceğini biliyordum ama her şeye rağmen bunu bir sonraki nefesimden daha çok arzuluyordum.

"Belki bir dahaki sefere kütüphanede çalışırız." Sonunda kelimelerimi bulmuştum. "Ya da okulda."

Küçük, kalp şeklindeki başını aşağı yukarı salladı. "Tamam."

"Çünkü burada olmamalıyım," dedim kısık bir sesle. "Senin odanda."

"Biliyorum," diye cevap verdi. Sesi alçak ve kararsızdı.

"Bu, şey..." Derin bir şekilde yutkundum. "Artık eve gitsem iyi olacak."

"Johnny?" diye fısıldadı.

"Evet?"

"Hey," diye nefes alarak yaklaştı.

"Hey," diye mırıldandım. Yorganını o kadar sert sıkıyordum ki kumaşı yırtacağımdan emindim.

"Johnny?" diye tekrar fısıldadı.

"Evet?"

"Şimdi sana sarılacağım." Bacağını benimkinin üzerinden geçirdi. "Sorun olur mu?"

Sakın yapma.

Bu kızı asla unutamayacaksın.

"Hayır," derken hırıltılı bir nefes verdim. O üzerimde gezinirken kalbimin göğüs kafesime çarptığını hissedebiliyordum. "Sorun değil."

"Bugün için teşekkürler," diye fısıldadı kulağıma.

"Rica ederim," diye karşılık verdim kısık sesle. Kendime hâkim olmaya çalışıyordum.

Ellerini sakın onun üzerine koyma.

Artık çok geçti.

Ellerim kendiliğinden hareket ederek kalçalarını kavramak için ileri atılmıştı.

Onun üzerimde olmasının verdiği his çok başkaydı.

Her şey çok fazlaydı.

"Gitmeliyim," diye inledim. Onu kucağıma çektim, kendimi yukarı doğru itme isteğime engel olamıyordum.

Kasıklarımdaki acıyı sikeyim.

Bu kız için yanıp tutuşuyordum.

Shannon kollarını omuzlarıma sardı ve şimdiye kadar gördüğüm en *iyi* sarılmayla kalçalarını üzerimde nazikçe hareket ettirdi.

"Gitmeni istemiyorum," diye inledi... Gerçekten de kulağımın dibinde inlemişti.

İnleyerek öne doğru eğildim ve onu sertçe kendime doğru çektim. Ona sarıldım, sürtündüm ve aklımı onda kaybettim.

Ateşle oynuyorsun.

Bu kız seni mahvedecek.

Lanet olsun.

Yüzümü onun muhteşem boynuna gömdüm. Ondan geri veremeyeceğim bir şey almadan önce kutsal bir müdahalenin beni durdurması için dua ederken, "Gitmeliyim," demeye devam ettim.

O benden bir daha asla geri alamayacağım bir şey almadan önce.

Çünkü hiç kimse için bu kadar çok şey hissetmemiştim.

Bu gerçek karşında, ona asla bencil bir şekilde davranamayacağımı biliyordum.

"Shannon, artık gerçekten eve gitmem gerekiyor," dedim tok ve sert bir ses tonuyla. "Gerçekten."

"Ah... tabii ki. Çok özür dilerim," diye fısıldarken kucağımdan indi. "Eğer istediğin buysa?" Bunu sorarken yatağının uzak köşesine çekilmişti.

Hayır.

Hayır, istediğim asla bu değildi.

Ama yapılacak doğru şey buydu.

Lanet olsun!

Sahip olduğumu bilmediğim bir iradeyle yatağından atlayıp ayağa kalktım.

Sırtımı ona dönerek pencereye doğru yürüdüm ve dışarı bakıyormuş gibi yaparken pantolonumdaki büyük sorunu gizlice düzelttim.

Burada böyle durarak muhtemelen korkmasına sebep olduğumu biliyordum ama sakinleşene kadar yürümem mümkün değildi.

Canım yanıyordu ve uyarılmıştım.

Korkunç bir kombinasyondu.

Sakinleştirici birkaç nefes alarak gözlerimi kapattım. Kontrolümü sağlamaya çalışırken ölmüş büyükannemden -Tanrı ruhunu kutsasın- Gibsie'ye kadar akla gelebilecek her türlü seksi olmayan şeyi düşündüm.

Shannon tekrar konuştuğunda kendimi toparlamayı başarmıştım.

"Johnny?" Yatağın üzerindeki yerinden kısık bir sesle konuşmuştu. "Özür dilerim."

"Özür dileme," derken ses tonum tok ve boğuktu. Arkamı dön-

düğümde onu travmatize etmeyeceğimden emin olmuştum. "Her şey yolunda. Ben sadece... şimdi eve gidiyorum."

"Tamam." Utangaç bir şekilde başını sallayarak yataktan indi. "Seni kapıya kadar geçireyim."

Adımlarını takip ederken vücudundan uzak durmaya çalıştım. Eğer bunu yapmazsam onu yatak odasına geri götürüp her şeyi berbat etme ihtimalimin çok yüksek olduğunu biliyordum.

Bu kızdan her uzaklaştığımda olduğu gibi, ayrılma zamanı yaklaştıkça daha da depresif hissediyordum.

"Sanırım yarın görüşürüz?" dedi dışarı çıktığımda.

"Evet." Elimi cebime sokarak arabamın anahtarlarını çıkardım. "Kesinlikle görüşeceğiz."

"Bugün için tekrar teşekkürler."

"Bana odanı gösterdiğin için teşekkürler," diye cevap verdim. Bu aptalca cevabım karşısında içten içe utanmıştım.

Shannon gülümseyerek. "Ah, sorun değil. İstediğin zaman görebilirsin."

Yaptığı hata karşısında sırıttım.

"Ah, Tanrım." Elini ağzına götürdü, gözleri kocaman açılmıştı. "Ben..."

"Sakin ol," diye kıkırdadım. "Ne demek istediğini anladım."

Sonra kendime işkence etmeye meraklı mazoşist bir piç olduğum için ona doğru bir adım attım ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Hoşça kal, Shannon."

"Hoşça kal, Johnny," diye fısıldadı. Şimdi kapının eşiğinde titriyordu.

Arkamı döndüm ve ona bakmaya cesaret edemeden doğruca arabama yürüdüm.

Mazoşist olup olmamamın bir önemi yoktu, eğer geri dönüp o gece mavisi gözlere bir daha bakarsam içinde boğulacaktım.

52
ACI BİR HAYAT DENEYİMİ SHANNON

"Ayakta ne yapıyorsun?" diye bağırdı babam. O gece Johnny gittikten sonra acil bir temizlik yaparken aptalca kanepede unuttuğum telefonumu almak için oturma odasına girmiştim.

"Telefonumu burada unutmuşum," diye hızlıca açıkladım. Johnny yüzünden dikkatim o kadar dağılmıştı ki tüm işlerimi rekor bir sürede bitirmek zorunda kalmıştım.

"O zaman al ve git," diye emretti babam. "United maçı var."

Eşyalarımı ortalıkta bırakmak bana göre değildi ama aklım bulutların üzerindeydi.

Johnny bulutu diye adlandırmak daha doğru olabilirdi.

Bu öğleden sonra onu yatak odama götürerek tehlikeli bir Rus ruleti oynadığımı biliyordum.

Eğer babam eve gelseydi, beni öldürürdü.

Sorun şuydu ki, eğer fırsat bulursam bunu tekrar yapacağımı da biliyordum.

Onu kısa bir süreliğine bile olsa kendi alanımda görmek harikaydı.

Bu *özel* bir şeydi.

Kendimi *güvende* hissetmiştim.

O yakınımdayken hiçbir şey bana dokunamazmış gibi hissediyordum.

Biraz boktan bir şekilde, sanırım bunu bilerek yapmıştım?

Beni incitmesine izin vermeyeceğini bildiğim o kocaman çocuğu görebilmek için babamın eve *gelmesini* umuyordum.

Bu çılgınca bir düşünceydi.

Çıldırmış gibi davranıyordum.

Johnny'nin yatağımda oturup bana özel ders vermeyi teklif ettiğini düşünmek kalbimin göğüs kafesime çarpmasına neden oluyordu.

O çok zekiydi.

Gerçekten inanılmaz derecede zeki, sabırlı ve daha milyonlarca harika şeydi.

O gittikten sonra gecenin geri kalanını aşırı duygusal bir yoğunluk içerisinde, ne kadar pervasızca davrandığımı düşünerek geçirmiştim.

Kucağına o şekilde tırmanırken aklımdan ne geçtiği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama Johnny *karşılık verip* bana sarıldığı için umurumda bile değildi.

Beni bedenine hapsetmiş, o kadar sıkı sarılmıştı ki hâlâ dokunuşunun etkisiyle titriyordum.

Sonra bana veda öpücüğü vermişti.

Kabul ediyordum, sadece yanağımdan öpmüştü ama bu kadarı yeterliydi.

Dudakları vücuduma hiçbir mecburiyet olmadan dokunmuştu.

Şu anda, Bella bile umurumda değildi.

En azından bu gece için onu umursamıyordum.

Başıma inanılmaz derecede olumlu bir şey gelmişken kötü olasılıklar üzerinde durmak zor geliyordu.

Johnny'nin bana karşı bir şeyler hissetmediğini, beni onu gördüğüm şekilde görmediğini ve aramızdaki ilişkinin asla arkadaşlığın ilerisinde bir şey olmayacağını anlıyordum. Buna rağmen umursamıyordum çünkü yanımda kalmak konusunda kararlı görünüyordu.

Bana yardım etmek konusunda kararlı görünüyordu.

Bunun ne olduğundan emin değildim ama her ne olursa olsun, sona ermesini istemiyordum.

Onun arkadaşı olmaktan mutluydum.

Sadece onu hayatımda tutmak istiyordum.

Ne şekilde olduğu önemli değildi.

Kalmasını istiyordum...

"Sağır mısın?" Babamın sarhoş sesi düşüncelerime nüfuz ederek iç karartıcı bir patlamayla gerçekliğe geri dönmeme sebep oldu.

"Ha?"

"Sana lanet olası önümden çekilmeni söyledim," diye bağırdı kumandayı bana doğru fırlatarak. "Senin yüzünden maçı göremiyorum!"

Kumanda kalçama çarpıp yere düşünce pilleri fırladı ve kanepenin altına yuvarlandı.

"Özür dilerim." Aceleyle televizyonun önünden çekildim ve hızlı bir şekilde pilleri alıp kumandaya geri koymak için uğraştım.

"Neyin var senin böyle?" diye sordu babam. Kuşkuyla dolu bakışlarını üzerime sabitlemişti.

Yavaşça nefes vererek kumandayı sehpanın üzerine bıraktım ve telefonumu elime alıp ona baktım. "Nasıl bir şeyden bahsediyorsun, baba?"

Ters ters bakarken, "Tuhaf davranıyorsun," dedi suçlayıcı bir sesle. "Kendi kendine sırıtıyorsun."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmediğim için omuz silkmekle yetindim.

"Neler oluyor?" diye hırladı. Artık sert ve inatçı kahverengi gözleriyle beni bir şahin gibi izliyordu.

"Hiçbir şey olmuyor," dedim sessizce.

Koltuğunu arkaya iterek ayağa kalktı.

Bu hareket vücudumda bir dehşet tsunamisi yaratırken geriye doğru kaçtım.

"Ver şunu bana," diye emretti elini bana doğru uzatarak.

Kaşlarım havaya kalktı. "Telefonumu mu?"

"Evet, telefonunu," dedi ters bir şekilde. "Ver onu bana."

Titreyerek ona doğru yürüdüm ve telefonu avucuna bıraktım.

Hemen mesajlarımla arama listem arasında gezinmeye başladı.

Bunu yapmasının nedenini anlamamıştım. Yerinde o kadar çok sallanıyordu ki, bu haldeyken yazıları okuyabileceğinden şüpheliydim.

Ama kıpırdamaya da cesaret edemiyordum, dışarı çıkarsam işlerin karışabileceğini biliyordum.

"Numarası nerede?" diye sordu kocaman eliyle telefonumu tutarken.

"Kimin numarası, baba?" diye mırıldandım.

"Etrafında dolaşan çocuğun," diye hırladı. "Gazetelerdeki serseri."

Kalbim sıkıştı. "Ne?"

Bakışları telefonumdan bana kaydı. "Yan komşumuz Fran, senin okulundan bir çocuğu buralarda dolaşırken gördüğünü söyledi," dedi ağzında geveleyerek. "Bugün seni okuldan eve bıraktığını görmüş." Dikkatini tekrar telefonuma çevirdi. "Numarası nerede? Mesajları nerede? Kiminle sürtüyorsun? Onunla mı? O ragbi pisliği mi? Kavanagh piçi mi?"

Lanet olsun, Fran!

"Hiç kimseyle, baba," diye yalan söyledim yüzüne bakarak. "Bugün okulda rahatsızlandım ve Claire'le ağabeyi Hughie beni eve bıraktı."

"*Hughie Biggs* mi?" diye tısladı babam. Bir kez daha ayaklarının üzerinde sallandı. "O kendini beğenmiş gerzek mi? Bu yüzden mi yüzünde pis bir sırıtışla dolaşıyorsun?"

"Ne... Hayır!" Başımı iki yana sallayarak geri çekildim. "Hughie'yle birlikte değilim. Kimseyle birlikte değilim."

"Sana inanmıyorum," diye hırladı.

"Yalan söylemiyorum," dedim boğuk bir sesle. "Erkek arkadaşım yok."

"Orospuluk yapmak için erkek arkadaşın olmasına gerek yok," diye tısladı. "Annene sorarsan sana anlatır."

"Kimseyle görüşmüyorum," dedim panikle. "Yemin ederim, hiç kimseyle görüşmüyorum!"

Uzanıp iri elini omzuma koydu ve tenimi sertçe sıktı. "Eğer bana yalan söylüyorsan..."

"Söylemiyorum, baba," diye haykırdım. Dokunuşunun gücüyle bedenim iki büklüm olmuştu. "Lütfen..."

Sözlerim, babamın yumruğunun yanağıma temas etmesiyle kesildi. Bana o kadar sert vurmuştu ki başım bu güç karşısında geriye doğru savruldu.

Karşılık ver, Shannon.

Eline bir şey al.

Herhangi bir şey.

Bir şeyler yap.

Acı yüzümü yakıp kavururken gözlerim yaşlarla doldu ve yine *hiçbir şey* yapmadım.

Karşılık vermedim.

Kaçmaya çalışmadım.

Orada *öylece* durdum.

"Gel buraya," diye hırladı. Elini omzumdan ayırmadan parmaklarını kemiklerime gömüp beni mutfağa götürdü. Musluğa ulaşana kadar adımları hiç yavaşlamadı.

"Aç şunu," diye emretti.

Hiç tereddüt etmeden uzanıp musluğu açtım.

"Doldur şunu," diye emrederek bira bardağını kurutma tahtasından lavabonun haznesine fırlattı.

Neyse ki bardak kırılmamıştı. Elinden kurtulmak için bedenimi hareket ettirme isteğime direnerek hızla suyu doldurdum.

"Şunu görüyor musun?" diye tısladı telefonumu suyun içine bırakırken. "Gördün mü, kız çocuğu?"

Hareketsiz bir şekilde başımı salladım ve telefonumun bira bardağının dibine batışını izledim.

"Bana yalan söylediğini anlarsam, boğacağım tek şey telefonun olmayacak," diye hırladı. Parmaklarını omzuma öyle sert bastırıyordu ki

beynimden gelen bir komut olmamasına rağmen sırtım öne doğru b küldü. "Beni duyuyor musun?"

Tepeden tırnağa titrerken, "Duyuyorum," diye inledim.

"Sakın gidip ağabeyine hikâyeler anlatmaya kalkma," diye tısla kulağıma. "Yoksa ikinizi de sokak ortasında gebertirim," diye ekle beni itekleyerek.

Keşke yapsan, dememek için kendimi zor tuttum.

Çünkü biz gidersek Tadhg, Ollie ve Sean'a ne olacaktı?

Tadhg benden sonra geliyordu, eğer burada olmazsam babamın g zabını o çekecekti.

Bu düşünce midemi bulandırıyordu.

Elimi uzatıp yanağımı ovuştururken ağlamamak için kendimi zo tuttum.

Babam bana son bir kez baktıktan sonra başını iki yana sallad "Hadi git... Gözümün önünden kaybol."

Başka bir şey söylemeden, gözlerimden süzülen yaşlarla aceley odadan çıktım.

Senden nefret ediyorum! diye sessiz çığlıklar atarak odama doğru koş maya başladım. *Senden nefret ediyorum, lanet olası!*

Joey'nin odasının önünden parmak uçlarımda geçmeye özen gös terdikten sonra ses çıkarmamak için kendimi zorlayarak hızlıca yata odama girip kapıyı kilitledim.

Odamın ışığını söndürüp yatağıma girdim ve yorganı başımın üze rine çekip disk çalarımı aldım.

İki dakika bile geçmemişti ki yatak odamın kapısı hafifçe çalındı.

"Shan?" Kapının diğer tarafından ağabeyimin sesi geldi. "Her şe yolunda mı?"

Ona cevap vermemeyi düşündüm ama her şekilde doğru sonuc varacağını ve kıyametin kopacağını bildiğim için vazgeçtim.

Aoife'nın evinden daha yeni dönmüştü.

Tekrar gitmesini istemiyordum.

O yüzden bunun yerine, "Ben iyiyim, Joe. Sadece yorgunum," diy cevap verdim.

Ağabeyim tekrar konuşmadan önce uzun bir sessizlik oldu. "Emi misin?"

"Evet," diye mırıldandım. Parmaklarımı altdudağıma bastırarak tit remesini ve sesimin çatlamasını engellemeye çalışıyordum.

"Sesin iyi gelmiyor," dedi ağabeyim.

Lanet olsun.

Boğazımı temizleyerek, "Kadınsal sorunlar yaşıyorum," diye ekledim.

Kafası karışmış gibi, "Kadınsal sorunlar mı?" diye sordu.

"Regl dönemimdeyim."

"Tanrı aşkına. Bunu bilmeme hiç gerek yoktu, Shan," diye inledi Joey. Kapının diğer tarafında ürperdiğini hayal ettim.

Birkaç dakika sonra yatak odasının kapısının sesi kulaklarımı doldurdu.

Kesik kesik soluklar alarak yanaklarımı yakan sıcak gözyaşlarımı sildim.

Bir gün bu evden kurtulacaktım.

Kurtulduğumda buraya *asla* geri dönmeyecektim.

Johnny'nin karışık CD'si kulaklarımda çalarken, bu düşüncelerle ve içimdeki küçük umut kırıntısıyla huzursuz bir uykuya daldım.

53
YAPIŞKAN HEDİYELER
JOHNNY

Altı yaşımdan itibaren kendimi sadece ragbiye adamıştım.

Kendime ve yeteneklerime inanıyordum.

Topu elime aldığımda içimde bir şeyler canlanıyor, neredeyse da[illegible] ediyormuşum gibi hissettiren bir duygu tenimi kaplıyordu.

Akademiye gideceğimi biliyordum ve o noktaya ulaştığımda hiç [illegible]şırmamıştım.

Gideceğimden *o kadar* çok emindim.

Hayatta başka bir yolu kabul etmeyi reddetmiştim.

Profesyonel ragbi kariyeri benim hedefim, amacım, lanet olası ka-derimdi. Buna iki elimle sıkıca sarılıyordum.

Düşüncesizce davranmıyordum.

İstikrarlıydım.

Hedefe odaklanmıştım.

Azimliydim.

Kararlıydım.

Muhtemelen başka bir sürü olumsuz özelliğim de vardı ama ben sadece güçlü yönlerime odaklanıyordum.

Sadece oyunumu etkileyen zayıflıklarımı öğrenmek için çabalıyordum.

Zayıflığımın ne olduğunu keşfettiğim anda, kendimi düzeltmek için deli gibi çalışmıştım.

Oldukça kararlı bir insandım.

Verdiğim kararları ikinci kez düşünmek gibi saçmalıklarla uğraş-mazdım.

Bir karar verdiğimde ona sadık kalırdım.

Altı yaşındayken tutkumdan yola çıkarak bir kariyer yapmaya karar vermem bunun bir örneği olabilirdi.

Başarmıştım.

İşletme diplomasının benim için mükemmel bir alternatif olduğu-na karar vermem de sayılabilirdi.

Her şey işte bu kadar basitti.

Bir seçim yapıp ona sadık kalmıştım.

Seçimlerimde gerçekten çok dikkatli olmam gerekiyordu. Çünkü bir kez karar verdiğimde, bir şeyi aklıma koyduğumda, hatta daha da

kötüsü kalbime yerleştirdiğimde; bu düşünceyi saplantılı bir açlıkla takip etmek benim doğamda vardı.

Geri dönüş, ikinci bir ihtimal ve fikir değiştirmek yoktu.

Büyük ihtimalle, yaşadığım tereddütlerle kişiliğimin çok ilgisi vardı.

Bu yüzden insanlarla ve kızlarla asla bağ kurmuyordum.

Saplantılı bir kişiliğe sahip olduğumun farkındaydım.

Kariyerimin başlarındayken şu anda bulunduğum pozisyona gelmemin sebebi buydu.

Bunu bilmek durumu daha da iç karartıcı bir hale getiriyordu.

Birkaç ay içinde aklımı lanet olası bir kıza kaptırmıştım.

Peki ya kalbimi?

Lanet olsun, göğsümdeki taş parçası onca şeyin sonrasında çalışmaya başlamıştı. Kahverengi atkuyruğu ve mavi gözleriyle ruhumu yakıp kavuran üçüncü sınıftaki zayıf bir kıza bağlanarak tam bir ters köşe yapmıştı.

Bir sonraki hamlemde çok dikkatli olmalıydım. Onun benim için doğru kız olduğuna karar verdiğimde her şey bitecekti.

Bir kez kendimi ona adadığımda, kalbim onu *sahiplendiğinde*, alnıma "*Artık seninim, lütfen bana karşı nazik ol çünkü kalıcı olarak buradayım*" yazan bir etiket yapıştırabilirdim.

Bunların en korkutucu yanı, onunla her karşılaştığımda daha çekici göründüğü için kendimi zor tutuyor olmamdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Gibsie. Salı gecesi geç saatte kapıyı çalmadan yatak odama girmiş ve düşüncelerimden uzaklaşmamı sağlamıştı, bunu yaptığı için minnettardım.

"Ne yapıyormuş gibi görünüyorum?" Ona bakıp kalemimi masamın üzerine bırakarak sandalyemi ona doğru döndürdüm. "Ödev."

Gibsie'nin günün ya da gecenin herhangi bir saatinde evime gelmesi alışılmadık bir durum değildi.

Bu sefer yanında o lanet olası kedi olmadığı için mutluydum.

Kedisini de yanında getirmesi bir ihtimalden daha fazlaydı.

"Dostum, tam dayaklıksın." Gibsie okul çantasını masamın yanına fırlattı ve kollarını başının arkasında kavuşturarak kendini yatağımın üstüne attı. "Koçtan mesaj aldın mı?"

"Aldım," diye cevap verdim. O içeri dalarken çözmekle meşgul olduğum trigonometri problemini bitiriyordum. "Bu sefer Bayan Moore'dan başka birini bizi denetlemesi için kandırmayı başarmasını dileyelim."

Gibsie ürperdi. "O kadın kafayı yemiş."

"Evet, öyle," diye katıldım.

Koç yaklaşık bir saat önce Royce'un sonunda bizimle oynamayı kabul ettiğini bildiren bir grup mesajı göndermişti.

Maç cuma günüydü.

Dublin'de olacaktı.

Onların sahasına gidiyorduk.

Benim oynamamam şartıyla.

Kendi kendime sırıttım, koçlar üzerinde böyle bir etkim olduğu için mutluydum.

"Dublin pislikleri," diye homurdandı Gibsie. "Hayatı herkes için zorlaştırıyorlar."

"Alo, göt herif?" dedim. "Ben de bir Dublin pisliğiyim!"

"Sen hariç," dedi mahcup bir ifadeyle.

B sorusunun cevabını karalarken, "Her neyse, seni mağara adamı *Culchi*," diye homurdandım.

"Bunun sosyal olarak kabul edilebilir bir şey olmadığını biliyorsun," diye karşılık verdi Gibsie. "Bana *Culchie* demenin."

"Bana *Jackeen* demen de öyle," diye karşı çıktım. "Yine de bunu her gün yapıyorsun."

"Ama sen bir *Jackeen*'sin," diye karşı çıktı.

Gözlerimi devirdim. "Sen de hiçlikten gelen kokuşmuş bir *Culchie*'sin."

"Siktir git, şehirli çocuk."

"Sen de siktir git, taşralı çocuk."

"Sik kafalı herif."

"Asi mastürbasyoncu."

Gibsie alayla güldü. "Biz nasıl arkadaşız?"

Ödevime odaklanırken, "Bunu yıllardır kendime soruyorum, dostum," diye cevap verdim. "Hayatın çözülmemiş en büyük gizemlerinden biri bu."

"Ev ödevim var," dedi Gibsie.

Hiç vakit kaybetmeden, "Biliyorum," diye yanıt verdim. "Çantanı masama fırlatma şekline bayıldım."

"Bunu yapamam," dedi inleyerek.

"Hayır," diye düzelttim sakince. "Yapabilirsin." Hesap makinemi çıkarıp ihtiyacım olan formül üzerinde çalıştıktan sonra çıkan sonuçları notlarıma karaladım. "Sadece çok tembelsin.

"Çok zor," diye sızlandı.

"Hayat zordur, Gibs," dedim. "Kitaplarını çıkar. Yine senin için ödevlerini yapmayacağım."

"Ama sen bu işte benden çok daha iyisin," diye inledi Gibsie.

"Bunu beş dakika önce bana küfreden adam söylüyor," diye cevap verdim.

"Bunun bir iltifat olduğunu biliyorsun," diye karşı çıktı. "Hadi ama, Johnny..."

"Pekâlâ, tamam. Ama yorgunum ve sabah okuldan önce havuza girmem gerekiyor. Bu yüzden sadece bir dersinin ödevini yapacağım," diye tersledim kendi işimi bitirirken. "Zehrini seç."

"İngilizce," dedi başını sallayarak. "Yarın için bir kompozisyon ödevim var."

Derin bir iç çekerek çantasının fermuarını açtım ve kitabını dışarı çıkardım.

"Gelecek yıl sınavlardan önce bu kitapları okuman gerekeceğini biliyorsun, değil mi?" diye ekledim. "Çalışmadan oraya gidersen dünyadaki tüm ödevler bile sana yardımcı olamaz."

Gibsie sırıttı. "Söz veriyorum, Paskalya'da derslere yetişeceğim, baba."

"Bana bu *baba* saçmalığını yapma," diye homurdandım ödevini hızla hazırlarken. "Çabalamaya başlamalısın, Gibs," derken dikkatimi tamamen işe verdim. "Cuma günü okuldan ayrılıyoruz, dostum. Bu iki haftalık arayı kendini toparlamak için kullanmalısın."

"Yapacağım," diye homurdandı.

"Öyle yapsan iyi edersin," dedim uyarırcasına.

Yirmi dakika boyunca sessizce çalışmama izin verdi, bu onun için tüm zamanların rekoruydu. Ancak sonra konsantrasyonumu bozarak, "Bella'nın okulda çevirdiği oyunu hallettin mi?" diye sordu.

"Tabii ki hallettim," diye homurdandım. Aklıma geldikçe hemen sinirleniyordum. "Net bir şekilde anlaması için ona biraz önce mesaj gönderdim."

"Shannon iyi mi?" diye sordu. "Ona ne söylemiş?"

Paragrafı bitirirken, "İyi şeyler söylememiş," diye mırıldandım. "Bana anlatmadı, dostum. Ama Bella'nın ağzından çıkanların ne kadar zehirli olduğunu gayet iyi biliyoruz."

"Off," diye inledi. "Ona nasıl dokunabildiğini bile bilmiyorum."

Ürpererek, "Ben de bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Bu arada?" derken bir kez daha dikkatimi dağıttı. "Yine buldozer gibi ezip geçtin."

Ona ters ters bakmak için döndüm. "Geçmedim."

"Evet, dostum. Aynen öyle yaptın," diye kıkırdadı. "Geçen haftaki '*Kurtar beni, Gibsie. Lütfen beni kendimden kurtar!* konuşmandan sonra seni durdurmaya çalıştım ama beni dinlemedin ve bir yük treni gibi her şeyi ezip geçerek içeri daldın."

"Peki, ne yapmam gerekiyordu?" Elimdeki kalemi fırlatıp attım. "Bella benim yüzümden okulun yarısının önünde ona *sürtük* derken hiçbir şey yapmadan öylece duracak mıydım?"

Bir yastığı kabartarak, "Bella *ona* sürtük mü dedi?" diye sordu Gibsie. "Konuşana bak."

"Biliyorum," diye homurdandım. "Ben de öyle söyledim."

"Demek Shannon'la birlikte öğle yemeğinden sonra okuldan çıktınız ve geri dönmediniz," dedi kaşlarını çatarak. "Onu yine arabana mı bindirdin?"

"Olabilir," diye mırıldandım.

"Onu eve bırakmak *dışında* bir şey yaptın mı?"

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum," dedi omuz silkerek. "Kendini çaya davet ettirmek ya da bunun gibi tipik bir Johnny numarası?"

Başımı öne eğdim.

"Buldozerlik yaptın," diye güldü Gibsie.

"Kapa çeneni," diye mırıldanırken masadan uzaklaştım.

Bu gecelik işim bitmişti.

Konsantrasyonum çoktan yok olmuştu.

"Bu A- alır." Özenle yazılmış beş sayfalık kompozisyonunu gösterdim. "Biraz minnettar ol."

"Minnettarım," diye temin etti beni gülümseyerek. "Sanırım arkadaş kavramını tekrar gözden geçirmen gerekiyor. Sana bu sabah söyledim ve tekrar söylüyorum, bu asla işe yaramayacak."

"Hayır," dedim başımı iki yana sallarken. "Yanılıyorsun. Arkadaşlık işini *yapabilirim*."

"Belli ki yapamıyorsun," diyerek sessizce güldü. "Âşık çocuk."

"Bugün ona sadece yardım ettim," diye bağırdım. Giderek daha fazla geriliyordum. "*Arkadaşlar* böyle şeyler yapar."

"Bu arada, Robbie Mac öğle yemeği sırasında Claire'den Shannon'ın numarasını alıp alamayacağımı sordu," dedi Gibsie. Umursamaz bir ses

tonuyla konuşurken dirseklerinin üzerinde doğrulup bana bakarak konuşmaya devam etti. "Küçük Shannon'ı hafta sonu sinemaya götürmek istediğini söyledi."

"Umarım o pisliğe gereken cevabı vermişsindir!" diye tısladım. "Gibs, o aptala kızın numarasını vermesen iyi edersin."

Tekrar yatağa uzanıp güldü. "Seninle dalga geçiyorum. Robbie intihara meyilli değil. O gün bütün çocuklar seni çok net bir şekilde duydu, kaptan."

Ona ters ters baktım. "Bu hiç komik değil."

"Çok komik," diyerek sessizce güldü. "O kıza karşı gerçekten ümitsiz vakasın," diye ekledi sırıtarak. "Aletini ve hayalarını çalışır hale getirsen iyi olur, delikanlı. Hiçbir kız kırık bir penis istemez."

"Ben..." Duraksayarak burnumun kenarını sıktım ve devam etmeden önce içimdeki sabrın her bir zerresini çağırdım. "Onunla bu toplara girmeyeceğim, aletim ve hayalarım da sadece beni ilgilendirir."

"Ben sadece seni düşünüyorum," diye cevap verdi Gibsie. "Ah, neredeyse unutuyordum..." Elini kot pantolonunun cebine sokup seyahat boy bir şişe çıkardı. "Al," derken şişeyi odanın diğer ucundan bana doğru fırlattı. "Benim hayalarımdan seninkilere."

Şişeyi havada yakaladım ve üzerindeki açıklamayı okudum.

"Kayganlaştırıcı mı?" diye bağırdım. "Tanrım, Gibs."

"Hey... Deneyene kadar eleştirme," diye alay etti. "Sana bunu alabilmek için bir düzine farklı eczacı gezerek büyük bir çaba harcadım." Kaşlarını oynatarak ekledi. "Eczacı bana bunun *hassas bir dokunuş* olduğunu söyledi."

Ona bakakaldım. "Yarısı boş."

Omuz silkti. "Sana önermeden önce test etmem gerekiyordu."

Şişeyi hemen yatak odamın zeminine fırlattım.

Ellerimi kalçalarıma silerek, "Sen tam bir pisliksin," diye inledim. "Tanrım."

"Dar görüşlü olma," diye kıkırdadı Gibsie. "Bu son derece normal."

"Kayganlaştırıcı *normal*," diye kabul ettim. "Ama sen değilsin."

"Sorunun ne olduğunu anlamıyorum," diye homurdandı. "Sana bir hediye aldım. Bunda garip bir şey yok. Hayatınla ilgilendiğim için bana teşekkür etmelisin."

"Dostum, az önce aletime hediye aldın," diye kestirip attım. "Bundan daha garip bir şey olamaz."

"Her neyse, dostum," dedi omuz silkerek. Bu konuşmayı hiç umursamıyormuş gibi görünüyordu. "Kimin ne düşündüğü umurumda değil."

"Evet, Gibs," diye cevap verdim. "Sanırım bunu gayet iyi anladık."

"Ama kimin bunu umursayacağını biliyor musun?" diye sordu sırıtarak. "Senin Shannon'ın."

"O *benim* Shannon'ım değil," diye bağırdım.

"Eğer lanet olası sorununu çözmezsen asla da olmayacak!" diye cevap verdi.

Tanrım...

"Değişen bir şey yok," dedim elimden geldiğince sabırlı bir ses tonuyla. "O toplara giremem, girmem ve *asla* girmeyeceğim."

Yalanlar.

Yalanlar.

Yalanlar.

En iyi arkadaşım uzun bir süre bana baktıktan sonra, "Bundan emin misin, Johnny?" diye sordu.

Hiç değildim.

"Kesinlikle."

"Sen bilirsin," diye karşılık verdi.

"Teşekkür ederim."

"Ama bil diye söylüyorum," diye ekledi. "O her zaman *senin* Shannon'ın olacak."

54
KAPATICI
SHANNON

Çarşamba sabahı kızlar tuvaletinin önünde duran arkadaşımın yüzünde dehşete düşmüş bir ifade vardı. "Sorma," dedim uyarırcasına.

Ardından koluna girerek onu tuvalete doğru sürükledim. "Saklamama yardım et."

"Shannon, ben... Ben..." Claire başını iki yana sallayarak yüzüme baktı. "Shan..."

"Lütfen," dedim ters bir şekilde. Çantamı banyo zeminine bırakıp arkadaşımın ellerini tuttum. "*Bana yardım et.*"

Gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Yapma," diye yalvarırken ellerini sıktım. "Sadece yardım et."

Neredeyse transa geçmiş gibi bir ifadeyle uzun süre bana bakmaya devam ettikten sonra nihayet kendine geldi.

"Tamam," dedi burnunu çekerek. Bana ışıl ışıl parlayan bir gülümseme gönderdi. "Bende tam olarak aradığın numara var."

İçim rahatlamış halde derin bir nefes aldım. "Teşekkür ederim."

Yirmi dakika sonra aynadaki yansımama baktığımda kendimi tanımakta güçlük çekiyordum.

"Yüzünü kapatmak için kullandığım fondötenin tonuna uyması için dumanlı göz makyajı yapmak zorunda kaldım..." Sesi konuşurken çatallaşıyordu. "Eh, sen ne düşünüyorsun?" diye sormadan önce birkaç kez boğazını temizledi.

"Vay canına," dedim nefes nefese. Kırmızıya boyanmış dudaklarıma dokundum. "Dudaklarım kocaman."

"Evet, öyleler," diye onayladı Claire. "Kadınlar seninki gibi dudaklar için binlerce *euro* ödüyor ve sen onların değerini bile bilmiyorsun."

"Gözlerim de öyle." Başımı iki yana salladım ve kirpiklerimi hayranlıkla kırpıştırarak kendime baktım. "Vay canına, bunlar..."

"Muhteşem mi?" dedi yanıma gelerek. "Çünkü korkunç derecede güzelsin."

"Makyaj yüzünden," dedim utanarak.

"Güzel olan sensin," diye düzeltti Claire. Ardından kolunu omzuma attı.

Babamın patlamasından dolayı hâlâ hassas olduğum için bu dokunuştan irkilince yüzünün düştüğünü gördüm.

"Shannon, ben..."

Tuvaletin kapısı gıcırdayarak açıldı. Lizzie banyoya girerek Claire'in ağzını kapatmasına, benim de rahatlayarak gevşememe sebep oldu.

"Hadi, kızlar," dedi bize el sallayarak. "Derse geç kaldık."

Hayatımda onu gördüğüm için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.



"O sürtüğü öldüreceğim," diye tısladı Lizzie. Birlikte öğle yemeği yiyorduk.

Dün Bella'yla yaşanan olay, okulda kulaktan kulağa yayılmıştı ve arkadaşım öfkeden deliye dönmüştü.

"Ciddiyim," diye ekledi Lizzie. Yemekhanenin karşı tarafına, aralarında Bella Wilkinson'ın da dahil olduğu yaklaşık elli öğrencinin oturduğu masaya bakıyordu.

"Eğer bir kez daha buraya bakarsa, oraya gidip saçındaki o parlak kaynakları sökeceğim."

"Cidden çok kötü görünüyorlar." Claire yüzünü buruşturdu.

"Kötü mü?" diye tersledi Lizzie. "Saçına siyah yosun bağlamış gibi görünüyor." Sessizce bir şeyler daha mırıldandı. "O kız tam bir cadı."

"Onu görmezden gel," diye yalvardım. Gözlerimi öldürücü bakışlar aldığım masaya değil de sandviçime dikmeyi tercih ediyordum.

Başımı eğmek daha güvenliydi.

Bütün gün, nereye gitsem meraklı gözler beni takip ediyordu.

Bu tür bir ilgiyi nasıl idare edeceğimi bilmiyordum.

Ortalığı *karıştırmamam* gerekiyordu.

Johnny'yle vakit geçirmek ortalığı ayağa kaldırmaktan farksızdı.

Bugün ders aralarında onunla en az üç kez karşılaşmıştım. Her seferinde bana o güzel, çift gamzeli gülümsemesiyle günümün nasıl geçtiğini sormuş ve beni sonra bulacağını söylemişti.

Şu anda odanın diğer ucundan bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Bu beni dehşete düşürüyordu.

Akademik hayatımda ilk kez, Tommen'da güzel bir görünmezlik pelerinine sahip olmuştum.

Johnny Kavanagh, görünmezliğim için bir tehditti ve ben ona izin verecek kadar cesur bir kız değildim.

Dün gecenin tüm iyi tarafları, babamdan duyduğum tehditler ve Bella'nın gazabı yüzünden hissettiğim korkuyla yok olup gitmişti.

Şimdi yine korkmaya başlamıştım.

Bella'dan.

Babamdan.

Okuldaki diğer kızlardan.

Duygularımdan.

Johnny'den.

Kendi kahrolası gölgemden.

"Sana sürtük demeye cüret etti," diye söylenmeye devam etti Lizzie. Claire'le birlikte çaresizce ona bakıyorduk. "Şurada Cormac Ryan'ın kucağına oturan da o."

"Önemli değil," dedim hemen. Arkadaşımın bu işin peşini bırakması için dua ediyordum.

"*Bu önemli*, Shannon," diye tersledi Lizzie. "Kimse sana bunu yapamaz. Burada olmaz. Bir daha asla olmayacak!"

Claire alçak bir uyarı tonuyla, "Liz," dedi ona bakarak. "Bu işin peşini bırak, tamam mı?"

"Cuma günü tatil başlıyor," diye fısıldadım. Bunu kızlardan çok kendime söylemiştim, umutsuzca sakinleştirmek için çabalıyordum. "Bella'nın olmayacağı iki hafta."

Claire, "Kesinlikle," dedi nazikçe. "Biz dönene kadar herkes bunu unutmuş olacak."

"Sana inanamıyorum," diye tersledi Lizzie, Claire'e ters bakışlar atıyordu. "O kaltağın en iyi arkadaşımız hakkında böyle konuşmasını kendine nasıl yedirebiliyorsun?"

"Yediremiyorum," diye cevap verdi Claire. "Sadece olay çıkarmanın kimseye bir şey kazandırmayacağını biliyorum."

"Herkesin ne dediğini biliyor musun?" diye sordu Lizzie. Cevap vermemize fırsat vermeden devam etti. "Herkes Shannon'ın Johnny Kavanagh'yla seviştiğini söylüyor."

Başımı ellerimin arasına alarak, "Harika," diye inledim.

Claire yatıştırıcı bir şekilde elini omzuma koydu. "Pekâlâ, bu doğru değil."

"Bunu biliyorum," diye homurdandı Lizzie. Ardından, "Bella etrafta dolaşıp ilişkilerinin bitmesinin nedeninin arkadaşımız olduğunu

söylüyor," diye tısladı. "O kaltak ve yalanları yüzünden okuldaki herkes *arkadaşımız* hakkında konuşuyor ve o koca aptalın başını döndürmek için altın bir vajinası olması gerektiğini söylüyor..."

"Yapma!" Claire tısladı. "Bu sözleri tekrarlama."

"Ben eve gidiyorum," dedim aniden. Sandalyemi geriye itip kaçmaya hazırlandım.

Claire sakince, "Hayır," derken sandalyeme tekrar oturmamı sağladı. "Gitmiyorsun."

"Eve gitmek mi?" diye homurdandı Lizzie. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

Yanlış ya da doğru olması fark etmezdi, burada kalamazdım.

Claire'in elinden kurtulup sandalyemi geriye iterek ayağa kalktım.

Arkadaşlarıma bakarken, "Özür dilerim," dedim boğuk bir sesle. "Ama bunu tekrar yaşayamam."

"Biz de seninle geleceğiz," diye seslendi Claire. "Shan, sadece kaçma..."

"Hayır, sorun değil," diye mırıldandım. "Siz kalın. Ben sadece... şimdi buradan gideceğim." Arkamı dönerek yolumu kesen masa ve sandalyeleri iterek çıkışa doğru ilerledim.

Ancak kapının girişindeki ragbi masasından fırlayıp bileğimi kavrayan ve aniden durmama sebep olan eli hesaba katamamıştım.

"Neyin var?" Johnny sandalyesinde otururken elini bileğime dolamıştı, yüzünde endişeli bir ifadeyle bana bakıyordu. "Shannon?"

Başımı sallayarak elimi çekiştirdim ama bırakmadı.

Bunun yerine beni kendisine yaklaştırarak durumu daha da kötüleştirdi.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Eve gitmem gerekiyor," diye mırıldandım. Endişeyle etrafıma bakındığımda yüzüme odaklanmış birkaç çift göz gördüm. Johnny'ye doğru dönerek, "Hemen gitmem gerekiyor," diye fısıldadım.

"Eve mi?" Johnny kaşlarını çattı. "Neden?"

Yanıma gelerek, "Etrafa bir baksana, Siktiğimin Çok Önemli Beyefendisi," diye tısladı Lizzie. "Ya da daha iyisi, biraz kulaklarını aç."

"Gözlerim açık," diye yanıtladı Johnny. Elimi bırakıp dikkatini arkadaşıma doğru çevirdi. "Kulaklarım da tam burada duruyor."

"Lizzie," diye mırıldandım başımı sallayarak. "Bırak gitsin."

"*Hayır*, bana söyleyecek bir şeyi varsa söyleyebilir," dedi Johnny. "Devam et."

"İyi," diye homurdandı Lizzie, Johnny'nin bıraktığı elimi tuttu. "*Senin* o şeytani kaltak kız arkadaşın *benim* arkadaşım hakkında iftiralar atıyor ve gerçekleri düzeltmediğin ya da ona haddini bildirmediğin için bu durumdan tamamen seni sorumlu tutuyorum."

"Neyden bahsediyor?" diye sordu Gibsie. Johnny'nin karşısındaki sandalyede oturuyordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye tersledi Johnny.

"O kızın içine aletini sokacak kadar aptal olduğun için arkadaşımın itibarının zedelenmesinden bahsediyorum," diye hırladı Lizzie.

"Hangi kız?" diye sordu Hughie Biggs. Kız arkadaşının boynunu okşadığı yerden başını kaldırmıştı. "Aletini kime soktun, kaptan?"

Johnny'nin bakışları bana doğru kayarken, "Siktir git, Hughie," dedi ters bir sesle.

Kıpkırmızı kesilerek bakışlarımı onunkilerden kaçırdım.

"Ah, Tanrım," dedi onlarla takılan başka bir çocuk. Claire'in bir keresinde ona Patrick Feely dediğini hatırlıyordum. "Bu sefer ne yaptın, Gibs?"

Gibsie, "Ben yapmadım Feely," dedi alayla gülerek.

"Hadi ya," diye mırıldandı Patrick. "Bu bir ilk."

"Dikkatimi dağıtmayı keser misiniz?" diye bağırdı Lizzie. "Burada bir şeyi çözmeye çalışıyorum."

Devasa masanın birkaç sandalye ilerisinden, "Bebeğim," diye seslendi tıraş olmuş bir çocuk. "Ne yapıyorsun?"

"Sen kendi kahrolası işine bak," diye karşılık verdi Lizzie.

"Bebeğim..."

"Şu anda bir kavganın içindeyiz, Pierce Ó Neill. O yüzden bana göz ucuyla bile bakma."

Pierce acı dolu bir iniltiye benzeyen bir ses çıkararak sandalyesini geriye itti ve masanın etrafından dolaşıp bize doğru yürüdü.

Gibsie yalandan öksürürken, "Tam bir aziz," diye mırıldanarak yanımızdan geçen çocuğun kolunu sıvazladı.

"Özür dilerim," diye açıkladı Pierce. Kız arkadaşına temkinli bir şekilde yaklaşırken ellerini havaya kaldırdı. "Hepsi benim hatam."

"Ne için üzgünsün?" diye sordu Lizzie.

"Her şey için?" diye cevap verdi Pierce. Ama sözleri kulağa bir soru gibi geliyordu. "Ne için üzgün olmam gerekiyorsa?"

"Az önceki büyük konuşmanın bir anlamı var mıydı?" diye sordu Johnny. Herkesin dikkatini tekrar kendisine çekmişti.

Lizzie hançer bakışlarıyla ona bakarak, "Evet," dedi tersçe.

Johnny soğukkanlılıkla, "O zaman *başla*," diye karşılık verdi.

"Pekâlâ," diye tısladı Lizzie. "Bella'nın herkese ilişkinizi Shannon'ı becerdiğin için bitirdiğini söylemesinden *bahsediyordum*. Ayrıca okuldaki herkes, senin o aptal ragbi topu kafanı uçurabildiğine göre arkadaşımın harika bir şekilde sikişmesi gerektiğinden bahsediyor."

"Kafası ragbi topu şeklinde değil ki," diye alay etti Gibsie. "Bunu benim kafam için de söylemiştin."

"Şimdi olmaz, Gerard," diye uyardı Claire. Onun yanındaki sandalyeye yerleşmişti.

Johnny gerginlikten kasılarak, "Yalan söylüyor," diye tersledi.

"*Herhalde*," diye alay etti Lizzie. Pierce'ın omzuna koymaya çalıştığı eli silkeledi. "O halde, şimdi bu konuda ne yapacağını bilmek istiyorum?"

"Hiçbir şey," dedim boğuk bir sesle. "Bu konuda hiçbir şey yapmayacak çünkü yapacak bir şey yok!"

Lizzie bana aldırmadan, "Bu senin hatan, Johnny," diye devam etti. "Bu senin suçun. O deli senin eski sevgilin. Bu yüzden *düzelt* şunu."

Johnny yaklaşık on beş saniye boyunca gözleri ona kilitlenmiş halde tamamen hareketsiz kaldı. Sonra tek bir kelime bile etmeden harekete geçti.

Sandalyesini geriye itip ayağa kalkarken gözleri bana sabitlenmişti. "Hadi gel."

"N-ne?" Ağzım açık halde ona bakakalmıştım.

Elini bana doğru uzatarak, "Gel benimle," diye emretti. "Bunu şimdi çözeceğiz."

Ellerini göğsünde kavuşturup yüzündeki tatmin olmuş ifadeyle bekleyen Lizzie'ye, durumdan çok memnun olmuş gibi görünen Gibsie'ye, olduğu yerde sinen Claire'e ve sadece şaşkınlıkla izleyen diğer çocuklara baktım. En sonunda tekrar Johnny'ye doğru döndüm.

Öfkeli görünüyordu.

Beklenti içindeydi.

Başımı iki yana sallayarak, "*Hayır*," dedim boğuk bir sesle. "Asla olmaz. Oraya gidemem."

"Senden herkesin önünde özür *dileyecek*," dedi Johnny. "Herkesin önünde, buradaki bütün insanlara gerçekleri anlatacak!" Yemekhanede bakışlarını gezdirdi. "Ben de onun yalanlarına eşlik eden diğer tüm pislikleri *herkesin önünde* yola getireceğim!" diye ekledi.

"Olmaz." Gözlerim dehşet içinde büyüdü. "Önemli değil. Özür falan istemiyorum."

Öfkeyle soludu. "*Önemli*, Shannon..."

"Oraya gidemem," diye tekrarladım. Bunun düşüncesi bile titrememe sebep oluyordu. "Gitmek istemiyorum."

Johnny etrafımdan dolaşarak, "İyi," diye homurdandı. Önüne çıkan sandalyeyi tekmeleyip Pierce ve Lizzie'nin Kızıldeniz gibi ayrılarak yolundan çekilmesine sebep olduktan sonra masanın etrafından dolaştı. "Ben hallederim."

"Hayır..." Peşinden hızla koşarak kazağının kolunu yakaladım ve topuklarımı yere sabitledim. "Lütfen yapma."

Johnny yaklaşık iki metre kadar beni sürükledikten sonra durdu. "O zaman ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu yüzüme doğru dönerek.

"Hiçbir şey!" dedim aniden. Kolunu tutmaya devam ediyordum. "Kesinlikle hiçbir şey."

"Hiçbir şey yapmadan durmam imkânsız." Boştaki elini saçlarında gezdirirken tedirgin olduğu açıkça ortadaydı. "Senin hakkında *konuşuyorlar*."

"Önemli değil." Başımı iki yana salladım, üstüme çevrilen bakışları görmezden gelerek kolunu çekiştirdim. "Umurumda değil."

Johnny başını iki yana sallamadan önce uzun bir süre bana sertçe baktı. "Pekâlâ, benim umurumda," dedi en sonunda. "Bu sikik mesele benim umurumda!"

"Neden günün geri kalanında hepimiz buradan siktir olup gitmiyoruz?" diye araya girdi Gibsie. Johnny'nin önünü kesmeye çalışırken neredeyse sandalyesinden düşüyordu. "Bu dramaya biraz ara verelim," diye ekledi ellerini arkadaşının omuzlarında kenetlerken. "Gidip biraz eğlenelim."

Johnny ona ters ters bakıyordu. "Sen neyden *bahsediyorsun?*"

Hughie masanın üzerinden kaydı. "Güzel plan, dostum," derken onların yanına geçmişti.

"Ben de varım," diye atıldı Claire.

Gibsie ona minnettar bir bakış attı. "Annen Londra'ya döndü, değil mi?" diye sordu. Bakışlarını Claire'den ayırıp tekrar arkadaşına odaklanmıştı, elleri hâlâ omuzlarında duruyordu. "Evin boş mu?"

Johnny yavaşça başını salladı. Bakışları Gibsie, Hughie ve arkalarındaki masa arasında gidip geliyordu. "Dün sabah gitti."

Gibsie sakince konuştu. "O zaman size gidip bir saat takılırız." Ar-

dından gri gözlerini bana çevirdi. "Ne dersin, Küçük Shannon?" Bana anlamlı bir bakış attı. "Kav yemekhaneyi *Game of Thrones*'dan bir sahneye çevirmeden önce buradan gitmek ister misin?"

Bütün o kitapları okumuş biri olarak bu düşünce beni ürpertmişti.

Lizzie, "Aslında Thor ilk kez mantıklı konuşuyor," dedi kendi fikrini söyleyerek. Sonra bana doğru döndü. "Kabul et."

Kabul etmek mi?

Neyi?

"Şey... tamam?"

"Mükemmel!" Gibsie bir kolunu omzuna atıp onu çıkışa doğru yönlendirmeden önce Johnny'nin göğsünde küçük bir ritim tuttu. "Hadi gidelim." Omzunun üzerinden seslenerek yemekhanenin kemerli kapısında gözden kayboldu. "Hemen."

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Johnny ve Gibsie'nin peşinden giderken diğerlerine ayak uydurmuştum.

Korkunç derecede tanıdık bir ses, "Muhtemelen kıza sakso çektirmek için bir yere gidiyorlar," diye bağırdı. Herkesin dikkatini bir kez daha üstüne toplayacak kadar yüksek bir ses kullanmıştı. "Elk Toplu Konutları'nda yaşayanları bilirsiniz. *Her şeye* açık olurlar."

"Ah, bu siktiğimin şeyi hayatta olmayacak," diye hırladı Johnny. Gibsie'den kurtulup yanımızdan hızla geçti. "Bu iş *şimdi* çözülecek," diye kükrerken masanın etrafından dolaşarak sesin geldiği yere doğru yürüdü.

"Tanrı aşkına," diye inledi Hughie.

"Lanet olası kendine hâkim olamıyorsun, değil mi?" diye kükredi Johnny. Parmağını Bella'nın suratına doğrultmuştu.

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedi kız gülerek. "Gerçeği söylemek dışında."

"Gerçeği mi?" diye tısladı Johnny. Öfkelendiği açıkça belli oluyordu. "Yüzüne tokat gibi çarpılsa bile gerçeğin ne olduğunu bilemezsin sen."

Ani cesaretimin vücudumun hangi kısmından patlak verdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sert ve hızlı bir şekilde ortaya çıkıp bacaklarımın ona doğru harekete geçmesini sağlamıştı.

Peşinden koşarken, "Johnny, bunu yapma," diye boğuk bir sesle bağırdım.

Hayatımda bir kez olsun ufak tefek olduğum için mutluydum.

Bu sayede yaslandığı masayla arasındaki küçük boşluğa girebilmiştim.

"Johnny," diye seslendim göğsüne ellerimi sertçe bastırarak. "Uzaklaş."

Bana bakmıyordu.

"Johnny," diye tekrarlarken uzanıp yüzüne dokundum.

Öfkeli bakışlarını bana çevirdi.

"Uzaklaş," diye emrettim. Kalbim korkuyla dolup taşarken ona bakıyordum. "*Lütfen.*"

Bana bakarken şakağında bir damar belirginleşti, onu hiç görmediğim kadar öfkeli görünüyordu.

Onun kararını vermesini izlerken nefes almaya cesaret edemedim.

Nihayet öfkeli bir hırıltı kopardı ve sertçe başını salladı.

Kesik bir nefes verdim.

Tanrıya şükür...

"Onun adını o sikik ağzından uzak tut," diye hırladı Johnny. Onu masadan geriye doğru itmeme izin verirken göğsü öfkeyle kabarmıştı.

Bella, "O pis, belediye evi sürtüğünün teki," dedi hınzırca. "Burada hiçbir yalan yok."

Johnny yanımdan geçip giderken, "O sikik ağzından çıkanlara dikkat etsen iyi olur," diye hırladı.

Kalbim sıkıştı.

Denemiş ve başarısız olmuştum.

"Neden? Dikkat etmezsem ne yapacaksın, Johnny?" diye tısladı Bella. Sandalyesinden fırlayıp eliyle onun göğsüne vurdu. "Bana vuracak mısın?"

"Hayır..." Johnny, Lizzie'nin Cormac Ryan olarak seslendiği çocuğu sandalyesinden kaldırmak için duraksadı. "Ona vuracağım."

Sonra yumruğunu Cormac Ryan'ın suratına indirdi.

Dünün aksine, kavganın sonucunu görmek için beklemedim.

Bunun yerine topuklarımın üzerinde dönüp yemekhaneden dışarı koştum.

Çünkü bunun iki şekilde sonuçlanabileceğini biliyordum.

Her iki durumda da kaybeden taraf olacaktım.

Joey'nin onurumu korumak için araya girdiği benzer olaylara tanık olmuştum.

Bunun gibi kızlar için hiçbir şey değişmeyecekti.

Ben hep kaybederdim.

55
SAKİNLEŞ JOHNNY

"Ne yapıyorsunuz siz?" diye hırladım Gibsie ve Hughie'ye. Cormac'a ikinci bir yumruk atmaya fırsat bulamadan beni yemekhaneden dışarı sürüklemişlerdi.

"Seni gerçekten aptalca bir şey yapmaktan kurtarıyorum," diye açıkladı Gibsie. Beni ana binadan dışarı çıkarırken sakince konuşuyordu. "*Bir kez daha*, buldozer."

"Aklından ne geçiyordu?" diye sordu Hughie. Bahçeye ulaşıp ofisin görüş alanından çıktık. "Okulda kavga ettiğini öğrenirlerse akademiyle başının ne kadar belaya gireceğini biliyorsun!"

"Akademinin canı cehenneme," diye hırladım ellerini sıkarak. "Onu *korumaya* çalışıyordum."

"Ama sonunda yaptığın tek şey kızı *utandırmak* oldu," diye bağırdı Hughie. "Tebrikler, kaptan. Sanki uğraşacak yeterince sorunu yokmuş gibi. Tek başına onu kendi ellerinle küçük hayranlarının hedefi haline getirdin."

Arkadaşlarımdan birine yumruk atmamak için elimi öfkeyle saçlarımın arasından geçirdim.

"Orada ne dediğini duydunuz," diye bağırdım. Vücudumun öfkeyle titrediğini hissediyordum. "Ne yapmamı bekliyordun?"

"Senden onu korumanı istemedi, dostum," diye ekledi Gibsie. "Sana bunu söylemişti."

"Ama yanılıyordu," dedim öfkeyle.

"Ama çıkıp gitti," dedi Gibsie. "O yüzden sakinleş."

Gitmiş miydi?

Bir an için duraksayıp düşündüm.

Arkamı döndüğümde engerek yılanı, Claire ve Kate'in yanımızda olduğunu gördüm ama o burada değildi.

"Evet, kesinlikle gitmiş," diye ekledi Feely. Ellerini ceplerine sokmuş halde yanımıza doğru yürüdü.

"Yeni kızla mı birliktesin, kaptan?" diye sordu Pierce. Hiç bitmeyen baş belası konuşma çemberine o da katılmıştı. "Bize hiç bahsetmedin."

"Ne... hayır," diye mırıldandım. Öfke bedenimden dağılırken yor-

gun bir şekilde iç çektim. "Artık ne olduğumu bilmiyorum. Bana neler olduğunu bilmiyorum."

"Pekâlâ," diye söze girdi Lizzie. "Benim gözüme girdin," derken koluma vurdu. "İnan bana, bunu herkese söylemem."

Pierce bilmiş bir yüz ifadesiyle, "Söylemez," diyerek ona katıldı.

"Senin eve gidecek miyiz?" diye sordu Feely. "Artık geri dönmek anlamsız görünüyor."

Kafamı iki yana salladım, düşüncelerimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Az önce ne olmuştu?

Kontrolümü bu şekilde kaybetmek için kendime nasıl izin vermiştim?

Shannon nereye gitmişti?

İyi miydi?

Birini öldürecektim.

Shannon'ın teslim olmuş yüz ifadesini düşündükçe içimdeki öfkenin yeniden büyüdüğünü hissedebiliyordum.

Evet, *teslim olmuş* görünüyordu.

Öfkeli olmalıydı.

Ama bunun yerine öylece durup *kabullenmişti*.

BDO'da onun için işler böyle yürüyor olabilirdi ama burada işler böyle yürümeyecekti.

O kimsenin hedef alabileceği biri değildi ve bunu herkesin öğrenmesini sağlayacaktım.

"Johnny?"

Adımın seslenilmesi beni düşüncelerimden uyandırdı.

"Ne?" Gözlerimi yerden kaldırıp arkadaşlarıma baktım. Şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Hughie bana tuhaf bir bakış attı. "Gidiyor muyuz?"

"Nereye gidiyor muyuz?" dedim ters bir şekilde. Bu tür bir ilgiden hiç hoşlanmadığım için sinirlenmiştim.

Burada durmuş, berbat duygularımı tüm çıplaklığıyla sergiliyor ve karşımdaki yedi insana kendimin bile anlamadığı bir şeyi gösteriyormuş gibi hissediyordum.

"Onu bulmam gerekiyor," dedim kendi kendime. Panikleyerek etrafımda döndüm. "Onu kontrol etmeliyim."

Hughie sakince, "Hayır," diye söze girdi. "Eve gidip sakinleşmelisin. Belli ki bizimle gelmek istemiyor, dostum. Bu yüzden gitti."

Bakışlarımı ona çevirdim. "Sen onun ne istediğini nereden bilecek-sin ki?"

Hughie'nin kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

Gibsie önüme geçerek, "Bana evinin anahtarlarını ver, kaptan," diye emretti.

Sorgulamadan cebimden anahtarlarımı çıkarıp ona uzattım.

Gibsie anahtarları Hughie'ye verirken, "Size yetişiriz," dedi arkadaşlarımıza. Ardından kolunu omzuma atarak beni spor salonuna doğru götürdü.

Onunla gidiyordum çünkü okul çantam salondaydı ve başka ne yapabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Boş soyunma odasına girdiğimizde, "İyi misin?" diye sordu Gibsie.

"Hayır!" diye kükredim. "İyi olmaktan o kadar uzağım ki, artık bu sikik kelimenin ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

"Bunu söylemenin zamanı olmadığını biliyorum ama yine de söyleyeceğim," dedi Gibsie. "*Sana söylemiştim.* Dördüncü sınıftayken, etrafında dolanmaya başladığında sana o kızın kötü bir haber olduğunu söylemiştim."

"Hatırlatmana ihtiyacım yok," diye bağırdım. Bankın yanındaki eşyalarımı topluyordum. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum."

Kendi çantasını alırken yalan söylemek için uğraşmadan, "Berbat ettin," diye onayladı Gibsie. "Bir çift güzel meme, kolay bir hayat gördün ve o zamanlar çalışmakta olan aletinin senin yerine düşünmesine izin verdin." Omuz silkerek çantasını omzuna attı. "Sonuç bu. Peşini bırakmayacak bir başka sülük."

"Artık düşünme işini aletim yapmıyor," diye bağırdım.

"Tanrıya şükür. Bu seni ilgilendiriyor mu bilmiyorum ama yerinde olsam ben de kendimi kaybederdim," dedi Gibsie. "Claire hakkında böyle konuşan bir sürtük olsaydı, karşılığında benden on tane yumruk alırdı."

"Onun başına gelenler benim suçum," diye homurdandım. "Bella benim yüzümden onun peşinde."

"Hayır," diye düzelttikten sonra başını salladı. "Tamam, evet... Senin yüzünden onun peşinde ama bu senin suçun değil, dostum."

"Beni rahat bırakmıyor, Gibs," diye hırladım. Nefesimi tutarken elimi saçlarımda gezdirdim. "*Durmayacak.*"

"Babanla konuşup uzaklaştırma emri gibi bir şey çıkarttıramaz mısın?"

"Ne için, Gibs?" diyerek hızlıca karşılık verdim. "Okulda sinir bozucu şeyler yaptığı için mi?"

"Ayrıca barlarda seni takip ettiği için," diye araya girdi.

Başımı salladım. "Hayır. Yapılması gereken tek kısıtlama, o zaman aletime koymam gereken sınırdı."

Soyunma odasından çıkarken güldü. "Aletini kısıtlamak."

"Hiç komik değil," diye bağırdım. "Cadılar Bayramı'ndan beri onunla seks yapmadım. Mart ayındayız, Gibs. Lanet olası mart! Şimdiye kadar peşimi bırakmış olacağını düşünmüştüm."

"O zaman bu işi bitirmeliydin." Koridorun kapısını açtı ve nadir görülen öğleden sonra güneşine çıktık. "Olayların ocak ayına kadar uzamasına izin verdin, Johnny."

Merdivenlerden inerken, "Evet, aklımda çok şey vardı," diye homurdandım. "Ayrıca bitiren taraf oydu, neden çekip gitmediği konusunda hiçbir fikrim yok."

"Neden gitmediğini biliyorsun, dostum," diye cevap verdi Gibsie. Otoparka doğru yürürken omzumu dürttü.

Derin bir iç çektim.

Evet, biliyordum.

Lanet olası ragbi yüzündendi.

Arabasının anahtarlarını çıkarıp parlak yeni *Ford Focus*'unun kilidini açarken, "Bana bir söz verebilir misin?" diye sordu Gibsie.

"Evet, dostum," diye iç geçirdim. Çantalarımı arabanın bagajına yerleştiriyordum.

"Ne kadar cazip olursa olsun, o toplara asla girmeyeceğine söz ver."

Ona karşı çıktım. "Gibs, lanet olası gezegendeki son kız bile olsa o topa girmem."

Cevabıma gülerek sürücü koltuğuna oturdu.

"Ben ciddiyim," dedim yolcu koltuğuna yerleşerek. "Boşalmayan aletimin tek ilacı olsa bile o kıza bir daha asla dokunmam..." Emniyet kemerimi bağlamak için duraksadım. "Ona bir daha elimi sürmektense hayatımın geri kalanında testis ağrısı ve pörsümüş bir penisle dolaşmayı tercih ederim. İşte o kadar midemi bulandırıyor."

"Aferin sana," dedi arabayı çalıştırırken. "Çünkü o kız senin kıçını öyle bir bağlamak istiyor ki... Bu çok korkutucu."

"Artık kimseye bağlanmak yok," diye karşılık verdim. "Özellikle de ona."

Kaşlarını kaldırdı. "Bundan emin misin?"

"Sadece çeneni kapa ve emniyet kemerini tak," diye talimat verdim. Etrafta ona zarar verebilecek bir şey olup olmadığına bakıyordum. "Ayrıca aynalarını kontrol et."

Emirlerime uyarak, "Peki, baba," diye mırıldandı.

Park yerinden bir yere çarpmadan çıkabileceğinden emin olduğumda, "Tamam. Şimdi gidebilirsin, yavaşça," dedim. Bunu yapabilecek kapasitedeydi. "*Yavaş*, Gibs."

"On Üç'ü bağlamak," dedi sessizce gülerek. Bir yandan hızla arabayı sürmeye devam ediyordu. "Küçük Shannon o boktan şeyi devre dışı bıraktı."

"Yavaşla," diye bağırdım. Direksiyonu kapma dürtüsüne karşı koymaya çalışıyordum. "*On Üç'ü bağlamak* da ne demek oluyor?"

"Bunu bilmiyor musun?"

Başımı salladım. "Sana sorduğuma göre, belli ki ne olduğunu bilmiyorum."

"Öyle diyorlar, dostum," diye açıkladı Gibsie.

"Kim?" diye sordum. Arabanın kolçağını tutup kabul edilmesini umarak birkaç tane Aziz Meryem duası okudum.

Bu herifin beni öldürmesine izin verme.

"Okuldaki kızlar," diye kıkırdadı Gibsie. İki yönü de kontrol etmeden ana yola çıktığı için bir süt kamyonetinden son anda kurtulmuştuk. "Senin hakkında öyle söylüyorlar."

Ah, Tanrım.

Bu arabanın içinde ölecektim.

Beni öldürecekti.

Bize yumruk sallayan sütçüyü utangaç bir tavırla selamladıktan sonra arkadaşıma ters ters baktım.

"Benden *On Üç'ü bağlamak* diye mi bahsediyorlar?" dedim başımı sallayarak. "Neden? Anlamıyorum."

"Senden böyle bahsetmiyorlar," diye düzeltti. "Seninle yapmak istedikleri şey bu."

"*Ne?*"

"Sen on üç numarasın," diye güldü. "Seninle *bağlanmak* istiyorlar." Dönüp kaşlarını oynattı. "Ragbideki bağlanmak gibi."

Titreyerek, "Bu... çok ürkütücü," diye homurdandım. "Gözlerini yoldan ayırma!"

"Kesinlikle öyle," diye güldü Gibsie. Ardından dikkatini tekrar ön cama verdi. "Claire bana geçen sene anlatmıştı. Bir grup altıncı sınıf

öğrencisinin banyoda 'On Üç'ü Bağlama Operasyonu' diye bir şeyden bahsettiklerini duymuş."

"Tanrım," diye homurdandım.

"Tam da senin Bella'ya dokunmaya başladığın zamanlarda," diye açıkladı. "Gerisini sen düşün."

Düşünmeme gerek yoktu.

Durumu çoktan çözmüştüm.

"Ah, Tanrı aşkına," diye homurdandım.

Gibsie yüzünü buruşturarak, "Evet," diye onayladı. "Bundan kurtulduğun için sevinmelisin, Johnny. Hem de fazlasıyla."

Seviniyordum.

Kelimelerin ifade edebileceğinden daha fazla seviniyordum.

"Ne yapacağım, Gibs?"

"Shannon hakkında mı?"

Somurtarak başımı salladım.

"İtiraf et," diye yanıtladı tereddüt etmeden.

"Yapamam," diye mırıldandım.

"Yapabilirsin," diye güvence verdi. "Sadece korkuyorsun."

Evet, korkuyordum.

Ona karşı hissettiklerim ödümü koparıyordu.

"Artık bir seçeneğim varmış gibi bile hissetmiyorum," diye itiraf ettim. "Lanet olası aklımı kaybediyorum, Gibs."

"Hayır, aklın hâlâ yerinde," dedi kıkırdayarak. Sonra omzumu sıvazladı. "Kaybettiğin şey kalbin, dostum."

"Kahretsin." Boğuk bir ses çıkardım. Korku göğsümü ele geçirirken dudağımı ısırdım.

"Evet," diye onayladı Gibsie. "Korkunç derecede rahatsız edici, değil mi?"

"Kesinlikle," diye mırıldandım.

56
ALTI DOLU TEHDİTLER
JOHNNY

Perşembe günü okula dönmedi.

Bunu biliyordum çünkü tüm ders aralarında koridorlarda onu aramıştım.

Hiç gelmedi.

Yemekhanede olanlar yüzünden okulu asma ihtimalinin çok yüksek olduğunu bilmek içimi rahatlatmıyordu.

İçimi rahatlatmıyordu çünkü benim hatam olduğunu biliyordum.

Bütün gün boyunca hiçbir şeye odaklanamamıştım.

Her bir ders, kelime ve emir kulaklarımdan geçip gidiyordu çünkü aklım *onda* kalmıştı.

İyi miydi?

Bana kızgın mıydı?

Yanına gitmeli miydim?

Onu yalnız mı bırakmalıydım?

Bilmiyordum.

Elimde arayıp kontrol etmek için lanet bir telefon numarası bile yoktu.

Yarın okula iki hafta ara verecektik.

Yarın Dublin'de bir maçım vardı.

Ya o zamana kadar onu göremezsem?

Ya okula geri dönmezse?

O zaman ne yapcaktım?

Tanrım, aklımı kaybediyordum.

İçimdeki tüm iradeyi kullanarak, okuldan sonraki antrenmanıma giderken onu aklımdan çıkarmak için kendimi zorladım.

Çünkü buna ihtiyacım yoktu. Bu *duyguların* oyunumu mahvetmesine ihtiyacım yoktu.

"Onunla birlikte misin?" diye sordu Bella. Spor salonunun giriş kısmında karşıma çıkarak zihnimdeki düşüncelerden uzaklaşmama sebep olmuştu.

Başımı iki yana salladım ve onu görmezden gelip yürümeye devam ettim. Ama hemen sonra kolumu tutarak, "Cevap ver bana," diye tıslad.

"Kendi sikik hayatınla ilgilen," diye tersledim. Dokunuşu yüzünden ortaya çıkan ürperme isteğini bastırdım. "Benim hayatımdan uzak dur."

Bugün bana yaklaşmaması gerekiyordu.

Sinirden deliye dönmüştüm. Eğer üstüme gelirse dilimi kontrol edebileceğimi sanmıyordum.

"Şu lanet soruya cevap ver, Johnny," diye tısladı uyarıcı bir ses tonuyla.

"Onunla birlikteysem ne olacak?" Ona ters bakışlarla karşılık verdim. "Bundan sana ne?"

"O zaman sen sikik bir aptalsın," diye tısladı Bella. Gözleri acı ve öfke karışımıyla parıldıyordu. "Çünkü o kızın alnında bakire yazıyor."

"Her şey seksle ilgili değil, Bella," derken kolumu ondan kurtardım. "Sakın bir daha bana dokunma." Ses tonum ne kadar rahatsız olduğumu açıkça belli ediyordu. "Dokunmandan hoşlanmıyorum."

"Her şey seksle ilgili değil mi?" diye alay etti. "Hah! O firijitten sıkılıp bir ay içerisinde yoldan çıkacağın konusunda bahse girerim."

"Senden bir gecede sıkılmıştım," dedim alayla.

"O zaman neden daha fazlası için geri gelmeye devam ettin?" diye sordu ısrarla.

"Çünkü ben tembeldim ve sen de çok kolaydın." Artık kendimi kaybetmiştim. "Bir telefon uzağımdaydın, Bella. Aletimi ıslatmak için hızlı bir mesaj yeterliydi. Benim için hep bundan ibaret oldun," diye tısladım.

Yanağıma çarpan bir el bekliyordum.

Bir tokadı hak etmiştim.

Ne kadar doğru olursa olsun, hiçbir kız kendisine kolay denmesini hak etmezdi.

Bu belden aşağı vurmaktı ve hemen sonra kendimi bunun için özür dilerken bulmuştum.

"Öyle demek istememiştim," diye çıkıştım. "Söylediğim çok boktan bir şeydi."

"Evet, Johnny. Bu çok boktandı," diye homurdandı Bella. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

"*Biliyorum*," diye tersledim. İçimde bu kızla uğraşmak için biraz bile sabır kalmamıştı. "Ben de öyle söyledim zaten."

"Neden böyle davranıyorsun?" diye sorarken sesi biraz daha yumuşadı. "Neden bana karşı acımasızsın?"

"Sana hiçbir şey yapmıyorum," diye çıkıştım. "Sadece antrenmana gitmek istiyorum ve sen yolumu kapatıyorsun."

"Çünkü seninle konuşmak istiyorum," dedi öfkeyle.

"Bizim konuşacak *hiçbir şeyimiz* yok, Bella." Başımı iki yana salladım. "Artık yok."

"*Beni* gördün mü?" diye sordu. Açıkça beni kışkırtmaya çalışıyordu. "*Takım arkadaşınla* birlikte?"

"Takım arkadaşlarımla ne yaptığın umurumda bile değil," dedim sakince.

"Onu istemiyorum."

"Bunun kararı sana ait."

"Seni geri istiyorum."

"Beni geri alamazsın."

"Johnny."

"Bella."

"Hadi ama!"

"Hayır, teşekkürler."

Bella çığlık atıp ayağını yere vurmadan önce uzun bir süre bana baktı.

Şaka yapmıyordum, gerçekten de ayağını yere vuruyordu.

"Neden bu kadar mantıksız davranıyorsun?" diye tısladı. "Arkandan iş çevirdiğim için özür dilerim, tamam mı? *Özür dilerim!*"

"Pekâlâ, fazlasıyla affedildin," dedim ters bir şekilde. Elimi sinirle saçlarımda gezdirmeye başlamıştım. "Şimdi Cormac'le ya da her kimle istiyorsan yoluna devam et. Gerçekten umurumda değil. Sadece beni rahat bırak!"

"Gerçekten onunla birlikte olmamı sorun etmediğini mi söylüyorsun?" diye sordu Bella. Yanından geçmeye çalıştığımda kapıyı kapattı. "Bana çıkma teklif etti, biliyor musun? Artık onun kız arkadaşıyım. Hiç kıskanmıyor musun?"

"Sikimde. Bile. Değil," diye çıkıştım. "Bunu senin için daha açık hale getirmek için başka ne yapabileceğimi ya da söyleyebileceğimi bilmiyorum."

"Gerçekten o kaltağın benden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu. "Ciddi misin, Johnny? Kendini küçük düşürüyorsun. Bir çift memesi bile var mı ki?"

"Onun hakkında bu şekilde konuşma," diye uyardım. "Benim hakkımda ne istersen söyle ama onun adını ağzına alma."

"Gerçek bu," diye çıkıştı Bella. "O iğne gibi bir şey." Omuz silkerek ekledi. "Anoreksik gibi görünüyor."

"Sen de taş kalpli bir sürtük gibi görünüyorsun ve öyle konuşuyorsun." Koridorun ortasında kendimi kaybetme isteğimi bastırarak sakinliğimin her parçasını toplamaya çalıştım. "Eğer onunla bir kez daha uğraşırsan seni mahvederim," diye tısladım.

Yüzüme ters ters baktı. "Dene bakalım."

Ölümcül derecede soğuk bir sesle, "Seni mahvederim," diye tekrarladım. "İtibarını. Statünü. Arkadaşlarını. Gelecekteki ilişkilerini. Her şeyini. Shannon Lynch'e bir daha bulaşırsan, *her şeyini* elinden alırım."

Gözleri büyüdü. "Johnny..."

"Yapabileceğimi biliyorsun," dedim sesimi alçak tutarak. "Senin inandığının aksine, ben on üç numaralı formadan ve bir sikten daha fazlasına sahibim."

"Ya sana hamile olduğumu söylersem?" dedi boğuk bir sesle. "O zaman ne derdin?"

Başımı arkaya atarak güldüm. "İnanılmazsın."

"Gülmeyi kes," dedi yalandan hıçkırarak. "Hiç komik değil."

"Gidip Cormac'le konuşmanı söylerdim çünkü dört buçuk aydır sana elimi sürmedim." Tiksintiyle alay ederek ekledim. "Ayrıca, eğer hamile olsaydın şimdiye kadar bunu koz olarak kullanmış olacağından eminim. Tabii bir de dışarıdan o şekilde görüneceğinden."

"Belli olmaz," diye çıkıştı.

"Seni hamile bıraktığımı mı söylüyorsun, Bella?" diye kestirip attım. "Sonraki cevabını verirken çok dikkatli ol."

Babamın kim olduğunu biliyordu.

Bu saçmalığı bana dayatırsa yalanlarının onu nereye götüreceğini biliyordu.

Uzun bir süre beni süzdükten sonra, "Hayır, hamile değilim," diye homurdandı.

"Biliyorum," diye alay ettim.

"Bu varsayımsal bir soruydu," diye savunmaya geçti.

"*Hayır*," diye düzelttim. "Başarısız bir manipülasyondu."

"Seni seviyorum," dedi hıçkırarak. "Yürümesini istediğim için özür dilerim."

"Öyleyse beni *sevme*," diye bağırdım sinirlenerek. "Çünkü ben seni sevmiyorum ve asla sevmeyeceğim!" Kenara doğru kıvrılarak yanından geçtim ve koridora doğru yürüdüm. "Şu andan itibaren, benden uzak dur."

57
BEKLENMEDİK OKUL GEZİLERİ
SHANNON

Çarşamba günü son üç dersime girmemiş, perşembe günü de okula gitmeyip evde kalmıştım.

Okulu asmanın yanlış olduğunu biliyordum ama *bununla* yüzleşemezdim.

Bu kadarı çok fazlaydı.

Bella, Johnny, o bakışlar ve fısıltılar.

Çok fazlaydı.

Duygusal olarak tükenmiş ve fiziksel olarak hırpalanmış hissediyordum. Geri dönmeden önce düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Biraz nefes almak için yaptığım girişim, dün akşam yemeğini yaktığım için babamın bana kızması ve yüzüme yumruk atmasıyla ortaya çıkan büyük bir felaketle sonuçlanmıştı.

Anlaşılan bolonez soslu spagetti pişirmeyi beceremiyordum.

Ayrıca belli ki yeniden rezil bir boğulma olayı yaşamam için bu yeterli bir suçtu.

Bu sabah kendimi berbat hissediyordum ama eğer gerekirse o evden ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek bile çıkabilirdim.

Bella'nın okulda bana yaptığı hiçbir şey, babamın evde bana yapabileceklerinin yanına yaklaşamazdı.

Sonunda okula ulaştığımda, güvenilir telefon alarmım olmadan uyanamadığım için bir saatten fazla gecikmiştim. Beden Eğitimi öğretmenimiz Bay Mulcahy gösteriyi beklettiğim için başımın etini yemişti.

"Ne *gösterisi?*" diye sordum. Neler olduğunu gerçekten bilmiyordum.

Görünüşe göre, bu bilgiye yeterince layık görülmemiştim çünkü Bay Mulcahy neler olduğunu açıklamak yerine beni sonuna kadar dolu bir okul otobüsüne itmiş ve hemen bir koltuk bulmamı söylemişti.

Böylece otobüsün önünde durup ne olduğunu ya da neden tanımadığım yüzlerin olduğu bir okul otobüsüne zorla bindirildiğimi tam olarak anlayamadığım, dehşet verici bir çıkmazla karşı karşıya kalmıştım.

Claire eliyle olduğu yeri işaret ederek, "Shan!" diye seslendi.

Gözlerim panikle onu ararken Lizzie'yle birlikte üçüncü sırada oturduklarını gördüm.

Otobüsteki tüm kızlar ön taraflarda, şoföre yakın bir yerde oturuyormuş gibi görünüyordu.

Sınıfımda sadece dört kız daha vardı. Shelly ve Helen arkadaşlarımın arkasındaki koltuktaydı.

Altıncı sınıftan birkaç kız daha onlara yakın bir yerde oturuyordu. Aralarında ters ters bakan Bella ve kolunu ona dolayıp yüzünü boynuna gömmüş iriyarı, siyah saçlı bir çocuk da vardı.

Ona bakmamak için kendimi zorlayarak arkadaşlarıma doğru koştum.

Yanlarına ulaştığımda, "Neler oluyor?" diye sinirle fısıldadım.

"Bugün maç günü," dedi Claire. Yüzündeki gülümsemesi solmuştu. "Unuttun mu?"

Ona boş gözlerle baktım. "Ne maçı?"

Claire'in gözleri büyüdü. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Salı gecesi bununla ilgili mesaj attılar."

"Mesaj mı?" diye mırıldandım. "Bana mesaj falan gelmedi."

"Yeni olduğun için muhtemelen sisteme kayıtlı değilsindir," diye mırıldandı Lizzie.

Hayır, mesaj gelmemişti çünkü salı gecesi telefonum suda yüzüyordu.

Dehşete kapılarak, "Neler oluyor, çocuklar?" diye sordum boğuk bir sesle. Bakışlarımı endişeyle otobüsün içerisinde gezdirdim.

"Eleme maçı bugün," diye açıkladı Lizzie. "Tommen ve Royce arasında."

Boş gözlerle ona baktım. "Ne?"

"Tanrı aşkına, Claire," diye inledi Lizzie. "Ona haber vermediğine inanamıyorum!"

"Zaten bildiğini sanıyordum!" diye cevap verdi Claire. Şimdi yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Özür dilerim, Shan. Maçın bugün olduğunu bildiğini sanıyordum."

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandım. "Donegal maçı tatilden sonraya kalmıştı." Üstelik tatilin bugün başlaması gerekiyordu. "Hatırlamıyor musunuz?"

"Royce Koleji son üç maçını kazandı," dedi Lizzie. Sesi anlayışla dolmuştu.

Anlaşılan korkudan donup kaldığım kadar şaşkındım. Lizzie bana gereksiz yere acıyıp anlayışla bakmazdı.

"Son maçlarını kazanmaları Royce Koleji'ni, Tommen'la birlikte ikinci sıraya yerleştirdi," diye hızlıca açıkladı. "Royce ve Tommen finalde Levitt'le kimin oynayacağını görmek için bugün eleme maçı yapacak."

Bana söylenenleri anlamakta zorlanarak burnumun kemerini sıktım. "Ama Paskalya'dan *sonra* Donegal'a gitmemiz gerekiyordu!"

"Takım bugün kazanamazsa o gezi olmayacak," diye açıkladı Claire.

"Neden bana bunu söylemediniz?"

"Maçın ne zaman oynanacağını kesin olarak bilmiyorduk."

"Neden?"

"Royce bizi oyalıyordu," dedi Lizzie. "Johnny'nin maça girmesine engel olup takımımız için işleri zorlaştırıyorlardı."

"*Ne?*"

"Onun bir programı var," diye açıkladı Claire. "Ragbiyle ilgili yaptığı her şey akademiden geçmek zorunda." İrkilerek devam etti. "Sanırım Tommen'ı bir döngüde yakalamayı umuyorlardı."

"Ama yakalayamadılar," diye alay etti Lizzie. "Ne şanssızlık ama."

Endişeyle, "Tanrım," diye mırıldandım. "Nerede olacak bu maç?"

"Dublin," diye yüzünü buruşturdu Claire.

"*Dublin'e* gitme iznim yok." Gözlerim kocaman açılmıştı. "Eğer babam öğrenirse..."

"Bu sadece günlük bir gezi," diye sözümü kesti. "Saat ona kadar eve gelmiş oluruz."

"On mu?" diye inledim. "*Bu gece mi?*"

Ah, Tanrım.

Ölüm fermanımı imzalamıştım.

"Çocuklar, ben gelemem," diye mırıldandım. Akşam onda eve dönersem babamın ne diyeceğini düşünerek paniğe kapıldım. "Hiç param yok ve ailem de nerede olduğumu bilmiyor..."

"Bayan Lynch!" diye kükredi Bay Mulcahy, Claire'in sözünü keserek otobüsteki herkesin dikkatini bize çekmişti. "Oturun!"

Lizzie ayağa kalkarak, "Ben kalkıyorum," diye araya girdi. "Shannon, buraya oturabilirsin..."

"Oturun, Bayan Young," diye tersledi Bay Mulcahy. "Programda geç kalmamıza sebep olan kişi, zaman yönetimi konusunda başarısız olan Bayan Lynch. Kendine oturmak için bir koltuk bulabilir."

"Sorun değil," dedim utanarak. "Ben oturacak bir yer bulurum."

"Bugün bulursan harika olur," diye homurdandı.

Bay Mulcahy'nin sabırsız sesi kulağımdayken başımı eğip utanarak yürüdüm. Sırtımda okul çantamla koridorda ilerlerken boş bir yer olup olmadığını kontrol etmek için etrafa göz gezdiriyordum.

Ama hiç yer yoktu.

Sonunda otobüsün arka tarafına, takım oyuncularının oturduğu yere kadar yürümek zorunda kaldım.

Otobüste ne kadar arkaya yürürsem, kalabalık o kadar çok artıyordu.

Geri dönmek istedim.

Otobüsten inip eve gitmek istedim.

Hayır, dedim kafamın içinde kararlılıkla. *Hayır. Artık kaçmayacaksın.*

İyisin.

İyisin.

Sana bakmaları kimin umurunda.

Seni tanımıyorlar.

Sadece nefes al.

Sonunda otobüsün arkasına ulaşıp arka sırayı gördüğümde yanaklarım o kadar kızarmıştı ki ateş saçtığıma emindim.

Biri yüzüme domuz pastırması koysa kesinlikle pişerdi.

Arka sıranın tamamı ragbi takımının üyeleriyle doluydu.

Ah, Tanrım.

Tehlikeli bölgedeydim.

Göz ucuyla sağ tarafımda, arka sıranın hemen önündeki pencere koltuğunun boş olduğunu fark ettim.

Rahatlayarak çantamın omuz askılarını sıkıca kavradım ve koltuğa oturmak için döndüm ancak koridor kısmında olan koltukta kimin yayılarak oturduğunu fark ettiğimde aniden durdum.

Kalbim sıkışmıştı.

Johnny'nin kulaklığı takılıydı ve gelen müzik o kadar yüksekti ki *Jay-Z*'nin doksan dokuz problemi olduğunu söylediği şarkının sesini net bir şekilde duyabiliyordum.

Seni anlayabiliyorum, Jay-Z...

Bana bakmıyordu.

Kimseye bakmıyordu.

Tüm dikkati elindeki iPod'daydı.

Yanındaki koltuğun, yani otobüste kalan tek yerin, üstünde takıma ait olduğu belli olan bir yığın malzeme çantası vardı.

Aman Tanrım.

Boğazımı temizleyerek koltuğu işaret ettim.

Kafasını kaldırıp bakmadı.

Elindeki iPod'a baktığı sırada, kafasının görebildiğim tek kısmı mükemmel şekillendirilmiş saçlarıydı.

Otobüsün motoru gürleyerek çalıştığında ayaklarımın altındaki zemin titremeye başladı ve içimi büyük bir panikle doldurdu.

Omzuna dokundum ama sonra hemen elimi çektim.

Johnny başını kaldırırken yüzünde beliren kızgınlık ifadesi, beni tepeden tırnağa süzerken yerini şaşkınlığa bıraktı. "*Shannon?*"

"Oturmam gerekiyor," dedim boğuk bir sesle. Diğer çocuklardan gelen sözler ve imalı yorumlar beni utandırmıştı.

Son iki gecedir onun yüzünden duygularımla savaşıyor, zar zor uyuyor, panik ve şüphe içinde boğuluyordum.

Şimdiyse onun yanında birkaç saat geçirmek gibi beklenmedik bir olasılıkla karşı karşıya kaldığım için içten içe kendimi kaybettiğimi hissediyordum.

Cidden, midem bulanıyordu ve oturmazsam kusacağım konusunda emindim.

Tanrım...

Johnny çatık kaşlarıyla bana bakmaya devam ederken saçma sapan konuşmaya devam ettim.

"Otobüste başka koltuk kalmadı ve şoför birazdan hareket edecek. Bu yüzden buraya oturmama izin vermen gerekiyor." Bakışlarımı ona ve bizi izleyen insan kalabalığına çevirdikten sonra boş koltuğa baktım, "Biraz kayar mısın ya da oturabilmem için çantaları çeker misin lütfen?"

"Özür dilerim," dedi mahcup bir ses tonuyla. Uzanıp kulaklıklarını çıkardı. "Söylediklerinin hiçbirini duyamadım."

Arka sıradaki çocuklar kahkahayı bastı.

Kıpkırmızı kesilerek yanındaki koltukta duran çanta yığınını işaret ettim "Oturacak yer yok," diye fısıldadım.

"Kahretsin. Evet, üzgünüm," diye cevap verdi Johnny. Ardından poşetleri hızlı bir şekilde ayaklarımın yanına koydu. "Bunları kaldırmam için bana bir saniye ver."

Bay Mulcahy otobüsün ön tarafından, "Tanrı aşkına, Lynch. Otur yerine artık!" diye bağırdı. "Kemerini de bağla!"

Utanarak yardım için Claire'e baktım ama gözlerim bana öfkeyle bakan Bella'ya doğru çevrildi.

Ah, lanet olsun.

Seni öldürecek, Shannon.

Bella Wilkinson seni öldürecek.

Tabii baban ondan önce davranmazsa.

Mahcup bir şekilde, Johnny'nin aşırı uzun bacaklarını geçmeye çalışarak koltuğa doğru atladım. Aynı anda, o da başka bir çantayı kaldırmak için uzanmıştı.

Ortaya çıkan şey hiç de hoş değildi.

Bir sürü çırpınış, birbirine dolanmış uzuvlar, dizlerimden birinin sertçe burnuna çarpması ve etrafımızdaki insanlardan gelen *"Oooffff!"* ve *"Ah, kahretsin!"* seslerinin oluşturduğu koroyla sonuçlanmıştı.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Johnny. Koltuk başlığına yaslanarak yüzünü tutarken homurdandı. "Lanet olsun, Shannon!"

"Çok özür dilerim!" Bir elimi ağzıma kapatırken gözlerim kocaman olmuştu.

"Bastır, Johnny!" diye seslendi arka sıralardan biri. "Bitir işini!"

"*Siktir git*, Luke," diye tersledi Johnny.

Burnuna iki kez dokunarak kan olup olmadığını kontrol etti ve olmadığına karar verdiğinde dudaklarında öfkeli bir hırıltıya benzeyen bir ses çıktı.

"Böyle olsun istememiştim," dedim boğuk bir sesle. Çaresizce kendimi onun uyluklarının arasından kurtarmaya çalışsam da başaramayınca utanarak duraksadım.

Sırtımda okul çantam varken hiç kolay olmuyordu.

Otobüse bindirilmeden önce dolabıma uğrayamadığım için çantamda bütün günün kitapları vardı ve ağırlığıyla dengemi bozuyordu.

Johnny'nin koltuk başlığının arkasına tutunarak bir ayağımı havaya kaldırdım ve bacağının üzerinden atlamaya çalıştım ama o sırada ayağım tehlikeli bir şekilde onun *kişisel alanına* yaklaşmış olmalıydı. Johnny hızla elini uzatıp ayak bileğimi kavradı ve bu hareket yüzünden eteğimin yukarı kalkmasına sebep oldu.

"Dikkat et!" diye bağırdı gözleri endişeyle parlarken. "Kıpırdanmayı kes."

Endişelendiği için onu suçlayamazdım.

Bu durumdan sorumlu olan bendim.

Başını sallayarak derin bir nefes aldı, bileğimi bıraktı ve sonra ayağa

kalktı. Bu korkunç hareketi bedenlerimizin bir santim bile boşluk olmadan birbirine sürtünmesiyle sonuçlanmıştı.

"Eğer bana birazcık fırsat verseydin," dedi gözleri bana kilitlenmiş bir halde. O kadar yakındık ki parfümünün kokusunu alabiliyordum. "Kalkıp sana yer verebilirdim."

Cevap vermek için ağzımı açsam da yalnızca nefes alıp vermekle yetinebiliyordum.

Johnny'nin göğsüyle öndeki koltuk arasına tamamen sıkışmışken ve aptal okul çantam kaçmamı imkânsız hale getirirken, ona tek bir kelime bile söyleyemezdim.

"Sevişecekler mi yoksa?" diye seslendi biri.

"Kesinlikle öyle görünüyor," diye alayla güldü bir başkası.

Bay Mulcahy, "Orada ne haltlar dönüyor?" diyerek tüm gücüyle bağırdı. "Kavanagh! Lynch! Öpüşüp koklaşmayı bırakın ve yerlerinize oturun!"

Otobüsteki herkes ıslık çalmaya ve kahkaha atmaya başladı.

Ölecekmişim gibi hissediyordum.

"Deniyoruz işte!" diye kükredi Johnny. "Bize kahrolası bir dakika ver, olur mu?"

"Lanet bir koltuğa oturmak ne kadar zor olabilir, Kavanagh?" diye sordu Bay Mulcahy.

Johnny dikkatini tekrar bana çevirmeden önce nefesinin altından, "Görünüşe göre çok zor," diye mırıldandı.

"Üç deyince sola dön," diye talimat verdi. "Bir, iki..."

Gözlerim büyüdü. "Benim solum mu, senin solun mu?"

"Tanrım." Nefesinin altında bir dizi küfür mırıldanarak, "Boş ver, buraya gel," diye homurdandı. Ardından belimden tutup vücudumu onunkine yaklaştırdı. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmesem de bir an sonra bizi yana çevirmeyi başarmıştı.

Belimi bıraktı ve ben de yüzüm alevler içinde yanıp tüm vücudum titrerken pencere kenarındaki koltuğa yığıldım.

Oturduğumuz anda otobüs ayaklarımızın altında hareket etmeye başladı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Koltuğuma gömülürken omuzlarım çökmüştü.

"Sorun değil," diye mırıldandı Johnny. Arkasına yaslanıp burnunun kenarına dokundu. "Tanrım, bunların sorumlusu sensin, değil mi?"

"Ah, evet," diye cevap vermeyi başardım ama sesim hem nefes nefese hem de tiz çıkıyordu. "Burnuna vurduğum için gerçekten özür dilerim."

Çantamı omuzlarımdan kaydırarak yere koydum ve arkama yaslandım.

Johnny dönüp bana bakarken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Kurnazlık yapıp sana attığım top için benden intikam almaya çalışmadığına emin misin?"

"Ne... Hayır!" diye karşı çıktım başımı sallayarak. "Tabii ki hayır. Gerçekten öyle yapmak istemedim..."

"Sakin ol, Shannon," diye kıkırdadı Johnny. "Sadece seninle dalga geçiyorum."

Evet, kesinlikle benimle dalga geçiyordu.

En başta nefes alma yeteneğim geliyordu.

Diğeri de düzensiz kalp ritmimdi.

Johnny koltuğunda kıpırdandı, belli ki onu rahatsız etmemden önceki rahat pozisyonunu bulmaya çalışıyordu.

Sonunda yerleştiğinde, "Otobüslerde seyahat etmekten nefret ediyorum," diye açıkladı.

Bacaklarını uzatıp sol bacağını dizime değecek şekilde açmıştı.

Bacağını hareket ettirmeyip orada bırakmayı tercih ettiğinde, bu temas yüzünden titrememek için kendimi zor tutuyordum.

Bunu bilerek yapmadığı açıktı.

1.93 boyundaydı ve kendisine ayrılan küçük alan için fazla büyüktü.

Yine de çok yakındı.

Aşırı yakındı.

Çok fazla *yakınlaşma* vardı.

"Benim alanıma giriyorsun," diye fısıldadım. Dizimle kalçasını dürterek yana çekilmesi için dua ettim.

Ama çekilmedi.

Bacağını hareket ettirmedi.

Bunun yerine kaşlarını kaldırıp, "Benim otobüsümdesin," diye karşılık verdi.

Yanaklarım kıpkırmızı oldu.

Başımı eğerek okul kazağımdaki görünmez bir ipi çekiştirmeye odaklandım, şu anda tüm otobüsteki tek okul kazağını giyiyordum.

Üniformasızlık notu, okulda almadığım notlardan biriydi.

Tanrım...

Johnny, "Şaka yapıyordum," dedi beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

Öyle olmasa bile, "Biliyorum," diye cevap verdim.

Onu anlayamıyordum.

Kafam karışmıştı.

Kendimi telaşlı hissediyordum.

Bu otobüsten inmek istiyordum.

"Demek senin sınıfın maça gelmek için seçildi?" diye sordu konu açmaya çalışarak.

Başımı sallarken bacağının üzerimdeki hissi görmezden gelmeye çalıştım. "Görünüşe göre öyle."

Kaşlarını kaldırdı. "Görünüşe göre mi?"

Derin bir nefes aldım. "Okula gelip otobüse zorla bindirilene kadar bu aptal maçtan haberim bile yoktu."

"Aptal maç mı?" diye alay etti. "Bunun için teşekkürler."

"Özür dilerim."

"Sorun yok," diye cevap verdi. "Yani gerçekten maç hakkında hiçbir fikrin yok muydu?"

Başımı salladım. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Yanına hiçbir şey almadın mı?"

"Bugünkü dokuz ders için ihtiyacım olan tüm kitaplar yanımda," dedim zayıf bir sesle. Konuşurken omuzlarım yenilgiyle çökmüştü.

"Eğer geç kalırsak, orada kalmamız gerekebilir," dedi kaşlarını çatarak.

"Ne?" diye mırıldandım. "Lütfen böyle söyleme."

Johnny özür dilercesine omuz silkti. "Bazen böyle şeyler olabiliyor."

"Tanrım," diye fısıldadım.

"Eve gidip bir çanta eşya almak ister misin?" diye sordu. "Koçla konuşup senin evine uğramasını söyleyebilirim..."

"Hayır," derken boğuk bir ses çıkardım. "Tanrım, hayır, sorun yok."

"Emin misin?"

Başımı salladım.

"Dinle, bu geceki maçtan sonra seni eve götürürüm," dedi kaşlarını çatarak. "Eğer endişelendiğin şey buysa?"

"Endişelenmek mi?" Başımı salladım. "Endişeli değilim."

"Endişeli görünüyorsun," dedi sessizce. Gözleri benimkilere kilitlenmişti.

"Şey, ben sadece..." Bir endişe dalgasıyla savaştım. "Telefonunu

ödünç alabilir miyim lütfen?" Rahatsız bir şekilde kıvranarak, "Ağabeyime eve geç döneceğimi haber vermem gerekiyor," diye ekledim.

Sonra da Joey'den cenaze işlemlerimi başlatmasını istemem gerekiyor çünkü ben yürüyen ölü bir kızım...

"Evet, sorun değil," diye yanıtladı Johnny. Elini cebine atıp şık görünümlü telefonunu çıkardıktan sonra parlak siyah renkli cihazı bana doğru uzattı.

"Şey." Ne yapacağımı bilmeyerek ekrana baktım. "Benim için kilidini açabilir misin?"

Uzanıp ekran kilidini açarken, "Kahretsin. Tabii ki, bunun için üzgünüm," diye mırıldandı.

Telefonunu kurcalamaya devam ettiğimde elimden aldı ve numarayı tuşlamamı söyledi.

"Teşekkürler," diye fısıldarken telefonu ondan geri aldım.

Yeşil arama düğmesine basarak telefonu kulağıma götürdüm ve Joey'nin açması için dua ettim.

Birkaç kez çaldıktan sonra telesekretere bağlanmıştım.

"Hey, ben Joey. Ne yapacağını biliyorsun..."

"Joe," dedim boğuk bir sesle. Yüzümü aşağıya doğru eğdim. "Benim... Shannon. Okulla birlikte Dublin'e gidiyorum. Bu gece geç saatlere kadar dönmeyeceğim. Anneme söyleyebilir misin? Telefonum şeyde, sakın arama tamam mı? Bana ulaşamayacaksın ama ben iyiyim, Joe. Lütfen merak etme..."

Telefon *bip* sesi çıkararak zamanımın dolduğunu haber verdi.

Aramayı sonlandırarak Johnny'ye telefonunu geri uzattım ve titrek bir nefes verdim. "Teşekkür ederim."

Telefonunu cebine koyarken, "Telefonun kimde?" diye sordu.

"Ah... babamda," diye mırıldandım.

"Neden?"

Omuz silkerek sorusuna cevap vermekten kaçındım.

"Farklı olmuş," dedi biraz sonra.

Boş gözlerle ona baktım. "Ne?"

Uzanıp yanağıma dokundu. "Makyajın."

"Ah." Yüzümü eğerken, Claire'in çarşamba sabahı bana verdiği makyaj malzemesi dolu çanta için inanılmaz bir minnettarlık hissediyordum. *Benim için yüzde yüz gerekli bir şeydi.* "Biliyorum."

Johnny koltuğunda kıpırdandı, belli ki rahat etmeye çalışıyordu.

Başımı öne eğerek okul kazağımdaki görünmez ipliği çekiştirmeye odaklandım.

"Bana kızgın mısın?"

Sorusu beni şaşırtırken keskin mavi gözlerine baktım. "Nasıl sana kızgın mıyım?"

Johnny yavaşça başını salladı. "Yemekhanede yaptığım şey için?"

Sorusunun cevabını düşünürken kalbim şiddetle çarpıyordu.

Utanmıştım.

Kararsızdım.

Korkuyordum.

Ama ona kızgın değildim.

"Hayır," diye yanıtladım sonunda. "Sana kızgın değilim."

"Geri dönmedin," dedi alçak bir sesle.

Omuz silktim ve bakışlarımı indirdim. "Hastaydım."

"Şimdi daha iyi misin?"

"Sanırım," diye cevap verirken sesim kısıktı.

Aklımı başımdan alarak, "Regl miydin?" diye doğrudan sordu Johnny.

Tanrım.

"Şey... evet." Yüzüm kızarmıştı, rahatsız bir şekilde kıpırdandım. "Ama şimdi iyiyim."

"Yapma bunu," dedi kaşlarını çatarak.

"Neyi yapmayayım?"

"Utanma." Kendi omzuyla omzumu dürttü. "Bu çok doğal, Shannon."

Ah, Tanrım.

Utanmanın sınırını çoktan geçmiştim.

Bu aşamada, hayatımı değiştirecek bir aşağılanmaya doğru sürükleniyordum.

"Tamam?" dedim güçlükle.

Johnny başını sallayarak sırıttı. "Dokuzuncu parçayı dinledin mi?"

Şimdi yine utanıyordum.

"Dinledim," diye fısıldadım.

"Beğendin mi?"

"Şey." Omuz silktim, ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Sorun ne?"

"Gerçekten ne anlamam gerektiğini çıkaramadım?"

Kaşlarını çattığında bir açıklama bekliyordu.

"*Fuck Her Gently*?" demeden önce rahatsız bir şekilde kıpırdandım.

Johnny bana şaşkın şaşkın baktı. "*Ne?*"

"CD'deki dokuzuncu parça?" Omuz silktim. "Tenacious D'nin *Fuck Her Gently* şarkısıydı."

"*Dammit*"."

"Hayır, o Blink 182'nin. O da dördüncü parçaydı," diye cevap verdim.

"*Fuck*"."

"Hayır," diye düzelttim. "Eminem'in *FACK* şarkısı onuncu parçaydı."

"Ne... Hayır!" Johnny başını sallayarak inledi. "Tanrım, içinde başka hangi şarkılar vardı?"

"*Pretty Fly for a White Guy, The Ballad of Chasey Laine, Stacey's Mom, The Bad Touch, Pony* ve hatırlayamadığım birkaç tane daha," dedim biraz düşündükten sonra.

Johnny tekrar inledi. "Sana yanlış CD'yi vermişim."

"Öyle mi?"

Yavaşça başını salladı. "O Gibsie'nindi."

"Bana dinletmek istediğin şarkı hangisiydi?"

"Bir *Maroon 5* şarkısıydı," derken yüzünü buruşturmuştu.

"Öyle mi?" Başımı kaldırıp ona baktım. "Hangisi?"

Rahatsızlık içinde kıpırdandı. "*She Will Be Loved.*"

Ah.

Ah, vay canına.

Cevap vermedim çünkü açık konuşmak gerekirse, bunu yapmam mümkün değildi. Johnny bana birkaç rasgele soru daha sorarken yeni bir konu açmaya çalıştığı belli oluyordu.

Karşılığında tek kelimelik birkaç yanıt verdiğimde, kolu benimkine dokunacak şekilde koltuğuna geri yerleşti ve iPod'unu tekrar ortaya çıkardı.

Havalı ekrandaki tuşlarla oynadı, şarkılar arasında gezindi ve sonunda *John Mayer*'ın *Daughters* şarkısına karar verdi.

"Telefonumu tekrar kullanmak istersen sor, tamam mı?" diye sordu kulaklıkları kulaklarına takmadan önce. "Ya da başka bir şeye ihtiyacın olursa."

---

* *Onu Nazikçe Becer* anlamına gelen şarkı ismi. (ç.n.)

** (İng.) Kahretsin. (ç.n.)

*** (İng.) Sikiir. (ç.n.)

iPod'unun sesini o kadar açmıştı ki, oturduğum yerden her kelimeyi net bir şekilde duyabiliyordum. Şarkı dinlemek için disk çalarımı çıkarmama gerek kalmamıştı.

Onun yoğunluğundan kurtulduğum için minnettar olarak titrek bir nefes verdim ve sinirlerimi kontrol etmeye çalıştım.

Yine de kolay olmuyordu.

Tüm endişelerimin kaynağı yanımda otururken zordu.

Şarkının sözleri bana eziyet ediyordu.

Keşke o sözlerin ne kadar doğru olduğunu bilseydi, diye düşündüm kendi kendime.

Keşke...

58
KAFAM NEREDE BENİM?
JOHNNY

Ona regl hakkında sorular sormuştum.

Benim sorunum neydi?

Bir kıza regl dönemini sorabilir miydin ki?

Hiçbir fikrim yoktu.

Tanrım, doktorlara testislerimle birlikte beynimi de taratmam gerekiyordu çünkü birkaç tahtam eksik gibi hissediyordum.

Shannon tam yanımda oturuyordu. Kokusu burnuma geliyordu, kolu bana değiyordu ve tutarlı bir cümle kurmakta zorlanıyordum.

Cidden, bu normal değildi.

Tüm hayatımı bir gösteri midillisi gibi sergileyerek geçirmiştim ve hiçbir şey beni korkutamamıştı.

Ama o korkutuyordu.

Burada oturan o kız bunu başarmıştı.

Belki de o kadar uzun süredir sevişmiyordum ki, bekâretimi geri kazanmış sayılabilirdim. Kesinlikle bakir statüsüne geri dönmüş gibi hissediyordum.

Benim yaşımda, bu kadar çok hayat tecrübesine sahip, kendine saygısı olan hiçbir çocuk bir kızın karşısında titremezdi.

Lanet olası *titremekten* bahsediyorum.

En azından biraz normalmişim gibi davranabilmek ve onu korkutup içinde saklanmayı sevdiği kabuğuna geri döndürmemek için burada vücudumu sakinleştirmeye çalışıyordum.

Ağzımdan dökülen sorular utanç verici olma sınırını da aşıyordu ama kendime hâkim olamıyordum.

Makyaj yapmıştı.

Ağlamak istememe neden olan lanet olası bir makyajla kaplı bir yüzü vardı.

Yüzüne bir şey sürmeden de muhteşemdi ama takım arkadaşlarımın yanında makyaj yaptığını bilmek beni huzursuz ediyordu.

Ona baktıklarını *biliyordum*.

Sadece son yarım saat içinde, sıranın karşısındaki yerinden ona bakmayı kesmesi için Luke'a ölümcül bakışlar atmak zorunda kalmıştım.

Ayrıca o kadar sıra dışıydı ki, onun ve diğer herkesin görüşünü engelleyebilmek için kendimi koltuğumda yer değiştirirken bulmuştum.

Tanrı'ya şükürler olsun ki, Bayan Moore koçun geziye refakat etmesine yardım etmek zorunda kalmıştı.

Tommen'ın rehberlik danışmanı kafayı sıyırmıştı ama aynı zamanda üç buçuk saatlik otobüs yolculuğu için bir sürü oyun ve takım kaynaşması egzersizi planlamıştı.

Hatta ödül olarak bir çanta dolusu Paskalya yumurtası ve kat kat küçük ödül çizelgeleri bile hazırlamıştı.

Deplasman maçlarında bize her katıldığında bunu yapardı ve genellikle pes edip beni rahat bırakana kadar kadını görmezden gelirdim.

Her zaman yalnız otururdum. Böylece beni yanımdaki kişiyle eşleştiremez, bana o çok sevdiği ama benim kesinlikle nefret ettiğim kahrolası duygu egzersizlerini ve derin düşünme etkinliğini yaptıramazdı.

Peki ya bugün?

Bugün kendimi sıkıcı sorulara ve sessiz sinema oyunlarına katılırken buldum. Casusluk yaptığımdan bahsetmiyordum bile.

Gibsie, Hughie ve Feely'nin otobüsün arkasından bana kıçlarıyla güldüklerini biliyordum. Bu oyunlara hiç katılmadığımı biliyorlardı ama umurumda değildi. Çünkü bu oyunları oynamak Shannon'ın benimle konuşmak *zorunda kalması* anlamına geliyordu.

Her kazandığımda yanımdaki kız gülümsüyordu.

Paskalya yumurtası ya da küçük aptalca bir ödül verdiğim her oyunda, içine saklandığı kabuğundan biraz daha sıyrılıyordu.

Bu takımımdan yiyeceğim hakaretlere değerdi.

O her şeye değerdi.

59
SESSİZ FISILTILAR VE GERÇEK YÜZLER
SHANNON

Johnny Kavanagh'yla otobüste yan yana oturmak beklenmedik bir şekilde harikaydı.

Tuhaf rehber öğretmenimiz Bayan Moore herkesin dikkatini çekmeye çalışarak oynamamız için testler ve oyunlar dağıtmaya başladığında, Johnny'nin onu umursamamasını bekliyordum... Çünkü kabul etmeliydim, o lanet olası bir ragbi yıldızıydı.

Ama öyle yapmadı.

Hayır. Johnny etkinliklere katılarak *oyun oynadı*.

Birlikte oturduğumuz için oyunlar ve görevler için takım olmuş, garip bir uyum içinde birlikte çalışmayı başarmış, en sonunda oyunlarımızı ve etkinliklerimizi kolayca tamamlamıştık.

Bize verilen oyunlar aptalca ve çocukçaydı ama yaklaşık bir saat sonra, onunla birlikteyken kendimi tamamen rahatlamış hissediyordum.

Ayrıca partnerimin, takımlara çözmeleri için verilen rubik küpü on dakikadan kısa bir sürede kolaylıkla tamamlayan bu garip dâhi çocuk olması da işime yaramıştı.

Otobüsteki başka hiç kimsenin küpü çözemediği düşünülürse, bu gerçekten çok etkileyiciydi.

Verilen her testi ya da diğer çiftlere karşı girdiğimiz her yarışmayı biz kazanmıştık.

Yani... Johnny kazanmıştı.

Fakat o benim takım arkadaşımdı, sonuç olarak ben de kazanmış sayılırdım.

Hayatımda hiç bu kadar çok anlamsız yarışma ya da Paskalya yumurtası kazanmamıştım.

Aslında bugüne kadar hiçbir şey kazanmamıştım.

Yerde *on iki* tane çikolatalı yumurtamız vardı çünkü bu çocuk hedeflediği her şeyde başarılı oluyor ve oyunu kazanıyordu.

On iki yumurta.

Tadhg, Ollie ve Sean çok heyecanlanacaktı.

Johnny'yle birlikte olmak çok eğlenceliydi. Kendimi onunla oynamaya o kadar kaptırmıştım ki, endişelenecek zamanım olmamıştı.

Bayan Moore'un yapmayı sevdiği gerçek bir etkinlik olan derin düşünme seanslarımız sırasında hem meraklı hem de dikkatli gözlerle onu inceleyip her küçük ayrıntıyı özümsemiştim. Dinlediği şarkıların çeşitliliğini, öğün vakitlerinin planlamasını ve parmağını kalçasına kaç kez vurduğunu -ki bu sürekli oluyordu- not aldım.

Soğukkanlı, sakin ve aklı başında görünüyordu ama içine baktığınızda onun bu otobüsün içinde kafese kapatılmış bir hayvan gibi olduğunu görebilirdiniz.

Johnny bu koltuk için çok büyüktü, daracık koltukların arasında bir fazlalık gibi görünüyordu. Gerçekten rahat edemeyeceği kadar iriydi ve bana dokunup dokunmadığına bakmaksızın her fırsatta isyan ederek olduğu yere yayılıyordu.

Bunu uzun bacaklarını uzatmaya ihtiyacı olduğu için yaptığından emindim.

İlk derin düşünme seansımız sırasında, Johnny çantasına uzandı ve pahalı gibi görünen bir *shaker* şişesi çıkarıp içindekileri saniyeler içinde yuttu. Daha yolculuğun kırkıncı dakikasındaydık.

Bir sonraki seansta saatini kontrol edip bir muz yedi.

Ondan sonraki seansta bir kez daha saatini kontrol etti ve bir protein barını mideye indirdi.

Onun varlığının fazlasıyla farkındaydım çünkü bunun aksi mümkün değildi.

Otobüs şoförü yolculuğun ikinci saatinde bir benzin istasyonunda durdu. Takımın geri kalanı ve öğrenciler tuvaleti kullanmak ya da yiyecek bir şeyler almak için aceleyle koşuşturuyordu ama Johnny otobüsten inmedi.

Benim için gitmeyi teklif ederek, "Markete gitmek ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hayır, böyle iyi. Aç değilim."

Ayrıca hiç param yok.

"Emin misin?" diye sordu. Kendini koltuğuna geri bıraktığı sırada bacakları benimkilere sürtünmüştü. "Eğer istersen sana bir şeyler alabilirim..."

"Hayır, hayır... hiçbir şeye ihtiyacım yok," diyerek hızla sözünü kestim. "Teklifin için teşekkürler."

"Eğer eminsen?"

"Eminim."

Daha sonra içi hiç boşalmayan sırt çantasına uzanıp hava geçirmez bir kap ve çatal aldı.

Kapağı açıp içinden buharda pişmiş sebzeler, dört adet sade, derisiz tavuk göğsü ve birkaç poşet karabiber çıkarmasını göz ucuyla izledim.

"Bunu ısıtacak mısın?" diye sordum bilinçsizce. Ağzım beynimin izni olmadan durumu sorguluyordu.

"Neden?" derken bana dönüp sırıttı. "Çantanda mikrodalga fırın mı var?"

"Hayır ama markette bir tane olabilir." Bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zor tutuyordum. "Sıcak yersen tadı daha güzel olur."

"Gerek yok, ben alışkınım," diye cevap verdikten sonra ağzına bir kaşık dolusu yemek attı. "Ayrıca bu yemeği protein almak için yiyorum, tat almak için değil."

"Kulağa korkunç geliyor," dedim aniden.

Johnny lokmalarının arasında sırıttı. "Maalesef."

"Öğle yemeğinde onlarla oturmak ister misin?" Pencereden takım arkadaşlarının marketin önündeki piknik masasının etrafına oturup bir şeyler atıştırırken sohbet ettikleri yeri işaret ettim. "Benim için sakıncası yok," diye ekledim. Arkadaşları orada birlikteyken onun burada benimle kalmak zorundaymış gibi hissetmesini istemiyordum.

"Burada mutluyum," diye reddetti hızlıca.

"Gerçekten normal yemek yemene hiç izin verilmiyor mu?" diye sormaktan kendimi alamadım. Barda bana söylediklerini hatırlamıştım. "*Antrenman döneminde* olduğunu biliyorum..." derken bu düşünce karşısında burnumu kırıştırdım. "Ama cidden hiç izin alamıyor musun?"

Johnny dönüp bana baktı. "Tavuk ve sebzeyi normal yemek olarak görmüyor musun?"

Rahatsızlığımı bastırarak, "Yani, evet. Tabii ki öyleler," diye mırıldandım. "Ama takımındaki diğer tüm çocuklar tavuk fileto ve hazır yemekler yiyor. Sen sadece önceden paketlenmiş yemeklerden yiyorsun."

"Evet ama takımdaki diğer çocukların uğraşması gereken sinir bozucu bir beslenme uzmanı yok," diye söylendi lokmalar arasında. "Ya da bir kamyon dolusu antrenör ve gözlemcinin nefesini enselerinde hissetmiyorlar."

Hmm.

Bir an için bunu düşündüm.

"Senden bir şey istememin sakıncası var mı?" diye sordum.

Johnny sırıttı. "Hayır, bebeğim. Hiç sakıncası yok."

Kalbim durmuştu.

Johnny'nin yüzü kızarırken başını salladı. "Yani..."

"Sorun yok," diye fısıldadım. "Önemli değil."

Bana acı dolu bir ifadeyle baktıktan sonra derin bir nefes verdi.

Başını iki yana sallayarak yemek kutusunu çantasına geri koydu ve alnını ovuşturdu.

Etrafımızı saran rahatsız edici gerginliği kırmaya çalışarak, "Bana ragbi hakkında bir şeyler öğret," dedim aniden.

Johnny bana şaşkınlıkla bakıyordu. "Benden ne..." Sesi kesildi ve tek kaşını kaldırdı. "Neden?"

"Yeniden sizin maçınızı izlemek zorundayım," diye cevap verdim. Ardından, "Ne izlediğimi bilmeliyim," diyerek devam ettim. "Mesela, takımda hangi pozisyonda oynuyorsun?"

"Orta sahada oynuyorum," diye açıkladı. Hâlâ şaşkın bir ifadeyle bana bakmaya devam ediyordu. "Dış merkez en rahat olduğum alan."

"Tamam." Başımı sallayarak bu bilgiyi özümsedim. "Peki, bağlanmalara falan katılıyor musun?"

Johnny burnundan sesler çıkararak güldü.

"Ne?" diye karşılık verdim savunmaya geçerek. "Sadece bir maçını izledim, kurallar ve pozisyonları anlamak beni aşıyor. Sana bir GAB kızı olduğumu zaten söylemiştim."

"Biliyorum," dedi kıkırdayarak ellerini havaya kaldırırken. "Yargılamıyorum."

"Ama *gülüyorsun*," diye uyardım.

Uzun bir süre bana baktıktan sonra, "Gerçekten sana ragbi öğretmemi istiyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Öğrenmek istiyorum."

Derin bir nefes vererek başını sallarken, "Neden olmasın," diye mırıldandı. "Çılgın rehberlikçinin bize vereceği bir sonraki saçma göreve kadar zaman geçirmiş oluruz."

"Yola çıktığımızda meditasyon yapacağımızı düşünüyorum," dedim alayla gülerek.

"Kes şunu," dedi ürpererek. "Çantanda kâğıt ve kalem var mı?"

Kaşlarımı çatsam da isteğini sorgulamadım.

Bunun yerine elimi okul çantamın ön cebine soktum ve küçük bir defterle kalem çıkarıp ona doğru uzattım.

"Bu da ne böyle?" diye sordu Johnny. Claire'in bana aldığı "Tom-

men'a Hoş Geldin" kaleminin tepesinde sallanan pembe kabarık topa bakıyordu. "Tanrım." Sallanan topa bir fiske vurarak parıldamasına sebep olduğunda suçlayıcı bakışlarını bana çevirdi. "Daha fazla *kız* olabilir miydin?"

Yanaklarımın yandığını hissederek, "Yargılamayacağını söylemiştin," diye mırıldandım. "Ayrıca ben bir *kızım*."

"Bu doğru." Başını sallayarak dikkatini not defterime çevirdi. Ardından, "Hadi yapalım şu işi," dedi boğazını temizleyerek. "Derse hazır ol," diye eklemeden önce bana gülümsedi. "Yine."

Ona bakarak sırıttım. "Tüm dikkatimle seni dinliyorum."

Johnny defterimde boş bir sayfaya açtı ve on beş küçük kutudan oluşan bir ızgara çizmeye başladı. Çizerken bir yandan da terimleri açıklıyordu.

Her kutunun içine *Yan Forvet, Kancacı, Sağ Kanat, Sol Kanat* gibi kelimeler karalayıp pozisyonları açıkladı.

Her kutunun yanına bir numara yazdı.

"Dış Merkez" yazan kutunun yanına on üç numarayı ekledi.

"Dış Merkez... Bu sensin, değil mi?" diye sordum. "On üç numara?"

Johnny başıyla onayladı.

"Bazıları için uğursuzluk getiren bir numara," dedim.

"Benim için değil," diye sırıtarak karşılık verdi.

"Alçakgönüllü biriymiş gibi davranma fırsatını da kaçırdın."

"Bunun bir anlamı yok," dedi umursamazca omuz silkerken. "Her neysem öyle davranırım ve bunun için bahane üretmem." Kalemi burnuma hafifçe vurdu. "Şimdi buraya odaklan."

Ben de öyle yaptım.

"Birden sekize kadar olan numaralar hücum oyuncuları oluyor. İki tane forvet, iki yan forvet, bir kancacı, iki kilit oyuncu ve sekiz numara var. Bu adamlar genellikle en büyük, en kilolu oyunculardır," diye açıkladı küçük notlar karalarken.

El yazısı bir erkek için şaşırtıcı derecede düzgündü. Küçük, tane tane ve okuması kolay bir şekilde yazıyordu.

Bu bilgi kırıntısını saklamak için zihnime kaydettim.

"Sonrasında defans oyunları var," diye açıklayarak dikkatimi tekrar ona çekti. "Dokuzdan on beşe kadar olan numaralar onlara ait. Bunlar oyun kurucu, on numara, iki orta saha, iki kanat oyuncusu ve son adam olarak ayrılıyor. Takımdaki daha küçük, daha zayıf ve genellikle

daha hızlı olan oyuncular." Memnun bir iç çekişle elini sayfanın önünde salladı. "İşte bir ragbi takımını oluşturan on beş pozisyon."

"Yani bu adamlar forvet mi?" diye sordum birden sekize kadar olan sayıları göstererek.

Johnny başıyla onayladı. "Aynen öyle."

"Futboldaki gibi mi?"

"Hayır, *futboldaki* gibi değil," derken neredeyse boğulacaktı. Resmen dehşete kapılmıştı. "*Futbola* hiç benzemiyor."

"Gal futbolu gibi?"

Burnunun ucunu sıkarak, "Hayır," diye homurdandı.

"*Hurling?*"

"Ne... hayır! Konuşmayı kes," diye hırladı. Ardından telaşla elini saçlarında gezdirdi. "Bir süreliğine diğer sporları unut ve sadece *dinle.*"

"Geçen gece bu kadar otoriter bir öğretmen değildin," diye homurdandım.

"O zaman bu kadar çalışkan bir öğrenci değildin," diye karşılık verdi. Elindeki kalemi not defterine vururken, "Şimdi odaklan," dedi sinirli bir nefes vererek. "*Ragbide* oyunun başında defans oyuncuları forvet oyuncularının arkasında durur. Dizilim budur. Bu şekilde *oynanır.*"

"Yani buradaki tüm bu adamlar bağlanmayı mı oluşturuyor?" diye sordum birden sekize kadar olan sayıları göstererek. "Forvetler?" Kaşlarımı çatarak devam ettim. "Hakem bağlanma çağrısı yaptığında diğer takımla bağlanıyor, bir set oluşturuyor ve birbirlerine giriyorlar, öyle mi?"

Cesaret verici şekilde başını sallarken, "Evet," diye onayladı.

"Bağlanma nedir?" diye sordum. Arkadaşlarımın, altıncı sınıftaki kızların Johnny'ye bağlanma konusunda düzenledikleri yarışma hakkında söylediklerini düşünüyordum.

"Bağlanma, takımın ön sırasının rakibin ön sırasıyla birleşmesidir," diye açıkladı Johnny.

"Birbirine çarpmak gibi mi?" diye sordum. "Zorla birbirine girmek gibi mi?"

"Bundan biraz daha karmaşık ve teknik detayları var ama öyle sayılır," diye cevap verdi. Bu düşünce karşısında burnunu kırıştırmıştı. "Dersimizin devam edebilmesi için bunu böyle kabul edip geçelim."

Bu fikir hiç cazip gelmediği için kaşlarımı çattım. "Peki oyun kurucu topu oyuncuların bağlandıkları yere mi atıyor?" diye sordum.

"Aynen öyle."

"Top da her zaman geriye ve oyuncuların arkasına doğru oynanmak zorunda? İleri pas ya da top fırlatmada karşı takım penaltı kazanıyor?"

"Evet," dedi gözleri parlarken. "Bu gerçekten çok iyi, Shannon."

Övgüsü karşısında yanaklarımın kızardığını hissettim.

Cesaretlenmiş bir şekilde onu dikkatle dinledim.

Ragbi onun hayatı gibi görünüyordu ve onunla ilgili her şeyi öğrenmek istiyordum.

Ufacık, minicik, önemsiz her ayrıntıyı.

Her açıdan acınası bir durumdu ama bunun zaman geçirmenin zararsız bir yolu olduğunu söyleyerek kendimi teselli ediyordum.

Johnny konuşmaya devam ederek bana oyunun kurallarını ve her bir oyuncunun rolünü öğretmeye çalıştı. Farklı oyunlardan ve dizilişlerden bahsetmiyorum bile.

Dürüst olmak gerekirse, öğrenmem gereken çok fazla bilgi vardı ve çoğu aklımdan uçup gitmişti ancak bir orta saha oyuncusunun rolünü açıklamaya başladığında dikkatle dinledim.

"Bir takımda iki tane orta saha vardır... iç orta saha ve dış orta saha. Orta saha oynamak benim görevimin rakibin savunma hattını bozmak olduğu anlamına geliyor," diye açıkladı. "Aynı zamanda kendi savunma hattımızı *korumak*, rakibin oyununu okumak, topun yönünü tahmin etmek, ne zaman savunma atağı yapacağımızı ve ne zaman yapmayacağımızı bilmek zorundayız."

"Kulağa inanılmaz karmaşık geliyor," diye itiraf ettim. Aşırı bilgi yüklemesine maruz kalmıştım ve biraz sersemlemiş hissediyordum.

"Sorumluluğunu alması kolay bir pozisyon değil," diyerek bana hak verdi. "Herkes yan forvetler hakkında konuşuyor ama orta sahada oynamak çok daha önemli. Sanırım onlara bir ragbi takımının merkezi denebilir."

"Ama sen defansta olduğunu söylemiştin."

"Ben bir defans *oyuncusuyum*."

"Ama az önce orta saha olduğunu söyledin."

"*Öyleyim*."

"Nasıl?"

"Tanrım, lütfen soru sormayı bırak ve beni dinle." Burun kemiğini sıkarak nefesinin altında birkaç küfür mırıldandı. "Elimden geldiğince açıklamaya çalışıyorum, Shannon."

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Bana kızma."

"Sana kızmıyorum. Anlatmaya çalışıyorum..." Johnny kısa bir süre

durdu ve tekrar anlatmaya başlamadan önce derin bir nefes aldı. "Oyunu, hızı ve oyunun yönünü kontrol etme eğiliminde olan dokuz ve on numaraları bir kenara bırakırsak, orta sahalar oyunu yöneten oyuncularlardır," diye açıkladı. Sesi şimdi daha yumuşak çıkıyordu. "Yan forveti koruruz, oyun kurucuyu kollarız, rakibin bizden çok daha büyük forvetlerinden darbe alırız. Forvetlerden daha küçük, daha hızlı ve daha çeviğiz. Hızlı top oynamak ve takımımızın diğer üyeleriyle bağlantı kurup onlara yardımcı olmak için böyle olmak zorundayız."

"Ama..." Elimi kaldırdım ve devam etmeden önce bana onay vermesini bekledim. "Seni oynarken gördüm. Takımdaki en iri oyuncu sensin."

Johnny başını sallarken dudakları seğiriyordu. "Bu okul ragbisi. Okul liglerindeki çocukların çoğu eğlence için oynar. Profesyonel, rekabetçi ragbide en iri adam ben değilim."

"Ama sen çok büyüksün!" diye haykırdım.

"*Uzun* boyluyum," diye düzelttikten sonra devam etti. "Hız bir orta saha için hayati önem taşır. Ayaklarımın üzerinde çevik olmalı ve fırsat geldiğinde hızlanabilmeliyim."

Onun iriyarı olduğunu düşünüyordum ama ben ne bilirdim ki?

Görünüşe göre, fazla bir şey bilmiyordum.

"Tut ve savun... On üç numara olarak benim işim bu," dedi Johnny. "Çizgiyi korumak ve savunmak. Yerde mücadele etmek ya da bir topu devirmek. Bunlar da benim görevlerime dahil," diye ekledi. "On iki ve on üç birbirlerine yakın oynarlar."

"Okul takımındaki on iki numara kim?"

Johnny başını bir grup çocuğa doğru eğdi. "Patrick Feely."

"Ah," dedim başımı sallayarak. "Siz yakın arkadaşsınız, değil mi?"

Başını salladı. "Evet, o iyi bir dost. Sahadayken sürekli Feely'yi izliyorum ve aynı şekilde o da beni izliyor. Top ondaysa, pası almaya ve kanatlardan biriyle bağlantı kurarak avantaj sağlamaya hazır bir şekilde onun kıçında olmam gerekiyor."

"Kanatlar mı?"

"On bir ve on dört," diye açıkladı.

Başımı salladım. "Tamam. On bir ve on dört numara kanat oyuncular."

"Aynen öyle. Şimdi, iki orta saha arasında bir güven bağının kurulmasına ihtiyaç var, on iki ve on üç numara," diye açıkladı. "Birbirinize tamamen inanmanız, partnerinizi avucunuzun içi gibi tanımanız.

oyunlarını ve vücut dilini okumanız, hatta bazen düşüncelerini okumanız gerekir."

"Neden?"

"Çünkü rakibi dışarıda tutuyorsam, iç sahanın kontrolü için on ikiye güveniyorum ve bunun tersi de aynı şekilde. Eğer birimiz çuvallarsa, diğeri de çuvallar ve bu hata tüm takımın işi batırmasıyla sonuçlanır." Derin bir nefes verdi. "Bu şeffaf bir iletişim gerektiren sıkı bir ortaklık."

"Hayatı kendin için biraz daha kolaylaştıramazdın, değil mi?" diye fısıldarken korkmuş hissediyordum. "Takımdaki en zor pozisyonu seçmek zorundaydın."

"Her pozisyonun bir zorluğu var," dedi Johnny. "Bir tekerleğin dişlileri gibi, biri düşerse hepimiz düşeriz."

"Şut çekiyor musun?"

Johnny omuz silkti. "Çekebilirim ve gerektiğinde bunu yaparım. Mesela çizgi vuruşları ya da topu dikmek gibi ama bu oyunumun büyük bir parçası değil."

"Topu dikmek?"

"Peşinden koşmak için sahaya doğru çekilen şut."

"Ama bunu sık sık yapmıyorsun?"

"Pek sık değil."

"Neden yapmıyorsun?"

"Çünkü genellikle top için mücadele etmek ve çizgiyi savunmakla meşgul oluyorum. Hem hücumda hem de savunmada rakiple mücadele edebilmem gerekiyor. Vücudumun aldığım darbelere hazır olması gerekiyor ve ben çok fazla darbe alıyorum, Shannon."

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ragbi," diye açıkladım. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Seviyorum," diye yanıtladı basitçe. "Onunla ilgili her şeyi. Topun şeklini. Oyunun fizikselliğini. Adrenalin hissini. Baskıyı. Ödülleri. Kendimi zorlamayı. Bu oyunu çok seviyorum."

Seni seviyorum, diye ağzımdan kaçırıyordum neredeyse. Bu iki korkunç kelimeyi tam zamanında geri yutmayı başardım.

Aman Tanrım!

Bu da nereden çıkmıştı şimdi?

Johnny'yi *sevmiyordum*.

Onu tanımıyordum bile.

En azından, çok iyi tanımıyordum.

Elbette, onun hakkında bildiklerim iyi kısımlar, kibar kısımlar, *güzel* kısımlardı ama bu hiçbir şekilde onun için bariz fiziksel çekim ve ergenlik hoşlantısından daha derin bir şey hissettiğim anlamına gelmiyordu.

Bu çok saçmaydı.

Ben saçmalıyordum.

Kendine yalan söylemeyi bırak, diye tısladı beynim. *Onu kırık kalbinin her parçasıyla seviyorsun...*

Bu rahatsız edici düşünceyle irkildim ve kafam karıştı. Johnny'nin hâlâ benimle konuştuğunu fark etmem birkaç dakikamı aldı.

"...detaylarına girip canını sıkmayacağım bir ton ekstra saçmalıkla seni boğdum," dediğini yakalamayı başardım.

Bacaklarını garip bir açıyla uzatmıştı, yine olduğu yerde kıpırdanıyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet." Elini kalçasına götürdü ama sonrasında hızla geri çekerek bana temkinli bir bakış attı. "Bu uzun otobüs yolculuklarından cidden nefret ediyorum," diye açıkladı. "Çok sıkışıyorum."

"Bu yüzden mi tek başına oturmayı tercih ediyorsun?" Ona yandan bir bakış attım. "Rahat oturabilmek için mi?"

"Evet," diye başını salladı Johnny. Gözleri içinin rahatlamasıyla birlikte parıldamaya başlamıştı. "Çok iri olduğum için o şekilde daha rahat oluyor."

"Derslerde de mi tek başına oturuyorsun?"

Başını salladı. "Evet, öyle olmasını tercih ediyorum."

"Neden?"

"Çünkü geniş bir vücudum var," diye cevap verdi. "Üstelik okuldaki sıralar çok dar."

Genişti.

İriydi.

Ayrıca güzeldi.

Johnny sırıtarak bana göz ucuyla baktı. "Her şeye rağmen, senin yanında otururdum."

Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. "Oturur muydun?"

Johnny sırıttı. "O kadar küçüksün ki, sırada çok fazla yer kaplamazsın."

Derin bir nefes aldım. "Yine de biraz kaplıyorum."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?" dedi sessizce gülerek.

"Bacak mesafesi için savaşmak yok." Ayaklarıma baktı, gülümsemeye devam ediyordu. "Ayakların yere değiyor mu?" diye alay etti.

"Elbette," diye onayladım. Sonra haklı olup olmadığımı anlamak için ayak parmaklarımla zemini yokladım. "Gördün mü?" Hatta haklı olduğumu keşfetmenin mutluluğuyla ayaklarımı yere vurdum. Gerçi ayak parmaklarım yere neredeyse hiç değmiyordu ama parmak ucuyla temas ettiğim kesindi. "Ha -ha."

"*Ha-ha?*" dedi başını geriye atarak gülerken. "Sen dört yaşında mısın?"

"Bunu boyumla dalga geçen çocuk söylüyor." Ona en kızgın bakışlarımı fırlattım.

"Ben sadece gerçekleri söylüyorum," diye cevap verdi masumca. Yüzüne muzip bir sırıtış yayılırken, "Otobüse bir yükseltici koltuk getirmeni bekliyordum," diye ekledi.

Düşündüğümün aksine, onun bu sözleri karşısında gülümsemiştim.

Ses tonunda bunun kindar bir hareket olmadığını hissettiren bir şeyler vardı.

Johnny *şakacı* davranıyordu.

Bu garip, beklenmedik ve şaşırtıcı bir şekilde *hoşuma gitmişti.*

"Onu evde bırakmaya karar verdim," diye sertçe karşılık vererek kendimi etkilemeyi başardım "İyi ki öyle yapmışım, burada ancak senin egona yetecek kadar yer var."

"Shannon Lynch de şaka yapabiliyormuş." Johnny arkasına yaslandı, istemsizce etkilenmiş gibi görünüyor ve öyle konuşuyordu. "Kim tahmin edebilirdi ki?"

"Belli ki sen değil." Ona tatlı tatlı gülümsedim, adımı söylediğinde karnımda oluşan dalgalanmayı görmezden geliyordum. Vücudum yavaşça gevşerken mizah anlayışım, bu çocuğun ikna kabiliyetinin etkisinde kalarak yüksek koruma duvarlarımı geçti.

"Kahretsin." Johnny şimdi gülümsüyordu. "Her istediğinde sarkastik ufak bir şeye dönüşebiliyorsun, değil mi?"

Ani bir şakacılık patlaması hissederek omuz silktim. "Senin öyle olduğunu biliyorum ama ben neyim?"

"Şimdi de dalga geçiyorsun."

"Senin öyle olduğunu biliyorum ama ben neyim?" diye tekrarladım sırıtarak.

"Sopalar ve taşlar kemiklerimi kırar," diye şaka yaptı. Bu kez oyuncu bir tavırla söylemişti. "Ama kızlar beni asla incitemez."

"*Kelimeler* beni asla incitemez," diye düzelttim. Kendimi onun gülümsemesine karşılık verirken bulmuştum. "Kızlar değil."

"Benim dünyamda değil," dedi alçak bir kıkırdamayla.

"Yalancı, yalancı," diye çıkıştım, "Sana kimse inanmaz."

Johnny yüksek sesle güldü.

"Sanırım şimdi de bana 'sürtük demek köpek demek, köpek demek doğa demek, doğa demek güzellik demek' nutukları mı atacaksın?" diyerek sessizce gülmeye devam etti.

"Duruma göre değişir," diye meydan okudum. Onun yanındayken hem rahat hem de gergin hissediyordum.

Johnny'yle birlikteyken çalkantılı bir duygu dalgası içinde olduğumu fark etmeye başlamıştım.

Beni aynı anda hem sinirden hasta eden hem de heyecandan başımı döndüren bir duygu dalgasıydı.

Hiç mantıklı gelmiyordu.

Ama gülümsemesi bağımlılık yapıyordu.

Ne kadar çok gülümserse, onu o kadar çok *arzuluyordum.*

Johnny bana doğru yaklaşırken gözleri heyecanla parladı. "Neye göre değişir?"

"Bana sürtük deyip demediğine göre," diye tamamladım.

Johnny alaycı bir ses tonuyla, "Aklımın ucundan bile geçmedi," diye karşılık verdi. "Ayrıca, öyle bir şey yaparsam muhtemelen beni anneme şikâyet edersin."

"Bunu yapmak istemediğimi biliyorsun," diye itiraz ettim. "Senin başını kimseyle belaya sokmak istemedim."

Bana alaycı bir tavırla göz kırparken, "Elbette istedin," diye üsteledi. "Ne zaman yanımda olsan, bela hemen peşinden geliyor." Yanağındaki gamzeleri ortaya çıkararak sırıttı. "Seni tanımasam, başımı otoriteye karşı belaya sokmaktan zevk aldığını düşünürdüm."

Bu konuşmanın şakayla flört arasındaki çizgiyi bulanıklaştırdığını fark edemeyecek kadar saf değildim.

En azından ben öyle hissetmiştim.

Johnny muhtemelen bunun hakkında benim gibi düşünmüyordu.

Yine de bu hiç önemli değildi. Bana öyle baktığı, gülümsediği ve ilgili gözlerle izlediği için kendimi bu oyunu devam ettirmekten alıkoyamamıştım.

Yanaklarımın kızarıklığını zorla bastırarak, "Bu doğru değil," diye cevap verdim.

"Şimdi sözüne inanılmayan yalancı kim?" dedi alaycı bir şekilde göz kırparken. "Doğru mu?"

"Bu yine sen olacaksın," diye cevap verdim. "Ayrıca pembe giymiyorum."

Şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ne?"

"Erkekler göz kırpsın diye pembe giyilirmiş," diye açıkladım. Oynadığımız bu küçük oyunda onu tuzağa düşürdüğüm için kendimle gurur duyuyordum. "Ben mavi giyiyorum, pembe değil. Bana göz kırpmana gerek yok."

Johnny yüzünde şeytani bir sırıtışla kulağıma eğilip fısıldadı, "Sanırım o güzel yanaklarını pembeye dönüştürebilirim."

Kıpkırmızı kesildim. "N-ne?"

"Çok kolay oldu," dedi gülerek. Yüzünde kendinden son derece memnun bir ifade vardı.

Üstünlüğün onda olduğunun farkındaydım ama ne yazık ki bu doğru değerlendirmesine iyi bir karşılık veremeyince dil çıkarmaya karar verdim.

Johnny'nin bakışları ağzıma kaydı ve gözleri muzipçe ışıldadı. "Dilini bana doğru uzatmaya devam edersen onu yakalayacağım."

Dilimi tekrar içeri sokarken ona bakakaldım. "Kesin yakalarsın."

"Dene bakalım," dedi sırıtarak. "Hadi."

Gözlerim büyürken geriye doğru uzaklaştım.

Tehdidini gerçekleştirmeyeceği konusunda ona güvenmiyordum.

Tepkim sadece daha çok gülmesine neden oldu.

"Bana öyle bakmayı kes," diye emretti. Kahkahalarını bastırmak için bir elini yanağına bastırmak zorunda kalmıştı.

Dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamayarak, "Nasıl? Ben hiçbir şey yapmıyorum!" diye karşılık verdim. "Dilimi koparmakla tehdit eden sensin."

"Gözlerini kocaman açmışsın ve gergin görünüyorsun," dedi kendi kendine gülmeye devam ederken. Ardından bana doğru sırıtarak, "Merak etme," diye mırıldandı. "Dilini kapmayacağım."

İnanmıyormuş gibi davrandım. "Sana inandığımdan emin değilim."

"Bana inanıyorsun," diyerek kendinden emin ses tonuyla beni temin etti.

"Öyle mi?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü bana güveniyorsun," diye cevap verdi kocaman, parlak bir gülümsemeyle.

"Ben kimseye güvenmem, Johnny," diye düzelttim sessizce. Kaygısız ruh halimin buharlaşıp uçtuğunu, başımın üzerinde daima bir yağmur bulutu gibi asılı duran umutsuzluğun tanıdık ağırlığının onun yerine geçtiğini hissettim.

Johnny uzun bir süre sessiz kaldı, belli ki sözlerimi düşünüyordu.

"Başına gelen bir şey yüzünden mi?" diye sordu sonunda. "Geçmişte yaşadığın?"

"Pek çok şey yüzünden," diye cevap verdim. Ona daha fazlasını anlatmak istemiyordum ve anlatamazdım.

"Kötü şeyler mi?" Sesi alçak ve sorgulayıcıydı.

"Kişisel şeyler," diye mırıldandım. Bu konuşmanın aniden ciddi bir hal almasından hoşlanmamıştım. Boğazımı temizleyip ekledim, "Özel şeyler."

Beni dikkatle izleyerek, "İnsanlara güvenmeyi zorlaştıran şeyler," diye tahmin yürüttü sonunda.

"Hayır." Başımı sallayarak ellerimi sıkıca birleştirdimve derin bir nefes verdim. "İnsanlara güvenmeyi imkânsız kılan şeyler."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başımı iki yana salladım.

"Sorunların paylaştıkça azaldığını söylerler," diye ısrar etti.

"Her zaman değil," diye fısıldadım.

Uzun bir süre bana baktı, belli ki sözlerimi düşünüyordu.

En sonunda, "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" diye sordu.

"Ne düşünüyorsun?"

"Bence kimseye güvenmek *istemiyorsun*," dedi daha fazla üsteleme-ye devam ederek. "Ama bu sınıra rağmen bana güveniyorsun."

İnkâr etmek için ağzımı açmıştım ama sözleri karşısında afallayarak duraksadım.

Haklı mıydı?

Ona güveniyor muydum?

Belki de kendime özgü bir şekilde ona güveniyordum.

Beni bilerek incitmeye ya da sabote etmeye çalışmayacağı konusunda ona güveniyordum.

İyi bir kalbi ve güzel bir aklı olan hoş biri olduğu konusunda ona güveniyordum.

Ama diğer her şey?

Korkutucu kısımlar?

Bilinmeyenden korktuğum için anlamaya cesaret edemediğim, bende uyandırdığı korkunç duygular?

Bunlardan o kadar emin değildim.

"Çünkü *yapabilirsin*, Shannon," Johnny'nin sesi düşüncelerimi kesip attı. "Bana güvenebilirsin." Bakışları benimkilere kilitlenmişti, çarpıcı yoğunluktaki mavi gözleri ruhumda delikler açıyordu. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Senden korkmuyorum," diye savunmaya geçtim. Neredeyse tamamen doğru olan değerlendirmesi karşısında dengem sarsılmıştı.

Gözleri benimkilere kilitlenmişti, "Güzel," diye cevap verdi sakince. "Korkmanı istemiyorum."

"Eh, zaten korkmuyorum."

"Buna sevindim."

Kendimi inanılmaz derecede korunmasız ve savunmasız hissederek orada öylece oturdum. Tutarlı bir cümle kuramıyor ve ilk günden beri kalbime tüm engelleri atlatan çocuğa bakıyordum.

Seni hayal kırıklığına uğratacak, diye savundu beynimin korumacı kısmı. *Seni diğerlerinden daha çok incitecek.*

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "Yapmayacağım," dedi Johnny. "Her neye alıştıysan," derken gözleri benimkilere kilitlendi. "Ya da her kime alıştıysan. Gözlerindeki o hüzünlü bakıştan her ne sorumluysa..." başparmağını elmacıkkemiğimin üzerinde gezdirmek için duraksadı. "O ben değilim, ben öyle biri değilim ve sana bunu yapmayacağım."

"Söz mü?" diye fısıldadım. Ama hemen sonra kendimi azarladım.

Her endişeli olduğumda bir söz istiyordum.

Bu hayatımın yıllarını sürekli belirsiz bir endişe içinde yaşayarak geçirdiğim için edindiğim korkunç bir alışkanlıktı.

Genellikle bu sözleri ağabeyimden isterdim, o da stresimi biraz olsun azaltmak için bana bol bol söz verirdi.

Ağabeyim bu sözleri tutmaya niyetli olsun ya da olmasın, ne kadar imkânsız ya da saçma olursa olsun, bu küçük onaylama içimdeki bir yeri kısa süreliğine yatıştırıyordu. Hayatı biraz daha katlanılabilir kılıyordu.

Johnny beni şaşırtarak, "Söz veriyorum," diye cevap verdi.

O anda, Johnny Kavanagh farkında olmadan sadece iki küçük kelimeyle kalbimin etrafındaki duvarda bir delik açmıştı.

"Lütfen bunu yapma," diye fısıldadım yalvarırcasına. İçimde açtığı boşluğu çılgınca tamir etmeye çalışıyordum. *"Bağlanma çünkü yakında gidiyor,"* diyen sözleri ve beni incittiği gece ya da daha kötüsü beni reddettiği gece yaşadığım geçmiş deneyimleri zihnimde ortaya çıkarmıştım.

Johnny kaşlarını çattı. "Ne yapmayayım?"

"Söz verme," diye fısıldadım. Kalbim göğüs kafesime hızla çarpıyordu. "Lütfen yapma."

"Az önce verdim," dedi hiç pişmanlık duymadan. "Her şey ortada ve geri almayacağım."

Midem bir takla attı.

Kalbim yerinden fırladı.

Tüm vücudum titredi.

Bu güvenli değil, diye uyardı zihnim.

Onu engelle.

Kendini koru.

İçeri girmesine izin verme.

"Ben sözümden dönmem, Shannon," diye ekledi Johnny. "Yani, bununla başa çıkmak zorunda kalacaksın."

Ardından dikkatini hâlâ elinde tuttuğu deftere verip bir dakika içinde bana geri verecek şekilde içine hararetle bir şeyler karaladı.

"Ne dersin?" diye sordu sırıtarak.

Sayfaya baktığımda kahkahayı bastım.

Düzgün büyük harflerle yazılmış kelimeler vardı.

Nehir gibi Shannon, lütfen benim arkadaşım olur musun?

Yazının altına iki kutu çizilmişti.

Kutulardan birinin üzerinde *evet* yazıyordu, diğerinde ise *hayır* seçeneği vardı.

Evet kutusuna gülen bir yüz çizmişti.

Hayır kutusunda ise üzgün bir yüz vardı.

Sayfanın altında bir imza bölümü yer alıyordu. *İmza.* Alan, Johnny'nin imzasının bulunduğu hafif eğri bir çizgiyle birlikte imzalamıştı. Adının olduğu satırın altında benim adım için boş bir satır vardı ve nota Tommen'daki ilk günüm olan 10 Ocak 2005 tarihi atılmıştı.

Yandaki notta yazan sözleri sayfanın son birkaç satırını kaplıyordu.

Not: Shannon, Johnny bu anlaşmaya imza attığında, yukarıda belirtilen tarihte ona neden olduğu veya olmayabileceği herhangi bir yaralanma için dava açmayacağını beyan eder. Sizi temin ederim, bu geçerli bir feragatnamedir.

Komikti, sevimliydi ve yüzümdeki aptal gülümsemeyi silemiyordum.

"Dürüst olmak gerekirse, sanırım bir süredir arkadaşız," dedi çocuksu bir gülümsemeyle. "Bunu kâğıda döküyorum, böylece okulda benden kaçmayı bırakabilirsin."

"Okulda senden kaçtığım falan yok," diye çabucak inkâr ettim. Biraz fazla hızlı davranmıştım.

Johnny kaşlarını kaldırdı, bana attığı bakış söylediğimin bir *saçmalık* olduğunu haykırıyordu.

"Peki, okulda senden kaçıyordum," diye itiraf ettim mahcup bir şekilde.

"Dürüstlüğü severim," diye teşvik etti sesindeki alaycı tınıyla. "Bu sağlam bir arkadaşlığın temelidir."

Kahkaha attım ve nota bakıp gülümsedim. "Gerçekten bunu imzalamamı mı istiyorsun?"

"Bunu hazırlamak için büyük bir hayal gücü harcadım," diye karşılık verdi Johnny. "Eğer imzalamazsan aşağılanmış hissederim."

Başımı sallarken gülümsememi bastırdım. "Sen bir delisin."

"Yine de uyarmam gerekiyor," diye kıkırdadı Johnny. "Kız kardeşim yok ve daha önce hiçbir kızla arkadaş olmadım. Bu yüzden eğer bu işi batırırsam ya da yanlış bir şey söylersem bana karşı sabırlı olman gerekecek."

"Eh, benim bir sürü erkek kardeşim var," diye cevap verdim. "Bu yüzden erkeklerin yanlış şeyler söylemesine alışığım."

Evet kutucuğunu işaretledim. Ardından sayfaya imzamı atarak defterimden yırtıp ona geri verdim.

Johnny'nin beni ödüllendirdiği gülümseme geniş, gerçek ve nefes kesici güzellikteydi.

Tanrım, gülümsediğinde bambaşka bir insan gibi görünüyordu.

Tüm yüzü değişmişti.

Gözleri parlıyordu.

Yanaklarındaki gamzeler görünüyordu.

Tam anlamıyla çok güzeldi ve neredeyse ona bunu söyleyecektim.

Neyse ki tam zamanında kendimi durdurdum ve bunun yerine, "Harika görünüyorsun," diye söze girdim.

Johnny'nin kaşları havaya kalkarken yüzünde şaşkın bir ifade belirmişti, koltuğuma biraz daha gömüldüm.

"*Harika* mı görünüyorum?" diye sordu beni ilgiyle izlerken, küçük bir gülümsemeyle hâlâ dudaklarını ısırıyordu.

"Harika durumda," diye düzelttim. Sonra boğazımı birkaç kez temizledim ve bir yalan düşünmek için kendime biraz zaman kazandırarak sonunda aradığım şeyi buldum. "Bu kadar kötü bir sakatlık geçirdiğini düşünürsek."

Anında kaybolmadan önce kısa bir an için gözlerinde bir panik parıltısı belirdi.

Böylece o şakacı, şefkatli tavrı ortadan kayboldu.

"O konuları açma, Shannon," diye uyardı. Gülümseyen dudakları ince bir çizgi halinde düzleşirken tüm vücudu gözle görülür bir şekilde gerildi. Dikkatini tekrar bana vermeden önce etrafına bakındı ve otobüse doluşan öğrenci kuyruğunu fark etti. "Özellikle burada açma."

Tepkisi yüzüme inen bir tokat gibiydi.

"Sen iyi misin?" diye sordum sesimin bu kadar kararsız çıkmasından nefret ederek. "Öyle demek istemediğimi biliyorsun..."

"Ben iyiyim," diyerek sözlerimi tamamladı. "Ayrıca biliyorum. Sorun yok. Ben sadece... yapamam... Lütfen bunu unut gitsin."

Reddedilmek ve kovulmak, katlanılması hiç de hoş olmayan duygulardı. Kendimi aptalca bir şekilde bu çocuğa açtığımda başıma gelen şey tam olarak buydu.

Beni kelimelerle, gülümsemelerle ve sahte umutlarla inşa etmekte ustaydı. Sonrasında sadece sessizliğiyle her şeyi ezip geçmeyi başarıyordu.

Bu olması gerekenden daha fazla acı veriyordu.

Johnny *ezip geçiyordu.*

O sırada birkaç öğrenci otobüse geri döndü ve yüksek sesle konuşmaları ikimizin de dikkatini dağıttı.

Nefesinin altından, "Tam zamanında," diye mırıldandı Johnny.

Onun ani ruh hali değişikliğinden çekinerek otobüse geri dönen öğrenci sırasına odaklandım.

Takımdan birkaç çocuk oturduğumuz yerin yanından geçerken onun omzuna vurmayı ihmal etmedi.

Johnny ise hepsini görmezden geldi ve dikkatini elindeki kâğıda verdi.

Gibsie otobüsün arkasına doğru ilerlerken, "Birbirinize aşk mektupları mı veriyorsunuz?" diye alay etti. "Ne kadar romantik!"

Johnny notu katlayıp cebine tıkıştırırken, "Git kendini becer, Gibs," diye karşılık verdi sinirle. "Bugün senin saçmalıklarını kaldıracak halde değilim."

Gibsie gülerek, "Evet, ben de sana aynısını söylerdim ama görüyorum ki bunu çoktan halletmişsin," diye karşılık verdi.

Gibsie'nin bu yorumu diğer öğrencilerin de dikkatini çekti ve onlar da bu sohbete katılarak aynı şekilde yorumlar yapmaya başladılar.

"Siz de gördünüz değil mi, çocuklar? Biz marketteyken otobüste kaldılar."

"Açlığını duyduğu şey marketteki yiyecekler değilmiş."

"Vay be!"

"Yürü be, oğlum!"

"Çek git, evlat!"

Endişeyle Claire ve Lizzie'ye işaret etmek için uzandım. İçlerinden birinin benimle yer değiştirmesi için dua ediyordum ama gözlerim otobüsün karşı tarafında, iki sıra arkada oturan Ronan McGarry'ye takılınca hemen olduğum yere çöktüm. Bella onun birkaç sıra arkasında oturuyordu.

Johnny'ye doğru bakarken kendimi kapana kısılmış gibi hissetmeye başlamıştım. O ise koltuğunda diğer tarafa dönmüş, arkamızda oturan çocuklara hakaret ediyordu.

"Sahada da gol atıyor, otobüste de. Onun kale çizgisinde kaç tane çalım attın, Johnny?"

Utançtan alevler içinde kalırken başımı öne eğdim, Johnny'yle zaman geçirmenin çok fazla ilgi çekmek anlamına geldiğini çabucak öğrenmiştim.

İstenmeyen bir ilgiydi.

Devamında ne söylendiğini tam olarak anlayamamıştım ama Johnny yerinden fırlayıp otobüsün arkasına doğru yürüdüğünde bunun müstehcen bir şey olduğunu tahmin ettim.

Bakmaya cesaret edemiyordum.

Bunun yerine başımı eğip gözlerimi titreyen ellerime diktim.

"Onun hakkında ne dedin sen?"

"Dalga geçiyordum... Ah, lanet olsun! Dur! Tanrım, sakin ol! Sadece bir şakaydı."

"Ben gülüyor muyum, Robbie?"

"Sakin ol, kaptan."

"Ben gülüyor muyum, göt herif?"

"Hayır. Tanrım... Ah! Dur."

"Sence o kız gülüyor mu?"

"Hayır."

"Hayır," diye alay etti Johnny. "Beni bir daha zorlama, seni küçük piç kurusu."

"Özür dilerim."

"Tekrar söyle."

"Özür dilerim, Johnny..."

"*Ondan!*" diye kükredi Johnny. Tüm otobüsün dikkatini çekecek kadar yüksek bir sesle bağırmıştı. "Ondan özür dileyin. *Hemen.*"

"Özür dileriz, Shannon," diye seslendi bir erkek korosu.

"Tamam, bu kadarı yeterli," diye karşılık verdim. Başka ne yapabilirdim ki?

Johnny bir dakika sonra yanımdaki koltuğunu geri yerleştiğinde, "Siktiğimin aptalları," diye homurdandı.

Bacağıyla bacağımı dürterek dikkatimi tekrar üstüne çekti.

"Onlara aldırma," dedi alçak bir ses tonuyla. "Bu benimle ilgili, seninle değil. Tamam mı?"

Başımı sallayarak titrek bir nefes verdim ve pencereden dışarı bakmak için döndüm.

Beni incitti.

Beni reddetti.

Sonra hemen devreye girip onurumu savundu.

Peki ya şimdi neler oluyordu?

Artık kafam o kadar karışıktı ki beynime zarar veriyordu.

Otobüs birkaç dakika sonra kükreyerek hareket etti, tekrar yola koyulduğumuzda rehber öğretmenimiz derin düşünme vaktinin geldiğini söyledi.

Bu sözleri duyduğuma hiç bu kadar rahatlamamıştım.

Sessizlik içinde otururken, kabaran duygularımla başa çıkmaya çalışıyordum.

"Shannon, özür dilerim."

Şaşkınlıkla yanımdaki çocuğa baktım. Acaba olmayan bir şeyler mi duyuyorum diye düşünürken, onun da beklenti dolu bir ifadeyle bana baktığını gördüm. "Ne?"

Başını sallayarak, "Puştun tekiyim," diye söylendi Johnny. "Bana

güvenmeni söylüyorum ve sonrasında dönüp nasıl davranıyorum?" diye açıkladı aceleyle. Ancak bir an sonra kelimeler boğazına düğümlendi. Derin bir nefes alırken, "Yapmamalıyım... Sadece... Normalde hiç... Ben... Sen konuştuğum tek kızsın..." dedi eliyle ikimizi işaret ederek. "Bu işte iyi değilim, Shannon."

"Neyde iyi değilsin?" Şimdi şaşkın şaşkın bakma sırası bendeydi. "Konuşmakta mı? Çünkü bu konuda bir şeyler söylemek zorunda değilsin. Senden bunu istemedim."

"Beni dinlemiyorsun," dedi ters bir şekilde. Sonra kendine kızarak başını salladı. "Hayır. *Ondan* bahsetmiyorum."

"*Neyden* bahsediyorsun?"

Johnny sinirle elini saçlarında gezdirip sert bir nefes verdi.

"Aşırı tepki verdim," dedi en sonunda.

"Evet," diye cevap verdim. "Bu konuda oldukça iyisin."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde kollarımı göğsümde kavuşturup pencereye doğru döndüm ama kolumdan tutup beni tekrar kendine yaklaştırdı.

"Bunu yapma." Eliyle kolumu tutarken sesi alçak ve hırçındı.

Titrek bir nefes vererek vücudumun temastan dolayı kasılmaması için uğraştım. "Ne yapmayayım?"

"Bana arkanı dönme."

"Söyleyene de bir bakın," dedim ters bir şekilde. Yüzümü diğer tarafa çevirmiştim.

Johnny espri yapmaya çalışarak, "Beni görmezden gelemezsin," diye devam etti. "Artık aramızda bir arkadaşlık sözleşmesi var."

Şakasına gülmedim.

"O zaman yırtıp atabilirsin," dedikten sonra kolumu çekip tutuşundan kurtardım.

"Shannon, açıklamama izin ver."

"Beni rahat bırak."

"Shannon, hadi ama..."

"Hayır."

"Bana bak."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Hayır."

Johnny iç çekti. "Shannon, lütfen."

"Hayır dedim!" dedim ters bir şekilde. "Bunu daha önce bana arabanda yaptın ve şimdi yine yapıyorsun. Bu bir alışkanlık. Bu tür şeylerden hoşlanmam. Yani, *hayır!*"

Johnny öfkeyle hırladı.

Saniyeler sonra elini boynumda hissettiğimde, koltuğuma doğru eğilip vücudumu kendisine doğru çekerek yüzünü bana çevirmişti.

Sersemlemiş bir halde ona bakmaktan başka bir şey yapamadım. "N-ne yapıyorsun?"

Johnny'nin gözleri vahşi, hararetli, paniklemiş ve ilgili bir ifadeyle gözlerimden dudaklarıma doğru kayıyordu.

Kısa bir an için beni öpmek üzere olduğunu sandım.

Ama öpmedi.

Tabii ki öpmemişti.

Bunun yerine kesik kesik bir nefes verdi, boynumun yan tarafını kavrayarak beni yaklaştırdı ve yanağını yanağıma dokundurdu.

Dudaklarını kulağıma bastırırken fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle konuşuyordu. "Korkuyorum, Shannon."

"Korkuyor musun?"

Başını salladığını *hissettim*. Bu sırada sakallı yanağı yanağıma sürtünüyordu.

"Neden korkuyorsun?"

"Senden."

"Benden mi?" dedim kalbim göğsümde yerinden fırlarken. "*Neden?*"

"O gece sana söylediklerim için," diye fısıldadı. Kocaman eliyle boynumun yan tarafını hafifçe kavramıştı. "Geçirdiğim ameliyat ve ne kadar acı çektiğimle ilgili tüm o saçmalıklar var ya? Kendimi kaybedip bana karşı kullanılabilecek bir şeyi sana söylediğim için kendime çok kızgınım. Sana benim üzerimde kullanabileceğin bir güç verdim ve şimdi panikliyorum, tamam mı? Arabada sana karşı soğukkanlılığımı kaybettim çünkü çok üstüme geldin. Çünkü beni saçmalıklarımla yüzleştirdin. Çünkü bu konuda *haklıydın.*"

"Haklı mıydım?"

Başını salladığında, bu hareket yanağının benimkine sürtünmesine neden oldu.

"Kalın kafalı değilim," diye fısıldamaya devam etti. "Oynayarak neyi riske attığımı biliyorum ama *her şeyim* önümüzdeki on beş aya bağlı, bedenimin dayanma gücü çok önemli. Bu benim kariyerim." Sesi zar zor duyuluyordu.

Kelimeleri alçak, hızlı ve yoğunlaşan aksanıyla karışmış bir şekilde söylüyordu. Söylediklerini anlamak çok zordu.

"Bu benim geleceğim ve parmaklarımın arasından kayıp gitmesine dayanamam. Bu pozisyona gelmek için çok çalıştım, her şeyi kaybetmek için kendime izin veremem. Beni bir teste tabi tutuyorlar, Shannon. Kimseye bundan bahsetmedim. Eğer geçemezsem; kendimi yüzde yüz veremediğimi anlarlarsa, kadrodan çıkarılıp aylarca yedek olarak kalacağım, Shannon. *Aylarca.* Sana önemli bir olay gibi gelmeyebilir ama bu benim için ölüm kalım meselesi. Haziranda U20'lere seçilme şansımı kaçıracağım. Her şeyi kaçıracağım. Her şeyi *kaybedeceğim.* Böyle bir şeyin olmasına izin veremem."

Konuşurken dudakları kulakmememe dokundu.

Kasıtlı bir hareket ya da herhangi bir flörtöz tavır değildi. Johnny belli ki tedirgindi ama yine de temas karşısında bedenime hücum eden ürpertiyi bastırmak zorunda kaldım.

"Peki ya tüm bunları bilmen? Sana söylediklerim? Bana karşı kullanılabileceğini bilerek?" Derin bir iç çektiğinde sıcak nefesi çenemin kıvrımlarını okşadı. "Ben bunu yapmam, Shannon. Kendimi kimseye karşı savunmasız bırakmam. *Asla.*" Konuşurken parmakları boynumda titriyordu. "Böyle bir gücü sana vermiş olmak beni çok korkutuyor."

Omurgamdan aşağı küçük bir ürperti yuvarlanırken, "O zaman bunu neden yaptın?" diye sordum. Yüzüne bakabilmek için geriye doğru çekildim. "Neden bana söyledin?"

Omuz silkerken çok çaresiz görünüyordu.

"Uzun zamandır kendime aynı soruyu soruyorum ve hâlâ bir cevap bulamadım, Shannon," diye mırıldandı. Hüzünlü mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Aramızda neler olduğunu anlamıyorum."

Johnny'nin nadir görülen bir kırılganlık anına tanıklık ettiğimi fark ettim, kalbim bu baskıya dayanmakta zorlanıyordu.

Onu böyle görmek... Bu kadar açık ve savunmasız görmek?

Bu beni çok etkiliyordu.

İçimde bir koruma içgüdüsü hissetmeme sebep oluyordu.

Bu içgüdüyü büyütmem gerekiyormuş gibi hissediyordum. Bu delice bir düşünceydi çünkü çocuğa bir kez baktığımda kimsenin korumasına ihtiyacı olmadığını net bir şekilde görebiliyordum.

Ama yine de böyle *hissediyordum.*

Uzun bir süre boyunca beni izleyen bakışlarını seyrettim, yenilmiş ifadesini ve sanki tüm sorularının cevabını biliyormuşum gibi bana neredeyse umutla bakmasını hafızama kazıdım.

Cevapları bilmiyordum.

Yapılacak en doğru şey onu güven verici sözlerle rahatlatmak olurdu.

Bunu yapmadım.

Bunun yerine bana göre doğru olan şeyleri fısıldadım.

"Oynamanı istemiyorum." Tedbiri elden bırakıp içgüdülerimle hareket ederek bacaklarımı altıma aldım. Ardından koltukta biraz daha yakınına kayıp dudaklarımı onun kulağına bastırdım. "Ne bugün ne de yarın. Oraya gidip kendini tehlikeye atmanı istemiyorum, Johnny. *Yaralanmanı* istemiyorum. *Durmanı* istiyorum. Vücudunu dinlendirmeni istiyorum. Kendine iyi bakmanı istiyorum."

"Shannon..."

"Bitirmeme izin ver," diye fısıldadım.

Sertçe başını salladı.

Titreyerek uzandım ve çenesini kavradım. "Sana kimseye söyleyeceğimi söylediğimde ciddiydim."

Vücudunun kasıldığını hissettim ama onu rahatlatma ihtiyacım ağır bastığı için ondan uzaklaşmadım.

"Hayatındaki seçimleri onaylamıyorum," diye mırıldandım. "Ama bu seçimler sana ait olduğu için saygı duyuyorum."

Bu çocuğun içindeki bir şey beni çağırıyordu.

O şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bana cesaret veriyordu.

Konfor alanımdan çıkıp ona yardım etmek istememe neden oluyordu. Ona yardım etmek istiyordum, yanlış bir şey yapmak anlamına gelse bile.

"Sır tutabilirim, Johnny Kavanagh," diye fısıldadım. Ardından parmaklarımla yanağını okşadım. "Sırrını kimseye anlatmayacağım konusunda sana söz veriyorum."

Eliyle boynumun kenarını tutmaya devam ederken derin bir nefes verdi. Sonunda başını öne eğdiğinde saçları boynuma değiyordu.

"Çok acı çekiyorum, Shannon," diye itiraf etti. Sesi tok ve hırçındı. "Daima," derken elimi parmaklarıyla sarmaladı. "O kadar çok ağrım var ki, geceleri zor uyuyorum. Okulda hiçbir şeye odaklanamıyorum. Sahada her şeyi berbat ediyorum. Antrenmanlarda da öyle. Her şey cehenneme dönüyor ve bu konuda konuşabildiğim tek kişi de çok az tanıdığım bir kız." Ağır bir nefes vererek beni kendine doğru çekti. "Dikkatimi dağıtan tek şey sensin, odaklanabildiğim tek şey sensin ve seni tanımıyorum bile. Sana kendi takım arkadaşlarımdan daha yakın

hissediyorum. Sana en iyi arkadaşıma söylemeyeceğim şeyleri söylüyorum. Bu ne kadar berbat bir durum?"

"Berbat değil." Kalbim göğüs kafesime şiddetle çarpıyordu. Bu o kadar şiddetliydi ki aldığım nefesler giderek zorlaşıyor ve hızlanıyordu. "Sorun yok."

Yüzünü boynuma gömerek, "Sorun *var*," diye karşı çıktı. "Şu anda hayatımdaki en ufak şey bile yolunda gitmiyor."

Bir an için yüzünü boynuma gömdü ama hemen sonra hızlıca çekildi.

"Siktir," diye homurdandı. Sanki onu yakmışım gibi hızla benden uzaklaştı. "Siktir!" diye tekrarlarken elini saçlarında gezdiriyordu. "Yine yaptım. Yine aynısını yaptım."

Sersemlemiş bir halde dizlerimin üstünde dururken hareketlerini izledim.

"Az önce söylediğim her şeyi unutma ihtimalin var mı?" diye sordu gönülsüz bir ses tonuyla. Çaresizlikten yanan gözlerle bana bakıyordu.

Söyleyecek bir kelime bulamayınca başımı iki yana sallayarak ona baktım.

Rol yapamazdım.

Artık değil.

"Yok." Johnny asık suratla onaylayarak avucuyla yüzünü ovuşturdu. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Bir sonraki cümlemin ardındaki mantık düşünceden ziyade temel, insani içgüdülere dayanıyordu ve göğsümün içinde bu çocuğun incinmesini durdurmak için duyduğum umutsuz ihtiyaç tarafından teşvik ediliyordu.

"Zorbalığa uğramıştım," dedim aniden. Bu itirafla ikimizi de şaşırtmıştım.

Onu rahatlatmak istiyordum. Bunu gerçekleştirebilmenin tek yolu ona kendime ait derin ve özel bir itirafta bulunmaktı.

"Bayağı kötü," diye açıkladım. Sesim ancak bir fısıltıdan ibaretti.

Johnny'nin gözleri benimkilere kilitlendi. "Eski okulunda mı?"

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Sadece BDO'da değil. Her yerde oldu."

Kaşları iyice çatılırken, "Her yerde mi?" diye tekrarladı yavaşça.

"Her yerde," diye onayladım. Titremesini engellemek için dudağımı ısırıyordum.

Sonunda bana doğru dönerek, "Ne kadar zamandır?" diye sordu.

"Tüm hayatım boyunca," dedim göz teması kurmak için kendimi zorlarken. "Herkes tarafından nefret *edilmediğim* bir zaman dilimi hatırlamıyorum."

"Ne?" dedi tereddütle. Sesi dehşete düşmüş gibi çıkıyordu. "Hayır! Shannon, böyle düşünmemelisin..."

"Gerçek bu, Johnny," diyerek hızlıca duruma açıklık getirdim. "Ben sevilecek biri değilim. Bu bir gerçek. Kısa ve öz."

"Bu saçmalık," diye homurdandı Johnny. "Sen *sevilmeyecek biri* değilsin."

"Saçmalık değil," diye karşı çıktım. "*Sevilmeyecek biriyim.*"

"Ben seni seviyorum," dedi hiç tereddüt etmeden.

Eh, ben de sana aşığım, Johnny Kavanagh!

Gidiyor olsan bile.

Aynı şekilde hissetmesen de.

Seni sevmek kalbimi kıracak olsa da.

Seni her şeyimle seviyorum.

Muhtemelen hep seveceğim.

"Bu da beni seven çok az kişiden biri olmanı sağlıyor," diye titrek bir nefes verdim. "Küçükken benden nefret ederlerdi, Johnny! Cidden *nefret ederlerdi*. Kimse benimle oynamak istemezdi. Kimse beni Beden Eğitimi'nde takımına almak ya da sınıfta benimle birlikte oturmak istemezdi ve diğer çocukların doğum günü partilerine asla davet edilmezdim. Sürekli bana sataşırlardı. Saçım yüzünden. Vücudum yüzünden. Kıyafetlerim yüzünden. İkinci el okul kitaplarım. Ailemin sahip olduğu araba. Geldiğim mahalle. *Nefes almam*. Ne yaptığım ya da diğer çocuklarla iyi geçinmek için ne kadar uğraştığım hiçbir fark yaratmıyordu, bende her zaman bir kusur bulurlardı." Başımı sallayıp yorgunca iç çektim. "Hayatım boyunca sadece *iki* arkadaşım oldu. Hepsi bu kadar."

"Claire Biggs ve Pierce Ó Neill'ın kız arkadaşı mı?" diye sordu hırıltılı bir sesle.

"Lizzie Young," diye başımı sallayarak onayladım. "Evet, beraber aynı ilkokula gittik. Dürüst olmak gerekirse, eğer onlar yanımda olmasaydı tamamen yalnız kalırdım."

"Ama ilkokuldan sonra Tommen'a mı geçtiler?"

"Evet."

"Sen de BDO'ya mı gittin?"

"Evet," diye mırıldandım.

Johnny'nin yüzünde şaşkınlık vardı, bu durumu anlamak onun için çok zormuş gibi görünüyordu.

Onun gibi bir çocuk için muhtemelen öyleydi.

Arkadaşlarının ya da ona hayranlık duyan kızların sayısı az değildi.

Popülerdi ve büyük bir yıldızdı.

Popülerlik sınırının diğer tarafında olmanın nasıl bir his olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Benim bulunduğum tarafta.

Temkinli bir ses tonuyla, "Orası da senin için aynı mıydı?" diye sordu.

"Hayır." Sakinleştirici bir nefes alarak kendimi daha çok tehlikeye attım. "Daha kötüydü."

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Orada sana zarar verdiler mi?" diye sordu.

Bir ürpertiyi bastırarak hafifçe başımı salladım.

"Shannon?"

"Her gün," diye itiraf ettim.

"Tanrım," diye hırladı elini saçlarında gezdirirken. "Annenin o gün bana aşırı kızmasına şaşırmamak gerek."

Derin bir iç çektim. "Okuldan acil servise ilk gidişimiz değildi."

"Tanrım." Sert bir nefes verip beni kendine çekti. "Daha sonra ne kadar kötüleşti?"

Çaresizce omuz silkerken konuşamıyordum. Belki de sadece travmalarımı söze döküp bu şekilde anlatmak istemiyordum.

Hepsinin hafızamdan silinmesini istiyordum.

Hayatımın o bölümünün sonsuza dek silinip gitmesini istiyordum.

Johnny yumuşak bir ses tonuyla, "Shannon?" diye seslendi. Ardından dizlerimin uyluğuna değeceği noktaya kadar bedenimi kendisine doğru çekti. Bir kolunu sırtımda tutarak daha yakınıma geldikten sonra cevapsız kalan sorusunu tekrarladı. "Ne kadar kötüleşti?"

Ölmeyi dilediğim noktaya kadar.

"Annemin beni özel koleje göndermek için kendini borca gömmek zorunda kalmasına yetecek kadar kötüleşti," diye itiraf ettim. Sesim zar zor duyuluyordu. "Bunu yapmasına izin vereceğim kadar." Kendimi ona bakmak için zorladığımda yüzünde karşılaştığım anlayışlı ifadeden nefret ettim.

"O kızlar mı?" diye sordu Johnny. "Bardaki?"

Başımı salladım. "Ciara en kötüsüydü."

Gözleri karardı. "Sarışın olan."

Zayıfça başımı salladım. "Noel'den sonra okula geri dönemedim. Çok fazla şey yaşanmıştı ve her şey kontrolden çıkmaya başlamıştı."

"Kontrolden çıkmak mı?" Bana ters ters baktı. "Bu yıllar öncesinde *kontrolden çıkmış* gibi görünüyor."

"Ah, biliyorum," diye kabul ettim. "Ama ağabeyimi gerçekten etkilemeye başlamıştı ve ailem endişeleniyordu."

"Ağabeyin," dedi düz bir ifadeyle.

"Evet." Başımı salladım. "Joey benim yüzümden kavga ettiği için sürekli uzaklaştırma alıyordu. Noel'e kadar benim yüzümden dört kez uzaklaştırma cezası almıştı ve annem mezun olacağı yıl okuldan atılacağından korkuyordu. Babam çok öfkeliydi çünkü bu davranışların ağabeyimin alt ligdeki yerini kaybetmesine neden olacağını düşünüyordu. Tam bir kâbustu." Omuz silkerek derin bir iç çektim. "Sonunda annem beni o okuldan almalarının ağabeyim için daha iyi olacağı konusunda babamı ikna etti."

"Peki ya sen?" diye sordu Johnny. Mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti. "*Senin* için daha iyi miydi?"

"Benim için verdikleri en iyi karardı," dedim hiç tereddüt etmeden.

"Peki ya burası?" diye üsteledi Johnny tüm dikkatini bana vererek. "Tommen senin için nasıl?"

"Ronan sorunu dışında burada hiçbir sorun yaşamadım," diye dürüstçe cevap verdim. Keskin bakışlarının altında yanaklarım kızarıyordu. "Bir de Bella'nın seninle konuştuğum için beni savaş açmakla tehdit etmesi var."

"Peki ya bu?" dedi parmaklarını boynumda gezdirdi. Mavi gözleri beni yakıp kavuruyordu. "*Bunun* hakkında ne düşündüğünü bilmem gerekiyor."

Dokunuşuyla ürperdim. "Sana söyledim."

"Bana yalan söyleme," dedi Johnny.

"O zaman beni zorlama," diye yalvardım. Ona tüm kalbimi, sırlarımı, güvenimi, sahip olduğum her şeyi açıkladığımı biliyordum ve kendimi duramıyordum. "Lütfen beni zorlama."

"Shannon..." diye başladıktan sonra duraksadı. Sonunda başını sallamadan önce uzun bir süre bana sertçe baktı. "Şimdilik."

Rahatlayarak vücudumu serbest bıraktım. "Teşekkür ederim."

"Ama öğreneceğim," diye fısıldadı. "Bana söylesen de söylemesen de." Başparmağıyla yanağımı okşadı. "Öğreneceğim ve onlara *acı çektireceğim*."

Kalbim sıkıştı.

Bunu biliyordum.

Bu işin peşini bırakmayacaktı.

Yatak odasındaki o gece bunu gözlerinde görmüştüm.

Johnny Kavanagh sırlarımı açığa çıkarmaya kararlıydı.

"Bella sana bir şey yapmayacak," diye devam etti. Sesi sert, gözleri hararetli ve yoğundu. "Eğer sana savaş açarsa, bana da açar."

"Savaştan ya da yüzleşmelerden hoşlanmam," dedim sinirli bir şekilde. Onun korkunç eski sevgilisini ve bana verebileceği zararı düşününce paniğe kapılmıştım. "Benden nefret etmesini istemiyorum, Johnny. Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Senin varlığını bir tehdit gibi algılıyor," dedi öfkeyle. "Bu tepkisi seni kıskanmasından kaynaklanıyor."

Başımı sallayarak, "Benim varlığımı tehdit olarak mı algılıyor?" diye sordum. "Neden?"

"Çünkü güzelsin." Yanaklarımın pembenin koyu bir tonuyla kızarmasına neden oluyordu.

Daha önce hiçbir erkek bana güzel olduğumu söylememişti.

Bu şekilde değildi.

Bu kadar açık yüreklilikle....

Bu kadar içten söylenmemişti.

Ancak o tam olarak bunu yapmıştı. Kalbim artık göğsümden çıkmak için savaşıyor, kafesteki deli bir kuş gibi çırpınıyordu.

Johnny boğazını temizledi, biraz rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Bir an için iltifatını geri almak üzere olduğunu düşündüm ama sonra yüz hatlarını sertleştirdi, gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırarak fısıldadı. "Hem içinle hem de dışınla çok güzelsin."

Bu kelimeler işe yaramıştı.

Bu eklediği kelimeler beni mahvetmişti.

Göz göze geldiğimizde bedenimin titrediğini hissedebiliyordum.

"Öyle miyim?"

Yavaşça başını salladı. "Her şekilde güzelsin."

Ah, Tanrım.

Kalbim.

Bununla başa çıkamazdım.

Onunla başa çıkamazdım.

Paniklemiş ve duygularım konusunda bir şekilde hızla konuşmaya başladım. "Artık şartlar eşitlendi. Ben senin sırlarını biliyorum ve şimdi

sen de benimkileri biliyorsun. Bu yüzden sakatlığını tüm dünyaya duyurmayacağımdan emin olabilirsin." Hem savunmasız hem de korunmasız kalmış gibi hissediyordum. "Sen bütün kirli sırlarımı bilirken olmaz."

Johnny düşünceli bir ses tonuyla, "Evet, sanırım öyle," diyerek hemen geri adım attı. "Bir dakika, bütün bunları sana karşı elimde *koz* olması için mi anlattın?"

Omuz silktim.

Johnny kaşlarını çattı. "Bunu neden yaptın ki?"

"Güvende hissetmeni sağlamaya çalışıyordum," diye ağzımdan kaçırdım.

"*Bana* güvende hissettirmeye mi çalışıyordun?" İçinde fırtınalar kopan mavi gözleriyle bana bakarken yüzündeki ifadeyi çözememiştim. "Neden?"

"Çünkü sen, şeyi bilmemden korkuyorsun..." Kasıklarını işaret ettiğimde yanaklarım kıpkırmızı olmuştu. Ardından bir nefes verdim. "Belli ki bu durum seni üzüyor, daha iyi hissetmeni sağlamak istedim. Kendini köşeye sıkışmış hissetmemen için sana bunu vermek istedim."

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorum," derken kafa karışıklığı açıkça belli oluyordu. "Yani, bana anlattığın için minnettarım... Lanet olsun, bundan onur duydum ama böyle son derece kişisel bir şeyi, bunu sana karşı kullanmamı ve bu konuda *iyi* hissetmemi bekleyerek mi bana söylüyorsun? Senin için sorun olmayacağını ve böylece benim için de sorun olmayacağını düşünmen?" diye fısıldadı. "Anlamadığım kısım bu."

"Belki de kendime rağmen sana güvenmem konusunda haklıydın," diye fısıldarken göğsümün içinde bir ısı ve buz selinin çarpıştığını hissettim.

Kaşları havaya kalktı. "Demek bana *güveniyorsun*."

Omuz silkerek cevap verirken güçsüz ve tamamen çaresiz hissediyordum.

Sert bir ses tonuyla, "Kelimeler, Shannon," diye zorladı beni. "Kelimelere ihtiyacım var."

"Ne söylememi istiyorsun?" diye mırıldandım.

"Bana neden güvendiğini söyle."

"Çünkü seninleyken şey hissediyorum..."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Güvende hissediyorum, tamam mı?" dedim boğuk bir sesle. "Sen yanımdayken kendimi güvende hissediyorum."

Aynı sert tonla, "Çünkü *güvendesin*," diye onayladı. "Sana zarar vermeyeceğimi zaten söyledim, umarım sana bunu da kanıtlamışımdır."

Bu sözlerin beni ne kadar derinden etkilediğini saklamak için çaresizce hırıltılı bir nefes vererek başımı eğdim.

"Bana bak, Shannon."

Başımı sallayarak isteğini reddettim.

Yapamazdım.

Bu çok fazlaydı.

O benim için çok fazlaydı.

Yumuşak ve ikna edici bir ses tonuyla, "Bana bak," diye tekrarladı.

Bunu yapmak için hiçbir harekette bulunmadığımda eliyle çenemi yukarı kaldırdı. Bakışlarımızı birbirine kenetlenmeye zorlarken mavi gözleri irislerimde delikler açıyordu.

"Sen. Güvendesin." Başparmağını çenemde gezdirirken her kelimeyi acı veren bir yavaşlıkla telaffuz ediyordu. "Eski okulunda başına her ne geldiyse," dedi bariyerleri bir kez daha zorlayarak. "Bu olaylar Tommen'da tekrar yaşanmayacak." Samimiyet ve kararlılıkla parlayan mavi gözleriyle, "Burada başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğim," diye ekledi. Alnını benimkine yaslarken acı dolu bir iç çekti. "Eğer bana seni başka nerede korumam gerektiğini söylersen, onu da yaparım."

"*Neden?*" Söylenmemiş pek çok düşünce ve kavramla yüklü bir kelimeydi ama o anda aklıma gelen tek şey buydu.

Johnny bir an tereddüt etti. "Çünkü seni önemsiyorum."

"Neden?"

"Önemsiyorum işte," dedi çaresizce omuz silkerek. "Elimde değil."

"Sendin, değil mi?" diye fısıldadım. "Sahada yaşanan olay yüzünden kimsenin benimle uğraşmamasının nedeni sendin? Beni sen koruyordun?"

Bana dikkatle bakarken sorularımı cevapsız bıraktı.

"Hadi ama, Johnny," diye iç geçirdim. "Kalın kafalı değilim. Bu olayla bir ilgin olduğunu biliyorum. Erkeklerin önünde yarı çıplaktım. Tanrı aşkına, okul dolabımın önüne kustum. Böyle dedikodular öylece buhar olup uçmaz."

"Twomey'nin ofisinin önünde kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğimi söylemiştim," diye hatırlattı sonunda.

Evet, söz vermişti.

Söz vermişti.

Johnny sözünü tutmuştu...

"Önemsediğin için teşekkürler," diye fısıldadım.

"Buna değdiğin için teşekkürler," diye cevap verdi. Eli hâlâ yanağımdaydı.

Temasıyla titreyerek, daha fazlası için avucuna doğru başımı eğdim.

Kendimi kontrol etmek için çok uğraşıyordum ama elleri vücudumdayken bunu yapmak neredeyse imkânsızdı.

Aynı anda hem kucağına tırmanmak hem de ondan çok uzaklara kaçmak istiyordum.

Bu bana hiç mantıklı gelmiyordu.

Kafam inanılmaz derecede karışıktı.

Duygularım beni dehşete düşürüyordu.

Sözleri.

Gözleri.

Hareketleri.

Beni etrafa savuruyordu.

Kendimi tamamen kaybediyordum.

Tanıdık bir sesin, "Nasılsınız, aşk kuşları?" dediğini duydum.

İrkilerek Johnny'nin omzunun üzerinden baktığımda sırıtan sarışın bir çocuk gördüm.

"Merhaba, Küçük Shannon." Gibsie muzip bir şekilde göz kırptı. "Beni görmezden gel. Sadece bir saniyeliğine arkadaşımı ödünç almam gerekiyor."

Ah, Tanrım.

Mahcup bir şekilde hızla geri çekilerek teması kestim.

Johnny arkasını dönmeden önce nefesinin altından bir dizi anlaşılmaz küfür mırıldandı. "Bu çok önemli bir şey olsa iyi olur," diye terslerken omuzları gerilmişti.

Gibsie umursamazca, "Duruma göre değişir," diye cevap verdi.

"Neye göre?" diye sesini yükseltti Johnny.

"Sana hatırlatmamı istediğin o şeyi hâlâ hatırlatmamı isteyip istemediğine göre?"

Johnny başını iki yana sallayarak, "Şey mi?" diye sordu. "Ne şeyi? Sen neyden bahsediyorsun?"

Gibsie anlamlı bir bakışla, "Sınırlar ve buldozerler, dostum," diye karşılık verdi.

Bahsettiği şey hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Johnny'nin onu

anladığı açıktı. Yüksek sesle verdiği bir nefesinin arasına "*kahretsin*" kelimesini sıkıştırdığını duydum.

"Rica ederim," dedi Gibsie. Johnny'nin omzunu sıvazladıktan sonra yerine geri döndü.

Tekrar yalnız kaldığımızda, "Bu da neydi şimdi?" diye sordum.

"Ha?" diye cevap verdi Johnny. Belli ki dikkati dağılmıştı.

Arkadaşına bakmak için etrafına dönüp duruyordu.

"Sen iyi misin?" diye fısıldadım.

"Ne? Evet, evet... çok iyiyim." Bana hızlı bir bakış attıktan sonra Gibsie'ye bir şeyler söylemek için arkasını döndü.

Birbirlerine ne söylediklerini tam olarak anlayamıyordum.

Beden diliyle iletişim kuruyor gibiydiler. Aslında... Johnny ona ortaparmağını kaldırdığında ne demek istediğini anlamak oldukça kolaydı.

Başımı sallayarak, konuşmalarının şifresini çözmeye çalışmaktan vazgeçtim. Ardından dikkatimi Johnny'nin iPod'una çevirdim, daha önceki etkinlik molalarımızdan birinde müzik dinlemem için bana vermişti.

Kulaklıkları kulağıma takarak çalma listelerini dikkatle gözden geçirdim. Gözlerim "Shannon'a Şarkılar" adlı listeye takıldığında neredeyse kalp krizi geçirecektim.

Kalbim hızla çarparken ona hızlıca bir göz attım ama hâlâ Gibsie'yle yaptığı kaba işaret dili hareketleriyle ilgileniyordu.

Ciğerlerime küçük bir nefes alırken çalma listesine girdim ve şarkılar arasında hızlıca gezindim.

Coldplay - Yellow
Guns N' Roses - Sweet Child O' Mine
Goo Goo Dolls - Iris
The Fureys - When You Were Sweet Sixteen
Howie Day - Collide
Declan Ó Rourke - Whatever Else Happens
The Offspring - Want You Bad
Busted - Fall At Your Feet
Aerosmith - Crazy
Counting Crows - Colorblind
David Gray - This Year's Love
Bon Jovi - In These Arms

Westlife - World of Our Own
Eagle-Eye Cherry - Save Tonight
Metallica - Tuesday's Gone.
Snow Patrol - Run
The Verve - Lucky Man
HIM - Wicked Game
The La's - There She Goes

Bunlar aşk şarkılarıydı.

Bunların *hepsi* aşk şarkısıydı.

Benim adımın yazılı olduğu bir çalma listesine kaydedilmişti.

Neden?

Bunu neden yapsın ki?

Yoksa bana?

Hayır. Hayır, değildi.

Tabii ki de değildi.

O zaman neden...

"Shannon, konuşabilir miyiz?" Johnny'nin sesi düşüncelerimi bölerek beni ürküttü ve iPod'unu düşürmeme neden oldu.

Neyse ki, otobüsün zemini yerine kucağıma düşmüştü.

Yüzümü ona doğru çevirirken kalbimin göğsümde şiddetle çarptığını hissettim.

"Konuşabilir miyiz?"

"Konuşmak mı?"

"Evet." Johnny yavaşça başını salladı, mavi gözleri karanlık ve ateşliydi. "Seninle bir şey hakkında konuşmam gerekiyor."

"Şey... evet, tabii ki." Avuçlarımı eteğime silerek titrek bir nefes verdim. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Burada olmaz," dedi Johnny. Otobüste bakışlarını gezdirdi. "Bu gece," derken gözlerini tekrar benimkilere kilitlemişti. "Maçtan sonra. Seni eve bırakırım ve arabamda konuşuruz, olur mu?"

"Ah..." Dudağımı ısırdım, bu konuşma için o kadar uzun süre beklemek zorunda kalacağım düşüncesiyle paniğe kapılmıştım. "Eğer istediğin buysa?"

"Muhtemelen en iyisi bu," dedi huysuzca.

Ah, Tanrım.

Kötü müydü?

Bana korkunç bir şey mi söyleyecekti?

"O kadar korkmuş görünme," dedi Johnny. Beni bir kez daha düşüncelerimden uzaklaştırmıştı. "Sana zarar vermeyeceğim." Uzanıp diyle çenemi yukarı kaldırdı ve bana küçük bir gülümseme hediye etti. "Söz veriyorum."

Bu çocuk aklımı o kadar başımdan alıyordu ki, zorlukla nefes alabiliyordum.

Bayan Moore dikkatleri toplamak için ellerini çırparak, "Pekâlâ millet, etkinlik zamanı sona erdi," diye seslendi. "Dublin'e varmamıza sadece kırk dakika kaldı. Bu yüzden bir test daha yapacağız."

Johnny elini savurarak, "Tanrı aşkına," diye inledi. "Başka bir test daha olmasın."

Verdiği tepkiye kıkırdadım.

"Komik olan ne?" diye sordu sırıtarak. "Sakın bana bu şeylerden gerçekten zevk aldığını söyleme?"

Seninle vakit geçirmekten zevk alıyorum.

Omzunu omzumla dürterek, "Ben kazanan takımdayım," diye dalga geçtim. "Tabii ki bundan zevk alıyorum."

"Doğru," diye onayladı yüzündeki orantısız sırıtışla. Gün boyunca topladığımız sertifikaları çantasından çıkarıp kucağıma bıraktı. "Oldukça iyi bir takım olduk, *nehir gibi* Shannon."

Evet.

Evet, birlikte iyi bir takım olmuştuk.

Koltuğumdan kayarak kalkmadan önce herkesin otobüsten inmesini bekledim.

"Bugün iyi şanslar," dedim otobüs koridorunda ilerlerken. Johnny'nin otobüsün arkasına atılmış çantaları karıştırmasını izliyordum, anlaşılan kendi eşyalarını arıyordu.

"Ha?" diye cevap verdi. Dikkatinin dağıldığı açıkça belli oluyordu, nefesinin altından dağınık piç kuruları hakkında bir şeyler mırıldanıyordu.

Stresli görünüyordu.

Royce Koleji'ne yaklaştıkça tedirginliği daha da artıyordu.

Artık koleje ulaştığımız için gerginlikten titremeye başlamıştı.

Nedenini anlamıştım.

Burada okumuştu, büyük olasılıkla eski dostlarına ve takım arkadaşlarına karşı oynayacaktı.

Bu üzerinde büyük bir baskı olduğu anlamına geliyordu.

Üstelik bir sakatlığı olduğunu saklıyordu.

"Maç," diye açıkladım. "Umarım kazanırsınız." Otobüsün koridorundan çıkışa doğru aceleyle ilerlemeden önce ona hafifçe el salladım. Johnny Kavanagh'yla kalbim arasına çok ihtiyaç duyduğum bir mesafe koymaktan başka çarem yoktu.

"Shannon?" diye seslendi arkamdan.

Kapıda duraksayıp ona bakmak için geri döndüm. "Efendim?"

"Teşekkürler," derken mavi gözleri ruhumda delikler açıyordu.

"Ne için?" diye fısıldadım.

Johnny gülümsedi. "Diğerleri gibi olmadığın için."

"Şey... peki?"

"Sonra görüşürüz, tamam mı?"

Başımı salladım. "Hoşça kal, Johnny."

Dengemi kaybettiğimi hissederek aceleyle otobüsten indiğim anda Shelly ve Helen tarafından yakalandım.

Kollarımdan tutarak beni otobüsten uzaklaştırıyorlardı.

Shelly heyecanla, "Kızım, açıklaman gereken bazı şeyler var," diye söze girdi.

Helen başını sallayarak, "*Tüm* ayrıntıları istiyoruz," diye onayladı.

"Ayrıntılar mı?" Tuzağa düşürüldüğümü hissetmiştim. "Ne hakkında?"

"Bilmiyormuş gibi davranmayı aklından bile geçirme," diye uyardı Helen. "Az önce Johnny'yle üç saat geçirdin."

"Başka seçeneğim yoktu," diye cevap verdim. "Sadece onun yanındaki koltuk boştu."

"Ne hakkında konuştunuz?" diye sordu Shelly. Gözleri heyecanla dans ediyordu. "Sana ne söyledi?"

"Bilmem..." Kendimi garip hissederek omuz silktim. "Sadece gündelik şeyler."

"Gündelik şeyler mi?" diye sordu Helen.

"Shannon, burada seni zor bir durumdan çıkarmaya çalışıyorum. Bana 'gündelik şeyler' saçmalığından daha fazlasını vermelisin," diye homurdandı Shelly.

"Geri çekilin, akbabalar," diye çıkıştı Lizzie. "Buradan uzaklaşın ve uğruna kavga edecek başka bir leş bulun."

Otobüsün arkasına yaslanmıştı, önünde kocaman bir çocuk duruyordu.

Pierce olduğunu hemen anladım.

Lizzie'nin ellerinin çocuğun belinde olduğunu ve onun da arkadaşımın boynuna sokulduğunu gördüğümde ilişkilerinin devam ettiğine karar verdim.

Claire, Gibsie, Hughie, Koç Mulcahy ve Patrick Feely yakınımızda duruyorlardı ama hiçbirinin dikkati bizim üzerimizde değildi.

Aslında Koç Mulcahy'nin etrafında dolaşarak bir şey hakkında tartışıyormuş gibi görünüyorlardı.

"Lizzie!" diye sızlandı Shelly. "Sadece soru soruyordum."

"Johnny Kavanagh'yla ne konuştuklarını öğrenmek istiyorsan git ona sor," diye karşılık verdi Lizzie. "Shannon'a değil." Ardından bakışlarını bana doğru çevirdi. "Gel, Shan. Biz buradayız."

Araya girdiği için minnettar olarak dedikoducu kızların arasından sıyrılıp onlara hızlıca el salladım. Hayal kırıklığına uğramış yüz ifadelerini görmezden gelerek hızla arkadaşlarımın yanına gittim.

Arkadaşlarıma yaklaştıkça diğerlerinin arasındaki tartışma daha gürültülü bir hale geliyordu.

"Onun oynaması gerekiyor, koç," diye bağırıyordu Hughie. "Bunu yapamazlar."

"Katılıyorum, Biggs," diye cevap verdi koç. Kulağında bir telefon tutuyordu. "Bu saçmalık kabul edilemez... Alo... Evet, müdürle görüşmek istiyorum." Ardından telefona emirler yağdırarak hızla uzaklaştı.

Gibsie öfkeyle, "Ne aşağılık herifler," diye bağırdı.

"Şerefsizler," diye ona katıldı Hughie.

"Dürüst olmak gerekirse," diye mırıldandı Patrick Feely. "Takım oynamaya istekli görünüyor. Sorun koçlarında."

Claire'e yaklaşarak, "Sorun mu?" diye sordum. Lizzie'nin ağzı şu anda sevgilisinin dili tarafından işgal ediliyordu. "Neler oluyor? Maç iptal mi edildi?"

"Royce'un koçu, eğer koçumuz Johnny'yi oynatırsa takımının oynamasına izin vermeyecekmiş," diye açıkladı Claire. Herkes kadar öfkeli görünüyordu.

"Ne?" Ona şaşkın şaşkın baktım. "*Neden?*"

Gibsie alaycı bir ses tonuyla, "Ona karşı oynamaktan korkan bir korkak sürüsü oldukları için?" diye dalga geçti. "Aptallar."

"Nasıl yani, iyi bir oyuncu olduğu için onu cezalandırmaya mı çalışıyorlar?" diye sordum. Duyduklarım karşısında şok olmuştum.

"Bence bu daha çok İrlanda için on beş kez başlık kazanmış bir oyuncu olmasıyla ilgili, Shan," diye cevap verdi Hughie.

"İrlanda için başlık kazanması mı?"

"Ülkesi için oynadığı maç sayısı," diye açıkladı hemen.

"Ne olmuş yani?" dedim savunmaya geçerek. "Bunların her birini hak etti. Bu ödüller onun eline öylece verilmedi."

Hughie kıkırdayarak, "Sana karşı çıkmıyorum," diye cevap verdi. "Bu sadece bazı koçların gözünü korkutuyor."

"Neler oluyor?" Johnny'nin sesi kulaklarımı doldururken birkaç saniye içinde yanıma geldi.

Kollarımız birbirine değdiğinde aramızda birkaç kat giysi olmasına rağmen yine de tüylerim diken diken olmuştu.

"Her zamanki şeyler," diye bilgi verdi Gibsie. "Sen oynarsan, bu maça çıkmayacaklarmış."

Johnny umursamayarak omuz silkti. "Ah, pekâlâ."

Dönüp ona baktım, tepkisizliği karşısında afallamıştım.

Yüz ifademi fark ettiğinde, "Bu çok sık oluyor," diye açıkladı hızlıca. "Koç bu durumu halleder." Ardından çocuklara doğru döndü. "Takımı soyunma odasında toplayın. Giyinin ve ısınma hareketlerine başlayalım."

Hughie ve diğer çocuk başlarını sallayarak kulüp binasına doğru koşmaya başlarken etraftaki takım arkadaşlarına seslendiler.

"Johnny, bu durumun halledilmesi saatler sürebilir," diye homurdandı Gibsie.

Johnny'nin biraz önceki durgunluğunun tüm izleri çoktan silinmişti. "O zaman *saatlerce* antrenman yapacağız. Şimdi kaldır kıçını."

Gibsie, "Benim için dua et," dedi Claire'e. Koşarak uzaklaşmadan önce ona doğru ilerleyip yanağına sulu bir öpücük kondurdu.

Claire kızarmış yanağını koluyla silerken, "Iyy, Gerard!" diye bağırdı arkasından.

"Pierce," diye tersledi Johnny. Dikkatini dili arkadaşımın boğazında olan bebek yüzlü çocuğa doğru çevirmişti. "Kızı rahat bırak ve sahaya çık."

Nefesinin altından "*seks düşmanı kaptan*" gibi bir şeyler mırıldanan Pierce, takıma doğru koşmadan önce sevgilisinin dudaklarına son bir öpücük kondurdu.

Johnny başını bana doğru eğdi. "İyi misin?"

Başımı salladım.

Uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sonra görüşürüz," diye fısıldadıktan sonra arkasını dönerek takım arkadaşlarına katılmak için koşmaya başladı.

Vay canına, diye düşündüm kendi kendime. *Bu çocuğun damarlarında, benim damarlarımda dolaşan dehşet kadar güçlü bir kararlılık dolaşıyor.*

Kendime engel olamayarak, "Johnny?" diye seslendim arkasından.

Koşmayı bırakıp bana döndüğünde, aramızdaki mesafeyi hızla kapatıp tam karşısına gelene kadar koştum.

"Sorun ne?" Kaşlarını çatarak şaşkınlıkla bana baktı.

"Hiçbir şey, ben sadece..." Başımı sallayarak uzandım, boynunu kavrayarak yüzünü kendime doğru çektim ve parmak uçlarıma basarak kulağına fısıldadım. "Sahada dikkatli olmanı istiyorum, tamam mı?" İçimdeki ona sarılma dürtüsüne direnerek boynunu bırakıp geri çekildim. "Dikkatli ol." Geriye doğru bir adım daha atarken gözlerim ona kilitlenmişti. "Tamam mı?"

Yavaşça başını sallarken mavi gözleri parlıyordu. "Tamam."

"Hoşça kal, Johnny," diye fısıldarken arkamı döndüm.

Johnny elimi tuttu ve beni tekrar kendisine doğru çekti.

"Bu gece benimle eve gelecek misin?" diye sordu alçak bir sesle. Gözleri alev alev yanarken saçımın dağılan tutamıyla oynuyordu. "Hâlâ bunu yapmak istiyor musun?"

"Evet," diye fısıldadım. Parmaklarımı gömleğine geçirme isteğime karşı koyamayarak yaklaştım. "İstiyorum."

"Shannon, ben çok..." Keskin bir nefes verip başını salladı. "Bu gece..." Elini saçlarımdan çekip yanağıma götürdü. "Bu gece konuşacağız."

Yanağımı onun geniş avucuna yaslarken, "Tamam, Johnny," diye fısıldadım.

Başka bir şey söylemeden eğildi ve alnıma uzun bir öpücük kondurdu.

Sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Sersemlemiş bir halde, kulüp binasında gözden kaybolana kadar onu izledim ve arkadaşlarımın yanına geri döndüm.

Kafamın karışması, hissettiklerimi tarif etmek için yetersiz kalıyordu.

Ona karşı hissettiklerimin yoğunluğu sağlıksızdı.

Ona duyduğum hayranlık, şehvet, düpedüz aşk... *Delilikti.*

Hiç bu kadar çok şey hissetmemiştim.

Hiç bu kadar tüketilmiş hissetmemiştim.

60
CUPID'S CHOKEHOLD*
JOHNNY

Eğer duygular birer nesneyse, büyük bir uçurumun kenarında yürüyordum. Eğer kızlar birer silahsa, Shannon Lynch kalbimin karşı karşıya kaldığı en büyük kitle imha silahıydı.

Çünkü boku yemiştim.

Artık inkâr etme zahmetine girmiyordum.

Bir anlamı yoktu.

Hayatım boyunca hiç başka biri için bu kadar çok şey hissetmemiştim.

Orada ondan uzaklaşmak için bedenimde sahip olduğum tüm iradeyi kullanmam gerekmişti.

Özellikle de içimdeki her şey onu dünyadan koparıp tamamen kendime saklamamı isterken bu çok zordu.

"Dışarıda güvende olmanı istiyorum, tamam mı?"

Evet, bu aşamada o söz konusu olduğunda tamamen boku yediğimi söylemek yanlış olmazdı.

Bunu daha fazla yapamazdım.

Duygularımla savaşamazdım.

Tıpkı *PlayStation*'daki o oyun gibi, tekrardan canıma okuyordu.

Bana yaşadığı zorbalıklardan bahsettiğinde, ne yazık ki bunları zaten biliyordum, içimde bir şeylerin koptuğunu hissetmiştim.

Kararlılığımın son parçasının da eriyip gittiğini hissetmiştim.

Benim için sırlarını ortaya çıkardığında gözlerinde gördüğüm savunmasızlık benim kırılma noktam olmuştu.

Tanıdığım hiçbir kız bunu yapmazdı.

Shannon gibi davranmamışlardı.

Gibsie gelmemiş olsaydı, Shannon'ı öpecektim.

Onu öpeceğimi biliyordum.

O dudakların nasıl hissettirdiğini zaten biliyordum.

Onları tekrar tatmayı çok istiyordum.

Tekrar tadına *bakacaktım.*

Ona ve onun olduğu her şeye *açlık* duyuyordum.

Onun her parçasına.

İçine ve dışına.

* Gym Class Heroes şarkısı. (ç.n.)

Onun tüm savaşlarına karşı mücadele etmek istiyordum. Ona tüm gülümsemelerini vermek, gülmesini sağlamak, varlığını dünyanın geri kalanından koparıp almak ve tamamen kendime saklamak istiyordum.

Sadece onu *istiyordum.*

Kendime saklamak istiyordum.

Bunun inanılmaz derecede bencilce olduğunu ve muhtemelen her şeyi mahvedip onun kalbini kıracağımı biliyordum ama kendi kalbime engel olamıyordum.

Bu gece onunla konuşmam gerekiyordu çünkü içimdekileri dökmek zorundaydım.

İçimi dökmeden bir gün daha geçiremezdim.

Aylardır onu istemek, arzulamak ve özlem duymak; artık önümü göremeyecek bir noktaya gelmeme sebep olmuştu.

Çünkü ona karşı bir şeyler hissediyordum.

Çok güçlü duygulardı.

Kalıcı duygulardı.

Onun için çok büyük olduğumu biliyordum.

Hayatımla birlikte gelen ilgi odağı haline gelme durumuna sürüklenemeyecek kadar tatlı ve saf biri olduğunu biliyordum.

Benim gibi bir adamla olmak için kalbinin fazlasıyla kırılmış olduğunu da biliyordum.

Ama şimdiden onunla boğuluyormuşum gibi hissediyordum.

Bu kız beni bu kadar fazla tüketmişti.

Onu bu kadar çok *seviyordum.*

Sikeyim.

61

NEFES AL, SHANNON. SADECE NEFES AL SHANNON

Royce Koleji'ndeki herkes tam bir baş belasıydı.

Gerçekten acınacak haldeydiler.

Maç iki saatten fazla ertelenmişti çünkü rakip takımın koçları Johnny'nin oynamasına çok sinirlenmişti.

Bu utanç vericiydi.

Koçlar Johnny'nin maçtan çekilmesi için ellerinden gelen her şeyi yaparken, iki saat boyunca yağmur altında beklemiştik.

İrlandalı bir uluslararası oyuncunun ligde oynamasının haksızlık olduğu konusunda saçmalıklar ortaya atıyorlardı.

Bu bir okul maçıydı.

Johnny bu okullardan birinin *öğrencisiydi*.

Reşit bile değildi.

Eğer isterse oynama hakkı vardı.

Ortalıkta okulumuz tarafından çiğnenen hiçbir kural yoktu.

Sonunda, yönetim kuruluna yapılan birkaç telefon görüşmesi, utanç verici bir şekilde herkesin önünde kurallar kitabının ortaya çıkarılması ve Koç Mulcahy'yle Royce'un baş koçu arasındaki sayısız bağırışmadan sonra takımlar altı buçukta sahaya çıktı. Johnny on üç numaralı formasıyla, yüzünde kendini beğenmiş sırıtışıyla sahaya adım atmıştı.

Maçın başlarında rakip takım koçunun Johnny'nin oynamasına neden bu kadar karşı olduğu anlaşıldı.

Takımı bok gibiydi.

Tamam, belki *bok gibi* değillerdi ama gaza gelmiş okul takımımıza asla denk değillerdi.

Nasıl olup da bizimle ikinci sırayı paylaşabildiklerini aklım almıyordu çünkü ortada gerçekten bir rekabet yoktu.

Johnny'nin eski dostlarını alt edip canlarına okumasını izlerken içimde kükreyen gururun büyüklüğü korkutucuydu.

Kendimi gülünç bir şekilde bu çocuğa kaptırmıştım. Bella'yla arkadaşlarından aldığım ölümcül bakışları görmezden gelerek kendimi çığlık atarken ve kenarda onun için tezahürat yaparken bulmuştum.

Ama umurumda değildi.

Onunla çok gurur duyuyordum.

İlk yarı sonucunda takımımız 48-3 öndeydi.

Maçın bitimine beş dakika kaldığında rakip için durum daha da kötü görünüyordu. Tommen ikinci yarıda üç kez daha hücum etmişti.

Maçın son hücumuna kadar her şey takımımızın istediği gibi gidiyordu.

Bitişe bir dakikadan az bir süre kala Johnny, Royce'un hücum oyuncularından birinin topunu elinden aldı.

Oyunun son dakikasında son darbeyi vurmak onun işiymiş gibi görünüyordu.

Sahada başka hiç kimseyle kıyaslanamayacak bir hızla oyunun son sayısını almak için sahada ilerledi.

Rakip oyuncuların hücumu onu ezmeden saniyeler önce topu yere indirmesiyle bir karmaşa oluşmuştu.

Sayı verildi.

Takım kutlamaya başladı.

Ama o ayağa kalkmıyordu.

Claire'in ağabeyi Hughie, direklerin önündeki pozisyonuna geçti ve hızlıca penaltı vuruşunu yaparak galibiyeti garantiledikten sonra hâlâ ayağa kalkmayan arkadaşının yanına koştu.

"Claire," diye mırıldandım. Sınıf arkadaşlarımızın ve diğer öğrencilerin etrafımızda kutlama yapmasını dehşet içinde izlerken arkadaşımın kolunu tuttum. "Hareket ediyor mu?"

Okulumuzdaki herkes tezahürat yapıyor ve alkışlıyordu, takımdaki çocuklar kutlama için birbirlerine sarılıyordu ama Johnny *hâlâ* sayı çizgisinin gerisinde yüzüstü yatıyordu.

Hughie, Royce Koleji'nden birkaç oyuncuyla birlikte onun yanında diz çökmüştü.

İçlerinden biri elini yan çizgideki koçlara doğru sallıyordu.

Bir diğeri hakeme kükrüyordu.

Hughie, Koç Mulcahy'yi çağırıyordu.

"Claire," diye tekrarladım panikle. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum!" dedi boğuk bir sesle. O da şimdi aynı derecede paniklemişti.

O sırada siyah-beyaz formalı bir sürü koşarak onlara doğru geldi ve kaptanlarına doğru akın etti.

Ayağa fırladığımda ayaklarım kendiliğinden hareket ediyordu, hızla kalabalığın arasından geçtim.

"Öldü mü?" diye çığlık attım. Parmaklarım arkamdan gelmeye devam eden arkadaşımın eline dolanmıştı. "Aman Tanrım, Claire. O öldü mü?"

"Hayır, hayır, hayır," diye tekrarlayıp duruyordu ama sesi pek emin gelmiyordu.

"Claire!"

"Bilmiyorum, Shannon," diye bağırdı.

Çok yaklaşamadık, diğer öğrencilerin kalabalığında yutulmadan önce sadece sahanın kenarına ulaşabilmiştik.

Zıplayarak öğrencilerin omuzlarının üstünden neler olduğunu görmeye çalıştım ama boyum çok kısaydı.

Hızlı düşünerek dizlerimin üzerine çöktüm ve insanların bacaklarının arasından baktım.

Johnny hâlâ yerdeydi.

Yüzüstü yatıyordu.

Hareket etmiyordu.

Göz ucuyla, sarı önlüklü iki adamın bir sedyeyle sahaya koştuğunu gördüm.

Johnny'nin yanına diz çöküp onu sedyeye taşımalarını izlerken zaman durmuş gibiydi.

Herkes izlerken çığlıklar ve tezahüratlar yerini sessiz fısıltılara bırakmıştı.

Son birkaç dakikadır göğsümde durmuş gibi hissettiren kalbim, Johnny yavaşça doğrulduğunda göğüs kafesime çılgınca çarpmaya başlamıştı.

Gözleri açıktı, göğsü hareket ediyordu ve çok acı çekiyormuş gibi görünse de *yaşıyordu.*

Başını sallıyor, sedyeye kaldırılma tekliflerini elinin tersiyle itiyordu.

Ne dediğini duyamıyordum ama başını sallamaya ve sağlık görevlilerine bir şeyler açıklamaya çalışırken dudakları hızla hareket ediyordu.

Sonunda adamlar ona yardım etmekten vazgeçip geri çekildiler.

Johnny sonunda ayağa kalkarken hem Tommen taraftarları hem de Royce'tan oluşan kalabalık alkışlamaya başladı.

Kollarını Hughie ve Gibsie'nin omuzlarına atmıştı ve sahadan topallayarak çıkarken başı öne eğikti.

Neredeyse bütün saha boyunca onu taşıdılar.

Bir an için çamurlu çimlerin üzerinde ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp nefes aldım. Onun gidişini izlerken içimi bir rahatlama tsunamisinin kaplamasına izin verdim.

Verdiğim tepkiyi anlamlandıramıyordum ve umurumda da değildi.

O sağlıklıydı.

O iyiydi.

Sonunda tekrar *nefes almaya* başlayabilmiştim.

62
VAKİT DOLDU, AHBAP JOHNNY

"Bu iş bitti, Johnny!" diye bağırdı Gibsie. Duştan çıkmama ve geçen bir saat boyunca olay yerindeki acil doktoru tarafından kontrol edilip dikiş atılarak geçirdiğim katlanabilir yatağa uzanmama yardım ediyordu.

"Kahrolası sesini keser misin?" diye tısladım bizi takımın geri kalanından ayıran kapıya bakarak. "Kimsenin bilmesini istemiyorum."

"Bunun için çok geç," diye tersledi Gibsie. "Kulüp binasından sahaya kadar arkanda kan damlalarıyla izini bıraktın."

"Tanrım," diye boğuk bir ses çıkarırken titriyordum.

"Bu iş hemen şimdi bitecek, Johnny," diye tekrar uyardı. Kasıklarımı acıtmamaya dikkat ederek bir spor şortunu kalçalarımdan yukarı çekti. "Artık antrenman yok," diye homurdanırken kalçamdaki kemeri ayarladı. "Artık acını saklamak yok." Tezgâha doğru yürüyüp bir havlu aldı. "Artık yalan söylemek yok." Kalçamdaki kan lekesini sildi. "Bunların hiçbirini bir daha yapmak yok!"

"İyi olacağım," dedim boğuk bir sesle. Bu sırada bütün vücudum titriyordu.

"İyi mi?" diye tersledi Gibsie. Adımlarının ortasında durup bana ters ters baktı. "Evet çünkü şu anda yatağın her tarafına lanet olası minik Johnny'lerini akıtırken çok iyi görünüyorsun."

"Dur..."

"Kendini öldürüyorsun. Bunun farkındasın, değil mi? Uzun vadede hiçbir şey ifade etmeyecek yeşil bir forma için tüm hayatını tehlikeye attığının farkında mısın?"

"Gibs, sakin ol, dostum," diye yalvardım. "Şu anda bunları dinleyecek halim yok."

"Ah, dinleyeceksin!"

"Kahretsin, bunu dinleyemem," dedim sesim çatlarken. "Tamam mı? Bunu yapamam."

"Kendine bir bak!" Parmağını kasıklarıma doğru çevirip yaramı işaret etti. "Şu haline bir bak."

Bacağımdaki dikişlerin olduğu yaradan kan sızıyordu.

"*Bunun* haftalar önce iyileşmesi gerekirdi," diye tısladı. "Mart ayındayız, Johnny. Lanet olası mart ayındayız ve sen bacağında açık bir yarayla dolaşıyorsun."

"Krampon dişleriyle beni sakatladı," diye bağırdım. "Herkesin başına gelebilirdi."

"Evet ama en başında vücudunun düzgün bir şekilde iyileşmesine izin verseydin seni o şekilde parçalayamazdı!" diye kükredi yüzüme karşı. "Sen zayıfsın. Vücudun iyileşmiyor. Neredeyse *aletinden* oluyordun!"

İnleyerek başımı katlanabilir tıbbi yatağa yasladım ve acı dolu bir iç çektim. "O kadar kötü durumda değilim."

"O kadar *kötü durumda* değil misin?" diye bağırdı yüzünde öfkeli bir ifadeyle. "Dostum, bacağın kan zehirlenmesinden yaklaşık dört saat uzaklıktaymış gibi görünüyor!"

"Gibs..."

"Hayır, Johnny!" diye tersledi başını sallayarak. "Doktorun ne dediğini duydun. Ne kadar ciddi olabileceğini söylediğini duydun!"

"Onu duydum, Gibs," diye mırıldanırken kolumla yüzümü kapattım.

Tabii ki ne dediğini duymuştum.

Dünyamı paramparça ederken bunu nasıl kaçırabilirdim ki?

Ameliyat.

Daha fazla ameliyat olmam gerekiyordu.

Hem de hemen.

Bu da iyileşmek için daha fazla zamana ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu.

Ama bunun için yeterli zamanım yoktu.

Bitmişti.

Yaz kampı.

U20'ler.

Parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissedebiliyordum.

Her şey elimden alınıyordu.

Bununla başa çıkamıyordum.

"Koç, akademiden Dennehy'yi aradı," derken nefesini tutup bir adım geri çekildi ve ellerini havaya kaldırdı. "Ben de anneni aradım."

"Tanrım," dedim boğuk bir sesle. Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissediyordum.

"Dublin'e kalkan bir sonraki uçağa binecek," diye ekledi. "Babanı da aradım. Bizimle hastanede buluşacak."

Başımı salladım, duyduklarımla baş edemiyordum.

İçimi parçalayan büyük yıkım karşısında nefes alamıyordum.

"Yine oynayacaksın, Johnny," dedi daha sakin bir ses tonuyla. "Sadece şu anda değil."

"Ama önemli olan şu an oynamam," diye boğuk bir ses çıkardım. "Bu önemli olan *tek şey*."

"Hayır, dostum," diye düzeltti. "Önemli olan *tek şey* seni sağlığına kavuşturmak."

"Ne yapacağım ben, Gibs?" Eimi yüzüme kapatarak nefes almaya çalıştım. "Bu benim tüm hayatım."

Derin bir nefes verip elini omzuma koydu.

"Bir yolunu bulacağız, Johnny," dedi omzumu sıkarak. "Burada biraz dinlen ve ilaçların etkisini göstermesini bekle. Ambulansın gelmesi fazla uzun sürmez, dostum."

"Dışarı çıkmak istemiyorum," dedim başımı sallayarak. "Görmelerini istemiyorum."

"Kimse olanların ayrıntısını bilmiyor," diyerek bana güvence verdi. "Sadece bayılıp yere düştüğünü düşünüyorlar."

"Sakın söyleme," diye yalvardım. "Lütfen, bunu yapamam..."

"Söylemeyeceğim," diye söz verdi.

63
EYVAH, YİNE YAPTIM SHANNON

Son bir buçuk saatimi neden sağanak yağmur altında, kulüp binasının önünde geçirdiğime dair mantıklı bir açıklamam yoktu.

Bu konu hakkında çok fazla düşünmek istemiyordum.

Duygularım beni endişelendiriyordu ama soyunma odasında olanlar kadar fazla değildi.

Claire, Lizzie ve okulumuzdaki diğer herkesle birlikte otobüse geri dönmeliydim ama *yapamamıştım*.

Ayaklarımı mantıklı olanı yapmak için hareket ettiremiyor gibiydim.

Onun yerine bekledim.

Endişelendim.

Umutsuzca misafir takım soyunma odasına girme dürtüsüyle savaştım.

Dışarıda karanlıkta gizlenerek hem Royce hem de Tommen'dan oyuncuların kulüp binasından çıkışını izledim. Onları koçlar, Bay Mulcahy ve maç doktoru takip etti.

Kimse beni fark etmemiş gibiydi ve buna şaşırmamıştım.

O çocukların hepsi benden en az otuz santim daha uzun görünüyordu.

Gibsie dışarı çıkana kadar orada bekledim.

"Selam, Küçük Shannon," dedi beni hemen fark ederek. "Bu yağmurda dışarıda ne yapıyorsun?"

"Ah, ben sadece... İstedim ki... O... ve ben..." Ellerimi çaresizce çırparak pes edip omuz silktim. "Endişelendim."

"Johnny için mi?"

Omuzlarım çökerken yenilgiyle başımı salladım. "Durumu kötü mü?"

Gibsie kaşlarını çattı, kararsız görünüyordu.

"Hadi ama, Gibsie," diye yalvardım. "Sadece bana söyle."

"O iyi, Küçük Shannon..."

"Bana yalan söyleme," diye bağırdım. "Lütfen." Nefesimi tutup devam ettim, "Bilmem gerek."

"Durumu kötü," diye sessizce itiraf etti. "Hastaneye gittiğinde dok-

doktorların ne diyeceğine bağlı olarak, ciddi bir süre oyundan uzak kalacak." Derin bir nefes vererek elini saçlarının arasından geçirdi. "Finalde oynayamayacağı kesin."

"Ragbi oynayıp oynayamayacağını bilmek istemiyorum," diye mırıldandım bir suçluluk dalgası beni yutarken. "*Onun* iyi olup olmadığını bilmek istiyorum! Onu. *Johnny'yi!* Kendisini. Lanet olası ragbi oyuncusu olan çocuğu değil!"

Gibsie başını iki yana eğerek meraklı bir bakışla beni inceledi. Sonunda, "Demek koruyucu birisin?" dedi alçak bir sesle.

"Ne?"

"Boş ver." Gibsie başını sallayarak derin bir nefes verdi. "Koçun bizi bu gece misafir edebilecek bir yer olup olmadığını kontrol etmek için otelleri aradığını duydum." Yüzünü buruşturarak devam etti. "Johnny'nin bu gece doğrudan ameliyata alınacağını düşünüyor."

Ah, Tanrım.

Kalbim sıkıştı.

Oynamaması gerektiğini *biliyordum.*

Sakat olduğunu *biliyordum.*

Bunu biliyordum ve *hiçbir şey* yapmamıştım.

Annesine bir şeyler söylemeliydim.

Koça bir şeyler söylemeliydim.

Sakat bir şekilde oynadığını biliyordum.

Her zamanki gibi *hiçbir şey* yapmamıştım.

"Bu benim hatam," dedim boğulurcasına.

"Bildiğin için mi?" diye fısıldadı Gibsie.

Utanç içinde başımı öne eğdim.

"Öyleyse bu benim de hatam," diye cevap verdi. "İçeri gir, Küçük Shannon," dedi hafifçe gülümseyerek. "İçeride yalnız, ambulansa binmek için bekliyor."

"Ah, belki de girmemeliyim..."

"Girmelisin," diye sözümü kesti.

"Girmeli miyim?" diye sordum emin olamayarak.

Gibsie başıyla onayladı. "Girmelisin."

Sonra başka bir şey söylemeden otoparktaki okul otobüsüne doğru yürüdü.

Beş dakika daha orada durup kendimi atlamakla tehdit ettiğim uçurumdan aşağıya indirmeye çalıştım.

İşe yaramadı.

Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Onu bulmak dışında hiçbir şey.

Tepeden tırnağa titreyerek atladım ve aceleyle binanın içine girip beton zeminli koridorda ilerledim. Üzerinde "Misafir" tabelası bulunan beyaz bir kapının önünde durana kadar koştum.

Kocaman, sakinleştirici bir nefes alarak kapıyı içeri doğru ittim. Boş soyunma odasına girdiğim anda *Deep Heat* kokusunun saldırısına uğradım.

O kadar güçlüydü ki, gözlerimin yaşarmasına neden olmuştu.

Duş alanına gittiğini tahmin ettiğim bir kemerden buhar çıkıyordu.

Çoğu soyunma odası aynı düzene sahipti. Büyük bir oda, beyaz tuğla duvarlar, odanın iki yanında sıralanan ahşap banklar ve arkada yer alan duşlar.

O duşta, seni aptal.

Ne yapıyorsun sen?

Çık dışarı.

Hemen çık dışarı!

Utanç içinde arkamı döndüm ve kapıya doğru ilerledim ancak o adımı söylediğinde olduğum yerde durdum.

"Shannon?"

Utanç içinde arkamı dönerek onunla yüz yüze geldim.

"Merhaba," diye mırıldandım. Onu görünce kalbimin göğsümde hızlandığını hissetmeye başlamıştım, buna rağmen kendimi nefes almaya zorladım.

Johnny omzuna bir havlu atmıştı, eliyle metal bir koltuk değneğini tutuyordu ve yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Bir kez daha *Calvin Klein* marka bir *boxer* giymişti.

Bu geceki siyah renkti.

"Merhaba," dediğinde sesiyle beni tehlikeli düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Burada ne işin var?"

"Seni kontrol etmek istedim," diye ağzımdan kaçırdım. Tüm ağırlığını koltuk değneğine vererek banka doğru ilerlerken karın kaslarının kasılma şekline bakmamaya çalışıyordum. "Endişelendim."

Yine topallıyordu, artık açık bir şekilde ortada olduğu için telaşlanmıştım.

Telaşlı ve endişeliydim.

"*Endişeleniyorum*," diye mırıldandım.

"Royce'taki o pisliklerden biri kramponuyla beni parçaladı," diye homurdandı.

Yavaş hareketlerle oturdu, koltuk değneğini yanına yasladı ve havluyu sağ kalçasının üzerine yerleştirdi.

"Seni parçaladı mı?" dedim korkuyla.

Ah. Tanrım.

Ağır ağır nefes alıp vererek arkasına yaslandı ve başını arkasındaki fayans duvara yasladı. "Göt herifler."

"Yerden kalkmadın, Johnny," diye fısıldadım dudağımı ısırarak. Bakışlarım kalçasına doğru kaydı. "Uzun bir süre."

"Acıdan bayılmışım," diye itiraf etti isteksizce.

"Seni hastaneye mi gönderecekler?" Kendimi olduğum yerde kalmak ve dilediğim gibi ona doğru koşmamak için zorluyordum. "Testler için mi?"

"Bu tür sakatlık durumunda protokol böyle." Yavaş bir şekilde nefes vererek arkasına iyice yaslanırken başını fayans duvara yasladı. "Bu sikik bir şaka olmalı."

Yalancı.

Ameliyat olacağını biliyorum.

"Ne kadar kötü, Johnny?" diye sormak için kendimi zorladım.

Bakışlarını bana çevirdiğinde mavi gözleri ateş saçıyordu. "İyiyim, Shannon."

Daha fazla yalan.

Ne kadar acı çektiğini, konuşurken sözcükleri dişlerini sıkarak söylemesinden anlayabiliyordum.

Acı çekiyordu.

Korkuyordu.

"Emin misin?" diye tekrar sordum.

Ateş saçan mavi gözleriyle bana baktı. "*Sen* iyi misin?"

"Bilmiyorum." Çaresizce omuz silktim. "Senin için çok korkuyorum."

Johnny cevabım karşısında kaşlarını kaldırdığında kıpkırmızı oldum.

"Seni rahat bırakmalıyım." Ellerimi birbirine kenetledim ve derin derin yutkundum. "Buradan gidip... şey, otobüsü bekleyeceğim."

Arkamı döndüm ve aceleyle kapıya yöneldim.

"Benimle kalabilir misin?"

Adımlarım duraksarken kalbim hızlandı.

Ona bakmak için geri döndüm. "Ha?"

"Lütfen," diye mırıldandı Johnny. "Tek başıma kalmak istemiyorum."

Kalbim göğsümde sıkışırken nefes almamı zorlaştırdı.

"Gibsie'yi çağırabilirim?" diye öneride bulundum alçak bir sesle.

Johnny başını iki yana salladı. "Sadece seni istiyorum."

Gitmem gerektiğini biliyordum.

Bu odadan çıkıp otobüsteki yerime oturmalıydım.

Yapılacak en doğru şey bu olurdu.

Mantıklı olan hareket buydu.

Ama yapmadım.

Çünkü onu *bırakamazdım.*

Beceriksizce ona doğru ilerledim ve yanına oturana kadar durmadım.

Beynim şüpheli ve temkinliydi ama kalbim öyle değildi. Bedenim her ikisini de telafi etmekten mutluluk duyuyordu.

Fiziksel olarak ondan etkileniyordum, duygusal olarak bağlanmıştım ve zihinsel olarak dehşete düşmüş haldeydim.

Bu durum içimde korkunç bir ıstırap savaşı yaratmıştı.

Bu çocuğa karşı içimde büyük bir endişe vardı.

Bunu anlamıyordum ve şu anda hiç umurumda değildi.

O kapıdan içeri adımımı attığımda, onu canlı ve nefes alırken gördüğümde hissettiğim rahatlama beni etki altında tutmaya devam ediyordu. Ragbi oynayamama ihtimali karşısında dehşete düştüğünü biliyordum ama ben sadece onu sağlıklı bir şekilde gördüğümü düşünüyordum.

Damarlarımda dolaşan o ezici rahatlama ve endişe bir sonraki söyleyeceklerimi etkilemişti.

"Her şey yolunda," diyerek onu yatıştırmaya çalıştım. Kocaman elini avuçlarımın içine aldım. "İyi olacaksın."

Johnny kasıldı ama elini geri çekmedi.

Ben de bırakmadım.

Elini kucağıma çekip sıkıca tuttum.

"Acı çekiyorum, Shannon," diye itiraf etti başını öne eğerek. "Çok korkuyorum."

"Korktuğunu biliyorum," diye fısıldadım. Ona biraz daha yaklaşırken parmaklarım havlunun altında sakladığı hasarı kontrol etmek için duyduğum istek yüzünden titriyordu. "Acı için sana bir şey verdiler mi?"

Johnny hırıltılı bir nefes verdi. "Evet, doktor bana bir iğne yaptı. Kas gevşetici sanırım."

"Yardımcı oluyor mu?"

Başını iki yana salladı.

"Eminim şimdi o ağrı kesicileri benim için harcamamış olmayı diliyorsundur," diye şaka yaptım. Onu içinde bulunduğu bariz rahatsızlıktan uzaklaştırmaya çalışıyordum. "Şu anda çok işe yarayabilirlerdi."

"Bir sakinleştirici işe yarardı," diye karşılık verdi asık suratla. Geniş omuzları aşağı çökmüştü.

"Sana bakmama izin ver," dedim usulca.

Sağ elimle onun elini tutarken, sol elimle uzanıp çenesini kendime doğru çevirdim.

"Şerefsizler," diye homurdandım. Yanağındaki morlukları ve alnının üstünde bir kez daha pıhtılaşan kesiği inceledim. "Zavallı yüzün."

Johnny kıkırdadı.

"Komik olan ne?" Onun güldüğünü duymak beni heyecanlandırmıştı.

"Senin *şerefsizler* dediğini duymak garip," diye açıkladı yorgun bir gülümsemeyle.

"Küfretmeyi çok severim, biliyorsun," dedim umutsuzca dikkatini acısından uzaklaştırmaya çalışarak.

"Hayır, sevmezsin," diye huysuzca cevap verdi. Bu kadar zeki olmamalıydı. "Bunu sadece dikkatimi dağıtmak için söylüyorsun."

"İşe yarıyor mu?"

Sertçe başını salladı. "Devam et."

Söyleyecek bir şey bulmak için zihnimi zorlarken, bakışlarımın onun üzerinde dolaşmasına izin verdim. Sahip olduğu her bir detayı ve sert kıvrımlarını özümseyerek ellerini tuttum.

Eli büyük ve erkeksiydi, parmak eklemleri yıllarca sert bir şekilde dövüştüğünü tahmin ettiğim garip bir şekle sahipti. Parmakları uzundu, tırnakları kısa kesilmişti ve sol elinin arkasında uzun bir yara izi vardı.

Tek kaşımı kaldırdım.

Parmak uçlarımı elinin arkasındaki uzun çizginin üzerinde gezdirdim. "Buraya ne oldu?".

"Krampon çivileri," diye açıkladı birleşmiş ellerimize bakarak. "İki yıl önce bir kulüp yarı finalinde elime kural ihlali yaparak vurdular, yedi dikiş ve tetanozla sonuçlandı."

Yüzümü buruşturdum. "Off."

Nefesini sertçe serbest bıraktı. "Aynen öyle."

"Başka var mı?"

"Birkaç tane var," dedi merakla bana bakarken.

"Görebilir miyim?"

Johnny yavaşça başını sallamadan önce uzun bir süre bana baktı. "Eğer istersen."

"İstiyorum," diye cevap verdim. Ambulansın gelmesini beklerken onu meşgul etmek istiyordum.

Burnunu göstererek, "Burnumu hatırlayamadığım kadar kırmışımdır," dedi Johnny. "En kötüsü geçen yaz oldu," diye ekledi. Ardından yüzünü buruşturdu. "Kemiği şekil verip yerine oturtmak için yeniden kırmak zorunda kaldılar."

Gözlerim irileşti. "Yerine oturtmak mı?"

"Evet," dedi sırıtarak. "Ortalıkta burnum yanağıma değecek şekilde geziyordum."

"Tanrım," diye inlerken midem bulanmıştı. "Bu çok barbarca."

"Buna ragbi diyoruz," diye güldü. Sonra canı yandığı için yüksek sesle homurdandı.

"Başka nerede var?" diye sordum hızlıca.

Johnny acılı bir iç çekişle bana on üç yaşındayken apandisitinin patladığını, ardından iyileşme sürecindeyken midesinin ters döndüğünü ve bunun sonucunda başka bir ameliyat geçirdiğini ayrıntılı bir şekilde anlattı. Bu sırada göbeğindeki yara iziyle yakından ve kişisel bir etkileşime girmemi sağlamıştı.

Göbek, onu tanımlarken kullanmak için fazla aptalca bir kelimeydi.

Sahip olduğu şeyi tanımlamak için çok yumuşak, fazla masum bir terimdi.

Çocukların göbekleri olurdu.

Johnny'nin artık bir çocuk olmadığı çok açıktı.

Karın kasları ve karnının altındaki koyu renkli tüyler bunu gösteriyordu.

Öne doğru eğilerek dizinin üzerindeki iğrenç görünen yıpranmış deri parçasını işaret etti. "Bu bütün bir yaz boyunca kıçımın üstünde oturmama sebep olmuştu."

"Ne oldu?" diye cıyakladım. "Ragbi mi?"

"İlk defa, hayır. Ben on yaşındayken saha dışında oldu," diye yanıtladı. "Okulumdaki birkaç büyük çocuk Sander's Point'teki uçurumdan atlamam için beni gaza getirdi..."

"Sander's Point?"

"O zamanlar takıldığımız on beş metrelik bir dalış noktasıydı," diye açıkladı Johnny. "O zamanlar çılgın, küçük bir piçtim ve büyük çocuklarla kapışır, Muhteşem Hulk olduğumu düşünürdüm." Başını salladı ve sevgiyle gülümsedi. "Öyle olmadığım ortaya çıktı. Bunu kanıtlayan röntgenlerim ve hastanede yatarak geçirdiğim bir hafta var."

"Tanrım," dedim boğuk bir sesle. "Daha on yaşındaymışsın! Ölebilirdin."

"Artık daha büyüğüm." Buruk bir şekilde gülümsedi. "Kırılması daha zor."

"Evet." Elini sıkıca kavradım. "Öylesin."

Johnny bana savaş yaralarından birkaçını daha gösterdi, her inlediğimde ya da öğürdüğümde kıkırdıyordu.

Konuşma dikkatini acısından uzaklaştırıyor gibiydi ve bu durumdan memnundum.

Omuzları artık o kadar gergin değildi ve konuştukça vücudundaki sertlik ortadan kayboluyordu.

"Ah, bir de on dört yaşındayken elmacıkkemiğimi kırmıştım." Johnny yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Şurayı görüyor musun?" Sol yanağının şişkin noktasındaki zayıf, gümüşi çizgiyi işaret etti. "Şimdi çok küçük bir iz olarak görünüyor ama gerçekten çok acımıştı."

"Ah, evet," dedim düşünceli bir şekilde. İnce yara izini inceledim. "Bunu şimdiye kadar hiç fark etmemiştim." Gözlerimi kaşına doğru kaydırırken kendimi durduramayıp uzandım ve başparmağımı tekrar kaşının üzerinde gezdirdim. "Burası neden hep kanıyor?"

"İyileşmeye fırsat bulamadı," diye açıkladı. Ben ona uygunsuz bir şekilde dokunurken hiç kıpırdamadan duruyordu. "Sezon bittiğinde yara tamamen kapanacak."

"Ah," diye fısıldadım. Yüzünde daha fazla gizli savaş yarası olup olmadığını araştırıyordum.

Göz göze geldiğimizde bana baktığını gördüm, koyu mavi gözleri parlıyordu ve benimkilere kilitlenmişti.

"Royce'un oyuncusu nereni acıttı?" Başımı eğip havlunun kalçasını örttüğü yere baktım. "Bu yüzden mi bayıldın?"

Johnny isteksizce başını salladı.

"Görebilir miyim?" Sesim fısıltıdan öteye geçmiyordu.

Gerildi.

"Lütfen?"

Başını yavaşça salladı. "Shannon, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Lütfen?" Ona endişeyle bakarak tekrarladım. "Orada olduğunu zaten biliyorum ve bana diğerlerini de gösterdin."

"Bu daha kötü, Shannon," diye yanıtladı sertçe. "İnan bana görmek istemezsin."

"Bana güvenebilirsin," diye fısıldadım. "Kimseye söylemem."

Johnny uzun bir süre bana baktı, gözleri gözlerime kilitlenmişti. Ardından derin bir nefes verdi.

Omuzları çöktü, ellerini yanlarına indirdi ama bana göstermek için hiçbir hamle yapmadı.

"Görebilir miyim?" diye sordum.

Gözlerini kapadı ve sertçe başını salladı.

İstediğimi yapabilmem için dizginleri bana verdiğini fark ettim.

Titreyerek havluyu kaldırdım ve sağ uyluğunun iç tarafındaki yeni dikilmiş gibi görünen yara izine baktım.

Kalçası şişmiş, mor bir renk almıştı ve enfeksiyon kapmış gibi görünen sulanmış yara izi iç çamaşırının kumaşı tarafından kısmen gizlenmişti.

"Tanrım, Johnny," dedim boğuk bir sesle. Yarayı daha iyi görebilmek için banktan kalktım.

"Canımı yakma," diye uyardı acı verici derecede savunmasız bir ses tonuyla.

"Yakmayacağım," diye söz verdim. Ardından bacaklarının arasına diz çöküp bana izin vermesini bekledim.

Sertçe başını sallayarak arkaya yaslandı ve gözlerini kapattı, çenesi sıkıca kenetlenmişti.

Yavaşça *boxer* şortunun ucuna uzanıp kumaşı dikkatlice teninden kaldırdım ancak gördüğüm manzara karşısında nefesim kesilmişti.

Kalçasındaki on beş santimlik deri parçasında hiç tüy yoktu.

Tamamen şişmişti, iltihaplı bir yara gibi görünüyordu ve korkunç bir kahverengi-sarı renge sahipti.

"İltihap sızıyor," diye fısıldadım. Parmaklarımı dikişlerin üzerindeki engebeli, düzensiz iz üzerinde gezdirdim. Zar zor iyileşen kırılgan dikişleri vardı, Royce oyuncusunun kasığına temas eden kramponu yüzünden açıkça parçalanmıştı. Yaradan sızan sıvı kırmızımsı sarı bir renkteydi. "Johnny, bu çok kötü."

"Biliyorum," diye mırıldanırken gözleri hâlâ kapalıydı. "Doktor söyledi."

Parmaklarımla yara izini ve çevresindeki morluklara nazikçe dokundum. "Sana böyle dokunduğumda acıyor mu?"

"Acıyor," dedi kısık bir sesle.

Ağır bir nefes vererek kalçasını okşadım ve yarasına bir öpücük kondurma isteğimle savaştım.

"Tamamen farklı bir neden yüzünden," diye mırıldandı.

İşte o zaman ne yaptığımı fark ettim... Son bir dakikadır yaptığım şeyin ne olduğunu.

Dizlerimin üzerinde bacaklarının arasına oturmuş halde uyluğunun iç tarafını okşuyor, ağrısını dindirmeye çalışıyordum.

Gözlerim tehlikeli bölgeye kaydığında boğazım kurudu.

Demek bu yüzden insanlar buna çadır kurmak diyordu.

Bu ifadenin bu özel ergen türü için geçerli olduğundan emin değildim çünkü Johnny o kumaşın içinde sadece çadır kurmuyordu. Bu gerçekten *devasa* bir *çadırdı*.

Hafif bir inilti çıkararak elimi itti ve uyluklarını kapatmak için harekete geçti ama onu durdurdum.

Onu *durdurmuştum*.

"Hayır," diye mırıldandım. Sesim nefes nefese ve yumuşak bir şekilde çıkıyordu.

Bakışlarının sıcaklığını yüzümde hissedebiliyordum.

Bacaklarını tekrar kapatmak için hamle yaptı ama başımı iki yana salladım.

Gözleri tekrar açılmış, gözbebekleri kararmış ve büyümüştü.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı şişmiş altdudağını ısırarak.

Ne yaptığımı bilmiyordum.

Ne düşündüğümü de bilmiyordum.

Konuşamıyordum.

Zar zor nefes alabiliyordum.

Dublin'de bir soyunma odasının ortasında dizlerimin üzerinde dururken aklımı kaybediyordum.

Hepsi onun suçuydu.

Akıl sağlığımdaki geçici bir kayma, öne doğru eğilip uyluğuna bir öpücük kondurmama neden oldu.

Johnny'nin göğsünden çıkan ses acı dolu, gırtlaktan gelen bir iniltiydi.

"Shannon, lütfen..."

Onu tekrar öptüm.

"Siktir," diye homurdandı. Artık bacakları titremeye başlamıştı. "Yapamam..."

Onu üçüncü kez öptüğümde saçlarımı kavradı ve yüzümü kendine doğru çekti.

"Shannon," diye inlerken alnını yavaşça benimkine bastırdı. Sesi hem acılı hem de güçsüzdü. "Yapamayız..."

Dudaklarımı dudaklarına değdirerek söylemek üzere olduğu şeyi susturdum.

Tıpkı daha önce olduğu gibi taşa dönüştü.

"Özür dilerim," diye boğuk bir sesle geri çekildim. "Yine yaptım."

"Sorun değil," derken öncesinde olduğu gibi sert nefes almıştı.

"Hayır, hayır, hayır," diye boğuk bir sesle ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim. "Sen yaralısın! Tanrı aşkına, hastaneye gitmeyi bekliyorsun ve ben sadece... Aman Tanrım! Çok özür dilerim."

"Shannon, bekle," diye seslendi ayağa kalkmaya çalışırken. "Bekle!"

Beklemedim.

Onun yerine, daha önce yapmam gereken şeyi yaptım.

Johnny Kavanagh'dan hızla uzaklaştım.

Aceleyle kapıya koşup çekerek açtım.

Tekrar çarparak kapanmadan önce yaklaşık on santim kadar açıldı... Şüphesiz ki bunun nedeni bir avucun kapıya dayanmış olmasıydı.

"Bekle," diye emretti Johnny. Bana o kadar yakın duruyordu ki, göğsünün boyun hizamda yükselip alçaldığını hissedebiliyordum.

Kalbim göğsümde küt küt atarken arkamı döndüm ve beni iri bedeniyle hapseden Johnny'ye baktım.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım. Gözlerimi onunkilerden ayıramıyordum. "Ben sadece... ben..." Başımı sallayarak hırıltılı bir nefes verdim. "Bunu yapmamalıydım," diye fısıldadım.

Başını salladı ve koltuk değneğini kullanarak bana yaklaştı. Vücudunu benimkiyle aynı hizaya getirmişti.

"Ben de," diye huysuzca cevap verdi. Bakışları gözlerimden dudaklarıma doğru kayıyordu.

"Neden özür diliyorsun?" Tepeden tırnağa titrerken nefesimi tuttum.

Boştaki eliyle yanağımı kavradı ve çenemi yukarı kaldırdı.

"Çünkü bunu yapmamalıydım," diye fısıldadı.

Sonra beni öptü.

Dudakları dudaklarıma değdiği anda, vücudumda şiddetli bir ısı patlaması meydana geldi ve karnımdaki büyük kavurucu acıyı ateşledi.

Nefes almak bir yana, doğru düzgün düşünemiyordum bile. Bu durumda yapabileceğim tek şeyi yaptım, uzanıp kollarını kavradım ve onu öptüm.

Yatak odasındaki felaketi görmezden gelirsek, bu benim ilk gerçek öpücüğümdü ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tek bildiğim şey, onun durmasını asla istemiyor olmamdı.

Ellerinden birinin kolumdan aşağı inip kalçama yerleştiğini hissettiğimde kendimi kaybettim.

Duygularımı tamamen, her noktasıyla serbest bırakmıştım.

Kontrolsüzce titredim ve kalçalarımı ona doğru bastırırken sırtımın kapı çerçevesine doğru eğilmesine izin verdim.

Bir yıkım topu gibi üzerime çöken duygularımın içinde boğuluyordum.

O beni öptükçe bedenim kontrolsüzce titriyordu.

Daha fazlasını istiyordum.

Dilinin ucunun altdudağımda gezindiğini hissettiğimde ağzının içine doğru inledim.

Ağzımı açmamı beklediğini fark ederek dudaklarımı araladım ve dilinin içeriye doğru kaydığını hissettiğimde nefesimi tuttum.

Yavaşça, sabırlı hamlelerle dilini benimkine dokundurdu.

Ah, Tanrım.

Yüce İsa.

Johnny Kavanagh'yı öpüyordum.

Johnny Kavanagh da *beni* öpüyordu.

Dili ağzımda, eli saçlarımda ve kalbim avucunun içindeydi.

Bu...

Bu...

Hiç beklemediğim her şey ve daha *fazlasıydı.*

Kararsız bir şekilde dilimi çıkararak onunkini okşadım.

Johnny beni göğsünün derinliklerinden gelen alçak, onaylayıcı bir hırıltıyla ödüllendirdi.

Titrek hareketlerle kollarımı beline doladım ve onu kendime doğru çektim. Ne yaptığımdan emin değildim ama vücudumun *daha fazlasına* ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Kollarında mırıldanarak en yakın banka doğru beceriksizce ilerler-

ken vücudumu ona bastırdım. Dudaklarımızın her birbirine çarpışında, dillerimizin her temasında kendime olan güvenim artıyordu.

Bu nasıl oluyordu?

Neden oluyordu?

Bilmiyordum.

Bilmiyordum ve umurumda da değildi.

Johnny geriye doğru sendeleyip tahta bankın üzerine sertçe oturdu.

Çarpmanın etkisiyle göğsünden acı dolu bir homurtu yükseldi ama koltuk değneğini fırlatıp beni bacaklarının arasına çekerken dudaklarını dudaklarımdan hiç ayırmadı.

Elleri yüzümden belime doğru ilerleyerek beni sertçe kavradı ve boğazımdan bir inilti kopmasına neden oldu.

Şaşkınlıkla karışık zevk dolu küçük iniltime, kendi onayını belirten alçak bir hırıltıyla karşılık vermişti.

"İyi misin?" diye fısıldadım dudaklarına doğru. Bu sırada omuzlarına tutunuyordum.

"Sadece beni öpmeye devam et," diye boğuk bir ses çıkardı. "Seni çok istiyorum."

Şiddetle ürperdim. "İstiyor musun?"

"Hem de deli gibi," diye inledi dudaklarıma. Ellerini kalçalarıma koyup beni kucağına çekmeden önce bacaklarımın arasındaki noktaya kadar eteğimi yukarı kaldırdı ve üstüne çıkmam için beni cesaretlendirdi.

Yaralandığının bilincinde olarak, bacaklarımı iki yanına yerleştirdim ve ağırlığımı ondan uzak tutarak kucağının üzerinde durdum. Güzel yüzünü küçük ellerimin arasına alıp her şeyimle onu öptüm.

Johnny dokunuşumla ürperdi ama geri çekilmedim.

Kendime engel olamıyordum.

Yüzüne dokunmak istiyordum.

Her yerine dokunmak istiyordum.

"Doğru yapıyor muyum?" diye fısıldadım dudaklarına doğru. Deneyimsizliğimin acı verici bir şekilde farkındaydım.

"Fazlasıyla doğru," diyerek beni temin etti. Ardından bir kez daha dudaklarımı öptü.

"Bu benim ilk öpüşmem," diye inledim dudaklarına doğru.

"Siktir, sen mükemmelsin." Ağzımı sıcak diliyle doldurdu.

Bu uyuşturucu, derin öpücüğe geri dönerek rahatlamak ve içimde uyanan hisleri özümsemek için kendime izin verdim.

Çok iyi hissettiriyordu.

Dudakları çok yumuşaktı.

Vücudu çok sertti.

Çok güzel kokuyordu.

Tadı çok güzeldi.

Duygularımın içinde *boğuluyordum.*

Kendimi durduramayıp bir elimi saçlarının arasından geçirdim ve ıslak tutamları çektim.

Cesaretimi alçak bir hırıltıyla ödüllendirirken ellerini kalçalarıma yerleştirdi ve bedenimi yukarı iterken aynı anda kucağına doğru çekti.

Nefes nefese kucağına oturdum. Vücudunun benimkine bastırdığı o sarhoş edici derecede nefis hisse, bunun ona zarar verebileceğini düşünemeyecek kadar kendimi kaptırmış durumdaydım.

Belli ki bundan zevk alıyordu.

Vücuduma doğru kasılırken aldığı zevki hissedebiliyordum.

Bacaklarımın arasına yerleşse de daha fazlası için zorlamadı.

Bunun yerine, dilinin sıcak ve kaygan hareketleriyle dudaklarımı öpmeye devam etti. Beni yalnızca ağzıyla mahvediyordu.

Beni azdırıyor ve her yerime sancılar saplanmasına sebep oluyordu.

Kendimi kaybedip baskının peşinden giderek ağzına doğru mırladım ve kucağına sertçe yerleştim.

Johnny ağzımın içinde doğru homurdandığında aniden yarasının farkına vararak donakaldım.

"Canını yakıyor muyum?" diye sordum dudaklarına doğru.

"Sadece durursan canımı yakarsın." Ellerini saçlarımın arkasında birleştirdi ve öpücüğü derinleştirdi.

Sanırım sana âşık oldum.

Sanırım düşüyorum.

Lütfen beni incitme.

Lütfen beni asla incitme.

Aklımda hepsi onunla ilgili olan çılgın ve şehvet dolu düşünceler dönüp duruyordu.

Duygusal intiharın eşiğine gelmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Ona açtım.

Açlıktan gözüm dönmüştü.

Bu çocuğa ihtiyacım vardı.

Onun için çaresizdim.

Acı çekiyor, özlem duyuyordum. Bunu şimdi açık bir zihin ve savunmasız bir kalple itiraf ediyordum.

Bedenim ona doğru sürtündükçe beni daha fazla hareket etmeye teşvik ediyor, kalçalarımı çekiyor, vücutlarımızı birbirine yapıştırıyordu.

Kendimi öpüşmeye o kadar kaptırmıştım ki soyunma odasının kapısının açılıp kapandığını duymadım ve birinin boğazını temizlediğini belli belirsiz fark ettim.

Ancak Koç Mulcahy, "Görüyorum ki kendini daha iyi hissetmeye başlamışsın," dediğinde gerçeklik muazzam bir patlamayla üzerime çöktü.

Johnny ağzımın içine doğru, "Siktir," diye inledi.

İrkilerek öpüşmeyi kestim ve kucağından kalkmayı denedim.

Denemek uygun bir kelimeydi çünkü izin vermek yerine elimi tuttu ve beni kendisine doğru çekti.

Uzanıp eteğimi düzelttiğinde ve tekrar aşağı indirdiğinde, az kalsın orada ölüyordum.

"Okul sınırları içinde uygunsuz davranış, Kavanagh," diye çıkıştı Koç Mulcahy. İkimize de ters ters bakıyordu. "Sizin sorununuz ne böyle?"

Bakışlarım koçun arkasında gülerek bekleyen sağlık görevlisine takıldığında yüksek sesle sızlandım.

Johnny sakince, "Okul sınırları içinde değiliz, efendim," derken yanına oturmam için beni aşağıya doğru çekti.

"Ama okul saatleri içindeyiz," diye bağırdı koç.

Johnny elimi tuttu. "Aslında değiliz."

Şu anda onun dokunuşuna inanılmaz derecede minnettardım.

Sakinleştirici ve dengeleyici bir hissi vardı, anksiyete yüzünden kusmama engel oluyordu.

Çok sık yaptığım gibi.

"Saat dokuz buçuk," diye ekledi omuz silkerek. "Okul saatini çoktan geçti."

"Bu uygunsuz bir davranış," diye kükredi koç. Öfkeli bakışlarını bize doğru çevirmişti. "Bana saçma teknik detaylar verme. İkiniz de on sekiz yaşından küçüksünüz." Açıkça öfkelenirken, "Bay Twomey'ye ve ailenize bunu bildirmek zorunda kalacağım," diye ekledi.

Panikleyerek, "Aman Tanrım," diye boğuk bir ses çıkardım. "Lütfen söylemeyin."

"Bir öpücük mü?" diye alay etti Johnny. Titreyen elimi sıkıca tutmaya devam ediyordu. "Lanet olası bir öpücüğü mü bildireceksiniz?"

Histerik bir kahkaha attı. "Geldiğimiz otobüsün koridorunda bir yürüyün. Öpüşmekten daha kötü şeyler göreceğinizden eminim."

"*Reşit olmayan* bir öğrencisin ve *reşit olmayan* bir öğrenciyle soyunma odasında yalnızsın," diye karşılık verdi koç sinirli bir şekilde. "Hem de son derece uygunsuz bir pozisyonda." Ardından bana doğru döndü. "Tommen'a böyle bir şöhretle mi başlamak istiyorsunuz, Bayan Lynch?" diye sordu. "O kızlardan biri mi olmak istiyorsunuz?"

Gözlerim yaşarırken hızla başımı iki yana salladım.

Johnny önüme geçip beni Bay Mulcahy'nin görüş alanından çıkardı. "Hey... onunla böyle konuşamazsın!"

"Hadi ama, Johnny!" diye sabırsızca homurdandı koç. "Bunun nasıl göründüğünü bir düşün."

"Nasıl göründüğü umurumda bile değil," diye hırladı Johnny. Sarsılarak ayağa kalktı ama hemen sonra geriye doğru sendeleyip acı dolu bir homurtuyla bankın üzerine yığıldı. "Onun hakkında böyle konuşamazsın," diye bağırdı burun delikleri genişlerken. "Kimse onun hakkında böyle konuşamaz."

"Kendine bir bak!" dedi koç. Johnny'nin vücudunun alt kısmını işaret ediyordu. "Şu haline bir bak."

Johnny bakmadı ama ben söylenen şeyi yaptım.

Gördüğüm manzara karşısında boğuk bir nefes verdim.

Royce oyuncusunun kramponuyla parçaladığı yerden kan sızıyordu.

Tekrar eline uzanırken, "Johnny," diye mırıldandım.

Tanrım, eli titriyordu.

Ona bakmak için döndüm.

Johnny'nin tüm vücudu titriyordu.

Yüzü acıyla buruşmuştu.

Tepeden tırnağa sarsılıyordu.

"Yaralısın, evlat," diye tersledi koç. "Beni duyuyor musun? Vücudun *parçalanıyor* ve sen burada bir kızla sevişiyorsun!"

"Pekâlâ, herkes sakin olsun," diye bağırdı erkek sağlık görevlisi. Johnny'ye doğru yürüyüp önünde diz çöktü. "Anlat bakalım. Sıkıntın nedir, evlat?"

"Doktora söyledim zaten," diye bağırdı Johnny. Vücudu şiddetle titremeye başlamıştı.

"Dediğimi yap," diye cevap verdi sağlık görevlisi.

"Yırtık addüktör." Johnny nefes nefese kalıp arkasına yaslandı ve

gözlerini kapadı. "20 Aralık'ta ameliyat oldum," diye açıkladı. Sesi tamamen çaresiz kalmış gibi çıkıyordu. "Hâlâ iyileşmedi."

"Çünkü vücuduna iyileşme şansı vermedi," diye araya girdi koç. "Hem takım arkadaşı hem de dostu olan bir öğrenci, bunu bizden sakladığını ve uzun süredir devam eden bir sorun olduğunu söyledi."

"Sanki umurunuzda," diye hırladı Johnny. Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Kupalarınızı alıp finalinizi garantilediniz, değil mi?"

"Tabii ki umurumda, seni küçük mankafa," diye tersledi koç. "Fazlasıyla umurumdasın ama seni neden umursadığım hakkında hiçbir fikrim yok!"

"Bir ragbi maçı sırasında birkaç dakika boyunca baygın kaldığına dair bir rapor aldık," dedi diğer sağlık görevlisi not alırken.

Johnny huysuzca, "Acıdan," diye itiraf etti. "Kafama bir darbe almadım."

"Henüz," diye mırıldandı koç. "Onun da zamanı gelecek."

Johnny sinirle, "Bir dene bakalım," diye homurdandı. Başı hafifçe öne düşse de titremeye devam ederken tekrar yukarı kaldırdı.

"Hey... Hey, sorun yok," diye fısıldadım. Onu sabit tutmak için yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "İyisin."

Başını tekrar salladı, gözleri yüzüme odaklanmadan önce hafifçe buğulanmıştı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, sesi biraz çatallı çıkıyordu.

"Ne için?"

"Yapmadığım için..." Gözlerini kapattığında dudaklarından acı dolu bir inilti döküldü. "O gece öpücüğüne karşılık vermediğim için."

"Endişelenme," diye fısıldarken ellerimle yüzünü kavradım. "Şu anda bunu düşünme bile, tamam mı?"

"İstedim," diye homurdandı. Vücudunu büyük bir ürperti sararken gözlerini kapattı. "Yemin ederim."

"Johnny, sorun değil," diye mırıldandım. Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı uzaklaştırdım.

O kadar acı çekiyormuş gibi görünüyordu ki, buna dayanamıyordum.

"Her şeyinin kontrol edilmesi gerekiyor," diye bağırdı koç. Sesi endişeyle dolup taşıyordu. "Kan tahlili. Röntgenler. Taramalar. Size ne söylerse söylesin, onu umursamayın. Bir sorun olduğunda size söylemeyecek kadar kendini beğenmişin bir çocuk."

"Anlaşıldı," diye not aldı elinde pano olan kadın sağlık görevlisi.

"İrlanda Ragbi Akademisi'yle sözleşmesi var," diye ekledi koç. Eliyle yüzünü buruşturdu. "Tüm belgeleri Cork'ta ama bu çocuğa gerçekten çok dikkatli bir şekilde bakılması gerekiyor..."

"Anlaşıldı," diye yanıtladı erkek sağlık görevlisi. Johnny'ye dönerek göz kırptı. "Tedavi ettiğim ilk akademi züppesi sen değilsin."

"Belki de kız arkadaşın dışarı çıksa iyi olur, Johnny," diye öneride bulundu kadın sağlık görevlisi.

Johnny'nin buna yanıtı elimi daha sıkı tutmak oldu.

Tanrım, o kadar kötü titriyordu ki, temas yüzünden tüm vücudum titremeye başlamıştı.

"Evet." Koç başıyla onaylarken dikkatini bana çevirdi. "Bayan Lynch, otobüsteki yerinize oturmanızı öneririm," diye bağırdı beni kovarak.

"İyi misin?" Johnny'ye doğru dönüp baktım.

İyi görünmüyordu.

Köşeye sıkışmış bir hayvan gibiydi.

Yaralı ve çaresizdi.

Uzun bir süre bana baktı, mavi gözleri endişeyle çalkalanıyordu. Ardından başını sallayarak teslim oldu ve elimi bıraktı.

"Kalabilirim?" diye fısıldadım, onu terk etmenin doğru olup olmadığından emin değildim. "Ya da dışarıda bekleyebilirim?"

Onu terk etmek iyi ya da doğru bir karar gibi hissettirmiyordu.

Aslında, bütün olanlar yanlışmış gibi hissediyordum.

"İyi olacağım," dedi bana göz kırparak. Sağlık görevlisi kalçasını dokunduğunda acı içinde homurdandı. "Siktir!"

"Dışarı, Bayan Lynch," diye bağırdı koç. Beni kapıya doğru itiyordu.

"Onunla gidebilir miyim?" diye sordum. "Lütfen?"

"Sana söylediğim gibi otobüse geri *dönebilirsin*," diye emretti koç. "Hemen dışarı!"

Kapıya doğru ilerlerken bedenimi utanç, suçluluk ve ağırlık doldurmuştu.

"Hoşça kal, Johnny," diye fısıldadım. Kapı aralığında dururken onun yanına koşma isteğime karşı koydum.

Acı dolu gözlerini benimkilerden ayırmadı. "Hoşça kal, Shannon."

Seni seviyorum.

Sana çok âşığım.

Lütfen iyileş.

64
BEKLEME OYUNU
SHANNON

Claire kulağıma, "Shan?" diye fısıldadı. "Uyanık mısın?"

"Uyanığım," diye mırıldandım. Tamamen hareketsiz bir şekilde yatarken pencereden dışarıdaki başkentin ışıklarını seyrediyordum.

Birkaç saat önce Claire, Lizzie, Shelly ve Helen'la birlikte otel odasına tıkılmıştım. Öfkeli Bayan Moore bana yerimden kıpırdamamamı söylediğinden beri hiç hareket etmemiştim.

Kızlar çoktan uykuya dalmıştı. Lizzie bizimkinin yanındaki tek kişilik yatakta, Shelly ve Helen de odanın diğer tarafındaki çift kişilik yatakta yatıyordu.

Ama ben uyumamıştım.

Gözümü bile kapatmamıştım.

Endişelerimin içinde boğuluyordum.

Arada bir komodinin üzerindeki analog saate bakıyordum.

En son 05:38'i gösteriyordu.

Johnny dışarıda bir yerlerde, o büyük ışıklı hastanelerden birinde yatarken vücuduna ne yapıldığını bilmem mümkün değildi.

Neler olduğunu bilmiyordum.

Kimse bana *hiçbir şey* söylemiyordu.

Telefon numarası yoktu ve olsa bile kullanabileceğim bir telefonum yoktu.

Kalbim göğsümde donup kalmıştı.

Daha önce hiç tatmadığım bir korku içimi kemiriyordu.

Onun için *deli gibi* korkuyordum.

"Sence şimdiye kadar ameliyattan çıkmış mıdır?" diye sordu Claire.

İliklerime kadar hissizleştiğimi hissederek omuz silktim.

Claire paylaştığımız tek kişilik küçük yatakta kendi tarafına kayarak kolunu etrafıma sardı. "Onu gece yarısı gibi alacaklardı... Gerard öyle söylememiş miydi?"

Yine çaresizce omuz silktim.

Hiçbir fikrim yoktu.

"O iyi olacak, Shan," diye fısıldadı beni sıkıca sararak. "Buna eminim."

"*Nefes alamıyormuşum* gibi hissediyorum," diye itiraf ederken kirpiklerimden gözyaşlarım art arda dökülüyordu. "Onun için o kadar korkuyorum ki, vücudum kaskatı kesildi."

"Anlayabiliyorum," diye cevap verdi. Kolumu sakinleştirici bir şekilde okşuyordu.

"Öyle mi?" İçimdeki çığlık atma isteğine karşı koyarak boğuk bir ses çıkardım. "Çünkü şu anda neden ölüyormuşum gibi hissettiğime dair hiçbir fikrim yok." Burnumu çekip, duygularımı kontrol altına almak için çaresizce birkaç titrek nefes aldım. "Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım."

"Shan," diye fısıldadı arkadaşım usulca. "Johnny'ye değer verdiğin için böyle hissediyorsun."

Başımı sallayarak gözlerimi kapattım ve içimdeki sarsıntıyı durdurmak için bedenimi kastım.

"Belki de onu sevdiğin için?"

Nefes nefese sırtüstü döndüm ve yüzümü en yakın arkadaşıma çevirdim.

"Ona çok âşığım, Claire," diye itiraf ettim. Hemen ardından gözyaşlarım akmaya başlamıştı. "Onu o kadar çok seviyorum ki, iyi olmadığı düşüncesi beni *öldürüyor*."

"Johnny nasıl hissettiğini biliyor mu?"

Başımı iki yana sallarken daha çok ağlamaya başladım.

"Onu bırakmamalıydım," diye hıçkırdım. "Onunla *kalmalıydım*."

"Kalamazdın," dedi nazik bir ses tonuyla. "Bay Mulcahy sana asla izin vermezdi."

"Çok korkmuş görünüyordu, Claire," dedim boğuk bir sesle. Vücudum hıçkırıklarla sarsıldı. "Onun ne durumda olduğunu görmedin ama gerçekten çok korkmuştu. Onu ambulansa bindirip götürdüler. Gidişini izledim. Onu götürmelerini izledim. Peki ya şimdi? Şimdi nerede olduğunu ya da yalnız olup olmadığını bilmiyorum..."

"Sorun yok," dedi beni kollarıyla sararken. "Şşşt, sorun yok. Her şey yoluna girecek."

"Ya ona bir şey olursa?" Ona sımsıkı sarılarak hıçkıra hıçkıra ağladım. "Ameliyathanede bir şeyler ters giderse..."

"Hayır," diye araya girdi. Sesi sert bir fısıltıya dönüşmüştü. "O iyi olacak..."

Kapının hafifçe tıklatılması beni ürkütürken, yatakta sıçramamıza neden oldu.

Odada uyuyan üç kıza baktıktan sonra tekrar en yakın arkadaşıma odaklandım.

Gözlerini kocaman açmış bir şekilde bana bakıyordu.

Otel odasının kapısının diğer tarafından, "Kızlar," diye tanıdık bir ses geldi. "Beni içeri alın."

Claire bir elini kaldırarak olduğum yerde kalmamı işaret etti, ardından yataktan kayarak parmak uçlarında odanın diğer tarafına yürüdü.

"Gerard?" diye fısıldadı kulağını kapıya yaslayarak.

Gibsie'nin sesi diğer taraftan diğer taraftan duyuldu. "Evet. Gelen benim, bebeğim."

Tanrıya şükür.

Claire kapıyı açarken yataktan fırlayarak odanın girişine doğru koştum.

Koridorun ışığı ikimizi de bir an için kör edince yüzümüzü buruşturduk.

"Selam," dedi Gibsie. Kapının girişinde montu ve şapkasıyla duruyordu. "Uyanık olabileceğinizi düşündüm."

"Neler oluyor?" diye sordu Claire. "Bir şey duydun mu?"

"Johnny iyi mi?" diye sordum. "Ameliyattan çıktı mı?"

"Ailesiyle konuştun mu?" diye sordu Claire. "Annesi yanında mı?"

"O iyi mi?" diye tekrar ettim sesimi yükselterek.

"Teker teker sorun, kızlar. Tanrı aşkına!" diye mırıldandı Gibsie. Koridora geri adım atıp onu takip etmemizi işaret etti.

Tereddüt etmeden peşinden gittik.

"Az önce babasıyla telefonda görüştüm," dedi Gibsie. Duvara yaslanmıştı, solgun ve bitkin görünüyordu. "Bu olay üçümüzün arasında kalacak," derken uyarıcı bakışlar attı. "Anlaşıldı mı?"

Aynı anda başımızı salladık.

Gibsie de yorgun bir ifadeyle başını sallayarak karşılık verdi. "Ameliyattan çıktı. Her şey yolunda gitmiş," dedi bana bakarak. "Seninki gayet iyi, Küçük Shannon. Biraz nefes al."

Elimi göğsüme bastırırken, "Şükürler olsun," diye soludum.

Vücudumu saran rahatlama o kadar güçlüydü ki, birkaç adım geri atıp karşı duvara yaslanmak zorunda kaldım.

"Onu ameliyata aldıklarında, Noel'de addüktör kasını ameliyat ettikleri yerde kocaman bir adezyon bulmuşlar," diye açıkladı. "Anlaşılan epey kötüymüş."

"Ne kadar kötü?" diye fısıldadım. Tekrar paniklemeye başlamıştım.

Gibsie yüzünü buruşturdu. "Babasının dediğine göre, Johnny'nin

sperm kanalını tıkıyormuş ya da bunun gibi korkunç bir felaketmiş." Ürpererek devam etti "İleride bir aile kurma şansına ciddi zarar vermiş olabilir."

"Ona bu kadar acı çektiren şey bu muymuş?" diye mırıldandım. Bu kadar acı çektiğini düşündükçe mahvoluyordum. "Ah, Tanrım."

"Sadece bu değil," dedi iç çekerek. "Bacağında kötü bir enfeksiyon var. John Sr. eşzamanlı ameliyat denen bir şey yapmak zorunda olduklarını söyledi çünkü Johnny'nin son testlerinde ve taramalarında fark etmedikleri Atletik Pubalji denilen bir şey varmış?"

"Bu da ne demek oluyor?" diye soludu Claire.

"Kim bilir, bebeğim," dedi Gibsie. "Ben doktor değilim ve bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama her neyse, onu sakat bırakan şey buymuş."

"Bu bir sporcu fıtığı," diye fısıldadım. Bir keresinde okuldaki bir makalede bu konuda bir şeyler okuduğumu hatırlıyordum.

"Bu epey kötü, değil mi?" diye sordu Claire.

"Dayanılmaz," diye kekeledim. Johnny'nin son birkaç aydır ne kadar acı çekmiş olabileceğini düşünüyordum. "Böyle bir sakatlıkla oynarken çok acı çekmiş olmalı."

Gibsie sertçe başını salladı. "Doktorlar babasına ragbi oynamaya devam etmek bir yana, bu acıyla nasıl yürüdüğünü bile anlamadıklarını söylemişler."

"Uyandı mı?" diye sordu Claire. Yüzünde umutlu bir ifade vardı.

Gibsie başını iki yana salladı. "Hayır, iyileşme süreci devam ediyor. Çok yüksek dozda ilaç verdikleri için bir süre daha uyutulacak."

"Onu görmeye gidecek misin?" diye sordum.

"Tabii ki evet, hemen onu görmeye gidiyorum," diye homurdandı Gibsie. "Sen de benimle geliyorsun."

"Ben mi?"

"Evet, Küçük Shannon," diye yanıtladı Gibsie. "Seni görmek isteyecektir."

"İster mi?"

Başını salladı. "Gidip üstünü giyin. Ben bir taksi çağıracağım."

Claire, "Peki ya Bay Mulcahy?" diye sordu dudağını ısırırken. "O ve Bayan Moore odalarımızdan çıkmamıza izin verilmediğini söyledi."

Gibsie hiç tereddüt etmeden, "Koç bembeyaz kıçımı öpebilir," diye karşılık verdi. "Hastane yatağında yatan kişi benim en yakın arkadaşım, bebeğim."

Claire endişeli bir sesle, "Ama saat daha sabahın altısı," diye ekledi. "Başının belaya girmesini istemiyorum..." Durup bana baktı. "İkinizin de."

"Merhum, büyük *Freddie Mercury*'nin dediği gibi: *Beni şu anda durdurma.*" dedi Gibsie. "Yatağına dön, sana birazdan mesaj atarım."

"Shannon, gitme," dedi arkadaşım bana dönerek. Gözleri endişeyle doluydu. "Eğer yakalanırsan ve babana söylerlerse..."

"Gideceğim," diye mırıldandım ve cümlesini tamamlayamadan onu durdurdum.

Ne olacağını biliyordum.

Ne olursa olsun, bunun gerçekleşeceğini de biliyordum.

Evde olmam gerekirken burada, Dublin'deydim.

Nasıl olsa beni öldürecekti.

Gitmek *zorundaydım.*

Aceleyle odaya dönüp üniformamı tekrar giydim, karanlıkta ve oda arkadaşlarım uyurken bu hiç kolay olmamıştı. Ardından hızla koridora, Claire'in hâlâ Gibsie'yle birlikte beni beklediği yere koştum.

"Ona iyi bak, Gerard Gibson. Beni duyuyor musun?" diye fısıldıyordu arkadaşım. "Onu hiçbir zaman, hiçbir nedenle yalnız bırakma. Eğer yakalanırsan cezasını sen çekeceksin, tamam mı? Ne yapman gerektiği umurumda değil ama bir şeyler bul. Bunun için o suçlanmasın..."

"Küçük Shannon," diye seslendi Gibsie. Claire'in omzunu dürterek onu geri döndüğüm ve konuşulanları duyabildiğim konusunda uyarmıştı.

"Hey," diye fısıldadım montumu düzeltirken.

Gibsie sırıtarak, "Hapisten kaçmaya hazır mısın?" diye sordu.

Dudaklarını sıkıp başını iki yana sallayan arkadaşıma bakıp karşımdaki çocuğa döndüm.

Babamın yüzünün görüntüsünü zihnimden uzaklaştırmaya çalışarak hırıltılı bir nefes verdim ve başımı salladım. "Hazırım."

65
KIZI BUL
JOHNNY

Gözlerimi açtığımda, karanlık bir oda ve öten monitör sesleriyle karşılaştım.

Nerede olduğumu bilmediğim için otomatik olarak paniğe kapıldım ve göğsümle kollarıma bağlanmış kabloları çekiştirmeye başladım.

Bazıları burnuma da takılmıştı ve kurtulmaya çalışırken onları da koparmıştım.

Ellerim garip hissettiriyordu, sanki bana ait değillerdi.

Başım da aynı durumdaydı.

Gözbebeklerim kafamın içinde kendi kendilerine dönüp duruyordu.

Cidden, onları kontrol edemiyordum.

Odaklanmaya çalıştım, etrafımı algılamaya uğraştım ama gözlerim sürekli kayıyor ve oda dönüyordu.

Kafam mı güzeldi?

Gibsie beni uçurmuş muydu?

O piç kurusu...

"Johnny... Sorun yok, oğlum." Yakınlarda bir yerden babamın sesi geldi. "Serumunu çekiştirme. Kendine zarar vereceksin."

"Baba?"

"Buradayım, oğlum."

Bir sandalyenin fayanslara sürtünme sesi kulaklarımı doldurdu.

"Baba," diye mırıldandım. Sıcak parmaklarının elimi sardığını hissedince sakinleşmiştim. "Neredeyim ben?"

Onu göremiyordum ama yakınımda olduğunu biliyordum.

Sesi kulağımın hemen yanından geliyordu ve kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu.

Eli alnıma dokundu, tıpkı ben küçükken yaptığı gibi saçlarımı geriye doğru taradı.

"Gözetim odasındasın, oğlum."

Tanrım, öyle miydim?

Sadece ambulansla hastaneye götürülüşümü hatırlayabiliyordum.

Her şey bulanıktı.

Ayrıca acısızdı.

Hiç ağrım yoktu.

Hiçbir şey hissetmiyordum.

"Ameliyat oldun, oğlum," diye açıkladı babam.

"Siktir," diye mırıldandım. "Aletim hâlâ yerinde mi?"

"Hâlâ yerinde," diye kıkırdadı usulca.

"Hayalarım?"

"Onlar da duruyor," dedi babam. "Hepsi iş görüyor."

Kesik kesik bir nefes verdim. "Tanrıya şükür."

"Dün geceki maçı hatırlıyor musun?" diye sordu. "Kötü bir durumdaydın, oğlum."

"Kızı hatırlıyorum," diye kekeledim. "Neden her şey karanlık?"

"Çünkü uyuyor olman gerekiyordu," dedi babam. "Saat sabahın altısı. Dışarısı hâlâ karanlık."

"Yani hiçbir yerde ışık yok mu?" diye sorarken kafam karışmıştı. "Hepsi gitti mi?"

Sessiz kahkahasını duydum. "Birkaç saat daha ışık olmayacak, Johnny."

"Aletimin hâlâ orada olduğundan emin misin?" Ayaklarımı çırptım ama bu duruma pek yardımcı olmadı. "Aletimi gerçekten seviyorum, baba. Eğer gittiyse ağlarım."

"Çoğu erkek, anatomisinin o kısmını sever, Johnny," dedi babam kıkırdayarak. "Yemin ederim ki hâlâ orada duruyor."

"Benim için kontrol et," diye mırıldandım, kendimi sersem gibi hissediyordum. "Sadece emin olmak için."

Babamın derin bir iç çektiğini duydum ve sonra yorganın üstümden kaldırıldığını hissettim.

"Her şey yerinde, evlat," diye beni temin ettikten sonra yorganı bir kez daha üzerime örttü.

"Artık çalışmıyor, baba," diye inledim, bedenimi büyük bir yıkım dalgasının kapladığını hissederek. "Onu bozdum."

"Doktorlar tamir etti," diyerek beni ikna etmeye çalıştı. "Tekrar çalışır duruma geldi."

"Tekrar mastürbasyon yapabilecek miyim?"

"Evet, Johnny," dedi gülerek. "Birkaç hafta içinde istediğin gibi yapabilirsin."

"Kafam bulanık, baba," diye mırıldandım. "Her şey sıcak ve karıncalanıyor... Kendimi sersem gibi hissediyorum."

"İlaçlar yüzünden, Johnny. Seni uykulu yapıyor," dedi babam.

"Uyumaya devam et, kısa bir süre sonra kendini daha iyi hissedeceksin."

"O nasıl?" diye sordu yabancı bir ses. Yanında küçük bir ışık parıltısı ve bir kapı tıkırtısı getirmişti.

"Bir şeyler uyduruyor," dedi babam sese doğru.

"Ah, morfinden olmalı," dedi ses yaklaşarak. "Onu uyutmaya çalış. Bir saate kadar dönüp gözlemlerini yapacağım."

"Baba, bir kız var," dedim kapı tekrar kapandığında.

"Biliyorum, Johnny," dedi sakince. "Gelen hemşirendi."

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandım, başımı sallayarak. "Bir *kız* var baba. Bir kız."

"Nerede, oğlum?"

"Otobüste bir kız var," diye mırıldandım. "Onu benim için bulman gerek."

"Kız falan yok, canım," diye ikna etmeye çalıştı babam. "Otobüs de yok. Morfinden kafayı bulmuşsun."

"Ah, siktir," diye inledim. "Ölüyor muyum yoksa?"

"Hayır, Johnny. Ölmüyorsun, canım."

"Şükürler olsun," diye inledim. "Çünkü o kızı tekrar görmek istiyorum."

"Tamam, Johnny. Sakin ol, ahbap."

"Hayır, hayır, hayır. Ciddiyim, baba," dedim ağzımda geveleyerek. "Sanırım o kıza âşığım."

"Peki, kimmiş bu kız?"

"O bir nehir," diye iç geçirdim gözlerimi kapatırken. "Onu bırakmayacağım, baba."

"Tamam, oğlum," dedi yatıştırmaya çalışarak. "Bırakma o kızı."

"Kalbimi yerinden öyle bir oynatıyor ki yani böyle..."

"Gerçekten mi?"

"Çok fena, baba," diye iç geçirdim. "*Güm, güm.* Lanet olası *güm* diye atıyor kalbim." Başımı iki yana salladım. "Sürekli böyle."

"Uyandı mı?" Annemin sesi kulaklarımı doldururken bir ışık parlaması ve başka bir kapı tıkırtısı duydum.

"Öyle de denebilir," dedi babam kıkırdayarak.

"Johnny, annen geldi, tatlım."

"Anne," diye mırıldandım. Elinin yanağıma dokunduğunu hissedebiliyordum. "Kızma bana."

"Kızgınlığın da ötesindeyim," dedi hıçkırarak. "Ölebilirdin."

"Ağlıyor mu, baba?" diye geveledim burnuma değen bir şeyi elimle geçiştirerek. "Seks yaptığım için oldu." Sırıtarak devam ettim. "Çok *fazla* seks." Kendi kendime gülüyordum ama kulağa komik geliyordu. "Sadece şaka yapıyorum, anne... Bana vajina yok."

Babamın, "Edel, oğlumuz bir uçurtma gibi uçuyor, aşkım," dediğini duydum. "Bunların tek kelimesini bile hatırlamayacak. En iyisi kendine gelene kadar onunla konuşmayı beklememiz olur."

"Konuşmalar," diye yüksek sesle inledim. "Bütün o sikik konuşmalar."

"Johnny, tatlım..."

"Seks güzel bir şey," diye mırıldandım. "İki lanet olası *bla bla* arasında olduğu zaman."

Annem güldü. "Demek beni dinliyorsun."

"Anne!" diye bağırdım. "Sen o kızı tanıyorsun!"

"Hangi kızı, tatlım?"

"Benim kızımı." Bir elimi burnuma vurdum, kaşınan yeri çiziyor ya da çizilen yeri kaşıyordum.

Artık hiçbir şeyden haberim yoktu ama kendimi harika hissediyordum.

"Gördün mü, baba?" Göğsüme vurdum. "*Güm.* Lanet olası *güm, güm.*"

"Neden bahsediyor, John?"

"Tanrı bilir," diye yanıtladı babam. Sesi iyice eğleniyormuş gibi çıkmaya başlamıştı. "Ama yıllardır gördüğüm en eğlenceli şey bu."

"Aletim yine çalışıyor, anne," diye kıkırdadım. "Babam kontrol etti. Hayalarım da yerinde."

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı annem.

"Sorun yok," diye mırıldandım dudaklarımı birbirine bastırarak. "O artık on altı yaşında ve ben..." Alnıma bir tokat attım. "On yedi."

"Neyden bahsediyorsun, Johnny?"

"Kesirler, anne," diye inledim. "Gittikçe yaklaşıyorlar."

"Neyin kesirleri, tatlım?"

"Çok fazla beklemeyeceğim." İç geçirdim. "Şükürler olsun çünkü aşık oldum."

"Aşık mı oldun?"

Mutlulukla başımı salladım. "O bir nehir."

"Bu... çok hoş, hayatım," dedi annem kafası karışmış gibi. "Aferin, oğlum."

"Teknemi onun nehrinde yüzdüreceğim," dedim kıs kıs gülerek. "Sik teknemi."

"Onu tekrar bayıltabilirler mi?" diye homurdandı annem. "Bu sözleri yüzünden bana felç geçirtecek."

"Sorun değil, anne," diyerek onu ikna ettim. "Onu bırakmayacağım. Bütün bebeklerimi onunla yapacağım çünkü hayalarım çalışıyor ve babam yeniden mastürbasyon yapabileceğimi söyledi. Yaşasın!"

"John!" dedi annem nefesini tutarak. "Oğlumuza neler anlatıyordun?"

Babam kahkaha attı. "O daha on yedi yaşında, Edel. Böyle bir ameliyattan sonra ilk soracağı şey bu olacak tabii ki."

"Ah, Yüce İsa," diye inledi annem.

"Ona bir yüzük alacağım... ve bir köpek... tekneyle açılacağız... ayrıca göğüslerine bakacağım çünkü bunu yapabiliyorum." Memnuniyetle iç çektim. "Dünyanın en güzel memelerine sahip, baba."

"Tak, tak," diye seslendi tanıdık bir ses. Peşinden daha fazla ışık ve daha fazla kapı tıkırtısı geldi. "Hastamız nasıl?"

"Gerard," dedi annem mutlulukla.

"Gibs!" diye seslendim. Odada en iyi arkadaşımı arasam da onu bulamadım. "Gibs, adamım. Bana ne biçim uyuşturucular verdin sen?"

"Şu anda kafası çok... *çok iyi*," diye açıkladı babam. "Söylediklerine aldırış etme."

"Hadi ya?" Gibsie kıkırdadı. "Selam, dostum. Nasıl gidiyor?"

"Aletimi düzelttiler, Gibs." Büyük bir çabayla başparmağımı kaldırmayı ve elimi amaçsızca sallamayı başardım. "Güzel günler geri döndü."

"Yaşasın," diye tezahürat yaptı elimi tutarak. "Bütün yıl boyunca duyduğum en iyi haber." Ardından elimi sıktı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"İş pişirmeceler," diye geveledim.

"Aynen öyle," dedi kıkırdayarak. "Ayağa kalkar kalkmaz seni partilere götüreceğim."

"Çocuklar," diye azarladı annem. "Gerard, onu ateşlemeyi bırak."

"Sen anladın, Gibs," diye mırıldandım sevinçle. "Beni anlıyorsun."

"Seni anlıyorum, dostum," dedi elimi sıkarak. "Hâlâ baygın olması gerekmiyor mu?"

"Öyle olmalı," diye yanıtladı babam. Sesi durumdan eğleniyormuş gibi çıkıyordu. "Ama bu çocuk bir öküz kadar güçlü."

"Ben bir boğayım," diye mırıldandım.

Gibsie kıs kıs güldü. "Boğa mısın?"

Başımı salladım. "Büyük taşaklı."

Gibsie güldü. "*Çalışan* büyük taşaklar."

Onu bulmak için etrafımda dönerken, "O kayganlaştırıcıyı kullanacağım, Gibs," diye mırıldandım. "Hey... nereye gittin?"

"Buradayım," dedi başımı okşayarak. "Eve döndüğümüzde sana büyük bir sepet alacağım."

"Sen benim en iyi arkadaşımsın," dedim ama bana bir yastık gibi görünüyordu. "Senin büyük, ragbi topu kafanı seviyorum."

Annem inledi. "Ah, Johnny."

Gibsie, "Bakın," dedi ciddi bir ses tonuyla. "Onu görmesi için bir arkadaşını getirdim."

"Benim arkadaşım sensin," diye cevap verdim iç çekerek. "En sevdiğim, boktan arkadaşım."

"Öyle olduğumu biliyorum, dostum," dedi Gibsie elimi sıkarak. "Sen de benim için öylesin."

"Arkadaş mı?" diye sordu annem.

"Evet, hemen dışarıda."

"Onu bulmuşsun, Gibs!" diye haykırdım. "Şükürler olsun. Onu kaybettiğimi sanmıştım."

"Buldum, dostum," diye kıkırdadı usulca. "Shannon'ı sana geri getirdim."

"*Nehir gibi* Shannon," dedim keyifle iç geçirerek.

"Shannon Lynch mi?" diye haykırdı annem. "Onun hakkında mı saçmalıyor?"

"Ah, *öyle*," dedi Gibsie.

"Arkadaş olmaya ne oldu, Johnny?" diye sordu annem.

"Yalan söyledim," dedim sessizce gülerek. "Başından beri yalan söylüyordum."

"Ah, Johnny," diye iç geçirdi annem. "Hiçbir zaman yalan söylemek zorunda değildin, bebeğim. O kızı seviyorum."

"O benim," diye homurdandım. "Onu alamazsın."

Gibsie kahkahalarla güldü. "Bunu herkes biliyor, kaptan."

Başımı çevirerek babamı bulmaya çalıştım. "Baba?"

Sağ elimi sıkarak, "Hâlâ buradayım," diye güvence verdi.

"Kız o," diye fısıldadım karanlıkta ona bakmaya çalışırken. "Mükemmel memeleri olan."

"Memelerini mi gördün?" diye sordu Gibsie.

Neşeyle başımı salladım. "Evet."

"Ne zaman?"

"O hesap makinemle oynarken," diye mırıldandım. "Onu seviyorum, Gibs. Hem de çok. Aşırı fazla."

"Sevdiğini biliyorum," dedi omzumu okşayarak. "Buldozer."

Omuz silktim. "Bundan pişman bile değilim."

"Gerard, belki de onu buraya getirmemelisin," dedi annem endişeli bir sesle. "Şu anda düzgün konuşabilecek bir durumda değil."

"Hayır, hayır, hayır," diye homurdandım. Artık kendimi mutlu hissetmiyordum. "Onu görmek istiyorum."

"Tatlım, sen biraz daha kendine geldiğinde ziyarete gelebilir..."

"Shannon?" diye kükredim. Tüm gücümle onun adını haykırdım. "Shannon?"

"Kızı içeri al, Edel," dedi babam. "Yoksa bir çocuk gibi ortalığı inletecek."

"Shannon!"

"Tanrım, tamam!" diye mırıldandı annem. "Terbiyeli olsan iyi edersin, Johnathon."

Yüksek topuklu ayakkabıların fayanslara çarpma sesi kulaklarımı doldurdu ve ışıktan gözlerim kamaştı.

Birkaç dakika sessiz fısıldaşmalarla geçti.

Sonra o iki kelimeyi duydum.

"Merhaba, Johnny."

"*Güm, güm.* Lanet olası *güm*, baba," diye inledim bir elimi göğsüme bastırarak. "Bittim ben."

66
SENİ BIRAKMAYACAĞIM SHANNON

"Shannon, canım," diye selam verdi Bayan Kavanagh. Johnny'nin hastane odasından çıkıp beni koridorda gizli gizli dolaşırken bulmuştu. "Seni tekrar görmek çok güzel."

"Merhaba, Bayan Kavanagh," diye mırıldandım. İnanılmaz derecede tedirgin hissediyordum.

On dakikadan uzun bir süredir Johnny'nin odasının önünde pusuya yatmış, kapıyı zorlamamak için kendimi tutuyordum.

Ailesinin içeride olduğunu biliyordum. Normalde bunun beni korkutması gerekirdi ama korkutmuyordu.

Çünkü onu görme ihtiyacım korkumdan çok daha büyüktü.

Duvardan destek alarak ellerimi birbirine kenetledim. "Johnny iyi mi?"

"Eh," dedi dudağını ısırarak. "Şu anda biraz dengesiz, tatlım."

Ah, Tanrım.

İçimi büyük bir endişe kapladı.

Cesur davranarak, "Onu görebilir miyim?" diye sormaya zorladım kendimi.

Bayan Kavanagh kaşlarını çattı.

"Lütfen? Gerçekten hemen çıkacağım," diye yalvardım. Annesinin kırılgan kalbime merhamet edeceğini umuyordum. "Sadece onu görmem gerekiyor... Yani, iyi olup olmadığını öğrenmem gerekiyor."

Bayan Kavanagh yavaşça iç geçirerek başını salladı ve içeri girmemi işaret etti.

Dengesiz ayaklarımın üzerinde, sadece pencereden içeri sızan şehir ışıklarıyla aydınlanan karanlık odaya girdim.

Gözlerim hızla odanın ortasındaki yatağa kaydı.

Johnny'nin sağındaki sandalyede bir adam oturuyordu ve Gibsie de yatağın sol tarafında bekliyordu.

Sandalyedeki adamın o gün Johnny'nin odasındaki fotoğrafta gördüğüm kişi olduğunu hemen anladım.

Kahraman.

Johnny'nin elini tutarak yatağının hemen yanında oturan adam, oğlunun otuz yıl sonraki hali gibi görünüyordu.

Bense orada, hastane odasının ortasında, kalbim göğsümde şiddetle atarken ve gözlerim onun çökmüş bedenine saplanmış durumdayken öylece duruyordum.

"Merhaba, Johnny," dediğimde sesim bir fısıltıdan ibaretti.

Johnny göğsünü tutarak, "*Güm. Güm.* Lanet olası *güm*, baba," diye mırıldandı. "Bittim ben."

Seçtiği kelimeler Gibsie'nin yüksek sesle gülmesine ve bize yeniden katılan annesinin çaresizlik içinde inlemesine neden oldu.

"Işıkları geri getir, baba," diye seslendi Johnny. Kelimeler ağzında yuvarlanıyordu. "Aydınlat dünyayı. Bu kızı görmen gerekiyor."

"Johnny," dedi annesi uyarıcı bir ses tonuyla. "Terbiyeli ol."

"Onu görmek istiyorum, anne," diye inledi. "Onu göremiyorum."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Beni mi?" dedim tiz bir sesle.

"Her zaman seni," diye inledi Johnny. "Lanet olsun."

Bayan Kavanagh, "Kendinde değil, Shannon," dedi aceleyle. "Ağzından çıkan hiçbir şeye aldırış etme."

"Şey..." Ona bakıp kararsızca başımı salladım. "Pekâlâ?"

Babası küçük bir tepe lambası yaktığında oda yumuşak bir ışıltıyla aydınlandı.

Kalbim hızla çarparken, Johnny'nin yatağının başucunda öten bir makineye bağlı olduğunu gördüm.

Çıplak göğsüne bağlanmış kablolar vardı ve kolundan çıkan bir tanesi de seruma bağlıydı.

Bir kez olsun çıplak göğsüne bakmamayı başarmış, bunun yerine güzel, yaralı ve yorgun görünen yüzüne odaklanmıştım.

"Onu gördün mü, baba? Gördün mü? Sikeyim, o çok *güzel*!" diye haykırdı Johnny. "Size söylemiştim."

Aman Tanrım...

"Ah, Johnny," diye iç geçirdi annesi.

"Bırak konuşsun, Edel," dedi babası kıkırdayarak. "Şu anda kendine engel olamıyor."

"Shannon," diye mırıldandı Johnny. Sesi çok halsiz geliyordu. "O çok uzakta."

"Buradayım, Johnny," diye mırıldandım.

"Burada mısın?" Başını salladı ama daha çok kendi kendine konuşuyormuş gibi görünüyordu. "Beni bir daha bırakma."

Kalbim göğsümde sıkışırken kelimelerim ufak bir nefes gibi döküldü. "Bırakmayacağım."

Ebeveynlerinin odada olması beni inanılmaz derecede rahatsız ediyordu. Ancak içimdeki hisleri bastırıp bacaklarımı ona doğru yürümeye zorladım.

"Nasıl hissediyorsun?" Aramızdaki mesafeyi kapatarak Gibsie'nin olduğu tarafa doğru yürüdüm. "İyi misin?"

"Daha yakına gel," diye mırıldandı Johnny. Parmağını bana doğru uzatırken kıpkırmızı olmuş gözlerini yüzüme dikmişti. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Şey, tamam?"

Gibsie'nin yanından geçip başucuna gittim.

"Sakın buna cüret etme!" diye bağırdı Bayan Kavanagh. Bu sözler geri sıçramama, Johnny'nin de inlemesine neden oldu.

"Oyunbozan," diye homurdandı Johnny.

"John, şu battaniyeleri yatağın altına sabitle," diye tembihledi Bayan Kavanagh. Ardından bakışlarını oğluna çevirdi. "Kafanın ne kadar iyi olduğu umurumda değil, Johnathon Robert Kavanagh Jr. Eğer bu kıza göstermeyi aklından bile geçirirsen hepsini kesip atarım."

"Neyi göstermeyi?" diye sordum iyice gerilirken.

Johnny yüzüme doğru dönerek, "Aletimi," diye açıkladı. "Görmek ister misin?" Bana tembelce gülümsedi. "Artık her şey daha iyi."

Gibsie başını arkaya atıp kahkahalara boğuldu.

Bay Kavanagh da ona eşlik ediyordu.

"Tanrı aşkına, kes şunu," diye haykırdı Bayan Kavanagh.

"Kafası uçmuş, Küçük Shannon," diye açıkladı Gibsie. Sessizce gülmeye devam ediyordu. "Lanet bir uçurtma gibi."

"Ah, peki. Bu sorun değil," diye fısıldadım. Yanaklarımın utançtan alev alev yandığını hissedebiliyordum.

"Elimi tut," dedi Johnny. Bana doğru uzanmıştı.

Bu durumda oğluna dokunmamı sorun edip etmeyeceğinden emin olamadığım için annesine baktım.

Bayan Kavanagh sadece iç çekti ve başını onaylarcasına salladı.

"Senin için endişelendim," dedim kocaman elini avucumun içine alarak. "Beni çok korkuttun."

"Ben de *senin* için endişelendim," diye cevap verdi Johnny. İri gözleri içtenlikle parlıyordu. "Senin için her zaman endişeleniyorum."

Beni sertçe çekiştirip yatağa sürükledi.

"Johnny!"

"Sorun değil," dedim Bay Kavanagh'ya. Ardından yatağının kenarına kararsız bir şekilde oturdum.

Başka seçeneğim yoktu.

Ya Johnny'nin yatağının kenarına oturacaktım ya da beni üstüne çekmesine izin verecektim. Elimi asla bırakmıyordu.

"Nerede olduğunu bilmiyordum," diye anlatmaya devam etti Johnny. Başını iki yana sallarken telaşlı ve şaşkın görünüyordu. "Seni kaybettiğimi sandım... ve kafam var ya? Kafam taşaklar kadar yüüüksek, bebeğim."

Sana bebeğim dedi.

Sana yine bebeğim diye seslendi.

"Artık buradayım," diye fısıldadım. O an ne kadar sevimli olduğunu görünce gülümsememe engel olamamıştım. "İyi olacaksın."

"Seni seviyorum, *nehir gibi* Shannon," diye mırıldandı.

Kalbim durdu.

Az önce şey mi demişti o?

Hayır.

Hayır, tabii ki demedi.

"Lanet olsun, seni seviyorum," dedi tekrar.

Aman Tanrım.

Söylemişti.

Kesinlikle bunu söylemişti.

İki kere.

Kafası iyi, Shannon.

Ne dediğini bilmiyor.

Bunu ciddiye alma.

"Gibs?"

"Evet, ahbap?"

"Sperm kordonum kopmamış." Johnny sevinçle iç çekti. "Hayalarım patlamıyor."

Gibsie alayla güldü. "Bildiğim iyi oldu, kaptan."

Johnny halsiz bir sesle, "Gördün mü, anne?" diye sordu. "O benim bebeklerimi doğuracak..." Yüzümü bulana kadar başını iki yana çevirdi. Sonra da gülümsedi. "Bebeklerimi doğuracaksın, değil mi?"

"Ben..." Boğazımı temizlerken kesik kesik bir nefes verdim. "Ben..."

Bayan Kavanagh, "Shannon, çok özür dilerim," dedi boğuk bir sesle.

Johnny elimi tutarak, "Söylesene," diye inledi. "Bana bebeklerimi doğuracağını söyle."

"Johnny..."

"Sadece bana doğuracağını söyle," diye yüksek sesle yalvardı. "Sadece söyle, Shannon! *Lütfen!* Buna dayanamıyorum."

"Elbette?" diye mırıldanırken kendimi bayılacakmış gibi hissediyordum. "Sen nasıl istersen, Johnny."

Johnny mutlulukla, "Gibs," diye seslendi. "Bunu duydun mu, dostum?"

"Tabii ki duydum, Buldozer."

"İyi bir iş çıkarmamış mıyım, baba?" diye sayıklamaya devam etti Johnny. "Gördün mü? Onu buldum!"

"Harika bir iş çıkarmışsın," diye mırıldandı Bay Kavanagh.

"Üzgünüm, millet. Ama Bay Kavanagh'nın ziyaret saatleri dışında sadece bir aile üyesinin yanında kalmasına izin var," diyerek kapıdan seslenen bir kadın hemşire ürkmeme sebep oldu. Aynı zamanda Johnny'nin sözlerine cevap vermek zorunda kalmaktan kurtulmamı sağlamıştı. "Eğer hepiniz ailedenseniz, dönüşümlü olarak kalabilirsiniz," diye ekledi. "Üçüncü katta bir aile odası var ama üçünüzün gitmesini istemek zorundayım."

"Ben kalırım," diye açıkladı Bayan Kavanagh. "John, Shannon ve Gerard'ı kahvaltıya götürebilirsin. Birkaç saat içinde seni ararım."

"Dinle, gitmem gerekiyor," diye fısıldadım Johnny'ye. Dikkatimi tekrar ona doğru çevirirken kalbim hâlâ şiddetle atıyordu. "Otobüs kalkmadan önce geri gelmeye çalışacağım, tamam mı?"

"Hayır, hayır, hayır," diye inledi Johnny. İki eliyle elimi sıkıca tuttu. "Beni bırakmayacağını söylemiştin."

Aman Tanrım.

"Johnny, biliyorum ama gitmek zorundayım," diye fısıldadım telaşla. "Sadece ailenin kalmasına izin var."

"O benim karım," diye haykırdığında aklımı çoktan kaybetmiştim.

"Johnathon Kavanagh," diye bağırdı annesi. "Kes şunu hemen! Kızı korkutacaksın."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye mırıldandı Johnny. "Onu korkutmuyorum. Onu seviyorum."

"Johnny, geri geleceğim," diyerek onu ikna etmeye çalıştım. Ardından titrek bir nefes verdim. "Geri geleceğim konusunda söz veriyorum, tamam mı?"

Elimi ondan kurtarmaya çalıştım ama bırakmadı.

Başını iki yana sallayarak kocaman, bir uçurtma kadar yükseklerde dolaşan gözleriyle bana bakıyordu.

"Gitmeliyim," diye tekrarladım. Kendimi paramparça olmuş gibi hissetmeye başlamıştım. "Çok özür dilerim."

"Seninle geleceğim," dedikten sonra kablolarını sökmeye başladı.

"Kes şunu!" Boştaki elimle onun haylaz elini yakaladım. "Kendine zarar vereceksin."

"Seni istiyorum," diye inledi kollarımı çekiştirerek. "Sadece seni."

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde, küçük güreşimizi izleyen ebeveynlerine baktım.

Bay Kavanagh sadece başını iki yana salladı ve sessizce gülen Gibsie'yi odadan dışarı çıkardı.

"Gideceğim," diye söz verdim Bayan Kavanagh'ya. "Sadece..." Johnny kollarını belime dolayıp bana sarılınca sözlerim yarım kaldı.

"Sen bir sürüngensin," diye mırıldandım çaresizlik içinde. Annesinin bakışlarını yüzümde hissediyordum.

"Işıkları götür ve benimle kal, *nehir gibi* Shannon."

"Bunun için çok üzgünüm," diye mırıldandım. Kendimi onun elinden kurtarmaya çalışsam da bunu başaramıyordum. "Sadece bir dakika sürecek..."

"Onunla kal."

Bakışlarım birden yukarı kaydı. "Ne?"

"Onu tedirgin etmenin bir anlamı yok," dedi annesi sessizce. Bakışları burnunu karnıma sürten oğluna kilitlenmişti. "Eğer onunla kalmak seni rahatsız etmeyecekse burada kalabilirsin, Shannon."

Onu bırakmak istemiyordum.

Royce'taki soyunma odasında da istememiştim.

Şimdi de istemiyordum.

Hiçbir zaman bunu istemeyecektim.

Yavaşça başımı sallayarak, "Onunla ben ilgilenirim," diye fısıldadım.

"Tamam o zaman." Bayan Kavanagh derin bir iç çekti. "Birazdan dönerim."

Sonra arkasını dönüp odadan çıktı.

"Benimle başın dertte," dedim Johnny'ye. Kapı kapandığında yalnız kalmıştık. "Kendine geldiğinde, az önce yaptığın şey hakkında konuşacağız."

"Umurumda değil," diye mırıldandı halsizce. "İstediğimi aldım."

"Neymiş o?"" diye sordum. "Anneni utandırmak mı?"

"Sen," diye mırıldandı. "Seni aldım."

Aman Tanrım.

Kalbim.

"Johnny, şu anda garip şeyler söylüyorsun," diye fısıldadım.

Durman gerekiyor.

Çünkü bu canımı yakıyor.

"Şu yüze bir bak," diye fısıldadı. Tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu. "Seni hiç bırakmayacağım."

"Tamam." Çılgınlığına boyun eğerek onu yastığına uzanması için ikna ettim. "Beni bırakma."

Yanına oturup öne doğru eğildim, bir kolumu başının bir yanına yerleştirdim ve boştaki elimle yanağını okşadım.

Elleri hâlâ belime sarılıydı ama artık o kadar sıkı değildi.

"Gözlerini kapat," dedim usulca. "Uyandığında burada olacağım."

"Beni sevdiğini söyle," diye yalvardı.

"Johnny..."

"Söyle bana."

Sakinleştirici bir nefes alarak, "Johnny, seni seviyorum," diye fısıldadım.

Yüksek sesli bir nefes verirken, "Şükürler olsun," diye inledi Johnny.

"Bunu sen hatırlamayacaksın," diye ekledim titreyerek. "Ama ben hatırlayacağım."

Ona gerçeği söylememin tek nedeni buydu.

"Memelerine bayılıyorum," dedi biraz sonra.

"Onları görmedin."

Ciddiyetle başını salladı. "Gördüm."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, başka birini düşünüyor olmalısın."

"Ben sadece seni düşünüyorum," diye cevap verdi. "Sadece seni."

Kalbim.

Benim zavallı, zavallı kalbim.

Bu çocukla hiç şansım yoktu.

"Ayrıca vajinan." Gözlerini kapatıp inledi. "Onu da gördüm."

Evet.

Evet, görmüştü.

Ah, Tanrıya şükürler olsun. Bunu ailesinin önünde söylemedi...

"Benim."

"Ne senin?" diye sordum.

"Sen." Bi iç çekerek beni daha sıkı tuttu. "Ayrıca senin o mükemmel, küçük vajinan."

"Johnny," diye mırıldandım. "Böyle şeyler söyleyemezsin."

"Aletime dokun."

"Hayır, Johnny. Aletine dokunmayacağım."

"Emin misin?"

Kıkırdadım. "Eminim."

"Ama dokunacaksın, değil mi?" diye sorarken çaresiz görünüyordu. "Bir gün?"

"Bir gün," diye fısıldadım kulağına. "Söz veriyorum."

O sevimli, sarhoş ifadesiyle bana gülümsedi.

"Bana bir öpücük ver," diye mırıldandı.

Başımı iki yana sallayarak öne doğru eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

"Beni bırakma," diye inledi yüzü acıyla buruşurken. "Artık iyi değilim... ama yanımdan gitme?"

"Ne?"

"Ben... bozuldum."

Başımı iki yana salladım. "Bozulmadın."

Johnny acı çekiyormuş gibi inledi.

"Artık... ragbi yok," diye mırıldandıktan sonra başını salladı.

"Bu bir şey değiştirmez."

Ciddiyetle başını salladı. "Değiştirir."

"Bana bak..." Yüzünü kendime doğru çevirdim. "Johnny Kavanagh, gözlerini aç ve bana bak."

Güçlükle de olsa baktı.

Devam etmeden önce yüzüme odaklanması için birkaç saniye bekledim.

"Sen ragbiden çok daha değerlisin." Dudaklarını öptüm çünkü söz konusu bu çocuk olduğunda uygunsuz öpüşmeler konusunda bir sorunum vardı. "Hayatının geri kalanında eline hiç ragbi topu almasan da benim için fark etmez."

"Sanırım sana sonsuza kadar ihtiyacım var," diye mırıldandı.

"Sanırım benim de sana ihtiyacım var," diye itiraf ettim.

"Çok güzelsin," dedi mırıldanarak. "O ilk gün. *Güm.*"

"*Güm* mü?" Kıkırdadım.

Ciddiyetle başını salladı. "*Güm.*"

"Beni dinle, gidip yatağının hemen yanındaki sandalyeye oturacağım," diyerek onu ikna etmeye çalıştım. Kendimi kablolarından ve hareketli ellerinden kurtarmak için çabalıyordum. "Böylece biraz uyuyabilirsin."

Johnny başını iki yana sallayarak beni kendine çekti. "Benimle uyu."

"Johnny, ameliyattan yeni çıktın," diye iç geçirdim. "Dinlenmen gerekiyor."

"Eğer bu aşksa, o zaman sensin." Beni yanına yatmam için çekiştirdi.

"Ne?" diye sorarken yan dönüp bacaklarına dokunmamak için elimden geleni her şeyi yaptım.

"Sen," diye mırıldandı uykulu bir tonla. Ağır kolunu omuzlarıma sarmıştı.

"Ben ne?" diye fısıldayarak elimi karnına koyup yanına sokuldum.

"Sen aşksın." Keyifle iç çekti. "Benimle kal."

Daima.

"Seninle kalacağım," diye fısıldadım. O anda kaldırabileceğimden daha fazlasını hissediyordum.

"Seni kim üzüyor?" diye sorarken sesi bulanık ve uykuluydu. "Söyle bana, bebeğim."

"Hiç kimse, Johnny."

"Yalan söylüyorsun ve bu kalbimi acıtıyor," diye inledi kollarını daha sıkı sararken. "Tüm o izler. Birinin Shannon'ıma zarar verdiğini bilmek canımı acıtıyor."

"Johnny..."

"Canını kim yakıyor, bebeğim?" diye mırıldandı uykulu bir şekilde. Yüksek sesle esnedikten sonra içini çekti. "Bunu düzelteceğim."

"Bu bir sır," diye fısıldadım. Bütün bedenimin titrediğini hissedebiliyordum.

"Kimseye söylemem," diye fısıldadı.

Titrek bir nefes alarak gözlerimi kapattım ve dudaklarımı kulağına bastırdım. "Babam."

Bir şey söylemesi için birkaç saniye bekledim.

Söylemedi.

Gözlerimi açıp yüzüne baktığımda nedenini anladım.

Uyuyakalmıştı.

67
B PLANI
JOHNNY

Her yerim acıyordu.

Hayalarım.

Bacaklarım.

Aletim.

Başım.

Üzerimden bir yük treni geçmiş gibi hissediyordum.

Göğsümde bir baskı vardı.

Bir şeyler doğru değildi.

Hindistancevizi kokusu mu alıyordum?

Sonra *hatırladım.*

Her şey bitmişti.

Tüm sıkı çalışmalarım.

Yıllarca süren acımasız, yorucu antrenmanlar boşa gitmişti.

Vücudum beni yarı yolda bırakmıştı.

Artık paramparça olmuştum.

Sarsılarak uyandım. Gözlerimi açarken kendimi paniklemiş ve sinir krizinin eşiğindeymiş hissediyordum.

Birkaç dakika boyunca tavana baktım ve kalbimi bir yıkım dalgası gibi saran hasarı sindirmeye çalıştım.

Derin nefesler alarak doğrulmak için hareket ettim ama yatakta yanıma kıvrılmış küçük gövdeyi fark ettiğimde tekrar yere yığıldım.

Hadi oradan.

"Shannon?"

"Hmm?"

"Shannon," diye mırıldandım elimle onu dürterek. "Uyan."

Sessizce esneyerek, kolumun kıvrımına sokulduğu yerden yavaşça çıktı.

"Uyanmışsın," dedi gülümseyerek.

Temkinli bir şekilde başımı salladım.

"Nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

Tekrar başımla onayladım.

"Maçı hatırlıyor musun?"

"Neden burada *olduğumu* hatırlıyorum," diye mırıldandım. Ağzım susuzluktan kurumuştu ve sesim kısılmıştı. "*Senin* neden burada olduğunu hatırlamıyorum."

Shannon uzun bir süre bana baktıktan sonra gözleri büyüdü ve hızla yataktan kalktı.

"Seninle kalmamı istedin," diye açıkladı sessizce. Ellerini birbirine kenetlemişti.

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi?"

Hatırlayamıyordum.

Kafam bulanıktı.

Shannon başını salladı. "Evet, bu sabah Gibsie'yle birlikte seni görmeye geldim... Şey, saat sabahın altısı gibiydi, o yüzden sanırım dün gece diyebilirsin? Bilmiyorum..."

"Ne kadar süredir?" diye sordum sözünü keserek.

Anlamsız konuşmaları dinleyemeyecek kadar çaresiz hissediyordum.

Shannon boş gözlerle bana baktı. "Ha?"

"Ne kadar süre kendimde değilim?" dedim ters bir şekilde .

Saatini kontrol etti. "Saat 11:45, yaklaşık altı saat olmuş."

"Hayır." Başımı salladım ve sinirle hırladım. "Daha ne kadar süre *kendimde olmayacağım?*"

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorum."

"Yaralanmam ne kadar sürecek?" diye tısladım. Yıkım kalp kırıklığı otelime giriş yaparken çarşafları sıkıca kavradım.

"Johnny, önemli değil..."

"Önemli, Shannon," diye bağırırken sesim çatallaştı. "*Benim* için önemli."

Korku, endişe ve anlayış dolu o kocaman gözleriyle bana bakıyordu.

Bunu kaldıramazdım.

Şu anda olmazdı.

Beni yıkılırken görmesini istemiyordum.

Bunun üstesinden gelemezdim.

"Şunu uzatır mısın lütfen?" Yatağımın ayak ucunda asılı duran çizelgeyi gösterdim. "Görmem gerekiyor."

Dudaklarını kıpırdatarak endişeyle çizelgeme baktı. "Johnny, belki de bir doktoru beklemelisin..."

"Sikliğimin çizelgesini görmem gerek," dedim boğuk bir sesle. "Kendim görmek zorundayım."

Shannon irkildiğinde kendimi daha da kötü hissettim.

"Lütfen." Ağır bir iç çektim. "Çizelgeyi bana ver."

Başka bir şey söylemeden panoyu bana uzattı.

"Teşekkür ederim."

Başını eğip burnunu çekti.

Siktir.

Siktir!

"Gidip babamı bulabilir misin?" diye sordum. Umutsuzca duygularımı dizginlemeye çalışıyordum.

Bana yalnız ve incinmiş gözlerle baktı. "Eğer istediğin buysa?"

Bir iniltiyi bastırıp başımı salladım. "İstediğim bu."

"P-peki ya annen?"

"Hayır, sadece babam," diye uyardım onu. "*Sadece* babam."

"Şey, tamam," diye fısıldarken kararsızca kapıya baktı.

Nefesimi tuttum, onun önünde yıkılmamak için direniyordum.

"Ben gidiyorum," dese de kelimeleri daha çok bir soru gibi duyuluyordu.

Kalması, bana sarılması ve ikimizin de tutamayacağı sözler vermesi için ona yalvarma dürtüme direnerek sertçe başımı salladım.

Bunu benim için düzeltemezdi, zaten sahip olduğumdan daha fazlasını kaybetmekten korkuyordum.

Kırılgan olduğunu biliyordum ve onu korkutup kaçırmak istemiyordum. Eğer bu odada kalırsa, yapacağım şey tam olarak bu olacaktı.

Eğer bunu yaparsam, içimdeki çirkin tarafı ve zayıflığımı görürse onu da kaybederdim.

Shannon'ı da kaybedemezdim.

Kalbim şiddetle atarken onun kapıyı açmasını ve kapı aralığında duraksamasını izledim.

Son bir kez bana bakarak, "Hoşça kal, Johnny," diye fısıldadı.

Derin derin yutkunduktan sonra, "Hoşça kal, Shannon," dedim boğuk bir sesle.

Kapı arkasından kapanana kadar bekledim ve hasarı kontrol etmek için üzerimdeki örtüleri çekiştirdim.

Yüce Tanrım.

Başımı yastığıma yaslayıp yumruğumu ısırarak gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım.

Otuz dakika sonra babam odaya girdiğinde yanında kimse yoktu.

"Günaydın, oğlum," dedi sırıtarak.

"Baba," dedim boğuk bir sesle. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

Babam yüz ifademi görür görmez sırıtışı kayboldu.

Elindeki plastik bardağı komodinin üzerine koyarak yatağımın kenarına çöktü ve beni kollarına çekti.

"Johnny," dedi içini çekerek. "Dök içini, oğlum."

İşte tam o anda babamın omzunda kahrolası bir çocuk gibi ağladım.

Kelimeler beni bulduğunda, "Bu gördüğüm ne?" dedim boğuk bir sesle.

"En az altı hafta," dedi saygı duyduğum dürüstlüğüyle.

"Baba, hepsi bitti." Başımı iki yana salladım ve kükreme isteğime direndim. "Yaz kampı... U20'ler... Benim için *her şey* bitti!"

"Bitmedi," diyerek yatıştırmaya çalıştı. "Zayıf ama imkânsız değil."

"Zayıf," dedim boğuk bir sesle. Kalbim o kadar sert çarpıyordu ki, birazdan tamamen duracakmış gibi hissediyordum. "Sikeyim."

"Kim olduğunu sakın unutma." Ayağa kalkıp yatağımın kenarına oturmama yardım etti. "Sen benim oğlumsun," dedi ayaklarımı yere indirirken. "*Sen bir savaşçısın.*"

Başımı öne eğdim. "Kendimi lanet olası bir savaşçı gibi hissetmiyorum."

"Sen doğduğun günden beri bir savaşçısın," diye düzeltti. Ardından çenemi yukarı kaldırıp beni mavi gözleriyle buluşmaya zorladı. "Hiçbir şeyin hedeflerinin önüne geçmesine izin vermedin ve altı haftanın seni durdurmasına da izin vermeyeceksin."

"Ya başaramazsam?" diyerek en büyük korkumu dile getirdim. "O zamana kadar forma giremezsem ne olacak?"

"O zaman bunu başarmamış olursun," diye yanıtladı basitçe.

Başımı iki yana sallayarak acı dolu bir hıçkırığı serbest bıraktım. "Baba, bununla başa çıkamam..."

"Eğer bu yaz *başaramazsan*, bu yaz için *başaramamış* olursun," diye tekrarladı. "Sen hâlâ Johnny Kavanagh'sın. Hâlâ onur öğrencisisin. Hâlâ iyi bir adamsın. Hâlâ hayatımdaki en iyi kararsın."

Kendimi milyonuncu kez beni yetiştiren adama bakıp aynı soruyu düşünürken buldum. *Acaba ben de senin kadar güçlü olabilecek miyim?*

Babamın bir sandalye çekip önüme koymasını izledim.

"Şimdi," derken yerleşip kravatını gevşetti. "Gerçekçi olalım, oğlum."

Ah, kahretsin.

"Gerçekçi mi?" diye mırıldandım.

Babam başıyla onayladı. "Haziran ayında U20'lere giremediğini varsayalım..."

"Baba, yapamam..."

"Beni dinle," dedi sakince.

Suratımı asarak başımı salladım.

"Diyelim ki, haziranda bunu başaramadın," diye devam etti babam. En kötü kâbusumu yüksek sesle dile getiriyordu. "Bu yıkıcı bir şey. Annen ve ben seni anlıyoruz. Anladığımızı düşünmeyebilirsin ama seni bu dünyaya biz getirdik ve hayatında katlandığın her acı durum.

tökezlediğin her engelde biz yanındayız, Johnny. Tam arkandayız, her şeyi seninle birlikte hissediyoruz. Acını, hayal kırıklığını ve korkularını. Hepsi bize yansıyor. Başarıların da bizim, kalp kırıklıkların da. Çünkü sahip olduğumuz tek şey sensin, Johnny. Sadece sen. Hepsi bu kadar."

Şimdi uyandığımdan daha kötü hissediyordum. "Baba..."

"Büyüdüğünde ve kendi çocukların olduğunda, kendi oğlun olduğunda ne demek istediğimi anlayacaksın," dedi her zamanki gibi sakin bir şekilde. "Ama şimdilik benim sözüme güvenmek zorundasın."

Başımı salladım, kendimi bok gibi hissediyordum ve biraz sonra ne olacağını çok iyi biliyordum.

"Ne yaptın sen, Johnny?" dedi babam. "Kendini nasıl bir tehlikeye attın?" Başını iki yana sallayarak titrek bir nefes verdi. "Dün gece o telefonu aldığımızda nasıl yıkıldığımızı tarif edebileceğim bir kelime yok." Koltuğunda öne doğru eğilip ellerini birbirine kenetledi. "*Oğlumuzun* sağlığını ve geleceğini bu şekilde riske attığını ve bunu aylardır yaptığını öğrendiğimizde hissettiğimiz tüm o şeyleri."

Omuzlarım utanç içinde çöktü. "Özür dilerim, baba."

"Özür dilemene ihtiyacım yok," diye cevap verdi. Ses tonunda en ufak bir öfke belirtisi yoktu. "Beni *anlamana* ihtiyacım var. Peşinden koştuğun bu rüyadan bir adım geri çekilmeni ve hayatını zaten yaşıyor olduğunu fark etmeni istiyorum."

"Bunu o kadar çok istiyorum ki, baba," diye itiraf ettim dudağımı ısırarak. "Hem de deli gibi."

"Ben de senin için aynısını istiyorum," dedi babam. "Hayallerinin peşinden koşmanı istiyorum, Johnny. Onları gerçekleştirmeni istiyorum. Hayattan istediğin her şeyi elde etmeni istiyorum. Ama tüm bunları *sağlam bir kafayla* yapmana *ihtiyacım* var." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve tekrar konuşmadan önce uzun bir süre bana baktı. "En iyiler bile bazen düşer, evlat. Bundan sonra net, hesaplanmış ve mantıklı düşünerek yapacağın o hareket; seni tanımlayacak şey olacak."

Evet.

Anlıyordum.

Onu duyuyordum.

Ağır ağır içimi çekerek elimi yüzüme götürdüm. "Peki plan ne?"

Babam sırıttı.

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Başını iki yana sallarken hâlâ sırıtıyordu. "Sadece oğluma bakıp gözlerindeki ateşi tekrar gördüğüm için şükrediyorum."

Umutsuzca omuz silktim. "O ateş hiç sönmüş müydü ki?"

"Uzun sürmeyecek," dedi babam. "Planımız iyileşme ve yatak istirahati. 7-10 gün."

Kesik bir nefes verdim. "Tanrım, baba..."

"Plan bu, oğlum," dedi kararlı bir şekilde. "Daha sonra rehabilitasyona devam edeceğiz."

"Akademi?" Derin derin yutkundum. "Koç Dennehy seninle temasa geçti mi?"

"Sana çok kızgınlar," diye cevap verdi sözlerini sakınmadan. "Ülkenin bir numaralı orta saha oyuncusunun on sekizinci yaş gününden önce kariyerini neredeyse bitirecek olması karşısında beklenen bir tavır."

İnledim. "Tanrım, böyle söyleme."

"Gerçek her zaman yalandan daha iyidir," dedi bilmiş bir gülümsemeyle. "Daha acı vericidir ama uzun vadede çok daha faydalıdır."

"Sen bir avukatsın," diye homurdandım. "Yalan söylemen için sana bir servet ödeniyor."

"Sana söylemem için değil," diye cevap verdi sırıtarak. "Hizmetimi ücretsiz ve yüzde yüz doğru olarak alıyorsun. Eğer birinin seni yatıştırmasını istiyorsan, o zaman bu konuşmayı annenle yapmalısın," derken sırıtmaya devam ediyordu.

"Evet, tabii," diye mırıldandım. "Biraz kenarları yumuşatabilirsin, baba. Bu bana *acı* veriyor."

"Acılar seni güçlendirir," dedi babam. "Dışarıda büyük, kötü bir dünya var, evlat. Her şey çok keskin kenarlara sahip."

"Akademi sözleşmem ne olacak?" diye sormaya cesaret ettim.

"Hâlâ yürürlükte."

Rahat bir nefes aldım.

"Hiç şaşırma," dedi babam. "Sen çok zekisin. Dikkatsiz, dik kafalı, intihara meyilli bir aptal; ragbi için parlak bir zekâya ve onu istediği seviyeye taşıyacak yeteneğe sahip. Bunu biliyorlar, Johnny. Gitmene izin vermeyecekler."

Bana söylediği şeyleri uydurmadığını biliyordum.

Babam boş laflar etmezdi.

"Sence başarabilecek miyim, baba?" diye sordum babamın yüzüne bakarak. "Sence yapabilir miyim?"

"Evet," dedi hiç tereddüt etmeden.

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Gerçekten mi?"

Babam başıyla onayladı. "Evet, Johnny. *Gerçekten.*"

Bu sözlerle birlikte içimde küçük bir umut filizlendiğini hissettim.

Bunu uçurumun kenarından çekip alabilirdim.

Bunu yapabilirdim.

Babam bunu yapabileceğimi düşünüyordu.

"Ama şu anda oyun dışısın," diye ekledi babam.

Derin bir iç çektim. "Beklediğim gibi."

"Koç Dennehy seninle hararetli bir konuşma yapacak."

Yüzümü buruşturdum. "Bu da beklenen bir şey."

"Ayrıca akademi, kulüp ya da okul ragbisi fark etmeksizin; bir daha sahaya adım atmadan önce üç ayrı değerlendirmeden geçmen gerekecek," diye ekledi. "Bu ayaklar mayıs ayına kadar çimlerden uzak duracak."

"Ne kadar güzel." Bir elimi saçlarıma götürüp iç geçirdim. "Tanrım."

"Panik yapma," dedi sakince. "Planı biliyorsun. Plan ortada. Tam önünde. Takıma geri dönmenin bir parçası da iyileşmek. Şu anda vücudunu dinlendirmen, diğer antrenmanlar ya da ragbi sorumlulukların kadar önemli."

Bunu anlamıştım.

"Bu boktan bir durum," diye mırıldandım.

"Bir de şu açıdan bak," dedi sırıtarak. "Gibsie'yle geçirecek sınırsız zamanın olacak."

"Ah, Tanrım."

Babam güldü. "Sanırım dün geceyi unutmana asla izin vermeyecek."

"Evet." Yüzümü buruşturdum. "Muhtemelen vermeyecek." Ardından ona bakıp, "Peki, daha ne kadar hastanede kalacağım?" diye sordum.

"Birkaç gün daha," diye yanıtladı. "Sonra seni eve götüreceğiz ve rehabilitasyona başlayabileceksin."

"Bunu düzeltebileceğime gerçekten inanıyor musun, baba?"

Babam başını salladı. "Eğer kurallara uymaya başlarsan, kesinlikle bunu tersine çevirebilirsin."

Başımı tekrar iki yana salladım. "Neden seninle aylar önce konuşmadım ki?"

"Çünkü başka babaların oğullarını hapisten uzak tutmak yerine, kendi oğlumu tehlikeden uzak tutmaya odaklanmak için daha fazla zaman harcaması gereken işkolik bir babayım," diye cevap verdi.

"Baba, dur," diye uyardım. "Bu senin hatan değil. Annemin de hatası değil."

"Hayır, bu senin hatan," diye kabul ederek beni tekrar gerçekle yüzleştirdi. "Ama sen genç, tecrübesiz ve inatçısın. Benim de seni dizginlemek için orada olmam gerekiyor. Orada olacağım, Johnny," diye ekledi sonra. "Çok daha fazla."

"İşini sevdiğin için seni suçlayamam," diye cevap verdim. "Ben de aynıyım."

Babam sırıttı. "Öyle olduğunu biliyorum. Paskalya'nın geri kalanı için programımı temizledim."

Kaşlarım havaya kalktı. "Eve mi dönüyorsun?"

"Dönüyorum, oğlum."

"Peki ya annem?"

Babam güldü. "Ah, Johnny. Ona kalsa seni tekrar çocuk arabasına koyar ve yanında gezdirirdi. Seni gözünün önünden ayırmayacak."

"Siktir."

"Onu geri kazanman gerekiyor, evlat."

"Güvenini mi?"

Babam başını salladı. "Aynen öyle."

"Peki, nerede o?" diye homurdandım. Bu sırada annemin bu olay yüzünden ne kadar çok ağladığını düşünüyordum.

"Birazdan geri döner," dedi babam. "Sana kıyafet almaya gitti."

"Gibsie?"

"Kantinde," diye yanıtladı gülümseyerek. "Tezgâhın arkasındaki kızı gözüne kestirmiş."

"Eminim öyledir," diye mırıldandım.

Azgın herif.

"Gibsie seni eve götürene kadar bizimle kalacak," dedi babam. "Ayrıca muhtemelen Paskalya'dan döndüğünde okuldan uzaklaştırma cezası alacak." Sırıtarak neler olduğunu açıklamaya devam etti. "Hastaneye geldiğinde koça ne dediğini duymalıydın, yanına gelmem bu yüzden bu kadar uzun sürdü. Gerard otobüse geri dönmeyi kesinlikle reddediyordu. Görünüşe göre, bu sabah erken saatlerde seni görmeye gelmek için otelden kaçmış. Okul müdürünüzle başı gerçekten belada. Koç Mulcahy onun bizimle kalmasına izin vermeden önce okulu ve ailesini aramak zorunda kaldım."

"Ah, Tanrı aşkına," diye homurdandım. "Bununla hiçbir yere gidilmez."

"O çok sadık bir dost, Johnny," dedi babam. "Ona sahip olduğun için şanslısın."

Bunu biliyordum.

"Peki ya Shannon?" diye mırıldandım. Ona ilk kendime geldiğimde ne kadar kötü tepki verdiğimi hatırlayınca irkildim. "O iyi mi? Kantinde Gibs'le birlikte mi?" Yutkundum, şu anda kendimi inanılmaz derecede savunmasız hissediyordum. "Gidip onu benim için getirebilir misin, baba? Onunla gerçekten konuşmam gerekiyor."

Babam ağır ağır iç çekti. "Shannon eve gitti, Johnny."

Kalbim sıkıştı.

"Beni terk etti," dedim boğuk bir sesle.

İşte bu kadardı.

Bu her şeyin başlangıcıydı.

Ragbi olmadan bir hiçtim.

"Hayır. Senin yanında *kaldı*," diye düzeltti babam. "Sen kafayı sıyırmışken ve aklı başında olan herkes buradan kaçıp gitmek isterken, o kız yanından ayrılmadı ve senin saçma sapan konuşmalarını dinledi."

"Evet ama artık yok, değil mi?" diye mırıldanırken lanet benliğime acıyordum.

"Dün gece köşeye sıkıştığında yanında kim vardı?"

Gözlerimi ona diktim.

"Elini kim tuttu, Johnny?"

"Baba..."

"Ambulansı seninle birlikte kim bekledi?"

"Baba, dur..."

"En kötü zamanlarında seni kontrol etmeye kim geldi?"

Ona baktım.

O biliyor muydu?

"Soyunma odasında ikinizin arasında neler olduğunu biliyorum." Babam alayla sırıttı. "Koçun sizi bulduğu *uygunsuz pozisyondan* bahsetti."

"Lanet olası hain," diye homurdandım.

"O senin öğretmenin, Johnny. Bu tür olayları rapor etmek zorunda. Bu konuda seçme şansı yok. Bunu yapmak onun görevi."

"Shannon'ın ailesi?"

"Durumdan haberdar olduklarını düşünüyorum."

Başımı iki yana salladım. "Tanrı aşkına."

"Buraya gizlice geldiği için başının çok fazla belada olduğundan şüpheliyim," diyerek derin bir iç çekti.

"Sikeyim." Başımı ellerimin arasına alıp bacaklarıma vuran şiddetli acıya aldırış etmedim. "Siktir. Uyandığımda ona tam bir pislik gibi davrandım, baba."

"Öyleyse durumu düzelt," diye cevap verdi sakince.

"Anlamıyorsun," dedim boğuk bir sesle. Kendimi gezegendeki en boktan şey gibi hissediyordum. "Panikledim ve ona tepki gösterdim ama o çok kırılgan, baba. O çok... ve ben ona çok..."

"Âşık mısın?" Babam sırıttı. "Evet, hepimiz biliyoruz, Johnny. Dün gece tüm gücünle bunu etrafa haykırdın."

"Kahretsin," diye inledim. "Çok mu korktu?"

"Annen kesinlikle korktu," diye güldü babam. "Shannon'ın çocuklarına annelik yapacağını söylediğin zaman."

"Tanrım," diye inledim. "Neden beni durdurmadınız?"

"Durduramadık," diye cevap verdi. "Seni sadece Shannon sakinleştirebiliyordu. Onun kollarında uyuyakaldın."

Ahh.

Tanrım.

"Gidip bir kahve alacağım ve şu en iyi arkadaşını kontrol edeceğim," dedi babam sandalyesinden kalkarken. "Ama bana bir iyilik yapar mısın? Annen birazdan geldiğinde onun sinirlerini yatıştırabilir misin?" Sırıtarak devam etti. "Dün gece anlattığın bazı şeyler zavallı kadını sarstı."

"Kahrolası tek bir şey bile hatırlamıyorum," diye homurdandım. "Her şey bulanık."

"Sen hatırlamayabilirsin," diye kıkırdadı çıkışa doğru yürüyüp kapıyı açarken. "Ama o hayatının geri kalanı boyunca unutmayacak."

Telefonuma uzanmadan önce babam odadan çıkana kadar bekledim.

Babam.

Babam.

Neden Shannon'ın bu sözcüğü söylediğini duyuyordum ki?

Neden kalbim bana bunun çok önemli olduğunu söylüyordu?

Tanrım, beni birinci sınıf çok güçlü uyuşturucularla bayıltmış olmalıydılar.

Odaklan, Johnny.

Hatırla.

Özür dilemek için onu aramayı düşünerek rehberimde gezindim ama numarasının bende olmadığını hatırlayınca dehşet içinde donakaldım.

Olsa bile onu arayamazdım.

Çünkü *babası* telefonunu almıştı.

Babam.

Babam.

Burada neyi kaçırıyordum?

68
KET VURULMUŞ KORKULAR
SHANNON

Eve gitmek istemiyordum.

Ama gitmek zorunda olduğumu biliyordum.

Dayak yemek istemiyordum.

Ama yiyeceğimi de biliyordum.

Darmadağın olmuş bir halde kaderimi kabullenmiştim.

Başka bir çıkış yolu olmadığını biliyordum.

Bu yüzden, cumartesi akşamı ön kapıdan içeri adımımı attığımda beni karşılayan ilk şeyin babamın yumruğu olmasına şaşırmamıştım.

Yumruğun şiddetiyle ciğerlerimdeki hava boşalırken ellerim ve dizlerimin üzerinde koridorun zeminine savruldum.

"Biliyordum!" diye hırladı tepemde dikilirken. Gözleri odağını kaybetmişti ve sonuna kadar viski kokuyordu. "Orospuluk yaptığını biliyordum," diye kükredi. "Annene söyledim ama bana inanmadı."

Cevap vermeye ya da kendimi savunmaya fırsat bulamadan uzanıp saçlarımı avuçladı ve beni evin içine doğru sürükledi.

"Çekil üstümden," diye bağırdım. Kafa derime saplanan eline tırnakları geçirdim. "Dur!"

İşte bu kadar.

Bugün öleceğin gün.

"Seni küçük fahişe," diye hırladı. Mutfağa girene kadar hiç durmadı.

Ardından beni ayağa kaldırıp bir bez parçası gibi kenara fırlattı.

Yüzüm bir gürültüye mutfak masasının köşesine çarptığında yere yığıldım ve soğuk mutfak fayanslarının üzerine sertçe düştüm.

"Kahrolası okulun aradı!" diye kükredi babam. Aramızdaki mesafeyi kapatırken kelimeleri bulanıklaşıyordu. "Öğretmeninin ne yaparken yakalandığını söyledi, seni pis küçük fahişe!"

"Ben hiçbir şey yapmadım!" diye bağırdım sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken. "Kanıyor," dedim hıçkırarak. Yüzümün yan tarafını tutan parmaklarımdan aşağıya bir ıslaklık süzülüyordu.

"Seninle işim bittiğinde çok daha kötü kanıyor olacak!" diye kükredi yüzüme doğru.

Kolumdan tutarak beni öyle bir silkeledi ki başım sertçe öne arkaya savruldu.

"Seni küçük fahişe, sikik soyunma odalarında sürtüyormuşsun."

"Sürtmedim!" diye bağırdım elinden kurtulmaya çalışarak. "Bırak beni!"

"Sonun annen gibi mi olsun istiyorsun?" diye alay etti. "Bu mudur yani?" Beni daha sert salladı. "On altı yaşında hamile kalmak mı istiyorsun?"

"Bırak onu!" diye bağırdı bir ses.

Gözlerim kapı aralığında duran on bir yaşındaki kardeşime takıldığında kalbim sıkıştı.

"Hayır, Tadhg," dedim boğuk bir sesle. "Yukarı çık."

Beni serbest bırakırken, "Siktir git, çocuk," diye bağırdı babam. "Canını seviyorsan git."

"Ablamı rahat bırak," diye gürledi Tadhg. Mutfağa doğru bir adım attı.

"Kız kardeşin kancığın teki," diye mırıldandı babam. Artık dikkatini küçük kardeşime çevirmişti. "Bir kancığı mı savunacaksın, çocuk?"

"Ollie," diye cesurca seslendi Tadhg, "Yardım çağır."

Göz ucuyla dokuz yaşındaki kardeşimin, kolunun altına sıkıştırdığı üç yaşındaki Sean'la birlikte koridora saklandığını gördüm.

Üç çocuk da kumral saçları ve iri kahverengi gözleriyle babamızın yeniden doğmuş kopyaları gibiydiler ve şu anda dehşet içinde babamıza bakıyorlardı.

"Ben onları haşlamadan önce kıçınızı kaldırıp şu merdivenden çıkın," diye hırladı babam.

Sean merdivenlere, Ollie de ön kapıya doğru koştu.

Tadhg olduğu yerde kalmıştı.

"Bunu ona yapamazsın," diye meydan okudu. Ardından çenesini öne çıkararak babamıza baktı. "Joey *kızlara* vurmamamızı söylüyor."

Titreyerek ayağa fırladım ve babam ona ulaşmadan önce aceleyle kardeşimin önüne geçtim.

"Fran'in yanına git ve Joey'yi ara," diye yalvardım. Onu mutfaktan dışarı itip zarar görmesini engellemeye çalıştım.

Henüz on bir yaşında olmasına rağmen benden daha uzun ve daha güçlüydü. Ama o benim küçük kardeşimdi ve onu hayatım pahasına koruyacaktım.

"Lütfen, Tadhg," diye yalvardım. "Sadece git."

Tadhg yerinden kımıldamadı.

"Seni koruyacağım," dedi babamıza dönmeden önce.

Ah, Tanrım. Hayır...

"Senden korkmuyorum!" diye tıslarken önümde koruyucu bir tavırla durdu. "Kendini çok sert sanıyorsun ama kızlara vuran alkolik bir pislikten başka bir şey değilsin!"

Babamız tehditkâr bir adım daha atınca kalbim korkuyla çarpmaya başladı.

Büyük bir panikle kollarımı küçük kardeşime sarıp kendimi darbeye hazırladım.

Kürekkemiklerimin ortasından gelen darbe, ciğerlerimdeki havayı boşaltıp ve bacaklarımın yerde kayıp savrulmasına sebep oldu.

Yere yığıldım. Babamın botu sırtıma defalarca saplanırken olabildiğince küçük bir top gibi kıvrıldım.

"Dur!" diye haykırdı Tadhg. Yumruklarını babamın sırtına geçiriyordu. "Onu öldürüyorsun."

"Tadhg, kaç buradan..." Nefes nefese ayağa kalkmaya çalıştım ama babam atkuyruğumu yakalayıp beni yerde sürükledi.

"Sen lanet olası küçük bir yalancısın," diye homurdandı yumruğu yüzüme değmeden birkaç saniye önce. "Pis orospu."

"Shannon!" diye bağırdı küçük kardeşim. Çaresizce benim için çırpınıyordu. "Shannon!"

"Özür dilerim," dedim boğazımdan kan gelene kadar öksürürken. "Lütfen, dur..."

Yüzüme yediğim bir başka yumrukla dişlerim ağzımın içinde sertçe takırdamaya başladı. Bacaklarım bir kez daha iflas ederken yere yığıldım, saçlarımdan bir parçanın kafa derimden kopup gittiğini hissedebiliyordum.

"Onu rahat bırak," dedi Tadhg hıçkırarak. Küçük kollarını bedenime doladı. "Lütfen ona zarar verme."

Küçük kardeşimin benden uzaklaştırılırken attığı çığlığı duydum.

"Baba," dedim nefes nefese. Çaresizce ciğerlerime hava çekmeye çalıştım. "Baba, lütfen sadece..."

Botu yüzüme savrulduğunda odağımı kaybettim.

Başım öne düştü.

Gözlerim arkaya doğru kaydı.

Senin işini bitirecek.

Her şey bitti.

Titreyerek elimden geldiği kadar kıvrıldım ve gözlerimi kapattım.

Johnny'yle o odadasın.

Seni sevdiğini söylüyor.

İyisin.

Bedenime onlarca tekme yedim.

Çırpınarak ve hırıldayarak umutsuzca yüzünün görüntüsüne tutunmaya çalışıyordum.

Görüntü kayboluyordu.

Vücudum artık o kadar acımıyordu.

Artık tekmeleri ya da darbeleri hissetmiyordum.

Kardeşlerimin çığlıklarını duyamıyordum.

Her şey sıcaktı.

Sıcak ve hafif.

Ölüyorsun.

Sadece gözlerini kapat ve pes et.

Gözlerini kapat, Shannon. Yakında her şey bitecek...

"Geliyor!" Ön kapının çarpma sesi kulaklarımı doldururken diğer küçük kardeşim Ollie'nin çığlığını duydum. "Ablamın üzerinden çekil!"

Vücudumda kalan tüm enerjiyi kullanarak kendimi ellerimle başımı kapatmaya ve kendimi darbelerden korumaya zorladım.

Uyanık kal.

Henüz her şey bitmedi.

Bu evde ölmeyeceksin.

Bugün ölmeyeceksin.

O sırada sesleri duyabiliyordum. Annem ve Joey buradaydı.

Joey.

Joey'yi duyabiliyordum.

O *buradaydı.*

Aniden acı ortadan kayboldu.

Tekmeler durdu.

Vücudumu saran iki çift elin hissi duyularımı doldurdu, benden geriye kalan parçalara tutunuyorlardı. Bir an sonra küçük kardeşlerimin kendi bedenleriyle beni korumaya çalıştıklarını görecek kadar gözlerimi açabilmiştim.

Tadhg'in kanaması vardı.

En azından ben öyle sanmıştım.

Yanağına parlak kırmızı kan bulaşmıştı.

Belki de benim kanımdı.

Artık ayırt edemiyordum.

Nefes nefese, ciğerlerime hava çekmeye çalıştım. Görüşüm en sonunda odaklanmadan önce birkaç saniye bulanık kaldı.

Annem mutfağın ortasında duruyordu.

Babam benden birkaç metre uzağa çekilmiş, temkinli bir şekilde kapıya bakıyordu.

Annem yerde birbirine sokulan bedenlere baktı. Beni, Ollie'yı ve Tadgh'ı izlerken gözyaşlarına boğulmuştu.

Kapı aralığında donup kalmış olan ağabeyim çok daha farklı bir tepki vermişti.

Elindeki çantayı yere atıp babama doğru hamle yaparak onu yere serdi.

"Orospu çocuğu," diye hırladı yumruklarını babamızın suratına gömerken. "Seni pis, sikik hayvan!"

Geri çekilerek bir kez daha yumruk attı ve ayağa fırladı.

"Vur bana," diye bağırdı onu yerden kaldırırken. "Hadi, göt herif." Göğsünden iterek babamıza yumruk atmasını işaret etti. "Kendi boyunda birine vur."

"Joey!" diye bağırdı annem. "Lütfen yapma..."

"Kes o lanet sesini!" diye kükredi Joey. "Sen bu dünyadaki gelmiş geçmiş en acınası anne parçasısın!"

"Seni küçük pislik." Babam yumruğunu savurduğunda ağabeyimin yanağına isabet etti. "Sana terbiye vereceğim, çocuk!"

"Şunu gördün mü?" diye sordu Joey. Sorusunu annemize doğru yöneltmişti. "Bana nasıl vurduğunu gördün mü?" Babamızın bir yumruğundan daha kurtularak geri çekilip onun suratına bir yumruk indirdi. "*Çocuklarına* ne yaptığını görmüyor musun?"

Her yere kan sıçramıştı.

Babam geriye doğru sendeleyerek yere yığılırken ağabeyim üzerine atladı.

"Joey," dedim boğuk bir sesle. Göğsümü tuttum, göğüs kafesimin vücudumun içine çökmek üzere olduğunu hissediyordum. "Dur! Onun için hapse girmene değmez."

Joey durmadı.

Yumruk sallamaya devam etti.

"Bırak onu," diye bağırıyordu annem. "Joey, dur... Onu öldüreceksin!"

"Güzel!" diye kükredi Joey. Babamızın üzerine çıkıp ona vurmaya devam etti.

Yumrukları o kadar hızlı hareket ediyordu ki dikkatimi toplamakta zorlanıyordum.

"Joey..." Ağız dolusu kan tükürerek ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp parçalanmış bedenimi ağabeyime doğru sürükledim. Onu geri alamayacağı bir şey yapmaktan kurtarmak için çırpınıyordum. "Söz verdin," diye mırıldandım zayıfça kolunu çekmeye çalışırken. Sersemlemiş halde başımı salladım ve tekrar denedim, ellerimi itaat etmeye zorlayarak ön kolunu kavradım. "Beni asla terk etmeyeceğine söz verdin."

Sözlerim ağabeyimin kulağına ulaşmıştı, biraz sonra yenilmiş bir iç çekişle geri çekildi.

Sertçe başını sallayarak kollarını iki yanına indirdi ve babamın üzerinden kalktı.

"Teddy," diye hıçkırdı annem. Başını iki yana sallarken karnını tutarak babamızın yanında diz çöktü. "Ah, Tanrım. Teddy ne yaptın sen?"

Sersemlemiş bir halde Ollie'nin sırtını buzdolabına yaslayıp, kontrolsüz şekilde ağladığı yere doğru koştum.

Tadhg yüzünde korkunç bir ifadeyle babamıza bakıyordu.

O bakışı biliyordum.

Joey'nin yüzündeki ifadenin aynısıydı.

"Geçti," diye fısıldadım, Ollie'yi rahatlatmaya çalışıyor ama bir türlü başaramıyordum. "Şşşt, her şey yolunda."

"Öleceksin sandım," diye hıçkırarak kollarını bedenime doladığında acı içinde irkildim.

Joey bize doğru dönerek, "Ollie," diye bağırdı. "Yukarı çık ve Sean'ı getir."

"Neden?" dedi küçük kardeşimiz burnunu çekerek.

"Çünkü gidiyoruz!" dedi ağabeyim sertçe. "O pislikle bir gün daha aynı evde kalmayacağız."

Ollie başka bir şey söylemeden kollarımdan sıyrıldı ve merdivenlere doğru koşmaya başladı.

"Tadhg," dedi Joey. Küçük kardeşimizin yüzündeki nefret ifadesini fark edince yüzünü buruşturdu. "Ollie'yle git."

"Ama ben..."

"Lütfen," diye çıkıştı Joey. Elini sarı saçlarından geçirdiğinde saç telleri kızıla boyandı. "Yukarı çık ve eşyalarını topla, ufaklık."

Tadhg ona sert bir bakış attıktan sonra başını salladı ve odadan çıktı.

Dikkatini bana çeviren Joey, hızla durduğum yere doğru yürüdü ve yanımda dizlerinin üzerine çöktü.

Beni kollarının arasına çekerken, "İyisin," diye fısıldadı. "Ben buradayım... Ben yanındayım, Shan."

İliklerime kadar uyuşmuş bir halde öylece durup iri bedenine yaslandım. Ellerim iki yanımda gevşekçe sallanırken ağabeyim beni teselli etmeye çalışıyordu.

Tüm dikkatim anne ve babamın üzerindeydi.

"Kanaman var," dedi annem. Kazağının koluyla babamın yüzünü sildi. "Aman Tanrım, Teddy."

Joey'nin tüm bedenini bu sözlerle kaskatı kesilmişti.

"Kör müsün sen?" diye kükredi.

Onlara doğru dönüp saçlarımı yüzümden nazikçe çekti ve beni işaret etti.

"*Onun* kanaması var," diye hırladı yüzümü göstererek. "Shannon'ın. Senin kızının!"

"Shannon," diye feryat etti annem dehşet içinde kıvranırken. "Ah, bebeğim. Yüzün..."

Artık nasıl göründüğüm umurumda değildi.

Önemi yoktu.

Çünkü annem az önce tüm dünyamı başıma yıkmıştı.

Ona gitmişti.

O bizi dövmüştü.

Bizi korkutmuştu.

Bize işkence etmişti.

Annem *onun* yanına gitmişti.

Onu seçmişti.

Öz annemiz bizi terk etmişti.

"Sakın ona, '*Ah, bebeğim!* demeye kalkma," diye hırladı Joey. Ayağa kalkıp doğrulmama yardım etti. Ardından kolunu omuzlarıma dolayarak beni masaya doğru götürerek bir sandalyeye oturttu. "İyisin," diye fısıldayıp duruyordu. Bunu hangimize söylediğinden emin değildim. "Bir şeyin yok. Ben buradayım. Yanındayım, Shan."

Bulaşıklıktan bir kurulama bezi alıp yüzümün yan tarafına bastırdı. Orada öylece oturmuş, odanın diğer ucundaki bizi dünyaya getiren insanlara bakıyordum.

"Shannon," diye mırıldandı babam. Sanki derin bir uykudan uyanıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Amacım bu değildi..."

"Sakın onunla konuşmaya çalışma, seni ucube!" diye kükredi Joey. Onlara doğru tehditkâr bir adım atmıştı. "Seni öldüreceğim," diye haykırırken sesi ölümcül derecede soğuk ve korkunç derecede içtendi. "Beni duyuyor musun? Eğer kız kardeşime bir daha *bakacak* olursan o sikik boğazını keserim."

Ollie, Tadhg ve Sean sırtlarında çantalarıyla hızla mutfağa girdi.

Doğruca ağabeylerinin yanına gittiler.

Çünkü o bizim koruyucumuzdu.

Hepimizin tek parça halinde olmasının sebebi oydu.

Kahramanımızdı.

"Şimdi şöyle yapacağız," diye homurdandı Joey. Önümüzde dururken bizi ebeveynlerimizden koruyordu. "Ya sen..." diyerek annemizi işaret etti. "O kahrolası taş kalbinin derinliklerinde bir annelik içgüdüsü bulur ve o piçi sonsuza dek kovarsın. Ya da ben bu çocukları bu evden çıkarırım ve bir daha asla geri gelmezler."

"Joey," dedi annem hıçkırarak. "Çok özür dilerim..."

"Özür dileme," diye çıkıştı ağabeyim. "Çocuklarını koru ve onu *dışarı* at."

"Joey, ben..."

Annemize ters ters bakarken, "Seçimini yap, anne," diye hırladı Joey. "O mu, yoksa biz mi?"

SON

SAHNE ŞARKILARI

Shannon'ın Johnny'ye karşı hisleri derinleşiyor: The Chainsmokers - *Don't Let me Down*
Johnny'nin Shannon'a karşı hisleri derinleşiyor: Dean Lewis - *Lose My Mind*
Shannon ve Johnny Dublin'de soyunma odasında: James Last - *Here Comes the Sun*
Johnny'nin yatak odasında, Shannon ağlarken: Imaginary Future - *Here Comes the Sun*
Joey'nin Aoife'ya olan hisleri: Walking On Cars - *Flying High Falling Low*
Gibsie ve Johnny sahnelerinin çoğu: Chester See & Ryan Higa - *Bromance*
Joey'nin babasıyla tartışması: The Red Jumpsuit Apparatus - *Face Down*
Johnny Shannon'a kendini kaptırıyor: Jamie Lawson - *Ahead of Myself*
Johnny, Shannon'a âşık olduğunu fark ediyor: The Killers - *Mr. Brightside*
Shannon ilk kez odasına çıktığında: The Fray - *I'll Look After You*
Johnny ameliyattan sonra babasıyla birlikte: X Ambassadors - *Unsteady*
Shannon final sahnesinde: Raign - *Knocking on Heaven's Door*

SHANNON'A ŞARKILAR

Adele - River Lea
Boy & Bear - Fall at Your Feet
Joshua Radin - Here Comes the Sun
Astroline - Close My Eyes
Adele - One and Only
Sia - Breathe Me
Raign - Knocking On Heaven's Door
Natalie Merchant - My Skin
Carly Rae Jepson - I Really Like You
Nora Jones - Come Away With Me
The Fray - You Found Me
Imelda May - Johnny Got a Boom Boom
Jessica Simpson - With You
Robyn - Dancing On My Own.
Natasha Bedingfield - Wild Horses
Hayley Williams - Airplanes
Paramore - The Only Exception
Lady Gaga - Paparazzi
Pink - Family Portrait
Madonna - Crazy For You
The Corrs - Runaway
Miley Cyrus - Malibu
Hunter Hayes - Invisible
Camilla Cabello - Consequences
Taylor Swift - Love Story
Anne-Marie - 2002
Celine Dion - A New Day Has Come
The Chainsmokers - Don't Let Me Down
Kate Nash - Nicest Thing
Haley Reinhart - Can't Help Falling In Love
Rachel Platten - Stand by You
Anne-Marie - Alarm
Paramore - Still into You
Katrina and the Waves - Walking on Sunshine
Anna Nalick - Breathe (2am)

JOHNNY'YE ŞARKILAR

The Coronas - Give Me A Minute
Picture This - 95
Lewis Capaldi - Bruises
Kid Rock - First Kiss
Picture This - Jane
Troye Sivan - YOUTH (Acoustic)
John Mayer - Daughters
Eminem - Superman (Remix)
Gym Class Heroes - Cupid's Chokehold
Eagle-Eye Cherry - Save Tonight
Bend Sinister - Shannon
Gym Class Heroes - Stereo Hearts
MAX - I'll Come Back for You
Ed Sheeran - Give me Love
You Me At Six - Take On The World
Chuck Berry - Johnny B. Goode
Richie Valens - We Belong Together
Reckless Kelly - Wicked Twisted Road
Nelly & Tim McGraw - Over and Over Again
Jamie Lawson - Ahead of Myself
Jason Derulo - Trumpets
Jamie Lawson - A Little Mercy
A1 - Same Old Brand New You
Jamie Lawson - Can't See Straight
Making April - Paparazzi
Jamie Lawson - Don't Let me Let you Go
Jamie Lawson - In Our Own Worlds
Jamie Lawson - I'm Gonna Love You
Westlife - Bop Bop Baby
David Gray - This Year's Love
New Hollow - She Ain't You
Nelly Furtado - Try (Douglas George cover)
Imagine Dragons - Thunder
Scouting for Girls - Heartbeat
Picture This - You & I
Scouting for Girls - Marry Me
Placebo - Every You Every Me
Boyzone - Love me for a Reason
The Script - Nothing
Every Avenue - Only Place I Call Home
Justin Timberlake - Mirrors
Blake Shelton - Sangria
New Hollow - She Ain't You

Johnny Kavanagh her şeye sahipti.

Ragbi sahasında dikkate değer bir rakipti. Yıldız olmaya kararlı bir şekilde zirveye doğru tırmanıyordu. Yoluna herhangi bir engelin çıkması imkânsızdı, değil mi?

Tommen Koleji'ne yeni gelen utangaç kız bile bunu başaramazdı. Kederli gözleri ve gizlediği morlukları olan kız. Daha önce kimsenin yapamadığı kadar dikkatini dağıtan kız.

Uluslararası Yaz Kampı'nın sınırındaydı ve dengesini kaybetmemeye çalışırken aklını oyundan ayırmaması gerekiyordu. Dikkatini dağıtacak şeylerin büyük resmin önüne geçmesine izin vermemeliydi.

Peki ya kederli gözlere sahip yalnız bir kız bu resmin tamamını oluşturmaya başlarsa ne olurdu?

Shannon Lynch için hayat hiçbir zaman kolay olmamıştı.

Zorbalığa ve işkenceye uğramış, yeni bir başlangıç yapma umudu ve sürekli peşinde olan şeytanlardan kurtulma isteğiyle öğretim yılının ortasında Tommen Koleji'ne geçmişti.

Bu prestijli özel okuldaki ilk gününde, kötü şöhretli Johnny Kavanagh'la tanıştı.

Ona karşı hisleri yüzünden tam bir çıkmaza girmişti ve okulda dikkat çekmemeye çalışıyordu. Ancak ragbinin yükselen yıldızıyla hassas bir bağ kurduğu için yeniden zorbaların hedefi haline gelmeye başlamıştı.

Johnny ve Shannon kendilerini karmaşık bir arkadaşlığın içinde bulup aralarındaki inkâr edilemez çekimle boğuşurken, ilişkilerini tehdit eden engellerle yüzleşmek zorunda kalacaklardı.

MARTI
/martiyayinlari